

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE ET LATINE.

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS QUARTUS.

L I P S I A E

IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCCXIII.

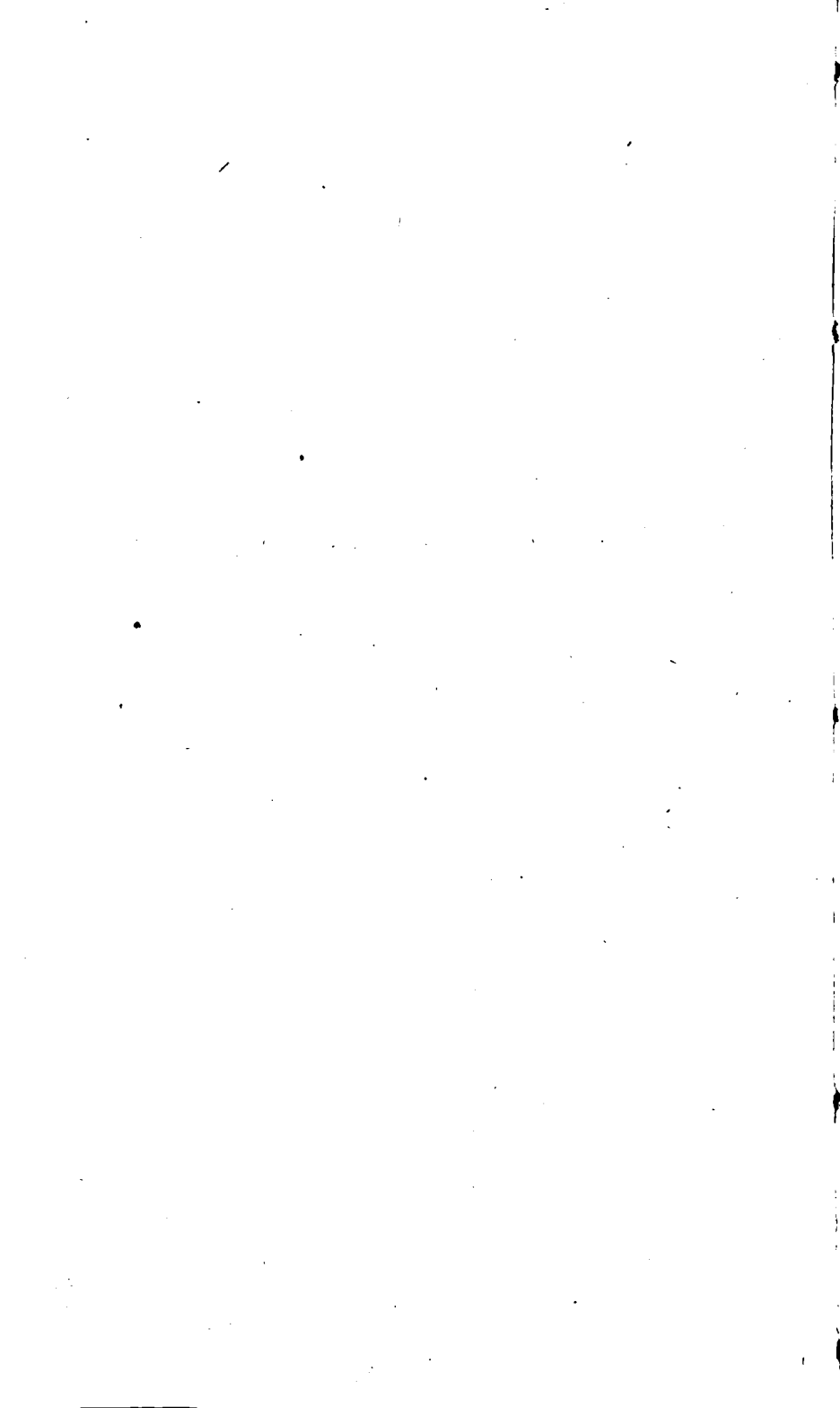
IMPRESSIT BENEDICT GOTTHILF TEUBNER.

268.956-B.Fid.

4

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ

Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

Reitz.
T. I.
P. 739.

Argum. Per hunc vere Socraticum dialogum Hermotimus, qui jam per viginti integros annos castra Stoicorum sectatus nihil fere in philosophia profecerat, a Lycino, i. e. Luciano, amico procedente sermone paullatim eo redigitur, ut fateatur, omnino settarum studium vanum esse et inutile ad id, quod verum sit, et honestum, inveniendum: primum enim in hunc finem opus esse, ut omnes sectae accurate cognoscantur, quo optimam eligere possis viam; verum ad id efficiendum tantum requiri temporis, ut ne longissima quidem vita sufficiat. Deinde etsi vel omnes tandem recte cognoveris, nondum tamen certum esse, cujusnam earum vera sit philosophia, quoniam omnes possint errare, quantumvis in placitis suis sibi ipsae consent. Porro agi de summo fine (felicitate), quem nemo philosophorum, ac ne Stoicorum quidem, ipse unquam consecutus sit, quemque ea via, quam fere ingrediantur, nunquam attingere queant. Hinc postremum persuadetur Hermotimo id, ad quod *Horatii* quoque *Epistolarum* plerarumque summa fere redire solet, missis omnibus inutilibus philosophorum argumentationibus et disputationibus, operam quam maxime dandam esse, ut recte quisque in suo loco, id est, honeste et utiliter, vivamus.

ΑΤΚΙΝΟΣ *

ΑΤΚ. Ὅσον, ὃ Ἑρμότιμῳ, τῷ βιβλῷ καὶ τῇ τοῦ βαδίσμα- 1

VARIAE LECTIONES.

a) ΑΤΚΙΝΟΣ] „Ab hac persona recte incipiunt J. H. et A. 1.

HERMOTIMUS

SIVE DE SECTIS.

LYCINUS.

Lyc. Quantum licet, Hermotime, ex libro, tum ex
A 2

p. 739. τοσ σπουδῇ τεκμήρασθαι^{b)}), παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ
 ἔοικας· ἐνενοέεις γοῦν τι μεταξὺ προῶν, καὶ τὰ χεῖλη διεσά-
 λευες, ἡρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὥδε κᾶκείσε^{c)}
 μετέφερες, ὥσπερ τινὰ εἴσιν ἐπὶ σεαυτοῦ^{d)} διατιθέμενος·
 ἐρώτημα δὲ, ἥ τι^{e)} τῶν ἀγκύλων συντιθεῖς, ἥ σκέμμα σοφι-
 στικὸν ἀναφροντίζων, ὥς μηδὲ ὁδῶ βαδίζων σχολὴν ἄγοις^{f)}),
 ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, αἰεὶ σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ
 σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χεῖρὴν
 p. 740. συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμεν, ἐπιὼν τῇ

Deest in Par. et Fl. et M. in quibus numquam in capite scri-
 buntur personarum nomina. Sed B. 2. *Λυκῖνον καὶ Ἐρμωτί-
 μον*. Vid. infra c. 48 et 49. Ceterum in personis per totum
 dialogum distinguendis Florentina integre exprimit *ΕΡΜΟ-
 ΤΙΜΟΣ* et *ΑΤΚΙΝΟΣ*.“ Vulgatam et A. 2. exprimit; sed B. 1.
 et 3. cum B. 2. faciunt. Temere a Reitz. ratione recedentes Bip.
 et Schm. omiserunt in capite nomen, nec nisi *ΑΤΚ.* obscure
 decurtatum praefixerunt in eodem, quo Lycini verba ipsa se-
 quuntur, versu. Melius quidem ad aliorum dialogorum ex-
 emplum, sed hic tamen ex suo tantum arbitrio, *Seyboldus*
 inscripsit: *ΑΤΚΙΝΟΣ, ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ*. b) *τεκμήρα-
 σθαι*] „Lege *τεκμαίρεσθαι* ex Marc. Solan. Sed nihil mut-
 tat M. nec Edd.“ *Τεκμήρασθαι* cum jota subscripto 2954.
 quod probatum *Belino* recepit *Schmieder.*, receperant etiam
Seyb. et *Bip.* Sed *Reitz.* cum vett. Edd. omnibus recte omi-
 sit jota. Cf. Adnot. c) *ὥδε κᾶκείσε*] *ὥδε κᾶκεί* 2954. mi-
 nus bene. d) *σεαυτοῦ*] „*ἐαυτοῦ* W. at prius servant Edd.“
 Etiam 2954. habet *ἐαυτοῦ*. e) *ἥ τι*] *ἐρώτη-
 μα δὴ τι* (nimirum) *mallet J. Seager.* Classical Journal Vol.
 XIII. p. 71. At vid. Adnot. f) *ἄγοις*] *ἄγεις* 3011. Sed *Be-
 linus* emendari vult, ὥς ἂν — ἄγοις, quam improbam homi-
 nis licentiam jam centies explosimus; ut Pisc. 944. e. a.

incessus celeritate, collige-
 re, festinare ad magistrum
 videris. Commentabaris e-
 nim aliquid inter eundum,
 et movebas cum leni mur-
 mure labia, et manum huc
 illuc transferebas, tanquam
 qui orationem aliquam in-
 tra te disponeres, aut alter-
 cationem, aut tortuosum
 quiddam componeres, aut
 Sophisticam quaestionem

cogitatione persequeris,
 ut ne in via quidem otio in-
 dulgeas nimirum, sed ope-
 rosus sis, et serium quid-
 dam agas, quodque ad doc-
 trinam tibi prosit.

Herm. Per Jovem, Lyci-
 ne, tale quiddam erat. Et-
 enim hesternam auditionem,
 et quae dixit nobis, repe-
 tebam, memoria percurrens

μνήμη ἕκαστα. χρηὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδὸ- p. 740.
 τας ἀληθῆς ὄν τὸ ὑπὸ τοῦ Κῶνου ἱατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα
 Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ ^{g)} δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἱα- Hippo-
 τρικῆς περὶ ^{h)} ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος· φιλο- crat. A-
 σοφία δὲ καὶ μακροῦ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἣν μὴ πάνυ τις phorr.
 ἐργηγόρως ⁱ⁾ ἀτενεῖς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπη ^{k)} ἐς αὐτήν· 1.
 καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολ-
 λῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ παραπολλόμενον ^{l)}, ἢ εὐδαιμονῆσαι
 φιλοσοφήσαντα ^{m)}.

ΑΤΚ. Τὰ μὲν ἄθλα, ὧς Ἑρμότιμε, θαυμάσια, ἡλίκαι εἴ- p. 741. 2
 ρηκας. οἶμαι γε μὴν οὐ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρηὴ εἰκά-
 ξειν τῷ τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ
 οἷόν μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμ-
 νημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' οὗ σε οὐδὲν ἄλ-
 λο ⁿ⁾ ποιοῦντα ἐώρακα, ἢ παρὰ ^{o)} τοὺς διδασκάλους φοι-

g) μακρὴ] μακρὰ 2954. h) περὶ] περὶ Reitz., ut B. 1. Recte
 περὶ B. 3. A. 1. 2. et recentt. Edd. i) ἐργηγόρως] ἐργη-
 γορότως vel ἐργηγορῶς Guyet. et Reitz. (hic tamen dubitan-
 ter) nec non Seyb. Vid. Adnot. k) ἀποβλέπη] ἀποβλέποι
 2954. 3011. l) παραπολλόμενον], „παραπολλόμ.“ Fl. Re-
 liq. vulgatae tumentur, παραπολλεύμενον Brod. παραπολούμε-
 νον 2954. 3011. Belin. Schmid. Vid. Adnot. m) φιλοσο-
 φήσαντα] φιλοσοφίσαντα B. 3. typorum, puto, vitio, ut
 mox φιλολοφείς. n) ἄλλο] ἄλλῳ A. 2. sola, quod sciam.
 o) παρὰ] περὶ 2954. 3011. male, ait Belinus.

singula. Oportet autem, pu-
 to, tempus nullum praeter-
 mittere, qui sciamus verum
 esse illud a Coo dictum me-
 dico, *Brevem vitam esse, ar-
 tem vero longam.* Quam-
 quam ista de medicina dixit
 ille, re ad discendum faci-
 liore: ad philosophiam ve-
 ro aliquis ne longo quidem
 tempore pervenerit, nisi vi-
 gilanti admodum animo de-
 fixos et acres in illam ocu-
 los habeat; nec de parva re
 periculum, cum id agatur,
 ut aut miser sis et in multa

vulgi colluvie pereas, aut
 beatum in philosophia ae-
 vum agas.

Lyc. Praemia quidem,
 quanta dixisti, admirabi-
 lia. Ac puto equidem te
 non longe ab illis abesse,
 si quidem conjicere illud
 fas est et tempore, quo phi-
 losopharis, et labore insu-
 per, quem minime mihi me-
 diocrem a longo inde tem-
 pore sustinere videris. Si
 quid enim memini, prope
 viginti ipsi anni sunt, ex
 quo te nihil aliud vidi,

- p. 741. τῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ ^{p)} ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, καὶ ὑπο-
μνήματα ^{q)} τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὥχρὸν αἰεὶ ὑπὸ
φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληρότα. δοκεῖς δέ μοι ἄλλ' οὐ-
δὲ ὄναρ πῶτε αἰτέναι ^{r)} σαυτὸν, οὕτως ὅλος ^{s)} εἶναι ἐν τῷ
p. 742. πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοποῦμένω μοι, φαίνῃ οὐκ ἐς μακρὰν
ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πά-
λαι ἀντὶ συνῶν.

ΕΡΜ. Πόθεν, ὦ Λυκίνε, ὃς νῦν ἄρχομαι παρακύνπτειν
Hesiod. ἐς τὴν ὁδόν; ἡ δ' ^{t)} Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κατὰ τὸν Ἡσίοδον
Op. et DD. v. οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε, καὶ ὄρθιος, καὶ
288. 29. τρηχὺς, ἰδρωτά οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις.

ΛΥΚ. Οὐχ ^{u)} ἱκανὰ οὖν ἰδρωταὶ σοι, ὦ Ἐρμότιμα, καὶ
ὠδοιπόρηται ^{x)};

p) ὡς τοπολὺ] Ita A. 1. 2. et recentt., in his Reitz. sed ὡς
τὸ πολὺ B. 1. 3. Cf. supra De Merc. Cond. c. 4. ὡς ἐπίπαν,
et similia saepius. q) καὶ ὑπομνήματα] Copula caret
Reitz. editio, et recentiores; habent eam A. 1. 2. B. 1. 3. et
Cod. 2954. r) ἀνιέναι] ἀπέναι 3011. et σαυτὸν 2954. s)
ὅλος] „ὅλος B. 2. et W. ὅλος Edd. reliquae omnes. Sed
ὅλον L.“ Ὅλος etiam in B. 3. legitur ubi tamen οὗτος pro
οὕτως. Sed οὕτως ὁ λόγος (ex ὅλος manifesto, non ex ὅλος,
ortum) 3011. Vid. Adnot. t) ἡ δ'] ἡδ' una voce in omni-
bus prioribus, vitium frequens et inveteratum. u) οὐχ] οὐκ
A. 2. x) ὠδοιπόρηται] Vetus mendum ὠδοικ. emendavit
Jens., quem secuti sunt Reitz. et recentt. Verum jam B. 3.
recte ediderat ὠδοικ.

quam ad magistros itare,
et ut plurimum libro im-
minere, et commentarios
disputationum tibi exscri-
bere, pallidum semper cu-
ris, et callo quodam ari-
dum corpus habentem. Vi-
deris autem mihi adeo to-
tus in hac re esse, ut ne
per somnum quidem te re-
mittas. Haec ergo cogitan-
ti mihi videris non ita mul-
to post comprehensurus
istam felicitatem, nisi for-

te fugit nos, te olim cum
illa versari.

Herm. Quī possim, Ly-
cine, qui nunc tandem in-
cipiam inspicere in viam?
Longe autem habitat He-
siodo teste virtus, et est
via ad illam longaque et
praerupta, et aspera, sudo-
rem excutiens non parvum
viatoribus.

Lyc. Nondum ergo satis
tibi sudatum est, Hermo-
time, nec viae satis factum?

ΕΡΜ. Οὐ, φημι γ). οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκάλυε²⁾ με πανευ- p. 742-
δαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ³⁾ γεινόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχό-
μεθα ἔτι⁴⁾, ὧς Λυκίνε.

ΑΤΚ. Ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσιόδος ἤμειν⁵⁾
τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσσην τήν ἄνοδον εἶναι σε^{Hesiod.}
ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἀμάροιοιμεν. ^{Opp. et}
^{DD. v.}

ΕΡΜ. Οὐδέποτε οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἦ- 40.
νυστο.

ΑΤΚ. Ἀλλὰ ποῦ γὰρ σε φῶμεν τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν ὄντα;

ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρεῖα κάτω ἔτι, ὧς Λυκίνε, ἄρτι προ-
βαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα⁶⁾, καὶ δεῖ χεῖ-
ρα ὀρέγοντος.

ΑΤΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανός⁷⁾ ποιῇ-
σαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου, καθάπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς,
χρυσὴν τινα σειρὰν καθιεῖς, τοὺς αὐτοῦ⁸⁾ λόγους, ὅφ' ἂν

γ) Οὐ, φημι] Ita in omnibus Edd. vett. nisi quod comma
post οὐ praeiermissum. Recentt. a Reitz. οὐ, φημί. Abdic.
c. 22. Οὐ, φησιν. et sic fere solet scribi. 2) ἂν ἐκάλυε]
ἂν inserui, monente Belino. Vid. ad Diall. Deor. XVI, 2.
Adnot. Tom. II. p. 344. a) ἄκρῳ] abest a 2954. et 3011.
b) ἔτι] omissum in iisdem. „Λογόμεθα bene B. 2. et W. Nam
ἀρχόμεσθα minus convenienter H. Fl. S. Par. A. 1. ἀρχόμε-
θα habet etiam B. 3. c) προβαίνειν βιαζόμενον· ὀ-
λισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα] ὑπερβαίνειν βιαζόμενον ὀλισθη-
ρὰ τε καὶ τραχεῖα conj. Sryb. At multo praestat vulgata. d)
ἱκανός] „ἱκανῶς W. male. Prius servant Edd. antiqq. et
recentt. omnes.“ e) αὐτοῦ] αὐτοῦ Bip. et Schm., monen-
te Belino. Sed omnes antiquiores Edd. habent αὐτοῦ, excepta
B. 3., in qua αὐτοῦς reperitur. Et Codd. Mss. in αὐτοῦ con-

Herm. Nondum, inquam.
Nihil enim prohiberet me
undique beatum esse, in-
summo si essem: nunc vix,
Lycine, incipimus.

Lyc. At initium idem il-
le Hesiodus totius dimidium
ait esse. Itaque nihil erra-
verimus, si circa medium
te adscensum esse dicamus.

Herm. Nondum, ne hoc
quidem. Multum enim sic
effectum esset.

Lyc. Sed ubinam viae ver-
sari te dicemus?

Herm. In ipsis adhuc mon-
tis radicibus, Lycine, sed
summa jam vi conantem pro-
gredi: lubrica autem est,
et aspera, et opus est, qui
manum nobis porrigat.

Lyc. Magis, er ergo tuus,
qui hoc faciat, idoneus,
qui desuper ex summo, ut
Homericus ille Jupiter au-
ream catenam, demittat ser-

p. 745 σε ^ε) ἀνασπᾶ δηλαδή, καὶ ἀνακουφίζει ^ς) πρὸς αὐτόν ^η) τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς ^ι).

ERM. Αὐτὸ ἐφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιννόμενον. ὅσον ^κ) γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάλαι ἂν ἐσπάσμην ^ι) ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ.

4 ATK. Ἀλλὰ θαρδεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα, ἐκείνου ξυμπροθυμουμένου ^μ). πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει ^ν), ὥς δὴ πότε ^ο) ἀναβησομένη; ἐς νέωτα εἵλαξεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἵσεσθαι σε, οἷον μετὰ ^ρ) τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια;

sentire videntur. Cf. Pro Merc. Cond. c. 14. imprimis Adnot. ad De Merc. Cond. c. 30. f) σὲ] „δὲ M. ss Edd.“ g) ἀνακουφίζει] „Sic Edd. omnes bene, item M. Sola J. ἀνακουφίζοι male.“ Sic et A. 2. neque id male, si antea quoque lectionis ἀνασπᾶν vestigium exstaret. h) αὐτόν] Et hic Bip. et Schm., conjiciente Belino, praepropere ediderunt αὐτόν. Omnes libri exhibent αὐτόν. Cf. supra not. e) i) ἀναβεβηκώς] „ἐναβεβ. rursus male J. Ceterae vulgatam tuentur cum M.“ k) ὅσον] Ita 2954. Bel. Schm. δς 3011. Vulgo ὅσω. l) ἂν ἐσπάσμην] In prioribus fuerat ἀνεσπᾶσμην conjunctim. Correximus ad monitum Jacobsii. Cf. infra c. 39. ubi pro ἀνελθεῖν itidem scribendum ἂν ἐλθεῖν. m) ξυμπροθυμουμένου] Ita 2954. 3011. W. Bel. Schm. pro vulg. συμποροθ. n) ὑποφαίνει] „Sic Edd. recte. υποφαίνειν W. male.“ o) ὥς δὴ πότε] ὥς δὴ τότε 3011. ὥς τότε 2954. ὥς δὴ πότε B. 1. 5. ὥς δὴ ποτε A. 1. 2. Reitz. et recentt. Nos dedimus verba ex felicissima J. Seageri Class. Journ. Fasc. XIII. p. 71. conjectura, cum qua apprime consentit Gesneri versio, cuiusque manifesta deprehenduntur vestigia in variis lectionibus. p) μετὰ] „Sic Edd. et M.“

mones suos, quibus nimirum attrahat te et levet ad se et virtutem, cum olim ipse adscenderit.

Herm. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in illo est, olim extractus in altum essem, et cum illis versarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

Lyc. Verum confidere o-

portet, et bonum habere animum, et finem viae spectare, supernamque illam felicitatem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. Interea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris? proximone anno conjicit in arce te futurum, verbi causa post mysteria altera, aut Panathenaea?

ΕΡΜ. Ὀλίγον φῆς, ὦ Λυκίνε.

P. 743.

ΑΤΚ. Ἄλλ' ἐς τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα;

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὥς πρὸς ἀρετῆς ἀσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτήσιν.

ΑΤΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν βραδυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μὴδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύνασθε^{α)}), ὅσον τρεῖς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἴτ' ἐπανελθεῖν ῥάδιον, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν^{β)}), μὴδ' αἰεὶ βαδίξοι^{γ)} τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσου ξθνεσι περιπλανώμενος· καίτοι πόσῳ τινὲ βούλει ὑψηλοτέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν, ἐφ' ἧς ὑμῖν^{δ)} ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἀδόνου ἐκελνης, p. 744. ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατακράτος^{ε)}) εἶλεν;

ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκίνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα 5 τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάσεις, ὥς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργασθῆναι, καὶ ἀλῶναι, οὐδ' ἂν μύριοι^{ς)} Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν· ἐπεὶ

q) δύνασθε] Sic Bip. et Schm. e conj. Belini satis certa pro vulg. δύνασθε. Cf. paullo post, εἰ καὶ μὴ — βαδίξοι τις, ubi etiam sunt, qui male exhibeant βαδίξει, libri. r) εὐθεῖαν] „Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ.“ s) βαδίξοι] βαδίξει 3011. male. t) ὑμῖν] „Sic Edd. octo vett. et ms. M. Sola Junt. ἡμῖν.“ Et A. 2. ὑμῖν, unice recte. u) κατακράτος] Ita una voce A. 1. 2. Vulgo duabus scriptum. x) μύριοι] Constans haec librorum scriptura: Bel. maluit μυριοί, et sic ediderunt Bip. et Schm. Vid. Adnot.

Herm. Pauxillum narras, Lycine.

Lyc. Sed proxima Olympiade?

Herm. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitacionem, possessionemque felicitatis.

Lyc. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itine-

re neque semper progrediat aliquis, sed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiore, et magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Agno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

Herm. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit et capi; non, si decem millia simul Alexandrorum aggrediantur: sic enim multi adscen-

p. 744. πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχονται ^γ) μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρδωμένως, καὶ προσέρχονται ^z) ἐπὶ ποσὸν, οἱ μὲν, ἐπὶ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλεον. ἐπειδὴν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐν-τυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναστρέφουσιν ^a), ἀσθμαίνοντες, καὶ ἰδρῶτι ρεόμενοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακαμτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνουῦνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θανμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν ^b) βιοῦντες, οἷον μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας ^c) τοὺς ἄλλους.

ΛΤΚ. Παπαὶ ^d), ὦ Ἐρμότιμ, ἡλικους ἡμᾶς ἀποφαί-
p. 745. νεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς ^e)

γ) ἀνέρχονται] ἐνέρχονται 2954. 3011. pessima metathesis literarum. z) προσέρχονται] προσέρχονται conj. *Geop.* Vid. Adnot. a) ἀναστρέφουσιν] ἀναστρέφονται 2954. 3011. quam lectionem, mirandum, qui *Belinus* multo praestantiorē dicere potuerit. Ἀναστρέφειν semper apud *Nostrum* vel *Activa*, vel *Media*, vi occurrit, ἀναστρέφεσθαι semper *Passiva*. Unus locus hic sufficiet *Diall. Marr.* II, 2. in quo eodem ἀναστρέψας ἀπὸ τῆς νομῆς, ac paullo post τὸ σπῆλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο. Alia multa hanc sententiam vulgo notam comprobantia loca suppedabit, si opus sit, *Index*. b) τὸν λοιπὸν] τὸ λοιπὸν vel τοῦ λοιποῦ conj. *Courier.* ad *Asin.* p. 259. quae inera sunt commenta, nec valent quidquam, nisi ut ingenium colatur et exerceatur. c) τινας] omissum a *Seyb.* nulla ratione reddita. Vid. nott. d) Παπαὶ] „βαβαὶ *L.* Nihil vulgatam movent *H. Fl. J. Par.* etc.“ e) χαμαιπετεῖς] „Sic ms. *G. P. L.* χαμαὶ tantum *Edd.* omnes et *M.*“ χαμαιπετεῖς confirmant *Codd.* 2954. 3011.

derent. Jam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, et aliquantum procedunt (*appropinquant*), alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam jam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, sudore affluentes, ac laboris plane impatien-

tes. Quotquot vero ad finem perseverant, hi in arcem perveniunt, et ab eo inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur.

Lyc. Papae, Hermotime, quantillos nos facis! ne aequales quidem *Pygmaeis* illis, sed humi omnino, in

παντάπασιν ¹⁾ ἐν χορῇ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἦδη φρο- p. 745.
ναῖς, καὶ ἄνωθεν· ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχό-
μενοι ²⁾ ἐσμέν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερ-
νεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλοι σπεύδετε.

ΕΡΜ. Εἰ ³⁾ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ
πάμπολυ ⁴⁾ τὸ λοιπόν.

ΑΤΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ παραβα- 6
λεῖν ⁵⁾).

ΕΡΜ. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τὰκριβές. εἰ-
κάσω μέντοι ⁶⁾ οὐ πλείω τῶν εἰκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ
πάντως που καὶ ⁷⁾ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα.

ΑΤΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων ⁸⁾, ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι.

ΑΤΚ. Τοντι ⁹⁾ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἰκοσιν
ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον ¹⁰⁾ ὁ διδάσκαλός σου καθυπ-

f) παντάπασιν] „πάντα παθεῖν W. male.“ Sic et 2954. 3011.
g) ἐρχόμενοι] „ἐρχόμενοι Gron. male. Solan.“ h) Εἰ]
„Sic recte sine accentu Fl. Par. Nam εἰ male J. H.“ Male
sic etiam in Ald. utraque. i) πάμπολυ] παμπολύ B. 3. k)
παραβαλεῖν] „περιβαλεῖν dedi ex W. P. L. παραβαλεῖν Edd.“
Veterum Edd. lectionem restituerunt, monente Belino, Bipon-
tinus Editor et Schm. Sed Seyb. edidit Reitzianam περιβαλεῖν,
quae in 2954. et 3011. exhibetur περιλαβεῖν. l) εἰκάσω
μέντοι] εἰκάσωμέντοι B. 3. m) καὶ] „deest in W. agnos-
cunt Edd.“ Deest etiam in 2954. 3011. et pro suspecto no-
tavit Schm. n) μεγίστων] μεγάλων 2954. 3011. o) του-
τι] τοῦτο iidem. p) πότερον] „Ita recte Edd. et M. πρό-

ipsa quasi telluris cute, de-
primis (quam proxime telluri
repentes). nec mirum: jam
enim altum sapis, et e sum-
mo: nos vero colluvio illa,
et quotquot humi repimus,
cum Diis vos etiam venera-
bimur, jam superatis nu-
bibus, eo, quo festinatis,
olim delatos.

Herm. Modo contingat
ille adscensus, Lycine. Sed
nimis multum superest.

Lyc. Tamen non dixisti,

quantum, ut tempori com-
parare possemus.

Herm. Nempe nec ipse
accurate scio: conjicio ta-
men, viginti non amplius
annos futuros, quibus in-
terjectis, omnino quondam
in summo futuri simus.

Lyc. Hercules tuam fi-
dem! multum narras.

Herm. Etenim de maxi-
mis rebus laboratur.

Lyc. Istuc quidem forte
verum fuerit. Sed de vi-
ginti annis, utrum te illis

- p. 745. ἔσχετο, οὐ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὢν, ἡ χρησιμολόγος τις, ἡ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται; φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ σέ γε εἰκὸς, ἐπὶ τῷ ἀδῆλῳ,
- p. 746. εἰ βιώσῃ⁴) μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσοῦτους πόνους ἀνέχεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα, εἰ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεῶν ἐπιστὰν κατασπάσει, λαβόμενον τοῦ ποδοῦ, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος.

ERM. Ἀπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκίε. ἀλλ' εἴη βιώναι, ὥς μιν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς γενόμενος.

ATK. Καὶ ἱκανὴ σοι ἀντὶ τῶν τοσοῦτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα;

ERM. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὁπόσον ἱκανόν.

- 7 ATK. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὥς πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτὸς πῶ ἀνελήλυθας.

τερον male Fl.“ q) βιώσῃ] βιώης conj. Bel. ut infra c. 55. βιώῃ, ubi pro ἦν μὴ — βιώῃ idem Belinus legi mavult εἰ μὴ — βιώῃ. Hoc quidem loco non est, quod mutetur integerima lectio. Cf. verba, quae mox sequuntur: οὐκ εἰδότα, εἰ σε — κατασπάσει, nisi forte et haec cum Belino, sibi scilicet constante, refingenda, et κατασπάσει in κατασπῶῃ mutandum, esse dicas! At intacta tamen haec reliquit ars Beliniana.

victurum magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? ajunt quippe scire talia. Neque enim veri simile est, te rebus incertis, an vitam ad virtutem usque perduciturus sis, tot labores sustinere, et aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te jam prope fastigium enixum, instans factum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat.

Herm. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim.

Lyc. Ac satis tibi est pro tot laboribus unus ille dies?

Herm. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

Lyc. Supera autem illa beata esse, ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam adscendisti.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ p. 746. οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἦδη ὦν.

ΑΤΚ. Ἐλεγε δὲ, πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ τίνα^τ) τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ; ἤπου τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους;

ΕΡΜ. Εὐφῆμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα, πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον.

ΑΤΚ.^ε) Ἀλλὰ τίνα φησὶ τάχαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα, ἔξιν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας;

ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν^ι), καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπεισμένον, ἢ ἕκαστα ἔχει. πλούτους δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονὰς, καὶ ὅσα^υ) τοῦ σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος,

τ) ἢ τίνα] Hanc veterem lectionem cum *Seyb.* secutus sum. *Reitz. Bip. et Schm.* perperam ediderunt ἢ τίνα. Ejusdem generis vitium est temeraria vocatione καὶ τις et καὶ τις commutatio *Diall. Marr. V, 2. Tom. II. p. 109.* Post ἐκεῖ *Schmiederus* recte posuit interrogationis notam, quam priores neglexerant. s) *ΑΤΚ.*] „Male deerat haec persona in J. Ald. (1. et 2.) Fr. H. aderat in reliq. et marg. A. 1. W. duo puncta, quibus personae solent designari.“ t) ἀνδρίαν] „ἀνδρίαν W.“ Vid. *Schaefer.* Melett. p. 41. sq. Hic quidem ego non minus, quam in locis *Timon. c. 31. Pisc. c. 27. Musc. Encom. c. 5. et Pseudol. c. 18.*, communem omnium librorum scripturam retinendam putavi. Contra ἀνδρεία, virilitas, Eunuch. c. 8. vulgata est vocis forma. Neque tamen ideo fortitudinis et virilitatis discrimen in his vocibus nimis urgeri velim. u) ὅσα] „ὅσαι W. ὅσα J. male.“ ὅσαι etiam 2954. 3011. sed omissio καὶ.

Herm. Ego vero magistro fidem habeo dīcenti: ille quidem omnino novit, fastigium jam adsecutus scilicet.

Lyc. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? numquid divitias, et gloriam, et voluptates inexsuperabiles?

Herm. Bona verba, amice: nihil enim ista ad vitam cum virtute conjunctam.

Lyc. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint?

Herm. Sapientiam, et fortitudinem, et ipsum honestum, et justum, et quod firma persuasione novit, quomodo se habeant singula. Divitias autem, et glorias, et voluptates, et quaecunque sunt corporis, ea infra

p. 746. ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἷτῃ κατακαυθέν-
 p. 747. τα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώ-
 πειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκήρατον *)
 φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς, διευκρινηθὲν x)
 ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπό τι-
 νος y) πυρός, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις
 θαυμαστά εἶναι δοκεῖ οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ
 τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν
 ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων
 ταῦτ' z) εἶναι.

- 8 ΛΥΚ. Νῆ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἐρμότιμε, τὸν ἐν Οἷτῃ,
 ἀνδρεία καὶ εὐδαιμόνια λέγεις περὶ αὐτῶν· πλὴν ἀλλὰ τόδε
 μοι a) εἶπε, καὶ κατέρχονται ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἣν ἐδελήσω-
 σι, χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἃ καταλελοίπασιν, ἣ ἀνάγκη ἅπαξ
 ἀνελθόντας αὐτοὺς b) μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλού-
 του καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας;

*) ἀκήρατον] ἄκρατον conj. Tourp. Vid. Adnot. x) διευ-
 κρινηθὲν] „Constans Edd. lectio et ms. M.“ διευκρινη-
 θεῖς conj. Bel. Sic fere etiam Muncker. ad Hyg. Vid. Adnot.
 y) ὑπό τινος] ὑπὸ τινός Reitz. Bip. Seyb. In ceteris, uti
 nos scripsimus. z) ταῦτ'] „τὰ ταῦτα Heins.“ ταῦτά τι conj.
 Seager. Vid. Adnot. a) τόδε μοι] Ita Seyb. et veteres,
 quas consului, omnes Edd. Sed Reitz. edidit τό δέ μοι tribus
 vocibus, male; pejus etiam Bip. et Schm. τό δέ μοι. b) αὐ-

reliquit omnia, iisque exu-
 tus adscendit, ut Herculem
 ajunt, cum in Oeta confla-
 grasset, Deum factum. Et
 enim ille quoque, abjectis
 quaecunque humana a ma-
 tre habebat, puramque et
 sinceram divinitatem, ipso
 igni quasi purgatam a sco-
 riis ferens, evolavit ad De-
 os. Et hi sane a philoso-
 phia velut ab igni quodam
 liberati illis omniibus, quae
 admiratione digna aliis non
 recte rem putantibus viden-
 tur, in arcem evecti felix
 aevum agunt, divitiarum,

et gloriae, et voluptatum
 ne servantes quidem memo-
 riam, sed irridentes eos, qui
 esse aliquid ista arbitrantur.

Lyc. Oeteum tibi Hercu-
 lem juro, Hermotime, ma-
 gnam tu mihi illorum forti-
 tudinem praedicas, magnam
 felicitatem: verum hoc mi-
 hi expedi, utrum descen-
 dunt aliquando de arce illa
 sua, si voluerint, usuri il-
 lis, quae hic reliquerunt?
 an necesse est eos, qui se-
 mel adscenderunt, manere,
 versari cum virtute, divi-
 tias et voluptates deridere?

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκίνα· ἀλλ' ὅς ἂν ἀποτελεῖ- p. 747.
σθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις
ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύει °). οὐδ' ἂν ^{d)} λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως
πάθος ἔτι τοιοῦτον· πάθοι ἂν.

ΑΤΚ. Καὶ μὴν εἴ γε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν
τάληθές, — ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ, οἶμαι, μηδ' °) ὅσιον εἶ-
ναι ^{f)} ἑξετάζειν καὶ ὑπὸ τῶν σοφῶν γινόμενα.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπέ ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΑΤΚ. Ὅρα, ὦ ἐταῖρε, ὥς ἔγωγε καὶ πάντῳ ὀκνῶ.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὀκνεῖ, ὦ γενναῖε, πρὸς γε μόνον ἐμὸ
λέγων.

ΑΤΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἐρμότιμε, διηγουμένῳ 9
σοι παρεικόμην, καὶ ἐπίστευον οὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγ- p. 748.
νεσθαι ^{e)} αὐτούς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τᾶλλα·

τοὺς] αὐτοῦ expectassem ego, nec desiderarem αὐτοὺς di-
missum. c) δουλεύει] ita e conj. Guyet. pro vulg. δου-
λεύῃ, pro quo in 2954. δουλεύσῃ. Vid. Adnot. d) ἂν] „εἰ
W.“ Sic et 3011. e) μηδ'] „μηδ' J.“ Sic et A. 1. 2., ut
solent fere illae Edd. quod saepius jam monitum nunc non
amplius repetam. B. 1. et 3. μηδ' una voce. Sed μηδὲ 3011.
Schm. f) εἶναι] „Sic H. Par. B. 2. Fr. et P. εἰ J. ἢ vero
A. 1. Fl. et W.“ Error est Reitzii, quum in A. 1. refert ἢ
legi: nihil enim aliud ibi est, quam εἶναι, modo compendio
eo scriptum, quo saepe eum in finem usus est *Aldus*. Clarior
in A. 2. B. 1. 3. scriptura est vocis εἶναι. Ceterum *Solanus*
transponi verba vult ita: ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ, μηδ' ὅσιον εἶναι
οἶμαι. At vid. Adnot. g) γίγνεσθαι] γένεσθαι 3011. nar-

Herm. Non hoc solum *ita*
habet, Lycine: sed qui con-
summatus ad virtutem fue-
rit, is neque ira, neque
metu, neque cupiditatibus
serviat, neque tristitia, nec
ulla in universum perturba-
tione afficiatur.

Lyc. Verum, si quidem
fas est nihil cunctantem di-
cere quod res est — sed lin-
guis, puto, favendum hic
esse, neque per religionem
licere inquirere in ea, quae
fiunt a sapientibus.

Herm. Minime, quin tu
loquere, quidquid est, quod
dicis.

Lyc. Vide, amice, quam
valde cunctator sim.

Herm. Tu vero cunctari
noli, apud me solum qui
dicas.

Lyc. Caetera quidem, *Her-*
motime, narrantem te pro-
sequebar, credebamque rem
ita habere, sapientesque fie-
ri illos, et fortea, et justos,
et reliqua, mulcebarque ali-
quantum sermone illo tuo.

p. 748. καὶ πως ^{h)} ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ πλούτου ¹⁾ ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πᾶν ἐνταῦθα (μόνῳ ^{k)} γὰρ ἔαμεν) ἐπέστην ¹⁾, ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον προῖοντα — βούλει πῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ^{m)} ἄνευ τοῦ ὀνόματος; EPM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπὲ, ὅστις ἦν.

ATK. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τὰ τ' ἄλλα ⁿ⁾ αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἡδὴ ἐς τὸ ὕστατον.

EPM. Τί οὖν δὴ ἐποίει;

ATK. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς αὖν, τὸν ξανθόν, τὸν ἐριστικόν;

EPM. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίων αὐτῷ τοῦνομα.

ATK. Ἐκείνον αὐτόν, ἐπεὶ τὸν ^{o)} μισθόν, οἶμαι, μὴ

rante *Belino*, qui vel γενέσθαι, vel, quod magis credo, γίνεσθαι scribere voluit. h) καὶ πως] Ita veteres omnes, excepta B. 3. ubi καὶ πῶς, unde *Reitz.* et recentt. omnes falso ediderunt καὶ πῶς. i) πλούτου] „Sic J. H. Fl. Fr. S. A. 1. πλούτων Par. sola.“ Etiam A. 2. B. 1. 3. πλούτου. k) μόνῳ] μόνη A. 1. 2. l) ἐπέστην] „ἐπεστὶν W. Sed prius Edd. constanter servant.“ Ἐπέχω mavult *Scyb.* temere corrupturus vulgatae orationis venustatem. Ἐπέστην, quod *Belinus* et *Wielandius* in versionibus suis plane praetermiserunt, est constiti (mente), repentina cogitatione commovebar, ich stutzte. Vid. Adnot. *Hemsterhus.* ad *Nigr.* c. 17. m) καὶ] abest a 3011. n) τὰ τ' ἄλλα] τὰ τε ἄλλα idem. o) τὸν] τῶν A. 2. in cujus tamen margine exempl. *Schaeef.* vetus manus reposuit τόν.

Cum vero etiam divitiarum contemptores esse diceret, et gloriae et voluptatum, et nec irasci illos neque dolere, hic omnino (soli enim duo sumus) institi, cum in mentem veniret, quae paulo ante videram facientem — vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine?

Herm. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit.

Lyc. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir

caetera, et ultimae aetatis senex.

Herm. Quid is igitur faciebat?

Lyc. Hospitem nosti illum *Heracleensem*, qui diu cum ipso philosophatus est, tanquam discipulus? rufum illum? contentiosum?

Herm. Novi, quem dicas. *Dioni* nomen est.

Lyc. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore

ἀπεδίδου ^{p)} κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ ^{q)} τὸν ἄρχοντα ἐναγ- P. 743.
 γος, περιθείς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ τὸν τράχηλον, καὶ ἐβόα,
 καὶ ὠρυίξετο ^{r)}, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμε-
 νοι, ἀφείλοντο ^{s)} τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἴσθι, P. 749.
 προσφύς ἄν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ρίνα ὃ γέγων, οὕτως ἡγα-
 νάκει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς ^{t)} γὰρ αἶε ἐκεῖνος ^{u)}, καὶ ἀγνώμων 10
 ὧ Λυκῖνε, περὶ ^{x)} τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους, οἷς
 δανείζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό πω ^{y)} διατέθεικεν ^{z)}.
 ἀποδιδόασιν γὰρ ^{*}) αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους.

ΛΥΚ. Τί δὲ ^{a)}, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὧ μακάριε, μέλει
 τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τῶν ἐν
 τῇ Οἴτῃ καταλειμμένων δεομένῳ;

p) ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἷμαι, μὴ ἀπεδίδου] ἐπὶ τὸν μι-
 σθὸν, οἷμαι, ὅτι μὴ ἀπεδίδου 2954. corrupte. q) παρὰ]
 „Sic recte Codd. M. P. L. περὶ vulgo Edd.“ r) ὠρυίξετο]
 ὠρυίξετο mendose B. 3. et hinc Reitz. Bip. Schm. Rectam
 formam exhibent B. 1. A. 1. 2. Seyb. s) ἀφείλοντο] ἀφεί-
 λαντο 2954. t) πονηρὸς] πονυρὸς B. 3. u) αἶε ἐκεῖ-
 νος] ἐκεῖνος αἶε 2954. x) περὶ] πρὸς idem, quod Belinus
 sine justa caussa praefert. y) πω] Hanc Codicum 2954. et
 3011. et omnium, quotquot consulimus, Editt. veterum
 lectionem restituimus. Reitz. et omnes recentt., nescio unde
 dederunt πω. z) διατέθεικεν] „Sic Fl. H. Par. et M.
 διατέθηκεν J.“ *) ἀποδιδόασιν γὰρ etc.] Haec verba
 Gronovius cum seqq. τί δὲ etc. simul Lycino tribui voluit.
 At vid. Adnot. a) τί δὲ] „τί δαί W. prius vero Edd.“ Re-
 ceptit δαί Schm., suadente Belino. Post δὲ autem B. 1. 3. in-
 terrogationis nota distinguunt, reliquae commate; hae, opi-
 nor, recte. Similis structura: τί δὲ — μέλει τι etc. occur-
 rit supra Pisc. c. 37. τί φάτε — οὐκ οἶόν τι ἢ ξυγγενὲς etc. ubi

non solveret, rapuit nuper
 ad magistratum, obtorto
 collo, vociferans et irarum
 plenus, et nisi familiarium
 quidam, qui commodum ad-
 essent, eripuissent ipsius
 manibus juvenem, crede mi-
 hi, correptum morsu na-
 sum homini abstulisset, ad-
 eo indignabatur.

Herm. Nam malus ille
 semper, et in reddendo,

Lucian. Vol. IV.

quod debet, ingratus. A-
 liis enim, quibus foenera-
 tur, nihil unquam (forte)
 tale fecit: solvunt quippe
 usuras tempori.

Lyc. Quid vero, et si non
 solvant, o beate, ipsi cu-
 rae est, purgato jam a phi-
 losophia, et relictis illis in
 Oeta monte nihil jam indi-
 genti?

B

p. 749. *ΕΡΜ.* Οἶσι γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκείνος περὶ τὰ τοιαῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ὧν κήδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσῃσι.

ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμ, ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ἐπὶ τὴν ἀρετὴν, ὥς συννευδαίμονοιεν αὐτῷ^b), πλούτου καταφρονούντα^c).

11 *ΕΡΜ.* Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκίνε, περὶ τούτων διαλέγεσθαι σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι^d) αὐτοῦ, μὴ καὶ λάθω τελῶς ἀπολειφθεῖς.

p. 750. *ΛΥΚ.* Θάρρει, ὦ γαθέ. τὸ τήμερον γὰρ ἐκ χειρὶς ἐπήγγελται· ὥστε ἐγὼ ἀφήμι σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ.

ΕΡΜ. Πῶς λέγεις;

ΛΥΚ. "Οτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴ γε χορὴ πιστεύειν^e) τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ^f) συμφιλοσοφεῖν. ἔλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει^g), τῷ πάνυ, δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἐστιῶντι, πολλὰ τε συμφιλοσο-

vid. Adnot. b) αὐτῷ] „αὐτοῦ W. male.“ c) καταφρονούντα] „καταφρονούντες W.“ Sic et 2954. male, ut ait Bel. Sed defendi etiam possit. d) ἀκροάσασθαι] ἀκροάσεσθαι 3011. quod injuria probat Bel. e) πιστεύειν] πιστεῖον 3011. vitiosissime. f) οὐ] ὅτι idem Cod. g) Εὐκράτει] Εὐκράσει B. 3.

Herm. Putas enim, sua ipsum caussa laborare de talibus. Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant.

Lyc. Oportebat, Hermotime, educere et illos ad virtutem, ut pari cum ipso felicitate fruantur, et contemnant divitias.

Herm. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum: jam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane sero veniam.

Lyc. Bono es animo, bo-

ne vir: hodie enim induciae denuntiatae sunt: itaque ego tibi, quod reliquum est viae, remitto.

Herm. Quid ais?

Lyc. Tibi illius jam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse mul-

φῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Πε- p. 750.
 ριπάτου παροξυνθῆναι τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν
 ἐκείνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπὸ τε οὖν^h)
 τῆς κραυγῆς πονήρως¹⁾ τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἰδρῶ-
 σαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὥς φασι, τῆς
 συνουσίας· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπῶκει^k), οἶμαι, πλεον τοῦ ἱκα-
 νοῦ, τῶν παρόντων, ὥς εἰκὸς, φιλοτησίας προπινόντων,
 καὶ ἐδεδειπνῆκει πλεον, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας
 ἡμεσὲ τε, ὥς ἔφασκον, πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῷ¹⁾ παρα-
 λαβὼν τὰ κρέα, ὅποσα τῷ παιδί κατόπιν ἑσθῶτι παραδεδώ-
 κει^m), καὶ σημηγνόμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει,
 μηδὲνα εἰσδέχεσθαι παραγγελίας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ p. 751.
 οἰκέτου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ
 ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

h) οὖν] „Sic P. et L. ad Edd.“ i) πονήρως] πονηρῶς B.
 3. in ceteris vett. rectius πονήρως. k) ἐπεπῶκει] „Sic
 Edd. πεπῶκει W. et Ex. Fl. πέπωκε P. L.“ Postrema haec
 lectio confirmare videtur mancae formae πεπῶκει integrita-
 tem. Cf. paullo inferius παραδεδῶκει, et Adnot. ad Diall.
 Deor. XX, 6. Tom. II. p. 359. l) ἀριθμῷ] „ἀριθμὸν Fl.
 male. ἀριθμῷ reliquae, item M. et P.“ Modo *Belinus* mal-
 let μόνον οὐκ ἀρ. At nulla opus est mutatione. Recte vertit
Gesperus. m) παραδεδῶκει] „παρεδῶκει B. 2. Alterum
 tumentur Edd. reliqq. et M.“ In B. 3. invenio παρεδεδῶκει.
 Cf. paullo superius not. k).

ta in convivio, tum Euthy-
 demo Peripatetico iratior
 concertasse cum illo de iis,
 in quibus ipsi solent con-
 tradicere Stoicis; a clamore
 vero caput illi dolere, et
 sudasse multum, protracta
 in mediam noctem, ut a-
 junt, disputatione. Simul
 vero biberat, puto, plus
 quam satis fuit, cum, ut
 fieri solet, convivae illum
 largioribus invitatiunculis
 ad bibendum provocarent;
 porro plus, quam pro sene,

cibi sumserat. Igitur do-
 mum reversus et vomuit, ut
 ajunt, copiose; et cum pri-
 mum adnumerari sibi jus-
 sisset carnis frusta, quae
 puero a tergo stanti tradi-
 derat, et curate ea obsig-
 nasset, ab eo inde tempore
 dormit, imperato, ne quis
 intro admittatur. Haec au-
 tem e Mida audiivi ejus ser-
 vo, qui narraret quibusdam
 ipsius discipulorum, qui et
 ipsi, multi sane, reverte-
 bantur.

P. 75¹. EPM. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκίνε, ὁ διδάσκαλος,
 12 ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας ^{η)}).

ATK. Τὰ μὲν πρῶτα, φασίν, ὦ Ἐρμότιμε, ἀγχώματα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ' ὧμας ἐγένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτερος ὑπερέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον οὐδ' ἀναιμωτὶ ^{ο)} φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγκτικός, καὶ πείθεσθαι οὐκ ᾔθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥάδιον αὐτὸν ^{ρ)} ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε, σκύφον Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένου, καὶ οὕτως ἐκράτησεν.

EPM. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἶπαι τοῖς κρείττοσι.

ATK. Ταῦτ' ἐμὲν, ὦ Ἐρμότιμε, πάνυ εὖλογα. ἦ τί γὰρ παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρῶξυνεν, ἀόργητον,

η) ὁ Μίδας] Interrogationis signum, hic vulgo positum, mutavi, quum post nomen ὁ Εὐθύδημος absoluta jam sit interrogatio, et sequentia secundum notam Ellipsin adjecta sint hunc in modum: ἐπέ μοι τοῦτο, εἴ τι καὶ etc. siquidem, non autem quid, ut Gesnero vertere placuit. ο) ἀναιμωτὶ] „ἀναιμωτὶ W.“ Prior forma Nostro est usitata. Cf. Timon. c. 58. Diall. Deor. VIII, 1. (ubi vid. Varr. Lectt.) Diall. Mortt. XII, 6. et XIV, 3. ρ) αὐτόν] Ita Reitz. et recentt. αὐτὸν male vett. Edd.

Herm. Uter vero, Lyci-
 ne, discessit superior, doctore
 meus, an Euthydemus? si quid tale etiam
 narravit Midas.

Lyc. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse: caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessisse ajunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, et convellere nostrum studiose vellet,

et persuaderi sibi nolle, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quendam, impingit in illum prope accubantem, et ita superavit.

Herm. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos, qui cedere melioribus recusant.

Lyc. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiiis agitatus Euthydemus virum

καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα; p. 75a.
Ἀλλὰ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν,) τί οὐ διηγῇ μοι ἐταίρω ὄντι, ὃν 13
τρόπον ὠρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυ-
νατὸν, ἔτι συνοδοιποροῖν ^{q)} ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦδε ^{r)} ἀρξά-
μενος; οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσεις, ὦ Ἀνκῖνε, ὅψει ἐν βραχεῖ
ὅσον διόσεις τῶν ἄλλων· παιδας, εὖ ἴσθι, οἴήσῃ ^{s)} ἅπαν-
τας, ὡς πρὸς σέ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτούς.

ΑΤΚ. Ἰκανὸν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος,
οἶος σὺ νῦν.

ΕΡΜ. Ἀμέλει, καὶ αὐτὸς κατὰ σέ γεγονώς, ἡρξάμην φι-
λοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδὸν, ὅποσα, οἶμαι, σὺ νῦν
γέγονας.

ΑΤΚ. Τοσαῦτα γὰρ ^{t)}, ὦ Ἐρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄ-
γε, λαβὼν, καὶ, (δίκαιον γάρ·) καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο

q) ἔτι συνοδοιποροῖν] „Ita dedi ex G. P. W. L. et marg. A.
1. W. Edd. enim male ἐπισυνοδοιποροῖν.“ r) τὸ ἀπὸ τοῦ-
δε] τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ sola Reitz. Simile vitium eadem editio
supra admisit cap. 8. in. Vett. Edd. et reliquae recentt. omnes
habent — τοῦδε. praeterquam quod in nonnullis vett. legi-
tur τοαποτοῦδε, una voce. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 360. et
Schaefer. ad L. Bos de Ellipss. p. 547. s) οἴήσῃ] ἀποφανείς
conj. Bel. Vid. Adnot. t) γὰρ] „γούν Marci.“

senem incendit, irritari ne-
scium, et ira superiorem,
scyphum adeo gravem ma-
nu tenentem? Verum enim-
vero, quando otiosi sumus,
quid non narras mihi tuo
sodali, quomodo primum
animum ad philosophiam
appuleris? ut ipse quoque,
si fieri possit, iter illud ve-
strum ingrediar, initio ab
hac inde hora facto. Ne-
que enim excludetis me vi-
delicet, amicis amici.

Herm. Modo velles, Ly-
cine! paullo post videres,
quantum superes alios. Pue-
ros, mihi crede, judicabis,

ad te si comparentur, om-
nes: tantum illos superabis
sapientia.

Lyc. Satis mihi fuerit,
si post viginti annos talis
fiam, qualem te nunc vi-
deo.

Herm. Noli esse solici-
tus: (Sane) ego quoque ea,
qua nunc tu es, aetate phi-
losophari coepi, quadra-
ginta circiter annorum, quot
tu jam, puto, natus es.

Lyc. Nempetotidem, Her-
motime. Itaque eadem via
susceptum me quoque du-
cito; aequum enim est. Sed
primum quidem hoc mihi

p. 752. εἰπὲ, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἥν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις;

ΕΡΜ. Οὐ πάνν. σὺ δὲ, ἥν τι βούλῃ^{u)}), ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾶον γὰρ ἂν οὕτω μάθοις^{x)}).

ΑΤΚ. Εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὃ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, οὗ^{p. 753.} ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις^{y)} ὁδός¹⁴ ἐστὶν ἢ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἢ τῶν Στωϊκῶν ὕμῶν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὥς καὶ ἄλλοι πολλοί^{z)} τινές εἰσι;

ΕΡΜ. Μάλα πολλοὶ, Περιπατητικοί, καὶ Ἐπικουρείοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι· καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινές, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταί, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους.

ΑΤΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὲ, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὗτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα;

ΕΡΜ. Καὶ πάνν διάφορα.

u) βούλῃ] βούλει 3011. x) ῥᾶον γὰρ ἂν οὕτω μάθοις] ἂν vulgo omissum inserui, *Belino* probante, e 3011. et μάθης vulgatum e conj. *Guyet.* et *Bel.* in μάθοις mutavi. Cf. supra ad cap. 8. v. δουλεύει. Ceterum ad μάθης haec notavit *Reitzius*: „Nihil hic variare Fl. neque in seqq. capitibus quidquam variationis esse, *Solanus* quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίετε, etc. quae subicere nihil attinet.“ y) μία τις] τις μία 2954. 3011. inepto ordine. μία τις B. 1. 3. sed A. 1. 2. et recentt. μία τις enclitice, ut par erat. z) ἄλλοι πολλοί] ἄλλαι πολλὰ 3011. male, iudice *Belino*.

dic, Permittitisne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc junioribus?

Herm. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter dicendum interrogato, et contradicito: sic enim disces facilius.

Lyc. Bene, ita me Mercurius amet, [Gr. *Hermes*] cujus tu nomine appellaris. At illud mihi dic, unane via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum,

an verum ego audiui, et alios multos esse, [qui diversas vias sequantur?]

Herm. Sane quam multi, Peripatetici, et Epicurei, et qui Platonis sibi nomen inscribunt, et rursus alii quidam Diogenis, et Antisthenis aemuli, et qui a Pythagora sunt, et adhuc plures.

Lyc. Vera dicis: multi enim sunt. Utrum vero eadem isti, Hermotime, dicunt, an diversa?

Herm. Omnino diversa.

ΑΤΚ. Τὸ δὲ γε ἀληθὲς, οἶμαι, πάντως που ἐν ᾧ αὐ- p. 753.
τῶν, ἀλλ' οὐ πάντα, διάφορά γε ὄντα.

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΑΤΚ. Ἰθι δὴ, ὦ φιλότης, ἀπόκριναί μοι, τῷ ποτε πι- 15
στεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὅποτε ἤεις φιλασοφῆσων, πολλῶν σοι
θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρῆς σὺ ^{α)} τὰς ἄλλας, εἰς τὴν τῶν
Στωϊκῶν ἥκες, καὶ δι' ἐκείνης ἡξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι,
ὥς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὐσης, καὶ τὴν εὐθείαν ἐπιδεικνυού-
σης ^{β)}, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνα
ταῦτ' ἐτεκμαίρου ^{γ)} τότε; καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ ^{δ)} τοῦτον
σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἶτε ἡμίσοφον, εἶτε σοφὸν, ἥδη τὰ βελ-
τίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως p. 754.
ἀπόκριναί, ὅποιος τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.

ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκίνε.

ΑΤΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἡρόμην. πολλῶν γὰρ

a) σὺ] omittendum censet *Geen*. At vid. *Adnot.* b) ἐπιδεικνυούσης] ἐπιδεικνυούσης B. 1. c) ἐτεκμαίρου] ἐτεκμήρω 2954. 3011. quod ob τότε sinistre probavit *Bel.*, quum vel ob eandem vocem unice probandum esset Imperfectum. Cf. supra ἡξίους, et mox εἶας. d) δὴ] Ita in omnibus tum vet., tum recentit., Edd. legitur excepta *Reitz.* ubi δὲ est, et notatum ab Editore, δὴ legi in Hag. Etiam Cod. 3011, habet δὴ.

Lyc. Sed verum quidem, puto, omnino unum illorum esse, at non omnia, si quidem sunt diversa.

Herm. Recte sane.

Lyc. Age ergo, amice, responde mihi, cui tandem argumento fidem tu primum habens, cum philosophatum ires, ac multae tibi januae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingressus sis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut sola ea vera sit, et rectam viam ostendat, reliquis ad caeca et exitum

non habentia loca ducentibus; quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mihi illum, qui nunc es, te ipsum cogitare, vel semisapientem, vel sapientem plane, qui meliora judicare prae nobis, qui de vulgo sumus, possis: verum pro eo responde, qualis tum eras, idiota, et mei, ut nunc sum, similis.

Herm. Non intelligo, quid hoc tibi sermone velis, *Lycine.*

Lyc. Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum

p. 754. ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένης, καὶ τῶν ὑμετέρων^{e)} προγόνων, τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσι, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἶας, ἐξ ἀπάντων δὲ προελόμενος, ἅπερ προήρησαι, ἀξιοῖς κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἄρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἀπάντων προειπῶν^{f)}; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἀρμόττουσαν, οἶμαι, ἐκάστω εἰδότη.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἡρόμην περὶ γε τούτων τὸν θεόν.

ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ᾧον αὐτὸς εἶναι ἐλίσσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σάντον, ἄνευ τοῦ^{g)} θεοῦ;

ΕΡΜ. Ὡμην γάρ.

16 ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις^{h)} τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσο-

e) ὑμετέρων] „ἡμετέρων male Vorst.“ Idem et in B. 3. reperitur. f) προειπῶν] „Sic Edd. omnes et M. Προειπῶν legendum conjiciunt, vid. nott.“ Habet προειπῶν 3011. probante Belino; nec dubitavit Schmiederus novam lectionem, eamque incommoatam, recipere. g) τοῦ] τῶν male B. 2. τοῦ ceterae et M.“ h) ἂν διδάσκοις] διδάσκοις ἂν 2954. 3011.

enim philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthenes, et de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos adspernatus, ex omnibus elegisti, quae elegisti, et secundum haec philosophandum censes? Numquid te etiam, ut Chaeremphontem, Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit,

opinor, quod cuique maxime conveniat.

Herm. At nihil tale, Lykine; nec interrogavi de hisce Deum.

Lyc. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina iudicares, an quod sufficere te putabas, qui per te ipsum, quod optimum esset, etiam sine Deo eligeres?

Herm. Nimirum sic putabam.

Lyc. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio statim dignosci

φία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἂν τις ἔλοιτο, παρὲς τὰς p. 754· ἄλλας;

ΕΡΜ. Ἐγὼ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὀρμῶντας, ὥστε εἰκάζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν.

ΑΤΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατω- p. 755· νικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἡρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἡρίθμησα ἔγωγε· εἰκάζον δέ.

ΑΤΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὅς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῷ φῆς καὶ πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτό- μενος λέγειν πρὸς με τάληθές.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἀπάντων λεγόντων, ὥς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοι¹⁾ εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοὶ τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετύφωνται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γινώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλης ἅπαντα.

ΑΤΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐ- 17

i) φιλήδονοί] φιλήδονοι Α. 2.

possit, quae sit optima philosophia, et verax, quam quis relictis caeteris eligat.

Herm. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri: hanc itaque optimam esse colligebam.

Lyc. Quanto (*fere*) plures videbas Epicureis, aut Platoniciis, aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis.

Herm. Quin non numerabam equidem: sed conjiciebam.

Lyc. Ut tu non vis me docere! sed fallis, qui de tali re conjectura te dicas et multitudine judicasse, et verum

apud me dicere subterfugas.

Herm. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse et voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes et contentiosos; Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse et cognoscere omnia; qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, et in univ-
ersum omnia.

Lyc. Dicebant vero de il-

p. 755. τῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαινοῦσι τὰ αὐτῶν ^k).

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.

ΛΤΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντιδοχοὶ οὐκ ἔλεγον, ὥς τὸ εἰκός· [οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες ^l).

ΕΡΜ. Οὐ γάρ.

ΛΤΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον.

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΤΚ. Ὅρῳς ὅπως αὐτοῖς ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τὰ-
p. 756. ληθές, ἀλλ' οἷε Μαργίτη διαλέγεσθαι τινι, ὥς πιστεῦσαι ὅτι
(Ἐρμώτιμος, ἀνὴρ ^m) συνετός, ἔτη τότε γεγονῶς τεσσαράκοντα
περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις
ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα ἐποιεῖτο τὴν αἴ-
ρεσιν ⁿ) καὶ τῶν κρειττόνων ἀξιῶν ^o). οὐ γὰρ πιστεῦσαι μὲ ^p)
σοι τοιαῦτα λέγοντι.

18 *ΕΡΜ.* Ἄλλ' οἶσθα ^q), ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μό-

k) αὐτῶν] Ita vulgo. Sed, monente *Belino*, αὐτῶν ediderunt *Bipp.* et *Schm.* At vid. Adnot. l) οὗτοι δὲ — φιλοσοφοῦντες] „Vid. notas.“ m) ἀνὴρ] „deest in W. adest in Edd.“ n) ἐποιεῖτο τὴν αἴρεσιν] „Haec et seqq. ad ἀξιῶν sic, ut edidimus, legi in Edd. et M. notat *Solanus*.“ o) ἀξιῶν] ἀξίαν *Guyet.* ἀξιοῦν *Seager.* Ego malletm ἀξίωσιν. Vid. Adnot. p) πιστεῦσαι μὲ] πιστεῦσαι *zoll.* 2954. q) Ἄλλ' οἶσθα] „Et haec duo verba sic legi in Edd. et M. notat *Solanus*.“ Sed malebat tamen idem, Ἄλλ' ἴσθι, vel ἄλλ' εὖ ἴσθι. Vid. Adnot.

lis haec ad te alii nimirum? Neque enim sane illis ipsis credidisses sua laudantibus.

Herm. Nequaquam, sed dicebant caeteri.

Lyc. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant, arbitrator: hi vero erant, qui aliter philosophantur.

Herm. Non sane.

Lyc. Ergo idiotae dicebant ista.

Herm. Ita est.

Lyc. Vides, quam iterum

me decipias, nec verum dicas, sed cum Margite te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia et philosophis fidem habuisse idiotis, et secundum illorum dicta fecisse electionem et principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

Herm. Sed noris, Lyci-
ne; non aliis modo credidi,

νον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἔμαντῷ. ἐώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως p. 756. βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας αἰεὶ, ἀρ-
θενωποὺς, ἐν χρῶ κουρίας τοὺς πλείστους, οὐδὲν ἀβρόν, οὐδ'
αὐτὸν πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον ὑπερεκπίπτον¹⁾), ὡς ἐκπληκτον εἶ-
ναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ὃ
δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασίν.

ΛΤΚ. Ἄρ' οὖν κἀκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μι-
κρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτοὺς ἐωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον, ὃ
Ἐρμότιμε, πράττοντα; οἶον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας
πικρῶς, καὶ φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις,
καὶ τὰλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τούτων ὀλίγον σοὶ μέλει, ἄλλως
ἂν εὐσταλὴς ἢ ἀναβολή, καὶ ὁ πῶγων βαθύς, καὶ ἐν χρῶ ἢ p. 757.
κουρά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν²⁾ τουτονὶ κανόνα,
καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἐρμότιμός φησι, καὶ
χρῆ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ κουρᾶς διαγιγνώσκειν
τοὺς ἀρίστους· ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ,
καὶ φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ ἀπο-

1) ὑπερεκπίπτον] „Sic J. Fl. Par. H. S. et M.“ Sic et A.
1. 2. B. 1. 3. 2) ἔχωμεν] ἔχομεν 2954. Bel. Schm. ἔωμεν
3011. mendose, ut ait Bel. Vid. Adnot.

sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingre-
dientes, amictos honeste,
cogitabundos semper, vi-
rile quid tuentes, ad cutem
tonsos plerosque, nihil ne-
que molle, neque rursus in
nimiam negligentiam pro-
lapsum, (*quo fit*, ut atto-
nitus aliquis et plane cyni-
cus sit) sed in medio quo-
dam statu, quem optimum
omnes esse perhibent, con-
stitutos.

Lyc. Numquid igitur ista
quoque illos facere videbas,
quae paullo ante ipse dice-
bam me vidisse tuum, Her-
motime, magistrum facere?

verbi causa, fenerari, et
reposcere acerbe, et rixose
omnino contendere in con-
gressionibus, et reliqua,
quae in se demonstrant? an
parum ista curas, dum com-
positus sit amictus, et bar-
ba proluxa, et capillus ad
cutem detonsus? et, quod
superest, hunc habemus
(habeamus) canona, hano
regulam exquisitam talium,
de sententia Hermotimi;
atque oportet ex habitu,
incessu, tonsura dignosce-
re optimos; quicumque ve-
ro ista non habuerit, qui
neque tetricus fuerit et co-
gitabundo vultu, reproban-

757. 19 βλητέος; 'Αλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὧ Ἑρμότιμε, παίξεις πρὸς με¹), πειρώμενος, εἰ ἑξαπατῶμενος συνήμι.

ΕΡΜ. Διὰ τοῦτ' ἔφησθα;

ΛΤΚ. "Οτι, ὧ ῥαθὲ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέγεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ γοῦν ἐκείνοι εἰσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίου τινός, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν²) ἐπιθυμολή φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνώῃ ἂν³) τὸν τὴν ἀμείνω προαίρεσιν προσηρημένον, οὔτε σχῆμα οὔτε βάδισμα ὀρᾶν δυνάμενος⁴) ;

P. 758. ΕΡΜ. 'Αλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ λόγος, ὧ Ἀνκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων.

ΛΤΚ. Ἐχρῆν μὲν, ὧ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γινώρισμα εἶ-

t) πρὸς με] Sic vett. Edd. omnes et Schaefer. Melett. p. 115. Sed Reitz. et recentt. πρὸς μέ. Cf. Adnot. u) ὢν] „ὢν W. Sed Edd. omnes ἂν.“ Falso haec notula in Ed. Reitz. ad praecedens ἂν relata. Ceterum recentt. omnes recte amplexi sunt Reitzianam emendationem, etiam Schaefer. Melett. p. 100. x) τῷ διαγνώῃ ἂν] Olim τῷ διαγνώ. Reitz. τῷ διαγνώ sine jota subscripto. Bip. insuper τῷ sine accentu, in quo temere obtemperavit perverso Belini praecepto. Cuius Codd. duo διαγνώναι suppeditant, unde ipse fieri volebat διαγνώ ἂν, Schaeferus autem Melett. p. 100. διαγνώῃ ἂν, quem nos secuti sumus. Vid. Adnot. γ) δυνάμενος] „δυναμένῳ W. Sed nihil a vulgata abeunt H. Fl. Par.“ Nec A. 1. 2. B. 1. 3.

us est ac rejiciendus? Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me sentiam.

Herm. Quorsum hoc dixisti?

Lyc. Quod statuarum, bone vir, probationem mihi narrasti, quae sit ex habitu. Multum enim illae magis compositae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron ad formosissimam

illas speciem configuravit. Si vero vel maxime signis talibus utendum est, quid faciat, si quis caecus philosophari cupiat? qua re dignoverit sectae melioris sectatorem, qui neque habitum cernere neque incensum queat?

Herm. At mihi oratio est non ad caecos, neque tales curo.

Lyc. Debebat quidem, bone vir, commune quod-

ναι τῶν οὕτω μεγάλων ^z), καὶ ἅπασι χρησίμων ^a). πλὴν ^b), p. 758, εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοὶ, ἐπεὶ περ μὴδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιοῦτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὥς μὴ πάνυ ἄχθοιντο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, κἄν πάνυ ὀξυδερεῖς ᾖσι, τί ἂν δύναιτο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ γε τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; "Ο 20 δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῖόνδ' ἐστίν ^c), οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις ^d) αὐτοῖς, καὶ ^e) ἡξίους ἀμείνων γίνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν τὸν ὁρθῶς φιλοσοφοῦντα, ἢ μὴ; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω ^f) διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἐστὶν ἀπόρ-

z) μεγάλων] δοκίμων 3011. a) χρησίμων] χρησίμων conj. Seyb. ad γνώρισμα referendum. Non animadvertit V. D. sic tautologia admodum molesta onerari locum, quum in voce κοινὸν jam insit eadem vis, quae in ἅπασι χρησίμων inforet. b) πλὴν] τι ἂν 2954. 3011. male, ait Belinus. c) τοῖόνδ' ἐστίν] Hanc veterem scribendi rationem, quam B. 1. 3. A. 1. 2. sequuntur, quaeque ex intimis linguae penetrabilibus prodiit (vid. *Wolff. Reiz.* in aureo libello de Accentus Inclinatione p. 108. ed. *Wolf.*) restituere placebat. Variant recentiores: τοῖόν δ' ἐστίν *Reitz.* et *Bip.* τοῖον δ' ἐστίν *Schm.* τοῖον δ' ἐστίν *Seyb.* Cf. ad c. 22. in Varr. Lectt. d) προσήεις] Ita *Seyb.* ad exemplum Edd. A. 1. 2. B. 1. 3. sed προσήεις, male deficiente jota, *Reitz. Bip. Schm.* e) καὶ] ἀλλὰ καὶ *Guyet.* imperite. Vid. Adnot. f) οὕτω] οὕτε B. 3. mendum typographicum.

dam signum esse rerum ita magnarum et omnibus utilium. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter calamitatem ferrent. Sed ipsi sane, qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu? Quod au-

tem dicere volo, ejusmodi est. Nonne *verum est*, te amore quodam mentis et *sententiarum* in his viris ad eos accessisse, et mente ac *sententiis* fieri voluisse meliorem?

Herm. Ita est.

Lyc. Quomodo ergo potuisti signis, quae modo dicabas, recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim solent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in

- P. 758. φητα, καὶ ἐν ἀφανεί κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὁψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅτινα ἡτιάσατο τοῦ Ἥφαιστον· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ
- P. 759. νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηναῖν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας περὶ ^{g)}· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶν, ταῦτόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηναῖν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἀνθρώπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπέπερ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦκον, ὅνπερ δικαστὴν προεῖλοντο, θεασάμενος ἐκείνος ἐκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων, ἅτινα ἡτιάσατο, περιττὸν ἂν εἶη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε ^{h)} τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὥς, ἀναπετασθεῖσων, γνῶριμα γίνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ· καὶ εἰ ⁱ⁾ ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκείνος μὲν οὖν ἄτε ἀμβλυώτων, οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διανοεῖτο. σὺ δ' ^{k)} ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὀρᾷς τὰ ξυδον, ὥς ἔοικε, διὰ τοῦ

g) πέρει] „Sic recte Juntin. Aliae περὶ.“ In B. 1. 3. A. 1. 2. item περὶ scriptum. h) ἐπέπληξε] „Sic J. H. A. 1. P. (?) item M. et P. ἐξέπληξε male Fl. et Par.“ Illud etiam in A. 2. B. 1. 3. i) εἰ] „εἰ B. 2. ἢ reliqq. et M.“ Retinuit Reitz. ἢ, nec non recentt. Verum etiam B. 3. habet εἰ, quod recepi-
mus. Vid. Adnot. k) δ'] δὲ 2954. 3011. Schm.

occulto latent, sermonibus et congressionibus, et operibus similibus, vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto, quid Vulcanum accusaverit: sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula, contentionem inter Minervam, et Neptunum, et Vulcanum de artis praestantia intercessisse; et a Neptuno quidem effectum taurum, a Minerva excogitatam domum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum venissent, quem arbitrum sibi nempe sumse-

rant, perspecto ille uniuscujusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere jam superfluum fuerit: in homine autem hoc desideravit, et increpuit architectum illius Vulcanum, quod non et valvas pectori illius applicuisset, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur, an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus sentiebat, tanquam qui hebeti circa illos visu esset. Tu vero supra Lyncea illum nobis acute vides, et

στέρνου, καὶ ἀνέφκται σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ᾧ P. 759. βούλεται, καὶ ἀ' γινώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

ΕΡΜ. Παίξεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, κατὰ θεὸν εἰλόμην· 21 καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἰρέσεως. Ἰκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γούν ἐμέ.

ΛΤΚ. Ὅμως οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἐταῖρε, καὶ πρὸς ἐμέ, ἀλ- p. 760. λὰ περιόψει με παραπολούμενον¹⁾ ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ;

ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ ἂν^{m)} σοι ἀρέσκει, ὦν ἂν εἴπω.

ΛΤΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλειςⁿ⁾ εἰπεῖν ὁποῖον ἂν με^{o)} ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ φθο- νεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθα σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι, ὅπως ἂν οἷός τε ὦ, κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει.

1) παραπολούμενον] „παραπολλόμενον Fl. Sed pro vulgata stant H. Par. S. etc. et P. παραπολούμενον W.“ Cf. ad cap. 1. extr. m) ἂν] „Rectius abest ἂν in W.“ Imo rectius adest in ceteris omnibus. Neque recte Schm. id pro suspecto uncis inclusit. Vid. Adnot. n) ἐθέλεις] „ἐθέλης J. male. ἐθέλεις quinque Edd. priscae, et M.“ Juntina lectio ex A. 2. mendo promanavit. o) με] μοι Solan. perperam. Vid. Adnot.

quae intus sunt trans ipsa, opinor, praecordia cernis, et patent tibi omnia, ut non quae velit modo, et quae cognoscit unusquisque, scias, verum etiam uter melior sit aut deterior.

Herm. Ludis, Lycine. Ego vero secundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet: satis autem hoc, mihi quidem, est.

Lyc. Mihi tamen hoc non dixeris sufficere; sed negliges me in multa illa collu-

vione pereuntem cum reliquis?

Herm. Nihil enim forte tibi placet, quidquid dixerō.

Lyc. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere (satisfacere) mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, et nobis invides, ne aequae ac tu philosophemur: ego tentabo, quantum ejus facere potero, pro (per) me invenire accuratum de his iudicium, et sectam certissimam. Audi vero et tu, si volueris.

p. 760. EPM. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκίνε. ἴσως γὰρ τι γινώριμον ἔρεῖς.

ΛΤΚ. Σκόπει δὴ, καὶ μὴ καταγελάσῃς^{p)}, εἰ παντάπα-
σιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως, ἐπεὶ μὴ σὺ^{q)}
22 ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδῶς ἄμεινον^{r)}. Ἔστω δὴ μοι ἡ
μὲν ἀρετὴ τοιόνδε τι^{s)}, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς
ἐμπολιτευομένους, (ὥς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὺς, ἐκείθεν
ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαν-
τας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγον θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ
πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἀρπαζόντων καὶ βιαζομένων, καὶ
πλεονεκτούντων, οὐδὲν ἂν ἴδοις^{t)}, φασίν, ἐν ἐκείνῃ τῇ πό-
λει^{u)} τολμώμενον^{x)}, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ξυμπολι-

p. 761. τεύονται, μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι,
τὰς στάσεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἔνεκα ἐπιβουλεύου-
σιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδῶν^{y)} ἐστὶν ἐκείνοις. οὐ γὰρ

p) καταγελάσῃς] καταγελάσῃ 2954. 3011. q) μὴ σὺ] σὺ μὴ
iidem, et ἐθέλῃς 3011. r) ἄμεινον] ἀμείνων ἢ χείρων
Brod. Imo int. ταῦτα. Cf. Diall. Marr. VII, extr. s) τοι-
όνδε τι] Ita ex A. 1. 2. B. 1. Sed τοιόνδε τι B. 3. τοιόν
δέ τι Reitz. Bip. Schm. τοιόνδε τι Seyb. Cf. supra c. 20. in.
t) ἴδοις] Ita Schm., monente Belino, e 2954. 3011. Vulg.
εἶδῃς, pro quo Guyetus voluerat εἶδοις. u) πόλει] πολὶ
A. 2. x) τολμώμενον] τολμηρότερον 2954. 3011. y) ἐκ-
ποδῶν] ἐκ ποδῶν B. 1. 3. Sed A. 1. 2. ἐκποδῶν, ut Reitz.

Herm. Ego vero volo,
Lycine. Forte enim cog-
nitu aliquid dignum dixe-
ris.

Lyc. Considera igitur,
sed noli irridere, si homi-
nis omnino rudis in morem
illud disquiram: necesse
enim est ita facere, cum tu,
qui melius scias, dicere
clarius nolis. Sit igitur mi-
hi virtus tale quiddam, ve-
lut civitas quaedam beatos
habens cives, (ut dicat for-
te tuus magister, inde ali-
qua via huc delatus) sapi-
entes summo gradu, fortes

universos, tum justos, tem-
perantes, parum Diis mi-
nores. Eorum vero, quae
multa apud nos fiunt, cum
rapiant homines, vim faci-
ant, justo plus sibi arro-
gent, nihil videas, ajunt,
in ea urbe quemquam aude-
re, sed per pacem et con-
cordiam civitate una fruun-
tur. Nec mirum. Quae enim,
puto, aliis in civitatibus
seditiones et contentiones
excitant, quorum caussa
mutuas sibi insidias struunt
homines, illa e medio sub-
lata apud illos sunt omnia.

οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονάς, οὔτε δόξας ὀρῶσιν ²⁾), ὥς p. 761. διαφέρεισθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάσαι τῆς πόλεως ἐξεληλάκασιν ³⁾ αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολιτεύεσθαι ὥς-τε γαληνόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον βιοῦσι, ξὺν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν 23 πολίτας γίνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κάματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μήκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι καὶ αὐτοὶ, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας;

ΛΤΚ. Νῆ Δί', ὦ Ἐρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν, ἐπικατεχόντων ^{b)}), καὶ κλαυθμυριζομένων ^{c)}), ἐπικλαῖσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κἀκείνους παρκαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιεν

et recentt. 2) ὀρῶσιν] „Nihil hic variare H. J. et Fl. notat Solanus.“ Neque in reliqq. variationis quidquam deprehenditur. a) ἐξεληλάκασιν] ἐξεληλάκασιν B. 3. b) ἐπικατεχόντων] „Sic Edd. J. H. Fl. Par. etc.“ c) κλαυθμυριζομένων] „Sic recte Par. A. et M. Edd. reliqq. male κλαυθμυριζ.“

Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de quibus certent; sed olim (*dudum*) civitate illa exegerunt, non necessaria rati; quae in ea versentur. Itaque tranquillam quandam et undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, et aequalitate, et libertate, et bonis reliquis.

Herm. Quid ergo, Lyci-
ne? nonne dignum est, omnes concupiscere civitatem eam adipisci, nec laborem imputantes viae, neque animum despondentes

propter longitudinem viae, si futurum sit, ut, ubi pervenerint, adscribantur et ipsi in *tabulis publicis*, civitatemque consequantur?

Lyc. Per Jovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum est, reliquorum vero cura abjicienda; neque si haec *antiqua* patria manum injiciat, multam habere rationem oportet, neque liberis aut parentibus si cui sint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; sed primum quidem hortari et illos ad eandem viam ingrediendum; si vero

p. 761. το, ἀποσεισάμενον^d) αὐτούς, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμο-
 p. 762. νος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντα^e) τὸ ἱμάτιον, εἰ
 Hom. II. VI, 518. τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκείσε. οὐ γὰρ
 XVI, 9. δέος μὴ σέ τις ἀποκλείσῃ, καὶ^f) γυμνὸν ἐκείσε ἦκοντα. Ἡδη
 e. a. 24

γὰρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἦκουσα διεξιόντος, ὅπως
 τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καὶ με προὔτρπεπεν ἔπεσθαι οἱ πρὸς τὴν
 πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ φυ-
 λήτην ποιήσεσθαι^g), καὶ φρατρίας^h) μεταδώσειν τῆς αὐτοῦⁱ),
 ὥς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην^k).

Par. Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην^l) ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος
 Hom. II. V, 201. τότε, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἑτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἦδη
 e. a. ἀμφὶ τὰ προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ' οὖν
 περὶ τῆς πόλεως, εἴ γε^m) μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ἦδη

d) ἀποσεισάμενον] „Sic Edd. antiqq. ἀποσεισάμενους ms. P. ἀποσεισάμενος Cod. Angl.“ e) ἀπορρίψαντα] „Sic P. ἀπορρίψαντας Edd. et M. male.“ f) καὶ] „deest in B. et Angl. C. adest in Edd. et M.“ g) ποιήσεσθαι] Sic rescriptissimum cum Bel. et Schm. ad fidem Codd. 2954. 3011. pro vulg. ποιήσασθαι, quod cum praecedentibus Infinitivis non minus, quam cum sequente, pugnat. h) φρατρίας] „Sic recte B. 2. S. et Schol. φατρίας corrupte J. H. A. 1. Fl. Fr. Par. et M.“ Nec non A. 2. sed φρατρίας etiam B. 1. 3. i) αὐτοῦ] αὐτοῦ e Bel. conj. scripserunt Bipp. et Schm. At vid. supra ad cap. 17. k) εὐδαιμονοίην] εὐδαιμονίην Raitz. per errorem, quem correxerunt recentt. l) οὐ πιθόμην] „Sic H. Fl. Par. A. 1. (et 2.) οὐκ ἐπιθόμην B. 2. et S.“ Sic et B. 1. 3. At sunt haec Homerica, quae Retinenda videbantur. Nempe parodia est locorum Il. V, 201. XXII, 103. m) εἴ γε] „Sic J. H. A. 1. Par. S. ὥς εἴγε Fl. et W. Sed εὐ-

nolint, vel non possint, dimotis illis recta procedere ad beatam illam ex omni parte civitatem; et ipso abjecto vestimento, si forte illo comprehenso impedi-
 ant, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo adve-
 nientem. Jam enim alias quondam senem audivi enar-
 rantem, uti se res illae ha-
 berent; isque me hortatus
 est, uti ad eam se civita-

tem sequeretur; ipsum enim se praeiturum, et adscrip-
 turum civibus, cum adve-
 nissem, et tribulem factu-
 rum, et curiae mihi suae
 jus impertiturum, ut cum
 omnibus beatam vitam vi-
 verem. Ego vero prae ju-
 venili tum inscitia, (quin-
 decim fere anni sunt,) non
 sum obsecutus; forte circa
 ipsa jam suburbia, et ad
 portas essem. Dicebat au-
 tem de civitate illa, si bene

καὶ τὰδε ^{α)}), ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθι- p. 762.
 γενῆς ^{ο)} δὲ οὐδεὶς ^{ρ)}). ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι
 πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικροὺς, καὶ πέ-
 νητας· καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως τὸν βουλούμενον. τὸν p. 763.
 γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγ-
 γραφὴν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ'
 ἀπὸ γένους, οὐδὲ ^{α)}) λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν,
 οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχερὴν δ' ἐκάστω πρὸς τὸ πό-
 λιτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πό-
 νον ^{ρ)}), καὶ τὸ λιπαρὲς ^{σ)}), καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακι-
 σθῆναι, πολλοῖς τοῖς δοσχερέσι κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα·
 ὡς ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξῃται ^{τ)}), καὶ διεξέλθῃ ^{υ)}) πορευόμενος

γε supra scriptum erat, vid. nott. " ὡς εἶχε etiam 3011. n) καὶ ἡ δὴ καὶ τὰδε] „Sic esse in Fl. H. et M. notat *Solanus*. Sed et B. 2. A. 1. Par. et S. ita habent. " nec non A. 2. B. 1. 3. nec est, quod merito offendat. ο) αὐθιγενῆς] ἰθαγενῆς 3011. mendose. ρ) οὐδεὶς] οὐδὲ εἰς 3011. non male. q) οὐδὲ] „καὶ οὕτω Fl. οὐ τῶν M. Vulgatam servant ceteras et Cod. P. " r) πόνον] πόνων *Reitz.* haud dubie per errorem, quem imprudenter repetierunt recentt. omnes. Nam in vet. omnibus est πόνον. Sic carere jam possumus optima ceteroquin conjectura *Schaeferi Melett.* p. 129. καὶ πόνων τὸ λιπαρὲς. s) λιπαρὲς] „Sic optime G. P. *Erasum* etiam α in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρὲς. Sic etiam 2954. et 3011. Vid. Adnot. t) ἐπιδείξῃται] „Ita J. H. B. 2. Fl. Par. et M. " u) διεξέλθῃ] Ita 2954. 3011. *Belin. Bip. Schm.* pro vulg. διεξέλθοι, pro quo jam S. διεξέλθῃ sine jota subscripto. Ceterum mallet tamen *Belinus* ἐπιδείξαιτο καὶ διεξέλθοι. Vid. Adnot.

memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse et peregrinos, indigenam neminem: sed et barbaros in civitate versari multos et servos, et deformes, et parvos, et pauperes, atque in universum civem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex ma-

joribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc, uti civis fiat, prudentiam, et honesti amorem, et laborem, et deliciarum contemptum, et animum, qui neque cedat temere, neque molliatur, si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter

p. 763. ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολλήν εἶναι ^{z)} τοῦτον, ὅστις ἂν ᾦ, καὶ ἰσότημον ἅπασιν. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατριδῆς, ἢ ἀγεννῆς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

25 EPM. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μί-
p. 764. κρῶν κάμνω, πολλῆς ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς οὕτω κα-
λῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως;

ATK. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἐρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι
ἔρω, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι.
εἰ μὲν οὖν πλησίον ᾦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασιν, πά-
λαι ἂν, εὐ ἴσθι, μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ᾗεν ἐς αὐτήν, καὶ
ἐπολιτευόμεν ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ, ὡς ὑμεῖς φάτε, (σὺ τε
καὶ Ἡσίοδος ὁ θαψφδὸς) πᾶν πόρρω ἀπώκισται, ἀνάγκη
ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἀγούσαν ἐπ' αὐτήν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄρι-
στον. ἢ οὐκ οἶε σὺ οὕτω χρῆναι ^{y)} ποιεῖν;

EPM. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις;

ATK. Οὐκοῦν σοὶ μὲν ἐπὶ ^{z)} τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φά-

^{x)} εἶναι] „δντα] εἶναι Angl. et P. δντα Edd. omnes et M. “
Reitzium secuti sunt recentt. Nos consultius duximus legiti-
mam duorum Codd. lectionem praeferre. ^{y)} οὕτω χρῆ-
ναι] χρῆναι οὕτω 3011. Bel. Schm. ^{z)} σοὶ μὲν ἐπὶ] „Sic

fuerit, eum civem esse con-
tinuo, et aequo jure, quis-
quis alioqui fuerit: ista au-
tem nomina, deterior, me-
lior, nobilis, ignobilis, ser-
vus, liber, neque esse om-
nino, neque nominari in
ea civitate.

Herm. Videsne, Lycine,
quam non frustra, neque
parvis de rebus laborem, qui
civis cupiam fieri et ipse
pulchrae adeo et beatae ci-
vitatis?

Lyc. Nam egomet eorun-
dem, quorum tu, amore
flagro: neque est, quod mi-
hi ante ista (prae istis) ve-
lim contingere. Si quidem

igitur in propinquo esset il-
la civitas, et manifesta in
conspectu omnium, olim,
crede mihi, ipse nihil cun-
tatus ad eam perrexissem,
et civis illius essem a longo
inde tempore. Cum vero,
ut vos dicitis, tu nempe et
Hesiodus consarcinator ille
carminum, longo admodum
spatio remota habitetur,
necesse est et viam, quae
ducit ad illam, quaerere,
et ducem optimum. An non
putas hoc agendum?

Herm. Et qua alia ratione
perveniat aliquis?

Lyc. Igitur quantum ad
promissionem, et scientiae

σκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ p. 764. ἔτοιμοι παρεσῶσιν, αὐτόχθονες ἐκείθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδός γε μὴν, οὐ μίᾳ καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλὰ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιοι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ ἐσπέρια, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἑω φέρειν ἔοικεν, ἡ δὲ ἐπὶ τὰς ^{a)} ἀρκτους, καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας ^{b)}. καὶ ἡ μὲν διὰ λειμῶ- p. 765. νων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, εὐυδρος ^{c)} καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντι- τυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ, πετρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὐ- ται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ ἐναντιώτατα ^{d)} τελευτῶσαι. Ἐνθα δὴ μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν ^{e)}. ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνῆρ κατὰ τὴν ἀρχὴν 27 τῆς ἀτραποῦ ἐκάστης ^{f)} ἐφαστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιό- πιστος ὀρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ^{g)}

J. H. Fl. Par. σὸν μὲν ἔτι P. " σοι sine accentu Reitz. et recentt. Sed cum accentu vett., e quibus B. 1. post ἡγησομένων interrogationem notavit. Seager. conj. ὅσον μὲν ἐπὶ. Vid. Adnot. a) ἐπὶ τὰς] „ἐπὶ τῆς W." b) μεσημβρίας] μεσημβρίας B. 3. c) εὐυδρος] „Sic Edd. praeter J. omnes; haec enim εὐυδρος, cui adstipulantur P. L. Et sic olim in M. fuerat." Sic etiam in B. 1. 2. 3. d) ἐναντιώτατα] „ἐναντιώτατα Jens. Nil mutant Edd. nec M." Vid. Adnot. e) καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν] „Nihil hic mutant Edd. nec M." f) ἐκάστης] „ἐκάστης Jens. Sed nihil mutant Edd. nec M." Vid. Adnot. g) αὐτοῦ] αὐτοῦ Schm. e Jensii conjectura haud sane probanda. Cf. infra not. ad verba περὶ τῆς αὐτοῦ ὁδοῦ.

professionem, multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri similes. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septemtriones, et altera recta ad meridiem; et haec quidem per prata, et plantas, et umbram, irrigua et amoe-

na, nihil durum habens, nihil incedentibus asperum; altera vero saxosa, et aspera, solem multum ac sitim et laborem denuntians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur, quae una est, ipsae in maxime opposita exeuntes. Hic igitur mihi, et quidem omnis dubitatio est. Ad quamcunque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscujusque tramitis, in ipso ingressu adstante fide dignis-

- p. 765. ἀπιέναι^{h)}, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε ἄλλοις^{*}) ἡγήσασθαι δυναμένοιςⁱ⁾ ἀκολουθήσαντας. κἄν ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, κἄκεινος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς αὐτοῦ^{k)} ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ παρ' αὐτῷ^{l)} ὁμοίως, καὶ ἐξῆς ἅπαντες. τό, τε^{m)} τοίνυν πλήθοςⁿ⁾
- p. 766. τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, οὐ μετρίως ταράττει με καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινόμενοι^{o)}, καὶ τὰ ἐαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἦν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ^{p)} μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικολομένην ἄν πρὸς τὴν πόλιν.

h) ἀπιέναι] ἐπιέναι conj. Seager. Class. Journ. Vol. XIII. p. 72. *) ἄλλοις] „ἀλλήλοις W. ἄλλους B. 2. male.“ Hoc et in B. 1. 3. legitur. i) δυναμένοις] „Sic J. Fl. A. 1. etc. δυναμένους Par. et B. 2.“ Sic et B. 1. 3. Unde Schm. conjicit ἄλλοις ἢ. δυναμένους ἀκολουθήσουσι. Vid. Adnot. k) αὐτοῦ] „Nihil mutant Edd. αὐτῆς Vorst. male.“ Sic refert Reitz. in nota; nec falso: nam A. 1. 2. B. 1. 3. habent αὐτοῦ. Sed in textu Reitz. legitur αὐτοῦ, et sic ediderunt etiam Seyb., Bip. et Schm. Cf. Adnot. l) παρ' αὐτῷ] „παρ' αὐτὸν W. P. L.“ Cf. Diall. Mortt. XX, 4. Varr. Lectt. r). Tom. II. p. 216. m) τό, τε] τοῦτό τε conj. Seager. l. l. Sed vid. Adnot. n) πλήθος] „Abest articulus a B. 2. et M. adest in omnibus Edd. reliq.“ Et B. 3. caret articulo τὸ ante πλήθος. Unde et nos omisimus. o) ὑπερδιατεινόμενοι] „Sic W. ὑπερδιατεινόμενοι Edd.“ Sic enim in Edd. legitur, non, ut Reitzius, et hinc Bip., falso tradunt, ὑπερδιατεινόμενοι. p) ἢ τῷ] Sic A. 1. 2. B. 1. Reitz. Seyb. ἢ τῷ male Bip. et Schm. mendose B. 3. ἢ τῶν.

simus, et manum porrigit, et in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, caeteros vero errare, qui nec ipsi inde (*illuo*) venerint, neque alios, eosque peritos duces, secuti sint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de sua via promittit, et aliis detrahit; et ille, qui juxta hunc est, similiter, et sic

deinceps omnes. Haec ipsa igitur viarum multitudo, earumque ratio dissimilis me perturbat, et in consilii inopiam conjicit: ac duces maxime quantum possunt et ultra contendentes, sumamque singuli laudantēs. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

ΕΡΜ. Ἄλλ' ἐγὼ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ ⁷⁶⁶ 27 προωδοιοροηκόσιν, ὧς Λυκίνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης.

ΛΤΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ^α) ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι ^β) τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὐθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἀνδρας μετεληλυθόσι ^β).

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῆς;

ΛΤΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιοροήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνην ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τὴν Ἐπικούρου ἐκείνην, καὶ ^γ) ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμέτεραν· ἢ πῶς γὰρ, ὧς Ἐρμότιμε, οὐχ οὕτως ^δ);

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΛΤΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ, τῷ ^ε) μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μίᾳς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη

α) ποίαν] πᾶσαν 3011. β) τίνι] τίσι 3011. 2954. ut con-
 jecerat Brod. Sed Edd. omnes τίνι. γ) μετεληλυθόσι]
 „μετεληλυθός W. male.“ Sic et 2954. sed μετεληλυθώς 3011.
 Non male quidem habet Neutrum, ad τὸ ἄπορον referendum,
 ut judicat *Belinus*. Sed nihil tamen opus est mutatione. δ)
 καὶ] „abest a W. adest in Edd.“ υ) οὕτως] „οὕτω] Sic
 H. J. Par. S. A. 1. οὕτως Fl. et M.“ Quod nos praetulimus.
 Vid. Adnot. x) τῷ] Ita vet. Edd. et *Reitz. Seyb.* sed τῷ en-
 clitice *Bip. Schm.* Similiter peccatum ab iisdem cap. praec-
 ced. extr., cap. 19. et saepius.

Herm. At ego ista te con-
 siliij inopia liberabo. Si
 enim his, Lycine, fidem
 habueris, qui viam illam
 ante fecerunt, non errave-
 ris.

Lyc. Quibus dicis? et
 qua via euntibus, aut quem
 ducum secutis? rursus enim
 nobis eadem consilij inopia
 alia se forma offert, cum a
 rebus ad viros transivimus.

Herm. Quid ita ais?

Lyc. Quoniam hic quidem
 in Platonis viam digressus,

eoque viae duce [comite]
 usus illam nimirum lauda-
 bit; ille vero Epicuri viam,
 atque alius aliam: tu autem,
 vestram: nam qui non ita
 fiat, Hermotime?

Herm. Et cur non?

Lyc. Non tu liberasti me
 dubitatione, sed adhuc ae-
 que ignoro, cui viatorum
 magis credendum sit. Vi-
 deo enim unumquemque il-
 lorum cum ipsum, tum du-
 cem, unius modo viae pe-
 riculum fecisse, et illam

- p. 766. μόνη ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν· οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖκται πρὸς τι τέλος, καὶ εἰδὲ τινα πόλιν, p. 767. δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐρῶν, ἐν ἣ ἐπιθυμοῦμεν ἐγὼ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἣ, δέον ^γ) εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὃ δ' ^z) εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινα πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἣ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μὴ τις οὕτω σφόδρα παραπαῖοι ^α), ὡς οἴεσθαι καὶ τὴν εἰς Ἑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν.

ΕΡΜ. Καὶ πῶς οἶόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

- 28 ΑΤΚ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρὰς δεῖ βου-

γ) ἣ, δέον γ] „Hdēos Edd. omnes male, praeter S. quae ὡς δέον. “H δέον recte margo A. 1. W. Et sic correxerat Anonym. in H. Ἰσως ὡς εἰδὼν L. El δέον Heins. Aliter Marcell. quem vide.“ z) ὃ δ' γ] ὅδ' vett. Edd. Rectius Reitz. et recentt. ὃ δ'. Vid. Adnot. α) παραπαῖοι γ] „παραπαῖη Fl. et M. a recentiore manu.“ Vulgatam servant reliq. παραπαῖει 2954. 3011. minus bene, ait Belin.

laudare, ac dicere solam ferre in urbem; neque tamen habeo, unde sciam vera illum dicere. Verum venisse illum ad finem quendam, et vidisse civitatem aliquam, forte illi dederim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cuius ciues esse tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi quidem adhuc obscurum est. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem

non sola urbs est Corinthus. Quod autem maxime inopem me consilli reddit, illud est, quod novi, unam necessario esse veram viam, quippe cum et Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere; nisi in tantum quis desipiat, etiam eam, quae ad Hyperboreos fert, et quae ad Indos, Corinthum ducere.

Herm. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum aliorum ducat?

Lyc. Ergo, pulcher Hermotime, non parva delibe-

λῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο p. 767. δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἄπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπionτες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἐλομένους, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ἡντιναοῦν. δυνατόν μὲν γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι p. 768. καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακροῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δὲ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν ^{b)} παραβόλως ἀναρξιδιπτῆν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶ τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἴόνιον ^{c)} διαπλευσαι θέλοντας. ὅτε ^{d)} οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔνυχε τοῦ ^{e)} ἀληθοῦς, ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν ^{*}), ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὀμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. ὅς ^{f)}), δεόν τὴν πελειάδα κατατο- Hom. II. XXIII, 865. ξεῦσαι, ὃ δὲ, τὴν μήρινθον ἔτεμεν ^{g)}· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλ-

b) δεῖν] „Sic Edd. δεῖ P.“ Vid. Adnot. c) Ἴόνιον] „recte Edd. Ἰώνιον Cod. M. prave. Vid. nott.“ d) ὅτε] „2954. 3011. e) τοῦ] „τῆς W. Nihil mutant Edd. vett.“ ^{*}) ψεύδουσιν] Malletm ψευδέσιν, ut opponerentur τὰ ψευδῆ et τῷ ἀληθῆς, ut infra c. 30. ὡς — εὐρίσκοιεν τὰ ληθῆ τε καὶ ψευδῆ. f) ὅς] „Sic J. Fl. A. 1. S. et M. ὡς Par. H. Fr. B. 2. male.“ ὡς B. 1. 3. sed ὅς A. 2. recte. g) ἔτεμεν] „ἐνέτα-

ratione opus est ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id, quod est in proverbio, hic agemus, Quocumque nos pedes tulerint, eoimus: elioquin imprudentes pro ea, quae Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capessituri simus, licet sine examine in unam quamcunque viarum ingrediamur. Etenim potest quidem id quoque fieri, et forte aliquando in longo tempore

factum est. At nos de tantis rebus non puto oportere periculosam temere aleam jacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, viminea, quod est in proverbio, scapha Aegaeum Ioniumve mare ausos trajicere: ubi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittando vel jaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum sit inter mille mendacia: quale quid nec Homericō illi sagittario contigit, qui, cum columba dejicienda esset, lineam telo rupit; Teucrum

- p. 768. λὰ παραπολὺ ἐκαῖνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τραθήσεσθαι ^{h)})
 p. 769. καὶ περιπεσεῖσθαι τῷ τοξενύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκαῖνο τὸ ἐν
 ἐξ ἀπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ
 ἀγούσης, ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσοιμεν,
 ἐλπίζοντες ἄμεινον αἰρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, ἐκάζειν
 οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὅπισω ῥά-
 διον, ἣν ἅπαξ ἐπιδῶ τῇ πνεύσει ⁱ⁾) τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια
 λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι, ναυτιῶν-
 τα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σά-
 λου, δέον ἐξ ἀρχῆς, πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν
 τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὐρίον τὸ πνεῦμα τοῖς
 p. 770. εἰς Κόρινθον ^{k)}) διαπλεῦσαι ἐθέλουσι· καί, νῆ Δία, κυβερ-
 νήτην ἔνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῇ, οἷαν
 διαρκέσαι πρὸς τηλικούτον κλύδωνα.
 29) EPM. Οὕτω γε ἄμεινον, ὧ Λυκῖνε, παραπολύ. πλὴν
 οἷδ' αὖ γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἢ εὐ-

μεν W. " Sic et 3011. h) τραθήσεσθαι] „τιροθήσεσθαι
 Pell. " Τῶν πολλῶν τι τραθήσεσθαι conj. Guyet. i) πνεύσει
 σῇ] Vulg. πνεύσει. Vid. Adnot. Deinceps pro τις B. 3. habet
 τῆς. k) εἰς Κόρινθον] „Κόρινθον δε W. P. Nihil mu-
 tant J. H. Par. etc." Nec A. 1. 2. B. 1. 3.

fuisse arbitrator. Sed multo
 rationabilius est sperare fu-
 turum, ut de multis *quid-*
dam [quodcunque sit] feria-
 tur, et in telum quasi inci-
 dat, quam unum illud om-
 nino ex omnibus. Non par-
 vum autem esse periculum,
 si spe illa inducti, futurum
 ut melius fortuna pro nobis
 eligat, pro recta via in er-
 ronearum aliquam ignoran-
 tia incidamus, ita me puto
 colligere: neque enim redi-
 re jam et retro navigare ad
 salutem facile est, si quis
 semel spiranti se *aurae*, so-
 lutis retinaculis, permise-
 rit; sed necesse est in pela-

go jactari nauseantem ple-
 rumque, metuentem, et
 gravato ob agitationem ca-
 pite: cum oportuisset ab
 initio, ante aliquando, quam
 portu exires, conscensa spe-
 cula videre, ferensne sit et
 secundus ventus Corinthum
 navigare volentibus; et,
 per Jovem, gubernatorem
 unum optimum deligere,
 et navim bene compactam,
 quae durare ad tantum fluc-
 tum possit.

Herm. Ita quidem, Ly-
 cine, multo melius. Ve-
 rum novi equidem, te, si
 circulo omnes obeas, nec
 duces meliores inventurum,

ροῖς, οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους p. 770.
τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἦν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ εἰς τὴν ¹⁾
Κόρινθον, ἐκείνοις ἔψῃ, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος
ἔχνη προῖων· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον.

ΑΤΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν, ὃ Ἑρμότιμε, εἰρηκας;
εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτῳ ξυνοδοικορῶν, καὶ ὁ
Ἐπικούρου ἐπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἂν ἔλθεῖν ^{m)} με εἰς τὴν
Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ, ἕκαστος. ὥστε ἡ πᾶσι πιστεύειν
χρή, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ⁿ⁾
ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον.^{o)}, ἄχρῃς ἂν εὖρωμεν τάληθ' ὑπισχ-
νούμενον ^{p)}. Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν 30
ὅστις ἐξ ἀπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἐλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ
πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνῳ γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊ-
κῶν ^{q)}, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν.

- 1) εἰς τὴν] „πρὸς] εἰς τὴν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes.“ Nos εἰς τὴν, probante *Belino*, et praeunte *Schmiedero*, edidimus e 2954. 3011., qui cum W. et P. consentiunt.
m) ἂν ἔλθεῖν] Vulg. ἀνελθεῖν uno verbo, quod recte *Jacobsius* censuit in ἂν ἔλθεῖν esse mutandum. Simile vitium *ἀνεσπάσμεν* supra cap. 3. similiter correctum est. *Ἀνελθεῖν*, quod B. 3. habet, nihil est, nisi error. n) γὰρ] „Nihil hic variare Edd. notat *Solanus*“ o) τὸ τοιοῦτον] „Sic Edd. J. Fl. H. Par. A. 1. (nec non B. 1. 3. A. 2.) τὸ τοιοῦτο M.“ p) ἄχρῃς ἂν — ὑπισχνούμενον] Haec verba ab aliena manu adsuta esse putat *Belinus*, quippe non penitus intellecta. Vid. Adnot. q) εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν] τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότι 2954. quem verborum ordinem ut gratiorem com-

neque peritiores gubernatores Stoicis: et si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest.

Lyc. Videsne, quam commune illud, Hermotime, dixeris? Eodem enim modo et qui cum Platone viam faciat, et qui Epicurum sequatur, et reliqui, non perventurum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit.

Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum, qui vera promittat, inveniamus. Nam, age, si ita, uti nuno habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, et unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lu-

P. 770. τις ἀναβιβῶναι ποιήσῃσι Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῶν με, καὶ ¹⁾), νῆ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες ²⁾), ὕβρεως ἔκαστος δικάζοιτο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί παθὼν, ἢ τί νιν ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προειληφύσας ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθὲς καὶ πρῶην γενομένων, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ³⁾ ὅλως ὦν φαιμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκρινάμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει ⁴⁾ μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπέσθη φιλῶ ἀνδρὶ; ἀλλὰ φαῖεν ἂν, οἶδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμοτίμον τοῦτον, ὅστις ποτὲ ἐστίν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς· (ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγινώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιατῆν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δὲ γε ⁵⁾ νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τοῦ ἐτέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον οὐκ ἔχον λέγειν

mendat Belin. sine idonea caussa. 1) καὶ] ἢ 2954. non male. Deinceps ἐς id. et Schm. 2) ἀγαγόντες] ἀγαγόντες B. 1. 3. 3) πειραθεὶς] πειρασθεὶς Seyb. vitiose. 4) ἐξαρκέσει] ἐξαρκέσει conj. Jens. Vid. Adnot. 5) οἱ δὲ γε] οὐδέ γε 3011. vitiose.

cem revocet Platonem, et Pythagoram, et Aristotelem, et reliquos: iique circumstantes me interrogant, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque postulent, dicentes, Quo animi impetu, bone Lycine, aut cujus auctoritate, Chrysippum et Zenonem nobis praetulisti, homines heri et nudius tertius natos, nobis multum natu majoribus, qui neque sermonem communicaveris nobiscum, nec omnino, quae dicimus, exploraveris? Haec, inquam, si dicant, quid illis respondeam? Satisne mihi erit di-

xisse, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo sit, nescimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare universos, neque contra absentes et inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philosophiae viam, et forte ne hanc quidem accurate satis perspexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere iudices jubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro se non pati, sed

ὑπὲρ γ) ἑαυτοῦ, ἃ οἶται συμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν p. 771.
 ἀκροᾶσθαι. ὥς z) ῥᾶον ἀντεξετάζοντες a) τοὺς λόγους, εὐ-
 ρίσκοιεν τἀληθῆ b) τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἦν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν,
 ἐπιέναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον. Τοιαῦτα,
 ἅττα c) εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς. Ἡ τάχ' ἂν τις αὐτῶν καὶ πρὸς 31
 ἐροῖτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ μὴδὲ πώ-
 ποτε d) ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμὲν, διὰ τὸ μὴ
 ἀποδεδημηκέναι τοπαράπαν e), ἐν τινι f) συλλόγῳ τῶν Αἰθιό-
 πων δι´σχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμῶδι τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶ-
 ναι λευκοὺς, ἢ ξανθοὺς, μὴδὲ g) ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἄρα p. 772.
 πιστεῦοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ h) εἰ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν
 πρεσβυτέρων Αἰθιοπῶν, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύ-

γ) ὑπὲρ] περὶ idem, minus bene, ait *Belin*. Deinceps αὐτοῦ
 sola B. 3. 2) ὥς] ὅς A. 2. mendose. a) ἀντεξετάζον-
 τες], „Ita recte J. B. 2. (et 3.) et W. ἀντεξετάζοντας male A.
 1. (et 2. nec non B. 1) H. Fl. Par. S. habebant.“ b) τἀλη-
 θῆ] τὰ ληθῆ B. 3. vere insana lectio. c) Τοιαῦτα, ἅττα
 etc.] Haec vulgo cum antecedentibus arctissime conjuncta,
Seyboldi exemplum secutus, quum res ipsa flagitaret, maxima
 distinctione separavi. d.) μὴδὲ πώποτε] „μὴ δὲ πώποτε]
 Sic J. A. 1. et S. μὴδὲ πώπ. ceterae et M. μὴδεπώποτε B. 2.“
 Hoc et B. 3. et *Seyb.*; quod primo loco dictum *Reitz.* et *Bip.*
 receperant, est etiam in B. 1. et A. 1.; quod medio denique,
 nos cum *Schm.* scripsimus. Cf. cap. seq. e) τοπαράπαν]
 Ita A. 1. 2. *Reitz.* et recentt. τὸ παράπαν B. 1. 3. Vid. Pro
 Laps. c. 6. Varr. Lectt. f) ἐν τινι] Sic in vett. Edd. scrip-
 tum. *Reitz.* et recentt. ἐν τινι. g) μὴδὲ] μὴ δὲ A. 1. 2. B.
 1. 3. Sed μὴδὲ *Reitz.* et recentt. h) ἢ εἴ] „ἢ] Sic J. Fl.
 Par. H. et M.“ Sic et B. 1. 3. A. 1. 2. Nihilominus conj.
Gesn. ἢ εἴ, re ipsa probatam, recipere non dubitabam.

similiter audire utramque,
 quo facilius, comparatis in-
 vicem orationibus, quid
 verum falsumve sit inveni-
 ant: et si tamen ita non fe-
 cerint iudices, provocandi
 ad aliud tribunal potestatem
 lex tribuit. Talia fere dic-
 turos illos veri simile est.
 Aut forte illorum aliquis
 praeterea me interroget, Dic
 mihi, Lycine, si quis Ae-
 thiops, qui alios nunquam

homines, quales nos sumus,
 usurpasset oculis, eo quod
 patria pedem non extulisset,
 hic igitur in concione Ae-
 thiopum adseveraret atque
 diceret, nusquam terrarum
 homines esse albos, vel fla-
 vos, neque aliud usquam
 nisi nigros, numquid fidem
 apud illos inveniatur? Aut
 si quis ei de maioribus natu
 Aethiopicibus dicat, Tu ve-
 ro unde haec, audacissime,

p. 77^a. τατε, οἶσθα; οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμόσε, οὐδὲ, νῆ Δία, τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις ¹⁾ οἶδας ^{k)} ὅποιά ἐστι· φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτεν; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλευεῖς;

ΕΡΜ. Οὕτω· δικαιοτάτα γὰρ ἐπιπλήξαι ¹⁾ δοκεῖ μοι.

ΑΤΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάννυ δοκεῖ.

32 ΕΡΜ. Τὸ ποῖον;

ΑΤΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ φήσει πρὸς με ^{m)} ὡδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν ⁿ⁾, ὦ Λυκῖνε, τὰ Στωϊκῶν μόνᾳ εἰδῶς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ μῆδὲ ^{o)} πάποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπικουρον, μήτε ^{p)} ὅλως παρ' ἄλλον τινά. εἰ

i) τοῖς ἄλλοις] „Ita Edd. J. Fl. H. etc. τῶν ἄλλων P.“ k) οἶδας] „Deest in W. et Ex. Fl. adest in Edd. et P.“ l) ἐπιπλήξαι] „Ita dedi ex G. W. et P. Codd. et sic voluit Marci. ἐκπλήξαι male Edd.“ m) πρὸς με] πρὸς με Reitz. et recentt. Illud reperitur in A. 1. 2. B. 1. 3. Vid. Adnot. ad cap. 19. in. n) ἡμῖν] ἡμῶν 2954. 3011. male. o) μῆδὲ] „μῆ δὲ] Sic J. H. Fl. μῆδὲ Par. aliaeque et M. quod hic non improbam. Μῆδε πάποτε iterum B. 2. junctim.“ Sic et B. 3. et Seyb. μῆ δὲ A. 1. 2. B. 1. Sed μῆδὲ Schmied. Cf. cap. praeced. p) μῆτε] „μῆδὲ] Aliae Edd. hic rursus μῆ δὲ. Sed nil refert.“ Μῆτε cum Schm., probante Belino, revocavi e 2954. 3011. et mox indidem παρ' ἄλλον edidi pro vulg. πρὸς ἄλλον.

nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque, Hercle, res aliorum, quales sint, novetis? dicamne ego merito sic interrogasse seniore? aut quid consulis, Hermotime?

ΕΡΜ. Sic est: justissime enim illum mihi videtur inderuisse.

ΛΥΚ. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non jam novi, an aeque tibi placeat: mihi

certe hoc etiam magno videtur opere.

ΕΡΜ. Quale id est?

ΛΥΚ. Subjiciet nempe vir ille, et ita fere mecum agget: Hac igitur ratione ac proportionem servata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *re-gnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam

τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς p. 772. πολλοῖς ^{q)}), οἷα τὰ τῆς Στοᾶς ἐστὶ, καὶ ἂ ἐκείνη φησὶν, οὐκ p. 773. ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειεν ἂν σοι ^{r)}) περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, καὶ ταῦτα, ἐν εἰδῶς, οὐδὲ πάποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἔτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ; . . . Τὸ ἀληθέστατον ^{s)}) ἐκεῖνο δηλαδή, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὥς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιούντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος κἀκεῖνα μεταξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτὰ, προσθεὶς ^{t)}) αὐτός. ^{u)} ^H) νομίζεις ἐνταῦθα 33 σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ^{x)}) ἂν

q) πολλοῖς] „ἄλλοις Vo. Vulgatam servant Edd. et M.“ *Gesnerus* quoque πολλοῖς. maluit. Sed vid. Adnot. r) δόξειεν ἂν σοι] Ita 3011. *Belin. Schm.* Vulg. δόξειέ σοι, omisso ἂν. Duplicis ἂν in eadem enuntiatione repetiti exempla proxima vide supra c. 24. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστυα καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἂν. et infra c. 47. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν; s) Τὸ ἀληθέστατον] „EPM.] omissa *Hermotimi* persona in Edd. restituta ex *Marcil.* et punctis W.“ Secuti *Solanum* et *Reitzium* recentt. Edd. Nos vero, *Gesneri* sententiam probantes, in veteri ratione lumbenter acquiescimus. t) προσθεὶς] „προθεὶς Vo. Sed nil mutant Edd. nec M.“ u) ^H] „ΑΤΚ] Deerat in Edd “ Nec injuria. Vid. Adnot. Pro ἡ, quod in omnibus vett. Edd. legitur, ἡ scripserunt *Solan.* et *Reitz.* et hinc recentt., quod necesse erat fieri, ubi huic voci *Lycini* nomen praefigurare placuisset. x) οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας] οὐχ ἡδεα γελάσαντας 3011. *Belin. Schmied.* Vid. Adnot. *Ἀναγελάσαντες Seyb.*

peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios (*vulgus*), quam sint ea, quae sunt in Porticu, et quae illa dicit; nonne merito videatur tibi temerarius esse, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo sciat, et nunquam alterum ex Aethiopia illa sua pedem protulerit? Quid vis illi respondeam? . . Verissimum illud nem-

pe, Nos quidem Stoicorum dogmata, et praecipue quidem illa, ediscimus, ut qui secundum illa philosophari postulemus, neque tamen ignoramus, quae dicantur ab aliis. Magister enim et illa inter docendum enarrat, atque eadem deinde evertit, addita quasi corollarii loco. An putas hic tacituros Platonem, et Pythagoram, et Epicurum, et reliquos, ac non potius cum risu ad me

- P. 773. εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἐταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἴεται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα ^γ), ὅποια ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές ^z). οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἴδη ^a) ἀσκούμενον πρὸ ^b) τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς
- P. 774. τὸν ἄερα, ἢ πύξ κενὴν πληγὴν τινα καταφέροντα, ὡς ^c) τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθύς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥάδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ἀνταίρουμένου αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τῆνικαῦτα κρῖνεσθαι, ὅποταν καταγωνίσῃται τὸν ἀντίπαλον αὐτόν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὐ; μὴ τοίνυν μηδὲ ^d) Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἴεσθω ^e) κρατεῖν αὐτούς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥαδίως.

operarum peccatum. γ) ἡμέτερα] „Ita recte J. S. et L. ἡμέτερα male *Ala*. 1. Fl. H. Par. Fr.“ Sic etiam B. 1. Sed ἡμέτερα A. 2. B. 3. z) τὸ ἀληθές] τἀληθές 3011. *Belin. Schm.* Interrogationis notam, hic a *Reitzio* et recentt. positam, in veterem interpungendi rationem mutavi, quam et *Geaenus* in versione secutus est. a) ἴδη] ἴδοι 3011. b) πρὸ] καὶ πρὸ 2954. Inepte καὶ ex antecedd. huc repetitum. c) ὡς] „Sic J. Abest in ceteris Edd. et M.“ d) μηδὲ] „μὴ δὲ] Ita disjunctim J. H. Fl. (A. 1. 2. B. 1.) et M. Reliquae fere μηδὲ.“ Sic cum B. 3. etiam *Schm.* et *Seyb.* e) οἴεσθω] οἴεσθαι 3011. nisi forte monstrosae lectionis certe partem debeamus referenti *Belino*.

dicturos, Quid agit tuus, Lycine; sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum studio occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuo ne, si praeses sit certami-

nis, illum praeconio orna-bit pro invicto? an potius facilia illa putabit, et periculi expertes juvenis lusus, victoriam vero tum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit; alias vero non? Neigitur Hermotimus ex eo, quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile

ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ^{f)} ὅμοιον ἂν εἶναι ^{g)} τοῖς τῶν παιδίων οἰκο- p. 774.
δομήμασιν, ἃ κατασκευάσαντες ἐκεῖνοι ἀσθενῇ, εὐθύς ἀνατρέ-
πουσιν, ἢ καὶ, νῆ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἳ κάρφη
τινὰ συνδῆσαντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πῆξαντες, οὐ πόρρω
προθέμενοι, στοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἦν τύχῳσι ποτε, καὶ
διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθύς, ὥς τι μέγα ποιήσαν-
τες, εἰ διεξελήλυθεν ^{h)} αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων.
ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξό-
ται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων ὥς τὸ πολὺ
τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ, καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν,
οὐχ ἑστῶτα, οὐδὲ περιμένοντα τὸ βέλος, ἔστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλ- p. 775.
λὰ διαδιδράσκοντα ὥς ἐνι μάλιστα· θηρία γέ τοι ὥς τὸ πολὺ
κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἦν δέ ποτε
καὶ ἐπὶ σκοποῦ δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου ⁱ⁾ τῆς πληγῆς, ξύ-
λον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὁμοβοτῆν ^{k)} προθέμενοι, διελάν-
νουςι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, κἄν δι' ὀπλων σφίσι χωρῆσαι

f) τὸ τοιοῦτον] „Sic J. Fl. A. Par. etc.“ g) εἶναι] εἴη
conj. Bel. Vid. Adnot. Mēdo ὁμοιος prave 2954. h) διεξ-
ελήλυθεν] διεξῆλθεν 2954. 3011. i) τοῦ τόνου] τοῦ-
των οὐ 3011. error librarii foedissimus. k) ὁμοβοτῆν]
Ita A. I. 2. B. 1. Scyb. In reliq. ὁμοβοτῆν. Vitiosissime
vero 3011. ὁμοβοτῆν.

adeo evertantur: cum ea
ratio similis sit puerorum
aedificationibus, quas cum
infirmas admodum struant,
celeriter evertunt; aut his,
qui sagittandi artem medi-
tantur, qui stipulas quas-
dam colligatas et in conto
defixas proponunt interval-
lo non longo, atque ad eas
deinde collineant: et si
quando feriant, trajiciant-
questipulas, exclamant con-
tinuo, ut in magno facino-
re, si sarmata telum trans-
ierit. Verum ita Persae
certe non faciunt, neque
Scytharum qui sunt sagitta-

rii. Sed primo ipsi dum
moventur in equis, ut plu-
rimum sagittant: deinde
vero ea etiam, quae petun-
tur, volunt moveri; non
stare et exspectare sagittam,
dum incidat; sed fugere
quantum licet maxime. Be-
stias enim ut plurimum de-
jiciunt sagittis, et aves qui-
dam eorum feriunt. Si ve-
ro etiam ad scopum tentan-
da sit vis et contentio pla-
gae, lignum, quod ictum
repellat, aut scutum e cru-
do boum tergo propositum
trajiciunt, et ita spe-
rant per arma quoque sagit-

p. 775. τοὺς οἰστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκίνοι, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ φρύγανα προθέμενοι, κατατοξεύουσιν, εἴτα φασὶν ἀνδρῶν ὠπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἶκος, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίμεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκείνα, ἃ φησι περὶ τοῦ Ἑκτορος,

Hom. II.
XVI, 70.

— οὐ γὰρ ¹⁾ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουνσι ^{m)} μέτωπον.

84 ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ὁ Πλάτων δ' ἂν μοι δοκεῖ ⁿ⁾ καὶ διηγῆσασθαι τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδῶς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ διαλαθεῖν αὐτόν, οὐδενὸς

p. 776. τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δὴ τινα γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν ^{o)} αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, παρὰ ^{p)} τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίξεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσσε πρὸς αὐτόν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν.

1) οὐ γὰρ] „ὅτι οὐ γὰρ W. abest ὅτι ab Edd.“ m) λεύσσουνσι] Vulg. λεύσουνσι. Nos ex Homero, monente etiam Belino, restitimus genuinum verbum. Reitzius vero haec notaverat: „λεύσουνσι apud Homer. legitur; sed nihil mutant Edd. Luciani. n) δοκεῖ] „Sic L. et marg. A. 1. W. δοκῇ Edd.“ δοκῇ etiam 3011. Belinus autem maluit: Ὁ Πλάτων δέ μοι δοκεῖ, deleto ἂν, quod minime probandum. Vid. Adnot. o) συνενεχθεῖσαν] „Ita habere J. H. Fl. et M. notat Solanus.“ p) παρὰ] „περὶ Ex. Fl. παρὰ Cod. P. cum Edd.“ περὶ etiam 2954. 3011. sed male.

tas suas transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius proposita sarmenta sagittis transjicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: et pictas imagines nostras pugnīs invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quisque dixerimus ad eos Achilles ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultum-
que minasque tueri Nostrae.

Haec, inquam, universi, et pro se unusquisque. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, quā pleraque ejus novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os ajunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec peregrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero, ad conjugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum

τὴν δὲ, παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ ^{α)} γὰρ τοῦ p. 776. μὴ πεπειραῖσθαι ἄλλον ἀνδρὸς, μηδὲ ^{β)} ὀμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασιν τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τοῦ στόματος. καὶ Ἑρμότιμος ^{γ)} τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνῶν, φαιη αὖν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὅποια τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' αὖν καὶ Χρύσιππος εἶποι, ἥ ἔτι πλείω τούτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὁρμή-σαιμι, πιστεύσας τινὲ τῶν μόνων Πλάτωνι ὀμιληκότων. ἐνὶ τῷ λόγῳ ξυνελῶν φημι, ἄχρῃς αὖν ἄδηλον ἢ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προαί-ρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδεμίαν ^{δ)} αἰρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον ^{ε)}).

ΕΡΜ. ὦ Λυκίне, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ 35 Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐά-σωμεν· οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ ^{β)} δὲ, ἐγὼ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ^{γ)}

α) ὑπὲρ] ὑπὸ conj. Wyttenbach. Vid. Adnot. β) μηδὲ] „μηδὲ] Sic J. H. Fl. (B. 1. A. 1. 2.) et M. μηδὲ ceterae Edd.“ Sic et B. 1. Symb. Schm. recte. γ) ὁ Ἑρμότιμος.] Articulus vulgo omissum, suadente Belino, cum Schm. restitui e 2954. 3011. δ) μηδεμίαν] Sic B. 1. 3. μηδὲ μίαν Reitz. et recentt. Sed μηδὲ μίαν A. 1. 2. ε) τὸ τοιοῦτον] „Sic Edd. constanter legere notat Solanus.“ β) νῶϊ] νῦν 3011. mendose. γ) τοιοῦτον] τοσοῦτον B. 3.

maxime graveolentiam illam sciret: illam vero ignosci sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quoquam miscuisset, putasse, viris omnibus tale quiddam os o- lere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoi- cis fuerit, dicat Plato, i- gnorat, nec id mirum, qua- lia aliorum sint ora. Simi- lia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me

conferam, fideique habe- am eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo compre- hendens omnia ajo, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nul- lam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquis.

Herm. Per Vestam, Ly- cine, Platonem, et Aristo- telem, et Epicurum, et re- liquos patiamur quiescere: neque enim cum illis con- tendere meum est. Nos ve- ro, ego, inquam, et tu per

p. 777. ἔστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐτὸ εἶναι· Αἰθίοπας δὲ ^{z)}), ἥ τήν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον;

ΑΤΚ. Ἄλλ' ἐκείνοι μὲν ἀπίτωςαν ἐκποδῶν ^{a)}), εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἥδη· θαυμάστον γάρ τι ἔρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάννυ δυνατόν εἶναι μόνα ^{b)} τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τάληθές ἀπὸ τούτων, κἄν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἔκαστα. οὕτως ^{c)} δὲ σκόπει, ἣν τις λέγῃ πρὸς σέ μόνον τοῦτο ὥς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἄρα δεῖσει περιμόντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μὴ τις ἄρα εἴη πέντε, ἥ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἥ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει;

ΑΤΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε.

ΕΡΜ. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνοις ^{d)} τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τάληθῆ, πείθε-

z) δὲ] „ye W.“ δὲ γε 2954. 3011. a) ἐκποδῶν] ἐκ ποδῶν B. 1. 3. b) μόνα] Sic 2954. 3011. pro vulg. μόνον. c) οὕτως] οὕτως B. 3. d) μόνοις] Ita 2954. 3011. Bel. pro vulg. μόνον. Cf. infra Στωϊκῶν ἔστι μόνον, et supra cap. praec. μόνα τὰ Στωϊκά, secundum eosdem Codd.

nos ipsos quaeramus, sitne tale quid philosophia, quale ego ajo esse. Aethiopas autem, et Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat?

Lyc. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero jam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus.

Herm. Videtur mihi, Lycoine, et facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum placita didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum sententias non per-

sequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est, te in circuitu interrogare reliquos, quot quot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eas esse; an vero statim noris vera illum dicere?

Lyc. Statim, Hermotime.

Herm. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in solos Stoicos incidat vera dicentes, et persuaderi sibi ab iis

σθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα ὥς °) P. 777. οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο ¹⁾, οὐδ' ἂν ²⁾ μυρῖοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν ^{h)}.

ATK. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὃ Ἐρμώτιμε· τὰ γὰρ ὁμολο- 86 γούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκάξεις, πάμπολυ αὐτῶν δια- P. 778. φέροντα ¹⁾. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ὧτινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸν ἑπτὰ ἢ ἑνδεκα ἀριθμὸν ἀπο- τελεῖν;

ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαί- νειν λέγων.

ATK. Τί δαί; ἐντετύχηκας πάποτε, (καί, πρὸς Χαρί- των πειρῶ ἀληθεύειν,) Στωϊκῶ τινι ^{k)}, καὶ Ἐπικουρεῖω, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ATK. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίξῃ, ὃ γενναῖε, καὶ ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οὔτινες ἀληθεύ-

e) ὡς] „ex Cod. W. Male enim abest ὡς ab omnibus Edd. ὅτι coniecerat Jensius ex B. 2.“ Et B. 3. praebet ὅτι. f) γένοιν- το] „Sic A. 1. (et 2.) H. Fl. Fr. B. 2. et M. γένοιτο J. et Par.“ Illud et B. 1. 3. g) οὐδ' ἂν] καὶ 2954. h) λέγωσιν] „Ita Edd. optime et M. λέγουσι male Fl.“ i) πάμπολυ αὐ- τῶν διαφέροντα] „Ita Codd. W. et L. πάνυ διαφέροντα αὐτῶν Edd.“ k) Στωϊκῶ τινι] Στωϊκῶν τινι 2954. non male quidem, si deinde legeretur καὶ Ἐπικουρεῖων.

patiat, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam, quae quatuor sint, quinque posse fieri, neque si sexcenti Platonēs aut Pythagorae dicant.

Lyc. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes convenit, cum his, de quibus disceptatur, confers, quae tamen longe inter se distant: aut quid dixeris? Estne, quem videris, qui dicat, binarios duos compositos septem aut undecim numerum efficere?

Herm. Non equidem. alio- qui furat, qui non confieri quatuor dicat.

Lyc. Quid vero? incidis- tine unquam (et, per ego te Gratiarum numen obte- stor, tenta verum amare) in Stoicum aliquem aut (et) Epicureum, qui non dissi- derent de initiis rerum aut de finibus?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Vide igitur, ne me rationibus colligendis fal- las, eumque amicum. Quae- rentibus enim nobis, qui veram rationem in philoso-

p. 778. οὐσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο ὑποαρχήσας, ἰδὼνας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δις δύο, τέσσαρα τιθέντες, ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει¹⁾. φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς^{m)} δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ· ἢ οὐ δοκοῦσι σοι τοῦτο ποιεῖν, δπόταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθεⁿ⁾ εἶναι· οἱ Ἐπικούρειοι^{o)} δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς^{p)} λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει^{q)} καὶ ἀσώματόν τε ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβῶν, ὡς ἀναμφιλόγως ἰδίον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτοῖς^{r)} ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο^{s)} εἶναι. ἔνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ^{t)}. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὡς Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων^{u)} τὰ δις δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα

- 1) ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει] „Sic Edd. et M.“ m) ὑμᾶς] „Sic W. L. et B. 2. (et B. 3.) Reliqq. Edd. male ἡμᾶς.“ n) ἡγεῖσθε] ἡγῆσθε conj. Schm. At vid. Adnot. o) Ἐπικούρειοι] „Ita constanter Edd. Ἐπικούρειοι W. semper.“ p) ὑμεῖς] „Recte sic H. Fl. Par. et M. ἡμεῖς male J.“ q) νομίζει] Ita scribere placuit e Cod. 2954. pro vulg. νομίζει. Sed Belinus maluit ἡγεῖσθε — λέγετε — νομίζει. Vid. Adnot. r) αὐτοῖς] „αὐτὸ Nihil variant Edd. αὐτοῖς Marcil. αὐτὰ W.“ Αὐτὰ etiam 2954. sed αὐτοῖς d 3011. unde αὐτοῖς prae-tulerunt Belin. et Schm. s) τοῦτο] αὐτὸ 3011. t) ἐνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ] „Edd. hic cum Cod. M. conspirare notat Solanus.“ u) Στωϊκῶν ἐστὶ μόνων]

phia sequantur, tu hoc prae-reptum aliis ad Stoicos de-tulisti, cum diceres, hos esse, qui his duo ponant esse quatuor; quod obscu-rum, an ita habeat. Dixe-rint enim Epicurei, vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quin-que aut septem ea esse dice-re. An non videntur tibi hoc facere, cum vos qui-dem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse; Epicurei autem id, quod suave sit? et cum vos dici-

tis, corpora esse, quaecun-que sint; Plato autem statu-it etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse? Tu vero, quod modo dicebam, injuste sane id ipsum, de quo disceptatur, comprehendens, tanquam extra controversiam Stoico-rum esset, ipsis habendum adjudicas, licet vindicanti-bus idem sibi reliquis, et suum esse dicentibus, ubi sane iudicio vel maxime, opinor, opus est. Si qui-dem igitur planum hoc fiat,

σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου περί διαμάχων-p. 779-
ται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δι-
κάζειν δόξομεν.

ΕΡΜ. Οὐ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκίνα, ξυνιέναι πῶς *) βού-780. 37
λομαι εἰπεῖν.

ΑΤΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῶν τι,
ἄλλὰ μὴ τοιοῦτον γ) φήσεις.

ΕΡΜ. Εἴση αὐτίκα οἶόν τι *) λέγω. Θῶμεν γάρ τινας
δύο ἐξεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον α), ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ
ιερόν· εἴτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει
δήπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου
ἔχει τὴν φιάλην.

ΑΤΚ. Καὶ μάλα.

ΕΡΜ. Ἐχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος.

ΑΤΚ. Πῶς γὰρ οὐ; εἴ γε ἀπόλωλεν.

„Στωϊκὸν ἐστὶ μόνον W. Στωϊκῶν ἐστὶ μόνον J. Στωϊκῶν ἐστὶ
μόνων H. Fl. A. 1. Par. B. 2. et S.“ Hanc postremam lectio-
nem etiam B. 1. 3. exhibent, mediam vero 2954. et A. 2. x)
πῶς] αὐτῶν 2954. male. γ) τοιοῦτον] „Sic J. H. Fl.
Par. etc. et M.“ z) οἶόν τι] ὅ, τι 3011. quod praefert Be-
linus, nec displicet eidem οἶον, omisso τι. admodum impe-
rite. Quem fugiant enim οἶός τις et οἶόν τι, phrases Atticis
scriptoribus frequentatissimae! a) Ἀσκληπιεῖον] „Ἀσκλη-
πιεῖον] Sic Edd. omnes et M.“ Sed Ἀσκληπιεῖον, monente
Belino, e Cod. 3011. restituerunt Bipontt. et Schmiederus. Vid.

Stoicorum solorum esse,
bis duo putare esse quatuor;
tum sane tacendum reliquis.
Dum autem de hoc ipso
certaverint, omnes aequae
audiendi sunt, aut scien-
dum, nos in opinionem ven-
turos condonati gratiae ju-
dicii.

Herm. Non videris mihi,
Lycine, intelligere, quid
mihi voluerim.

Lyc. Igitur dilucidius di-
cendum erit, si quid diver-
sum, non autem tale [qua-
le ante intelligebam] dices.

Herm. Statim scies, quid
dicam. Ponamus enim, duos
quosdam in Aesculapii aut
in Bacchi templum ingres-
sos. Deinde vero phialam
de sacris perditam. Opor-
tebit scilicet ambos excute-
re, uter in sinu habeat phia-
lam.

Lyc. Sane.

Herm. Habet autem om-
nino alteruter.

Lyc. Qui non? siquidem
perdita sit.

P. 780. EPM. Οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὗρης αὐτήν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει.

ATK. Πρόδηλον ^{b)}).

EPM. Καὶ εἴ γε μὴ εὔροιμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρευνῆς οὐδὲ ^{c)} οὕτω δεῖ.

ATK. Ἔχει γὰρ.

EPM. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὔροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὁ πάλαί ἐζητοῦμεν· ἡ τίνος γὰρ ἂν ^{d)} ἔνεκα ἔτι κάμνοιμεν;

38 ATK. Οὐδενὸς, εἴ γε εὔροιτε, καὶ εὐρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς, ἢ εἰ ^{e)} ὅλως γινώριμον ὑμῖν ^{f)} εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὃ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσιν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεῶν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα ^{g)} πολλοὶ τινες. εἴτα καὶ τὸ ἀπολόμενον ^{h)} αὐτὸ, ἄδηλον ὃ, τί ποτέ ἐστιν, εἴτε

Adnot. b) [Πρόδηλον] „πρόδηλον γὰρ W. Sed abest alterum hoc γὰρ ab Edd.“ .c) οὐδὲ] abest a 2954. 3011. probante *Belino*. Quippe non intellexit vim particulae *Belino*, qua negatur res *altera* quoque vice. Primum dicebatur: Non opus est perscrutatione, si apud alterutrum inveneris phialam perditam. Deinde: Si non reperta fuerit apud alterutrum, neque sic opus est ampliori perscrutatione. Res clara est ac nota. d) ἂν] vulgo omissum, jubente *Belino*, recte admisit *Schmied*. e) εἰ] „Abest εἰ in P. adest in Edd.“ f) ὑμῖν] ἡμῖν 3011. g) μάλα] abest ab eod. h) ἀπολόμενον]

Herm. Igitur si apud priorem illam inveneris, non jam alterum exues: planum enim, illum non habere.

Lyc. Planum.

Herm. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino habet, et nihil perscrutatione neque sic opus est.

Lyc. Habet enim alter.

Herm. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non jam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habea-

mus, quod olim quaesivimus: aut cuius rei gratia plus laboris sumamus?

Lyc. Nullius, si quidem inveneritis, et inventum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis sit donarium. Jam vero, amice, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut necesse sit alterutrum habere rem fortissimam, sed valde multi. Deinde ipsum, quod desideratur, quid sit obscurum

φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος p. 780. ἄλλο εἶναι λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν p. 781. ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ, κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὐρεῖν τὸ ἀπολωλός· καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθύς εὔρης ¹⁾ φιάλην χρυσῆν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοὶ ἀποδυντέον.

ΕΡΜ. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε;

ΛΤΚ. "Οτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθῇ, ἀλλ' οὔτι γε χρυσῆν ἅπαντες φασιν εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὥς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὔροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· οὐ γὰρ δῆλόν που εἰ αὕτη ἦν ἡ τοῦ Θεοῦ· ἢ οὐκ οἶε πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς;

ΕΡΜ. Ἐγωγε.

ΛΤΚ. Δεήσει δὴ ἐπὶ πάντας λέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ παρ' ἐκάστῳ εὐρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, ὅ, τι ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν θεῖον κτῆμα οἶσθαι. Καὶ 39

ἀπολλόμενον 2954. i) εὔρης] εὔροις 3011.

est, phialane, an scyphus, an corona. Quot enim sunt sacerdotes, alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit; sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est, quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis, quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere.

Herm. Cur, Lycine?

Lyc. Quoniam obscurum est, sitne phiala illud, quod periit, si vero hoc etiam

inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desines. Neque enim planum est, sitne haec ipsa, quae fuit Dei: aut non putas, plures esse phialas aureas?

Herm. Ego vero.

Lyc. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, et sic facere conjecturam, quid tandem il-

- p. 781. γὰρ αὐτὸ τὸ ^k) τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ¹⁾ ἔχει τι πάντως, ὃ μὲν, σκύφον, ὃ δὲ, φιάλην, ὃ δὲ, στέφανον, καὶ ὃ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὃ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὃ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ, ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερὸν ἐστίν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅντινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον,
- p. 782. ἄδῃλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις ὁ τὰ τοῦ θεοῦ ὑφηρημένος· ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἐν ἐστίν, οἴμαι, τὸ ἀνεπιγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην ^m) φιάλην. θαῤ—μεν γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι, ὥς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἥττον ἂν ἐκάμνομεν ⁿ), καὶ εὐρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. Οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμ, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἐωρακέναι πολλάκις.

EPM. Καὶ ὁρθῶς οἶει, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι.

k) αὐτὸ τὸ] „Ita habent J. H. Fl. etc. et M. αὐτὸ male Par. S. et G.“ 1) ἀποδυθησομένων] „Ita dedi ex Codd. G. W. P. et L. ἀποδυσομένων Edd. omnes male.“ m) ἀπολομένην] ἀπολλυμένην 2954. quod Belinus praefert, temere. Supra c. 38. bis τὸ ἀπολόμενον. n) ἐκάμνομεν] ἐκάμομεν 2954.

lorum divinam possessio-
nem putare deceat. Etenim
quod multam adeo dubita-
tionem adfert, illud est,
quod eorum, qui exuentur,
unusquisque habet aliquid;
scyphum unus, alius phia-
lam, alius coronam: et al-
ius quidem ex aerē, ex au-
ro alius, alius ex argento:
utrum vero, quod habet
quisque, id ipsum sacrum
sit, nondum patet. Necesse
igitur omnino est dubita-
re, quem dicas sacrilegum:
ubi etiam, si similia habe-
rent omnes, sic quoque
obscurum esset, quis sit,
qui Dei *cimelia* surripuis-

set: licet enim privata quo-
que habere. Causa autem
illius ignorantiae una est,
puto, quod inscriptionem
non habet desiderata phiala.
Ponamus enim *interim*, de-
siderari phialam. Quod si
inscriptum esset Dei no-
men, aut donantis, minus
laboraremus, inventaque ea,
quae inscripta est, desine-
remus exuere alios, et mo-
lestiam illis facessere. Pu-
to autem, te, Hermotime,
gymnicos etiam saepe vidis-
se ludos.

Herm. Recte putas. Sae-
pe enim vidi, et multis
locis.

ΑΤΚ. Ἡ^ο) οὐν ποτε καὶ παρὰ^ρ) τοὺς ἀθλοθέτας αὐ- p. 78a.
τοὺς ἐκαθέξου;

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαῖα τῶν
Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἡλείου^α) θῆαν μοι προκα-
ταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις^ρ). ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν
ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδικαῖς γιγνόμενα.

ΑΤΚ. Οἶσθα οὐν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὄντινα ᾧτινι
χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάξαι;

ΕΡΜ. Οἶδα γάρ.

ΑΤΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἰποις, ὥς ἐγγύθεν ἰδῶν^α).

ΕΡΜ. Τὸ μὲν παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦν- 40
τος, φύλλα δάφνης. . . .

ΑΤΚ. Μῆ μοι τὰ πάλαι^ι), ᾧ Ἐρμότιμα· ἃ δὲ εἶδες
ἐγγύθεν, ἐκείνα λέγε.

ΕΡΜ. Κάλπῃς ἀργυρᾷ^α) πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ· ἐς
ταύτην ἐμβάλλονται κληροὶ μικροί, ὅσον δὴ κναμιαῖοι τὸ μέγε-

ο) Ἡ] ἢ B. 3. p) παρὰ] „Sic W. περὶ Edd.“ q) Ἡλείου]
„Ἡλείου J.“ r) πολίταις] ὁπίταις 2954. s) ὥς ἐγγύ-
θεν ἰδῶν] Vulgo omissum ὥς restitui e 3011. *Belinus* au-
tem, qui in verbis vulgatis soloecismum suspicaretur, maluit
εἰποις αὖν, ἐγγύθεν ἰδῶν. At vero αὖν et ὥς vix poterant a
librario permutari. Nec opus est apud nostrum scriptorem
particulam αὖν potentialem ubique restitui. Cf. supra c. 17.
extr. οὐ γὰρ πιστεύσαιμι σοι τοιαῦτα λέγοντι, ac paene innu-
mera alia loca. Vid. De Merc. Cond. c. 19. not. t) τὰ πάλ-
αι] „Sic Edd. et M.“ u) ἀργυρᾷ] „Edd. vulgo male

Lyc. Numquid igitur un-
quam prope ipsos sedisti
certaminum praesides?

Herm. Quin nuper Olym-
piis ad sinistram Hellano-
dicarum, Euandrida Eleo
spectaculum mihi occupan-
te in suis civibus. Cupie-
bam enim ex proximo vi-
dere omnia, quae apud Hel-
lanodicas fierent.

Lyc. Itaque nosti hoc
quoque, ut sortiantur, quem,
quicum, aut lucta certare
aut pancratio oporteat.

Herm. Novi enim.

Lyc. Itaque melius tute
dixeris, qui videris ex pro-
ximo.

Herm. Olim quidem, prae-
side certaminis Hercule,
lauri folia. . . .

Lyc. Ne tu mihi antiqua,
Hermotime, sed quae ex
propinquo vidisti, ea narra.

Herm. Urna argentea pro-
posita est, Dei sacra: in
hanc parvae fabarum instar
sortes injiciuntur, inscrip-
tae. Inscribitur autem bi-

P. 783. *Θος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἣν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὥσι, δύο αἰὲ κλήροι τὸ αὐτὸ γράμμα^{α)} ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἑκαστος, προσευξάμενος τῷ Διὶ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἓνα, καὶ μετ' ἐκείνον ἕτερος, καὶ παρῶς μαστιγοφόρος ἑκάστω, ἀνέχει^{γ)} αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ,τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν· ἀπάντων δὲ ἤδη ἔχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἰς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περὶ ὧν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους· ἐν κύκλῳ ἐστῶτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακόντι^{α)}, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ^{α)} βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους^{β)} κατὰ ταυτὰ^{α)}). οὕτω μὲν γὰρ^{δ)}, ἣν ἄρτιοι ὥσιν οἱ ἀγωνισταὶ, οἶον^{ε)} ὀκτώ, ἢ*

ἀργυρά.“ Basileenses tamen 1. 2. 3. servant ἀργυρά. α) γράμμα] „γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt Edd.“ Etiam 3011. γράφουσι exhibet. γ) ἀνέχει] „ἀντέχει Edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codd. quinque, A. G. W. P. L.“ z) τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακόντι] τὸν τὸν ἑ. ἄλφα ἀνεσπακόντα 3011. vitiosissime. a) τῷ τῷ] τὸ τὸν id. non minus vitiose. b) καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους] καὶ τοὺς ὁμογράμμους 3011. c) κατὰ ταυτὰ] κατὰ ταῦτα B. 3. d) γὰρ] „Abest haec particula a W.“ e) οἶον] „ὀλον Fl. et W. Ceterae Edd. et P. vulgatam tuentur.“

nis *A*, binis aliis *B*, binis *Γ*, et eodem modo deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, et Jovem precatus, demissa in urnam manu, sortium unam extrahit, et post illum alius; adstansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec sinit illum videre, quae sit litera, quam extrahit. Omnibus autem suam jam habentibus, Alytarcha pu-

to, aut ipsorum unus Helanodictarum, (hoc enim non jam recordor,) circumiens inspicit sortes stantium circulo, atque ita eum, qui *A* habet, cum eo, qui alterum *A* extrahit, ad luctam vel pancratium comparat, similiterque eum, cui *B* evenit, cum altero, qui *B* habet, et reliquos ejusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem si pari numero sint athletae, v. g. octo, quatuor, duodecim: si vero impari numero, quinque,

τέτταρες ^{f)} ἢ δώδεκα. ἦν δὲ περιττοί, πέντε, ἑπτὰ, ἑννέα, p. 783. γράμμα τι ^{g)} περιττὸν ἐν κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον ^{h)}. ὅς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται. οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, p. 784. τὸ μέλλειν ἀκηῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

ATK. Ἐχ' ἀτρέμα ⁱ⁾ τούτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστα. οὐκ- 41 οὖν ἑννέα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλήρους. περιῶν δὴ, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατοῦ ποιῆσαι) ἐπισκόπεις ^{k)} τὰ γράμματα, καὶ οὐ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἐφεδρὸς ἐστίν, ἦν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς.

EPH. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῆς;

ATK. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὐρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἐφεδρον, ἢ ^{l)} τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὔροις, οὐ

f) τέτταρες] Sic 3011. Schm. ut infra c. 42. bis. Vulg. τέσσαρες. g) γράμμα τι] „γράμματι una voce H. (B. 1. et A. 2.) γράμμα τι Fl. γράμμα τι S. et M. γράμμα τι Par. Sola Aldina (scil. 1.) recte γράμμα τι.“ Sic tamen et B. 3. h) ἔχον] ἔχων B. 3. i) ἀτρέμα] ἀτρέμας 2954. probante Belino. Vid. Varr. Lectt. ad Charon. c. 7. k) ἐπισκόπεις] „ἐπισκόπησον] Sic Edd. omnes. Ἐπισκοπεῖς Codd. A. G. P. (et 3011.) Ἐπισκοπῆς W.“ Nos cum Schmiedero non dubitavimus, quatuor Codicum lectionem, cui quodammodo etiam lectio W. ἐπισκοπῆς auctoritatem addit, prae vulgata eligere. l) ἢ] omisum in 2954.

septem, novem, litera quaedam impar et ipsa, uni tantum sorti inscripta, respondentem sibi aliam non habens, cum reliquis injicitur. Hanc qui extraxerit, subsidet, exspectans, dum illi certaverint: nec enim habet ex adverso sibi respondentem literam. Et est illa non parva athletae felicitas, qui integer committendus sit fatigatis.

Lyc. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igi-

tur novem cum sint, extra-xerunt omnes et habent sortes. Circumiens itaque (volo enim te jam pro spectatore Hellanodicam facere) inspicere literas, nec prius puto didiceris, quis subsessor ille sit, quam veneris ad omnes, eosque compara-veris.

Herm. Quid ita, Lycine?

Lyc. Fieri non potest, ut statim invenias literam illam subsessoris indicem; aut literam forte invenias,

p. 784. μὴν εἶση γε εἰ ἐκεῖνός ^{m)} ἐστιν· οὐ γὰρ προεῖρηται ὅτι τὸ *K* ἢ τὸ *M* ἢ τὸ *I* ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν ἑφεδρον· ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ *A* ἐντύχης, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον *A* ἔχοντα, καὶ εὐρὼν, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέξενξας· ἐντυχῶν δὲ αὐθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον τῷ εὐρεθέντι, καὶ ἐπὶ πάντων ⁿ⁾ ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον.

42 EPM. Τί δ' ἦν ^{o)} ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχης, τί ποιήσεις;

ΛΤΚ. Οὐ μένου. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι, ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἔρεῖς ὅτι ^{p)} οὗτός ἐστιν ὁ ἑφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὁμοίον ἐστιν· ὥς· εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἑφεδρον.

EPM. Καὶ μὴν, ὦ Λυκῖνε, ῥαδίως ἂν μάθοιμι. ἐπὶ p. 785. γοῦν τῶν ἐννέα, ἦν ^{q)} τὸ *E* εὖρω πρώτον ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἑφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστὶ.

^{m)} ἐκεῖνος] ἐκεῖνο conj. Gem. ⁿ⁾ ἐπὶ πάντων] „Ita habere Edd. et M. notat Solanus.“ ^{o)} ἦν] Vulgo εἰ, soloecum cum Coniunctivo. Optativum ἐντύχοις inlucit Belinus. Nos praetulimus ἦν pro εἰ, ad exemplum locorum Timon. c. 19. Diall. Mort. III, 2. ^{p)} ὅτι] ὅ, τι B. 1. ὅ, τι B. 3. recte reliquae. ^{q)} ἐπὶ γοῦν τῶν ἐννέα, ἦν] ἦν οὖν ἐπὶ τῶν ἐννέα 2954. 3011.

sed utrum illa (*ille*) sit, nescies. neque enim praedictum est, aut *K* aut *M* aut *I* esse, quae subsessorum indicet. Sed ubi in *A* incideris, quaeris eum, qui alteram *A* habet, eoque invento, illos jam comparasti: et cum in *B* incidis, altera *B* ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, solitariam litteram habens, cui nulla ex adverso respondet.

Herm. Quid si vero in

illam primo aut secundo incidas, quid facies?

Lyc. Minime, quid ego facturum sim, quaeritur. Sed tu Hellanodica, scire volo, quid facturum sis? utrum statim dicturus sis, hic est subsessor, an ad omnes per orbem eundem putes, et videndum, si qua ipsi littera similis sit? atque adeo, nisi omnium sortes videris, non discas subsessorem.

Herm. Quin, Lycine, facile discam. Inter novem enim si *E* primo inve-

ΑΤΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε;

P. 785.

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ Α δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ Β ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν τὸ Γ, οἱ δὲ τὸ Δ πάντως ^γ) ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλονται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητάς ^δ) ὁπῶν ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ Ε, καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακῶς, ἐφεδρὸς ἐστὶ.

ΑΤΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἱπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντιπῶ τὰ γέ μοι δοκοῦντα, ὅποια ἂν ᾖ;

ΕΡΜ. Νῆ Δία, διαπορῶ μέντοι ^ε), ὅ,τι ἂν εὐλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΑΤΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἐξῆς πάντως ^ς) γραφομένων γραμ- 43
μάτων, εἰρηκας, οἷον, πρώτου τοῦ Α, δευτέρου δὲ τοῦ Β, καὶ κατὰ τὴν τάξιν, ἄχρισ ἂν ἐς τὴν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τὸν ἀθλητῶν· καὶ διδωμὶ σοὶ Ὀλυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. Τί δαί ^ζ), εἰ ἐξελόντες ^ζ) ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἀπάν-

γ) πάντως] πάντων iid. δ) ἀθλητάς] ἀθλητὰς A. 1. 2.
ε) μέντοι] μέντοι duabus vocibus Reitz. qui haec notat:
„Sic Edd. et M. Sola B. 2. μέν τι, male.“ In B. 3. reperio
διαπορῶμέν τι, sed in B. 1. διαπορῶ μέντοι. In ceteris recte
scriptum. u) πάντως] πάντων 2954. 3011. x) τί δαί]
τί δὲ iidem. γ) ἐξελόντες] „Ita bene Edd. ἐξελθόντες
male W.“

nero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsessorem.

Lyc. Quid ita, Hermotime?

Herm. Hoc modo: Α duo illorum habent, Β itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam Ε, eumque, qui illam extraxerit, esse subsessorem.

Lyc. Utrum, Hermotime,

prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacunque demum fuerint?

Herm. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

Lyc. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima Α, altera Β, et sic ordine, donec in una illarum numerus athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis Χ, Σ,

p. 785. των τὸ X, καὶ τὸ Σ, καὶ τὸ Z, καὶ τὸ K, καὶ τὸ Θ, τὰ μὲν^{z)} ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτῶ γράφοιμεν^{a)}, τὸ δὲ Z μόνον ἐπὶ τοῦ ἐννάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἐμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὐρών τὸ Z τῷ^{b)} διαγνώσῃ ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἣν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν εὔρης οὐδὲν αὐτῷ συμφωνοῦν^{c)}; οὐ γὰρ εἴχες, ὥςπερ νῦν, τῇ τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι.

ΕΡΜ. Δυσἀπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

786. 44 ΑΤΚ. Ἴδου δὴ καὶ ἐτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. τί γὰρ, εἰ μὴδὲ γράμματα γράφοιμεν^{d)} ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλὰ τινὰ σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἑάσομεν^{e)}, ἐπεὶ περ ἀλλόκοτά ἐστι· φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἀπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε

z) τὰ μὲν] „τὰ μὲν γὰρ] Γὰρ abest in M. comparet in Edd. omnibus.“ Nos cum *Seagero* importunum γὰρ, quod vulgo post μὲν interponitur, omittendum putavimus. a) γράφοιμεν] „γράφωμεν] Sic B. 2. (et 3.) et M. Ceterae Edd. γράφομεν. Lex linguae ususque receptus flagitabat γράφοιμεν, ut conjecit etiam *Solanus*. b) τῷ] Sic Edd. vet. *Reitz.* et *Seyb.* Sed τῷ enclitice, imperite praecipiente *Belino*, ediderunt *Bipp.* et *Schm.* Similem errorem saepius correximus, ut supra capp. 15. 19. et 26. Deinceps pessime in 2954. 3011. διαγνώσῃ ἦν ἔφ. c) συμφωνοῦν] *Typographicum* Ed. *Reitz.* mendum συμφωνοῦν admiserunt etiam *Bipp.* et *Schm.* In vet. et *Seyb.* recte συμφωνοῦν. d) γράφοιμεν] γράφομεν 3011. e) ἑάσομεν] ἑάσωμεν *Seyb.* nescio, unde. In ceteris enim

Z, K, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Z autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsessorem: quid facies, si primum Z invenias? quamnam re intelliges subsessorem, esse, qui illam habeat, nisi ad omnes accedens invenias, nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere.

Herm. Difficile est ad re-

spondendum, quod rogas.

Lyc. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid enim, si neque literas scribamus in sortibus, sed signa quaedam et notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis pingentes caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa et simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudi-

εἰκάσαντες δύο ἀνθρώπους ^{f)} ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους p. 786.
ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρονόνας δύο, καὶ κύνας ^{g)} δύο, τῷ δὲ ἐν-
νάτῳ λέων ἔστω τοῦ πλῆθους ^{h)}. ἦν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ
τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχης, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός
ἔστιν ὁ τὸν ἑφεδρον ποιῶν, ἦν μὴ περιδεωρήσης ἅπαντας
ἐπιῶν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει;

ERM. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

ATK. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν· ὥστε ἦν 45
ἐθέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν, ἢ τὸν ἑφεδρον,
ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόριν-
θον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ⁱ⁾ ἀφιζόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν
ἅκρως ^{k)} πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ παραθεωροῦντες ^{l)}.

omnibus ἐάσομεν. f) δύο ἀνθρώπους] „*duo* insertum
ex Cod. Pell. quod aberat ab Edd.“ g) κύνας] Sic correxit
Seyb. vulgatum, et a *Schm.* quoque repetitum vitium κύνας.
Cf. *Diall. Deor.* XVI, 2. et *De Merc. Cond.* c. 34. h) τοῦ πλῆθους
] „τὸ ἐπὶ πλῆθους] *Τοῦ πλῆθους* W. quod magis est Atticum.
At nil mutant Edd.“ Cum W. consentiunt 2954. 3011. unde
recte *Schm.* recepit probam lectionem. i) ἀναγκαίως] ὁ-
μοίως 2954. 3011. k) ἅκρως] ἀκρῶς conj. *Bel.* non male
quidem per se: verum non opus est emendatione, quum ἅκρως
sit, quod alias ἐς ἄκρον, vel ἐς τὸ ἀκρότατον, *summo opere*,
ut *Latinus* interpretis vertit. Pertinet autem ἅκρως magis ad
πειρώμενοι, quam ad ἐξετάσομεν. l) παραθεωροῦντες] *Vulg.*
περιθεωροῦντες. Sed *παράθεωρ.* monente *Belino* et
praeceunte *Schmiedero*, recepi e Codd. W. 2954. 3011. Cf. in-
fra cap. 74. in. *Nigr.* c. 20. Pro *Imagg.* c. 7. Spuria vox e
praeced. cap. extr. huc delata.

ne, homines in duabus sor-
tibus, duos in duabus equos,
et gallos duo, et duo canes,
nonae autem nota esto leo.
In hanc igitur signatam leo-
ne sortem si primum inci-
das, unde habebis dicere,
hanc esse, quae subse-
ssorem faciat, nisi ante ob-
eundo omnes inspexeris, si
qua etiam alia leonem ha-
beat.

Herm. Non habeo, quod
tibi, Lycine, respondeam.

Lyc. Nihil mirum. Ne-
Lucian. Vol. IV.

que enim speciosum quid-
quam est, quod responderi
possit. Itaque si volueri-
mus vel eum, qui auream
phialam habeat, invenire,
vel subse-ssorem, vel opti-
mum illum in civitatem il-
lam Corinthum ducem, ad
omnes necessario devenie-
mus, et inquiremus summo
opere tentantes, et exuen-
tes, et circum circa inspi-
cientes (*conferentes*). Vix
enim vel sic verum disca-
mus. Et si quis velit con-

E

P. 787. μόλις γὰρ ἂν οὕτω τάληθές ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλου
 ξύμβουλος ^{m)} μοι ἀξιόπιστος ἔσεσθαι φιλοσοφίας πέρι, ἦντινα
 φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πάντων ⁿ⁾ αὐ-
 τῶν ^{o)} λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ ἂν πι-
 στεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν καὶ μιᾶς ἀπείρατοι ὦσι. τάχα γὰρ
 ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις παραστησάμενος κα-
 λὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἀπάν-
 των, πιστεῦσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ^{p)} ὅτι πάντας ἀν-
 θρώπους ἐώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάν-
 των κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς
 δὲ, οὐκ αὐτὸ ^{q)} μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ κάλλιστου δεόμεθα,
 καὶ ἦν μὴ τοῦτο εὖρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπραχθαι ἡγησό-
 μεθα ^{r)}. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποῖον δήποτε καλῶ ἐντυχόντες,
 ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη εἶναι
 εἶναι.

m) μέλλου ξύμβουλος] Ita 2954. Bel. Schm. pro vulg. μέλ-
 λει σύμβ. n) πάντων] „πασῶν] W. recte. πάντων Edd.“
 At vid. Adnot. o) αὐτῶν] „Sic J. H. Fl. B. 2. Par. A. 1.
 et Cod. M. αὐτῷ male S. et hanc secuta Amst.“ p) εἰδῶ-
 μεν] ἰδῶμεν 2954. 3011. quod temere praefert *Belinus*. q)
 αὐτὸ] „Ita Edd. αὐτοῦ L. bene.“ Receipt αὐτοῦ *Schm.* im-
 prudenter. Vid. Adnot. r) οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπραχ-
 θαι ἡγησόμεθα] „Ita ut dedi habent J. Fl. H. Par. S. et
 Cod. M.“ Et ceterae Edd. vett. Sed *Belinus*, sic textus ver-
 ba citans, καὶ οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται, in Cod. 3011.
 tradit legi ἐπιπέπρακται, unde scribi vult ἔτι πέπρακται. Quae

siliarius mihi fide dignus de
 philosophia esse, quae se-
 quenda sit, ille fuerit solus,
 qui ea, quae ab omnibus
 dicuntur, noverit. Reli-
 qui omnes in censum non
 veniunt (non satisfaciunt),
 neque iis crediderim, dum
 vel unius sectae sint ignari:
 forte enim haec ipsa fuerit
 optima. Neque enim sane,
 si quis pulchrum nobis ho-
 minem adducat, huncque
 dicat esse omnium pulcher-
 rimum, ipsi credamús, ni-
 si sciamus, omnes illum ho-

mines vidisse. Forte enim
 et hic quidem pulcher: an
 vero omnium pulcherrimus,
 scire non possit, qui om-
 nes non viderit. Nos au-
 tem non pulchro solum, sed
 pulcherrimo opus habemus:
 et hoc nisi invenerimus,
 nihil nobis profecisse vide-
 bimur. neque enim satis ha-
 bebimus in pulchrum quod-
 cunque incidisse, sed sum-
 mam illam pulchritudinem
 quaerimus, quam unam es-
 se necesse est.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ.

787. 46

ΑΤΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδοῦ περιπαρμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τὰ τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτῶν ^{α)}), μίαν εἴλετο ἐξ ἀπασῶν ὁδῶν ^{β)}), ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρα μαθὼν, p. 788. ὡς μόνῃ ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὐροίμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες.

ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὐρεῖν.

ΑΤΚ. Τί δὴ οὖν πράζομεν, ὦ Ἐρμότιμε; οὐκ ἂν ^{α)} 47 ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. Ἄρα τότε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέπασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα;

ΕΡΜ. Ἐοικεν ἀπὸ γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ἧ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ῥᾴδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν,

quid sibi velint et relata et conjecta, non video. s) τελευτῶν] τελευτῶν vulgo. Sed τελευτῶν B. 3. et Schm. Vid. De Merc. Cond. c. 42. med. Varr. Lectt. t) ὁ δὲ δὲ] „Ita Edd. ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem.“ Contra ὁδῶν praefert *Belinus*, quum etiam in Codd. 2954. 3011. legatur. Cf. Imagg. c. 5. ἐξ ἀπασῶν τούτων μίαν εἰκόνα. u) οὐκ ἂν] οὐ γὰρ conj. J. Scager. Class. Journ. Fasc. XIII. p. 72. sine justa caussa.

Herm. Vera sunt ista.

Lyc. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philosophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora, et Platone, et Aristotele, et Chrysippo, et Epicuro, et reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, et cognoverit experimento, solam ducere recta ad felicitatem? Talem enim si inveniamus, laborare desinemus.

Herm. Non facile est,

Lycine, talem virum reperire.

Lyc. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto despondendum esse animum, si in praesens non sit ducis ejusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, et per sectas ire omnes, et considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus?

Herm. Sic videtur ex his quidem, quae disputata sunt: modo illud paulle ante a te dictum non adverteretur, quod

p. 788. καὶ πετάσαντα τὴν ὁδόνην, ἀναδραμεῖν αὐθις. πῶς γὰρ οἶόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ, ὥς φῆς, κατασχε-
θησομένῳ;

ΛΤΚ. Ἐγὼ σοι φράσω, τὸ τοῦ Θησέως ¹⁾ ἐκεῖνο μιμη-
σόμεθα· καὶ τι λίνον ²⁾ παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόν-
τες, εἰσιμεν ἐς τὸν λαβύρινθον ἑκαστον, ὥς ἔχειν ἀπραγμόνως
μηρυόμενοι αὐτὸ, ἐξίεναι ²⁾).

ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἣ πόθεν
τοῦ λίνου εὐπορήσομεν;

p. 789. ΛΤΚ. Θάρρει, ὦ ἑταῖρε· δοκῶ γάρ μοι εὐρηκέναι, οὐ-
τινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἂν.

ΕΡΜ. Τί οὖν τοῦτό ἐστιν;

Epich.
ap. Cic.
ad Att.
I, 19. ΛΤΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλὰ τινος τῶν σοφῶν, τὸ, Νῆ-
φε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἦν γὰρ μὴ ῥαδίως πιστεῦωμεν ἄ-
κούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ
τοῖς ἐξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύ-
γοιμεν.

1) Θησέως] Θήσεως male inverso accentu Reitz. Seyb. Bip.
Sed vett. Edd. et Schm. recte Θησέως, ut de Saltat. c. 60. 2) γ)
λίνον] Vulgo λίνον. Idem scribendi vitium correctum Ti-
mon. c. 22. et corrigendum suo tempore Jov. Confut. c. 2. 2)
ἐξίεναι] „ἐξίεναι] ἐξίεναι marg. A. 1. W.“ Sic et marg.
Cod. 2954. unde, Belino jubente, Bip. et Schm. vulgatam lec-

non facile est, qui semel se
vento passis velis permiserit,
retro cursum agere. Quo-
modo enim fieri potest, ut
vias aliquis omnes obeat,
si in prima, quod dicis, fu-
turum sit ut retineatur?

Lyc. Dicam tibi. Thesei
illud consilium imitabimur,
et lino a Tragica Ariad-
ne accepto in labyrinthum
quemque ingrediamur, ut
glomerando illo sine mole-
stia exeamus.

Herm. Quae igitur nobis
Ariadne fuerit, aut unde
lini nobis erit copia?

Lyc. Bono animo, sode-
lis, esto. Videor enim mi-
hi invenisse, quod tenentes
egrediamur.

Herm. Quid igitur illud
est?

Lyc. Non meum dicam,
sed cujusdam sapientium,
Sobrius fidem negato. Si e-
nim non facile credamus in-
ter audiendum, sed tanquam
judices illud faciamus, re-
linquentes etiam his, qui
sequuntur, dicendi copiam,
facile fortasse Labyrinthos
illos effugiamus.

ΕΡΜ. Εὐ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιοῦμεν.

P. 789.

ΑΤΚ. Εἴεν. ἐπὶ τίνα ^{α)} δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; 48
ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διολίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὅτου οὖν, οἷον
ἀπὸ Πυθαγόρου, ἣν οὕτω τύχη ^{β)}, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα
ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ ^{γ)} ἐξαίρει καὶ τὰ
πέντε ^{δ)} ἐπὶ ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε ἐκα-
νὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι.

ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως.

ΑΤΚ. ^{ε)} Εἴτα ἐξῆς τῷ Πλάτῳ θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα p. 790.
ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω.

ΕΡΜ. ^{ς)} Οὐ γάρ.

ΑΤΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαι σε πόσα· οἶδα
γὰρ παρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγεις ἐκανά.

ΕΡΜ. Οὕτως.

ΑΤΚ. Εἴτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὥς ^{ζ)} δὲ

tionem jure mutarunt. a) τίνα] τινὰ B. 3. b) ἣν οὕτω
τύχη] εἰ οὕτω τύχοι 2954. 3011. c) μὴ] „Sic L. μοι vulgo
Edd.“ d) πέντε] „Sic W. abest ab Edd.“ e) ΑΤΚ.]
„Deest haec persona in Edd. Restituta ex J. et P.“ f)
ΕΡΜ.] „ΑΤΚ. male habebant M. et Edd. omnes; recte
ΕΡΜ. J. et L. Ex quibus etiam deinceps ter eadem restitu-
tae.“ g) ὥς] εἰ 2954. quod elegantius esse vult *Belinus*, haud
elegantior.

Herm. Bene mones, hoc
igitur faciemus.

Lyc. Sint ista. Ad quem
igitur illorum primum ve-
niamus? An pibil hoc re-
fert? Incipientes igitur a
quocunque, verbi gratia a
Pythagora, si usu ita ve-
niat, quanto putamus tem-
pore ediscere nos posse Py-
thagorae omnia? Nec exci-
pe etiam quinque illos si-
lentii annos. Computatis
igitur quinque illis, suffi-
cere triginta arbitror. Sin
minus hoc placet tanquam

nimum, at viginti quidem
certe.

Herm. Sic ponamus.

Lyc. Tum deinceps Pla-
toni assignandi totidem
nempe alii: verum etiam
Aristoteli non pauciores.

Herm. Non sane.

Lyc. Chrysippo autem
non jam interrogabo te,
quot? Novi enim ex te au-
ditum, quadraginta annos
vix sufficere.

Herm. Ita est.

Lyc. Tum deinceps Epi-
curo, et reliquis? Me vero

p. 790. οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκεῖθεν μάθοις^{h)} ἄν, ἣν ἐννοήσης ὅσοι ὀδοηκοντούταις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶⁱ⁾, ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἑαυτοῦ αἰρέσεως^{k)} ἕκαστος, ὡς μὴδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρῦσιππός γε^{l)}, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἄν· καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φανυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, ἀλλὰ μὴδ' ὅλως^{m)} εἰδέναι τι, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισάμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἴτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἔτετρα, εἴτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις· πόσα δ' οὖν ταῦτα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἄν, εἰ δέκα μόνως θεῖμεν τὰς αἰρέσειςⁿ⁾ ἐν φιλοσοφίᾳ;

ΕΡΜ. Ὑπερ διακόσια, ὦ Λυκῖνε.

ΑΤΚ. Βούλει οὖν ἀφαιρῶμεν^{o)} τὸ τέταρτον, ὡς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν^{p)} ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον^{q)};

h) μάθοις] μάθης 3011. i) Πλατωνικοὶ] Πλατωνικὸν Reitz. operarum errore, quem etiam Bipp. admiserunt. k) αἰρέσεως] προαιρέσεως 2954. l) γε] τε 2954. m) ὅλως] ὅλος B. 1. n) αἰρέσεις] προαιρέσεις 2954. 3011. ut supra not. k). o) ἀφαιρῶμεν] „ἀφαιροῦμεν] ἀφαιρῶμεν marg. A. 1. W. bene. Nihilominus retinuit Reitz. minus probatam lectionem. Vid. Adnot. p) πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν] „Ita Codd. A. G. P. L. et marg: A. 1. W. πεντεκαίδεκα Edd. et M.“ Sequens ἔτη Reitz. et recentt. ut suspectum notarunt sine idonea caussa. q) ὅλον] „An ὅλως; Pell.“ Minime. Verte: totum dimidium, die ganze Hälfte.

non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogenarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, et Aristoteles, et Plato dicant, et ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire.

Computemus igitur ab initio: viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis; quot igitur hi consummaverint forte, si decem solas ponamus philosophorum sectas?

Herm. Supra ducentos, Lycine.

Lyc. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum et quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο ¹⁾), 790. 49
ὅτι ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γυνετῆς εὐθὺς
ἀρξάμενοι.

ΛΤΚ. Τί οὖν ²⁾ πάθοι τις, ὃ Ἐρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν
ἔστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα,
ὥς οὐκ ἂν τις ἔλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειρα-
θεῖς ἀπάντων; ὥς τὸν γε ἄνευ πείρας αἰρούμενον, μαντεῖα ³⁾ P. 791.
μᾶλλον, ἢ κρίσει τάληθές ἀναζητοῦντα; οὐχ οὕτως ἐλέγομεν;

ΕΡΜ. Ναί.

ΛΤΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς,
εἰ μέλλομεν εὖ τε αἰρῆσεσθαι, ἀπάντων πειραθέντες, καὶ ἐλό-
μενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες εὐδαιμονήσειν. πρὶν
δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φασὶν, ὀρχοίμεθ' ἂν, οἷς ἂν
τύχωμεν ⁴⁾), προσπταίοντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖ-

1) τοῦτο] καὶ τοῦτο Schm. e 2954. 3011. At, meo quidem
iudicio, non καὶ, sed γε expectabatur, siquidem omnino
aliquam particulam expectares interserendam. s) Τί οὖν]
τί δ' ἂν conj. Bel. Quidni potius τί οὖν ἂν; Ἄν quidem recte,
ad usum Lucianeum et severam legem si respicias. Verum
in particulae ἂν usu non semper sibi constare hunc scripto-
rem, sexcenties jam notavimus. Nunc similem locutionem
conferemus Timon. c. 53. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι,
nisi et illic malis, quod ego nolim, πάμπαν ἂν πάθ. ι) μαν-
τεῖα] μαντεῖα A. 2. u) τύχωμεν] τύχομεν et deinde ἔλθοι
conj. Belin. ingenii lusus prope puerilis.

Herm. Ipse noris melius:
ego vero hoc video, pau-
cos vel sic per sectas omnes
ituros, si etiam a nativita-
te inde statim incipiant.

Lyc. Quid igitur agat ali-
quis, Hermotime, si ita se-
res habet? Evertendane,
de quibus jam inter nos
convenit, nempe eligere non
posse quemquam ex pluri-
bus, quod sit optimum,
nisi exploratis omnibus,
tanquam is, qui citra expe-
rimentum eligat, divinatio-

ne magis, quam iudicio,
verum requirat? Nonne ita
diximus?

Herm. Ita.

Lyc. Omni igitur ratione
necessarium, eo usque nos
vivere, si et bene eligere
velimus exploratis omnibus,
et electione facta philoso-
phari, et per philosophiam
felices esse. Ante vero quam
id fecerimus, in tenebris,
quod ajunt, saltabimus, of-
fendentes ad quascunque
obvia, et quidquid primum

p. 79¹. ρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι ἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὔροιμεν ἄλλως κατὰ τινα ἀγαθὴν τύχην περιπεσόντες αὐτῶ, οὐχ ἔχομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνός ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι ἀληθέστατον.

50 EPM. ὦ Ἀγκίνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὐλογα μὲν δοκεῖς μοι λέγειν· ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τὰληθές,) οὐ μετρίως ἀνῆξ με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον^x). ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχηκέναι σοι, ὅς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος^y) ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέβληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὔρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων^z) δεομένην.

ATK. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρὶ σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἥτις ποτε καὶ^a) ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν, p. 79². ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῇ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν,

x) δ' εἰδέν] deest in 2954. 3011. y) ἐλπίδος] Ὀλυμπιάδος 2954. 3011. sed supra scriptum ἐλπίδος. z) τοσούτων] τοσούτων B. 3. a) ἥτις ποτε καὶ] „ἥ τις] εἴ τις W. male, ait Solanus.“ Vulg. ἥ τις ποτε ἐκαλεῖτο. Sed ἥτις ποτε καὶ ἐκ. 2954. 3011. Bel. Schm.

in manus venerit, id ipsum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen, unde sciamus firmiter, sitne illud ipsum, quod quaerimus. Multa enim sunt inter se similia, quorum unumquodque se verissimum esse contendat.

Herm. Nescio, qui fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: sed, (dicetur enim verum,) non mediocri me molestia afficis, persequendis illis et

ad minutias usque perscrutandis praeter necessitatem. Forte etiam infelicibus hodie auspiciis domo exisse videar, et egressus in te incidisse, qui me, cum prope spem jam essem, in consilii inopiam conjeceris, ostendendo, quam supra vires nostras veritatis sit inventio, quae tot annis indigeat.

Lyc. Igitur, amice, multo justius irascaris patri tuo Menecrati, et matri, quocunque illa nomine vocata est, non enim novi; vel etiam multo potius naturae

ἀλλὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιώναι τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, p. 792.
 ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὖρον τὸ ἐκ
 τοῦ λόγου ἀποβάν.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστῆς αἰεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι 51
 παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀπο-
 σκώπτεις.

ΑΤΚ. ὦ Ἐρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς
 ἂν ἄρεινον^{b)} εἰποῖτε οἱ σοφοί, σὺ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος.
 ἐγὼ δὲ, τό γε τοσοῦτον οἶδα, ὥς οὐ πάνν ἡδέϊά ἐστιν αὐτῇ
 τοῖς ἀκούνουσιν, ἀλλὰ παρενδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύδους παρα-
 πολύ. εὐπροςωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο, ἡδιον. ἡ
 δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παρῆφθας δια-
 λέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδοὺ
 γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθη μοι, τάληθες ἐξευρόντι περὶ τού-
 των μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷων ἐρῶμεν ἐγὼ τε καὶ
 σὺ, ὥς οὐ πάνν φασίλων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγ-
 χανες, καὶ ᾧου τεύξεσθαι, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι·

b) ἄμεινον] abest a Codd. Pariss. Deinceps ἀπορεῖ Reitz. er-
 rore operarum, quem recentt. emendarunt.

nostrae, quod te non, Ti-
 thoni instar, annosum et
 longaevum fecerunt, sed
 circumscripserunt, ne plus
 quam centum summum an-
 nis vivat unusquisque, ho-
 mo qui sit. At ego tecum
 considerans, illud, quod ex
 rationibus consequeretur,
 inveni.

Herm. Non. Sed contu-
 meliosus semper homo es,
 et, nescio qua animi affec-
 tione, odisti philosophiam
 et vides (rides) philosophos.

Lyc. Mi Hermotime, quae
 sit veritas, vos forte melius,
 qui sapientes estis, dixerit-
 is, tu et tuus ille magister.
 At ego tantum novi equi-

dem, audientibus illam non
 vehementer suavem esse,
 sed multum gratia a men-
 dacio superari. Speciosius
 enim hoc, eaque caussa ju-
 cundius. At illa, quae sci-
 licet nihil sibi fraudulentum
 conscia sit, cum fiducia
 quadam agit cum homini-
 bus, et ob id ipsum eam
 gravantur. Itaque et jam
 tu nunc offensus mihi es,
 qui verum hisce de rebus
 tecum invenerim, et decla-
 raverim, qualia amemus ego
 et tu, quam non omnino
 facilia: velut si statuam tu
 forte adamasses, ejusque te
 futurum compotem speras-
 ses, quod hominem puta-

p. 792. ἐγὼ δὲ, κατιδὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἶη, ἐμήνυσσα πρὸς σε^ο)
 ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύνουν ἐμὲ εἶναι
 ᾧον ἂν σαντῶ, διότι σε οὐκ εἶων ἐξαπαταῖσθαι, ἀλλόκοτα καὶ
 ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

795-52 EPM. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φῆς, ὡς οὐ φιλοσο-
 φητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὐτούς^d), ἰδιώτας
 καταβιῶναι;

ATK. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ γὰρ^ο)
 οὐκ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημί, ἀλλ' ἐπείπερ φιλοσοφητέον,
 ὁδοὶ τε^f) πολλαὶ εἰσιν, ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐκάστη^e) καὶ^h) ἀρε-
 τὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἢ δ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἄδηλος· ἀκριβῆ
 ποιήσασθαι τὴν διαίρεσινⁱ). ἀδύνατον δὲ γε ἡμῖν ἐφαίνετο,

c) πρὸς σε] Reitz. et recentt. πρὸς με scripserunt. Sed vett.

Edd. omnes πρὸς σε, ut πρὸς με supra cap. 19. ubi vid. nott.

d) αὐτοῦς] „Sic recte Par. Ceterae pleraeque male αὐτούς,“

Αὐτούς receperunt etiam Bipp. et Seyb. Sed Schmiederus αὐ-

τούς retinuit, imprudens fortasse, vel etiam invitus. e) γὰρ]

„Abest haec particula a S. adest in W. item in Edd. P. Par.

H. Fl.“ nec non in reliquis vett. f) τε] δὲ 2954. Bel. Schm.

Recte habet τε, porro. Cf. Necyom. c. 5. Diall. Marr. I, 1.

XIV, 3. Diall. Mortt. XIX, 1. ubi Abreathius pro χῆραν τε fal-

so χῆραν δὲ conjecisse videtur. g) ἐκάστη] „ἐκάστην male

Cod. P. Vulgatam servant Edd. optimae omnes.“ h) καὶ]

„Sic recte Edd. Fl. H. J. Par. et M. ἐπ' male B. 2.“ Sic et

B. 3. probante Belino temere, nisi simul scribatur καὶ ἐπ' ἀ-

ρετῆν, quo tamen non opus est. Nihil enim frequentius omis-

sa post copulam praepositione. i) διαίρεσιν] „Sic Edd.

et M.“

res; ego autem, cognito,
 lapidem esse aut aes, indi-
 cassem tibi benevolo animo,
 amare te quorum fieri non
 posset copia, et tum male-
 volum me esse tibi putares,
 qui decipi te non passus
 sim, et absurda atque supra
 omnem spem posita sperare.

Herm. Ergo illud, Lyci-
 ne, dicis, non philosophan-
 dum nobis esse, sed consul-
 tum, ut pigritiae nōs trada-

mus, idiotarumque vitam
 vivamus.

Lyc. Et ubi hoc dicere me
 audisti? Neque enim ego
 philosophari nos veto, sed
 cum philosophandum sit,
 multae porro viae sint, ad
 philosophiam unaquaeque
 et virtutem ducere se pro-
 fessae; vera denique inter
 has obscura: accuratum fa-
 ciendum esse discrimen,
 dixi. Fieri autem non pos-
 se, nobis apparebat, mul-

πολλῶν προτεθέντων, ἐλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοιρ. 793. τις πειρώμενος· εἰτά πως μακρὰ ἢ πείρα ὥφθη. σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὐθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτῳ ἂν πρώτῳ^{κ)} ἐντύχῃς, τούτῳ ἔψῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; κἄκείνος Ἑρμαιον ποιήσεται σε;

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκρινάμην ἂν ἔτι; ὃς οὔτε αὐτόν 53 τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῆς, ἦν¹⁾ μὴ Φολνίκος ἔτη βιώῃ, πάντας ἐν κύκλῳ περιῶν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἔπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι;

ΑΤΚ. Τίνας φῆς τοὺς πολλοὺς εἰδότας^{μ)}, καὶ πεπειραμένους^{ν)} ἀπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοιγε καὶ εἰς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν δεήσει^{ο)}. ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰ-

κ) ὅτῳ ἂν πρώτῳ] Sic Bip. et Schm. e 2954. 3011. suadente Belino, pro vulgatis ὅτῳ πρώτῳ ἂν. 1) ἦν] εἰ conj. Bel. obsequentem Optativum. Melius conjecisset, opinor, ἦν μὴ — βιώσῃ, praesertim quum in utraque Ald. editum sit βιώῃ. At et alibi ἦν cum Optativo, ut Necyom. c. 12. ἦν — δόλῃ. Prom. s. Cauc. c. 17. κἄν — δέοι. μ) τοὺς πολλοὺς εἰ-δότες] τοὺς πολλοὺς; ἢ τοὺς εἰδ. conj. Jacobs. Et sic reddiderunt Interpretes. Defendi quidem possit vulgata lectio et junctura verborum, modo sic reddas: Quosnam dicis plerosque illos, qui sciant et experti sint omnia? Quae quidem sententia non solum cum sequentibus Lycini verbis, sed etiam cum praecedente Hermotimi sermone non male conveniat. Nihilominus mihi Jacobsius bene conjecisse videtur. ν) πεπειραμένους] „πεπειραμένους” ridicule J.“ ο) δεήσει] „δεήσει” Sic J. Par. Fl. H. et M.“ Sed δεήσει, ut, Solanus

tis propositis, eligere, quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interrogabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? et ille te sibi habebit lucrum a propitio. Mercurio temere objectum?

Herm. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per

se judicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve et perhibentium testimonia multitudini?

Lyc. Quam mihi narras multitudinem? eorumne, qui sciunt, et experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec jam multis opus fuerit. Si vero nescientes

P. 793. δότας λέγης, οὐδέν τι τὸ πλεῖθος αὐτῶν ^{p)} προσάξεται με πι-
P. 794. στεύειν, ἄχρις αὖν, ἢ ^{q)} μηδέν, ἢ ἔν ειδότες, περὶ ἀπάντων
ἀποφαίνωνται.

ΕΡΜ. Μόνος δὲ ^{r)} σὺ τάληθές κατείδες, οἱ δ' ἄλλοι
ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι.

ΑΤΚ. Καταψεύδη μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὥς ἐγὼ
πρρητίσθην πη ἑμαντὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς ειδό-
σι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τάληθές
ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτὸ
ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

54 ΕΡΜ. Ἄλλ', ὦ Λυκίνε, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν χρῆ-
ναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασί, καὶ τὸ μὴ αὖ ἄλλως ἐλίσθαι τὸ
βέλτιον, ἢ οὕτως, εὐλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἐκάστη τοσαῦ-
τα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὄν ἀπ' ὀλ-
γων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνν ῥᾳδίον εἶναι δο-
κεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. φασὶ γὰρ
τοὶ τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄννηκα μόνον λέοντος

P. 795. ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ^{s)} ἡλικος αὖν ὁ πᾶς λέων

conjecerat, 2954. 3011. *Bel. Schm.* p) αὐτῶν] „αὐτῶν S. et
Amst. male.“ q) ἢ] „delet Gronov. Adest in Edd. J. Fl.
H. Par. etc.“ r) δὲ] „δὴ Pell. ironice.“ Non male, si boni
quidem libri auctoritas accederet. s) ἀναλελογίσθαι]

dicas, nihil me ipsorum
multitudo ad credendum ad-
ducet, dum aut nihil, aut
unum modo cum sciant,
pronuntiabunt de omnibus.

Herm. Solus autem tu ve-
rum vidisti, reliqui amen-
tes omnes, quotquot phi-
losophantur.

Lyc. Calumniaris me, Her-
motime, quasi ego usquam
me praeponam reliquis, aut
omnino in scientibus collo-
cem, nec recordaris eorum,
quae dixi, non contendens
ipse scire verum praeter re-
liquos, sed cum omnibus
ignorare illud confessus.

Herm. Sed, Lycine, il-
lud forte consentaneum ra-
tioni, eundum esse ad om-
nes, dicta omnium explo-
randa, nec aliter quam hoc
modo eligendum, quod op-
timum est: sed experimen-
to unicuique tot annos at-
tribuere, valde ridiculum,
quasi non liceret ex paucis
cognoscere omnia. Mihi
vero etiam valde facile esse
tale quidpiam videtur, nec
multa mora indigere. Di-
cunt certe statuariorum ali-
quem, Phidiam puto, solo
conspecto leonis ungue, ex
illa portionis aestimatione

γένοιτο, κατ' ἄξιαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθεῖς· καὶ σὺ δὲ, ἦν p.795.
 τίς σοι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατακαλύ-
 ψας, εἴση, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἀνθρωπός ἐστι τὸ κακαλυμμένον,
 καὶ μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοίνυν τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν
 ἅπαντες λέγουσι, ῥάδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας,
 τὸ δ' ὑπερακριβὲς τοῦτο, καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον,
 οὐ^τ) πᾶν ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἴρεσιν τοῦ βελτίονος, ἀλλ' ^υ)
 ἔνεστι κρῖναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

ΑΤΚ. Παπαί, ὃ Ἐρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἰρηκας, 55
 ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τὰ ἐναντία
 ἀκούσας μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείῃ ἂν καὶ τὸ
 μέρος· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον. οὕτω^χ) (καί
 μοι τόδε ἀποκρίναι,) ὁ Φειδίας ἂν ποτε ἰδὼν^γ) ὄνυχά λεόν-
 τος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ ἐωράκει ποτὲ λέοντα
 ὅλον; ἦ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, ἔσχες^ζ) ἂν εἰπεῖν, ὅτι

„ἀναλελογησθαι Ex. Fl. At recte vulgatam tuentur J. Par. H.
 et Cod. P. ἀναλλογίσθαι marg. A. 1. W.“ Consentiant A. 1.
 2. B. 1. 5. in ἀναλελογίσθαι. t) οὐ] καὶ 2954. 3011. ineptis-
 sime. υ) ἀλλ' ἄλλ' Bip. et hinc Schm. mendose. x) οὐ-
 τω] „οὕτως Fl. et L. οὕτως M. Edd. οὕτω servant.“ οὕτως
 etiam 3011. quod Belinus probat. Sed Jacobs. conj. οὕτως
 μοι. Vid. Adnot. γ) ἰδὼν] „εἰδὼς P. Sed nihil mutant
 Edd.“ ζ) ἔσχες] „Sic habere J. H. Fl. notat Solanus. Sed
 et reliquae sic recte habent.“

collegisse, quantus integer
 leo esset, ex dignitate un-
 guis effectus. Et tu sane,
 si quis manum tibi solam
 ostenderit hominis, reliquo
 contecto corpore, scies,
 puto, statim, hominem es-
 se, quod tegitur, etiamsi
 totum corpus non videas.
 Jam summa capita eorum,
 quae omnes dicunt, facile
 est in parva diei parte dis-
 cere: illud autem nimis ex-
 quisitum, et longa explo-
 ratione indigens, ad melio-
 ris electionem non utique
 necessarium est, sed ex il-

lis etiam potest dijudicari.

Lyc. Vah, Hermotime,
 quam firma sunt, quae di-
 xisti, dum postulas, ex par-
 tibus nos cognoscere tota:
 ego vero contrariam me au-
 dire memini, qui totum no-
 rit, eum nosse etiam par-
 tes; qui vero partem modo,
 eum non continuo scire to-
 tum. Sic illud etiam mihi
 responde: Phidias, unguem
 leonis videns, num leonis
 eum esse cognovisset, si
 totum nunquam leonem vi-
 disset; aut hominis tu ma-
 num videns an posses nobis

p. 796. ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μὴδ' ἐωρακώς ἀνθρώπον; τί σιγῆς; ἢ ^{a)} βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τὰ γε ἀναγκαῖα; ὅτι οὐκ ἂν εἴχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἀπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὦ καὶ ^{b)}, λέγων ^{c)}. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοὶ οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἀνθρώπον λέγω, καὶ λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἶον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις ^{d)}; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ^{e)} ὥς κα-
 56 λά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὐ μέρη ἐκείνᾳ ἔστιν. "Ὁ δὲ φῆς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾷδιον ἀκοῦσαι ἀπάσης φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἶον, ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἴονται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασί, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιούσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦ-
 P. 797· τα· οὕτως μὲν ἀκούσαντας, ἀποφῆνασθαι ῥᾷδιον, καὶ ἔργον

a) ἢ] εἰ 3011. quod praefert *Bel.* scribens deinde ἀποκρίνωμαι, ut perperam in B. 3. legitur. b) ὦ καὶ] „ὦπται margo H. et Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P.“ c) λέγων] „γέλων P. Nihil mutant Edd.“ Vid. Adnot. d) ἴδοις] „Sic Fl. H. J. Par. S. et M.“ e) ἀποφάνοιο] ἀποφάνοις 3011. quod praefert *Belinus*, imperite: nam ipsum Medium,

dicere, eam esse hominis, si prius neque novisses, neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego pro te necessaria respondeam, te non posse, *vide-licet*. Igitur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim et tibi nulla fuit caussa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nossetis, hominem dico, et leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex

parte cognoscas etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cujus illae partes sunt. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cujusque, et fines, et quid Deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? et quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, et similia, sic audire et reddere facile est,

οὐδέν· εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τάληθῃ λέγων ἐστίν, ὅρα μὴ οὐχί p. 797.
μορίου^f) ἐστίν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέχεται^g). ἢ τί
γὰρ ἐκείνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων^h) ἑκατοντάδας καὶ
χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὥς πείσασιν, οἶμαι,
ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἅ σοι ἐδόκει ῥάδια, καὶ εὐ-
μαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δεήσει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν
αἴρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβήν, ὥς ἀκρι-
βῶς ἐλῆσθαι αὐτὸς ἅπαντα, καὶⁱ) ὅλον ἕκαστον κατανοήσας·
ἐπιτομος γὰρ αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκάς, οὐδ'
ἀναβολάς, εἰ μεταστειλόμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κε-
φαλαίων ἀπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις^k). ἀπαλλάξει
γὰρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ τοῦ ἱερείου

idque unice, convenit. Cf. quod mox sequitur ἀποφύνασθαι.
f) μορίου] Ita e 3011. scripsimus pro vulg. μόριον, adsti-
pulante Schaefero Milet. p. 115. g) δέχεται] δείται ma-
vult Schaeferus l. l. ad communem quidem concinnitatis le-
gem exacte, nec non ad exemplum loci Diall. Mortt. XVI, 2.
ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἰ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ
δὲ εἰδῶλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς. [Defendit δέ-
ται Hermannus ad Eurip. Medeam p. 357. G. Dindorf.] Neque
tamen hanc μετάβασιν Modi, consensu librorum omnium com-
probatam, magnopere perhorrescam, quandoquidem Prometh.
in Verhh. c. 5. in libris plerisque omnibus legitur: δέδοικα δὲ
μὴ καὶ τοῦμόν, κάμηλος ἐν Αἰγυπτίοις ἢ, οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν
χαλινὸν ἐκ αὐτῆς θανμάζουσι, in quibus nescio nunc, an non
satis recte cum Marcil. ediderim θανμάζωσι. Cf. Harmon.
c. 2. εἰ — ἐπιδείξαιο, καὶ — ἐπαινέσονται ibique notam. Sed
supra c. 24. et mox c. 57. lectiones jure ad syntaxeos regulam
revocasse videmur. h) τούτων] deest in 3011. i) καὶ]
„Sic Edd. et M. καθ' B. 2.“ et 3. Seagerus mavult καὶ — κα-
τανοῆσαι. Vid. Adn. k) ἐκάστοις] „W. Nihil mutant Edd.“

et labor nullus. Scire vero, quis sit ille, qui vera dicat, vide, ne non tam pars (partis) sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos millenosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe, vera esse pauca illa, quae facilia tibi videbantur et discentibus obvia. Jam vero vate, pu-

to, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua curiose considerata unaquaeque re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte via fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum audis capita singula, extra de unoquoque consulas. Infinitis enim te molestiis Deus liberabit,

797. 57 ἦπατι ¹⁾ ἄτινά σοι αἰρετέον. Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγ-
μονέστερον ^{m)} ὑποθήσομαι σοι, ὥς μὴ ἱερεία καταθύης ⁿ⁾
ταυτὶ, καὶ θυσιάξης τῷ ^{o)}, μὴδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομί-
p. 798. σθων παρακαλῆς ^{p)}, ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν γραμματία ^{q)},
ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἐκάστου τοῦνομα, κέλευε παῖδα τῶν
ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνε-
λέσθαι ὃ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματίων,
καὶ τοιοῦτον κατὰ τὸν λαχόντα ἐκείνον, ὅστις ἂν ᾗ, φιλο-
σόφει.

58 EPM. Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολογικά ^{r)}, καὶ οὐ
κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἥδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός;

ATK. Καὶ μάλα πολλάκις.

1) ἦπατι.] 2954. 3011. αἵματι. m) καὶ ἄλλο τι ἀπρ.] ma-
lim καὶ ἄλλο τι καὶ ἀπρ. n) καταθύης.] „Sic B. 2. (et 3.)
et M. Reliquae Edd. male καταθύεις. In B. 2. tantum deest
jota subscriptum. καταθύειν Forst.“ Sic et J. Seager. o)
καὶ θυσιάξης τῷ.] Vulg. καὶ θυσιάξῃ τῷ. Corrupte 2954.
3011. καὶ θυσίας ζητῶν μὴδὲ etc. Hinc Bel. vult ἐν θυσίᾳ ζητῶν,
vel, ut Marcil., θυσιάξῃ θεῷ Jacobs. θυς. τῷ. Gesner. θυς.
τὸ μὴδ'. Seager. θυσιάξης τῷ, vid. Adnot. p) παρακαλῆς.]
„Sic M. (a recent. manu) et P. παρακαλεῖν Edd.“ Illud et-
iam 2954. 3011. Sed Infinitivum praetulerunt Gesn. et Seager.
Vid. omnino Adnot. q) γραμματία.] „γραμματεῖα] γραμ-
ματία Fl. et mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae nostrae
suffragantur J. Par. H. etc. item Codd. M. P.“ Vid. Adnot.
r) βωμολογικά.] 2954. 3011. non male quidem, iudice
Belino, cui lubens assentior: at cf. Qu. Hist. Conscr. c. 17.

ostendens in hepate victi-
mae, quae tibi eligenda sint.
Si vero vis, etiam aliud
quiddam tibi minus etiam
molestum subijciam, ut non
mactes ista sacrificia, et de-
dices alicui deorum, neque
advoces sacerdotem aliquem
magna mercede conducen-
dum: sed coniectis in ur-
nam tabellis, singulorum
nomina philosophorum in-
scripta habentibus, jube
puerum impuberem patri-

mum matrimoniumque accede-
re ad urnam, et extrahere,
quaecunque tabellarum pri-
ma sub manum venerit, ac
deinde secundum eum, cu-
jus sors exierit, qui demum
cunque fuerit, philosopha-
re.

Herm. Ista quidem, Ly-
cine, scurrilia, neque dig-
na te. At dic mihi, ipse-
ne unquam vinum emisti?

Lyc. Et saepe quidem.

ΕΡΜ. Ἄρ' οὖν περιήεις *) ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν p. 798. τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς.

ΕΡΜ. Χρὴ γάρ, οἶμαί, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεισθαι.

ΛΥΚ. Νὴ Δία.

ΕΡΜ. Καὶ ἀπὸ γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἴχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;

ΛΥΚ. Εἶχον γάρ.

ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὔτοι, ἐκπιεῖν ὅλον ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὥς διὰ παντὸς ἐπεξελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶε καταγελάσαι σου αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον ἐνοχλοῖς, τάχ' ἂν καὶ προσχέαι τοῦ ὕδατος;

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι.

P. 799.

ΕΡΜ. Κατὰ ταῦτά δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ ἐκπιεῖν τὸν τ) πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰδέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν;

*) περιήεις] Ita Seyb. accuratius, quam reliquae omnes περιήεις. τ) τὸν] abest a 2954.

Herm. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, degustans et comparans, et inter se confereus vina?

Lyc. Minime vero.

Herm. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum et dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare.

Lyc. Per Jovem.

Herm. Et de parvo illo gustu dicere poteras, universum vinum quale sit.

Lyc. Poteram enim.

Herm. Si vero accedens

Lucian. Vol. IV.

ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o isti, ebibere totum quisque dolium, ut, ubi per omnes iero, intelligam, quis melius vinum habeat, et unde mihi emendum sit. Haec si dicas, non putas, te ab illis derisum iri: si vero molestus esse pergas, forte etiam aqua iri perfusum?

Lyc. Equidem arbitror: nec fiat mihi injuria.

Herm. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere dolium opus est, cum

F

p. 799. ΑΤΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ^{u)}), ὃ Ἐρμώτιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν! πλήν ἄλλ^{x)} ὧνησάς γε^{y)}). οἰόμενος γὰρ ἐκπεφευγέναι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφη;

ΑΤΚ. Ὅτι αὐθομολογούμενον^{z)} πράγμα λαβὼν, καὶ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάσεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν, καθ' ὃ, τι^{a)} σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος, εἰ μὴ ἄρα^{b)} κατὰ^{c)} τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμενοί γε οἱ πολλοί, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες· οὕτως δ' ἐπισκοπήσωμεν ὃ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φῆς τὸν ἐν τῷ πλῆθι ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοκον· ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιο^{d)} ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεσθαι αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πλῆθος ἐστίν, ἀκόλουθον καὶ τοῦ-

u) εἶ] „Ex Cod. W. inserui; nam deest in omnibus Edd.“ x) ἄλλ] ἄλλ' Reitz. operarum peccatum, a Bipp. quoque repetitum. y) ὧνησάς γε] οὐδὲν addi vult Seager. perperam. Vid. Adnot. z) αὐθομολογούμενον] „Sic Edd. constanter. Anon. male αὐθομολ. dare notat Solanus.“ a) καθ' ὃ, τι] Sic correxi vulgatam scripturam καθότι ob sequentia. b) εἰ μὴ ἄρα] „εἴη, ἄρα] εἰ μὴ ἄρα legendum notat Solanus.“ Vid. Adnot. c) κατὰ] „καὶ B. 2. male. κατὰ servant reliqq. et M.“ Et in B. 3. reperio καί. d) γεύσαιο] γεύ-

possimus de parvo gustu scire, quale sit universum?

Lyc. Quam lubricus es, Hermotime, et inter manus effugis? Quin tu adjuvisti me! dum enim effugisse te putas, in nassam eandem incidisti.

Herm. Quid ita?

Lyc. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, et notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, quia re tibi similis philoso-

phia et vinum sit. Numquid in (nisi) hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, et adulterant, et male metiuntur? Ita vero inspicimus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis haustum vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum, quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam e- quidem contra dixero. Sed

το, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντεῖπον^ε). ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ p. 799. τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, ὅλον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτά^ς) πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν p. 800. αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ^ς) γάρ ἐστι, πρόδηλον, ὃ ἐταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἴκοσιν ἔτη^h) παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα περινοστών, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

EPM. Πῶς γὰρ οὗ;

60

ATK. Πῶς οὖν ὅλον τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' αἰε¹) ἕτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ ὀίνος αἰεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. ὥστε, ὃ ἐταῖρε^k), ἦν μὴ ὅλον ἐκπῆξ τὸν πίδακον, καὶ ἄλλως μεθύων περιήεις¹)· ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν.

σεται 2954. e) ἀντεῖπον] „ἀντεῖπω] ἀντεῖπον W. et Fl. Vulgatam tuentur reliquae.“ *Anteipon* et 2954. exhibet, et hinc, probante *Belino*, recepit *Schmied.* f) ταῦτά] „Ut *Jensius* correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant Edd. omnes et M. male.“ g) πολλὰ] ὅτι πολλὰ conj. *Jacobs.* Sed *Schmiederus* mallet: EPM. Πρόδηλον, ὃ ἐταῖρε. ATK. Ἡ οὐκ ἂν etc. At vid. Adnot. h) εἴκοσιν ἔτη] „εἰκὸς ἔτι] Edd. et M. Εἴκοσιν ἔτη melius *Solanus.*“ *Vorst.* εἰκὴ ἔτι. Vid. Adnot. i) αἰεὶ] „deest in M.“ k) ὥστε, ὃ ἐταῖρε etc.] *Vorst.* ὥστε μηδὲν, ὃ καὶ ἄλλως. . . . At in vulgatam conspirant Edd. et M.“ Non corrigendum esse, vid. Adnot. l) περιήεις] Sic iterum cum *Seyb.* scripsi pro vulg. περιή-

jam vide etiam, quod sequitur. Philosophia et philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis dicit quotidie, et de iisdem, an alias alia? Multa enim sunt. Manifestum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit, te apud illum mansisse, (*alioquin non viginti annos apud illum mansisses* etc.) Ulyssis illius instar circumeuntem et oberantem, si eadem diceret, sed semel audisse tibi sufficeret.

Herm. Qui enim possit res habere aliter?

Lyc. Quomodo igitur potuisti de primo gustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium, etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igitur

- p. 801. δεήσει οὖν ὅλον ξαντλήσαι ἐς τέλος, ἢ οὔποτε' ἂν εὖροις τὸ νεκτάρειον ἐκεῖνο πόμα, οὐ πάλα διψῆν ^m) μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἶει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὥς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ σπάσαιο ⁿ) μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν πρόμαντιν, ἐπειδὰν πλή τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἐνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χαρὰν τοῖς προσιοῦσιν· ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. σὺ γ' ^{*}) οὖν ὑπὲρ ἡμῖν τοῦ πῖ-
 61 θου ἐκπεπωκὼς, ἐνάργεσθαι ἔτι ἔλεγες. "Ορα τοίνυν μὴ τῷ-
 δε ^o) μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις, πυρὸς ὑπεράνω ^p), καὶ μετὰ τοῦτο κύαμοι, εἴτα κριθαί, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί, εἴτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα
 p. 802. πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὅς ἀφελῶν ^q) τοῦ πυροῦ, οὔπερ ἦν, ἀνέδωκε σοι δαῖγμα ἐς τὴν

εις, ut supra c. 58. m) διψῆν] „Sic J. Fl. H. Par. S. So-
 la vero Par. jota subscriptum addit.“ Addit etiam B. 1. sed
 B. 3. A. 1. 2. διψῆν habent. Cf. Diall. Mortt. XVII, 1. XXVI,
 2. n) σπάσαιο] σπάσαις 2954. 3011. quod perperam prae-
 tulerunt Bel. et Schm. Medio enim opus est ad vim haurien-
 di significandam; et quae Hemsterhusius ad Diall. Deor. XX,
 5. (Tom. I. p. 356. sq.) de verbi ἀποσπᾶν usu passivo disputat,
 huc manifesto nihil faciunt. *) σὺ γ'] „Ita Cod. L. Edd.
 J. Par. et S. (B. 1. et 3.) Σίγ' male Ald. (1. et 2.) H. Fl.“ o)
 τῷδε] „Sic Edd. optimae et M. τῷδε Par.“ Τῷ δὲ B. 1. sed
 τῷδε B. 3. A. 1. 2. p) ὑπεράνω] „ὑπὲρ ἄνω Edd.“ q)
 εἰ δὴ σὺ — ἀφελῶν] „Nihil in toto hoc versu variare Edd.

tur totum ad finem usque
 exhaurire, aut nunquam
 invenias nectareum illum,
 quem olim sitire mihi vide-
 ris, potum. Tu autem pu-
 tas, tale hoc esse, ut, si
 modo gustes illud, et paul-
 lum quiddam haurias, con-
 tinuo sapientiae omnis con-
 sultus fias, ut Delphis ajunt
 antistitae, cum de sacro
 fonte biberit, Deo statim
 plenam fieri, et respondere
 accedentibus. Sed non ita
 se res habere videtur. Ita-
 que ipse tu, epoto jam ultra

dimidium dolio, te circa
 initia adhuc esse dicebas.
 Vide igitur, ne huic potius
 similis videatur philosophia,
 quod dicam. Maneat enim
 adhuc dolium, et mercator.
 Inesto autem non jam vi-
 num, sed seminum quae-
 dam omnigena congeries,
 triticum supra, deinde fa-
 ba, tum hordeum, sub his
 lentescens, deinde cicer, et alia
 insuper varia. Si igitur tu
 emturus esses de seminibus,
 et ille de tritico auferens
 aliquid, ubi illud erat, spe-

χειρα, ὡς ἴδοις, ἄρα οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, p. 802.
 εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ
 κύαμοι οὐ διέκνεοι;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΤΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἐνός, ὧν ^τ) φή-
 σει τις τοῦ πρώτου, μάθοις ^α) ἂν ἅπασαν ὁποῖα ^ι) ἐστίν· ου
 γὰρ ἔν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάξεις, ἀ-
 ξιῶν ὁμοίαν ^η) εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὥφθη, οὐ p. 803.
 παρέρρου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φανῶλον πρία-
 σθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρ-
 ρετῷ παραπολεῖσθαι, καὶ αὐτὸς ^ζ) ἐν ἀρχῇ ^γ) ἔφησθα, οὐ
 μικρὸν εἶναι ^η) κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν
 πίθον, ὡς κοτύλην πρίατο, ζημιῶσαι ^α) ἂν τὸν κάπηλον,

nec M. notat Solanus.“ Vorst. conjecit — ποικίλα. πρόσει δη
 σὺ etc. et sic Belinus tradit in Cod. 2954. legi, scripsitque sic
 Schm. At vid. Adnot. r) ὧν] „ὧν Vorst. Sed nihil mutant
 J. Fl. H. Par.“ Nec digna Vorstii conjectura, quae serio re-
 futetur. s) μάθοις] Hanc conjecturam Gesneri reperio jam
 in B. 3. editam, nec non hinc in Seyb. Vulg. μάθοι. t) ὁ-
 ποῖα] Vulg. ὁποῖα. Correximus vitium, quod idem et in
 Halc. c. 1. extr. a nobis correctum in voce οἶα vulgata. u)
 ὁμοίαν] ὁμοῖα 2954. x) καὶ αὐτὸς] „ὡς καὶ αὐτὸς] Ita
 Edd. Sed abest ὡς in P.“ Omisimus itaque cum Schm.,
 probante Gesnero et ipso Reitzio. y) ἐν ἀρχῇ] glossema
 videbantur haec Schmiedero; sed mox c. 63. in. verba εἶγε ἀλη-
 θῇ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ intacta reliquit idem Vir doctus. Quamnam
 ergo secutum credas judicandi normam? z) εἴη αὖ
 conj. Seager. Vid. Adnot. a) ζημιῶσαι] Sic correximus
 vulgatum vitium ζημιῶσαι. Schmiederi enim conj. ζημιῶσαιτο

cimen tibi in manum daret,
 ut videas; numquid igitur
 posses illo inspecto videre,
 an etiam purum cicer, mol-
 lis ad coquendum lens, et
 fabae non cassae?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Ergo neque philo-
 sophiam ab uno aliquo,
 quod primum quis dixerit,
 universam didiceris, qualis
 sit. Neque unum aliquid
 erat, ut vinum, cui tu il-
 lam assimilas, et similem

esse gustui postulas: at il-
 lam plane diversum quid es-
 se apparuit, quod explora-
 tione non perfunctoria in-
 digeat. Vinum enim malum
 emere periculo duorum o-
 bolorum constat: ipsum ve-
 ro aliquem in colluvione per-
 ire cum ceteris, ipse ini-
 tio dicebas non parvum esse
 malum. Caeterum ille, qui
 totum ebibere dolium postu-
 let, ut deinde emat hemi-
 nam, cauponem damno illa

- p. 803. οὕτως ἀπίθانا γευόμενος· φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ καὶ ὅτι πάμπολλα πλῆς, οὐδὲν τι ἐλάττων ^{b)} δόσιος γίνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιρροεῖ ^{c)} γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντιλούμενον ἐς τὸ ἐμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν ^{d)} δόσιος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνείχεν, ἀλλὰ διέβριε εὐθύς· ἐντεῦθεν δὲ, ἦν ἀφέλῃς τι, 62 πλείον τὸ λοιπὸν γίνεται. Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὁμοιον εἰπεῖν ^{e)} φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μὴ με νομίσης βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἦν εἶπω ὅτι φαρκμάκω ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἶον κωνίῳ, ἢ ἀκονίτῳ ^{f)}, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπεὶ περ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνου ἂν ^{g)}, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρω τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιοτο, ἀλλὰ ἦν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρῆ, καὶ ὅπως ^{h)}, καὶ ζῆν

cum legibus et usu linguae pugnat. b) οὐδὲν τι ἐλάττων] „οὐδὲν ἐλάττων] οὐδὲν τι ἐλάττων W. et P. Nihil vero mutant Edd. priscæ.“ Οὐδὲν τι ἐλάττων 2954. 3011. unde *Belinus* scribi vult, uti nos jam e quatuor Codd. edidimus. c) ἐπιρροεῖ] ἐπινόει 3011. mendose. d) Δαναϊδῶν] Sic cum *Schm.* correxī vulgo vitiatam formam Δαναϊδῶν. Vid. Adnot. e) εἰπεῖν] „Ita M. B. 2. Fl. Par. etc. ἐπεῖν H. et J. male.“ Sic et A. 1. 2. sed εἰπεῖν etiam B. 1. et 3. f) κωνίῳ ἢ ἀκονίτῳ] „κωνίῳ ἢ ἀκονίῳ (sed posterius a recentiore manu depravatum est W.“ g) ἀποκτείνου ἂν] „Sic J. Par. H. etc. ἀποκτείνῃ Fl. ἀποκτείνει M.“ Ἀποκτείνειν ἂν 3011. *Bel. Schm.* sed ἀποκτείνει 2954. Nos non vidimus, cur a *Reitziana* lectione discederemus. h) ὅπως] ὁπόσον 3011.

absurda sua gustatione au-
xerit: philosophiae autem
nihil tale usu venit; sed
quantumcunque biberis, ni-
hilo minus plenum fit do-
lium, neque damnum ad
cauponem pervenit. Ad-
fluit enim, quod in prover-
bio est, res illa, quo magis
exhauritur, contraria ra-
tione illi Danaïdum dolio:
illud enim, quidquid in-
funderetur, non contine-
bat, quin statim diffunderet;
hic autem, si quid abstule-

ris, plus fit quod superest.
Volo autem aliud quoque
de gustu philosophiae simi-
le dicere: neque maledicere
me putaveris, si veneno il-
lam pernicioso similem di-
xero, ut cicutaë, vel aco-
nito, aut alii ex eo genere.
Neque enim haec, mortife-
ra quantumvis, interficiant,
si quis minutissimum quid-
dam et individuum, summo
inde ungue abrasum degu-
stet: sed nisi tantum, quan-
tum opus est, et quomodo,

οἷς, οὐκ ἂν ἀποθάνοις ¹⁾) προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἡξίους p. 804.
τούλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὥς ἀποτελέσαι τὴν τοῦ ὄλου γυνῶσιν.

ΕΡΜ. Ἐστω ταῦτα ὥς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν ^{k)}); ἐκα- 63
τόν ἐτη χρεὶ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ
ἂν ἄλλως φιλοσοφῆσαιμεν;

ΑΤΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἐρμότιμε· καὶ δεινὸν οὐδὲν, εἴ γε ἀ-
ληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὥς ὁ μὲν βλος βραχύς, ἡ δὲ τέχνη μα-
κρή· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθι-
μερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον ¹⁾), Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ
Πυθαγόρας γένοιτο.

ΕΡΜ. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελάνεις ἐς στε-
νὸν, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ φθόρονου δηλαδὴ, ὅτι
ἐγὼ μὲν προϋκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας
ἐαυτοῦ ^{m)}), τηλικούτος ὢν.

i) ἀποθάνοις] „ἀποθάνοιο] Ita J. Fl. H. Par. et M. etc.“
Ἀποθάνοι ὁ conj. Solan. Nos ἀποθάνοις praetulimus, quam
ob causam, vid. Adnot. k) τί οὖν;] Haec, duce interprete
Latino, a sequentibus separavi, vulgo non distincta. Saepius
haec librorum negligentia mihi emendanda erat, ut Prom. s.
Cauc. c. 9. Sic et τί τοῦτο vulgo non fuerat distinctum Diall.
Deor. V, extr. et aliis quibusdam locis, quae partim jam *Hem-
sterhusius* et *Reitzius* restituerant. Cf. Pro Laps. 13. in. 1)
δῦναι ἥλιον] ἥλιον δῦναι 2954. narrante sic *Belino*. Nam
δῦναι, quod vet. Edd., quas consului, omnes habent, a *Reit-
zio* et recentt. scriptum est δύναι, et hinc forsan *Belinus* quo-
que prae incuria formae retulit hunc Aoristum, cujus neces-
sitate non video equidem, etsi non ineptus sit. Mutavit au-
tem *Reitzius*, nisi fallor, quod aut hanc Praesentis formam
ignoraret, aut Aoristum huic loco aptiorem esse opinaretur.
Cf. infra c. 65. [Infinitivus est δύναι, nec potest aliter. Quare
hoc restitui utroque loco. G. D.] m) ἐαυτοῦ] „Sic J.

et cum quibus; non moria-
tur, qui sumserit. Tu autem
postulabas minimam partic-
ulam sufficere ad perfici-
endam totius cognitionem.

Herm. Sint ista, uti vis,
Lycine. Quid igitur, cen-
tumne annos vivere oportet,
et tot sustinere molestias,
aliter philosophari non li-
cet?

Lyc. Non, Hermotime:
neque id intolerabile putan-

dum, siquidem vere dixisti
ab initio, vitam brevem esse,
artem autem longam. Nunc
vero, nescio qua causa,
indignaris. si non eodem
die nobis ante solis occa-
sum, Chrysippus, aut Pla-
to, aut Pythagoras fias.

Herm. Circumvenis me,
et in angustias cogis, nulla
a me affectus injuria, prae
invidia scilicet, quod ego
progressus aliquo usque sum

p. 804. *ΛΤΚ.* Οἷσθ' οὖν ὃ δράσειςⁿ⁾; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὥς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐκ ἔξς σὺ βίαιος ὢν αἰρεῖσθαι τι, ἣν μὴ πειραθῶ ἀπάντων.

p. 805. *ΛΤΚ.* Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὥς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴ-
Hom. II. ποιμ. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναλτίον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποι-
XI, 654. ἡτὴν αἰτιασθαι, αὐτὸν^{o)}, ἔστ' ἂν μὴ ἑτερός σοι^{p)} λόγος, συμμαχήσας, ἀφέλῃται τῆς βίας, ἥδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέ τοι καὶ τάδε πολλῶ βιαιότερα φαίη ἂν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκείνον^{q)} παρεῖς, ἐμὲ ἴσως αἰτίασῃ.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θανμάζω γὰρ εἴ τι ἄρῃτον καταλέλει-
πται αὐτῷ.

64 *ΛΤΚ.* Οὐχ ἱκανὸν εἶναι φησι, τὸ^{r)} πάντα ἰδεῖν καὶ διεξιελθεῖν δι' αὐτῶν, ὥς ἔχειν ἥδη ἐλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν^{s)}).

Fl. H. Par. etc. et M. " n) δρ άσεις] φράσω 2954. δρᾶσον conj. *Abresch.* Vid. Adnot. o) αὐτόν] „Nihil mutant Edd. αὐτως *Marcel.* M. in litura γ. Sic notat *Solanus.* " p) σοι] μοι conj. *Wieland.* Vid. Adnot. q) ἐκεῖνον] ἐκείνων B. 3. r) τὸ] „Sic J. H. S. τὰ Par. " s) ἐνδεῖν] „ἐνδεῖς Fl. At

in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti.

Lyc. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me sinito: tu vero, ut habes, perge viam, et, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice.

Herm. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus.

Lyc. Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem vi-

deris mihi, ut est apud poetam, accusare, qui ipse, donec alia ratio succenturiata a vitua meliberet, jam auferatur. Ecce enim ista multo jam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero, illa omissa, me forte accusabis.

Herm. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

Lyc. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus et persequamur omnia, ad hoc, ut jam eligere, quod optimum est, queamus; sed eo, quod maximum est, adhuc opus esse.

ΕΡΜ. Τίνος τούτου;

p. 805.

ΑΤΚ. Κριτικῆς τινος, ὧ θανμάσι, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἷαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δικάσουσαν· ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἐωραμένα εἴη. ἀποδοτέον οὖν, φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἰρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ^{t)} ἐπισκοποῦντα· μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἐκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντα ^{*}), οἳ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὡς p. 806. μὴ ἐς τοὺς λέγοντας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιν· καὶ τότε ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως ἐλομένῳ ^{u)} φιλοσοφεῖν.

ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον φῆς. ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντα ^{x)} ἐλθεῖν, καὶ ἔκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν ^{y)}, καὶ ἐπιδόνα κρῖναι, καὶ κρίναντα

vulgatam servant ceterae, item codd. M. et P. ^{t)} πολλάκις] καὶ πολλ. 3011. *Belin. Schm.* At bene abest copula. Explicatur enim verbis πολλάκις ἐπισκοποῦντα, cui negotio impendenda sit mora, illud τὸ βραδύνειν. Non accurate itaque reddiderat *Gesnerus*: — *teque sustineas, ac saepe consideres.* ^{*}) ποιοῦντα] „Sic etiam J. Fl. et H. habere notat *Solanus*.“ ^{u)} ἐλομένῳ] „Ita recte Fl. Par. H. B. 2. et M. ἐλωμένῳ J.“ Sic et A. 2. ^{x)} πάντα] „ex M. et L. dedimus. *Πάντων* Edd. male.“ ^{y)} ἐπιδεῖν] „ἐπὶ δεῖν discretim sola

Herm. Quonam illo?

Lyc. Judicandi quodam et explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata et incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus iudicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, et, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam, ut multum cuncteris, teque sustineas, saepe considerans; nec aetatem uniuscujusque, qui di-

cunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu et in tenebris judicant, ne ad hos, qui dicunt, sed ad ea, quae dicuntur, respiciant: tum demum licere, post firmam electionem, philosophari.

Herm. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, et unumquemque accurate inspiciamus, inspectum judicemus, eliga-

p. 806. ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ *) δὴ οὕτως
εὐρεθῆναι φῆς ἀληθής, ἄλλως δὲ οὐ.

65 ATK. Ὁκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἐρμότιμε, ὅτι οὐδὲ
τοῦτό πω ἱκανὸν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λεληθέναι ἡμᾶς αὐ-
τοὺς, οἰόμενοι μὲν τι εὐρηκέναι βέβαιον, εὐρόντες δὲ οὐδὲν,
ὥσπερ οἱ ἀλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρους
τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκονσιν, ἰχθύς παμπόλλους *) γε περι-
βεβληκέναι ^{b)} ἐλπίζοντες, εἴτα ἐπειδὴν κάμωσιν ἀνασπῶντες,
ἢ λίθος τις ἀναφαίνεται ^{c)} αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμω ^{d)}
σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν.

EPH. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται·
ἀτεχνῶς γάρ με ^{e)} περιβάλλεις αὐτοῖς.

ATK. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι ^{f)}· σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα
νεῖν, εἰ καὶ τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ κἄν ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν περ-

Ald. (1. et 2.) male. “ 2) γὰρ] „Sic L. P. M. et marg. A. 1. W. καὶ Edd. omnes male.“ Vide tamen Pisc. c. 22. in. ibique Adnot. a) παμπόλλους] παμπόλους Ald. utraque. b) περιβεβληκέναι] περιβεβηκέναι B. 3. prave. c) ἀναφαίνεται] Hanc veterum Edd. lectionem, quae et Codicum 2954. et 3011. est, restituimus, monente *Belino* et praeunte *Schmiedero*. *Reitz.* nescio unde, ἀποφαίνεται, quod et *Bip.* et *Seyb.* descripserunt. d) ψάμμω] „ψάμμον P. Vulgatam servant ceteri, et Edd.“ e) γὰρ με] „με γὰρ M.“ f) διεκδῦναι] „διεκδύναι] Sic bene Fl. Par. H. B. 2. (A. 1. 2. B. 1. 3.) διεδύναι J. male. διεδύναι legendum adscripserat *Juntinae Solanus*, frustra, ut postea ipse vidit.“ Accentum mutavi secundum leges linguae et exemplum loci c. 63. δύναι ἥλιον.

musque judicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

Lyc. Piget enim tibi dicere, *Hermotime*, ne illud quidem jam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis inventum, invenisse autem nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam

sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus.

Herm. Non assequor, quid illa sibi retia velint: plane enim illis me comprehendis.

Lyc. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natare didicisti. Ego

ρῶμενοι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθα ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆ- p. 806.
λον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ
πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι.

ΕΡΜ. Τί φής; οὐδὲ τούτων τις πάντως ἔχει;

p. 807.

ΑΤΚ. Ἀδελφον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδε-
σθαι, τὸ δ' ἀληθές, ἄλλο τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὐ-
ρημένον^g);

ΕΡΜ. Πῶς οἶόν τε;

66

ΑΤΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθοῦς ἀριθμὸς ἡμῖν,
εἰκοσιν. οἶον, κυάμους τις εἰκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπι-
κλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὅποσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν
τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἐπτὰ, ὁ δὲ πέντε^h),
ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δὲ τις δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ
ὅλως, ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ
τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ γάρⁱ);

g) εὐρημένον] Post hanc vocem restitui interrogationis no-
tam, in vet. Edd. recte positam, et paullum etiam versio-
nem Latinam: nisi forte etc. immutavi, quamquam per se il-
lam haud ineptam. Notum autem est ἢ in altero interroga-
tionis membro, etiamsi prius membrum non exstet propria
interrogationis forma indutum. Cf. tamen cap. 33. in. h)
ὁ δὲ πέντε] „Haec addita ex M. Desunt in omnibus Edd.“
i) ἢ γάρ;] „H P. At vulgatam lectionem tuentur merito
Edd.“

enim, etiam cum tentando
per omnes iverimus, idque
perfecerimus aliquando,
nondum puto neque id ip-
sum planum futurum, ha-
beatne aliquis eorum id,
quod quaerimus, an simili-
ter omnes ignorent.

Herm. Quid ais? neque
horum quisquam omnino il-
lud habet?

Lyc. Obscurum: an forte
fieri non posse putas, ut
fallantur omnes, verumque
aliud plane quiddam sit, a
nullo dum illorum inven-
tum?

Herm. Quī fieri illud pos-
sit?

Lyc. Ita. Sit enim verus
nobis numerus, viginti.
Verbi causa fabas aliquis
viginti manu sumens, ea
clausa interroget decem ho-
mines, quot sint in manu
sua fabae? at illi divinantes
dicant unus septem, alius
quinque, alius triginta, a-
lius decem aut quindecim,
et in universum alium alius
numerum. Fieri quidem pot-
est, ut aliquis forte quadam
verum dicat. Nonne ita est?

p. 807. EPM. *Nal.*

ATK. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ^{k)} ἄλλον ἄλλους ἀριθμούς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, μηδέν αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῆς;

EPM. Οὐκ ἀδύνατον.

ATK. Κατὰ ταῦτα ^{l)} τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστι, καὶ λέγουσιν ^{m)} ἄλλος ἄλλο τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν, ἡδονήν, ὁ δὲ, τὸ καλόν, ὁ δὲ, ὅσα ἑτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἔν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ εἰλόκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἔχρην, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὐρεῖν, ἐπειγέσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι ⁿ⁾, πρότερον φανερόν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τάληθές, καὶ πάντως ἔχει

k) ἅπαντας] ἅπαντα 2954. 5011. l) κατὰ ταῦτα] Sic vel invitis libris scripsi pro vulg. κατὰ ταῦτα. Cf. infra c. 75. in. Charon. c. 3. ubi B. 3. falso κατὰ ταῦτα. Et hunc in modum saepius peccatum deprehendimus. Versio recte: Eadem ratione. m) καὶ λέγουσιν] λέγουσι δὲ 2954. quae lectio Grammaticum redolet, ratum, praecedens μὲν α δὲ excipi debuisse. Attamen sic passim *Lucianus* et alibi, ut *Diall. Marr. VIII*, in. καὶ πάλαι μὲν — καὶ νῦν σὺ etc. (pro νῦν δὲ σὺ). Incautius igitur *Schmiederus*, communi librorum lectione deserta, *Parisiensis Cod.* auctoritatem secutus esse videtur. n) δ' οἶμαι] „δέ μοι male W. nihil mutant J. Fl. H. Par.“ Nec A. 1. 2. B. 1. 3. Sed δέ γε habet *Cod.* 5011.

Herm. Est sane.

Lyc. Verum enimvero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais?

Herm. Fieri sic posse.

Lyc. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, et eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in

voluptate, alius in honesto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur simile est, horum unum quoddam esse summum bonum; sed nec abhorret, esse quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum invento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam esse veritatem, et omnino haberi illam ab uno,

τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν φιλοσοφούντων· εἶτα μετὰ τοῦτο, τὸ ἐξῆς p. 808.
 ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν.

ΕΡΜ. Ὡστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῆς, ὅτι οὐδ' ἂν διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἔξομεν τὰληθές εὐρεῖν.

ΑΤΚ. Μὴ ἐμὲ, ὦ γὰρ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις αὐτόν· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἔστ' ἂν ἀδηλον ἢ °), εἰ ἔν τι τούτων ἐστίν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φῆς, εὐρήσομεν, οὐδὲ 67 φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τοῦ φιλοσοφεῖν. τοῦτο p) ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν α) φῆς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἐλέσθαι πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἢ δ' αἴρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὲς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθ-

ο) ἢ] ἦν 3011. p) τοῦτο] „ΑΤΚ. Τοῦτο M. et Edd. praeter J. quae sola recte omittit personam ΑΤΚ.“ q) ἐξ ὧν] „Deest ἐξ in S. J. Fl. H. et M. adest in Par. et B. 2.“ nec non in B. 3.

qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda.

Herm. Hoc igitur, Lyci-ne, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse.

Lyc. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, non-dum hoc omnino nos posse, dum obscurum maneat, sit-ne aliquid eorum, quae isti dicunt.

Herm. Nunquam igitur,

quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, et a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis, fieri non posse, ut philosophemur, pervenire ad eam homini nato non licere. Postulas enim, eum, qui philosophaturus sit, eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicui-

p. 808. μὲν, ὁπόσος ἐκάστη ἐκαστός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύν-
 p. 809. νων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας^{γ)}, ὥς ὑπερήμερον γίνε-
 σθαι^{δ)} τὰληθὲς τοῦ ἐκάστου βίου. τελευτῶν^{ε)} δὲ, καὶ τοῦτο
 αὐτὸ οὐκ ἀνενδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε
 εὔρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι^{ς)} τὰληθὲς, εἴτε καὶ
 μῆ.

ATK. ^{ζ)} Σὺ δὲ πῶς, Ἐρμότημε^{η)}, δύναιο ἂν ἐπομοσά-
 μενος εἰπεῖν ὅτι^{θ)} εὔρηται πρὸς αὐτῶν;

ERM. ^{ι)} Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμῶσαιμι^{κ)}.

ATK. ^{λ)} Καίτοι πόσα ἄλλα παρῆδον ἐκὼν σοι, ἐξετά-
 σεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα;

68 ERM. Τὰ ποῖα;

ATK. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἧ Ἐπικουρεῶν, ἧ
 Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους

γ) ἄλλας] πολλὰς conj. Courier. ad Luc. Asin. p. 234. non inepta
 quidem, verum non necessaria. Γενεὰς vitiose Reitz. et hinc
 recentt. Recte ad exemplum vett. Edd. scripserunt Reitzius
 frater in Ind. et Courier. l. l. δ) γίνεσθαι] „Sic recte J.
 Ceterae et M. γίνεσθαι. Solanus.“ ε) τελευτῶν] Sic Bipp.
 Schm. Seyb. et B. 3. Reliquae τελευτῶν. Cf. Adnot. u) πάλαι
 „Sic Edd. et M. habere, notat Solanus. Nescio quare.“
 x) ATK.] „Deest in Edd. Adest in J. W. et P.“ y) Ἐρ-
 μότημε] ὦ Ἐρμ. 3011. Belin. Schm. z) οτι] Ita e conj.
 Guyet. scripsi pro vulg. ὅ, τι, quod in B. 3. legitur ὅ τι. Vid.
 Adnot. a) ERM.] „Deest in Edd. Adest in M. i. e. desig-
 natur solitis punctis.“ b) ὁμῶσαιμι] ὁμῶσαιμι falso spi-
 ritu in plerisque vett. Edd. *) ATK.] „Deest in Edd.“

que sectae sufficiat, modum
 omnem excessisti, produ-
 cto in alias generationes ne-
 gotio, ut adeo post termi-
 num vitae singulorum ve-
 niat demum veritas. Deni-
 que vero id ipsum quoque
 dubitatione non usquequa-
 que liberum esse pronun-
 tias, qui dicas, obscurum
 esse; inventane sit olim a
 philosophis veritas, necne.

Lyc. At tu, Hermotimie,

num possis juratus dicere,
 eam inventam ab illis esse?

Herm. Equidem non ju-
 raverim.

Lyc. Quam multa etiam
 praetervidi tibi prudens,
 examine longo quae et ipsa
 opus habeant?

Herm. Quae?

Lyc. Nonne audis, qui
 se Stoicos, aut Epicureos,
 aut Platonicos esse dicant,
 eorum partim scire rationes
 singulas, alios non item,

ἐκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τὰ γε ἄλλα πάνυ ἀξιολίστους p. 809. ὄντας;

ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα.

ΑΤΚ. Τὸ τοίνυν διακρίναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγινῶναι ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδόντων μὲν, φασκόντων δὲ, οὗ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα.

ΑΤΚ. Δεήσει τοίνυν σὲ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔλθειν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προστήσασθαι p. 810. διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὡς μὴ σε ^{c)} λάθῃ ὁ χείρων προκριθεῖς. καὶ σὺ ^{d)} καὶ πρὸς τοῦτο, ὄρα, ὅσον δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ^{e)} ἐκὼν παρήκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγανακτήσης, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοισ τε καὶ ἀμφιβόλοις, ἐν τοῦτό ἐστιν, οἷμαι. καὶ μόνη σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπίς ἐπὶ τὴν ἀληθειάν τε καὶ εὗρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἥτις οὖν, ἥ τὸ κρῖναι δύνασθαι, καὶ χωρῖζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ ^{f)}

c) μὴ σε] μήτε 2954. vitiose. d) σὺ] σοι idem, non minus vitiose. e) ὃν] ,οὗ P. Vulgatam servant Edd. priscæ.“ f) καὶ] ,deest in W. adest in J. Fl. H. Par. etc.“

quamvis dignos fide caeteroquin homines?

Herm. Vera ista.

Lyc. Discernere igitur eos, qui sciunt, et dignoscere ab his, qui, cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur?

Herm. Valde id quidem.

Lyc. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerosque certe illorum accedere, et tentare, et meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius ex-

ercitatione, et judicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorum praeferas. Tu vero ad hoc etiam, vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum et maxime necessarium in talibus, obscuris inquam et ambiguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis et firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecunque nulla, quam si judicare possis et separare a veris falsa, si facultas

- p. 810. ὑπάρχειν σοι καὶ εἰ) κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν
 ἃ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα· καὶ εἴ ποτε
 τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισάμενος, ἥεις ^{h)} ἐπὶ τὴν
 ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μὴ, εὖ ἴσθι ὥς οὐδὲν καλύσει ¹⁾
 σε τῆς φινὸς ἔλκεσθαι ὑφ' ἐκάστων, ἢ θαλλῶ ^{k)} προδειχθέν-
 τι ^{l)} ἀκολουθεῖν, ὥς περ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπε-
 ζῶν ὕδατι ჯοικῶς ἔσθῃ, ἐφ' ὅ, τι ^{m)} ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ *ως*,
 ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος· ἢ καὶ, νῆ Δία, καλάμῳ τινὶ,
 ἐπ' ὅχθῃ παραποταμῷ πεφνυότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμ-
 p. 811. πτομένῳ, καὶ μικρά τις αὖρα *) διαφυσήσασα ⁿ⁾), διασαλεύσῃ
 69 αὐτόν. Ὡς εἴ γέ τινα εὐροις ^{o)} διδάσκαλον, ὅς ^{p)} ἀποδεί-
 ξεως πέρι, καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητουμένων διακρίσεως, τέχνην
 τινὰ εἰδῶς, διδάξῃ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτί-
 κα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τάληθές ὑπαχθὲν τῇ ἀπο-

g) καὶ l) a Reitz. et recentt. omissum restitui e vett. Edd. om-
 nibus. Vid. Adnot. h) ἥεις] „ἄγεις P.“ πορισάμενος εἰς
 2954. mendose. i) καλύσει] „καλύσῃ W.“ k) θαλλῶ]
 „Sic Fl. H. Par. (etc.) θαλλῶ J.“ l) προδειχθέντι] προς-
 ειςθέντι conj. Hemsterh. ad Tim. Ruhn. p. 139. quamquam et
 vulgatam bene habere fatetur. m) ὅ, τι] „ὅτῳ W. Nihil
 mutant Fl. J. H. Par.“ (etc.) ὅτῳ etiam 3011. habet. [*] Scri-
 bebatur αὖρα. G. D.] n) διαφυσήσασα] διαφύσασα B. 3.
 o) εὐροις] Ita Belino praemonente, correxi soloecismum
 vulgatum εὐρης. Permutatas vocales οι et η saepius esse ob
 pronuntiandi rationem prorsus eandem, vel haec exempla doc-
 cent: supra c. 8. ubi vid. Adnot. et c. 13. ubi vid. Varr. Lectt.
 p) ὅς] ὥς B. 3.

tibi sit, qualis argentario-
 rum, dignoscendi proba et
 fraudis expertia ab his, quae
 adulterata sunt. Et, si quan-
 do facultate illa atque arte
 comparata, ad eorum, quae
 dicuntur, examen accedas,
bene habet: sin vero minus,
 nihil, mihi crede, obsta-
 bit, quo minus naribus tra-
 haris ab unoquoque, aut
 fruticem praemonstratum
 sequaris uti pecora. Potius
 vero fusae per mensam a-
 quae similis eris, qui, quam-

cunque te in partem summo
 quis digito trahat, sequa-
 re; aut, per Jovem, enatae
 ad fluminis ripam arundini,
 ad quemvis spiritum flexae,
 quam et minuta quaevis au-
 ra flatu suo commoveat.
 Itaque si quem magistrum
 invenias, qui de demonstra-
 tione atque dubiorum diju-
 dicatione artem, quam no-
 rit, te doceat, laborare ni-
 mirum desines. Statim e-
 nim quod optimum est tibi
 apparuerit, et verum de-

δεικτικῇ αὐτῇ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ^{α)} ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ p. 81r. βεβαίως ἐλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόδῃτον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθὰ.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος οὐ μικρὰς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος, ὥς ἔοικεν, ἡμῖν ἀνὴρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε, καὶ διακριτικούς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ, τὸ μέγιστον, ἀποδεικτικούς. ὥς τὰ γε μετὰ ταῦτα, ῥάδια ἦδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἐγὼ γε ἦδη χάριν οἶδά ^{β)} σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν.

ΑΤΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἂν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκὼς ἔδειξα, ὥς ἐγγυτέρω σε ποιήσεις τῆς ἐλπίδος. τὸ δὲ πολὺ ^{γ)} πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους ^{δ)}, πολλὰ μοχθήσαντες, ὁ- p. 81z. μώως ἐσμεν.

α) ψεῦδος] ψεύδος Reitz. et Bip. aberrantes. β) οἶδα] „Sic recte Fl. Par. B. 2. (1. et 3.) S. Amst. et M. εἶδα Ald. (utraque) H. Fr. J.“ γ) τὸ δὲ πολὺ] Ita B. 1. et 3. In ceteris omnibus prave τὸ δὲ, πολὺ etc. Unde Seager. conj. τὸ δ' ἐναντίον, πολὺ etc. At vid. Adnot. δ) παροιμιαζομένους] „προοιμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur J. Par. H.

monstrativae illi arti sub-
jectum; mendacium vero
deprehendetur, tuque, fir-
ma electione facta et judi-
cio, philosophabere, et ex-
petita illa votis omnibus fe-
licitate parta, cum ea vi-
ves, bona possidens con-
junctim omnia.

Herm. Euge, Lycine,
multum enim ista meliora
dicis, et cum spe non me-
diocri conjuncta, quaeren-
dusque, ut videtur, nobis
talīs vir est, qui illa nos
dignoscendi dijudicandique
facultate instruat, et, quod
maximum est, demonstrian-

di quoque: itaque ea, quae
sequuntur, facilia jam, et
molestiae expertia, nec mo-
rae multae indigentia. At-
que jam tibi gratiam equi-
dem habeo, qui compendia-
riam hanc nobis optimam-
que viam inveneris.

Lyc. Quin nondum debes
mihi gratias: nihil enim
vel inveni vel ostendi, quod
spei te tuae propius admo-
veat. Sed multo (*maximam
partem*), quam prius era-
mus, longius nunc absu-
mus, et, quod est in pro-
verbio, post multum labo-
rem, ut ante habemus.

p. 812. EPM. Πῶς τοῦτο φῆς; πᾶν γάρ τι ^{u)} λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

70 ATK. "Οτι, ὦ ἑταῖρε, καὶ εὖρωμεν ὑπισχνούμενον τινα εἰδέναι τε ἀποδείξειν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεῦσομεν αὐτῷ, ἀλλὰ τινα ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει. καὶ τούτου εὐπορήσωμεν ^{x)}, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγιγνώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα, ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὐθις τοῦτον, ἄλλον ἐπιγνώμονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἄριστα κρῖναι ^{y)} δυνάμενον; ὀρθῶς ὅποι ^{z)} τοῦτο ἀποτελεῖται, καὶ ὥς ἀπέραντον γίγνεται, στήναί ποτε καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἴοντε εὗρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλείσται αὐτῶν ^{a)}, δι' ἄλλων ἀμφισβητου—

et Cod. P. "Tuentur etiam B. 1. 3. A. 1. 2. u) πᾶν γάρ τι] „γάρ] γάρ τι J. Par. H. Fl. B. 2. (et 1. 3. A. 1. 2.) At ignorat illud τι Cod. M. et sic Forst. voluit, quare id delevimus." Seager. conj. πᾶν γάρ τι καὶ etc. Qua de caussa nos vulgatam lectionem integram restituerimus, vid. Adnot. x) εὐπορήσωμεν] Revocavi hanc veram lectionem ex A. 1. 2. et B. 1. Nam Reitz. et recentt., quemadmodum B. 3., ediderant εὐπορήσομεν. y) κρῖναι] Vulgo κρίνειν, quod ex antecedenti διακρίνειν ortum videtur. Elegantior lectionem ostendunt Codd. 2954. 3011. quamquam scriptum ibi κρίναι, referente Belino, quam mendam Schmiederus tanto minus repetere debebat, quum paullo ante recta forma occurrerit. z) ὅποι] ὅπου 3011. minus bene, ait Belinus. a) αὐτῶν] „Sic Edd. Forst. αὐτῶν."

Herm. Quid ita? videris enim (omnino) triste quiddam et desperationis plenum dicturus.

Lyc. Quoniam, amice, etiamsi inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, qui judicare possit, an vera ille dicat? Et hujus si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit

recte judicaturum, necne? et ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus judicare eum, qui judicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat, et ut sit infinitum, cum stare nusquam, et comprehendi possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim

μένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, τοῖς ^{b)} πάνυ p. 812. προδόηλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινω-
νοῦντα, ἀποδείξεις ὅμως ^{c)} αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ
τις οἰοίτο ἀποδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες
φαίνονται. ὥστε, ὃ Ἐρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἶ p. 813.
ἐν κύκλῳ θέοντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανελ-
λύθαμεν ^{d)}).

ΕΡΜ. Οἶά με εἰργάσω ^{e)}), ὃ Λυκῖνε, ἀνδρακάς μοι τὸν 71
θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ, ὥς ἔοικεν, ἀπολεῖται μοι τὰ τοσ-
αῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολὺς.

ΛΤΚ. Ἄλλ', ὃ Ἐρμότιμε, πολλὴ ἔλαττον ἀνιάση, ἣν ἐν-
νοήσης ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγαθῶν, ἀλ-
λὰ πάντες, ὥς ἔπος εἴπειν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλο-
σοφοῦντες. ἢ τίς ^{f)} ἄρα δύναίτο δι' ἐκείνων ἀπάντων χωρη-
σαι, ὣν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ,
ὁμοίον μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῶτο

b) τοῖς] „ταῖς Edd. J. Par. H. Fl. τοῖς S. et Codd. P. L.“ Sed
A. 1. 2. B. 1. 3. ταῖς. c) ὅμως] „ex W. Deest in Edd.“
d) ἐπανελήλυθαμεν] ἐπαναλ. Reitz. operarum culpa,
quam et suam fecit Seyb. e) εἰργάσω] „Sic recte Codd.
L. et W. ἐργάσω Edd. omnes male. Vestigia verae lect. reti-
nuit B. 2. εἰγάσω exhibens.“ Sic plane etiam B. 3. f) ἢ τίς]
„εἴ τις W. et Fl. Nihil mutant ceterae.“ Nisi quod in A. 2.
ἢ τίς legitur.

et pleraeque illarum per a-
lia, de quibus et ipsis ad-
huc lis est, persuadere no-
bis nituntur se scire: aliae
vero, quae obscurissima
manifestis copulant, et com-
mune nihil habentibus, de-
monstrationes tamen illo-
rum esse dicunt. Verbi caus-
sa, si quis putet inde se
demonstraturum Deos esse,
quod altaria illorum esse
apparet. Itaque nescio quo-
modo, Hermotime, ut cur-
rentes in circulo ad idem
initium et dubitationem re-
diimus.

Herm. Ut me tractasti,
Lycine, qui thesaurum mi-
hi in carbones redegeris! ut
videtur, periere mihi tot
anni et labor ille plurimus.

Lyc. Sed multo minus,
Hermotime, moleste feres,
si cogitaveris, non solum
te speratis bonis carere, sed
omnes, ut ita dicam, de
asini umbra pugnare phi-
losophos. Aut quis ire queat
per illa, quae dixi, omnia?
quod fieri posse et ipse ne-
gas. Jam vero idem mihi vi-
deris facere, ac si quis plo-
ret et cum fortuna queratur,

- p. 813. τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναίτο ἀνελθεῖν ἐς τὸν οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδύς ἐς τὴν θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεῖς πτηνὸς ἀνέθυμερόν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἡλπίζει, οἶμαι, ἢ ὅναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὐχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπου φύσιν. καὶ δὴ καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαύμαστα ὄνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν. εἴτα ὀργίξῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὕφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον
- p. 814. οὐ ῥαδίως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἑώρας. πάσχουσι δ' αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μακαρίαν ^g) ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἢν μεταξὺ ^h) πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορεύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τᾶλλα εὐδαιμονοῦσιν, (οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκέλευε ῥαδιουργεῖ, ἢ Εὐχὴ μεγαλόδωρος οὖσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀντιλέγουσα, κἄν πτηνὸς θέλῃ τις γενέσθαι, κἄν κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, κἄν ὄρη ὅλα χρυσᾷ εὐρίσκειν ⁱ). ἢν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηται τι τῶν

g) κενὴν μακαρίαν] „Κενὴν καὶ μακαρίαν male W. Sed recte abest καὶ ab Edd. J. Fl. H. Par. etc.“ h) ἢν μεταξὺ] καὶ γὰρ 3011. inepte. i) εὐρίσκειν] εὐρίσκει id. male.

quod adscendere in coelum nequeat, aut quod non profundo mari mersus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: causam vero ejus doloris hanc habeat, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae convenient. Et sane tibi quoque, sodalis, multa et admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasce-

ris vix aperiens oculos, et non sine difficultate somnum prae voluptate visorum excutiens. Usu illud venit etiam iis, qui vanam illam Beatam insulam sibi fingunt. Si his, dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, et regnant, et caeteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessa-

ἀναγκαίων, ὅλον, ὅθεν ἄρτους ὠνήτεον, ἢ ὅ, τι (ἦ) φατέον^k) p. 814.
 πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τοῦνοίκιον, ἐκ πολλοῦ περιμένοντα, οὐ-
 τως ἀγανακτοῦσιν, ὥς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου¹⁾ καὶ παρενοχλή-
 σαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τάγαθα, καὶ ὀλίγου δέουσι
 τὴν ῥίνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Ἀλλὰ σὺ, ὦ φιλότης, μὴ 72
 πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἰ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πε-
 τόμενον, καὶ τινὰς ἐννοίας ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καὶ τινὰς
 ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, φίλος ὢν, οὐ περιεῖδον διὰ
 παντὸς τοῦ βίου ὀνειρῶ ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνειρῶ γε συνόν-
 τα· διαναστάντα δὲ, ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ
 σε παραπέμψαι ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα προ-
 νοῦντα. ἐπεὶ ὁ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν Ἰπ-
 ποκενταύρων καὶ Χιμαιρῶν καὶ Γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα
 ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἀνα-
 πλάττουσιν, οὔτε γινόμενα πώποτε, οὔτε γενέσθαι δυνάμενα^p p. 815

k) ἢ ὅ, τι (ἦ) φατέον] ἢ ὅ, τι ἦ, φατέον Reitz. cum B. 1.
 et 3. prave. Recentt. rectius ἢ ὅ, τι ἦ φατ., ut in A. 1. 2.
 commate post ἦ deletō. Mavult tamen Bel. ἢ ὅ, τι ἂν ἦ φατ.
 Mihi quidem ἦ omnino suspectum est, et e praecedente ἦ na-
 tum videtur. Nisi forte ἐλῆ scribi malis. 1) ἐρομένου]
 ῥεομένου B. 3. absurde.

rium quiddam, verbi gratia,
 unde panis emendus? aut
 quid respondendum mercedem
 domus repetenti, qui
 diu jam exspectaverit? ita
 indignantur, quasi ab in-
 terrogante illo atque inter-
 pellante ablata ipsis essent
 bona illa omnia, et parum
 abest, quin morsu nasum
 puero auferant. Tu vero,
 amice, noli eodem in me
 impetu ferri, si te effodien-
 tem thesauros, aut volan-
 tem, aut cogitationes quas-
 dam majores, quam natura
 patitur, agitantem, et spes
 habentem, ad quas perve-
 niri non potest, pro amici-

tia nostra non passus sum
 per omnem vitam in som-
 nio suavi illo quidem, sed
 somnio tamen, versari; sed
 surgere jubeo, et facere
 quidquam eorum, quae o-
 pus sunt, quodque te ad
 id, quod superest, vitae
 dimittere possit communi
 illo sensu praeditum. Quod
 enim modo agebas, et co-
 gitabas, ab Hippocentauris
 et Chimaeris et Gorgonibus
 nihil quidquam differt, et
 quaecunque alia somnia et
 poetae et pictores pro sua
 libertate confingunt, quae
 nec fuere unquam, neque
 fieri possunt. Et tamen ma-

p. 815. καὶ ὁμῶς ὁ πολὺς λεῶς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὀρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα
 73 εἶναι. Καὶ σὺ δὴ μυθοποιῶ τινος ἀκούσας, ὥς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυῆς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι ^{m)}), μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθὴ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἢ ἀνθρώπος αὕτη, ἥρας εὐθύς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὃ δὲ δὴ μάλιστα σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ, ὅποσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὥς γέ μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκείνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπεὶ περ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθὴ λέγει, ἀκόλουθα ⁿ⁾ ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἐωρᾶτε μόνον, καὶ διὰ τοῦτο εἴλεν ὑμᾶς τῆς θινὸς, ἐπεὶ περ ἅπαξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπωμένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥάδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἐτι ἐπιστρεφόμενος εἰς τὴν εἴσοδον, ἐξήταξεν ^{o)} εἰ ἀληθὴς ἔστι,

m) εἶναι] „Sic Edd. et M. οἶμαι L. ἐκείνην Pell. et Marcil. καὶ Solanus.“ Vid. Adnot. n) ἀκόλουθα] ἀκόλουθον 2954. o) ἐξήταξεν] „Ita bene J. Fl. H. Par. et W. ἐξήταξεν male S.“

jor pars populi credunt illis, et videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipsum nempe, quod peregrina sunt et absurda. Et tu sane cum ex fabulatore quodam audisses, mulierem esse, quae pulchritudine naturam supergressa, vel Gratias ipsas aut coelestem illam Venerem vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, et sitne terrarum alicubi ista mulier, statim amare eam coepisti, ut Medeam ajunt ex insomnio amore Jasonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem

quam tu umbram amant, quantum conjectura assequor, hoc erat, quod is, qui de muliere praedicabat, postquam semel fides illi habita est, quasi vera diceret, ea subjunxit, quae consequentia et cohaerentia essent superioribus. Ad hoc enim spectabatis solum, et propter hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel velut ansam ei dedissetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam vestrum ad ingressum reflexa cogitatione, verane esset via, exploravit,

καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἔχρην εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθει p. 815.
 τοῖς τῶν προωδευκότων ἔχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν
 (αὐτῶν ^p) ἡγούμενον, δέον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρ-
 χὴν εὐθύς ^a) σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον ^r). "Ο δέ φημι, σα-816. 74
 φέστερον ἂν μάθοις, ἣν τι τοιοῦτον ὁμοιον παραθεωρήσῃ ^s)
 αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν,
 ὥς γένοιτό ^t) ποτε τρικέφαλος καὶ ἐξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ
 πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατόν,
 ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθύς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ,
 ὥς καὶ ὀφθαλμούς οὗ αὐτὸς εἶχεν ἔξ, καὶ ὦτα ἔξ, καὶ φωνὰς
 τρεῖς ἅμα ἠφει, καὶ ἥσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους
 τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ^u) ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέ-
 ραις ταῖς ^x) χερσίν· καὶ εἰ πολεμεῖν θέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες
 ἐκάστη πέλτην, ἣ γέζον, ἣ ἀσπίδα εἶχεν ^y)· αἱ τρεῖς δέ, ἣ

p) αὐτῶν] „Sic J. H. Par. P. et M. Deest in Fl.“ Et in
 2954. 3011. et recte quidem, ut judicat *Bel.* Sed *Schm.* pro
 suspecto notavit, ut nos *Seageri* conjecturam τὰ πρόβατα τοῖς
 τοῦ αὐτῶν ἡγούμενου reprobavimus in Adnot. q) εὐθύς]
 „αὐτῇ marg. A. 1. W.“ r) εἰσιτητέον] „Ita Fl. J. Par.
 S. etc.“ Cf. *παριτητέον* De Merc. Cond. c. 42. s) παρα-
 θεωρήσῃ] Ita e 2954. 3011. pro vulg. παραθεωρήσῃ. t)
 γένοιτο] ἐγένετο conj. *Belin.* At vid. Adnot. u) οὐχ] ab-
 esse vult *Bel.* Vid. Adnot. x) ταῖς] „ex W. Abest ab Edd.“
 y) εἶχεν] ἔχον 3011. quam elegantissimam lectionem vocat
Belin. sine idonea caussa. Certe non patet, cur inelegantior
 dicatur vulgata, quum manifesto sit aptior.

et num forte imprudens,
 quam non oportebat, insti-
 tisset? sed praeceuntium se-
 quebatur vestigia, uti oves
 suum solent ducem, cum
 deceret ad introitum et prin-
 cipio statim videre, intran-
 dumne sit? Quod autem
 dico, apertius intelligas,
 si consideres et conferas e-
 jusmodi quiddam simile. Si
 enim audacium horum poë-
 tarum aliquis dicat, fuisse
 quondam tricipitem et sex
 manibus hominem, si pri-
 mum ista facile recipias,

non explorato, fierine pos-
 sit, sed fide illi habita; ille
 statim consequenter subjun-
 gat caetera: eundem homi-
 nem sex habuisse oculos,
 et aures totidem, et voces
 eodem tempore ternas emi-
 sisse, et oribus tribus sum-
 sisse cibum, et triginta ha-
 buisse digitos, non decem,
 ut quisque nostrum, in am-
 babus manibus: ac si belli-
 ca opera opus esset, tres
 quidem manus peltam, aut
 cratem, aut scutum habuis-
 se; trium vero reliquarum

- p. 816. μὲν, πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγην ἠφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρήτο. καὶ τίς ἐτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ ^{z)} σκοπεῖν εἴπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἦν δ' ^{a)} ἅπαξ ἐκείνῃ δῶς, ἐπιρροεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὐποτε στήσεται, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἐτι ῥάδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὁμοιά ἐστι τῇ
- p. 817. συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ· ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε. ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἰσοδὸν ἐκαστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἐλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ ^{b)} γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῷ ^{c)}, καὶ ψευδὸς ὄν. οἶον, εἴ τις λέγοι ^{d)} τὰ δὲς πέντε, ἐπτα εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαντοῦ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρεςκαίδεκα ^{e)} πάντως ἐστὶ, καὶ μέχρῃς ἂν ὅτου ^{f)} ἐθελήσῃ· οἷα καὶ ἡ θαυμαστή γεω-

z) εὐθὺς] εὐθὺς 2954. ut *Wesseling.* jussit scribi, et scripsit *Schm.* Sed vid. Adnot. a) δ'] δὲ 2954. 3011. *Schm.* b) εἴ πῃ] „Sic Edd. et P. εἴ τι W. et Ex. Fl.“ Sic et 3011. εἴπερ conj. *Solan.* c) αὐτῷ] „Ita habet Cod. M. et Edd. *Ald.* Fl. J. H. B. 2. αὐτῶν Par. S. Amst.“ d) λέγοι] „Sic M. λέγει Edd.“ e) τεσσαρεςκαίδεκα] Ita scriptum reperitur in Edd. vett. et Codd. 2954. 3011. Sed *Reitz.* nescio, quo ex fonte, edidit τεσσαρακαίδεκα, et recentt. temere secuti sunt. Vid. Adnot. f) ὅτου] „Ita sola J. Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτε. Sed P. Cod. ὅτι.“ „Ote etiam 2954. 3011. Sed *Belinus.* nihil istorum probans, conjicit ὅποι, quo nihil opus est, quum genuinam lectionem *Juntina* suppeditet.

unam dejecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, possetne recipi, et an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent, ipsumque illud negare fidem non jam facile, cum consequentia sint et concessis principiis similia: quod quidem

vobis accidit. Prae amore enim et studio, non ante explorato uti se vobis habeant, quae sunt circa unumquemque ingressum, proceditis, tracti a consequentia, non advertentes animum, si qua sit quod sequatur ex illis, et idem sit falsum. Ut si quis dicat, bis quinque septem esse, tuque fidem illi habeas, non et ipse apud te dinumerans, inferet scilicet, etiam quater sumpta quinque efficere quatuordecim, et quousque

μετρία ποιεῖ. κἀκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα p. 817. αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστήναι δυνάμενα, σημειᾷ τινα ἄμερῃ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα ^{g)}, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελλοῖς τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα ^{h)}, καὶ ἀξιοὶ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη. Κατὰ ταῦτα τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς 75 ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευδῇ οὖσαν. εἰτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν ^{h)} τάληθες, καὶ καταγινῶναι τῶν ἐξαπατησάντων p. 818. ἐκείνων· οἱ δὲ, κἄν αἰσθωνται ἐξηπατημένοι, ὁπὲ ποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὀκνοῦσιν ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι, εἰ δεήσει, τηλικούτους αὐτοὺς ὄντας, ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα ⁱ⁾ παίδων ἔχοντες οὐ συνέλεσαν. ὥστε ἐμμένονσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνῃς, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὥς ἂν μὴ μόνοι ἐξη-

g) τὰ τοιαῦτα] male e superioribus iterata iudicant Jens. et Wiel. At vid. Adnot. h) ἰδεῖν] „ἰδῆ male P. Vulgatam tumentur priscæ Edd.“ i) πράγματα] παῖγματα conj. Seager. Classical Journal Fasc. XIII. p. 73. merus ingenii lus.

ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui versantur circa principia, absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi æquum censet, quae tamen ne consistere quidem possunt, puncta quaedam individua, et lineas latitudine omni carentes, et id genus plura; deinde putribus illis fundamentis similia inaedificat, et postulat vera ad demonstrationem dicere, initio a falsis principiis facto. Eodem modo vos quoque, concessis sectae cujusque principiis, his, quae sequuntur, fidem ad-

jungitis, et signum veritatis illorum consequentiam illam putatis, quae et ipsa tamen falsa est: deinde alii quidem vestrum spei suae immoriuntur antequam verum viderint, suosque illos deceptores damnaverint (cognoverint); alii vero, licet sero denique senes jam facti deceptos se sentiant, redire tamen cunctantur, pudore nimirum deterriti, si oporteat, id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tractasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, et laudant praesentia, et, quotquot possunt, ad eadem

- p. 818. πατημένοι ὦσιν, ἀλλ' ἔχῳσι^{k)} παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ^{l)} ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὐτὸς κἀκείνο ὀρώσιν, ὅτι, ἦν^{m)} τάληθές εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥς περ νῦν, καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἔκοντες εἴποιεν εἰδότες ἅφ' οἷων ἐκπεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάννυ ἐντόχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων πειρωμένουςⁿ⁾). εἰ δ' οὖν τινι τοιούτῳ
p. 819. τῷ ἐντόχοις, φιλαλήθῃ τε κάλει τὸν τοιοῦτον, καὶ χρηστὸν, καὶ δίκαιον, καὶ, εἰ βούλει, φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ^{o)} τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ οὐδὲν^{p)} ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες^{p)}), ἀποκρύπτονται ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνῃς, καὶ τοῦ προτιμᾶσθαι βούλεσθαι.

k) ἔχῳσι] „Sic J. H. Par. ἔχουσι Fl. M. et Coll.“ Illud et A. 1. 2. B. 1. 3. habent. l) καὶ] abest a Codd. 2954. 3011. quem defectum male *Belino* probatum male admisit *Schm.* Cf. *Toxar.* c. 12. πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτόν. e. a. m) ἦν] ἦν B. 3. *) πειρωμένους] „Nihil hic mutare J. Fl. Par. notat *Solanus*. Non invenit ergo variationem. At marg. A. 1. W. πειρωμένοις habet.“ Quod etsi non male cum τολμῶσι copulari, et τῶν ὁμοίων ad ἀποτρέπειν referri, possit, praetuli tamen simpliciore rationem, cui et A. 1. 2. B. 1. 3. favent, nisi quod haec B. 3. πειρωμένους mendose habet. n) μόνῳ] „deest in Fl. Adest in reliqq. item in M. ac P.“ o) ἢ οὐδὲν] „οἱ οὐδὲν W. Nihil a vulgata abeunt J. Fl. H. Par.“ Nec reliquae vet. p) εἰδότες] „ex P. L. et *Angl.* εἰδόντες Edd.

hortantur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem, quae sibi, usu venerint. Nam rursus illud quoque vident, si verum dicant, se non jam graves, ut adhuc, et supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem consecuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, et quam similes videantur reliquis. Paucos omnino

reperias satis fortes, uti audeant dicere, se deceptos esse, et dehortari alios, qui similia tentent. In talem ergo si incidas, veritatis amicum voca, et frugi, et justum, et, si vis, etiam philosophum. Huic enim soli nominis huius honorem non invidiam. Reliqui autem aut veri nihil sciunt, cum scire se putent; aut, quod sciunt, occultant, prae timiditate et pudore, et quod praeferri aliis

Καίτοι, πρὸς τῆς Ἀθηναῖς, ἅπαντα μὲν ἄ-ξφην, ἐάσωμεν, αὐ- 819. 76
τοῦ καταβαλόντες, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ
Εὐκλείδου ἀρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην φιλο-
σοφίαν ὀρθὴν εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μὴδ' ἥντιναοῦν,
ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατὴ ἔστιν, ἢ μάτην κάμνου-
σιν, ὅποσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω
θαυμαστάς τινας, ἡλίκα ^{q)} εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότα-
τον ἔλθόντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα ^{r)} συλλαβόντας ἔξεν
τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ. τὸ μετὰ ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον εἰδείης ^{s)},
εἴ τι ἐντετυχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ καὶ ^{t)} Στωϊκῶν τῷ ἄ-
κρῳ ^{u)}, οἷα μῆτε λυπεῖσθαι, μῆθ' ὕφ' ^{x)} ἡδονῆς κατασπα- p. 820.
σθαι, μῆτ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου κα-
ταφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὅποῖον χρὴ τὸν κανό-

q) ἡλίκα] „ἡνίκα] Sic Edd. J. Fl. H. Par. ἡλίκα Gr.“ Genui-
nam Graev. lectionem restitimus. Vid. Adnot. r) πάντα] „πάντας W. male.“ s) εἰδείης] „Sic Edd. εἰδοίης W.“
Forsan legendum ἄμεινον ἂν εἰδείης, ut Diall. Deor. IV, 5.
αὐτὸς ἂν εἰδείης. Charon. c. 4. σὺ ἂν καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδείητε. Et
sic semper in hac locutione, ἂν haud temere deficiente. t) καὶ]
„ἐς W.“ u) καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] „ἐς Στωϊκῶν
τὸ ἀκρόν P. A. Sed vulgatam servant J. Fl. Par.“ x) ὕφ'] „Sic
recte Fl. S. Amst. et M. ἐφ' J. (?) H. Par. Fr. B. 2. (1. 3.) et
Ald. (?) male, vid. nott.“ In A. 1. 2. legitur μῆθ' ὕφ', nec
non in J., quod non potest ἐφ' significare ob praemissam li-
teram adspiratam, sed ὕφ'. Unde pro vulgato μῆτ', quod
Bel. et Schm. μῆτε correxerunt, malebam μῆθ' exarare, se-
cutus Aldinas.

cupiunt. Quamquam, per
ego te Minervam oro, quae-
cunque dixi jam relinqua-
mus hic deposita omnia,
sitque eorum oblivio, ut
eorum, quae ante Euclidem
Archontem facta sunt; po-
namusque, hanc Stoicorum
philosophiam veram esse, al-
iam vero quamcunque nul-
lam: ac videamus deinde,
num illa talis sit, ad quam
pervenire, et quam assequi
aliquis possit; an vero fru-
stra laborent, quotquot il-
lam concupiverunt. Audio

enim admirabilia quaedam
promissa, de (magna) eo-
rum felicitate, qui ad fasti-
gium ejus delati sint: solos
quippe illos vera bona ha-
bituros in universum om-
nia. Quod vero sequitur,
melius tute noris, incide-
risne unquam in Stoicum
talem, et summum Stoico-
rum, qui nunquam vincat-
ur dolore, ad voluptatem
nunquam detrabatur, iras-
catur nunquam, qui invi-
dia major sit, divitiarum
contemptor, et verbo beatus,

p. 820. να εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. (ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελής, ἅν πάντα ^γ) πλείω ἔχη.) εἰ δὲ τοῦτο οὐχί, οὐδέπω εὐδαίμων.

77 EPM. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον.

ATK. Εὐγε, ὦ Ἐρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἐκών. εἰς τί γοῦν ἀποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὀρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου, μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ, μηδ' ^z) ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς, μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχη, ἅν πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ ^a), καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὅ, τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἐστὼς, καὶ ὁ πόρῳ. p. 821. διαλλάττοιεν δ' ἂν, ὅτι μᾶλλον οὗτος ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγύθεν, οἷον ἐστέρηται. εἴτα, ἵνα πλησίον ^b) γένῃ τῆς εὐδαιμο-

y) πᾶντα] τὰ 3011. quod Belino probatum recepit Schm. Sed Vorst. maluit: ἅν κατὰ πάντα πλεονεκτῆσθαι τὰ ἄλλα. At v. Adn. z) μηδ'] μήτ' conj. Schm. inscite: μηδ' ἂν est: neque, si, i. e. etiam non, si, auch nicht, wenn. Verum pudet, rem notissimam monere. a) ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ] „ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμέν Edd. Sed ἔστι Codd. M. et L.“ Enclitice scripsi ἐστὶ, quum scriptura ἔστι verborum sensum perversura esset. In vett. etiam Edd. aliis ἐσμέν editum, in aliis ἐσμεν. b) πλησίον] „πλέον Par. sola male.“

qualem oportet esse, canon qui haberi velit et regula vitae ad virtutem compositae. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus aliis superet. Hoc vero si non sit, nondum est beatus.

Herm. Talem equidem vidi neminem.

Lyc. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris prudens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui il-

lius fuit, neque qui ante istum, neque si ad decimam quasi generationem adscendas, quemquam illorum plane sapientem, et propter hoc beatum fuisse? Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aequae extra limen est et sub divo, tam qui ad januam stat foris, quam qui e longinquo: et in hoc forte differant, quod ille magis excrucietur, qui e proximo videat, quibus sibi bonis carendum

νίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς κατατρώγων σεαυ- p. 821.
τόν; καὶ παραδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδία °),
καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευκότα; καὶ εἰσαῦθις
πονήσεις, ὡς φῆς, ἄλλα εἰκοσιν ἔτη τοῦλάχιστον, ἵν' ὀδοη-
κοντούτης γενόμενος, εἴ^d) τις ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ
τοσαῦτα, ὅμως ἧς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν; εἰ μὴ μόνος
οἷει τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἰρήσειν διώκων, ὃ πρὸ σου *)
μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ἀκύτεροι παραπολὺ διώκοντες
οὐ κατέλαβον. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε ὅλον 78
συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τὰγα-
θόν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσοῦτων. ἔπειτα ἐς
πόσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη,
καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὦν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν
τῇ σορῷ °) ἔχων· εἰ μὴ τι ἐς ἄλλον, ὃ γενναῖε, βίον προγυμ- p. 822.
νάξοις^f) ἐαυτὸν^g), ὡς ἐς ἐκείνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις,

c) ἀκηδία] ἀηδία conj. Pierson. ad Moer. p. 61. probante Be-
lino. Vid. Adnot. d) εἰ] „εἰ B. 2. Nil mutant J. H. Fl.
Par. ἡ M.“ El etiam B. 3. habet, idque probat Scager. prae
vulg. ἡ. Vid. Adnot. *) πρὸ σου] πρὸ σου B. 1. 3. ut de-
inde τό μιν, aperto vitio. e) τῇ σορῷ] „Sic J. Fl. H. Par.
etc. τῷ M. Sed supra scriptum est τῇ.“ f) προγυμνάξοις]
Ita 2954. Sed M. προγυμνάξῃς. Edd. omnes προγυμνάξεις.
Frequens est horum Modorum permutatio ob pronuntiationem
vocalium istarum prorsus eandem. g) ἐαυτὸν] σεαυτὸν

sit. Deinde, ut prope fe-
licitatem sis, (dabo tibi e-
nim hoc) tantum laboras?
teque conteris, tantumque
tibi vitae spatium effluxit,
dum te non respicis, dum
labores, dum vigiliae te hu-
mi deprimunt? ac denuo
laborabis, ut ais, viginti
alios minimum annos, ut
octuagenarius senex, (si-
quidem quis sponsor tibi
est, te tantum victurum,) tamen
sis illorum unus, qui non-
dum beati sunt? nisi forte
solum te putas illud
consecuturum et persequen-

do capturum, quod ante te
multi admodum et boni vi-
ri, et multum celeriores,
persequendo non compre-
henderunt. Sed comprehen-
de etiam, si ita videtur, et
habe tibi universum. Pri-
mo quidem non video, quid
demum sit illud bonum,
quod tantis laboribus ae-
quiparari possit? Deinde
quantum est temporis reli-
quum, quo illo fruaris, se-
nex jam et suavitatibus om-
nibus non amplius tempe-
stivus, et alterum jam pe-
dem, quod ajunt, habens

- p. 822. εἰδὼς ὄντινα τρόπον χρηὴ βιοῦν, ὅμοιον, ὥς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὥς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρῃς ἂν
- 79 λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρεῖς. Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐκείνῳ πω κατα-
νευόηκας, οἶμαι, ὥς ἡ μὲν ἀρετὴ ἐν ἔργοις δῆπου ἐστίν, οἶον
ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ
δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων φημι,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ζῆματ' αὖτις μελετᾶτε,
καὶ συλλογισμούς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐπὶ
τούτοις διατρίβετε· καὶ ὅς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος
ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τουτονὶ θαυ-
μάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν
- p. 823. καθίστησι, καὶ οἶδεν, ὥς χρηὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ
πανουργῆσαι, καὶ ἐς ἄφνκτα^h) ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸν
ἀτεχνῶς ἀφέντες (οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν φλοιὸν
ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὀμιλίαις.

Reitz. cum nota: „Sic Edd. priscæ. ἐαυτὸν W.“ Recentt. secutæ sunt *Reitzii* exemplum; nos vero genuinæ lectionis vestigium. Cf. supra c. 63. σὺ δὲ ὀλιγώρησας ἐαυτοῦ, et Pro Merc. Cond. c. 2. in. ταῦτα μὲν πρὸς ἐαυτὸν λέλεκται σοι, ubi vid. Adnot. h) ἄφνκτα] „ἄφικτα Edd. omnes male. ἄφνκτα recte ms. B. et *Angl.*“ Vid. Adnot.

in capulo? nisi forte aliam, generose, vitam mediteris, ut in eam delatus, melius vivas, qui, quomodo vivendum sit, didiceris: quod est ejusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciundo juste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittentes ista quaerere et facere, in oculis miseris exercimini et syllogismis, et

dubitationibus, et majorem vitæ partem in his conteritis; et qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quorum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem conjicit, et quomodo interrogandum sit novit, et cavillationibus. atque fraudibus quomodo utendum, et ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos

ἡ γὰρ ἄλλα ἐστίν, ἃ πράττετε, ὧς Ἐρμότιμε, πάντες ἔωθεν ἐς p. 823. ἐσπέραν;

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα.

ΛΤΚ. Ἡ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἔασαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὄψεως τὸ σύφαρ, ἀμελήσαντας τοῦ ὀλοῦ; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥς περ εἴ τις ἐς ὄλμον ὕδωρ ἐκχέας¹⁾ ὑπέρω σιδηρῶ πίττοι^{κ)}, πράττειν ἀναγκαῖον τι καὶ προὔργον οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι, ἂν ἀποβάλη, φασί, τοὺς ἄμους πίττων^{κ)}, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. Καὶ μοι δὲ¹⁾ ἐνταῦθα ἤδη ἐρέσθαι σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω 80 τῶν λόγων τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργίλος^{μ)}, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὢν, καὶ p. 824. φιλήδονος νῆ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ^{ν)}).

ΕΡΜ. Τισί γε^{ο)}).

- i) ἐκχέας] ἐγγέας conj. Solan. ad Pisc. c. 24. k) πίττοι — πίττων] „ex Schol. πλήττοι et πλήττων M. unde vestigia verae lect. tamen adparent.“ Πλήττοι et πλήττων Cod. 2954. ut vulgo. Quid in 3011. legatur, non tradit Belin. 1) δὲ] δόξα 2954. m) ὀργίλος] ὀργίλος vulgo, falso accentu. Cf. ὀργίλοι Pisc. 14. et ὀργιλώτερον Zeux. c. 8. Praeterea et h. l. B. 3. ὀργίλος recte scriptum exhibet. n) δοκεῖ] „δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae.“ o) Τισί γε] Sic Reitzius, qui tamen ita notat: „τίσι γε] Sic M. et Edd. τισί γε Fl. τί σιγῆς; Graev.“ ac si in textu dedisset lectionem, quam in fronte notae posuit. Recentt. Editt. secuti Reitzium et Flor. Ed. Sed Wiel. vertit ad Graev. rationem, et Belinus ad vulgatam in

invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia, quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam?

Herm. Non, sed haec ipsa.

Lyc. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis, tractu ipso ac volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contun-

dat, necessarium quid, et quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod ajunt, humeros. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aequae iracundus, aequae sordidus, aequae contentiosus uti sis, aequae voluptuarius, per Jovem, licet vulgo talis non videatur.

Herm. Quibusdam certe.

- p. 824. ATK. Ὡς Ἐρμώτιμε, θέλεις διηγῆσμαι ἃ πρόην ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρὰ τινος^{p)} τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν, ἡγανάκει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρόθεσμον^{q)} τοῦ ὀφλήματος^{r)}, ὃν ἔδει πρὸ ἑκατὰδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἔνῃ καὶ νέᾳ, οὕτω
 81 γὰρ συνθέσθαι. Καὶ ἐπεὶ ταῦτα^{s)} ἡγανάκει, παρεστῶς δὲ θεῖος τοῦ νεανίσκου, ἄγροικος ἀνθρωπος, καὶ^{t)} ἰδιώτης ὡς
 p. 825. πρὸς τὰ ὑμέτερα^{u)}, πέπανσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἡδίκησθαι λέγων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι, μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων· τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν^{x)}, συνέστησά σοι τὸν νεανίσκον, ὅδ' ^{y)} οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ, ὅς τοῦμοῦ γέλ-

vett. Edd. lectionem. p) παρὰ τινος] παρὰ τινὸς Reitz. et recentt. contra veterum Edd. omnium scripturam. q) ἐκπρόθεσμον] „ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata est vulgata lectio.“ r) ὀφλήματος] ὀφειλήματος 2954. s) Καὶ ἐπεὶ ταῦτα] „ἐπὶ ταῦτα] Sic Ald. H. S. Par. et M. ἐπιτ. Fl. ἐπεὶ ταῦτα J. et L.“ Sic et B. 3. unice recte. Vid. Adnot. t) καὶ] „omissum in J. habent Fl. H. Par. B. 2. et M. In Juntina ἀνθρωπος per compendium scriptum sic: ἄνθρωπος.“ u) ὑμέτερα] „ἡμέτερα Ex. Fl. (et B. 3.) Sed cum vulgata facit P.“ x) ἐπιθυμῶν] ἐπιθυμοῦντα 3011. male, ut recte judicat Bel. y) ὅδ'] Sic recte A. 1. 2. Reitz. et re-

Lyc. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audiui quendam pro philosophia dicere hominem plane senem, cujus domum multi admodum juvenes sapientiae causa frequentant? Is dum reposcit ab aliquo discipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipsum intra diem praestitutum non solvisse debitum, quod solutum jam ab illo oportuisset, sexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita quippe convenisse. De quibus quum

indignaretur, adstans avunculus adolescentis, homo rusticus, et ad haec vestra imperitus, Desine, inquit, homo admirabilis, dicere, maxima te adfectum injuria, si pro verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae vendidisti nobis, eadem adhuc habes et ipse, neque quidquam decessit tibi doctrinarum. Caeterum quarum rerum desiderio ab initio commendavi tibi adolescentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus est,

τονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπάσας ²⁾), παρθένον οὐ- p. 825.
σαν διέφθειρε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε ³⁾) βιαίον, εἰ μὴ ἐγὼ
ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πέντητος ἀνδρὸς τοῦ
Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ πρώην ἐξόρᾷσεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλά-
βετο ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον ⁴⁾), ὡς ἔχοι ⁵⁾) συμ-
βολάς, οἶμαι, καταθεῖναι· τὰ μὲν γὰρ ἐς ὄργην, καὶ θυμὸν,
καὶ ἀναισχυντλαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακροῦ τι-
ᾶμενον εἶχε πέρυσιν, ἣ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς p. 826.
ταῦτα ὠφελῆσθαι ⁶⁾) ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἥπερ ἐκεῖνα εἰδέναι,
ἃ καθ' ἐκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς, οὐδὲν δεομένους, ἐπὶ τὸ
δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἤρπασε παιδίον, καὶ ὑπ-
έρχεται ⁷⁾) ἀποδώσειν ⁸⁾) αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ⁹⁾) ὁ πατήρ
οὐκ οἶδ' ὅ, τι ¹⁰⁾)· ἥ, ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὔσης, μὴ

centt. ὁ δ' B. 1. 3. 2) συναρπάσας] „Nihil hic variationis notat Solanus. Sed cum Par. haberet συναρσάσας, id ex J. correxi.“ a) ἔφυγε] „ἔφυγον habebant Edd. et W. ἔφυγεν sola S. recte.“ Soni gratia Reitz. edidit ἔφυγε, et sic recentt. E codd. 2954. et 3011. notavit Belinus itidem ἔφυγον, et ὀλίγον δεῖν pro simplici ὀλίγον. Illud supplementum alienum esse videtur genuinae lectionis. b) τὸν κάδον] „τὸν κάδον vitiose omnes, praeter J. et Fl. et W. qui κάδον quoque exhibet.“ c) ἔχοι] „ex S. et Amst. vid. nott.“ d) ὠφελῆσθαι] ὠφελείσθαι 2954. e) ὑπέσχηται] ὑπέσχετο 3011. quod Schmiederus cupidius arripuit, offensus haud dubie Temporum diversitate, quam tamen et alibi ipse, ut par erat, retinuit, ut Diall. Deor. XIX, 1. ἀφώπλισας καὶ νεύ-
κηας, ubi vid. Adnot. Tom. II. p. 349. f) ἀποδώσειν] „Sic recte J. Par. etc. et M. ἀποδόσειν male Fl.“ g) ἀπο-
κρίνηται] „Ita bene B. 2. Fl. H. Par. et M. ἀποκρίνεται male J.“ h) ὅ, τι] Sic vett. Edd. omnes. Sed ὅ, τί Reitz.

qui Echecratis vicini mei
filiam virginem rapuerit, et
aegre iudicium de vi effu-
gisset, nisi talento rede-
missem injuriam a pauper-
culo homine Echecrate. Ma-
tri vero alapas nuper dedit,
deprehensus ab ea cum sub
veste efferret cadum, ut ha-
beret, puto, quas confer-
ret symbolas. Quantum ad
iram, excandescentiam, im-
pudentiam, audaciam, men-

dacia, multo melius supe-
riore anno, quam nunc,
habuit. Atqui volui ego in
hisce potius illum a te juva-
ri, quam illa scire, quae
quotidie ad nos nihil opus
habentes in coena disputat,
ut crocodilus puerum ra-
puerit, illumque se reddi-
turum promiserit, si re-
spondisset pater nescio
quid; aut, necesse esse, si
dies sit, non esse noctem.

H

- p. 826. *νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ γελοῶμεν ἐπὶ τοῦ- τοις· καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυσσάμενος τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐ- τὸν ¹⁾ ἔξεις τινὰς, καὶ σχέσεις, καὶ καταλήψεις, καὶ φαντα- σίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιὼν. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστίν, ἀλλὰ διὰ πάν- των ^{k)} πεφοίτηκεν, οἶον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρη καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθω ^{l)} ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει ^{m)} μεμόνον πλού- σιον, μόνον βασιλεία εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα καὶ*
- 82 καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ. Τοιαῦτα τοῦ ἀνδρὸς εἰ-
- p. 827. *πόντος, ὁ φιλόσοφος, ὅρα, οἷαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὃ Ἐρμώτιμε, ὡς πρεσβυτικῇν. ἔφη γὰρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλη- σίαζεν οὗτος, οὐκ οἶε μακρῷ χεῖρῳ ⁿ⁾ ἂν αὐτὸν ἐξεργάσα- σθαι, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἴσως τῷ δημῷ παραδεδοσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἢ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς*

et recentt. praeter Schm. quae ὅ, τι. i) αὐτὸν] αὐτὸν Schm. e conj. Reitz. Vid. Adnot. k) διὰ πάντων] διαπάντων una voce A. 1. 2. sed duabus B. 1. 3. et recentt. rectius. l) ἐκμάθω] ἐκμάθω cum jota subscr. A. 1. 2. ἐκμάθω duabus vocibus B. 1. 3. m) κωλύσει] „κωλύση Ex. Fl. Sed pro vulgata stant J. H. Par. et P.“ n) χεῖρῳ] χεῖρῳ A. 2.

Interdum et cornua nobis bonus vir, sermone nescio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, et maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, et *relationes*, et *comprehensiones*, et *visa*, et nomina id genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, non in coelo esse Deum, sed ire per omnia, ut ligna, et lapides, et animalia, ad res usque contemtissimas. Ac cum mater ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur?

deridens illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas, nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, reliquos vero mancipia et purgamenta ad me putare. Haec ille cum dixisset, quod responsum ei philosophus dederit, jam vide, Hermotime, quam senile. Dixit enim: Verum nisi se ad me applicuisset, nonne putas, multo illum deteriora perpetraturum fuisse, quin carnifici forte fuisse tradendum? adeo jam frenum illi quoddam

ταύτην αἰδῶς, καὶ διὰ τοῦτο °), μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ p. 827.
φορητὸς ἔτι. φέρει γάρ τινα αἰσχύνην ἀντὶ, εἰ ἀνάξιος φαί-
νοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα,
παιδαγωγεῖ αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὧν ^p) βελ-
τίω ἀπέφηνα ^q), μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων
γε, ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδοῦμενος φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτ-
θαι τοιαύδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὥς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς ^r)
διδασκάλου. καὶ γὰρ, ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται,
ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκτὶ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν
τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλήσαι μοι δοκῶ, καὶ ὄντινα ἂν ἐθέλῃς ^s)
τῶν εἰδόντων ^t) τὰ ἡμέτερα, ἥκέ μοι ἐς αὐρίον παραλαβὼν,
ᾧ φει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε,
καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμαίων, περὶ συλλο-
γισμῶν, περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικί- p. 828.
λα· εἰ δὲ ἡ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἡ παρθένους συνήρπαξε, τί

- ο) διὰ τοῦτο] διατοῦτο uno verbo A. 1. 2. Sed duobus B.
1. 2. p) ὧν] „ὧν male W. ὧν Fl. J. H. Par.“ q) ἀπέφη-
να] ἀπέφηνα cum jota subscr. omnes priores. r) ἐς] ἐκ
B. 3. mendose. s) ἐθέλῃς] Ita vet. omnes cum jota sub-
scr. Sed ἐθέλῃς, eo omisso, Reitz. et recent. praeter Seyb.
t) εἰδόντων] εἰδόντων vitiose A. 2.

philosophia imposuit, et
adversus eam reverentia, at-
que ob id ipsum moderatior
vobis est et adhuc tolerabi-
lis. Adfert enim illi pudor-
em quendam, si indignus
isto habitu et nomine isto
videatur, quae nimirum se-
quuntur illum, et paedago-
gi in morem continent. Ita-
que dignus sim, si non eo-
rum, in quibus meliorem
illum reddidi, mercedem a
vobis capere; at certe eo-
rum, quae philosophiae re-
verentia facere intermisit:
quandoquidem nutrices et
iam parvos in scholam cen-

sent mittendos, cum si non-
dum bonum quidquam pos-
sint discere, certe mali ni-
hil, dum ibi manent, fa-
ciant. Equidem reliqua mi-
hi omnia implevisse videor,
et quocumque volueris eo-
rum, qui nostra non igno-
rant, adsumto, cras ad me
veni, videbisque, ut inter-
roget, ut respondeat, quot
res didicerit, et quot jam
legerit libros, de axiomatis,
de syllogismis, de compre-
hensione, de officiis, et al-
lia varia. Si vero aut ma-
trem pulsavit, aut rapuit
virginem, quid ea ad me?

828. 83 ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε αὐτῶ. Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ὃ Ἐρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὥς διὰ τοῦτο φιλοσοφούμεν, ὥς μηδὲν τῶν φανλοτέρων πράττοιμεν· ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠέξιοῦμεν, οὐχ ὥς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἴημεν περινοστοῦντες; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνη καὶ τοῦτο;

ΕΡΜ. Τί δὲ ^{u)} ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ δακρῦσαι ^{*}) ὀλίγου δέω; ἔς τοσοῦτό μου ^{x)} καθίκετο ὁ λόγος ἀληθῆς ὦν, καὶ ὁδύρομαι, ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα ^{y)}, καὶ προσέτι μισθοὺς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γάρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὄρω, οἷα μὲν ἐστίν, ὦν ἦρων, ὅποσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα.

84 ΑΤΚ. Καὶ τί δεῖ δακρῦων, ὃ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύθου
P. 829. ἐκεῖνο πάνυ συνετὸν, οἶμαι, ὃν Αἰσωπος διηγείτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἡρόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματωγὴν ^{z)},

u) δὲ] „δαί W. Nihil mutant vulgatam Fl. J. H. Par. *Alid.* 1. “ Nec A. 2. B. 1. 3. *Belinus* tamen et *Schm.* praetulerunt formam Cod. *Witt.* [^{y)} Scribebatur δακρῦσαι. G. D.] x) μου] „με W. solus.“ y) ἀνάλωκα] „Sic recte Edd. et M. ἀνήλωκα B. 2.“ et 3. z) κυματωγὴν] „Ita Codd. G. L. M. P. et marg. A. 1. *W.* κυματώδη male Edd. omnes.“ Omnino verba ἐπὶ τὴν κυματωγὴν pro glossemate habet *Schm.* *Graevius* vero priora ἐπὶ τῇ ἡρόνι, *Reitzius* denique alterutra, suspecta esse censuerunt. Vid. Adnot.

neque enim paedagogum me illi prae fecistis. Talia senex pro philosophia dicebat. Tu vero et ipse forte dixeris, Hermotime, satis esse, si propter hoc philosophemur, ne quid pejus faciamus: aut num alia spe philosophari ab initio postulavimus? non ideo, ut idiotis decentiores circumiremus? Cur igitur non respondes hoc quoque?

Herm. Quid vero aliud, quam quod parum abest, quin illacrimet? adeo in

animum meum penetravit vera ratio: ac deploro, quantum miser temporis insumserim, mercedes insuper non parvas laborum meorum persolvens. Jam enim velut ab ebrietate resipiscens video, qualia sint, quae amabam, quae autem propter ea perpeccus sim.

Lyc. Et quid lacrimis opus est, o bone? valde enim prudens consilium arbitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in

ἀριθμεῖν τὰ κύματα· σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιάσθαι, p. 829. ἄχρι δὴ τὴν κερδᾷ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τῶν παρελθόντων ἔνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν, ἐπείπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ἔς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσῃς βίον τε κοινὸν ἄπασιν βιοῦν ἀξιώων, καὶ συμπολιτεύσῃ ^{a)} τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν ἄλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων. καὶ οὐκ αἰσχύνῃ ^{b)}, ἦνπερ εὖ φρονῇς ^{c)}, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταθήσῃ ^{d)}, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον. Ταῦτα πάντα, ὦ φιλότης, 85 ὅποσα εἶπον, μὴ με νομίσης κατὰ τῆς Στοᾶς παρεσκευασμένον, ἦ ^{e)} ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηροημένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἦ ^{f)} Ἀριστοτέλους ἦρησο ^{g)}, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνοῦς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊ- p. 830.

a) συμπολιτεύσῃ] πολιτεύσῃ 2954. b) αἰσχύνῃ] αἰσχύνῃ in omnibus prioribus. Vid. Adnot. c) φρονῇς] Ita 2954. Bel. Schm. Vulgo φρονεῖς. d) μεταθήσῃ] Reitz. et recentt. μεταμαθήσῃ. Ille haec notavit: „μεταμαθήσῃ] Sic dedi ex W. et L. Edd. enim male μεταθήσῃ.“ Imo vero bene: vid. Adnot. e) ἦ] in Reitz. casu, et in recentt. temere itidem omissum restitui ex Edd. vett., cum quibus etiam facit 3011. probante Belino. f) ἦ] „καὶ male P. Nihil in vulg. mutant Edd.“ g) ἦρησο] „Edd. ἦρησο.“ B. 2. ἦρησο cum puncto subscripto.

litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse et excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum caussa, qui praeterierunt? cum oporteat eos, qui hinc oriuntur, numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, et civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum

sperans; nec (est quod) pudeat te, si recte sapis, senem hominem, mutatis quasi partibus, ad id, quod melius est, transire. Caeterum haec, quaecunque dixi; omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiiis contra Stoicos inimicitiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristotelis sectam secutus esses, reliquis indicta caussa damnatis. Nunc vero cum Stoi-

p. 830. κῶν προετίμησας, πρὸς τὴν Στοᾶν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

86 EPM. Εὖ λέγεις. ἄπειμι γοῦν ἐπ' αὐτὸ ^h) τοῦτο, ὡς μεταβαλομένην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πῶγωνα, ὥσπερ ¹⁾ νῦν, λάσιον, καὶ βαθύν, οὔτε διαίταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, καὶ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδέειν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἶθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατόν ἦν ἅπαντα ἐκείνα, ὅποσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὥκνησα καὶ ἐλλέβορον ^k) πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι ἐννοήσαιμι ^{l)} ὧν φασι. σοὶ δ' οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με παραφερόμενον ^{m)} ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάρρου, καὶ τραχέος ⁿ⁾, ἐπιδιδόντα ἑμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοῦν συρρέοντα τῷ ὕ-

p. 831. δατι ἀνέσπασας, ἐπιστάς, τὸ τῶν τραγῳδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ

h) ἐπ' αὐτὸ] ἐπαντὸ A. 1. 2. una voce. i) ὥσπερ] ὅσπερ B. 3. k) ἐλλέβορον] ἐλλ. una Seyb. Reliquae omnes ἐλλ. ut Vit. Auct. c. 23. bis, et alibi. Sed ἐλλ. Diall. Morti. XIII, 6. XVII, 2. et saepius. l) ἐννοήσαιμι] „νοήσαιμι W. ἐνοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus.“ m) παραφερόμενον] „περιφερόμενον Edd. Sed prius habent L. et marg. A. 1. W.“ n) τραχέος] ταχέος 2954.

corum sectam praetulisses, ad Porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

Herm. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam, uti nunc, hirsutam et prolixam, neque victum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi jam esse cum illis nugis. Utinam etiam e-

vomere liceat, quaecunque ex illis audivi! Et noris, me non cunctanter helleborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum, quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aspero, cum jam cessissem fluctibus, et secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens tanquam ille in Tra-goediis praesens ex machina

μηχανῆς ἐπιφανείς· δοκῶ °) δέ μοι οὐκ ἀλόγως αἶν καὶ ξυρή-p. 831.
 σασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων p) ἀποσω-
 θέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων q), τοσαύ-
 την ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὁμμάτων. φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ
 λοιπὸν, καὶ ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχῳ r), οὕτως
 ἐκτραπήσομαι, καὶ s) περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας t)
 τῶν κυνῶν.

ο) δοκῶ] „δοκῶ J. sola male.“ Sic tamen et A. 2. p) ναυ-
 αγίων] ναυαγιῶν Reitz. nescio unde, et hinc recentt. Nos
 veterem lectionem ναυαγίων restituiimus. Vid. Adnot. q) ἄ-
 ξων] „ἄξιον Fl. et M. Ἄξων ceterae et Cod. P.“ Ἀξιῶν 2954.
 si quidem recte narravit Belinus. r) ἐντύχῳ] ἐντύχῳ jota
 subscripto male A. 1. 2. s) καὶ] deest in sola B. 3. t) λυτ-
 τῶντας] λυττῶντας per errorem B. 3.

Deus. Videor autem mihi oculis amota caligine. In
 non praeter rationem caput philosophum autem de reli-
 etiam rasurus, ut qui e nau- quo, si vel invitatus aliquan-
 fragiis servantur liberi, do ingrediens per viam in-
 quippe qui et ipse salutis cidero, ita aversabor, ita
 recuperatae festum diem cavebo, ut canes rabiosos
 hodie acturus sim, tanta ab solemus.

p. 851. *ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ*.)

Argum. Herodoti exemplum, si in aliis rebus fieri non possit, in eo certe se imitari dicit auctor, quod, quemadmodum ille Olympiae in universae Graeciae concione, ita ipse nunc in Macedoniae urbe primaria, praesentibus eruditissimis omnis generis viris, scripta sua recitet. Obiter et alii commemorantur, qui post Herodotum idem consilium Olympiae secuti sint; uberius autem de *Aëtione*, Lucianei aevi pictore praestantissimo, exponitur, qui et ipse pulcherrimam tabulam suam, Alexandri et Roxanes nuptias proponentem, palam Olympiae ostenderit, ejusque praemium Proxenidae certaminum judicis filiam in matrimonium acceperit. Sub finem auctor blandam adjicit comparisonem auditorum suorum cum Olympicis illis conventibus, modesteque significat, ex suo se qualicunque modulo, non ex magnorum athletarum Olympicorum mensura, judicari velle.

- 1 *Ἡροδότου εἶθε μὲν καὶ τὰλλα μιμήσασθαι δυνατόν ἦν. οὐ πάντα φημι, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦτο γε) ἀλλὰ κἄν ἐκ τῶν ἀπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἁρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ^b), καὶ προσφυνῆς, ἢ*

a) *ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ*] *Ἡροδότου ἐγκώμιον* Gori. inepta inscriptio. b) *Ἰωνίᾳ*] „*Ιονίᾳ* male H. et B. 2. (et B. 1.) Ceterae recte *Ἰωνίᾳ*.”

HERODOTUS SIVE AETION.

Utinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro ad-
erant, majus enim voto illud quidem; sed vel unum quiddam de omnibus, verbi
caussa, venustatem orationis, aut compositionem, aut domesticam illam Ioniae linguae et nativam sua-

τῆς γνώμης τὸ περιττόν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλ- p. 832.
 λαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ
 τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἑλλήσι γνώριμος °)
 ἐν βραχεῖ κατέστη, καὶ ^{d)} ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμε-
 θα. πλεύσας γὰρ οἰκοῦν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος,
 ἔσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστα-
 τα, ἐπίσημος καὶ περιβόητος γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγ-
 γραμμάτια °). τὸ μὲν οὖν περὶ νοστοῦντα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις,
 νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγινώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμο-
 νίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τρι-
 βῆν ^{f)} οὐ μικρὰν ἐν τῷ τοιούτῳ ^{g)} ἔσεσθαι. οὐκ οὖν ^{h)} ἡξίου
 διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγελ-
 ρων καὶ συλλέγων ⁱ⁾ τὴν γνώσιν· ἐπεβούλευε δὲ, εἰ δυνατόν
 εἶη, ἀθρόους που λαβεῖν ^{k)} τοὺς Ἑλληνας ἅπαντας. ἐνίστα-

c) γνῶριμος] „deerat in Edd. aderat in L. et J. item in marg.
 A. 1. W.“ Conjecerat sic feliciter Guyetus. d) καὶ] vulgo
 deficiens inseruimus e Codd. 2954. 2957. 3011. et Gorl., quod
 jam Schmiederus, monente Belino, fecerat. e) συγγράμ-
 μάτια] συγγράμματα Solan. conj. f) τριβῆν] τρηβῆν A.
 2. mendose. g) ἐν τῷ τοιούτῳ] ἐν τοιούτῳ 2954. h)
 οὐκ οὖν] οὐκ οὖν B. 1. male. i) ἀγέλρων καὶ συλλέγων]
 „Graev. ἀγέλρην καὶ συλλέγειν. At nihil mutant J. Ald. (1. et
 2.) Fl. Fr. H. B. 2. (et 1.) Par. S. Amst.“ k) πού λαβεῖν]
 προλαβεῖν vitiose 3011.

vitatem, aut sententiarum
 divitias, aut quae sexcenta
 pulchra ille una complexus
 habet, imitandi omnem
 spem transgressa. Caete-
 rum quae circa libros suos
 historicos faciebat, et ut
 Graecis multis in locis brevi
 innotesceret, illud ego, et
 tu, et quivis alius imitemur.
 Cum enim domo e Caria
 versus Graeciam navigaret,
 dispiciebat apud se, qua
 tandem ratione quam celer-
 rime, et minimo labore in-
 signis et celebris tum ipse,

tum si quid scripsisset, fie-
 ret. Jam circumire, et nunc
 Atheniensibus, nunc Co-
 rinthiis recitare, aut Argi-
 vis, aut Lacedaemoniis par-
 ticulatim, laboriosum et
 longum esse ducebat, mo-
 ramque in ea re haud par-
 vam esse futuram. Noluit
 igitur negotium hoc distra-
 here, neque disperse ita et
 minutatim conciliare et co-
 gere sibi notitiam hominum:
 verum eo intendit animum,
 ut, si fieri posset, confer-
 tos alicubi Graecos univer-

p. 833. ται ¹⁾ οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ Ἡρόδοτος τοῦτ' ἐκείνο, ἤκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὗ ^{m)} μάλιστα ἐγλίχeto, πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν ⁿ⁾, ἀπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθοδόμον ^{o)}, οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ἄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας **2** κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννέα καὶ αὐτὰς οὖσας. Ἦδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ἤδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τῶν ἐκ ^{p)} τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυνθανόμενοι, καὶ εἴ ποὺ γε φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἂν ^{q)} τῷ δακτύλῳ ΟΤΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγραφῶς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκείνος ἀπέ-

1) ἐνίσταται] ἐνίστανται 2954. 3011. m) ου] οὐ Reitz. n) πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν] συντηρήσας τὴν πανήγυριν πλήθουσας 2954. o) ὀπισθοδόμον] „J. dubie an ἐπισθοδόμον: Ceterae recte ὀπισθ.“ Nec non A. 2., quae alias cum J. etiam in vitiis conspirare solet. p) ἐκ] „Gr. ἀπό. Nihil mutant Edd. sed ἐκ τῶν habent pro τῶν ἐκ.“ Cod. 2954. habet οἱ δὲ καὶ τῶν ἐκ τῆς π. Sed Bel. malit οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς π. errore quodam seductus, de quo in Adnot. q) ἐδείκνυτο ἂν] ἐδείκνυον 2954. omisso ἂν, quod inscite probat Bel. ignorans usum particulae ἂν cum Indicativo. Cf. Somn. c. 2. ὅποτε γὰρ ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας — ἀνέπλαττον e. a. l.

sos deprehenderet. Instant igitur magna Olympia: et Herodotus, rem ipsam putans, venire sibi tempus maxime desideratum, observato pleno concilio, collectis undique jam proceribus, ingressus in posticum templi Jovis Olympii, non spectatorem, sed certatorem se Olympiorum professus est, canens historias, et eo usque demulcens hos, qui adessent, ut Musae ipsius libri, qui et ipsi novem essent, vocarentur. Jam igitur

tur multo ipsum magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec esse, cui Herodoti nomen non esset auditum, partim quod ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex concilio venerant, percontando percepissent: et sicubi conspiceretur modo, digito monstrabatur, Hic ille Herodotus est, dicentium, qui proelia cum Persis Ionico sermone conscripsit, qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc il-

λαυσε τῶν ιστοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινήν p. 834-
 ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβάν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ ὑφ' ἐνὸς ^{r)}),
 μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἀπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τῶν
 πανηγυριστῶν. "Οπερ ὕστερον κατανοήσαντες, ἐπίτομόν τινα ³
 ταύτην ^{s)} ὁδὸν ἐς γινῶσιν, Ἰππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σο-
 φιστής, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χίος, καὶ
 Πῶλος ὁ Ἀκραγαντίνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον αἰεὶ
 καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ
 ἐγίνοντο. Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, ⁴
 καὶ συγγραφεάς, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευταῖα
 ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα ^{t)}
 τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν
 ἀγαγόντα τὴν εἰκόνα ^{u)} ἐπιδείξασθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλ-
 λανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθέντα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι
 τὸν Ἀετίωνα. Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτοῦ, ἥρε- ⁵
 τό ^{x)} τις, ὡς τὸν Ἑλλανοδίκην δι' αὐτὸ οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀε-
 τίωνι συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν

r) ὑφ' ἐνὸς] „ἀφ' ἐνὸς male Fl.“ s) ταύτην] τοιαύτην 3011.
 minus bene, ut recte ait Bel. t) συγγράψαντα] γράψαντα
 Solan. u) τὴν εἰκόνα] absunt a Gorl. x) ἥρετο] „Sic
 J. Fl. B. 2. H. S.“ Sic et B. 1. A. 1. 2. Solanus tamen maluit
 ἤροιο (ἔροιο), Belinus vero: ἥρετό τις ἄν. At vid. Adnot.

le talem historiarum suarum fructum cepit, in uno conventu. publicum quoddam et commune totius Graeciae suffragium qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno sane praecone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum essent. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe compendiarium quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, et Ceus Prodicus, et Anaximenes Chius, et Agrigentinus Polus, et frequentes alii, semper ver-

ba et ipsi fecerunt ad concilium, unde nobiles brevi tempore facti sunt. Et quid tibi antiquos illos Sophistas dico, et historicos, et rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis a se Roxanes et Alexandri nuptiis, Olympiam et ipse deportatam eam tabulam ostendisse, successu eo, ut Proxenidas, iudex certaminis qui tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assumeret. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis, ut arbiter certaminum propter

p. 835. Ἰταλίᾳ, καὶ γὰρ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπαῖν ἔχοιμι. θάλαμός ἐστι περικαλλὴς, καὶ κλίνη νυμφικὴ· καὶ ἡ Ῥωξάνη κάθηται πάγκαλόν τι χοῖμα παρθένου, ἐς γῆν ὁρῶσα, αἰδουμένη γ) ἐστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δὲ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστῶς, ἀπάγει τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσιν τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δὲ τις, μάλα δουλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἐκ τοῦ ποδός, ὡς κατακλίνοιτο ἥδη. ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἔλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάννυ βιάως ἐπισπώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὁρᾷ τῇ παιδί. πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστη z), δῶδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάννυ ὠραίῳ ἐπερειδόμενος. Ῥυέναιος, οἶμαί, ἐστίν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοῦνομα. ἐτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνης, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὄπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες βαροῦντο a). ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα

γ) αἰδουμένη] ὡς ἂν αἰδουμένη conj. *Jacobs*. bellus ingenii lusns, ob posteriores vocis praecedentis ὁρῶσα literas. Mihi quidem sana videntur, quae vulgatae sunt. z) συμπαρέστη] συμπάρεστι conj. *Seager*. *Class. Journ. Fasc. XIII. p. 73.* quorum, non video. Imo quod *stetit* Hephæstion, Hymenaeo innixus, aptius duco hujus tabulae indoli. a) βαροῦντο]

illud Aetioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Est illa (tabula) in Italia, et ipse eam vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, et lectus nuptialis: et assidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammæum, ostenditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane demittit pede sandalium, ut jam

recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem et deductor sponsi Hephæstion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus, puto, est; neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusum agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, bajulos imitati, cum trabem ferentes onere

τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτόν, p. 836.
 σύρουσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἰς δὲ ^{b)}
 ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὑπτιον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς
 φοβήσειεν αὐτοὺς, ὁπότε ^{c)} κατ' αὐτὸν γένοιντο σύροντες.
 Οὐ παιδιὰ ^{*}) δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιείργασται ἐν αὐ- 6
 τοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν ἐς τὰ πο-
 λεμικὰ ἔρωτα, καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὀπλων
 οὐκ ἐπελέληστο. πλήν ἄλλ' ἢ γε εἰκὼν αὐτῇ καὶ ἄλλως γαμήλιόν
 τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνηστευσασμένη ^{d)},
 τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας
 καὶ αὐτὸς, πάρεργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγω-
 γῇ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ
 γάμον. Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκείνον) ἱκανήν γ
 τῶν Ὀλυμπίων τὴν κατήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμα-
 στὸν δεῖξαι τοῖς Ἑλλήσι τὰς Ἑλληνικὰς [νίκας ^{e)}] διεξιόντα,

βαρύνονται *Bel. mirae audaciae ejusdemque ignorantiae con-*
jectura. Cf. not. c) b) εἰς δὲ] εἰς δὲ δὴ 2954. c) ὁ π ό-
*τ ε] ὁ π ότ' ἂν Bel. conj. Vid. Adnot. *) παιδιὰ]* παιδιὰ
Reitz. casu, quem emendarunt recentt. et ipse jam Reitz. in
Addend. d) προμνηστευσασμένη] προμνησασμένη 3011.
mendose. e) νίκας] „deest in Edd. omnibus. Neque Cod.

pandantur. Alii autem duo,
 unum in clypeo jacentem,
 regem nempe ipsum quoque,
tantum in curru trahunt,
 comprehensis clypei ansis.
 Unus autem in lorica, quae
 supina jacet, ingressus, in-
 sidianti similis est, qui per-
 terreat illos, si forte inter
 trahendum ad se deferantur.
 Caeterum non lusus ista
 sunt, neque temere in illis
 operam abusus est Aëtioni,
 sed indicant amorem Alex-
 andri etiam adversus res
 bellicas, eumque, cum Ro-
 xanem amaret, armorum
 non esse oblitum. Caete-
 rum ipsa quoque tabula haec

nuptiale quiddam revera ha-
 bere apparuit, nempe quae
 conciliaverit Aëtioni Pro-
 xenidae filiam: discessit-
 que pictor, nuptiis et ipse
 celebratis, quae parergon
 essent, *et appendicula quasi*
nuptiarum Alexandri; con-
ciliatore atque deductore
sponsae ipso rege, merce-
dis assimilatarum nuptiarum
corollarium nactus veras
nuptias. Herodotus igitur
(ad hunc enim redeo) ap-
tum judicabat Olympiorum
concilium, quod etiam hi-
storicum admirabilem red-
deret Graecis, qui quidem
 ita, ut ab ipso factum est,

- π. 837. ὥς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ, πρὸς Φιλίον, μὴ με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ τὰμὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου· ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον παθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαντὸν ἐσκόπουν^f), ὃ, τί^g) μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως οὗτος ἦν ἅπασι^h) γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰμὰ. τὸ δ' αὐτὸν περιῶντα τηνικαῦτα τοῦ ἔτους ξυγγίγνεσθαιⁱ) πόλει ἐκάστη, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιοι τήνδε^k) ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἴτα παρελθὼν ἐς μέσον, δείξαιοι τὸν λόγον, ἐς δέον οὕτως ἀποβήσεσθαι μοι τὰ τῆς εὐχῆς.
- 8 Αὐτοὶ τε οὖν ἤδη συνελήλυθατε, ὃ, τί^l) περ ὄφελος ἐξ ἐκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιόν Μακεδόνων ἀπάντων·

memoratur, qui habeat.“ Supplevit *Th. Marc.* e conj. Sed *Guyet.* πράξεις. Vid. Adnot. Ceterum τὰς ἑλληνικὰς διέποντα exhibet 3011. sed καὶ θανμαστὸν συγγραφία δείξας τοῖς ἑλληνικὰς διεξιούσαι 2954. quas lectiones *Belinus* recte iudicat valde esse corruptas. f) ἐσκόπουν] Sic edere placuit e *Gorl.* pro vulg. ἐσκοπούμην. Vid. Adnot. g) ὃ, τι] ὅτι *Reitz.* et vett. Edd. Sed ὃ, τι rectius *Bip.* et *Schm.* dederunt e *Cod.* 2954. et 3011. Sic postea etiam coniecit *Scager.* *Class. Journ.* Fasc. XIII. p. 73. Pro χρηστέον in 3011. est πρακτέον, lectio prava, glossema haud ineptum. h) ἅπασι] ἅπασιν ὑμῖν 3011. *Belino* probante. Verum non necessarium hoc est additamentum. i) ξυγγίγνεσθαι] συγγένεσθαι (?) 3011. k) τήνδε] τὴν δὲ *Reitz.* et *Bip.* male. Correxerat *Schm.* praeceuntibus Edd. A. 1. 2. et B. 1. l) ὃ, τι] „ὅτι“ Edd. Sed correxi ex conjectura.“ Recte secuti sunt recentt.

[victorias] Graecas enarrasset. Ego vero, et per amicitiarum vos praesidem *Jovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir ille mihi faveat! Ego igitur illud certe simile viri illius accidere mihi confirmo, quod jam declarabo. Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane innotescere omnibus, et quam

plurimis Macedonum, quid essem, ostendere: circuire autem ipsum, id anni, et cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc vestrum conventum observarem, ac tum progressus in medium dicendi facultatem ostenderem, sic sperabam votum mihi meum recte eventurum. Jam igitur et ipsi convenistis, quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est, caput ipsum et flos omnium Macedonum:

καὶ ὑποδέχεται πόλις ^{m)} ἡ ἀρίστη οὖσα, οὐ κατὰ Πίσαν, μὰ p. 837.
 Δί', οὐδὲ τὴν ἐκείθι στενοχωρίαν, καὶ σκηναίς, καὶ καλύβας,
 καὶ πνίγος. οἳ τε αὖ πανηγυρίζονται, οὐ συρφετώδης ὄχλος,
 ἀθλητῶν δὲ ⁿ⁾ μᾶλλον φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ
 τὸν Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ζητόρων τε καὶ συγγραφέων
 καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη ^{o)}, μὴ τοῦ- p. 838.
 μόν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἦν
 μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρή-
 τέ ^{p)} με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασυὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἦν δὲ
 πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐφ' αὐτοῦ ^{q)} μόνον
 ἀποδύσαντες ἴδτε, τάχ' ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δό-
 ξαιμι, ὥς ἔν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἔμοιγ' οὖν καὶ τοῦτο.

m). ὑποδέχεται πόλις] δέχονται αἱ πόλεις 3011. mendose.
 n) δέ] „abest a Fl. adest in J. H. Par. etc.“ o) ὅσον οὐ
 μικρὸν ἤδη] „ὡς οὐ μ. ἤδη Pell. Sed vulg. servant J. Fl.
 Par. Vid. Dial. seq. c. 3.“ Ὅσον οὐ μικρὸν δέος Bel. δέος
 οὖν οὐ μικρὸν ἤδη Jacobs. et Seuger. Vid. Adnot. p) πα-
 ραθεωρήτε] „π . . . εἴτε Th. M. παραθεωρήτε B. 2. (et
 1.) cum jota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur.“ q) ἐφ'
 αὐτοῦ] „ἐπ' ἐμᾶντοῦ] Sic L. ἐφ' αὐτοῦ J. Fl. H. ἐφ' αὐτοῦ
 male Par. H. S. Amst. ἐπ' αὐτοῦ not. Gronov. Ἐπ' ἐμοῦ mal-
 let Reitz. frustra: veram lectionem etiam A. 1. 2. et B. 1. ex-
 hibent. Vid. Adnot.

et suscepit vos urbs prae-
 stantissima, non illa Pisae
 similis, per Jovem, neque
 angustis illis, et taberna-
 culis, et casis, et aestui.
 Porro qui huc convenere,
 non faex populi, athleta-
 rum spectacula praeferentes
 plerique, et obiter tantum
 audiendum putantes Hero-
 dotum; sed Rhetorum, et
 Historicorum, et Sophista-
 rum probatissimi. Ferme
 parum jam laboro, ne mea
 haec conditio multum in-

ferior videatur Olympiis.
 Verum si quidem ad Poly-
 damantem aliquem, aut Glau-
 cum, aut Milonem me in-
 ter spectandum comparave-
 ritis, oppido vobis audax
 videbor homo esse. Sin ve-
 ro memoria longe ab illis
 abducta, per me solum me
 exutum spectaveritis, forte
 non omnino flagris dignus
 vobis videar, in tali quidem
 stadio: satis mihi quidem
 et hoc fuerit.

p. 838. ZEUXIS H. ANTIOXOS.

Argum. In scriptis Luciani quum auditores unice ac prae-
cipue argumentorum novitatem et insolentiam laudibus extulis-
sent, hoc sibi nunc Zeuxidis pictoris et Antiochi Soteris exem-
plis ostendit minus placere posse, quum aliae, eaeque majores,
et digniores, artis virtutes sic vel minoris aestimari, vel prorsus
ipsi abjudicari, videantur. Eandem judicii iniquitatem paullo
gravius deprecatur auctor Prometh. in Verbb. capp. 3. et 4. qui
locus cum hac προσηλαλιᾷ conferri meretur.

- 1 *Ε*ναγχος ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπήειν οἴκαδε.
προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοί, (κωλύει γὰρ οὐδὲν,
οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν)
p. 839. προσιόντες οὖν ἐδεξιούντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐώκεσαν. ἐπιπο-
λὺ γοῦν παρομαρτοῦντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπὶ ἡνουν,
ἄχρη τοῦ *) καὶ ἐρυθριᾶν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν
ἐπαίνων ἀπολειποίμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν,

a) ἄχρη τοῦ] Sic edidi pro vulg. ἄχρη πον, facile cedens mo-
nitis F. Jacobsii et Schaeferi ad L. Bos p. 742. Cf. Herodot.
s. Aët. c. 1. extr.

ZEUXIS VEL ANTIOCHUS.

Nuper cum dicendi vobis
facultatem, recitata oratione,
ostendissem, domum abi-
bam. Accedentes vero ad
me auditorum multi, (nihil
enim, puto, prohibet talia
quoque apud vos amicos
jam meos dicere) acceden-
tes igitur complectebantur

me, et admirationem prae-
se ferebant. Multum enim
prosecuti aliunde alius cla-
mare, et laudare, adeo ut
erubescerem, veritus, ne ni-
mis multum a dignitate lau-
dum illarum abessem. Ca-
put autem, et summa laudis
haec illis erat, omnesque

καὶ πάντες ἔν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν p. 839.
 συγγραμμάτων ξένην οὖσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισ-
 μόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγ-
 γοντο ὡς τῆς καινότητος! Ἡράκλεις^b), τῆς παραδοξολογίας!
 εὐμήχανος ἄνθρωπος. οὐδὲν ἂν τις εἴποι τῆς ἐπινοίας νεαρῶ-
 τερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνηντο δηλαδὴ
 ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι καὶ
 κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, οὐ πάνυ πολλῆς
 αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα; Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) 2
 οὐ μετρίως ἡνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδὴ ποτε ἀπελθόν-
 των κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐκεῖνα^c) ἐνεόουν· οὐκοῦν τοῦ- p. 840.
 το μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνήθη, μηδὲ κα-
 τὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι^d) τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν

b) Ἡράκλεις] a Reitz. et recentt. cum praecedenti exclama-
 tione iungebatur. Ego consultius duxi, praeuentibus Edd.
 A. 1. 2. et B. 1. (dubie B. 3. comma et ante, et post, hanc vo-
 cem habet) et consentiente versione Latina, cum sequenti-
 busnectere. Semper enim, quod sciam, apud nostrum qui-
 dem scriptorem, exclamationi ipsi hoc nomen praeponi solet.
 Vid. Somn. c. 17. in. Nigr. c. 1. Necyom. c. 14. De Merc.
 Cond. c. 8. e. a. l. c) ἐκεῖνα] vulgo deficiens cum Schm.
 inserui e cod. 2954. suadente etiam Belino. d) βαδίζοι]
 „Sic J. Fl. H. Par. βαδίζει B. 2.“ Sic et B. 3. et Cod. 2954.
 Sed βαδίζοι tumentur etiam A. 1. 2. et B. 1. idque recte, quam-
 quam Belinus hunc Optativum pro Soloecismo habet, et
 Schmiederus, hoc secutus iudicium, Indicativum praelulit;
 nam obliqua est enuntiatio, cui Optativum convenire constat.

unum et idem acclamabant,
 consilium scriptionum inso-
 litum esse, et multum in
 illo novatum. Quin prae-
 stat ipsa illa verba comme-
 morare, quae isti protule-
 re: *Vah novitatem! Admi-
 rabilis Hercules oratio! homi-
 nem ad inveniendum agilem!
 Nihil quisquam dixerit cogi-
 tatis illis magis novum. At-
 que illi quidem talia mul-
 ta dicere, prout nimirum
 ab auditione moverentur:
 quam alioqui mentiendi*

causam habuissent, et eo
 modo adulandi peregrino
 homini, nec de caetero ad
 curam illorum magnopere
 pertinenti? At me (dicetur
 enim) ista laus eorum non
 mediocri afficiebat molestia,
 et cum tandem post illorum
 discessum solus essem, ita
 cogitabam: Ergo illud so-
 lum jucundum meis scriptis
 inest, quod usitata non
 sunt, neque communi quasi
 cum reliquis vestigio ince-
 dunt: a nominibus autem

p. 840. ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νοῦ
 ὀξέος, ἢ περιολας τινὸς, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἀρμονίας, ἢ
 τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ ^{e)} πόρρω ἴσως τούμὸν· οὐ
 γὰρ ἂν παρέντες αὐτὰ ἐκείνα, ἐπὶ γινόντων μόνον τὸ καινὸν τῆς
 προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ὦμην, ὅποτε ἀ-
 ναπηδῶντες ^{f)} ἐπαινοῖεν ^{g)}, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο ^{h)}
 Hom. προσάγεσθαι ⁱ⁾ αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὀμήρου,
 Od. 1, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· οὐ
 551. μὴν τοσοῦτόν γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ^{k)} ἡξίου,ν,
 ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ, συνεπικοσμεῖν τι,
 καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῶ ὄντι ἐπαι-
 νούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκείνα εἶναι·
 ὥστε οὐ μετρίως ἐπὶ ἥμῃν, καὶ ἐκινδύνεον πιστεύειν αὐτοῖς,

e) δὲ] Mallem δὲ, in Epanalepsi, ut Diall. Marr. XIV, 2. ἢ
 Ἀθηνᾶ μὲν — — ἢ Ἀθηνᾶ δὲ etc. et saepius. Confusas
 has particulas vid. e. g. De Merc. Cond. c. 36. in. Cf. Her-
 mot. c. 53. f) ἀναπηδῶντες] ἀναπιδῶντες B. 3. Jotacis-
 mi culpa. g) ἐπαινοῖεν] ἐπὶ γινόντων conj. Belin. non minus
 temere, quam supra Herodot. c. 5. h) αὐτὸ τοῦτο] „αὐ-
 τῶ τοῦτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent J. H. Par. et Cod. P.“ Nec
 non Ald. 1. 2. et B. 1. 3. i) προσάγεσθαι] προσάγεσθαι
 2954. k) νέμειν] „Sic recte Edd. octo. Sola Junt. male
 νέμην.“

in iisdem pulchris, et ad
 antiquam regulam composi-
 tis, aut sensu acuto, aut
 excogitandi solertia, aut ve-
 nustate Attica, aut compo-
 sitione ac numero, aut quo-
 dam in his omnibus artifi-
 cio, ab his, inquam, longe
 forte ratio mea remota. Ne-
 que enim, nisi hoc ita se ha-
 beret, relictis illis ipsis, so-
 lam laudarent novitatem ra-
 tionis nostrae ac peregrini-
 tatem. At vanus ego spei,
 putaram, cum ad laudan-
 dum consurgerent, forte
 quidem hoc ipsum etiam eos
 allecturum esse, cum ve-

rum sit Homericum illud,
 novam cantilenam jucundam
 esse audientibus; ast non eo
 usque: neque censebam fu-
 turum, omnia novitati ut
 tribuerent; verum hanc
 quidem, corollarii cujus-
 dam instar, ornamenti alla-
 turam aliquid, et laudi ip-
 sam quoque nonnihil colla-
 turam; ea vero, quae se-
 rio ac solide laudarentur,
 quaeque secunda audien-
 tium fama exciperentur, ista
 esse, quae modo commemo-
 ravi. Itaque non mediocri-
 ter jam elatus fueram, et
 prope fuerat, ut crederem

ἓνα καὶ μόνον. ἐν τοῖς Ἑλλησιν εἶναι λέγουσι· καὶ τὰ τοιαῦτα· p. 84a. τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, καὶ ὀλίγον δὲ αὐθαυματοποιοῦ τινος ἐπαινον ἐπαινέσθαι πρὸς αὐτῶν. Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. 3 ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημῳδῇ¹⁾ καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας p. 84i. ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, αἰεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ^{m)} τὴν ἀκριβείαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασιⁿ⁾, καὶ θηλείαν Ἰπποκένταυρον^{o)} ὁ Ζεῦξις αὐτὸς^{p)} ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίῳ Ἰπποκενταύρῳ διδύμῳ, κομιδῇ νηπίῳ. τῆς εἰκόνης ταύτης ἀντίγραφός^{q)} ἐστὶ νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη^{r)}. τὸ ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ Σύλλας^{s)} ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς ἐλέγετο

- 1) τὰ δημῳδῇ] „τὰ μὲν δημ. Bodl. Deinceps vero ibidem ante κοινὰ omissus articulus; mox etiam desunt verba ἥρωας — πολέμους. m) ἐπ' ἐκείνῳ] ἐπεκεῖνο Bodl. Modo ibid. multa o ordine καὶ τι ξένον καὶ ἄλλ. et mox τὴν τῆς τέχνης ἀκρ. n) ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι] desunt in Bodl. et quae sequuntur, sic habent: θηλείαν οὖν, pro consilio quidem istius scholiastae. o) Ἰπποκένταυρον] Ἰππον κένταυρον Bodl. Mox tamen Ἰπποκενταύρῳ. p) αὐτὸς] „Sic habere J. H. Fl. notat Solanus. Quid tum? Habent sic et aliae.“ Omisit tamen Bodl. cujus auctoritas hic quidem nihil decernit. q) ἀντίγραφος] ἀντίγραφον Bodl. r) μετενηνεγμένη] μετενηνεγμένη cum jota subscr. B. 1. et 3. omnino deest in Bodl. s) αὐτὸ Σύλλας] ἀσύλλας Bodl.

illis, cum unum et solum me in Graecis esse dicerent, atque id genus alia. Verum enimvero in carbones, quod est in proverbio, thesaurus noster abiit, et parum abest, quin praestigiatoris circumforanei laude ab illis affectus sim. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praestantissimus, popularia ista et communia non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas

puta, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *deum vim et* accuratorem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae hujus exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum ve-

P. 841. μετὰ τῶν ἄλλων ^{t)} εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἴτα περὶ Μα-
λέαν ^{u)}, οἶμαι, καταδύσης τῆς ὀλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαν-
τα ^{x)}, καὶ τὴν γραφὴν. πλὴν ἀλλὰ τὴν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνης
εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν, ὥς ἂν οἷός τε ᾧ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ,
μὰ τὸν Δία, γραφικὸς τις ᾧν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ
πολλοῦ ἰδῶν ἔν τινος ^{y)} τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερ-
θαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σα-
4 φέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ
Κένταυρος αὕτη πεποιήται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ ^{z)} χαμαὶ κειμέ-
νη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοῦπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ^{a)}
ὅσον αὐτῆς, ἡρέμα ἐπήγερται ^{b)}, καὶ ἐπ' ἀγκωνός ἐστιν· οἱ
δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ οὗτοι ^{c)} ἀποτάδην, οἷον
ἐπὶ πλευρὰν ^{d)} κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ζοικεν, ᾧν ^{e)}

turpissime corruptum: modo ibid. τὸ γὰρ ἀρχέτυπον. t) με-
τὰ τῶν ἄλλων] σκύλων ex suo addidit Schol. Bodl. ac de-
inde πεπομφέναι in ἀπέστειλεν mutavit. u) Μαλέαν] με-
λαίαν Bodl. Deinde, omisso, ut par erat, οἶμαι, scriptum
ibi καταδύσει. x) ἅπαντα] πάντα Bodl. Quae sequuntur:
πλὴν ἀλλὰ usque ad συναγωνίσαιτο omisit ille, tanquam a
persona sua aliena. Sed pro iis scripsit: μόλις δὲ γράφουσι
καλλιμαχὸς καὶ καλαισὺς τὴν εἰκόνα τῆς εἰκόνης οὕτως. Vid.
Adnot. y) ἔν τινος] Ita scripsi e vet. Edd. ἐν τινός Reitz.
et recentt. z) Ἐπὶ χλόης — τῇ ἵππῳ] ἐπὶ χλοῆς εὐθα-
λοῦς ἡ κενταύρος αὕτη πεποιήται ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ, admo-
dum vitiose Bodl. a) γυναικεῖον] γυναικιον Bodl. sine
accentu. b) ἐπήγερται] ἐπεγείγερται Bodl. et deinde ἐπαγ-
κωνός una voce. c) οὗτοι] αὐτοὶ Bodl. d) ἐπὶ πλευρὰν]
ἐπιπλευρον Bodl. e) ᾧν] „Sic Edd. plurimae et P. Cod. Sed

ro archetypum Sylla Roma-
norum imperator dicebatur
cum aliis in Italiam misisse,
deinde circa Malean, puto,
submersa navi perisse om-
nia, et ipsam adeo pictu-
ram. Verum imaginem cer-
te imaginis vidi, et ipse
eam vobis, quantum ejus
potero, ostendam; non pro-
fecto, ut qui picturae peri-
tus sim, verum quod plane
memini, qui haud ita pri-
dem in pictoris cujusdam
pergula Athenis eam vide-

rim: et vehemens tum artis
admiratio forte me nunc et-
iam in ea evidentiis decla-
randa juverit. In viridi
molliter gramine Centaurus
haec facta est, qua quidem
equa est, humi tota cubans
extentis retrorsum pedibus;
quantum autem illius mulie-
bre est, sensim attollitur
nixum cubito: anteriores
vero pedes non jam ipsi
quoque porrecti, tanquam
jacentis in latus Centauri,
sed alter quidem geniculan-

καμπύλος^ε) ὑπεσταλμένη τῇ ὀπλῇ, ὃ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίσταται^ς), καὶ τοῦ ἰδάφους^η) ἀντιλαμβάνεται, οἷοί εἰσιν^ι) ἱπ- p. 841. ποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω^κ) ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ'^λ) ἕτερον, ἐκ τῆς ἱππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνης, οἷον ἀπὸ τινος σκοπῆς^μ) ἱπποκένταυρός τις^ν), ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνομένης, ἐπικύπτει γελῶν, οὐχ ὅλος^ο) φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἱππον^ρ), λένοντος σκύμνον ἀνέχων^q) τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν^τ), ὡς δεδιξαίτο^ς) σὺν παιδιᾷ^τ) τὰ βρέφη. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς 5

ὁ Fl. sola. Abest omnino a Bodl. f) καμπύλος] „καμπόλος credo fuisse in J. Sed ex aliis Edd. correxerat Solanus.“ g) ἐπανίσταται] „ἐμπαλινστ. Par. male.“ Πάλιν Bodl. pro ἔμπαλιν. h) τοῦ ἰδάφους] τουδάφους Bodl. recte, opinor. i) οἷοί εἰσιν] „οἱ — ὅν εἰσιν J. Fl. Sed saepe haec ejusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est opus; nam mox iterum sic occurrit.“ Οἷον Edd. omnes, tum vett. tum recentt. Sed οἷοι recepimus e Bodl., qui deinceps et οἱ ἱπποι, immisso articulo. k) ἄνω] abest a Bodl. nec non αὐτῇ. l) δ'] δὲ Bodl. et mox εἰς pro ἐς. m) σκοπῆς] „Nihil variare Edd. optimas hic notat Solanus.“ Ἀπὸ τινος Edd. vett. et Bodl. Cod. Sed ἀπὸ τινός Reitz. et recentt. Ceterum in Bodl. est οἷον ὡς. n) τις] deest in Bodl. o) ὅλος] „Sic Edd. octo. Sola J. ὅλος.“ Οὐχόλος una voce Bodl. p) τὸν ἱππον] desunt in Bodl. q) ἀνέχων] „ἀνέχων J.“ ἔχων Bodl. qui propterea etiam ἐν τῇ δεξιᾷ. r) καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν] Desunt haec in Bodl. s) δεδιξαίτο] „δεδιξαίτο Vorst. Nihil mutant Edd.“ Praeter B. 1. quae δεδιξατο, mendose. Nec minus mendose Bodl. δὲ δεδιξαίτο. t) σὺν παιδιᾷ] desunt in Bodl.

ti similis, incurvatus subducta ungula; sed alter contra insurgit, humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, et humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula qua-

dam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens, non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans et supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, ejus artis rudibus, non satis apparent, cum tamen

- p. 842. γραφῆς, ἐφ' ^α) ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν οὐ πάντῃ ἐμφανῇ ὄν-
τα, τὴν ^β) ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀπο-
τεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκρι-
βῆ τὴν κρᾶσιν ^γ), καὶ εὐκαιρὸν τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ
σκιᾶσαι ἐς δέον, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν με-
ρῶν ^δ) πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφῶν παῖδες
- p. 843. ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεῦξι-
δος ἐκείνο μάλιστα ἐπῆνεσα, ὅτι ^α) ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑπο-
θέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης ^β), τὸν μὲν
ἄνδρα ποιήσας πάντῃ φοβερόν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρόν
τῇ χαλτῇ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ μόνον,
ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐξάρας αὐτοῦ ^γ)
τοὺς ὤμους ἐπὶ πλείστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θη-
ριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήμερον. Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖ-
νον· τὴν ^δ) θήλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλι-

u) ἐφ'] deleri voluit Solanus sine idonea caussa. x) τῇ ν] ἐλ
τὴν conj. Bel. temere. Vid. Adnot. γ) κρᾶσιν] κρᾶσιν
falso accentu omnes priores Edd. Recte eadem in Bis Ac-
cus. c. 33. z) μερῶν] „μέρων sola J. Ceterae μέτρων male.
Μέρων Ms. Gr. P. et L.“ a) ἐγὼ δὲ — ὅτι] Pro his
Schol. Bodl. scripsit: τὸ δὲ θαυμαστόν τοῦ Ζεῦξιδος ὅτι etc.
b) ὅτι ἐν μιᾷ — τῆς τέχνης] ὅτι τὸ ποικίλον τῆς τέχνης
ἐν μιᾷ ὑποθέσει ἐπεδείξατο Schol. Bodl. qui et deinceps se-
quentia admodum libere tradit, ut videre licet ex infra in
Adnott. adjecto apographo. c) αὐτοῦ] „Sic Edd. J. Fl.
Par. H. etc. αὐτῷ P. L. et marg. A. 1. W.“ d) τῇ ν] „ab-

totam artis-vim contineant,
velut illam linearum exqui-
sitam directionem, et accu-
ratam pigmentorum tempe-
rationem, et inductionem
tempestivam, et umbrarum
rationem, et proportionem
magnitudinis, et mensuras
(partes) integro aequabili-
ter respondentes, pictorum
filii laudaverint, quorum
opus est intelligere talia.
Ego vero illud maxime Zeu-
xidis laudare soleo, quod
in uno eodemque argumen-

to varie divitias artis osten-
dit: qui virum quidem fe-
cerit undique terribilem, et
omnino ferum, crines su-
perbe jactantem, hirsutum
majori ex parte, non qua
equus est modo, sed etiam al-
tera parte humana, et sub hu-
meris ejus quantum potest
elatis; vultum, ridentis licet,
feminum totum et monta-
num atque minime mansue-
tum. Ita quidem illum:
feminam vero, equae pul-
cherriimae, quales praeser-

στα αἱ Θεσσαλαί *) εἰσιν, ἀδμήτες ἔτι, καὶ ἄβατοι *). τὸ δ' p. 843.
 ἄνω ε) ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον, ἔξω τῶν ὧτων h). ἐκεί-
 να δὲ μόνα σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ· καὶ ἡ μῆξις δὲ, καὶ ἡ ἀρμο-
 γῇ τῶν σωμάτων, καθὸ l) συνάπτεται, καὶ συνδέεται τῷ γυ-
 ναικείῳ τὸ ἱππικόν, ἡρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, p. 844.
 καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου
 εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· τὸ νεογνόν k) δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων l)
 ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν, καὶ τοῦτο θαν-
 μαστὸν, οἶον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμ-
 νον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξὺ τῆς θηλῆς ἐκάτερος ἐπει-
 λημμένοι ἐν χροῖ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι. Ταῦτα δ' οὖν ἐπι- γ
 δεϊζάμενος ὁ Ζεύξις, αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας
 ἐπὶ τῇ τέχνῃ· οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ ἂν ἐποιοῦν,
 καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῆνουν δὲ μάλιστα πάντες,

est a Fl. adest in J. H. Par.“ e) Θεσσαλαί] „Nil mutare
 Fl. notat Solanus. Quare? quia a θ. minuscula inchoabatur.
 Sed hoc sexcenties fieri in Edd. priscis, sciebat, in nonnullis
 semper.“ f) ἄβατοι] ἀνεπίβατοι Bodl. g) τὸ δ' ἄνω]
 τὸ δὲ ἄλλο 2954. h) τῶν ὧτων] τῶν νώτων ridicula aber-
 ratione Bodl. Omnino haec illic valde sunt depravata. i)
 καθ' ὃ] καθ' ὃ 2954. k) τὸ νεογνόν] „τῶν νεογνῶν] Sic
 Codd. P. et L. Τὸ νεογνόν Edd.“ l) ἐν τῶν νηπίων] „ἐν
 τῷ νηπίῳ Gron. Sed nihil mutant Edd.“ Vid. Adnot.

tim sunt Thessalae, non-
 dum domitae, et sessorem
 nondum passae. Superior
 autem pars dimidia mulieris
 undique et ipsa pulcherrima,
 praeter aures; illae enim
 solae satyrorum instar illi
 sunt. Commistio vero et
 commissura corporum, ubi
 coagmentatur ac divincitur
 muliebri corpori equinum,
 sensim, non subito trans-
 iens, et accessu, qui vix
 sentiatur, conversa, visum
 fallit, ubi ex altero in alte-
 rum subit. Quod autem re-
 cens uterque partus in pri-
 ma infantia tamen forus, et

in tenero jam est terribilis,
 id ipsum quoque mirabile,
 ut mihi videbatur; et quod
 pueriliter admodum ad leo-
 nis catulum respiciunt,
 mammae interea quisque
 suae arcte inhaerentes, et
 quam proxime matrem ad-
 sistentes. Haec itaque cum
 ostenderet Zeuxis, ipse qui-
 dem putabat futurum, ut
 artis admiratione percelle-
 ret spectatores. At illi sta-
 tim quidem exclamarunt.
 Quid enim facerent aliud,
 ad pulcherrimum spectacu-
 lum admissi? Laudabant
 vero maxime omnes eadem,

- p. 845. ἄπερ καὶ μὲ πρῶν ἐκεῖνοι, τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν γνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἡγνοημένην^{m)} οὐσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεῖς, ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὕσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων, ἅγε δὴ, ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τὸν μαθητὴν, περιβαλε ἥδη τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε οἴκαδε· οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ'ⁿ⁾, ἐφ' ὅτῳ, εἰ^{o)} καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρενδοκιμεῖ τὴν
 8 ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις οὕτως, ὀργιλωτέρον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτήρ
 p. 846. ἐπικληθεῖς, καὶ οὗτος ὁμοίον τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας μάχῃ· εἰ βούλεσθε, διηγῆσομαι καὶ τοῦτο, ὅποιον ἐγένετο. εἰδῶς γὰρ τούτους^{p)} ἀκλῆμους ὄντας, καὶ πλήθει παμ-

m) ἡγνοημένην] „Sic habere J. H. Fl. B. 2. notat *Solanus*. Sed et habent ita aliae.“ Cod. 2954. pro hac genuina voce exhibet *ἦντω ἐτι*. n) τῶν δ'] „ἴσως τοῦ L.“ Vid. Adnot. o) ἐφ' ὅτῳ, εἰ] „ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς *Graev*. Sed nihil mutant Edd.“ Vid. Adnot. p) εἰδῶς γὰρ τούτους] Sic plane B. 3. Sed εἰδῶς τούτους γὰρ A. 1. 2. B. 1. colo tamen, ut in B. 3., ante εἰδῶς posito. Sic etiam Cod. 2954. praeterquam quod τούτους, narrante *Belino*, omissum; et sic, probante eodem *Belino*, edidit *Schm. Reitzius* vero, nescio, quo auctore, et quamobrem, post εἰδῶς demum graviter interpunxerat, εἰδῶς ad praecedentia referens; quem temere secuti *Bipp*. et *Belinus* quoque in versione. *Gesnerus*, ut par erat,

propter quae me nuper isti: inventionis novitatem, argumentum picturae recens, et superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis, occupari illos ab argumento novo, et ab arte contemplanda abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam considerent, *Age*, inquit ad suum discipulum, *Miccio*, involve jam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum artis nostrae laudant: ejus autem, propter quod debebat laudari, si be-

ne et ex arte se habet, non multam habent rationem; sed exquisitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas. Zeuxis igitur ita, justo ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cognominato, simile quiddam usu venisse dicitur in pugna adversus Gallograecos. Si vultis, hoc quoque, ut factum sit, enarrabo. Cum sciret enim, hos viros fortes esse, et numero plurimos esse videret, et phalan-

πόλλους ὄρων, καὶ τὴν φάλαγγα καρτερῶς συναραρυῖαν, καὶ p. 846.
ἐπὶ μετώπου μὲν προασπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν, ἐς
βάθους δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ^{q)} ὀπλίτας, ἐπὶ
κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὴν ἵππον διςμυρίαν ^{r)} οὖσαν, ἐκ δὲ τοῦ
μέσου τὰ ἄρματα ἐκπηδήσεσθαι ^{s)} μέλλοντα δρεπανηφόρα ὀγ-
δοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δις τοσαύτας· ταῦτα ὄρων,
πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὥς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων
αὐτῷ ^{t)}. ἐκεῖνος γὰρ δι' ὀλίγου ^{u)} τῆς στρατείας ἐκείνης πα-
ρασκευασθείσης, οὐ μεγαλῶσι, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου
ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ
πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνήτες ^{x)} δὲ, ὑπὲρ ἡμισυ τῆς στρα-
τιᾶς ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καὶ τινα εὐπρε-
πῇ διάλυσιν εὐρίσκεισθαι τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Πό- 9
διος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἶα παρῶν
ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἑκαταδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ· τού- p. 847.

secundum vett. Edd. vertit, *Wielandius* vero eīdōs prorsus
omisit. q) τεταγμένους] τεταμένους minus bene 2954.
r) διςμυρίαν] „δυσμυρίαν male J. H. B. 2. Fl. Par. Sed
correxīt S. Alioqui vel nulla Ed. praeunte corrigendum fuis-
set.“ s) ἐκπηδήσεσθαι] „ἐπιβήσεσθαι P. et A. Codd. At
vulgatam servat Cod. Fl. et ms. B. item Ed. Fl. J. H. Par.
etc.“ t) αὐτῷ] „Sic P. Cod. αὐτῶν Edd. J. H. B. 2. Fl. Par.
etc.“ u) δι' ὀλίγου] „Ita recte P. et marg. A. 1. W. δι' ὀλί-
γον Edd.“ x) γυμνήτες] „Nihil variare Edd. adnotat Sa-
lanus.“

gem valide densam, et in
fronte quidem tegentes pri-
mam aciem loricatedos ae-
re, introrsus vero et in ver-
sum stantes in acie vicenos
quaternos armatos, cornua
firmare utrinque viginti mil-
lium equitatum; e media
acie prorupturos currus fal-
catis octoginta, et bigarum
praeter hos alterum tantum:
haec, inquam, videns, ma-
le sane de rebus suis spera-
vit, qui invicta ista sibi
putaret. Ipse enim, brevi
tempore comparato illo ex-

ercitu, non magnifice, ne-
que pro dignitate belli, ve-
niebat, paucos oppido du-
cens, et in his peltastas ple-
rosque et levis armaturae
homines: velites autem ul-
tra dimidiam exercitus par-
tem erant. Itaque jam vi-
debatur illi pacisci, et ho-
nestam belli dissolvendi ra-
tionem reperire. Verum
Rhodius Theodotas, vir for-
tis et ordinandae aciei peri-
tus, cum adesset, non pas-
sus est animum abjicere.
Erant enim etiam sexdecim

p. 847. τους ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας τέως μὲν ἔχειν, ὥς οἶόν τε, κατα-
 κρύψαντας^{γ)}, ὥς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ στρα-
 τοῦ· ἐπειδὴν δὲ σημήνην ὁ σαλπικτῆς, καὶ δέη συμπλέκεσθαι,
 καὶ εἰς χεῖρας λέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνηται,
 καὶ τὰ ἄρματα οἱ Γαλάται, ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ δια-
 στήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων,
 ἀπαντᾶν ἐφ' ἐκάτερα^{z)} τοῖς ἱππεῦσι, τοὺς ὀκτῶ δὲ ἀντεπα-
 φεῖναι τοῖς ἄρματιλάταις, καὶ συνωριασταῖς· εἰ γὰρ τοῦτο γέ-
 νοιτο, φοβηθήσονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γα-
 10 λάτας αὐτίς ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. Οὐ
 γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ
 ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν,
 ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον τετριγύτων^{a)}
 ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον,
 ὥς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομάλιας ὥς
 ἐς ἀρπαγὴν ὑπεραιωρουμένας, πρὶν ἢ^{b)} τὸ τόξωμα ἐξικνεῖ-
 p. 848. σθαι, ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφενγον· οἱ μὲν πεζοί,

γ) κατακρύψαντας] „κατακρύψαντα P.“ z) ἐκάτερα]
 „ἐκατέρους P.“ Sic et 2954. a) τετριγύτων] „Delrio τρα-
 χυτήτων. Sed nihil mutant J. Fl. H. Par. etc. b) πρὶν ἢ]
 „Sic habere J. Fl. H. et B. 2. notat Solanus.“

Antiocho elephantī. Hos
 jussit Theodotas tum qui-
 dem, quantum ejus fieri
 posset, occultos habere, ne
 manifesti essent, ultra ex-
 ercitus eminentes: ubi ve-
 ro classicum cecinisset, et
 jam concurrendum esset, at-
 que veniendum ad manus,
 inveheturque jam hostium
 equitatus, currusque suos
 Gallograeci aperta phalange
 et discedentes emitterent;
 tum quaternos elephantē
 singulis utrinque equitum
 alis occurrere, octo autem
 alios contra immitti cur-
 ruum et bigarum agitatori-
 bus. Hoc enim si fieret,

terrebuntur, dicebat, illo-
 rum equi, et retro in ipsos
 Gallograecos fuga irruent.
 Idque ita factum. Cum e-
 nim nunquam elephantem
 neque ipsi Gallograeci, ne-
 que equi illorum vidissent:
 adeo ad inopinatum specta-
 culum perturbati sunt, ut
 cum longe adhuc abessent
 belluae, audito solo illorum
 barritu, et dentibus con-
 spectis, tanto insignitius,
 ut e nigro usquequaque cor-
 pore, fulgentibus, et ro-
 stris tanquam ad rapinam
 sublatis; antè teli jactum,
 inclinatis sine more modoque
 fugerent: ubi pedites qui-

περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμε-
νοι ὑπὸ τῶν ἵππῶν, ὥς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτοὺς, τὰ
ἄρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκίλους
οὐκ ἀναιμῶτι διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὀμήρου,

— — δῖοι δ' ἀνεκνυβαλίσαν.

Hom. II.

οἱ ἵπποι δ' ἐπέπερ ἄπαξ τῆς ἐς °) τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο,
οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόν-
τες^d)

XVI,

379.

Κεῖν' ὄρεα κροτάλιζον, — —

Ib. XI,

160.

τέμνοντες, νῆ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας
τῶν φίλων καταβάλοιεν °). πολλοὶ δ' ὥς ἐν ταραχῇ τοσοῦτῃ
κατεβάλλοντο^f). εἶποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες,
καὶ συναναδρίπτουντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρ-
πάζοντες, καὶ τοῖς ὁδοῦσι περιπείροντες, καὶ τέλος, οὗτοι κα-
τὰ κράτος παραδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην. Οἱ Γαλάται 11
δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλοῦ τοῦ φόνου γενομένου, οἱ
δὲ, ζῶντες ἐλαμβάνοντο, πλὴν πάνν ὀλίγοι^g), ὅποσοι ἔφθα-
p. 849.

c) ἐς] „Sola S. omisit ἐς.“ d) ἀποβαλόντες] „Sic dedi ex
Fl. B. 2. (nec non B. 1. et 3.) ἀποβάλλοντες Par. ἀποβαλόν-
τες male J. H. Ald. (1. et 2.) Fr. S.“ Ce erum voluerat Reitz.
τοὺς τε ἐπιβάτας, perperam. e) καταβάλοιεν] καταλά-
βοιεν 2954. Bel. Schm. f) κατεβάλλοντο] „κατελαμβάνον-
το Ms. B. Nihil mutant Edd.“ Recepit, Belino suffragante,
Schmiederus. g) ὀλίγοι] „ὀλίγον sola margo A. 1. W.“

dem confixi mutuo suorum
jaculis, et ab equitibus con-
culcati, qui toto impetu in
illos ruerent; currus autem,
relati et ipsi retro in suos,
non sine sanguine inter ip-
sos differebantur, sed ut est
apud Homerum,

— — dederunt sonitum-
que ruinaeque.

Equi vero semel recta re-
gione viarum excussi, cum
ferre elephantos non pos-
sent, dejectis aurigis,

Currus cum strepitu vacuos
raptant, — —

secantes, per Jovem, et la-
cerantes falcibus, si quos
amicorum dejecissent; mul-
ti vero, ut in tanto tumultu,
dejiciebantur. Inseque-
bantur vero elephantietiam,
qui conculcarent, et rostris
in altum jactarent corpora,
et corripere, et confode-
rent dentibus: et tandem
hi suis viribus tradunt An-
tiocho victoriam. Gallo-
graeci autem partim in prae-
lio ceciderunt, magna cae-
de facta, partim vivi capti
sunt, praeter paucos oppi-

p. 849. σαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον ^{h)})· καὶ προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ο δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἐκκαίδεκα τούτοις θηρίοις ἐγένετο ¹⁾), ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἤμεν πρὸς αὐτούς; ἐπὶ τε ^{k)}) τῷ τροπαίῳ κελεύει ἄλλο
 12 μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι. Ὡρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμόν ὅμοιον ἢ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης, ἐλέφαντες δὲ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὀρῶντας, καὶ θανατοποιῖα ἄλλως ¹⁾). ἐκείνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποίθην ^{m)}), οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστίν· ἀλλ' ὅτι μὲν θήλεια Ἴπποκένταυ-

h) ἐπαιώνιζον] „Sic J. Par. S. H. Fl. ἐπαιώνιζον Schol. et P.“ i) ἐγένετο] „Ald. (1.) ἐγένεσο. Sed margo ejus ἐγένετο, quod jam habebant recte cett. Edd.“ k) ἐπὶ τε] ἐπειτα 1954. Bel. Schm. Sed cf. Adnot. l) ἄλλως] „Nihil hic abire a vulgata J. Fl. H. S. notat Solanus.“ Nihilominus, praeunte Schmiedero et monente Seagero, ἄλλως interpungendo cum antecedentibus nectere placuit, quum olim ad sequentia relatum esset. Vid. Adnot. m) ἐπεποίθην] „ἐπεπόνθειν L. male.“ Eadem variatio est Prom. in Verbb. c. 3. ubi vidd. Adnott. Tom. I. p. 221. sq.

do, qui fuga montes petiere. Paeonem autem cecinerunt, qui cum Antiocho fuerant Macedones, et alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec sine lacrumis, pudeat nos, inquit, milites, quorum salus in sexdecim his bellis posita fuerit. Itaque nisi percussisset hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus? In tropaeo autem jussit aliud nihil, quam solum

elephantem, insculpi. Jam mihi videndum est, ne, quod mihi contigit, Antiochi praelio sit simile. Reliqua quidem praelii, indigna visa sunt attentione: elephantum autem quidam sunt, et peregrina spectantibus terculamenta, et praestigiae merae: illa quidem laudant omnes. Ast quibus ego confisus fueram, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque,

ρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται, καὶ ὥςπερ ἐστὶ, p. 850.
 καινόν, καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα
 τῷ Ζεύξειδι πεποιήται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ
 μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρον δεικ-
 νύειν.

ut est, novum ac portento- sum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeu- xidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis	periti, et cum arte inspicitis omnia. Utinam modo dig- na sint, theatro quae osten- dantur!
--	--

p. 850.

A P M O N I A H Σ.

Argum. Epistola haec est commendatitia ad amicum quendam potentia et eruditionis fama maxime conspicuum, praefectum, ni fallor, Syriae adjacentibusque terris. Quemadmodum enim *Harmonidae* tibicini gloriae cupidissimo, qui quam celerrime quam plurimis innotescere cuperet, Timotheus ejus magister hoc dederit consilium, ut paucis tantum viris, iisque peritis et auctoritate gratiaque polleantibus, artem suam probaret; quo facto mox nomen ejus omnium ore celebratum iri: ita nunc se quoque, laudis et ipsum studiosissimum, auctor scribit opera quaedam sua ad amicum, magnae auctoritatis virum, mittere eodem consilio, eademque cum spe, si huic modo probata fuerint, certissime fore, ut fama doctrinae et artis suae, quam alibi jam consecutus sit maximam, etiam per istas regiones brevi divulgetur.

1 Ἀρμονίδης ὁ αὐλητής, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἐνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιοῦντα εἴσονται με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν ἐδιδάξω με ἥδη ^{a)}), ἀρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα ^{b)} λεπτὸν τι, καὶ ἐμμελὲς, καὶ ὑποβάλλειν ^{b)} τοὺς δακτύλους

a) ἡ δ ἡ] Comma post hanc vocem in Edd. A. 1. 2. *Reitz.* et recentt. omisum restitui, praeuntibus B. 1. et 3. b) ὑποβάλλειν] „Sic M. J. S. H. Fl. Par. etc.“

H A R M O N I D E S.

Harmonides tibicen interrogavit olim inagistrum suum Timotheum: Dic mihi, inquit, *Timothee*, quomodo celebris in arte fieri possum? et quo facto meo me Graeci omnes cognoscent? *Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me jam, accurate tibiam temperare, et inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, et admove*

εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαλνεν ἐν θυμῷ, p. 851.
καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἁρμονίας
ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς
Λυδίου τὸ Βακχικόν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνόν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ
γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμεμάθηκα ^{c)} παρὰ σοῦ· τὰ
μέγιστα δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ
πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγέναιτο, ἢ δόξα, ἢ παρὰ τῶν πολ-
λῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθει, καὶ δεικνυσθαι τῷ
δακτύλῳ· καὶ ἦν που φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς
ἐμέ, καὶ λέγειν τοῦνομα, ΟΤΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἀρμονίδης ^{d)}
ἔστιν, ὁ ἄριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, το-
πρῶτον ἐλθὼν οἰκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονί-
δι, καὶ ἐνίκησας ^{e)} ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἔμμανεϊ, τοῦ ὁμωνύμου
σοι ^{f)} ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν ὃς ἡγνόει τοῦνομα, p. 852.
Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν καὶ νῦν φανῇς, συνθέου-
σιν ἐπὶ σὲ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ἔστι
δὲ ἅπερ ἡνῆάμην αὐλητῆς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα ^{g)}

c) ἐκμεμάθηκα] „καὶ μεμάθηκα W.“ Sic et 2954. d) ἐ-
κείνος Ἀρμονίδης] Ἀρμονίδης ἐκείνος 2954. e) ἐνίκη-
σας] „νικήσας Edd. et M.“ Emendatio debetur Jansio. f)
ὁμωνύμου σοι] „ὁμώνυμόν σοι Edd. omnes et M. ὁμωνύ-
μου σου Murcil. ὁμωνύμου σοι Pell.“ g) τὰ ὄρνεα — πε-

*commode digitos sublatione
crebra ac positione, et ince-
dere ad numeros, et ut can-
tus consentiat choro, et modi
uniuscujusque proprietatem ser-
vare, Phrygii illum quasi di-
vinum afflatum, Lydii Bac-
chicum furorem, honestam
gravitatem Dorii, et Ionii de-
nique venustatem. Haec igi-
tur didici a te omnia. Ma-
xima vero, et propter quae
concupivi artem canendi tibiis,
nondum video quomodo ab il-
la mihi contingant, gloria ap-
ud populum, et ut conspi-
cuius sim in multitudine homi-
num, et monstrer digito, et*

*ut, sicubi appaream, statim
convertantur ad me omnes, et
nomen meum dicant, Hic est
ille Harmonides, tibicen
optimus! quemadmodum cum
tu etiam, Timothee, primum
domo e Boeotia adveniens suc-
cinuisti Pandionidi, vicisti-
que in Ajace furioso, modu-
los faciente tuo illo cognomi-
ne; nemo erat, qui ignoraret
nomen, Timotheum Theba-
num. Sed ubicunque nunc et-
iam conspiciendum te praebes,
concurrunt ad te omnes, ut
ad noctuam aves. Haec sunt,
propter quae tibicen fieri opta-
vi, et pro quibus laborem il-*

- p. 852. τὸν πόνον τὸν πολύν· ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνευ τοῦ ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξιάνην^h), ἀγνώστῳ μοι προσγεγόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὀλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. οὐδὲν γὰρ ὄφελος ἀποβόητον, φασί, καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παιδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον κῆρυκαυτῶ, καὶ τῇ τέχνῃ· καὶ σοι διττὴν εἴσομαι τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ, τὸ μέγιστον, καὶ 2 ἐπὶ τῇ δόξῃ αὐτῆς. Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', ὦ Ἀρμονίδη, ἐρᾷς μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, σὺ μικροῦ πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γινώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν οὕτως πῶς ἐς τὰ πλήθη παριῶν, ἐπιδεικνύμενος ἐθέλοις πορίζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ οὕτως ἅπαντες εἰσονται σε· ποῦ γὰρ ἂν εὐρεθείη ἡ θέατρον, ἡ στάδιον οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς p. 853. Ἕλλησιν; ὥς δὲ ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρασ ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τοῦθ'ⁱ) ὑποθήσομαι σοι· σὺ γὰρ αὖλει μὲν καὶ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω σοι

πόννηκα] „Tredecim illa verba desunt in J. adsunt in ceteris ad unam omnibus; adsunt etiam in W. nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα habeat τὸ ὄρνεον.“ h) δεξιάνην] εὐξάμην 2954. minus bene. i) τοῦθ'] „Sic Edd. τοῦτο W.“

lum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio et ignoto contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate futurus sim. Occultae enim, ajunt, nullus est respectus Musicae. Verum tu, inquit, et haec doce me, quomodo et me ipso et arte utendum sit: et duplicem tibi habebō gratiam, et de canendi facultate, et, quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget, ipsius nomine. Respondet igitur illi Timotheus: Tu vero, inquit, Har-

monide, amare te noris rem non parvam, laudem et gloriam, et ut insignis fias, et cognoscaris a plurimis. Hoc vero si sic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, praestare tibi velis; longum fuerit, et ne sic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in quo tibi canas Graecis omnibus? Quo vero facto innotescas illis, et ad finem voti tui pervenias, id ipsum quoque ego tibi subjiciam. Cane tu quidem etiam theatri nonnunquam; sed parum cura vul-

τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπιτομος καὶ ῥᾶστα ἐπὶ τὴν δόξαν ἄγουσα, p. 853.
 ἥδε ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους
 καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κόρυφαῖοι, καὶ ἀναμφιλόγως θαυ-
 μαστοὶ, καὶ ^{k)} ἐπ' ἀμφοτέρω πιστοὶ, εἰ τούτοις (φημί) ἐπι-
 δείξαι τὰ ἀνλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται ^{l)} σε, ἅπανσιν
 Ἑλλήσι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν οὕτῳ βραχεῖ· καὶ
 τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ
 οὓς θαυμάζουσιν ^{m)}, οὗτοι δὲ εἴσονται σε ἀνλητὴν εὐδόκιμον
 ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἳ γε πάντως ἀκολουθήσουσι
 τοῖς ἄμεινον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γὰρ τοι πολὺς οὗτος λεῶς,
 αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάνανσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐ-
 τῶν. ὄντινα δ' ἂν οἱ προὔχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσιν μὴ
 ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον· ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί.
 καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι ⁿ⁾ p. 854.
 κροτῆσαι ποτε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἐπτά, ἡ πέντε, ἡ

k) καὶ l) „deest in Edd. adest in W.“ l) ἐπαινέσονται]
 „Sic M. recte et Edd. excepta B. 2. (nec non 1. et 3.) quae
 vitiose ἐπαινασονται, quod Forst. tamen mutaverat in ἐπαι-
 νήσονται. Sed —έσομαι in prosa usitatius.“ Jens. placuit
 ἐπαινέσονται. At vid. Adnot. m) οὓς ἅπαντες ἴσασι,
 καὶ οὓς θαυμάζουσιν] „Quatuor verba ab οὓς ad οὓς
 omisit Fl. quae adsunt in cett.“ *) ἴσασιν] „Sic dedi ex
 L. εἰσι Edd. Quid M. habeat nescio, abscissa enim haec
 sunt. Solan.“

gus. Compendiaria vero, et
 facillime ducens ad gloriam
 via ista est: si nempe elegeris
 Graecorum optimos, et pau-
 cos illorum, qui capita sunt,
 et extra controversiam admi-
 rabiles, et quibus fides in
 utramque partem habeatur:
 [sive vituperent sive lau-
 dent] his, inquam, si osten-
 deris cantus tuos, atque hi te
 laudaverint; Graecis omnibus
 brevi adeo tempore innotuisse
 te putato. Vide, quomodo
 hoc demonstrem. Si enim quos
 omnes norunt, et quos admi-
 rantur, hi norint, te proba-
 Lucian. Vol. IV.

tum tibicinem esse; quid vul-
 go tibi opus est, qui omnino
 sequetur hos, qui melius judi-
 care possunt? Ista enim mul-
 tudo, ipsi quidem ignorant
 meliora, sellularii majorem
 partem opifices: quem vero
 principes laudaverint, illum
 non sine ratione laudari arbi-
 trantur, itaque laudabunt ipsi
 quoque. Etenim in certami-
 nibus quoque, multitudo qui-
 dem spectatores sunt eatenus,
 ut plaudant aliquando vel si-
 bilent: judicant vero aut sep-
 tem, aut quinque, aut quot-
 cunque tandem. Illa quidem

- p. 854. ὅσοι δὴ ⁿ). ταῦτα ὁ μὲν Ἀρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μετα-
 ξὺ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἡγωνίζετο, φιλοτιμότε-
 ρον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτος ἐν τῇ
 σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν
 3 Διονυσίοις. Ὁ μέντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος οὐκ ^o) αὐληταῖς,
 οὐδ' Ἀρμονίδῃ μόνον εἰρησθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι
 δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, τοῦ παρὰ τῶν
 πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν
 τὰ ὅμοια περὶ τῶν ξμαντοῦ, καὶ ἐξήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνω-
 σθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἐπόμενος, ἐσκοπούμην ὅστις
 ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτω πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι,
 p. 855. καὶ ὅς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. οὗτος ^p) δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες
 ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, ἀρε-
 τῆς ἀπάσης ὁ γνῶμων, φασί, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιού-
 των. εἰ δέ σοι δείξαιμι τὰμὰ, καὶ σὺ ἐπανέσειας αὐτὰ (εἴη γὰρ
 οὕτω φανήσεσθαι ^q)) καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπίδος,

n) δὴ] „δεῖ L. δὴ Fl. J. Par. etc.“ o) οὐκ] „Deest haec
 particula in Ed. Fl. adest in cett. et in P.“ p) οὗτος] „οὗ-
 τος Edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte L.“ q) φανή-
 σεσθαι] φαντάζεσθαι conj. Seager. merum φάντασμα. Vid.
 Adnott.

Harmonides perficere non
 potuit. Inter canendum e-
 nim, narrant, cum primum
 in certamen descenderet,
 contentius prae honoris cu-
 piditate dum inflat, in ip-
 sam quasi tibiā exspira-
 vit, et sine coronae honore
 in tabernaculo (scena) mor-
 tuus est, eodem tempore et
 prima et ultima vice canendi
 arte usus in Dionysiis. Ve-
 rum Timothei illa oratio,
 non tibicinibus neque Har-
 monidi solum dicta mihi vi-
 detur, sed qui gloriam ad-
 amarunt omnibus, cum pu-
 blicum quiddam profiten-
 tur, cum populari laude o-

pus habent. Ego igitur,
 cum et ipse cogitarem de
 mea ratione similiter, et
 quomodo celerrime possem
 innotescere omnibus, quae-
 rerem: Timothei sermonem
 secutus, dispiciebam, quis
 in hac urbe esset praestan-
 tissimus, cui fidem reliqui
 habeant, quique unus sit
 instar omnium. Ille igitur
 tu nobis videri vir debebas
 jure meritoque, virtutis om-
 nis, quod quidem caput est,
 norma, ajunt, et recta ta-
 lium regula. Si vero tibi
 mea ostendissem, tuque ea
 laudasses, (atque utinam ita
 tibi videatur!) scilicet ad

ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἀπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν παρὰ σοῦ ἐλό- p. 855
μενός, οὐχὶ παραπαίειν ἂν εἰκότως νομισθείη; ὥστε λόγῳ μὲν
ἐφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἀναρξήσομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥς-
περ ἂν εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπεδεικνύμην ^τ) τοὺς
λόγους. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἓνα τε, καὶ σύναμα ^ς) πάντων
συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ἦσθα. οἱ μὲν γὰρ τῶν
Λακεδαιμονίων ^ι) βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἐκάστου μίαν ψήφον
φερόντων, ἐκείνοι μόνοι ἐκάτερος αὐτῶν, δύο ἔφερον ^υ). σὺ
δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφορῶν, καὶ τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ p. 856.
ὅλως ἀπάντων ὁ πολυψηφώτατος ἐν παιδείᾳ. σὺ γὰρ καὶ μάλι-
στα ὅσῳ τὴν λευκὴν αἶψα καὶ σώζουσας φέρεις, ὃ καὶ θαρσύνει
με τῷ παρόντι ποιεῖ, διὰ γὰρ τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος καὶ
πάνυ δικαίως ἂν φοβηθέντα. κἄκεῖνο δὲ, νῆ Δία, προσέτι
καὶ αὐτὸ ^τ) θαρσύνει ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια ^γ)

τ) ἐπεδεικνύμην] Sic B. 3. Vulgo autem ἐπιδεικνύμην.
Pluribus verbis Cod. 2954. ὥσπερ ἂν εἰ τοὺς ἀπανταχόθεν ἀν-
θρώπους συγκαλέσας (dehebat esse συγκαλέσαντες, quod etiam
Schmiederus vidit) ἐς κοινὸν θέατρον ἐπιδεικνύοιμεν τ. λ. quae
Belinus probat et censor editionis Schmied. Jenensis. At vid.
Adnot. s) σύναμα] Vulg. σὺν ἅμα. Sed correximus ad
normam locorum Timon. c. 23. et Pro Merc. Cond. extr.
quemadmodum id etiam De Merc. Cond. c. 1. fecimus. t) Λακεδαιμονίων] Μακεδόνων 2954. ineptissime. υ) δύο
ἔφερον] δύο ἔφερε 2954. x) αὐτὸς] „Sic recte L. αὐτῷ
male Edd. αὐτὸν Pell. γ) ἀλλότρια] „ἀλλότριον] Ita Edd.
J. Fl. H. Par. etc. nisi quod ἀλλότριαν B. 2. male. Ἀλλότρια

finem me spei venire puta-
bam, in uno qui suffragio
ferrem universa. Aut quis
est, quem tibi si praeferam,
non merito insanire videar?
Igitur verbo quidem in uno
homine jaciemus aleam; re
autem vera idem est, quasi
omnibus undecunque homi-
nibus vim dicendi ostende-
rem. Apertum enim est,
te et singulis, et collectis
in universum omnibus, es-
se praestantiorē. Lace-
daemoniorum reges, calcu-
los reliquis singulos haben-

tibus, soli habebant binos.
Tu vero et ephorum, et
senum insuper, calculos; et
omnino omnium in doctri-
na amplissimum suffragandi
jus habes, ea maxima de
caussa, quod candidum sem-
per et salutarem fers calcu-
lum: quae res etiam mihi
in praesenti facit fiduciam,
qui propter rei, quam co-
nor, magnitudinem merito
perterrear (*timuissē*). Ad-
haec illud etiam profecto
animum mihi addit, quod
non plane aliena tibi sunt

- p. 856. τὰ μὰ εἶναι σοι· ὃς πόλεως τε κείνης εἰμι, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον κοινῇ ^{z)} μετὰ παντὸς τοῦ ἔθνους· ὥστε ἦν που καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὥσιν αἱ ἀμείνους,
- p. 857. σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς προστιθείς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδέον παρὰ ⁴ σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκεῖτω. Καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανόν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἦδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα ὑπηνέμια ὀνειρατά, φασί, καὶ ἐπῶν ^{a)} σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς ἐν τῷ παρόντι δειχθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὁρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεῖξει νομίζεσθαι, σοὶ γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . εὐφρμεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν
- p. 858. ἀγῶνα χωροῦντα. δόξαιμεν γάρ, ὧ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ

Jens. et Pell. quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servant. At *Jensii* et *Pell.* emendationem non solum B. 3. plane exhibet, verum etiam Codex 2954. confirmat: quapropter, probante *Belino*, *Schmiederus* recte ἀλλότρια edidit; nec nos dubitabamus sequi. ^{z)} κοινῇ] κοινῇ B. 1. et 3. ^{a)} ἐπῶν] „Sic Edd. omnes. *Ἐπαίων Angl.* P. et L. item marg. A. 1. W.“ Sic et 2954. et hinc *Schm.* At vid. Adnot.

mea, qui tum ex ea urbe sim, quam saepe tu ornasti, primo quidem privatim ipsam, iterum vero publice cum gente universa. Itaque si forte nunc etiam in sequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque sint meliores, tu adjecto illo Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domesticum tibi et familiare videatur prava *hic etiam* corrigere. Etenim neque illud mihi satis est, si multi ante me admirati sunt, si nobilis jam ego, si lau-

dantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa somnia, quod ajunt, *vento concepta*, et irrita, *umbræ verborum*: verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis possit; sed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, si quidem tibi ita videatur, aut omnium — Sed bene ominari fas est ad tantum certamen euntem. Videamur enim, o Dii, digni hodie, quo-

βεβαιώσατε ἡμῖν τὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὥς τὸ λοιπὸν p. 858.
 θαρσύνοντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον
 ἦττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπῳ τὰ μεγάλα νενικηκότι.

rum ratio habeatur! et fir-	nem procedere possimus.
mate nobis laudem <i>tributam</i>	Stadium enim omne minus
ab aliis, ut reliquo tempo-	formidabile ei, magna qui
re cum fiducia in multitudi-	Olympia vicerit.

p. 859. ΣΚΥΘΗΣ^a) Η ΗΡΟΞΕΝΟΣ.

Argum. Simili hic libellus est consilio et argumento cum praecedente *Harmonide*. Commendare enim scripta et famam suam Lucianus vult duobus quibusdam spectatissimis viris, Thesalonicae civibus, patri et filio, per quorum favorem ac patrocinium jam et reliquis civibus, ab illorum judicio et auctoritate suspensis, se probatum iri sperat. Illustratur res Anacharsidis *Scythae* exemplo, qui Athenas profectus ad leges ac mores Graecorum cognoscendos, quum, quo duce ipse in urbe illa hospes singularum rerum notitiam sibi compararet, dubius haereret, felici casu in Toxaridem popularem inciderit, eoque intercedente in Solonis, viri sapientissimi et summae apud cives auctoritatis, familiaritatem venerit. Cf. Adnot. prima ad hunc libellum.

1 Οὐ πρῶτος^b) Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήνας, παιδείας ἐπιθυμία τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτοῦ, σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ἐπιτηδευμάτων φιλομαθῆς τῶν ἀρίστων· οἴκοι δὲ, οὐ τοῦ βασιλείου γένους ὦν^c), οὐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ^d) Σκυθῶν τῶν πολλῶν καὶ δη-

a) ΣΚΥΘΗΣ] „ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. Σκύθης. Conf. c. 7. pr.“ b) πρῶτος] „Sic B. 2. Par. S. Amst. πρῶτον Ald. (1. et 2.) Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M. vitio temporis.“ Etiam B. 1. habet πρῶτον, sed B. 3. recte πρῶτος. c) ὦν] „Sic recte Edd. vett. ὄν male recentiores.“ d) ἀλλὰ] ἀλλ’ οὐ 2954. perperam.

SCYTHA SEU CONCILIATOR HOSPITI.

Non primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae caussa; sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir et pul-

chrarum rerum amans, optimorumque institutorum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, sed Scytharum

μοτικῶν, οἱοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦ· p. 859. το δὲ ἐστὶ, δύο βοῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀμάξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις οὐδ' ἀπῆλθεν ἐτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε^{e)}· καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ Ξένῳ Ἰατρῷ^{f)} οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τοῦνομα^{g)}, p. 860. ἥρως γενόμενος, ἐπεκτέσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ ἀνθ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας κατελέγη^{h)}, καὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν εἰς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἔσως διηγῆσασθαι, ὥς μάθητε οὐ Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὃν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰⁱ⁾ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ^{k)} τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, 2 ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνή, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι^{l)} εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἣν τοὺς στενωποὺς οἶνω πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο συγνάκις γενόμενον, (οὐ γὰρ ἡμέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἀκού-

e) ἀπέθανε] „ἀπέθανεν W. Prius vero servant Edd.“ f) Ἰατρῷ] „ιατροῦ male W.“ g) τοῦτο γὰρ τοῦνομα] τοιοῦτο γὰρ ὄνομα 2954. minus bene. h) κατελέγη] κατελέγη jota subscr. B. 1. i) παρὰ] „Sic recte Fl. S. Amst. item Codd. M. et L. περί male J. H. etc.“ Illud et *Aldinae* habent compendio scriptum. k) κατὰ] ἐπὶ 2954. errore ex proxime praecedentibus orto. l) κελεῦσαι] κελεῦσαι B. 1. 5. vitiose.

de multis unus et plebeiorum, quales apud illos sunt, qui Octipedes vocantur: hoc autem significat boum duorum dominum esse, et unius plaustrī. Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis mortuus est. Neque ita multo post pro Heroë est habitus, sacrificantque illi, ut **HOSPITI MEDICO** Athenienses: hoc enim nomen, cum Heros esse juberetur, accepit. Causam vero cognominis, et cur in Heroas relatus sit, et pro Aesculapii posteriorum uno habitus,

enarrare haud abs re forte fuerit, ut discatis, non Scythīs modo patrium esse immortalitatem credere, et ablegare nuntios ad Zamolxin; sed Atheniensibus etiam licere Deos facere in ipsa Graecia Scythas. In magna illa pestilentia visa sibi (per quietem) est videre Architelis Areopagitae uxor, adstantem sibi Scytham, qui juberet dicere Atheniensibus, a pestilentia ipsos vexari desituros, si vicos urbis vino multo conspergant. Hoc saepius factum (neque enim neglexerunt, qui au-

p. 861. σαντες *) ,) ἔπαυσε ^m) μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινας ⁿ) πονηροὺς ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὁδῷ, εἴτε ἄλλο τι πλέον εἰδὼς ὁ ἥρωας ὁ Τόξαρις, αἶτε ἰατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' οὖν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδεται αὐτῷ λευκὸς ἵππος καταθνύμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἔδειξεν ^o) ἡ Δειμαινέτη προσελθόντα αὐτόν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ περὶ ^p) τοῦ οἴνου. καὶ εὐρέθῃ κείθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ ^q) καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι ^r), καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο ^{*}), τῇ λαιᾷ μὲν τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ βιβλῖον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἰδοὺς ἄν αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῖν, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλῖον. τὰ δ' ἄλλα ^s) τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ

*) οἱ Ἀθηναῖοι ἀκούσαντες] Vulg. Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, minus recte. Genuinum ordinem servavit Cod. 2954. probante *Belino*, cujus iudicium etiam *Schmiederus* secutus est. m) ἔπαυσε] „ἢ ἐποίησε L.“ Probavit hoc glossema *Solanus*. Vid. Adnot. n) ἀτμούς τινας] Ita veit. Edd. Sed *Reitz.* et recentt. ἀτμούς τινὰς ex arbitrio posuerunt. o) ἔδειξεν] „*Pell.* an ἔδειξεν ut ante?“ Ante ἔδοξεν, nunc ἔδειξεν. p) περὶ] „Sic Edd. et M. Sola J. male παρὰ.“ Idque ex A. 1. et 2. ubi παρὰ compendio notatum. q) εἰ] „Erasa priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam agnoscunt Edd.“ r) ἔτι] „Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in Par. quare id servavi, etsi abesset a J. et Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant.“ Cum W. facit etiam B. 3. Sed pro puncto pristinum comma reposui, quia καὶ cum praecedente τὲ arctius cohaeret. *) ἐγκεκόλαπτο] „ἐγκεκόλαπτο W. male.“ s) τὰ δ' ἄλλα] τὰ δὲ ἄνω 2954. quae, *Belino* probata, recepit *Schm.* Vertit etiam *Wiel. aber*

dierant, Athenienses) finem pestilentiae apud illos imposuit, seu vapores quosdam malos odore delente vino, seu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvitur equus albus, in ipso monumento immolatus, illo ipso loco, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de vino praece-

pisse: et inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus (omnis) jam apparebat, et (tum) maxime, quod in columella insculptus erat Scythia, sinistra quidem arcum intantum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas jam adhuc ultra dimidiam ejus partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero colu-

χρόνος ἤδη ἐλυμῆνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, p. 861.
 ἐν ἀριστερεῇ εἰς ¹⁾ Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα,
 καὶ ἡ στήλη χαμαὶ, πλὴν ἄλλ' ἔστεπται γε αἶε, καὶ φασι, πυ- p. 862.
 ρεταίνοντάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν
 Δί', οὐδὲν ἄπιστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἴασατο τὴν πόλιν. Ἀλλὰ ³
 γὰρ οὐπερ ἔνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ
 Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκὼς, ἀνῆει ἐκ Πειραιῶς, οἷα
 δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώ-
 μην, πάντα ἀγνοῶν, ψοφοδεὴς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ,τι
 χρήσαιτο ^{u)} ἐαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελῶμενος παρὰ ^{x)}
 τῶν ὁρώντων ἐπὶ τῇ σκευῇ ^{y)}, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὑρίσκει,
 καὶ ὅλως, μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόν-
 τα μόνον τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν, καὶ
 πλοίου ^{z)} ἐπιβάντα, πλεῖν αὐθις ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οὐ
 πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ^{a)} ἔσεσθαι οἴκαδε εἰς Σκύθας. οὕτως p. 863.

der obere Theil. Verum *ἄνω* nihil est nisi glossemā. t) εἰς] εἰς 2954. *Belin. Schm.* u) ὅ,τι χρήσαιτο] ὅ,τι ἂν χρήσαιτο conj. *Bel.* sexcenties rejecta. x) παρὰ] „Sic J. H. Fl. Par. S. ὑπὸ L. ἐπὶ W.“ Ἐπὶ etiam 2954. sed frustra. y) σκευῇ] στολῇ 2954. e sequentibus, ni fallor, huc delatum. z) πλοίου] „Sic Edd. J. H. Fl. Par. πλοῖω W.“ Sic et 2954. Sed πλοίου A. 1. 2. B. 1. 3. a) ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ] „Inverso ordine W. ἔμ. αὐτ. ὁδ.“

mellae, et ipsam faciem, tempus olim jam abolevit. Est autem non multum a Dipylo, sive Jano, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, et humi jacens columella. Veruntamen coronata semper est, et ajunt, febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit. Verum enimvero, cujus rei caussa mentionem illius injeci, superstes erat Toxaris, cum Anacharsis navigatione modo finita, a Pi-

raeco adscendit, tanquam peregrinus et barbarus non mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, strepitum saepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, nescius: sentiebat enim, derideri se ob habitum et arma; et linguae suae peritum inveniebat neminem: et in universum viae ipsum jam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat, visis modo Athenis, retro legere vestigia, conscensoque navigio navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa domum

- p. 863. ἔχοντι τῷ Ἀναχάρσιδι ^{b)}), ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθός, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἥδη ἐν τῷ Κεραμειῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἢ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὕσα· εἰτα μέντοι οὐ χαλεπῶς ἐμελλε καὶ αὐτὸν γινώσκειν τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους τοῦ δοκιμωτάτου ^{c)} ὄντα, καὶ ἐν τοῖς πρῶτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκείνον ἔγνω ὁμοεθνή ὄντα, Ἕλλη- νιστὶ ἐσταλμένον, ὑπεξυρμένον ^{d)} τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσί- δηρον, ἥδη στωμύλον, αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἓνα τῶν αὐτοχθό-
 4 νων; οὕτω μετεπεποιήτο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυ- θιστὶ προσηπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὢν τυγχά- νεις, ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον εὐρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδότες ^{e)} ὅστις ἦν ἐν
 p. 864. Σκύθαις, καὶ ἤρετο, σὺ δὲ πόθεν οἶσθα ἡμᾶς, ὧ ξέने; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοῦνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι ἂν σοι κατ' αὐτό. μῶν,

b) τῷ Ἀναχάρσιδι] τῷ ἐπὶ Ἀναχάρσιδι A. 2. lapsus typo-
 thetae, qui, quod in superiore versu collocaverat, jam alie-
 no loco repetiit. c) τοῦ δοκιμωτάτου] „τῶν δοκιμωτά-
 των Angl. P. et L. At vulgatum tuentur Edd. omnes et M.“
 Εὐδοκιμωτάτου 2954. d) ὑπεξυρμένον] „Sic Edd. vett.
 et recentt. ἐν χρόνῳ κεκαρμένον W.“ Lectio Reitz. in textu
 aequae atque in Varr. Lectt. ὑποξυρ. nonnisi pro errore typo-
 graphico habenda est, quem emendarunt Edit. recentt. e)
 εἰδότες] „εἰδόντες W. Nihil mutant Edd.“

ad Scythas suos futura es-
 set. Ita affecto Anacharsi-
 di, obviam in ipso Cerami-
 co fit bonus aliquis, revera,
 genius, Toxaris. Ac primo
 quidem habitus illum invi-
 tabat, patrius qui esset:
 deinde non difficulter debe-
 bat ipsum quoque nosse A-
 nacharsin, generis nobilis-
 simi virum, et Scytharum e
 principibus. Anacharsis au-
 tem unde illum agnosceret
 popularem suum esse, Grae-
 ce vestitum, rasum genas,
 non cinctum, sine ferro,
 jam affabilem, indigenarum

jam unum Atticorum? ad-
 eo ab ipso jam tempore im-
 mutatus fuerat. Sed Scy-
 thice ipsum allocutus To-
 xaris, *Non tu, inquit, A-
 nacharsis es, Dauceci filius?*
 Lacrumari prae gaudio A-
 nacharsis, quod et linguae
 suae peritum invenisset ali-
 quem, eumque gnarum, quis
 ipse esset inter Scythas; at-
 que rogare, *Tu vero, hos-
 pes, unde nosti nos? Et ipse,
 inquit, inde sum, e vobis:*
Toxaris mihi nomen, non e
nobilibus, ut eo tibi notus sim.
Numquid, inquit, ille tu To-

ἔφη, σὺ ^{f)}) ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὥς τις Τόξαρις p. 864.
 ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος ἀπολιπὼν καὶ γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παι-
 δία νεογνά, σέχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβοι ^{g)}) κείθι,
 τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκείνός εἰμι, εἴ τις
 παύμου λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν. οὐποῦν, ἦδ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μα-
 θητὴν σου ἴσθι με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν
 ἠρώσθης, ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα· καὶ κατὰ γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην
 ἀποδημήσας, ἦκω σοι, μυρία παθῶν ἐν τοῖς διὰ μέσου ἔθνε-
 σι ^{h)}). καὶ εἴ γε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον δῦ-
 ναι ⁱ⁾), ὀπίσω αὐθις ἐπὶ ναῦν κατέναι· οὕτως ἐτεταράγμην,
 ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάκου, καὶ Ζα-
 μόλξιδος, τῶν πατρῶων ἡμῖν θεῶν, σὺ με, ὦ Τόξαρι, παρα-
 λαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῶν Ἀθηνησιν, εἴτα
 καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀν-
 δρῶν τοὺς βελτίστους, καὶ ἦθη, καὶ πανηγύρεις ^{k)}), καὶ βίον
 αὐτῶν, καὶ πολιτείαν, δι' ἧς περ σὺ τε, καὶ γὰρ μετὰ σέ, τοσαύ-
 την ὁδὸν ἤκομεν, καὶ μὴ περιύδης ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέ- p. 865.

- f) σὺ] olim omissum interposuerunt Bipp. et Schm. e Cod. 2954.
 monente Belino. g) διατρίβοι] „Sic W. διατρίβει Edd.“
 h) ἔθνεσι] „Sic Edd. ἔθνεσιν W.“ i) δύναι] Ita cor-
 rexi, quod vulgatam erat, δύναι. Vid. ad Hermot. c. 63. [Ubi
 vid. quae adscripsi. G. D.] k) πανηγύρεις] πανηγύρις A. 2.

xaris es, de quo audiui ego,
 Toxarin quendam Graeciae
 amore, uxore relicta in Scy-
 thia et parvis pueris, Athenas
 abiisse, et nunc ibi vivere, et
 in honore esse apud optimos
 quosque? Ille ipse, inquit,
 ego sum, si quis de me adhuc
 sermo apud vos est. Tum,
 Noris ergo, inquit Anachar-
 sis, discipulum me tuum fac-
 tum esse, et aemulum amoris,
 quo flagrabas, videndae Grae-
 ciae. Hujus negotii studio
 profectus venio tibi, sexcenta
 perpessus mala ab interjectis
 gentibus. Ac nisi in te inci-
 dissem, decretum jam erat,

ante solis occasum retro rur-
 sus descendere ad navim, ad-
 eo perturbatus sum, cum pe-
 regrina et ignota mihi viderem
 omnia. Sed per ego te Aci-
 nacem, et Zamolxin, patria
 numina, obsecro, tu me,
 Toxari, adsumtum tanquam
 peregrinum circumducito, et
 ea, quae Athenis pulcherrima
 sunt, ostendito, tum et reli-
 qua in Graecia, leges optimas,
 viros praestantissimos, mo-
 res, celebritates, vivendi ra-
 tionem et administrandae rei-
 publicae, propter quae et tu,
 et post te ego, tantum itineris
 fecimus; neque patere, me

p.865.5 ψοντα¹⁾. Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἶρη-
 κας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἴχεσθαι ἀπύοντα· πλὴν
 ἀλλὰ θάρσσει· οὐ γὰρ ἂν, ὥς φῆς, ἀπέλθοις^{m)}, οὐδ' ἂν
 ἀφείη σε ῥαδίως ἢ πόλις· οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει
 πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλήψεταιⁿ⁾ σου, ὥς μήτε
 γυναικὸς ἔτι, μήτε παιδων, εἴ σοι ἦδη εἰσὶ, μεμνησθαι· ὥς
 δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, μᾶλλον
 δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ, ἐγὼ ὑποθήσομαι
 σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημή-
 σας δὲ μάλα πολλὰ ἔς τε Ἀσίαν, καὶ ἔς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς
 ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα οὐ τῶν πλου-
 σίων, ἀλλὰ καὶ νομιδῇ πένης· ὅψει γέροντα οὕτω δημοτικῶς
 ἐσταλμένον· πλὴν διὰ γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν,
 πάνυ τιμᾶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτῃ χρῶνται πρὸς τὴν

1) ἀναστρέψοντα] „Ita dedi ex W. et L. ἀναστρέφοντα enim
 Edd. omnes.“ m) ἀπέλθοις] „ἀπέλθης] ἀπέλθοις W. Ni-
 hil vulgatum mutant J. Fl. H. Par.“ Sed ἀπέλθοις prae-
 bet etiam 2954. idque probante Belino, quem secutus est Schm.
 Sed sic etiam alter huius loci naevus ἀφείη tollendus erat.
 Correximus eum, ut conjecerat Schm. neque vero ipse edere
 ausus fuerat. Similes Modorum permutationes jam saepius
 nos in hisce libris purgandis exercuerunt. Caussam in promptu
 est quaerendam esse in vocalium η, οι, ι et υ simili, quae li-
 brariorum istorum aetate obtinebat, pronuntiatione. n)
 ἐπιλήψεται:] ἐπιλύψεται B. 3.

*his non visis domum redire. Illud quidem, inquit Toxa-
 ris, minime pro amatore di-
 cebas, te, ad ipsas (solas)
 cum januas venisses, abitum
 parasse. Verum bono es ani-
 mo: neque enim, ut ajebas,
 abieris, neque te ita facile
 urbs haec dimiserit, neque
 pauca adeo habet pro hospitii-
 bus delinimenta: sed valide te
 complectetur, adeo ut neque
 uxoris jam, neque liberorum,
 si qui tibi jam sint, memoriam
 servaturus sis. Quomodo ve-
 ro celerrime omnem videas A-*

*thenarum urbem, aut Grae-
 ciam potius totam, et bona
 Graecorum ac pulchra, ego
 tibi subjeciam. Est hic vir sa-
 piens, indigena ille quidem,
 sed multum per Asiam et Ae-
 gyptum peregrinatus, et ver-
 satus cum hominibus praestan-
 tissimis, caeterum non divi-
 tum unus, sed oppido pauper;
 videbis senem ita, ut me, ple-
 beum in morem vestitum. ve-
 rum propter sapientiam virtu-
 temque aliam (reliquam), ma-
 ximo illum in honore habent,
 adeo ut legislatore etiam illo*

πολιτεῖαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ p. 865. τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνὴρ ἔστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῆδε ἀγαθῶν, ὥς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μείζον σοι καλὸν p. 866. χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνω. Μὴ τοίνυν μέλ- 6 λωμεν^ο), ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλὰ με λαβὼν, ἄγε παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκείνο δέδια, μὴ δυσπρόσοδος^ρ) καὶ ἐν παρέργῳ θῆται σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ ἡμῶν^q). εὐφνῆμι, ἡδ' ὅς, ἐκείνω τὰ μέγιστα χαριεῖσθαι^τ) μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρ- ρασχὼν τῆς ἐς ξένον ἀνδρα εὐποιῖας· ἔπου μόνον, εἴση γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους^σ) ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιεικεία, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσ- σιν, ὁ ἐπὶ συννοίας, ὁ λαλὼν ἑαυτῷ· καὶ ἅμα προσειπὼν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἦκω ἄγων, ξένον ἀνδρα, φίλῃς δεόμενον. Σκύθης δὲ ἔστι τῶν παρ' ἡμῖν εὐ- 7

ο) μέλλωμεν] μέλλομεν B. 1. p) δυσπρόσοδος] „Nihil variare Edd. notat Solanus recte, nisi quod nonnullae dng πρόσδοος sejungunt.“ Δυσπρόσοδον, monente Belino, ediderunt Bipp. et Schm. e 2954. At vid. Adnot. q) ἡμῶν] „Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris Edd. M.“ r) χαριεῖσθαι] χαρίσασθαι 2954. minus bene, ait Bel. Sed de Futuro exacto non incommode intelligi possit. s) περὶ τοὺς ξένους] „πρὸς τὸν ξένιον W. et L. Sed nil mutant Edd.“ Et Cod. 2954. exhibet πρὸς τὸν ξένιον.

ad constituendam civitatem u-
tantur, et secundum illius
praecepta vivere velint. Hunc
si amicum tibi conciliaveris,
et quantus vir sit didiceris,
totam te in illo Graeciam ha-
bere putato, et summam jam
nosse bonorum, quae hic sunt.
Itaque non est, quod majus
tibi donare bonum possim,
quam illi si te commendem.
Ne igitur cunctemur, Toxari,
inquit Anacharsis, sed pre-
hensum me ad ipsum deduc.
Verum illud timeo, ne diffi-
ciles accessus habeat, tuam-
que pro me deprecationem non

magni faciat. Bona verba!
inquit, quin maxime illum
affecturus videor, submini-
stranda illi beneficentiae in
hospitem occasione. Sequere
modo: scies enim, quantus sit
illius circa peregrinos pudor,
et reliqua aequitas, et benignitas.
Quin divinitus ille ipse
ad nos accedit, cogitabun-
dus ille, ille secum ipse lo-
quens: et simul Solonem al-
locutus, Huc tibi, inquit,
donum maximum adduco, pe-
regrinum hominem, indigen-
tem amicitiae. Scythia autem
est, generosus apud nos, et.

- p. 866. πατριδῶν, καὶ ὁμῶς τάκεϊ ^{t)} πάντα ἀφείς, ἤκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀφόμενος τῆς Ἑλλάδος· καὶ γὰρ ἐπιτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾶστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνωρίμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι προσ-αγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πόλιν γνήσιον ἀποφανεῖς τῆς
- p. 867. Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὧς Ἀνάχαρσι, πάντα ἐώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἰ' Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς· οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικούτον ἐστὶ τὸ κατὰ τὸν πρεσβύτερον τοῦτον· ἀπάντων ἐπιλήρησιν τῶν ἐν Σκυθίᾳ, συνῶν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἄθλα, τοῦ ἔρωτος τὸ τέλος, οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ᾖν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ φίλῳ
- 8 χρῆσῃ αὐτῷ. Μακρὸν ἂν εἴη διηγῆσασθαι, ὅπως μὲν ἦσθῃ ^{u)} ὁ Σόλων τῷ δαίρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνήσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φι-

t) καὶ ὁμῶς τάκεϊ] καὶ ὅλως τάκεϊδε 2954. u) ἡ σθῇ] ἡ-σθῇ jota subscr. B. 1. 3.

tamen relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea, quae pulcherrima sunt in Graecia, videat: ego autem compendiarium hanc illi viam reperi, ut facile et ipse discat omnia, et innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, et tanquam publico illum hospitio accipies, et germanum Graeciae civem efficies. Et, Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non jam hospes es. Norunt te om-

nes, omnes te amant. Tantum est in hoc sene. Omnium, quae sunt in Scythia, oblivio- nem capies, cum hoc si fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui amoris. Haec tibi norma Graecanica, hoc Atticae philosophiae specimen. Ita igitur judica, te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, et amico illo sis usus. Longum fuerit jam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, et quae dixerit, et quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, institueret et doceret pulcherrima quaeque, et

λον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων p. 867.
καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα δια-
τρέψῃ x) ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ,
καὶ μὴδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶναι y) ἀπολειπόμενος. ὥς
γοῦν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις z) ἐξ ἐνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος,
ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο p. 868.
δι' ἐκείνον. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἔπαινων, ἀλλ' οἱ ἄν-
θρωποι καὶ τοῦτο a), ὥς νομοθέτη, ἐπελθόντο, καὶ ἐφίλουν b)
οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι c), καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἀνδρας εἶ-
ναι d). τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις,
δημοπολιήτος γενόμενος, εἰ χρή Θεοξένῳ πιστεῦναι καὶ τοῦτο
ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ e) ἀνέστρεψεν, οἷ-

x) διατρέψῃ] „Sic L. item *Vorst.* ac Gr. In W. videtur fuisse διατρέψῃ. Sed alia manus διατρέψῃ fecit. διατρέψῃ corrupte etiam Edd. omnes.“ Διατρέψει 2954. unde conicias, *Lucianum* scripsisse διατρέψει. y) εἶναι] ἐκείνον conj. *Gesn.* z) Τόξαρις] Comma, quod *Aldina* utraque prae-eunte, *Reitz.* et recentt. post Σόλωνος posuerant, ego ad no-men Τόξαρις reduxi, prae-euntibus B. 1. et 3. commodioris explicationis iuvandae caussa. a) καὶ τοῦτο] „Τούτῳ so-lum sine καὶ B. 2. (et 3.) Sed vulgatam tumentur J. Fl. H. Par. et M. καὶ τούτῳ L.“ b) καὶ ἐφίλουν] „ἐφίλουν] καὶ ἐφίλουν B. 2. Sed abest καὶ a reliquis et M.“ Revocavi copulam, quam etiam B. 3. servavit, quaeque non bene ab-esse poterat. c) δοκιμάζοι] ἐδοκίμαζε conj. *Belin.* impe-rite. d) εἶναι] „Punctum post εἶναι est in W. quod abest ab Edd. Comma est in Fl.“ e) οὐδὲ] „οὐδὲν J. male.“ Sic et A. 2.

amicum omnibus concilia-
ret Anacharsin, et bonis
eum Graecorum admoveret,
omni ratione curans, uti
quam suavissime in Graecia
aetatem ageret: alter vero,
Anacharsis, sapientiam hu-
jus admiraretur, nec latum
pedem ab illo sua voluntate
discederet. Ut enim pro-
miserat illi Toxaris, ex uno
viro Solone, brevissimo
tempore cognoscebat omnia,
et innotescebat omnibus,
et in honore apud omnes e-

rat. Neque enim parvum
quiddam erat laudans So-
lon; sed homines hac etiam
in re illi, tanquam legisla-
tori, obsequebantur, ama-
bantque quos ille probaret,
et viros optimos esse crede-
bant. Denique ad mysteria
etiam admissus est Anachar-
sis, solus barbarorum, civi-
tatis ante jure donatus, si
fides habenda est Theoxeno,
hoc etiam de illo narranti.
Et ne rediturus erat, pu-
to, in Scythiam, nisi So-

- p. 868.9 **μαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.** Βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω ¹⁾ τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὥς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίη; ὦρα γοῦν εἰδέναι οὐ τίνος μοι εἵνεκα ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις τανῦν ²⁾ ἐς Μακεδονίαν ἦκετον, ἔτι καὶ Σόλωνά γεροντά ἄνδρα ἐπαγομένῳ ³⁾ Ἀθήνηθεν. φησὶ δὲ ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ ⁴⁾ μοι τῆς εἰκόνης, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἑμαυτὸν εἵκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ καὶ κεῖνος, καὶ οὐδὲν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς φανλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. αἰτάρ, οὐδὲ κα-
- P. 869. τὰ τὸ βασιλικὸν εἰσποιῶ τὰμὰ ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δέ· ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μὲν εὐθύς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεθήμην πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἐμελλον οὕτω διατεθῆ-

f) ἐπαγάγω] „Sic Edd. J. Fl. H. Par. etc. ἀπάγω W.“ g) τανῦν] τὰ νῦν B. 1. 3. seunctim. h) ἐπαγομένῳ] „Sic recte J. H. Fl. ἐπαγομένῳ male Ald. (utraque) et Par.“ Nec non B. 1. 3. i) νεμεσήσητε] Duce B. 3. jota sub altero η vulgo subscriptum delevi.

Ion esset mortuus. Vultin' igitur jam inducam etiam finem et coronidem fabulae, ne sine capite oberret? Jam enim sciendum est, cujus mihi rei caussa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Ajo nimirum, simile mihi quiddam Anacharsidi usu venisse. Et, per ego vos Gratiarum numen rogo, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii generis viro me assimilavi. Barbarus enim et ille; neque Sy-

ros nos Scythis ulla in re deteriores temere dixeris. Ego vero, non quantum ad regiam nobilitatem, similitudinem illam affecto, sed quantum ad illa priora. Cum enim primum peregrinus vestram in urbem veni, statim quidem percussus sum conspecta magnitudine, et pulchritudine, et civium numero, et reliqua omni facultate ac splendore. Itaque diu ad ista stupebam, nec par eram admirationi; quale quid illi de insula adolescenti accidit ad Menelai domum. Et debebam

σεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, p. 86g.
καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον,

Ἀνθεῦσαν ^{k)} ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει ^{l)} πόλις.

Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρακτέων. καὶ τὸ 10
μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ^{m)} ὑμῖν ⁿ⁾, πάλαι ἐδόδοκτο. τίσι γὰρ
ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτην πόλιν; ἐξή-
τουν γὰρ, (οὐδ' ἀποκρύψομαι τάληθές) οἵτινες οἱ προὔχοντες
εἶεν, καὶ οἷς ^{o)} ἂν τις προσελθὼν, καὶ ἐπιγραφάμενος ^{p)} p. 87o.
προστάτας, συναγωνισταῖς χρωτὸ πρὸς τὰ ὅλα ^{q)}). ἐνταῦθα
μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ
Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον
οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὧς ἔνε, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι
χρηστοί, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσ-
ούτους ^{r)} εὐροῖς ἄνδρας ἀγαθοὺς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὼν ἡμῖν
ἄνδρε ἀρίστω, γένει μὲν, καὶ ἀξιόματι, πολὺ προὔχοντες
ἀπάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ δεκά-

k) Ἀνθεῦσαν] ἀνθεοῦσαν 2954. l) θάλλει] θάλλοι conj.
Wakefield. ad Lucret. I, 256. m) τῶν λόγων] „Ita recte
Edd. τὸν λόγον male L. ait Solanus.“ Τὸν λόγον et in B. 3.
exstat, et sic maluit Gesn. At vid. Adnot. n) ὑμῖν] „Et
sic recte Edd. plurimae cum Cod. M. ἡμῖν male Fl.“ o) οἷς]
οἷςτιςιν 2954. p) ἐπιγραφάμενος] „συγγραφάμενος] Sic
Edd. et M. ἐπιγραφάμενος L.“ Nos cur cum Solano recepe-
rimus ἐπιγρ. vid. Adnot. q) πρὸς τὰ ὅλα] ἐς τὰ ἅλλα
2954. r) τοσούτους] „Sic W. recte. τοιοῦτους Edd.“

ita animo affici, qui vide-
rem urbem in eo culmine
constitutam, et, secundum
poëtam, bonis omnibus flo-
rentem, queis vigere urbes
solent. Ita nempe habens,
quid agendum esset, jam
considerabam. Et facul-
tis quidem dicendi specimen
vobis praeberē, decretum
olim fuerat. Quibus enim
praeberem aliis, si silentio
talem urbem praeterirem?
Quaerebam enim, (neque
verum celabo) qui essent
principes, et quibus quis

applicans se, et patronis si-
bi adscitis, deinde auxilia-
toribus uti ad universa pos-
set? Hic mihi non unus
aliquis, ut Anacharsidi, is-
que barbarus, Toxaris, sed
multi, quin omnes eadem,
tantum non iisdem syllabis,
dixere: *Multi quidem, hos-
pes, et alii boni dextrique in
urbe viri, nec alias tot bonos
viros invenias. Duo autem
maxime sunt nobis viri optimi,
genere quidem et dignitate mul-
tum superiores omnibus, doc-
trina autem et eloquentia At-*

p. 870. δι' ὅ) παραβάλλοις ἄν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὐνοία, πάνν
 ἔρωτικῇ πρὸς αὐτούς· καὶ τουτὶ γίγνεται, ὅ,τι ἄν οὔτοι ἐθέ-
 λωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ,τι ἄν ὁ) ἀριστον ἢ τῇ πόλει. τὴν μὲν
 γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους φιланθρωπίαν, καὶ
 τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰ-
 δέσιμον, καὶ τὸ πρῶν ὁ), καὶ τὸ εὐπρόσδοον, αὐτὸς ἄν ἄλλοις
 871. 11 διηγῆσαι, πειραθεὶς μικρὸν ὕστερον. Καὶ ὥς μᾶλλον θαν-
 μάσης, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὼν, υἱὸς καὶ πατήρ, ὁ
 μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινόεις· ὁ
 δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεται ὁ) σε, οὕτω μέγας
 ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρένωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν ὁ). εἰ δὲ καὶ
 φθέγγαιτο μόνον, οἰχῆσεται ὁ) σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδυσάμε-
 νος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἢ
 γέ τοι πόλις ἅπανσα κεχηνότες αὐτοῦ ἀκούουσιν ὁ), ὅπου ἄν

s) δεκάδι] „Sic Edd. δεκάδι α W.“ t) οὗτοι.— ὅ,τι ἄν]
 „Haec septem verba in Edd. ommissa, ex Cod. W. restituta.“
 u) πρῶν] πρῶν sine jota subscr. A. 1. et 2. x) ἀπάξε-
 ται] „Sic. Edd. vett. et M. ἀπάξεται male S. et Amst.“ y)
 εὐμορφίαν] φέρων addit 2954. probante Belino. z) οἰχῆ-
 σεται] „Sic Edd. et W. nisi quod in eo abest σε.“ Ἐλυ-
 σεται conj. Palm. ὀχῆσεται Jens. De mutatione ne cogitandum
 quidem. a) ἀκούουσιν] „αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed ve-
 rius abest pronomen ab Edd. Fl. J. H. Par. etc.“ Adest et-
 iam in 2954. unde nos, probante Belino; et praeunte Schmie-
 dero, interjecimus.

ticae illos decadi comparave-
 ris. Tantum autem populari
 gratia florent, ut plane amen-
 tur: idque ipsum magna cum
 utilitate reipublicae accidit.
 Fitque, quidquid hi volunt:
 volunt enim, quidquid opti-
 mum est. Benignitatem enim,
 et in hospites humanitatem,
 et quod in tanta magnitudine
 nullum invidiae locum relin-
 quunt, et quod in illa se be-
 nevolentia venerabiles tamen
 praestant, et quam sint pla-
 cidi, quam faciles accessus
 habcant, tute aliis enarrare

poteris, periculo paullo post
 facto. Uique magis mireris,
 ex una eademque domo sunt,
 filius et pater. Hic quidem,
 si Solonem aliquem aut Peri-
 clem, aut Aristidem cogitas:
 filius vero, ubi primum vide-
 ris, statim te amicum sibi ab-
 ducet, ita procerus est, et vi-
 rili quadam formositate pul-
 cher; si vero locutus solum
 fuerit, ilicet auribus te de-
 vincto abibit, tantam in lin-
 gua Venerem habet juvenis.
 Urbs quidem universa hiantes
 audiunt, quoties in concionem

δημηγορήσαν παρέλθοι^{b)}· ὅποιόν φασι τοὺς τότε Ἀθηναίους, p. 871. πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, ἔν τούτῳ ἡμῖν δημόσιον ἀγαθὸν ἔστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὲ αὐτός τε καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ φίλον ποιήσαιντο^{c)}, πᾶσαν p. 872. ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα^{d)}, τοῦτο^{e)} μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα, νῆ τὸν Δί^{f)}, ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὄρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καὶ μοι ἤδη^{g)} πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν^{h)}· οὐχ ἔδρας τολύβην, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος Bacchyl^{ap. Ath. et Dion. Hal.} φησινⁱ⁾, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πρᾶτ-

- b) παρὲλθοι] „παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant J. Fl. H. Par.“ Mutat etiam Cod. 2954. sed male, ait Bel. Est scilicet ὅποιόν ἄν, quoties, ut recte vertit Gean. et sic recte sequitur Optativus. Vid. Viger. de Idiott. p. 434. ibique Hermann. c) φίλον ποιήσαιντο] „φιλοποιήσαιντο W.“ Non mala id, nec inusitata, compositione. Sed cf. Pisc. c. 38. extr. d) ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα] „ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα W.“ e) τοῦτο] τούτῳ 2954. f) Δί] „Δία Fl. et M. Ceterae Edd. sic, ut dedimus.“ g) ἤδη] „ἤδε S. et Amst. male. ἤδη recte Edd. vett. et W.“ h) ἔδοξαν] „ἔδοξα Edd. et M.“ Quam lectionem recepit Reitz. et recentt. debetur ea conjecturae Graevii. Mendose in 2954. εἰ εὐρηκέναι ἔδοξα. i) φησιν] „φασιν male Fl. recte cett.“

prodierit, id quod ajunt Atheniensibus, qui tum erant, in Cliniae filio accidisse: nisi quod illos quidem non ita multo post amoris illius, quo persecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amat modo civitas, sed reverentia jam dignatur. Denique unum hoc publicum nostrum bonum est, et maxima omnibus utilitas, hic vir. Si igitur et ipse et ipsius pater recipiant te, et amicum sibi faciant, civitatem habes universam: et hoc

solum opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec, ita me Jupiter, (si jusjurandum adjicere orationi fas est) dixerunt universi: et mihi jam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceus poeta ait, jam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque et dicere om-

p. 872. *τειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῶν τοιοῦτοι γένοιντο· ἦν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξει, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς οὐριος, καὶ λειοκύμων ἢ θάλασσα^k), καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.*

k) *Θάλασσα*] „*θάλαττα* W.“ quod *Schm.* tacite admisit.

nia, hi ut amici nobis fiant. vigatio, et molli fluctu leniter motum mare, et portus in proximo.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

Tom. II.

P. I.

Argum. Docet auctor, tum quae vitia historico sint vitanda, prolatis simul et acerbe perstrictis suae aetatis historicorum pravorum exemplis, tum quae sint boni historici virtutes: quo referuntur ingenii dotes institutione et exercitatione cultae, animi candor et veracitas ingenua, orationis simplicitas et perspicuitas, justus rerum dispositarum ordo, singularumque partium recta proportio. Denique praecipit, ut omnino historiarum scriptor in conficiendo opere suo ad posterorum potius, quam aequalium, iudicia respiciat, et hanc semper sibi proponat scribendi normam. Utilissimus hodiernum, multisque modis, libellus!

Ἀβδηρίταις, φασί, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν 1
τι νόσημα, ὃ καλεῖ Φίλων, τοιοῦτο· πυρεττεῖν ^{a)} μὲν γὰρ τὰ
πρῶτα πανδημεῖ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρῶμένως,
καὶ λιπαρεῖ ^{b)} τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἵμα
πολὺ ἐκ ρινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ οὐ- p. 2.
τος ^{c)}, ἔλυσε τὸν πυρετόν. ἐς γελοῖον δέ τι πάθος περιῖστα ^{d)}

a) *πυρεττεῖν*] „Ita Codd. quatuor *Angl. P. W. L. πυρεταί-
 νειν* Edd.“ b) *λιπαρεῖ*] *λάβρω* conj. *Wyttenbach. Ep. Crit.*
p. 55. Vid. Adnot. c) οὕτως] „οὕτως *P.* Sed prius recte
 servant Edd.“ *πολὺς, καὶ οὗτος ἔλυσε* negligentius *B. 3.* d)
περιῖστα] *Vulg. περιῖστη.* Sed *περιῖστα 3011* et *Gorl.* quam
 exquisitiorem formam non dubitavimus adoptare. *Vid. Adnot.*

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

Abderitas dicitur Lysima-
 cho jam regnante morbus
 invasisse, mi jucundissime
 Philo, talis. Febricitasse
 enim primum tota urbe om-
 nes, a primo statim die va-
 lide, et feбри continua: cir-

ca diem vero septimum, a-
 liis sanguis copiosus nari-
 bus fluens, aliis sudor su-
 petveniens largus et ipse,
 febrim solvit. At illa febris
 in ridiculam quandam affec-
 tionem mentes illorum con-

P. 3. τὰς γνώμας αὐτῶν· ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν παρεκινούντο*), καὶ λαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἔβρων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἑμονώδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει^{ε)} διεξήεσαν^{ς)}· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠρχῶν ἀπάντων καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν,

Eurip.
Andr.
Fragm.
VII.

Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε κῆνθρώπων, Ἔρως,

καὶ τᾶλλα^{h)} μεγάλη τῇ φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺⁱ⁾, ἄχρι δὴ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον, ἔκπυσσε ληροῦντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιούτου παρασχεῖν P. 3. Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδός, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὥς πυρῆσαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας^{k)} ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχῶ-

e) παρεκινούντο] „παρεκίνουσι“ W. Sed prius Edd. servant,“ f) μέλει] „Sic M. et Edd. omnes. μέλει P. L. et Angl. et marg. A. 1. W.“ Sic et 3011. et Gorl. sed frustra; quamquam etiam Rudolphus in Ind. s. v. φῆσις praeferit ἐν μέλει, et vertit: per vices recitare, adductis locis Conviv. c. 17. Diall. Mort. XII, 1. et Clement. Alex. Paedagog. II. p. 165. D. g) διεξήεσαν] διεξήεσαν A. 1. 2. sine jota subscr. h) καὶ τᾶλλα] καὶ τῶν ἄλλα 2956. i) Σὺ δ', ὦ θεῶν — ἐπιπολὺ] Horum verborum ordinem quomodo van Heusde invertendum statuerit, vid. in Adnot. k) ἀναστάντας] „Sic Edd. et M.“

jecit. Omnes ad tragoediam vitioso motu impellebantur, et jambica proferebant, et clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam solitario cantu pronuntiabant, et illam Persei orationem modulate persequabantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus et extenuatis septiduanis illis tragœdiis,

Tuque, o Deorum hominumque saeve rex, Amor, et reliqua voce magna proclamantibus, idque multum

diuque, donec hiems, et frigus magnum ingruens, delirio illorum finem imposuit. Caussam mihi vero videtur hujusmodi eventus praeuisse Archelaus, Tragoedus ea aetate favore hominum florens, qui media aestate, multo aestu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent, et surgentes deinde in tragoediam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum Andromeda, et

ρούσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως p. 3. ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, τὴν ἐκάστον γνώμην περιπετομένου. Ὡς 2 οὖν ἐν, φασιν, ἐν παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν· οὐχ ὥστε τραγωδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο ¹⁾ παρέβαιον, ἀλλοτριῶις λαμβείοις, οὐ φαύλοις κατεσχήμενοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ p. 4. τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ ^{m)} τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι *), οὐδεὶς ὅστις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ, ὥς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ⁿ⁾ ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἀπάντων πατήρ· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ ^{o)}. Ταῦτα τοίνυν, ὦ φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὸ τοῦ 3 Σινοπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἔλεγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους παραφέρων, ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν ^{p)} τοῦ τείλους, ὁ δὲ, ἑκαλξιν ὑποστηρί-

1) τοῦτο] „ὅττω marg. A. 1. W.“ m) Ἀρμενίᾳ] „Sic H. Fl. B. 2. Par.“ Ἀρμενίᾳ J. *) [Vulgo νίκαι. G. D.] n) ἄρ'] Ita A. 2. In ceteris omnibus male ἄρ'. Vid. ad Charon. c. 10. o) ὁρμῇ] „Ita W. P. L. et Angl. et marg. A. 1. W. πληγῇ Edd. omnes.“ τόλμῃ 2956. p) ὑποικοδομῶν] ἐποικοδομῶν 2954.

Perseo cum sua Medusa circa sensus uniuscujusque adhuc volitante. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem, uti tragoedias agant; minus enim sic delirarent, si jambis alienis, nec malis occupati essent. Sed ex quo praesens hic motus existit, bellum, inquam, contra barbaros, et vulnus in Armenia acceptum, et victoriae perpetuae; nemo est, quin conscribat histo-

riam: potius vero Thucydides nobis, et Herodoti, et Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit. Haec igitur, amice, videntem me et audientem Sinopensis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippos, perturbari omnes et trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum partem substruere, loricam-moenium firmare alius, alius vero aliud eorum,

P. 4. ζων^α), ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι^γ),
 P. 5. οὐδείς γάρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν ἐχρήτο, διαξωσάμενος^δ) τὸ τριβῶ-
 νιον, σπουδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγ-
 χανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τοῦ Κρανείου^ε). καὶ τινος τῶν
 συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ᾧ Διογένης; Κυλίω,
 ἔφη, κἀγὼ τὸν πίθον, ὥς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσοῦ-
 τ^ς τοῖς ἐργαζομένοις. Καὐτὸς^ς) οὖν, ᾧ Φίλων, ὥς μὴ μόνος
 ἀφωνος εἶην ἐν οὕτως πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ κωμι-
 κὸν δορυφόρημα, κεχηνῶς^ς) σιωπῇ παραφερομένην, καλῶς
 ἔχειν ὑπέλαβον, ὥς δυνατόν μοι, κυλίσαι^ς) τὸν πίθον, οὐχ
 ὥς^ς) ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι·
 οὐχ οὕτω^ς) μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δειλῆς περὶ^ς)
 ἑμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλικίος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν κυ-
 λίοι^ς) τις, καὶ μάλιστα, οἶον τοῦμόν τοῦτο πιθᾶκνιον, οὐδὲ

g) ὑποστηρίζων] ἐπιστηρίζων 3011. r) πράττοι] πράττει 3011. Sed *Bel.* conj. ὅ,τι ἂν πράττη inepte et frustra. s) δια-
 ξωσάμενος] διασωσάμενος 3011. mendose. t) Κρανείου] „W. recte, et marg. A. 1. W. Κρανίου Edd.“ u) αὐτὸς^ς] καὶ αὐτὸς 2956. x) κεχηνῶς] κεχηνός id. Cod. vitiose.
 [*] Vulgo κυλίσαι. G. D.]. y) ὥς] „deest in M. H. Fl. Par. S. Ald. 1. B. 1. et 2. et Fr. adest in sola J.“ Nec non in Ald. 2. z) οὕτω] „Sic Edd. οὕτως W.“ a) περὶ] παρ^ς conj. *Rudolph.* Vid. not. b) κυλίοι] „κυλίει] Sic Edd. κυλίοι W.“ Sic etiam 2956. unde genuinam et *Belino* probatam lectionem, praeceuntibus *Bipp.* et *Schm.* recepinus.

quae usui essent, ministra-
 re. Diogenes vero, videns
 ista, cum quod ageret non
 haberet, neque enim quis-
 quam illo ad ullam rem ute-
 batur, succincto palliolo
 suo, studiosae admodum et
 ipse dolium, in quo dege-
 bat, volvere sursum deor-
 sum in Cranio: et familia-
 rium interrogante uno, quor-
 um haec facis, Diogenes?
 respondere, Volvo et ipse do-
 lium, ne otiosus solus inter
 tot occupatos videar. Itaque

ipse ego quoque, Philon,
 ne mutus solus essem in vo-
 cali adeo tempore, neque
 comici satellitii instar hian-
 te ore praeterveherer, dece-
 re arbitratus sum, pro viri-
 li me quoque dolium volve-
 re, non ut historiam scribe-
 rem, neque ut ipsa enarrem
 facta; non ita audax ego,
 neque hoc de me metueris.
 Novi enim, quantum sit
 periculum, si per saxa vol-
 vat aliquis, inprimis dolio-
 lum, quale meum est, non

πάνυ καρτερώς κεκραμμένον· δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς p. 6.
μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί
οὖν ἔγνωσται μοι, καὶ πῶς °) ἀσφαλῶς μεδέξω τοῦ πολέμου,
αὐτὸς ἔξω βέλους ἐστὼς, ἐγὼ σοι φράσω·

— — Τούτου ^{d)} μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, Homer.
Od. XII,
219.
καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν °) ἐνείσιν, ἀνέξω ^{f)}
ἑμαυτὸν, εὖ ποιῶν. παραινέειν δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας
ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὥς κοινωνή-
σαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρω
γε τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προσεψάμενος. Καίτοι οὐδὲ παρ- 5
αινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται ^{g)} σφίσιν ^{h)} ἐπὶ τὸ πρᾶγμα,
οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν,
ἀλλὰ πάνυ ῥᾶστον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν
συγγράφαι, ἣν τις ἐρμηνεύσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται· τὸ δὲ ⁱ⁾),

- c) πῶς] „Ita P. L. et marg. A. 1. W. ὅπως Edd.“ Sic et 2956.
d) τοῦτου] „Sic W. τουτοῦ M. τοῦ Edd.“ Τοῦ etiam
2956. temere adsentiente *Belino*. Ipsa enim *Homeri* verba ci-
tantur a *Luciano*, majoris ludibrii caussa. e) συγγράφειν]
„συγγραφεῖ W. et Ms. Gr. Vulgatam tumentur Edd.“ Illud et
Codd. 2956. et 3011. exhibent, recepit etiam *Rudolph*. Vid.
Adnot. f) ἀνέξω] ἀνάξω 2956. 3011. quod mireris *Belino*
arridere potuisse. g) παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴ-
ονται] „παραινέσαι οἱ πολλοὶ δεινοὶ ὄντες W.“ παραινέσαιμι
οἱ πολλοὶ δεινοὶ ὄντες φασὶ 3011. vitiosissime utrumque. h)
οἴονται σφίσιν] „οἴοντες φασὶν Coll. οἴοντες σφίσιν male
H. Ceterae ut edidimus. i) τὸ δὲ] absunt a 2956.

valide admodum a figulo e-
laboratum: cogar enim, si
vel ad parvum lapillum of-
fendam, testas colligere.
Quid igitur decretum mihi
sit, et quomodo tutus in
partem belli venturus sim,
extra teli jactum ipse con-
stitutus, tibi enarrabo. Ni-
mirum a fumo, et fluctu,
et curis, quae scribendo ad-
junctae sunt, abstinebo me,
sapienti consilio. Admoni-
tionem autem parvam quan-
dam, et pauca haec prae-
cepta subjiciam scribenti-

bus, ut in aedificandi ali-
quam partem veniam, licet
in inscriptione nulla mei
mentio futura sit, qui ex-
tremo tantum digito lutum
attigerim. Quamquam ne-
que admonitione plerique
opus sibi esse putant ad
hoc negotium, non magis
quam arte quadam ad ince-
dendum, aut videndum,
aut edendum: sed facilli-
mum omnino, et promptum,
et uniuscujusque esse, scri-
bere historiam, modo quis
eloqui, quae in mentem

p. 6. οἷσθ' αὖτις καὶ αὐτὸς, ὃ ἐταῖρε, ὥς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων,
 p. 7. οὐδὲ θαυμάως συντεθῆναι^{k)} δυναμένων τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ,
 εἴ τι^{l)} ἐν λόγοις καὶ ἄλλο^{m)}, πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμε-
 νον, ἦνⁿ⁾ τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς αἰ^{o)} κτήμα
 συντιθεῖν. οἶδα μὲν οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων,
 ἐνίοις δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθῆς δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀπο-
 τετέλεσται ἡδῇ, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ^{p)} δὲ
 καὶ ἐπῆνηται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία ἦ γε^{q)} ἐλ-
 πῖς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσιν^{r)} τι
 τῶν ἁπλῶς κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς
 ἀποκειμένων. ὅμως δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκεῖνους εἰ-
 ρῆσθαι, ἢ^{s)} ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ, ἢ Κελτοῖς
 πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτροῖς (οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε

k) συντεθῆναι] μετεθῆναι 2954. l) ἀλλ' εἴ τι] „ἀλλ' εἴ
 τι M.“ m) καὶ ἄλλο] Post ἄλλο recte Rudolph. reposuit
 comma, alias perperam post λόγους collocatum. Praeiverant
 jam Edd. B. 1. et 3. n) ἦν] εἰ conj. Bel. inveterata sua te-
 meritate. Cf. supra ad Scyth. c. 11. de ὁπότ' ἂν cum Optat.
 o) ἐς αἰ] „Sic recte L. et marg. A. 1. W. ὡς αἰ male Edd.
 M. etiam, sed in litura, fuitque haud dubie ἐς αἰ.“ Etiam
 A. 2. habet ἐς. p) εἰ] ἦν conj. Bel. ἐπῆνηται turpiter pro
 Subjunctivo habens. q) μανία ἦ γε] „μανία, εἴγε] Litu-
 rae hic sunt in W. et vulgata lectio reposita.“ H γε pro vulg.
 εἴγε ex 2954. et 2956. ediderunt, Belino monente, Bipp. et
 Schm. Pro eo in 3011. καὶ legitur. r) μεταποιήσουσιν
 ἢ μεταγράψουσιν] „μεταποιήσουσιν ἢ — αἰσιν W.“ Sic et
 3011. s) ἢ] „ἦν W.“

veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quoque, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi possint, sed hoc esse, si quid est in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si quidem aliquis tanquam possessionem in perpetuum obtinendam, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos ad-vertam, quin omnino, ut odiosus etiam quibusdam

videar, illis praesertim, qui- bus jam perfecta est, et os- tensa in publico historia. Si vero etiam laudata sit ab audientibus, insania fuerit sperare, retractaturos ali- quid, aut aliter scripturos eorum, quae semel firmata auctoritatibus et quasi in aulas regias reposita sunt. Veruntamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta haec esse, ut, si quan- do bellum confletur aliud, aut Celtarum adversus Ge- tas, aut contra Bactrianos

τολμήσειεν ἂν τις ἀπάντων ἤδη χειρωμένων) ἔχουσιν ἄμεινον p. 7. συντιθέναι, τὸν κανόνα τοῦτον προσάγοντες, ἥνπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πῆχει, ὥςπερ ¹⁾ καὶ νῦν, μετρούντων τὸ πρᾶγμα· ὁ λατρός δὲ p. 8. οὐ πάνυ ἀνιάσεται, ἣν πάντες Ἀβδηρεῖται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγοῦσιν. Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, 6 τὰ μὲν γὰρ αἰρεῖσθαι ²⁾, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἰπωμεν, ἅτινα φευκτέον ³⁾ τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ἂν μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τῆς ὀρθότης, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχὴν τε οἷαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥντινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἐκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδοξαμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἐρμηνεύσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἣδη εἰπωμεν, ὅποσαι τοῖς φανύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα,

t) ὥςπερ] ὥςπερ conj. Seager. in Classical Journal Fasc. XIII. p. 74. secundum eandem prope normam, de qua supra actum ad Zeux. c. 4. Neque tamen hic videbatur emendatione opus esse. u) αἰρεῖσθαι] „Sic Fl. H. Par. et Ald. (1. et 2.) αἰρεῖσθαι J.“ x) φευκτέον] „φευκτά 3011. et Gori.

Indorum, (neque enim contra nos quisquam ausit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo componere melius possint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam, et a quibus purum

esse oporteat; deinde, quibus rebus usus non aberret a vera *via*, quaeque recto itinere ducat, quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscujusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia et inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, et similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni

- Ρ. 8. ἐν γ) τε φωνῇ, καὶ ἀρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνία²⁾), μακρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρουσίας ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἀπάντων λόγων ἐστὶν 7 ἀμαρτήματα ἐν τε φωνῇ, καὶ ἀρμονίᾳ³⁾). "Α δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὖροις ἐπιτηρῶν, οἷα καὶ μοὶ πολλάκις ἀκροαμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσσης τὰ ὅσα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεύ-
 Ρ. 9. σαι ἔνια, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἥδη οὕτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκείνο, ἡλίκον ἀμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν⁴⁾). ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρίβουσι⁵⁾ τοὺς μὲν οἰκείους ἐς ὕψος ἐπαίροντες⁶⁾), τοὺς πολεμίους δὲ πέρα⁷⁾ τοῦ μετρίου καταδρίπτοντες⁸⁾· ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενὴ τῷ⁹⁾ Ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστο-

γ) ἐν] „τὰ ἐν marg. A. 1. W. sola, non male.“ z) τῇ ἄλλῃ ἀτεχνία] „τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ Pell.“ a) κοινὰ γὰρ — ἀρμονίᾳ] Suspecta haec verba visa sunt Rudolpho, eaque nota a Schm. insignita, probante censore Jenensi. Vid. Adnot. b) ἐπισκοπήσωμεν] ἐπισκομεν B. 3. c) ἐνδιατρίβουσι] „marg. A. 1. W. et W. διατρίβουσι Edd.“ Ἐν διατρίβουσι se junctim A. 2. d) ἐπαίροντες] φέροντες 2954 3011. e) πέρα] παρὰ 3011. f) καταδρίπτοντες] „Sic recte Edd. καταρίπτοντες W.“ g) τῷ] τῷ corrigi vult Georg. Ludov. Walch. in Emendatt. Livv. p. 137. Neque tamen opus est. Eadem est syntaxis, quae c. 1. in. in λιπαρεὶ τῷ πυρετῷ, mox in μεγάλῃ τῇ φωνῇ, in ἀκρῷ τῷ δακτύλῳ et similibus

communia insunt vitia, in lingua, in compositione, et sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, et hujus argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua et compositione. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui saepius audivi, videbantur, et maxime si omnibus illis patulas aures praeberis. Ne-

que vero intempestivum, interea etiam speciminis causa quaedam commemorare eorum, quae jam ita scripta sunt. Et primum quidem illud, quantum sit eorum peccatum, inspiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta sunt, et in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo disternata et se-

ρία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλὰ τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἔστιν αὐ- p.9.
τῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, ἔστι
πρὸς ἄλληλα. εἴ γε ^{h)} τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἐνὸς μέλει,
ὅπως οὖν ^{l)} ἐπαινέσαι καὶ εὐφραῖναι ^{k)} τὸν ἐπαινούμενον·
καὶ εἰ ^{l)} ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν
φροντίσειεν. ἡ δὲ, οὐκ ἂν τι ψεῦδος ἐμπεσὸν ἢ ἱστορία, οὐδ'
ἀκαριαῖον ^{m)} ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἱατρῶν
παῖδες φασί, τὴν τραχείαν, παραδέξασθαι ⁿ⁾ ἂν τι ἐς αὐτὴν
καταποθέν. "Ετι ἀγνοεῖν βόλκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς 8
μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες ἴδιοι·
ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ^{o)} ἡ ἐλευθερία,
καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἐνθεός γὰρ καὶ κάτοχος

alii. Non angustus est ille Isthmus, quo historia est ab enco-
mio determinata. h) εἴ γε] „Nihil hic mutare M. Fl. S. et
H. notat Solanus. Sed et sic J. Par. et Ald. (utraque) ha-
bent.“ Nec non B. 1. et 3. Belin. mallet ἐπελ, non perspi-
ciens elegantem particularum εἴ γε vim, de qua Hermann. ad
Viger. p. 793. i) ὅπως οὖν] Ita A. 1. 2. Wolf. Bipp. et
Schm. convenienter cum Codd. 2954. et 3011. Sed ὅπως οὖν
B. 1. et 3. et Reitz. probante sine ratione Belino. Vid. Adnot.
k) εὐφραῖναι] Ita Wolf. in cett. Edd. εὐφράναι. Cf. ἀλεῖ-
ναι ab ἀλεῖναι Aelian. V. H. IX, 30. ubi tamen Κυλν. ἀλεῖ-
ναι jota subscripto. σημῶναι Luc. Actt. Apostt. XXV, 27.
Haec duo exempla suppeditavit Fischer. Animadv. ad Weller.
T. II. p. 376. quamquam acuto accentu falso scripta. l) εἰ]
„deest in W. at ibi punct. post ψευδ.“ m) ἀκαριαῖον]
„Sic Edd. omnes. ἀκαίρον Angl. et P.“ n) παραδέξασθαι
B. 3. et puncto quidem post hoc ver-
bum posito. o) ἀκρατής] „Sic B. 2. J. Par. Ald. (1. 2.)

parata sit ab encomio histo-
ria; sed magnum hisce mu-
rum esse interpositum; et,
ut musicorum voce utamur,
octava duplici, id est eo,
quod maximum est, intervallo
illa a se invicem distare:
siquidem encomium scri-
benti illa sola cura est, quo-
modocunque laudare, et ex-
hilarare eum, qui laudatur,
et, si per mendacia finem
illum consequi detur, pa-
rum curaverit; historia ve-

ro ne minimum quidem,
quod forte inciderit, men-
dacium ferat, non magis
quam asperam arteriam re-
cipere quidquam in illam
glutitione delatum, narrant
medicorum filii. Ignorare
porro tales videntur, poë-
ticae artis-et poëmatum a-
liud esse institutum, et sua
quaedam praecepta; alia ve-
ro historiae. Illic enim im-
moderata libertas, et lex u-
na, quidquid visum poëtae

p. 9. ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἄρμα ζεύεσθαι^{p)} θε-
 p. 10. λη^{q)}), καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνδερικών ἄκρων^{r)}
 θευσομένους ἀναβιβάσθαι, φθόνος οὐδείς, οὐδ' ^{s)} ὅποταν
 ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ ^{t)} μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας, αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν
 καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀποβῶγεισης ἐκείνης, συντριβῇ
 τὰ πάντα κατενεχθέντα^{u)}). ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι
 θέλωσιν, οὐδείς ὁ κωλύσων, Αἰὲ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν
 κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, τῷ
 Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἀρεὶ καὶ ὅλως, σύνθετον^{x)}
 ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ^{y)} τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης.
 οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' Ἀρης^{z)}), μό-
 vos ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ, ἣν
 τινα^{a)} κολακείαν τοιαύτην προσλάβη, τί ἄλλο, ἢ περὶ τις^{b)}
 ποιητικὴ γίγνεται^{c)}), τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστέρημέ-

S. Fl. etc. ἄκρως Solan. Sed vid. Adnot. p) ζεύεσθαι] ζεύεσθαι B. 3. ut supra παραδέξεσθαι. q) θέλη] „ἐθέλη M.“ r) ἄκρων] ἄκρων 3011. s) οὐδ' οὐδὲ id. t) ἀπὸ] „Sic Angl. item W. J. et L. ὑπὸ Edd.“ u) τὰ πάντα κατε-
 νεχθέντα] τ. π. ὁμοῦ κατενεχθέντα 2956. probante Bel. At
 ὁμοῦ e praecedente versu huc irrepsisse videtur. x) σύνθε-
 τον] σύνθεται 2956. y) δεῖ] delendum censuit Rud. cor-
 rigendum δὲ Jacobs. et Creuzer. Vid. Adnot. z) οὐδ' Ἀ-
 ρης] „οὐδὲ ὁ Ἀρης W.“ „Sic et 2956. et Gorl. et Edd.
 Bip. et Schm. monente Belino. Sed vid. Adnot. a) ἦν τι-
 να] „Ald. (utraque et B. 1.) male ἦν τινα. Sed correctum
 in marg.“ b) περὶ τις] περὶ τῆς B. 3. foedum vitium. c)
 γίγνεται] γίνεται 3011.

fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, et a Musis obsessus sit, etiamsi alatos curru equos velit jungere, et si alios super aquas, aut per summas aristas decursuros imponat, invidia nulla est: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare, metuunt, ne rupta illa, conterantur delapsa illa omnia. Verum etiamsi laudare Agamemnonem velint, nemo est, qui intercedat, Jovi quidem

illum similem caput et oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in universum compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei et Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Historia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid aliud quam pedestris quaedam poetica fiet, magnifico qui-

νη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων, καὶ δι' αὐ- p. 11.
 τὸ ^{d)} ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ
 ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν ^{e)} τὰ ἱστο-
 ρίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι ^{f)} τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς
 ἐτέρας ^{g)} κομμώματα ^{h)}, τὸν μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ
 τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτε-
 ρῶν τούτων, καὶ κομιδῇ περινίνων, ἀλουργίσι ⁱ⁾ περιβάλοι ^{k)},
 καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐντρίβοι ^{l)}, καὶ
 ψιμμύθιον ^{m)} τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον
 ἂν ⁿ⁾ αὐτὸν ἀπεργάσασθαι, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκεῖνον ^{o)}.
 Καὶ οὐ τοῦτό ^{p)} φημι ὥς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνλο- 9
 τε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπα-
 κτέον τῷ πράγματι, τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνώσομένοις

d) δι' αὐτὸ] δι' αὐτὸ τοῦτο conj. Jacobs. sine idonea caus-
 sa. e) χωρίζειν] „χωρίζειν male J.“ Et A. 2. f) ἐπει-
 σάγοι] „Sic W. et J. Novem reliquae Edd. ne excepta qui-
 dem Fl. male ἐπεισάγει.“ Ἐπεισάγειν 2956. sed — οἱ Ald. 2.
 g) ἐτέρας] „Sic Edd. omnes. ἑταίρας Ms. Angl. P. et W.
 Sed recentior manus ἐτέρας fecit.“ ἑταίρας 2954. non impro-
 bante Rudolpho. Vid. Adnot. h) κομμώματα] „σκώμμα-
 τα male W. Vulgatam exhibent Edd. Fl. J. Ald. (1. et 2.) Par.
 H.“ i) ἀλουργίσι] „Sic recte marg. A. 1. W. ἀλουργέσι
 Edd. ἀλουργέσι ti Angl. et P. A. et W.“ Nonnullae ἀλουργέσι
 spiritu leni. k) περιβάλοι] περιβάλλει 3011. l) ἐντρί-
 βοι] ἐντρίβοι 2956. m) ψιμμύθιον] „ψιμύθιον M. S.
 et H. ceterae consonam duplicant. In Aldina excidit μ.“ In
 A. 2. duplex est. n) ἂν] vulgo omissum interposui e conj.
 Jacobs. o) ἐκεῖνον] ἐκεῖνο A. 2. error operarum. p) τοῦ-
 το] „deest in W.“ In 3011. deest negatio.

dem illo dicendi genere pri-
 vata, sed portentosa com-
 menta reliqua, nudata nu-
 meris, et ob id ipsum ma-
 gis conspicua ob oculos po-
 nens? Magnum igitur, quin
 plusquam magnum illud vi-
 tium, si quis separare, quae
 historiae sunt, et quae poë-
 ticae, nesciat, sed historiae
 fucum alterius artis inducat,
 fabulam puto et encomium,
 et qui sunt in utroque ex-
 cessus. Velut si quis athle-

tam de robustorum horum
 numero unum, et plane ili-
 cis instar durorum, purpura
 induat, alioque cultu me-
 retricio, et fucum affricet
 cerussamque faciei: quam,
 Hercules, ridendum illum
 reddiderit, quam ipso cultu
 turpem! Neque illud dico,
 quasi non et laudandum sit
 nonnunquam in historia:
 sed tempore opportuno lau-
 dandum, et modus negotio
 adhibendus, in quantum ea

- p. 11. αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ^q) ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα,
 p. 12. ὥσπερ ^r) μικρὸν ὕστερον ἐπιδείξομεν ^s). ὅσοι δὲ οἴονται κα-
 λῶς διαθεῖν εἰς ^t) δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τεργνὸν, καὶ χρή-
 σιμον, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι ^u) καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς ^x)
 αὐτὴν, ὡς τεργνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας ^y),
 ὁρᾷς ὅσον ^z) τάληθοῦς ^a) ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κιβδή-
 λω ^b) τῇ διατρέσει χρώμενοι. Ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος,
 τὸ χρήσιμον, ὅπερ ^c) ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ
 τεργνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ ^d) παρακολουθήσειεν,
 ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ^e) ἄφ'
 p. 13. Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου, γεννάδαν ^f)
 ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς
 μὲν αἰσχιστος ὁφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν, Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ

q) τ δ] „τοῖς L. At vulgatam tuentur J. Fl. H. etc. τοὺς marg. A. 1. W.“ Vid. Adnot. r) ὥσπερ] reposui ex A. 2. pro vulg. ἄπερ. s) ἐπιδείξομεν] ἐπιδείξομαι 2954. ἐπιδειξόμενος οἱ δὲ 3011. t) εἰς] ἐς 3011. Schm. u) εἰσποιοῦσι] „κιβδήλω τῇ διατρέσει χρώμεναι hic legit G. M.“ Sic et 2956. sed χρώμενοι, probante *Belino*. x) εἰς] ἐς 2956. Schm. y) τοὺς ἐντυγχάνοντας] „τούτον ἐντυγχάνειν G. τοῦτο B. 2. Vulgatum servant M. et Edd. ceterae.“ Τοῦτο et in B. 3. est. z) ὅσον] ὁρσον B. 1. a) τάληθοῦς] ἀληθοῦς 2956. b) κιβδήλω] „ὡς εἴρηται ante hoc verbum inserit idem Cod. G.“ Item 2956. *Bel*. c) ὅπερ] ὥσπερ B. 3. d) αὐτὸ] „Nihil mutat M. nec Edd. fors. αὐτῶ *Solan*.“ At cf. Adnot. e) κωλύσει] κωλύει 2956. *Bel*. Schm. adsentiente Censore Jenensi. Equidem mutationis causam idoneam non video. Deinceps *Pulmer*. conj. ἡ ἀφ' Ἡρ. At vid. Adnot. f) γεννάδαν] „γεννάδα W. sed additum v.“

laus non molesta sit futuris lectoribus, et omnino ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabimus. Quotquot vero putant, bene se historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, et lectores exhilarans, vides, quantum aberrant a vero: primo quidem divisione quod u-

tuntur fallaci; unum enim opus historiae et finis, utilitas, quae ex vero solo colligitur. Jucunditas vero, melius quidem est, si et ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo; sin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur (*Herculei roboris sit*) Nicostratus Isidoti, generosus vir et utroque colluctatorum suorum fortior, licet adspectu esset foedissimus; Alcaeus

Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὥς φασι, τοῦ p. 13. Νικοστράτου ὧν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ^g) ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχη ^h) τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ. "Ἐτι ⁱ) καὶ κείνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ 10 μυθῶδες ^k), καὶ τὸ τῶν ἐπαινῶν μάλιστα πρόσαντες ^l) παρ' p. 14. ἐκάτερον ^m) τοῖς ἀκούουσιν· ἦν ⁿ) μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσας ^o), ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νῆ Δία, συκοφαντικῶς ^p) προσέτι γε ἀκροασομένους ^q), οὓς οὐκ ἂν τι λάθοι παραδραμὸν ^r), ὁξύτερον μὲν τοῦ Ἀργου ὀρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυρομοιβικῶς δὲ τῶν λεγομέ-

g) ἐραστὰς] „Sic marg. A. 1. W. A. G. P. ἐργάτας Edd. et M.“ In A. 2. tamen ἐράστας. h) ἔχη] ἔχει 2956. i) ἔτι] εἰτα Mallet Rud. sed ipse simul negat opus esse mutatione. k) μυθῶδες] θυμαῖδες 2956. θυμαῖδες 3011. (accurate haec e Belini narratione descripsi). l) πρόσαντες] „Sic M. cum Edd. omnibus. An πρόσαντες; ἐπάρχες Pell.“ Voluit ἐπαχθεῖς, opinor. Totum locum: καὶ τὸ τῶν ἐπαινῶν — ἀκούουσιν Rudolphus iudicat non esse genuinum. Vid. Adnot. m) παρ' ἐκάτερον] παρ' ἐκατέρους 2954. n) ἀκούουσιν· ἦν] „Sic J. et P. G. ἀκούουσιν ἦν Edd. et M.“ Aldina tamen 2. veram habet lectionem. o) ἐπινοήσας] „ἐπινοεῖ Ms. Gr. ἐπινοῆσαι Edd. et M. ἐπινοήσας marg. A. 1. W.“ ἐπινοήσας A. 2. ἐπινοῆς 2954. ἐπινοεῖ 3011. Sed Bel. conj. ἐπινοήσης, vel εἰ μὴ — ἐπινοήσας. p) συκοφαντικῶς] τοὺς συκ. 2954. q) ἀκροασομένους] „ἀκροασομένους Edd. omnes. ἀκροασομένους W.“ Sic et 2954. et Edd. Reitz. Bip. Wolf. Rud. Schm. Similiter A. 2. ἀκροασομένους. r) παραδραμὸν] „παρὰ δρόμον W.“

autem Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem, ut ajunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem jucunditatem corollarii cujusdam instar adjiciat utilitati, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit. Illud adhuc dicere e

re fuerit, neque jucundum in historia esse, quod sit plane fabulosum; et laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, et plebem cogites, sed hos, qui judicium more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, et ex omni parte corporis; tum trapezitica

- P. 14. νων ἱκαστα ἐξετάζοντας, ὥς τὰ μὲν παραπεπομμένα εὐθὺς ἀποθρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρηὶ συγγράφειν^{α)}), τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν^{β)}), καὶ διαβδάγων ἐπαινοῦντες. ἦν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνης πέρα τοῦ μετρίου τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαινοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστ' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιτο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἐωρακέναι γάρ ποῦ σε^{γ)}) εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δονλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσπενασμένον, ἐκείνην μὲν, τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὥς Ἡρακλέα δῆθεν οὖσαν, αὐτὸν δὲ, ἐν προκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλῃς τῷ σανδάλῳ^{δ)})· καὶ τὸ θέαμα αἰσχιστον, ἀφροδῶσα ἢ ἐσθῆς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα^{ε)}), καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες
 11 ἀσχημόνως καταθελυνόμενον. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἴσως καὶ

α) χρηὶ συγγράφειν] Olim χρηὶ καὶ συγγράφειν. Sed copulam omittunt Codd. W. et 3011. quos, monentibus *Belino* et Censore Jenensi, et praeunte *Schmiedero*, nos secuti sumus.
 β) φροντίζειν] „Sic W. et Edd. omnes, excepta S. et Amst. quae male φροντίζει.“ u) πον σε] „σε πον W.“ x) σανδάλῳ] „σανδαλίῳ W.“ Sic et 3011. 2956. et Gori. recepitque, *Belino* monente, et Censore Jenensi approbante, *Schmiederus*. Cf. Diall. Deor. XI, 1. in primis XIII, 2. γ) πρόσζάνουσα] προσίζουσα 3011. Gori.

ratione singula, quae dicuntur, explorantes, ut ad ulterius abjiciant protinus, proba autem, et legitima, et accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis et laudibus; et lenocinio reliquo, facillime eam similem reddideris Herculi in Lydia: verisimile enim est, alicubi eum te vi-

disse pictum, ut servit Omphalae, habitu indutum plane alieno: illam quidem leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in crocoto, et purpura, carpentem lanas, et sandalio Omphales percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod recedit a corpore vestis, nec satis applicatur, et quidquid in Deo virile est, indecore effeminatur. Ac vulgus quidem haec ipsa fortasse in te lau-

ταῦτά σου ²⁾) ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκείνοι, ὧν σὺ κατα- p. 15.
φρονεῖς, μάλα ἡδὺν, καὶ ἐς κόρον γελᾶσονται, ὁρῶντες τὸ
ἀσύμφυλον ³⁾), καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγ- p. 16.
ματος. ἑκάστου γὰρ δὴ ἰδίον τι καλὸν ἐστίν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλ-
λάξειας ⁴⁾), ἀκαλλὲς τὸ αὐτὸ (παρὰ τὴν χρῆσιν ⁵⁾)) γίγνεται ⁶⁾).
ἔω λέγειν, ὅτι οἱ ἔπαινοι ἐνὶ μὲν ἴσως τερπνοί, τῷ ἐπαινουμέ-
νῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς ⁷⁾). καὶ μάλιστα ἦν ὑπερφυεῖς
τὰς ὑπερβολὰς ἔχουσιν· οἷους αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται,
τὴν εὖνοιαν τὴν παρὰ τῶν ἐπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐν-
διατρίβοντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῇ τὴν κολακειάν ἐξεργά-
σασθαι ⁸⁾). οὐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην ⁹⁾) αὐτὸ δορᾶν ἴσασιν, οὐδ'
ἐπισκιάζουσι τὴν θωπιάν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα
καὶ ἀπίδανα, καὶ γυμνὰ διεξίσαι. Ὡστε ¹⁰⁾) οὐδὲ τυγχάνου- 12
σιν οὐ μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν μι-

2) σου] „σοι M. P. et marg. A. 1. W. σου servant Edd. et Ex.“
σοι 30. 1. 2956. et Schm. probantibus Censore Jen. et Belino.
Cf. Timon. c. 57. ἐπαινῶ ταῦτά σου. 3) ἀσύμφυλον] „Sic
dedi ex Codd. L. P. W. et Angl. ἀσύμφυλον eum habebant
Edd. omnes praeter Fl. quae ἀσύμφυλον, et praeter J. quae
ἀσύμφυλον.“ Et A. 2. habet ἀσύμφυλον, sed 30. 1. plane ἀ-
σύμφυλον. 4) ἐναλλάξ] ἐναλλάξαις 2956. 5) παρὰ
τὴν χρῆσιν] Rudolpho ejusque Censori Jenensi spuria vi-
dentur, neque id temere. Vid. Adnot. 6) γίγνεται] γί-
νεται 30. 1. 7) ἐπαχθεῖς] ἐπαχθεῖς B. 1. 8) ἐξεργάσα-
σθαι] „ἐξεργάσεσθαι W.“ 9) κατὰ τέχνην] κ. τὴν τέχ-
ν. 2956. et hinc Schm. monente Bel. et probante Cens. Jenensi. At
cf. κατὰ τέχνην ὁμιλεῖν Epist. Sat. c. 39. 10) ὥστε] ὥστ'

daverit: at illi pauci, quos
tu contemnis, suaviter sane
et ad satietatem ridebunt,
videntes rem absurdam, in-
congruam. et combinari ne-
sciam. Singulorum enim
propria quaedam pulchritu-
do est. Horum vero si vi-
ces permutes, deforme idem,
(quia extra usum suum,)
fuerit (fit). Mitto dicere,
laudes uni quidem forte ju-
cundas, illi nempe, qui
laudatur, caeteris vero gra-
ves, inprimis si immodicos

excessus habeant, quales
vulgus scribentium facit,
dum aucupantur eorum,
quos laudant, benevolen-
tiam, et in iis eo usque mo-
rantur, donec manifestam
omnibus adulationem effi-
ciant. Neque enim arte hoc
facere norunt, nec adula-
tionem inumbrant. Sed fac-
to impetu, conferta omnia
et improbabilia, et nuda
persequuntur. Adeo ut ne-
que assequantur id, quod
maxime concupiscunt. Qui

- p. 16. σοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἦν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὧσιν. ὥσπερ Ἀριστοβού-
 p. 17. λου μονομαχίαν γράψαντος ¹⁾ Ἀλεξάνδρου, καὶ Πάρου, καὶ ἀναγνόντος ^{k)} αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς ^{l)} (ᾧετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀλη-
 θείας) λαβὼν ἐκεῖνος ^{m)} τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ἰθάσπει ⁿ⁾) ἔρριπεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕ-
 δωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ ^{o)} οὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐνὶ ^{p)} ἀκον-
 τίσῳ φονεύοντα. καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξαν-
 δρος, ὅς γε ^{q)} οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένου τὸν Ἀθῶν ^{r)} εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μετα-

2954. 2956. i) Ἀριστοβούλου μον. γράψαντος] „Ἀ-
 ριστοβούλος μονομ. γράψας Angl. M. et marg. Fl. Prius ve-
 ro servant Edd. et M.“ Illud et in Codd. 2954. 2956. 3011.
 male. Pro Ἀριστοβούλου conj. St. Croix Ὁνεικρίτον. Vid.
 Adnot. k) ἀναγνόντος] „Sic Edd. et M.“ l) αὐτῷ
 τοῦτο — γραφῆς] αὐτῷ τὸ χωρίον τῆς γραφῆς τοῦτο μά-
 λιστα 2954. quem verborum ordinem quamobrem Belinus vul-
 gato praeferendum duxerit, non patet. m) ἐκεῖνος] „de-
 est in W.“ ἐκεῖνο B. 3. error, opinor. n) Ἰθάσπει] Ἰ-
 θάσπει B. 1. o) δὲ] δὴ conj. Rud. quo non opus est. p)
 ἐνὶ] „ἐν] ἐνὶ G. L. recte. Prius autem Edd. et M.“ Unde
 et retinuit ἐν Reitz. et post eum Rud. Sed ἐνὶ confirmanti-
 bus Codd. 2954. et 2956. bene Bipp. et Schm., adsentiente et-
 iam Wielandio. q) ὅς γε] „Sic etiam M. sed a recentiore
 mann“ ὥστε 3011. minus bene, ait recte Bel. r) τὸν Ἀθῶν
 2954. quam formam, ut magis Atticam, praefer-

enim ab ipsis laudantur, o-
 dio magis illos habent, et
 tanquam adulatores aver-
 santur: bene illi quidem,
 maxime si virili et magno
 sint animo. Quemadmodum,
 cum solitariam Alexandri
 cum Poro pugnam scripsis-
 set Aristobulus, et illum
 maxime libri sui locum ei
 praelegeret: putabat enim
 maximam se a rege gratiam
 initurum, quod mentiando
 fortia quaedam facta illi ad-

strueret, et opera fingeret
 vero majora: arreptum ille
 librum, (commodum autem
 in Hydaspes fluvio naviga-
 bant,) praecipitem in a-
 quam abiecit, addens, te
 quoque oportebat, Aristobule,
 ita tractari, qui istam pro
 me pugnam susceperis, et (uno)
 jaculo elephantos interficias.
 Et debebat ita indignari A-
 lexander, qui neque archi-
 tecti conatum ferret, polli-
 citi, se Athonem statuum

κοσμήσειν τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα p. 17. εὐθύς ἐπιγινούς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρήτο. Πού τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μὴ τις 13 κομιδῇ ἀνότητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος, ὦν παρὰ πόδας *) οἱ ἔλεγχοι; ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώ- p. 18. πων, καὶ μάλιστα γὰρ τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἶονται γὰρ ἄμεινον ἔξῃν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλείον ἐπανθίσῃ¹⁾), καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. τοιοῦτοι²⁾ τῶν συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσι τὸ τήμερον³⁾ καὶ⁴⁾ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ χρεῖωδες⁵⁾, ὃ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, θερα- πεύοντες⁶⁾). οὗς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν κό- λακας προδῆλους καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τοῦπιὸν δὲ, ὑποπτον ταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὄλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δὲ

ferendam duxit *Belin*. Sed cf. *Pro Imagg. c. 9.* ubi in lectio- nem τὸν Ἄθω omnes libri consentiunt. s) παρὰ πόδας] παραπόδας una voce A. 1. et s. t) ἐπανθίσῃ] „Sic P. et marg. A. 1. W. ἐπὶ ἄνθισσε Angl.“ Olim nempe fuerat ἐπανθή- ση, ut in Cod. 2956. Reliquos vero Codd. Parr. ἐπανθίσῃ habere, e silentio *Belini* conjici potest. u) τοιοῦτοι] „τοι- οῦτοι πολλοὶ W.“ x) τὸ τήμερον] τὸ θ' ἡμέρον 2956. mendose. y) καὶ] „abest ab Fl. adest in J. H. Par. et M.“ Et in B. 1. 3. A. 1. 2. z) χρεῖωδες] „Sic Edd. etc. χρεῖωδες W.“ Sic et 3011. a) θεραπεύοντες] „θεραπεύεσθαι Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem Edd. recte tumentur.“ Et in 3011. est θεραπεύεσθαι. Ante ὃ, τι puto καὶ excidisse.

ipsius facturum, et in regis simulacrum transformatu- rum esse montem. Sed ad- ulatorem statim hominem intelligens, non amplius il- lo, neque ad alia similiter, ut antea, usus est. Ubi i- gitur in hisce jucunditas, nisi si quis plane sit stupi- dus, ut se in talibus laudari gaudeat, quorum e vestigio ostendi vanitas possit? ut homines deformes, praeser- tim mulierculae, quae pic- toribus injungunt, se ut quam pulcherrimas pingant.

Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi ru- boris pictor adhibeat, et album multum pigmento ad- misceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesen- ti tempori et suae rei, et utilitati, quam sperant ex historia, serviant: quos bo- num erat odisse, qui in praesens quidem adulatores manifesti et inertes sint, in futurum autem suis excessi- bus suspectam totam rem faciant. Si quis vero pu- tat, omnino jucunditatem

- p. 18. τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγείται καταμεμίχθαι ^{b)}) δεῖν τῇ ἱστο-
 p. 19. ρία, πάσῃ ^{c)}) τὰ ^{d)}) ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνὰ ἔστιν ἐν τοῖς
 ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μη-
 14 δὲν προσηκόντα ἐπεισκευλοῦσιν. Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγῆσομαι,
 ὅποσα μέμνηται Ἰναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νῆ
 Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διη-
 γουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ ^{e)}) τοῖς λεχθη-
 σομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθὴ ἔστι καὶ ἐπωμοσάμην ^{f)}), εἰ ἀστείον
 ἦν ὄρκον ἐντιθέναι συγγράμματι· εἰς μὲν τις αὐτῶν ἀπὸ Μου-
 σῶν εὐθὺς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς συνεφάσασθαι τοῦ
 συγγράμματος. ὁρᾷς ὥς ἐμμελὲς ^{g)}) ἡ ἀρχή, καὶ περὶ πόδα τῇ
 p. 20. ἱστορίᾳ ^{h)}), καὶ τῷ τοιούτῳ εἶδει τῶν λόγων πρέπουσα; εἴτα
 μικρὸν ὑποβάς, Ἀχιλλεῖ μὲν τὸν ἡμέτερον ⁱ⁾) ἄρχοντα εἵκαξ,

b) καταμεμίχθαι] „καὶ τὸ μεμίχθαι W.“ καὶ μεμίχθαι 3011.
 c) πάσῃ] „deest in W. et Fl. adest in P. et cett. Edd.“ sed
 ita, ut τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ sint arctissime conjuncta. Deest et-
 iam in 2956. d) τὰ] „Abest articulus a P. et L. adest in
 Edd.“ e) ἀπιστήσῃ] ἀπιστήσεις 3011. sensu et linguae le-
 gibus repugnantibus. Nihilominus, Belino monente, recepit
 Schm. et approbavit etiam Censor Jen. f) ἐπωμοσάμην] ἐ-
 πωμοσαίμην 3011. 2956. unde recepit Schm. probante Censore
 Jen. Sed praestat haud dubie vulgata. g) ἐμμελὲς] „εὐ-
 μελὲς Schol. male. Nihil mutant Edd. Coll. et M.“ h) περὶ
 πόδα τῇ ἱστορίᾳ] „παρὰ πόδα ἡ ἱστορία Edd. Sed περὶ
 exhibent Angl. P. W. et L. τῇ ἱστορίᾳ vero Pell. Casaub. et
 Voss.“ παρὰ 3011. Vid. Adnot. i) τὸν ἡμέτερον] τὸν
 ἡμέτερον 2956.

admixtam esse debere histo-
 riae, ille reliqua adspersat,
 quae cum veritate jucunda
 sunt in aliis orationis or-
 namentis, quibus neglectis
 vulgares illi ea, quae nihil
 ad rem faciunt, inculcant.
 At ego etiam enarrabo, quae-
 cumque memini nuper in Io-
 nia ex historicis quibusdam,
 et profecto in Achaia etiam,
 audita, idem hoc bellum e-
 narrantibus. Et per ego vos
 Gratias obsecro, nemo his,
 quae dicuntur, fidem dene-

get: vera enim esse jurare
 etiam possim, si urbanum
 esset iusjurandum scripto
 interponere. Unus quidem
 illorum aliquis a Musis sta-
 tim initium fecerat, preca-
 tus Deas, ut manum scrip-
 tionis secum admoveant. Vi-
 des, quam concinnum prin-
 cipium, et conveniens hi-
 storiae, quaeque tale ora-
 tionis genus deceret. Tum
 paullum ingressus Achilli
 quidem nostrum principem
 comparabat, Thersitae au-

Θερσίτη δὲ τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεύς p. 20.
ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ ἔκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει·
καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφηνεν ἐσθλός τις,

— — ἐδίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων.

Hom. II.
XXII,
158.

εἰτ' ἠπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ^{k)} τι ἐγκώμιον, καὶ ὥς ἄξιός εἴη συ-
γράψαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς οὖσας. ἤδη δὲ κατιῶν,
ἐπῆνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προστιθεὶς, ὥς ἄμεινον
ποιοῖ^{l)} τοῦτο τοῦ Ὀμήρου^{m)}, μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρί-
δος. εἰτ' ἐπὶ τέλει τοῦ προοιμίουⁿ⁾ ὑπισχνεῖτο διαβρῆδην καὶ
σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν αἶρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ p. 21.
καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὥς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς
ιστορίας οὕτως, αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιῶν· ὁ
γὰρ μικρότατος, καὶ κάκιστ'^{o)} ἀπολούμενος Οὐολόγεσος^{p)},
ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε^{q)}. οὗτος μὲν τοιαῦτα.

k) αὐτοῦ] Ita, monente *Belino*, ediderunt *Bipp.* et *Schm.* pro
Reitz. Wolf. et *Rud.* αὐτοῦ. Sed jam dudum αὐτοῦ exhibe-
bant B. 1. 3. et A. 2. αὐτοῦ vero A. 1. l) ποιοῖ] „ποιοῖτο
P. ποιεῖ Fl. Vulgatam servant ceterae.“ ποιοῖτο 3011. ποιεῖ
praefert *Belin.* m) τοῦτο τοῦ Ὀμήρου] τοῦτο τὸ τοῦ
Ὀμήρου 3011. inepte. n) προοιμίου] „Sic Edd. vett. et S.
προοιμίου Par. et Amst.“ o) κάκιστ'] κάκιστα 3011. 2956.
p) Οὐολόγεσος] „Nihil mutant Edd. et M.“ q) τοιάν-
δε] Sic A. 1. 2. B. 1. 3. *Wolf. Rud.* τοιάνδε *Reitz. Bip. Schm.*
quae est vitiosa rectae lectionis correctio.

tem regem Persarum, igna-
rus, tanto sibi praestantio-
rem futurum fuisse Achil-
lem, si Hectorem potius,
quam Thersitem, interemis-
set, et si ante quidem fugis-
set fortis aliquis, hunc au-
tem egisset

— — multum praestan-
tior alter.

Deinde subjunxit de se en-
comium quoddam, quam-
que dignus scriptor tam cla-
ris factis contigisset. Jam
vero progressus Miletum
laudabat patriam suam, sub-
jiciens, melius hac in re fa-

cere se, quam Homerum,
qui mentionem patriae nus-
quam fecerit. Deinde in
fine prooemii pollicebatur
totidem verbis et dilucide,
se elaturum in majus res no-
stras, barbaros autem bello,
quantum posset, et ipsum
oppressurum: atque inci-
piebat hoc modo historiam,
simul causas belli incepti
persequens, *Impurissimus e-
nim, qui que pessime pereat!*
Vologesus, bellare coepit pro-
pter causam ejusmodi. Hic
quidem talia. Alius vero,
summus Thucydides imita-

- p. 21. 15 Ἐταρος δὲ Θουκυδίδου ξηλωτῆς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχε-
τύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκείνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ
ὀνόματι ἤρξατο, χαριστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θύμου ¹⁾
τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσιν ²⁾. ὅρα γὰρ, Κρεπέριος ³⁾ Καλ-
πουριανός ⁴⁾ Πομπηίουπολίτης ⁵⁾, συνέγραψε ⁶⁾ τὸν πόλε-
p. 22. μόν τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλ-
λήλους, ἀρξάμενος εὐθύς ξυνισταμένου ⁷⁾. ὥστε μετὰ γε τοι-
αύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ
ἔδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν δῆτορα παραστησάμενος;
ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουνμένοις,
ἐπήγαγε, παρὰ Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴν μό-
νου τοῦ Πελασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ
τότε ⁸⁾ λοιμῶσαντες ὤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας
ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλίᾳς

x) θύμου] „Sic Ed. Par. et marg. A. 1. W. θυμοῦ ceterae ma-
le et M.“ Ald. quoque 2. θυμοῦ exhibet. s) ἀποπνέου-
σαν] γέμουσαν 2954. t) Κρεπέριος] „Sic Edd. J. Ald.
Par. S. etc. Ἐσπέριος καρπού. γρ^{αι}. Κρεσπέριος C. male.
Κρεπέριος M.“ u) Καλπουριανός] Καλπευριανός 2954.
Καλπουριανός 3011. ὅρα γὰρ καὶ Κρεσπέριος Καλπουριανός
2956. x) Πομπηίουπολίτης] Sic correxit, quod olim duabus
vocibus scriptum erat, Πομπηίου πολίτης Holsten. ad Steph.
Byz. Vid. Adnott. Sed recte jam ediderant A. 1. 2. et J. y)
συνέγραψε] „Sic Edd. ἀνέγραψε P.“ z) ξυνισταμέ-
νου] „Sic Fl. J. Par. aliaeque. καθίσταμένου Thucyd.“ a)
οἱ τότε] „probat Fl. J. Par. ὁπότε W. male.“

tor, praeclare ad exemplum
illud suum compositus, et-
iam initium, ut ille, a suo
nomine fecerat, suavissi-
mum omnium exordium, et
quod thymum Atticum re-
doleat. Ecce enim, Cre-
perius Calpurnianus Pompejo-
politianus, descripsit bellum
Parthorum et Romanorum, ut
inter se pugnarunt; initio fac-
to ab eo inde tempore, quo
conflatum est. Ut post tale
initium, quid reliqua tibi
dicam, quomodo in Arme-

nia concionatus sit, in me-
dium producto ipso Corcy-
raeorum oratore? aut qua-
lem Nisibenis, qui Roma-
nas partes non essent secuti,
pestilentiam immiserit, sum-
tam mutuo confertim totam
a Thucydide, excepto solo
Pelasgico, et longis munitio-
nibus, in quibus habitabant,
qui tum laboraverant pesti-
lencia? Caeterum etiam in-
ceperat ab Aethiopia, ita ut
deinde in Aegyptum descen-
deret, et in regis terras mul-

γῆν^{b)} τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἔγωγ’^{c)} p. 22.
οὐν θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους
ἐν Νισίβει^{d)}, ἀπῆλθον, ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος
ἔρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ p. 23.
οἴεσθαι τοῦτ’^{e)} εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλί-
γον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ κἀκεῖνα^{f)},
ὥς^{g)} καὶ αὐτὸς ἂν φαίη^{h)}, οὐ δι’ αὐτήν, νῆⁱ⁾ Δία, κἀ-
κεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον^{k)}. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς
πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὥς Ῥωμαῖοι
αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε^{l)}, καὶ τάφρον, ὥς ἐκεῖ-
νοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ μοι ἐννόησον ἡλίκον
τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὥς Θουκυδίδῃ πρόπον, μεταξὺ
τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικά ταῦτ’ ἐγκεῖσθαι, ὥς-
περ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάν-
τως συνάδοντα. Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγεγνό- 16P.24

b) γῆν] „τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν W.“ c) ἔγωγ’] Ita ex A. 1. 2.
ἔγω γ’ B. 1. 3. ἔγω γ’ Reitz. Wolf. Rud. Bip. ἔγω γ’ Schm. d)
Νισίβει] „Νισίβει W. Sed fuit Νισίβει.“ e) τοῦτ’] „τοῦ-
το] τοῦτ’ W.“ Ita 2954. et 3011. Retinuerunt tamen re-
centt. Reitzii τοῦτο. f) κἀκεῖνα] „κακία Fl. Vulg. serv.
cett. κακεῖνο M. sed a recent. manu.“ μακροῦ κακία, ὅπως 2954.
g) ὥς] „ὅπως L. Nihil mutat Fl. J. H. Par.“ Neque reli-
quae. h) φαίη] Ita A. 1. 2. et Wolf. φαίης cum jota sub-
scr. B. 1. 3. Reitz. Rud. Bip. i) νῆ] „ἡ M. ἰδία marg. A.
1. W. et P. Vulgatum tuentur J. Fl. H. etc.“ k) παρέλι-
πον] „παρέλειπον W.“ l) ἀνέγραψε] „ἀνέγραψε W.
male.“

tas; et bonum factum, quod
in illis mansit. Equidem
sepelientem illum in Nisibi
miseros Athenienses relin-
quens discessi, cum accura-
te nossem, quae etiam post
meum discessum dicturus e-
rat. Nam rursus hoc etiam
valde frequens nunc est, uti
putent, hoc esse Thucydi-
deis similia dicere, si quis
paucis immutatis ipsa illius
verba dicat, etiam minuta
illa, *Ut ipse quoque dicas,*
Non propter eandem, profec-

to, *Ei illa parum aberat quin*
omitterem. Idem enim hic
scriptor multa etiam armo-
rum et machinarum genera,
ut Romani illa nominant,
ita retulit, et *fossam*, ut
illi, et *pontem*, et similia
dixit. Et cogita mihi, quae
sit historiae dignitas, et
quam deceat Thucydidem,
inter Attica nomina Italica
ista interposita esse, quae
purpurae instar ornatum ad-
dant, ac decentiam, omni-
noque consentiant. Alius

- p. 24. των γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ ^m), κομιδῇ πεζόν, καὶ χαμαιπετὲς, οἷον καὶ στρατιώτης ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστών τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, ὅλος ἦν, ἄλλω δέ τιτι χαρίζιντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς ⁿ). τοῦτο μόνον ἡτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· Καλλιμορφου ἱατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτης ἱστοριῶν Παρ-
p. 25. θικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἐκάστη ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νῆ Δία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπέφυχρον ^o) ἐποίησεν, οὕτω συναγαγὼν οἰκτιῶν εἶναι ἱατρῶ ἱστορίαν συγγράφειν, εἰ γε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰάδῃ γράφειν, οὐκ' οἶδ' ὅ, τι ^p) δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετῆλ-

m) ἐν γραφῇ] deleri vult ut glossema Rud. in Praef. p. VII. minis, credo, argute. n) προπεπονηκώς] „Sic Ms. Gr. item W. et P. πεπονηκώς Edd. omnes.“ προπεπονηκώς 2956. o) ὑπέφυχρον] ὑπόφυχρον 3011. Pro προοίμιον *Belinus* substitui vult προοίμιον et hic, et alibi apud Nostrum, ob scripturae constantiam. Quae tamen vereor, ne fastidiosius videatur in *Luciano* nostro. Ceterum cf. c. 14. et 17. p) ὅ, τι] „Sic W. ὅτι Edd.“ οἶδα ὅ, τι 3011.

vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde et humilem, composuit, qualem etiam miles fecerit, quae sunt quotidie, describens, (*aut faber,*) aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enimvero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, et tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos,

stilo magis, quam pro fortuna librorum, tragico, *Callimorphi*, *medici sextae* *contariorum*, *historiarum Parthicarum*; et subscribitur erat uniuscujusque libri numerus. Etiam, me Jupiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiares esse medico scribere historiam, si quidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta et eruditionis omnis princeps*: et quod, cum incepisset Ionica consuetudine scribere, nescio quo consilio ad communem subito

θεν, ἱητρείην ^{α)} μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὀκόσα, καὶ π. 25.
 νοῦσαι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαται τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖ-
 στα, εἴα ἐκ τριόδου ^{β)}. Εἰ δέ με δεῖ ^{γ)} καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς 17
 μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεὶ κείσθω, τὴν γνῶμην δ'
 ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πά-
 σης ἐλπίδες· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ φροσιμ. p. 26.
 ου ^{δ)} περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγινώσκοντας ^{ε)}, λόγον
 πάνσοφον ^{ς)} δεῖξαι σπεύδων, ὥς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ^{ζ)}
 ἱστορίαν συγγράφειν. εἴτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς,
 εἴτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ
 προοίμιον ^{η)}. τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια φορ-
 τικὰ, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ

q) [ἱητρείην] „ἱατρείην Edd. omnes. M. in litura.“ ἱατρικήν
 2954. sed ἱητρείην clare A. 2. ut conjecerat Solun. r) [τριό-
 δου] „περιόδου W. et Fl. male. Ceterae recte τριόδου.“
 ἐκπεριόδου 2956. οἷα deest in 3011. s) εἰ δέ με δεῖ] εἰ δὲ
 μέλει μεμνησθαι 3011. mendose. t) φροσιμίου] Ita, pro-
 bantibus Bel. et Cens. Jen. et praeunte Schm. scripsimus e
 Cod. 3011. et Gorl. pro vulg. προοίμιου. Cf. c. 14. u) ἀ-
 ναγινώσκοντας] ἀναγινώσκοντας M. et Fl. Sed vulga-
 gam exhibent Ald. J. Par. H. etc. „ἀναγιν. etiam 3011. x)
 πᾶν σοφόν] Post hanc vocem colon deprehenditur in A. 2.
 non omnino male. y) πρέποι] „πρέπει Fl. Ceterae et M.
 πρέποι.“ πρέπειν 2956. Belinus praefert πρέπει, et Rud. sic edi-
 dit forsitan incius, quum tamen ἂν praemiserit. z) [προοί-
 μιον] φροίμιον conj. Bel. At vid. supra not. o). Punctum
 post hanc vocem, quod pleraeque Edd., in his etiam Reitz.
 et Bip. et Wolf. neglexerunt, vere posuerunt A. 2. Gesner. et

transiit, ἱατρείην dicens et
 πείρην, et ὀκόσα, et νοῦσαι
 reliqua vero, quae in usu
 multitudinis sunt, et plera-
 que, qualia petuntur e trivio.
 Si vero me oportet sapien-
 tis etiam viri mentionem fa-
 cere, nomen quidem illius
 in obscuro jaceat; dicam ve-
 ro consilium, et libros nu-
 per Corinthi editos, spe om-
 ni praestantiores. In prin-
 cipio enim, statim prima
 prooemii periodo, interro-
 gatione aggressus est lecto-

res suos, studuitque sapi-
 entissimam rationem osten-
 dere, *solum nempe sapientem
 decere historiam scribere.* De-
 inde, paucis interjectis,
 syllogismus alius. Et in u-
 niversum omni genere ar-
 gumentandi per quaestiones
 (syllogismos) compositum ip-
 si fuerat prooemium. Ad-
 ulationis hic fuit ad satieta-
 tem, laudes importunae, et
 plane parasiticae; neque il-
 lae tamen extra syllogis-
 mum, sed interrogatae et

- p. 26. συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα ^{a)}) κῆκεῖνα· καὶ μὴν κῆκεῖνο φορτικὸν ἔδοξε μοι, καὶ ἥκιστα φιλοσόφῳ ^{b)}) ἀνδρὶ, καὶ πῶ-
γωνι πολιωὶ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ ^{c)}) εἰπεῖν,
ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὐ γὰρ τὰς πράξεις
καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιούσι. τὸ γὰρ τοιοῦτον ^{d)}),
εἴπερ ἄρα, ἡμῖν ἔδει ^{e)}) καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ ^{f)}) αὐτόν
18 εἰπεῖν. Καὶ μὴν οὐδ' ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονῆσαι ^{g)}), ὃς τοι-
άνθ' ^{h)}) ἀρχὴν ἤρξατο. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ
Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδει γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κα-
κῶς ⁱ⁾)· καὶ πάλιν· ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην
p. 27. ὀνυμέουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ὀρᾶς, ὁμοῖος ^{k)}) οὗτος
ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν Θουκυδίδῃ, οὗτος ^{l)}) δὲ Ἡροδότῳ

Schm. ponendum censuerunt *Rud.* in Praef. et *Jacobs.*, qui idem etiam καὶ inseri vult. Vld. Adnot. a) καὶ συνηγμένα] absunt ab *Gorl.* b) φιλοσόφῳ] σοφῷ *Gorl.* c) προοιμίῳ] προοίμιον praecipit *Belin.* ut supra aliquoties. d) τὸ γὰρ τοιοῦτον] „τῷ γὰρ τοιοῦτῳ ἔδει *Coll.* Nil mutant *Edd.* et *M.* nisi quod *Fl.* τοιοῦτο.“ e) ἔδει] „ἔδει-
περ *P.*“ τὸ γὰρ τοιοῦτον, ἔδει περ ἄρα ἡμῖν κατ. λογ. 2956. corrupta, unde παρ' ἡμῖν vult *Belinus*, ignorans scilicet el-
lipsin, quae est in εἴπερ ἄρα, de qua *Ernest.* ad *Aristophan.* *Nubb.* v. 228. ed. *Hermann.* Agnoscit etiam *L. Bos* de *El-*
lips. s. βούλεσθαι. f) ἢ] „μᾶλλον ἢ *Pell.*“ g) ἀμνημον-
ῆσαι] Ita resorpsi e *W.* pro vulg. ἀμνημονεύσαι. h) τοι-
άνθ' δ'] Hanc veterem scripturam revocavi pro ea, quae *Reitz-*
io, *Bipontinis* et *Schmiedero* libuit, τοιάνθ'. Cf. supra c. 14.
extr. i) κακῶς] „κακῶς *J.*“ Sic et *A. z.* k) ὀρᾶς, ὁμοῖος
δ' οὗτος] „Sic *Edd.* ὀρᾶς οὐχ ὁμοῖος *Angl.* et *P.*“ ὀρᾶς ὡς
placuit *Solano* Sed vid. Adnot. l) οὗτος] αὐτὸς 3011.

collectae ipsae etiam. Ve-
rum illud quoque importu-
num mihi videbatur, et mi-
nime virum philosophum,
et barbam canam prolixam-
que decens, quod in prooe-
mio dixit, illud eximium ha-
biturum nostrum principem,
cujus actiones etiam philoso-
phi scribere jam dignentur.
Tale quid enim, si modo
omnino veri quid subest, no-
bis existimandum relinquere
potius oportebat, quam ip-

sum dicere. Neque vero fas
fuerit mentionem praeter-
mittere illius, qui hoc coe-
pit exordio: *Venio dicturus*
de Romanis et Persis. Et
paullo post, *debebat enim*
Persis male evenire. Et rur-
sus, erat *Osroës*, quem *Grae-*
oi Oxyroën appellant. Et
alia id genus multa. Vides,
similis hic illi alteri, nisi
quod iste quidem *Thucydi-*
di, hic vero *Herodoto* ad-
modum erat similis. Alius

εὖ μάλα ἐφαίκει. Ἄλλος τις αἰοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θου-19P.27.
 κυδίδη καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγω^m) ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας
 πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμοὺς ἐρμηνεύσας
 πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο, τόδεⁿ) ἐς
 ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψει· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν
 ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν^o) χιόνα, καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτι-
 κόν. ἢ γοῦν ἀσπίς ἢ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλω βιβλίῳ μόγις
 ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ
 ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώ-
 νη ἰριοειδῆς^p), καὶ δράκοντες ἐλικηδόν, καὶ βοστρυχηδόν^q).
 ἢ μὲν γὰρ Οὐολογέσου^r) ἀναξυρίς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου,
 Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἷα^s)
 ἦν ἢ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα^t), καὶ ἐς οἶον
 ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρδίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυ-

m) ὀλίγω] ὀλίγον 2956. Belin. n) τόδε] Vid. Adnot. o) Κασπιακὴν] Κασπίαν 3011. melius, fortasse etiam verius.
 p) ἰριοειδῆς] „Ita recte invenio in Par. S. H. *Alid. Fl. Fr.* B. 2. ἡεροειδῆς male J. et marg. A. 1. W. et L. ἡεροειδῆς Angl. et G. ἰεροειδῆς P. Vulgatae vero adsentitur M.“ ἡεροειδῆς 3011. sed ἰριοειδῆς etiam in A. 2. B. 1. 3. q) καὶ βοστρυχηδόν] absunt a Gorl. r) Οὐολογέσου] „Sic legere J. Fl. H. B. 2. et M. notat Solanus. s) οἷα] Vitium oīa, quod Reitzius et recentt., praeuntibus B. 1. 3., tenuerunt, jam ex *Alid.* utraque emendari poterat. Cf. idem vitium vulgatum Halc. c. 1. extr. et Addenda prioris Tomi, nec non Diall. Marr. 1, 4. t) Τίγρητα] „Nihil mutant J. Fl. Par. H. et M.“

quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, et omnes montes, et campos et fluvios disertissime elocutus fuerit, et vehementissimum, ut putabat, illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum frigus inerat supra Caspiae nives et glaciem Gallicam. Clypeus igitur imperatoris toto vix libro

ab illo descriptus est, et Gorgo in umbone, et oculi illius ex caeruleo et albo ac nigro, et balteus colore iridis, et dracones flexi in capreolos, et in cincinnos plexi. Vologesi quidem bracciae, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum occupant! et qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transnaret: et in quale antrum confugerit, hederae et myrti et lauri,

p. 28. τὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτό· σκό-
πει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς ^{a)} οὐκ ἂν ^{a)} ἀνευ
20 αὐτῶν ^{y)} ᾗδειμέν τι τῶν ἐκεῖ παραθέντων. Ἐπὶ γὰρ ^{a)} ἀ-
σθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἐπὶ
τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται·
καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκα-
σιν οὐκ ἐτὶ νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι ^{a)},
ὃς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβαλέσθαι ^{b)}, οὔτε δειπνῆ-
σαι κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδήσας ^{c)}, πολλάκις ὀρνιθίων ^{d)},
καὶ σνείων ^{e)}, καὶ λαγῶων ^{f)} προκειμένων, ὑπερεμπίπλα-
ται ^{g)} ἔτνους τινὸς, ἢ ταρίχου ^{h)}, ἔστ' ἂν διαβόαγῃ ἐσθίων.
οὗτος δ' οὖν, ὃν ⁱ⁾ προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πᾶν

u) ὡς] „ὡν P.“ x) ἂν] inserui e vestigiis lectionis Cod.
2954. οὐκ ἂν ἐν. y) αὐτῶν] „deest in W.“ z) γὰρ]
„Nihil mutant J. H. B. 2. Par. Fl. et M.“ Tamen mallet
Solon. γοῶν. a) ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρ.] „Sic Fl. H.
Par. S. ἄρτι κληρον. τ. δεσπ. inverso ordine P. et W. b) πε-
ριβαλέσθαι] Ita A. 1. 2. B. 1. 3. περιβάλλεσθαι Reitz. et
recentt. nescio quo ortu. c) ἐμπηδήσας] „ἐμπηδήσας L.“
Ceterum comma, quod olim post πολλάκις posuerant, nunc,
Schmiederi exemplum secutus, ante collocavi, πολλάκις cum
Jac. Reiskio Animadv. Vol. I. ad sequentia referens, et for-
tasse explicans. d) ὀρνιθίων] Ita, monente Schaefero
ad L. Bos p. 234. scripsi pro vulg. ὀρνίθων. Praeiverat mar-
ginis A. 1. W. lectio ὀρνιθίων, e Jotacismo orta. e) σν-
είων] σνείων 2956. f) λαγῶων] ex emendatione Schae-
feri pro vulg. λαγῶων. Marg. A. 1. W. λαγῶων. g) ὑπερ-
εμπίπλαται] „Sic B. 2. Fl. J. Par. H. etc. ὑπερεμπίπλα-
ται W.“ h) ταρίχου] „ταρίχους marg. A. 1. W.“ i) ὃν]

ingenio sibi suo implexa-
rum, et umbrosum illud
undique facientium. Vide,
quam ista sint necessaria
historiae, et quam sine istis
nihil intellexissemus eorum,
quae ibi gesta sunt! Prae
imbecillitate enim in utili-
bus recte versandi, aut igno-
rantia dicendorum, ad tales
regionum et antrorum de-
scriptiones confugiunt, et
cum in multas magnasque
res incidunt, similes sunt

servo divitiarum insueto,
creta nuper demum domini
sui hereditate, qui neque
vestis novit quemadmodum
induenda sit, neque ex mo-
re cibum capere; sed irru-
ens, cum tamen fortassis
gallinae, et suillae, et
leporinae appositae sint, in
pulmentum aliquod aut sal-
samentum, usque eo opple-
tur, ut ne rumpatur metus
sit. Ille igitur, quem mo-
do dicebam, etiam vulnera

ἀπὶ θάνατον, καὶ θανάτους ἄλλοκότους· ὥς εἰς δάκτυλον τοῦ πο- p. 28.
 δὸς τὸν μέγαν τρωθεὶς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὥς ἐμβοή-
 σαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἐπτά καὶ εἴκοσι^k) τῶν
 πολεμίων ἐξέθανον^l). ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ,
 τοῦτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπι- p. 29.
 στυλαῖς ἐψηύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ τῶν μὲν πολεμίων ἀποθα-
 νεῖν μυριάδας ἐπτά καὶ τριάκοντα, καὶ ἕξ πρὸς διακοσίους^m)·
 Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἑννέαⁿ). ταῦ-
 τα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν ἀνάσχοιτο. Καὶ μὴν κἀκείνο 21
 λεπτέον, οὐ μικρόν ὄν. ὑπὸ^o) γὰρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι,
 καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἠξίωσεν
 οὕτω^p) καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι^q) τῶν Ῥωμαίων^r), καὶ
 μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὥς Κρόνιον^s) μὲν, Σατουρνῆ-
 νον^t) λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντιωνα, Τιτάνιον δὲ,
 ὁ B. 3. k) εἴκοσι] „Sic ex Codd. M. P. L. A. G. ἐπτά καὶ
 ὅκτω Edd. omnes absurde.“ l) ἐξέθανον] „Ita G. et W.
 ἀπέθανον Edd.“ ἐξαπέθανον 2956. Praefert Belin. ἀπέθανον.
 At cf. Icarom. c. 23. m) πρὸς διακοσίους] πρὸς τοῖς
 διακοσίους 2956. et 3011. n) ἑννέα] „or Angl. et P. Vul-
 gatam servant Edd. et M.“ Et 3011. exhibet os, i. e. nume-
 rum LXXV. non LXXXV. ut Belinus vult. o) ὑπὸ] „M. P.
 L. et Fl. Edd. ceterae ὑπέρ.“ Sic et 3011. p) οὕτω] οὕτως
 Gorl. minus bene. q) ποιῆσαι] μεταποιῆσαι conj. Jacobs.
 acute: excidere μετὰ potuit, ob similes syllabas praecedentes.
 Neque tamen, quum alia desint erroris vestigia, a vul-
 gata recedere audebam. r) τῶν Ῥωμαίων] τὰ Ῥωμ.
 profert Schmieder, in T. II. Add. fortassis ut conjecturam
 suam, non tamen illam necessariam. s) Κρόνιον] „Κρό-
 νον Edd. omnes, praeter J. quae Κρόνιον, quum lect. firmant
 Codd. A. G. P. L. κρονέον W.“ t) Σατουρνῆνον] Σα-

descripsit omnino improba-
 bilia, et mōtes absurdas,
 ut aliquis in pollice pedis
 vulneratus statim expira-
 verit; et, ut inclamante so-
 lum Prisco dūce, septem et
 viginti hostium mortui sint.
 Insuper etiam in caesorum
 numero, idque etiam prae-
 ter scripta in principum e-
 pistolis, mentitus est. At
 Europum enim hostium qui-
 dem cecidisse trecenties et
 septuagies mille ducentos et

sex: Romanorum vero so-
 los duos, saucios autem
 factos novem. Haec nescio
 an sanae mentis aliquis fe-
 rat. Verum illud quoque
 dicendum, quod non pu-
 sillum est. Prae nimio At-
 ticismi studio, et accuratis-
 simae circa linguam purita-
 tis, ausus est talia etiam
 Romanorum nomina facere,
 et transferre in Graecum,
 ut pro Saturnino Κρόνιον di-
 ceret, Φρόντιν autem Fron-

- p. 29. τὸν Τιτιανὸν ^{α)}, καὶ τᾶλλα ^{χ)} πολλῶ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος περὶ τῆς Σεβηριανοῦ ^{γ)} τελευτῆς ἔγραψεν, ὥς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ^{ζ)} ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει ^{α)} τεθνάναι ^{β)} αὐτὸν, ἀποθανοῖ ^{ο)} δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπότατον δοῖν τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν
- p. 30. πάθος ἐκείνῳ ^{δ)} πᾶν τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσι-
τοι δὲ, καὶ ἑπτά ^{ε)} διαρκοῦσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι ^{ι)} τις, ὥς Ὀσρόης ^{ς)} εἰστήκει περιμένων, ἔστ' ἂν Σεβηριανὸς ^{η)} λιμῶ ἀπόληται ^{ι')}, καὶ διὰ τοῦτο ^{κ)} οὐκ ἐπή-
22 γαγε ^{ι')} διὰ τῆς ἐβδόμης ^{μ)}. Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμα-

τορνῖνον 2956. ὡς idem, probante Belin. pro ὡς. u) Τι-
τιανὸν] Τιτιανὸν 2954. x) τᾶλλα] „ἄλλα W. τᾶλλα J. H.
S. τᾶλλα Fl. Par. recte.“ τᾶλλα, ut solent, A. 1. 2. B. 1. 3.
sed ἄλλα Gorl. γ) Σεβηριανοῦ] „Edd. fere omnes male
Σεβηριανοῦ, praeter S. et B. 2. (et B. 1. et 3.) Aldina (utra-
que) eodem vitio laborat, quae paullo post tamen recte Σε-
βηριανὸς habet. Σεουηρ. — W. ubique.“ Σεουηρ. — 2954. et
3011. probante Belino. At in Herodiano certe semper occur-
rit Σεβῆρος. z) πάντες] ἅπαντες Gorl. a) οἰόμενοι ξί-
φει] ξίφει οἰόμενοι vice versa 2956. b) τεθνάναι] τεθνάναι
B. 3. c) ἀποθανοῖ] ἀπέθανε conj. Bel. supervacanea. d)
ἐκείνῳ] Ita 2954. Bel. Schm. pro vulg. ἐκεῖνο. Cf. Adnot. e)
ἑπτά] „ἐς ἐβδόμην W. Vulgatam tuentur Fl. J. H. Par.“
Illud confirmare videntur Codd. 2954. 2956. 3011. et Gorl.
recepitque adeo Schm. Nihilominus servabam vulgatam, cui
etiam Edd. A. 1. 2. B. 1. 3. favent. f) ὑπολάβοι] ὑπολάβῃ
3011. g) Ὀσρόης] „Ὀσρόης τις W.“ h) Σεβηριανὸς]
„Hic rursus quaedam male Σεβερ — praeter Ald. Fl. S. H. et
B. 2.“ Σεουηρ — 3011. et 2954. i) ἀπόληται] ἀπόλυται
2956. male. κ) διὰ τοῦτο] „διατούτο I. uno verbo.“ Sic
et A. 1. 2. l) ἐπήγαγε] „Sic Fl. J. H. Par. ἐπηγε W. L. et
marg. A. 1. W.“ m) τῆς ἐβδόμης] „τῆς ζ. Fl.“ Verba
διὰ τῆς ἐβδ. delenda statuit Rud. At vid. Adnot.

tonem, Titianum porro Τι-
τιανόν, et reliqua magis et-
iam ridicula. Ad haec idem
hic de Severiani exitu scrip-
sit, deceptos esse alios om-
nes, qui ferro illum mor-
tuum putent; periisse au-
tem virum inedia: hoc enim
mollissimum mortis genus
illi visum: ignorans, totum,
quod ille passus est, trium,

puto, dierum fuisse; qui
vero cibo abstinent, etiam
septem dies durare multos;
nisi quis hoc putet, stetisse
Osroën exspectantem, dum
fame periret Severianus, et
ob id ipsum per septem dies
non supervivisse. (*impetum
fecisse.*) Eos vero quo quis
loco ponat, jucundissime
Philo, qui poëticia in his-

σιν, ὧ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, ποῦ ἂν^η) τις p. 30. θείη τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πεσόν, μεγάλως ἐδούπησε· καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· "Ἐδεσσα^ο) μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις περιεσμμαραγεῖτο, καὶ ὄττοβος^ρ) ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκείνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ᾧ^α) τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι^ρ) πρὸς τὸ τεῖχος· εἴτα μεταξὺ οὕτως εὐτελεῖ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ^α), καὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστελλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἡγόραζον τὰ ἐγγρήζοντα^ι), καὶ, ἥδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς^η) ἐρίγνοντο, καὶ τὰ τοιαῦτα· ὥστε τὸ πρᾶγμα ζοικὸς εἶναι τραγῳδῶν, τὸν ἕτερον p. 31. μὲν πόδα ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ δὲ σάνδαλον^ς) ὑποδεδεμένῳ. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν 23 προοίμια^γ) λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ^ς), καὶ ἐς ὑπερβολὴν μα-

η) ποῦ ἂν] πού ἂν Reitz. et Bip. πού δ' ἂν 3011. referente Belino. Sed ceterae, quas consului, Edd. omnes ποῦ ἂν. ο) "Ἐδεσσα], Ἀἰδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt Fl. J. H. Par. " Nec reliquae. p) ὄττοβος] „δοβος W." q) ᾧ] ὅτῳ 2954. Bel. r) προσαγάγοι] προσαγάγει 2956. συναγάγοι 2954. προσαγάγοι ἂν vult Bel. vel προσαγάγη sine ἂν. s) δημοτικὰ] „Edd. male δημοτικὰ secunda longa, excepta S. et B. 2. quae o habent cum Cod. M." δημοτικὰ B. 3. t) ἐγγρήζοντα] „Sic J. Ald. (utraque) Fl. H. Par. S. ἐγγρήζοντα sine puncto subscripto M. quin immo Fl. 1 plane exprimit ἐγγρηίζοντα exhibens." γρήζοντα 2956. ἐγγρήζοντα B. 1. et 3. u) αὐτοὺς] αὐτὰ Graev. αὐτοὺς Durvill. Vid. Adnot. x) θατέρῳ δὲ σάνδαλον] θατέρων δὲ σανδάλῳ 2954. 3011. male, ait Bel. γ) προοίμια] προοίμια conj. Belin. male. z) τραγικὰ]

toria verbis utuntur, deditque stridorem machina, procumbensque murus tonuit vehementer? Et rursus in alio libro. praeclarae historiae, Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere et tumultus illa omnia. Et, Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat. Deinde inter haec vilia adeo nomina, et plebeja, et mendicorum propria, mul-

ta inculcata erant, Epistola vit campiductor (Epistolam misit tribunus militum) domino, et, Milites mercabantur illa, quibus indigebant, et, Jam loti ad illos adlerant, et similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida et tragica et ad excessum us-

- p. 51. κρά συγγράφοντας, ὡς ἐλπίζει θαυμαστά ἡλίκα τὰ μετὰ ταῦτα ^{a)}) πάντως ἀκούσεσθαι ^{b)}), τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ ^{c)}) τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας ^{d)}), ὡς καὶ τοῦτο εἰκέναι παιδίῳ, εἴ που Ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσεπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος περικείμενον· εὐθύς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, "Ὡδινεν ὄρος. χρῆ δὲ, εἶμαι ^{e)}), μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνᾶδον ^{f)}) τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἶη, θώραξ δὲ πᾶν γελοῖος ἐκ βακῶν ποθέν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττωμένος, καὶ ἡ ἀσπίς
- p. 32. οἰσύνῃ, καὶ χοίρινα τὰ περὶ ταῖς κνήμας ^{g)}). Ἰδοὺς γὰρ ἂν ἀφθόνονος τοιοῦτους συγγραφέας, τοῦ Ῥοδίων ^{h)}) Κολοσσού

στρατικά 2956. error cernendi. a) μετὰ ταῦτα] „μετα-
ταῦτα junctum J. H. Ald. (1. et 2.) et Fl.“ b) ἀκούσε-
σθαι] „ἀκούσεσθε W. male.“ c) αὐτὸ] ὑπὸ 3011. mendo-
se. d) ἐπάγοντας] „ἐπαγόντας M. Vulg. habet Fl. J.
H. Par. etc.“ Illud tamen etiam in Gorl. et 2956. probatum
Belino. Et recepit ἐπαγόντας Schm. adsentiente Cens. Je-
nens. At Aorist non est hic locus: praecedat enim συγγρά-
φοντας. Et mox confer. Ἰδοὺς γὰρ ἂν — ἐπιτιθέντας· ἄλ-
λους — εἰσάγοντας, non εἰσαγόντας. e) χρῆ δὲ, οἶμαι,]
„χρῆ δὲ] χρῆ δὲ οἶμαι W. At illud οἶμαι in nulla Ed. invenio,
alioqui facile admissem.“ Atqui invenitur etiam in Codd.
2956, 3011. et Gorl. recte itaque Schm. admisit, adstipulanti-
bus Belin. et Cens. Jen. f) συνᾶδον] Vulg. συνᾶδον, quod
confidenter correxi ad normam τοῦ, συμβαῖνον et similium.
g) χοίρινα τὰ περὶ ταῖς κνήμας] Vulg. χοίρινῃ π. τ.
κν. Una A. 2 χοίρινα τὰ, sed deinceps mendose περὶ τὰ κνή-
μας h) Ῥοδίων L. Sic et 2956.

que longa scribes, ut
speres, te mira quanta post
isthaec omnino auditurum:
at ipsum corpus historiae
pusillum quoddam et igna-
vum subjungentes, ut hoc
etiam simile videatur pue-
rulo, si qua Cupidinem vi-
disti sic ludentem, persona
Herculis maxima, aut Ti-
tanis, caput occultantem.
Statim igitur, qui audiere,
illud subjiciunt: Parturiunt

montes. Oportet autem non
ita esse, sed similia omnia,
et ejusdem velut coloris,
consentiensque capiti cor-
pus reliquum, ne galea qui-
dem sit aurea, thorax au-
tem omnino ridiculus, ex
pennis alicunde, aut pelli-
bus putridis consutus, et
vimineus clypeus, porcina
autem circa tibias. Videas
enim satis multos id genus
scriptores, Rhodii Colossi

τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν p. 34.
ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα ¹⁾), καὶ εὐθύς
ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἱ καὶ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα
οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνου-
ται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὥς δυνάμει
τινὰ προοίμια ^{k)} ἐστὶ λεληθότα τοὺς πολλοὺς, ὥς ἐν ἄλλοις
δείξομεν ^{l)}). Καίτοι ταῦτα πάντα φορητὰ ἐστίν, ὅσα ἢ ἐρημ- 24
νείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἀμαρτημάτα ἐστί· τὸ δὲ καὶ πε-
ρὶ ^{m)} τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον,
ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γοῦν οὐ-
τω φραδύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρω τινὶ ἐντυ-
χῶν, οὔτε, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων ⁿ⁾ τὰ
τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπῳ λέγων, p. 33.
οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὐρώπηος κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ,
σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπώκισαν ^{o)} δ' αὖ-
τὴν Ἐδεσσαῖοι ^{p)}· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέκρυπτεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ

- i) ἀπροοιμίαστα] ἀπροοιμίαστα conj. Bel. frustra. Deleri
vult Rudolph. Vid. Adnot. k) προοίμια] προοίμια rursus
corrigi jubet Belini indefessa corrigendi libido. l) δείξο-
μεν] „δείξομεν W. Nihil mutant Edd. priscæ.“ m) περὶ] „παρὰ
W. et Fl. male. Ceteræ recte περὶ.“ n) ἐπὶ κου-
ρείων] „Sic recte marg. A. 1. W. item Fl. S. et Amst. Ce-
teræ pessime Ἐπικουρείων, Epicureorum. Τῷ ἐπικουρίῳ W.“
o) ἀπώκισαν] „ἀπέκρησαν W.“ p) Ἐδεσσαῖοι] „Αἰδισ-

caput imponentes nani cor-
pusculo: alios contra ea,
trunca suo capite corpora
inducentes, et statim ad
res ipsas aggressos; qui et-
iam suarum partium esse vo-
lunt Xenophontem, qui ita
coeperit, *Darii et Parysati-
dis filii nascuntur duo*; et a-
lios antiquorum. Ignorant
nempe, esse quaedam, quae
vim prooemiorum habeant,
licet vulgi intellectum fu-
giant, ut monstrabimus a-
lias. Verumtamen illa om-
nia tolerabilia sunt, quae-
cunque aut elocutionis,

aut constructionis reliquae
sunt vitia. Mentiri vero
circa ipsa loca, non para-
sangis modo, sed integris
mansionibus, cui rerum bo-
narum simile est? Unus
quippe eorum adeo supine
res congessit, qui neque
cum Syro unquam locutus
videtur, neque, quod est
in proverbio, in tonstrinis
talía fabulantes audisse, ut
de Europo verba faciens ita
dicat, *Europus vero sita est
in Mesopotamia, mansiones
duas ab Euphrate remotas:
condiderunt illam Edesseni.*

- p. 33. τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ^{q)} ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὥς περιορισθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἐκατέρωθεν ἐν χορῷ παραμειβομένων, καὶ μονονουχί τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογολίμην, ὥς οὐ Παρθυαίων ^{r)}), οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγρα-
 25 φεὺς ἀπόκισε ^{s)}). Νῆ Δία, κἀκείνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ^{t)}) ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἥ μὲν ἀ-
 p. 34. κοῦσαί τις τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ εἴφει ἐθελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχου ^{u)}) ἄψασθαι, ἀλλὰ τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑάλᾳ ^{u)}), τῆς καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως

σαῖοι W.“ q) αὐτὸς] ὁ αὐτὸς Gorl. non male quidem; quamquam etiam careri potest articulo. r) Παρθυαίων] Παρθυαῖος 2956. probante Bel. et recepit Schm. probante Cens. Jenens. At est Genitivus Partitivus, quem amat Lucianus, h. l. autem nasutulus quidam ad vulgarem dicendi rationem revocavit. Cf. modo Scyth. in. s) ἀπόκισε] „ἀπόκησε M.“ t) Σεβηριανοῦ] „Sic jam bene Edd. Σεουηριανοῦ W. ubique.“ Σεουηριανοῦ 2954. 3011. quod praefert Bel. Cf. supra c. 21. ibique Varr. Lectt. u) βρόχου] Ita e Gorl. Vulg. βρόχον. u) ὑάλᾳ] ὑάλινα 2954. 2956. neque hoc male. Vid. Ver. Hist. I. fin.

Neque satis hoc illi fuit, verum etiam Samosata, patriam meam, ipse vir fortis eodem in libro sublatam, sua cum arce et munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, et tantum non ipsa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc causam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnum hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis no-

vum colonum adscripsit. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interposito jurejurando, dixit, se profecto audisse quendam eorum, qui ex ipso facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, et ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mo-

ἀποθανεῖν ἔγνωστο, κατὰξαντα ^z) τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, p. 34. ἐνὶ τῶν θρασυμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν ^y), ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ ^z) τὸν λαϊμόν. οὕτως οὐ ξιφίδιον ^a), οὐ λογχάριον εὐρεν, ὥς ἀνδρείος γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο. Εἰ- 26
τα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου ^b) νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ ^c). ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν οὐδὲν ^d) αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἢ ἄμιλλα. Θάψας οὖν τὸν Σεβηριανόν ^e) μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιον τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερὶφόρῳρευσεν αὐτῷ, ὥστε με, νῆ τὰς Χάριτας, πολλὰ πάνυ θαυμάσαι ^{**}) ὑπὸ τοῦ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὑπὸτε ὁ ^e) εἰρηγὼς ὁ Ἀφράνιος ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου θαυμάων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ ἐμμένητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δειπνῶν, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέ-

x) κατὰξαντα] „κατάξοντα W. Nihil mutant Fl. J. H. Par.“ Nec ceterae. y) εἰς σφαγὴν] „εἰς τὴν σφαγὴν W.“ Sic et 3011. probante Bel. Recepit et Schm., non invito ejus Censore Jenensi. Accedit etiam Gorl. z) ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ] ἐντεμόντι τῷ ὑάλῳ 3011. male. a) ξιφίδιον] „ξιφίδιον W.“ b) ἐκείνου] „ex W. et L. ἐκείνους enim habebant Edd.“ c) Σεβηριανῷ]. Σενηρ. 3011. d) οὐδὲν] „οὐδενὸς marg. A. 1. W.“ e) Σεβηριανόν]. Σενηρ. 3011. [**) Vulgo θαυμάσαι. G. D.] e) ὁ] Deest articulus in W. adest in Edd.“

ri omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum, et fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi et heroica mors contingeret. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis: ipse quoque existimavit, dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla causa

est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quandam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, et maxime, cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinatio-

- p. 34. θηκεν Αιάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ
 p. 35. ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων
 ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ^{f)}) εἰαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνά-
 ξιος ὢν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοι-
 αῦτα ἐρόητόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαν-
 τας, θανατᾶσαι, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ
 τᾶλλα ^{g)}) μὲν αὐτοῦ κατεγίνωσκον ^{h)}), μονονουχὶ ζωμῶν καὶ
 λοπάδων ⁱ⁾) μεμνημένον, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούν-
 των μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἤτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγρα-
 φέα καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος ^{k)}) προαποσφάξας, ἀπέθα-
 27 νε. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους ^{l)}) τούτοις ἔχων σοι, ὦ
 ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεῖς, ἐπὶ τὴν
 ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἥδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλὴν, ὅπως
 ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰδὼ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν
 τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ πα-
 ραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας ^{m)}), καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοί-

f) ἀπέσφαξεν] „Sic habere J. Fl. H. et M. notat Solanus. Sed et habent ceterae.“ g) τᾶλλα] „τᾶλλα J. *Ala*. ubique.“ Et B. 1. 3. h) κατεγίνωσκον] „καταγινώσκων W.“ καταγινώσκω 3011. i) λοπάδων] „λοπαδίων Fl. Cum vulgata faciunt cett. et M.“ k) δράματος] πράγματος 2956. l) ὁμοίους] „ὁμοίως W.“ m) ἰδιωτείας] „ἰ-

num: deinde sumtam ab A-
 jacia fabula coronidem im-
 ponit. Stricto enim ense
 generose sane, et ut dece-
 bat Afranium, in conspec-
 tu omnium ad sepulcrum se
 interemit, non indignus,
 ita me Mars amet, qui mul-
 to ante moreretur, si qui-
 dem declamavit talia. Et
 hoc, ait, cum viderent prae-
 sentes, omnes admiratos es-
 se, et supra modum laudas-
 se Afranium. Ego vero tum
 reliqua illius damnabam, qui
 tantum non juscutorum et
 patinarum meminisset, il-
 lacrumareturque mentioni

placentarum; hoc vero no-
 mine maxime illum incusa-
 bam, quod non interfecto
 antea scriptore, qui hanc
 fabulam docuit, tum de-
 mum mortuus est. Caete-
 rum multos etiam alios si-
 miles hisce, cum enumera-
 re tibi, sodalis, possim;
 tamen paucorum tantum fa-
 cta mentione ad alterum
 promissum meum jam trans-
 ibo, ad consilium, quo-
 modo quis scribat melius.
 Sunt enim, qui magna ne-
 gotia et digna memoratu
 praetermittunt aut transcur-
 runt; prae inscitia vero, et

ας τῶν λεκτέων, ἣ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς p. 35. καὶ φιλοπόνως ἐρμηνεύουσιν *) ἐμβραδύνοντες. ὥςπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὄλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον **) ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοίη °), μηδὲ p) τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο °). τοῦ ὑποποδίου δὲ τό τε εὐδυσεργὲς καὶ τὸ εὐξεστυν θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦ. p. 36. τα πάνυ μετὰ πολλῆς φροντίδος διεξιὼν °). "Ἐγωγ' οὖν ἤκου. 28 σά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἐπὶ ἔπειτα παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλωκό-τος °) εἰς t) ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν ὥς Μαυρός τις ἱππεὺς, Μανσάκας **) τοῦνομα, ὑπὸ δόφους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι °) Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι °) τὰ μὲν πρῶτα ἐκείνοι φοβηθεῖεν °) αὐτὸν, εἰτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φρί-

διωτίας W. Vulgatam retinent J. Fl. H. Par. etc. °) ἐρ-μηνεύουσιν] Ita recte Bip. sed nescio unde. Coniecit sic etiam Rud. pro vulg. ἐρμηνεύουσιν. n) τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν] „τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae vo-ci manus recentior v. addidit.“ o) ἐπαινοίη] Ita 2956. et 2954. probante Belino, quem secutus est Schm. adsentiente Censore Jen. Olim legebatur ἐπαινοῖ. p) μηδὲ] „μὴ δὲ J.“ Et aliae vett. ut solent. q) ἐξηγοῖτο] „Ita restitui ex W. L. ἐξηγεῖτο Edd.“ r) διεξιὼν] „Sic Edd. et M. in quo ta-men videtur fuisse διεξίλοι· sed mutatum est. s) ἀναλωκό-τος] „ἀναλωκότα Fl. ἀναλωκός W. P. ἀνήλωκός Edd. omnes.“ t) εἰς] ἐς 2956. Schm. u) Μανσάκας] Μαν-κάσας 2956. x) καταλάβοι] κατέλαβε conj. Bel. y) ὅτι] ὅτε B. 3. z) φοβηθεῖεν] ἂν addi cupit Bel.

pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignorance, minima quaeque copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non vident, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus et politus sit, admiretur, et baseos propor-

tionem; eaque multa cum cura persequatur. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus percurreret, viginti autem vel amplius mensuras aquae [clepsydras] impenderet in frigidam et nihil ad nos pertinentem narrationem, ut Maurus aliquis eques, Mausacas nomine, prae siti per montes oberrans, Syros quosdam rusticos deprehenderit, qui prandium sibi apposuerant,

- p. 36. λων εἴη ^{a)}), κατεδέξαντο, καὶ εἰστιάσαντο ^{b)}). καὶ γὰρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς τὴν τῶν Μαύρων ^{c)}), ἀδελφοῦ αὐτῶ ^{d)}) ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι τὸ μετὰ τοῦτο ^{e)}) μακροί, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν ^{f)}) αὐτὸς ἐν τῇ
- p. 37. Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολλοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθεῖν ^{g)}), καὶ ἡλικούς ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θανμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφείας τὰς ἐν ^{h)}) Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις ⁱ⁾), καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἐσπέρας ἐφειστήκει ^{k)}) ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ^{l)}) ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νῦν κατέλαβε ^{m)}),

a) εἴη] ἄν εἴη jubet Bel. temere. b) εἰστιάσαντο] „εἰστίας. L. et Fl. c) τὴν τῶν Μαύρων] „τὴν Μαύρων] Sic recte Edd. τὸν Μαῦρον Angl. et P. τῶν Μαύρων L. W. et Fl. “ τὴν τῶν Μαύρων γῆν 2954. in quibus γῆν debetur Grammatico, τῶν autem recipere non dubitavi, quum optimi libri adspirent. d) αὐτῷ] αὐτοῦ 2954. minus bene, ait Bel. e) τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο uno verbo A. 1. et 2. f) θηράσειεν] ἐθήρασε et mox ἴδε (εἶδε potius) jubet Bel. g) καταβρωθεῖν] καταβρωθῆναι 2956. κατεβρόθη (imo κατεβρώθη) B. l. conj. frustra. h) ἐν] „Nihil variare Edd. et M. notat Solanus. “ i) ἐπελάσεις] „Sic restitui ex marg. A. 1. W. et Codd. G. W. P. L. ἐπελεύσεις enim Edd. male. “ k) ἐφειστήκει] „ex W. Par. et Fl. cett. male ἀφειστήκει. “ l) ἀξίους] „Ita recte Edd. ἀξίου M. erasa quae prius fuerat litera Σ. πολλοῦ ἀξίους Marcil. prave. “ ἀξίου etiam 2956. m) κατέλαβε] κατελήφει Gorl.

atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum esse, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum et ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse, quod suus frater in ea regione militaret. Hinc fabulae longae, et narrationes, quomodo ipse in Mauritania venatus esset, et ut vidisset elephantas multas una pascentes, et ut parum abfuerit, quin a leone devoratus esset, et quantos

Caesareae pisces emerit. Et historicus admirabilis, omissis tantis caedibus, quae circa Europum factae sunt, et invasionibus, et induciis necessariis, et custodibus, et his oppositis custodibus aliis, ad seram usque vesperam abfuit (adstitit), dum videt Malchionem Syrum Caesareae scaros ingentes vili pretio ementem: nisi vero nox oppressisset, forte etiam coenaturus cum il-

τάχ' ἂν ⁿ⁾ καὶ συνεδεῖπνει μετ' αὐτοῦ, ἥδη ^{o)} τῶν σκάρων p. 37. ἐσκευασμένων. ἄπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἡγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία 'Ρωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μανυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὖρε πιεῖν, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μα- p. 38. κρῶ ἀναγκαιότερα ^{p)} ἐκὼν ἐγὼ νῦν παρήμι! ὥς καὶ αὐλητρίς ἦκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὥς δῶρα ἀλλήλοισι ἀντέδωσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίῳ λόγην, ὁ δὲ τῷ Μανυσάκᾳ πόρπην ^{q)}, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῳ μάχης, αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι, τοὺς τοιούτους τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν θίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Ἄλλος ^{r)}, ὡς ²⁹ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ^{s)} ἀποδη-

n) τὰχ' ἂν] Ita reposui, monente Schaefero Meletemm. p. 49. pro vulg. τάχα. o) ἥδη] „δὲ M. sed notatum ut spurium.“

p) ἀναγκαιότερα] „γελοιότερα] Ita dedi ex marg. A. 1. W. ἀναγκαιότερα Edd. absurde.“ Nos cum Rudolph. et Schm., monente Belino, revocavimus veterem, eamque genuinam ac minime absurdam, lectionem ἀναγκ., quam et Cod. Gorl. confirmat. q) πόρπην] „πόρπη male W. L. et marg. A. 1. W. In vulgata probe conspirant Edd.“ r) ἄλλος] ἄλλως B. 1. et 3. s) Κεγχρεῶν] „Κεγχρεῶν Angl. et P. Κεγχρεῶν W. Vulg. servant Edd. et Thom. M.“ In W. esse Κεγχρεῶν, non, ut Reitz. in Varr. Lectt. tradidit, Κεγχρειῶν, didici e Solani nota. Omnino jam vidi, caute sequendum esse Reitzium, Varias Lectt. enarrantem, quae nonnum-

lo erat, scaris jam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia, magna nos ignorassemus, et jactura Romanis intoleranda fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non invenisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quot alia longe magis ridicula (necessaria) prudens ego nunc praetermitto! ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, et uti dona alter alteri dederint, Maurus

quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe proelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Sy-

- p. 39. μήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ᾧδε ἤρξατο· μέμνημαι γάρ· ὥτα ὁφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἐωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς· χιλλοὺς γάρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν· τούτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκδιεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὴν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτούς, ἐπαφιαῖσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους, περισπε-
- p. 40. ραθέντων^{α)}) αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεστῶς ὁρᾶν αὐτὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θανμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἶχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη^{β)}) περὶ Σοῦραν^{γ)}), ἀπὸ τοῦ Κρανείου^{δ)}) δηλον-

quam cum iis, quae ipse Solanus, aliique, in notis referunt, non optime consentiant. a) περισπειραθέντων] „Ita restitui ex W. et L. περιπειρ. Edd. male.“ b) ἐτρώθη] ἐτρώθη A. 2. c) Σοῦραν] „Sic Edd. et M.“ d) Κρα-

riam vidisset, neque Armeniam, ita, memini enim, exorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audivi. Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, dracones Parthorum (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, milites draco ducit) vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paullo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsoque ferri, ac e longinquo, dum invadant, terrorem injicere. In ipsa autem pugna, inquit,*

cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, et alios, cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis; alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manuetiam sua magnifica quaedam et clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, et vul-

ὅτι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίαν ἀκούον· P. 40.
των ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότεων ὅτι μὴδὲ κατὰ τοίχου
γεγραμμένον πόλεμον ἐωράκει. ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκείνός γε ᾔδει,
οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ καταλοχισμῶν ^{ε)}
ὀνόματα. πάνν γοῦν ἔμελεν ¹⁾ αὐτῷ πλαγίαν μὲν τὴν ὀρθίαν ^{δ)}
φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν. *Εἰς δὲ* P. 41. 80
τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν
Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ
Τίγρητι ^{h)}, τὰ ἐν Μηδίᾳ ¹⁾, πεντακισίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεισι
περιλαβὼν, συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγε-
γραφεῖναι φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν
τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκου
(δόλιχον γὰρ πονοῦμαι, ἐν παισὶ νενικήκει ^{k)}) τῶν ἐν Ἀρ-
μενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ ¹⁾, Ῥωμαίοις νῦν

νείου] „Sic W. Κρανίου Edd.“ ^{e)} καταλοχισμῶν] κα-
ταλοχισμῶν Marcil. perperam. ^{f)} ἔμελεν] „Sic Edd. et M.
ἔμελλεν J.“ Sic et A. 2. unde Solanus corrigi vult ἔμελλεν
οὗτος. Sed A. G. Lang. πάνν γ' οὐκ ἔμελεν. Vid. Adnot. ^{g)}
ὀρθίαν] „deerat in omnibus Edd. excepta J. deerat etiam
in M.“ Cum Junt. facit A. 2. ^{h)} Τίγρητι] „Sic L. M.
B. 2. (et 1. 3.) Par. S. Τίγριτι J. et reliqq. cf. supra c. 19.“
ⁱ⁾ Μηδίᾳ] „Μηδεῖα W. male. Nil mutant Edd. priscae.“
Νηδίᾳ tamen A. 2. ^{k)} νενικήκει] „Hoc habent Fl. Ald.
(1. et 2.) H. Par. S. νενίκηκεν J. et W.“ Illud et B. 1. et 3.
habent. ¹⁾ Μηδίᾳ] „Sic Edd. omnes. Μηδεῖα M.“

neratus est circa Suram, qui
videlicet longissimum iter a
Cranio ad Lernam fecerit.
Atque ista Corinthiis audi-
entibus recitavit, qui accu-
rate scirent, illum ne pic-
tum quidem in pariete bel-
lum vidisse. Sed neque ar-
ma ille novit, neque machi-
nas, quales sint, neque ac-
tium aut ordinum struen-
dorum nomina. Etenim,
quasi hoc ageret, directam
aciem vocat obliquum agmen:
in cornu vero ducere dicit,
quod est ducere in frontem.
Unus autem aliquis praecla-

rissimus, res ab initio inde
ad finem usque gestas om-
nes, quaecunque in Arme-
nia, quae in Syria, quae
in Mesopotamia, quae ad
Tigrim, quae in Media ac-
ta sunt, quingentis non to-
tis versibus complexus de-
scripsit. Idque ubi fecit,
historiam ait scripsisse. Ti-
tulum tamen, parum abest
quin majorem libro, inscrip-
sit ejusmodi, Antiochiani,
in sacro Apollinis certamine
victoris, (cursu, credo, a-
liquando, puer vicerat) eo-
rum, quae in Armenia, et

- p. 41. 31 **πραχθέντων ἀφήγησις.** "Ἦδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγ-
γεγραφεκός τος^{m)} ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐολογέσουⁿ⁾), καὶ
τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς παραβληθήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶ-
p. 42. **σι, τὸν τριπόδητον^{o)}** ἡμῖν θρίαμβον οὕτω πᾶν μαντικῶς ἅμα
ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη
ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ᾤκισε^{p)}), μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει
καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νί-
καιαν^{q)} αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρηθ' ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμό-
νοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυ-
μος ἡμῖν ἢ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγ-
γραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα ὑπέσχετο
ἤδη γράψειν, καὶ τὸν περίπλουν^{r)} τῆς ἔξω θαλάσσης. καὶ
οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδι-
κῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κέλτοι, καὶ
Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν

m) συγγεγραφεκός τος] „συγγεγραφός” Sic restitutum ex W. quod vel sine Codd. corrigendum erat. Edd. enim συγγε-
γραφεκός habebant, ne J. et Fl. ab hac labe immunibus.“
Hoc tamen praeferunt Dorvill., Lobbeck. et Rudolph. Vid. Ad-
not. n) Οὐολογέσου] „τὴν Οὐολ. W.“ o) τριπόδη-
τον] „deest in W.“ p) ᾤκισε] „ᾤκησε W.“ q) Νίκαι-
αν] Νικαίαν transposito accentu B. 3. r) περίπλουν] περίπλουν eadem.

Mesopotamia, et Media a Romanis modo gesta sunt, e-narratio. Jam vero audiui etiam, qui futurarum rerum historiam scripserat, et captivitatem Vologesi, et Osrois caedem, ut leoni obijciendus sit, et super omnia desideratissimum nobis triumphum. Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem jam descriptionis properavit. Verum etiam urbem jam in Mesopotamia condidit, magnitudine maximam, et pulchritudine pulcherrimam: illud vero adhuc considerat et consulit, utrum Victoriam

illam appellare fas sit, an Concordiam, an Paciferam. Et istud quidem nondum judicatum est, et adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, et pituita mala atque mucro historico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando gerentur, jam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed procomitum Indicae jam compositum est: ac tertia legio, et Galli, et Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes jam In-

τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὅ,τι δὲ καὶ ^{s)} πράξουσιν, ἢ πῶς δέξον· p. 4e.
 ται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαν-
 μαστὸς συγγραφεὺς ἀπὸ Μουζούριδος ^{t)}), ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν p. 43.
 ἐπιστελεῖ. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληροῦσι, τὰ μὲν 32
 ἀξιόρατα οὐθ' ^{u)} ὀρῶντες, οὐτ' εἰ βλέποιν ^{x)}), κατ' ἀξίαν
 εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅ,τι
 κεν ^{y)} ἐπ' ἀκαιρίμαν ^{z)} γλῶτταν ^{a)}), φασίν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ
 τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς
 ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὖ καὶ αὗται παγγέλοισι· τοῦ δεινὸς Παρ-
 θικῶν ^{b)} νικῶν τοσάδε· καὶ αὖ Παρθίδος πρῶτον, δεύτερον,
 ὡς Ἀτθίδος δηλονότι ^{c)}). ἄλλος ἀστειότερον παραπολύ. ἀνέγ-
 νων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασσέως ^{d)} Παρθονικὰ ^{e)}· οὐδ'

s) καὶ] vulgo omissum inserui ex Gorl. t) Μουζούριδος]
 „Μουζιρίδος W. Nihil mutant Fl. H. J. Par.“ Nec reliquae:
 sed 2956. habet Μυζιρίδος, teste quidem *Belino*. u) οὐθ' ^{u)}]
 οὐτε 2956. x) οὐτ' εἰ βλέποιν] „οὐτε βλέπειν ἢ W.“
 Sic et 2956. sed prave. y) ὅ,τι κεν] „ὅ,τι κεν] Sic dedit
Solanus. Edd. enim ὅ,τι κεν.“ Restitui veterem lectionem,
 praeunte *Wolfio*. Sic enim etiam in *Dionysii* loco, quem
 vide in notis. z) ἐπ' ἀκαιρίμαν] „ἐπὶ καὶ ῥῆμα P. et Cod.
Fl. ἐπίκερ — *Fl. ἐπὶ κε ῥῆμα* in M. Sed fuit prius ἐπακαιρίμα.
 Edd. reliq. vulgatam servant.“ Vid. Adnot. a) γλῶτταν]
 „γλῶσσαν M.“ b) Παρθικῶν] Παρθενικῶν Gorl. c) ὡς
 Ἀτθίδος δηλονότι] pro glossemate habet *Schm.* Vid.
 Adnot. d) Σαγαλασσέως] „Σαγαλασσέως] Σαγαλασσ.
 emend. *Spanh.* Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.“ Duplex
 tamen ss edunt Codd. W. et Gorl. quos non dubitabam prae-
 euntibus *Rudolpho* et *Schmiedero*, sequi. e) Παρθονικὰ
 καὶ] Παρθονικὰ 2956.

dum flumen trajecerunt.
 Quid vero facturi sint, aut
 elephantorum quomodo sint
 impetum excepturi, ea non
 ita multo post nobis admi-
 rabilis scriptor Muzuride
 aut ab Oxydracis perscribet.
 Talia multa prae inscitia de-
 lirant, qui digna visu ne-
 que viderint, neque si vi-
 derint, explicare pro digni-
 tate queant; excogitent ve-
 ro et confingant, quidquid
 in linguam illam importunam,

(buccam) ajunt, venerit.
 Etiam in numero librorum
 honestatem quandam affec-
 tant, maxime ipsis in in-
 scriptionibus: nam rursus
 hae quoque perquam ridi-
 culae. Alicujus *Parthicarum*
victoriarum tot libri: et rur-
 sus *Parthidis primus, secun-*
mus, nemp ut *Atthidis*. A-
 lius multo etiam urbanius.
 Legi enim *Demetrii Saga-*
lassensis Parthonicica. Ne-
 que vero eo ista commemoro,

p. 43. ὥς^f) ἐν γέλωτι ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτω
καλὰς οὔσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα. ὥς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ
τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν
p. 44. οὗτος^g) προσεῖληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴ γε
ἀληθὲς ἐκείνῳ φησιν ἢ διαλεκτικῇ, ὥς τῶν ἀμέσων ἢ θατέρου
33 ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει. Καὶ δὴ τὸ χωρίον^h)
σοι, φαίη τις ἂν, ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, καὶ αἷ τε ἄκανθαί,
ὀπόσαι ἦσαν, καὶ βᾶτοι, ἐκκεκομμένοι εἶσι, τὰ δὲ τῶν ἄλ-
λωνⁱ) ἐρείπια ἤδη ἐκπεφύρηται· καὶ εἴ τι τραχὺ δὴ^k), καὶ
τοῦτο λείον ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτόν^l), ὥς
δείξῃς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὦν, ἀλ-
λά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιόν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ'.

f) οὐδ' ὥς] Hic deesse aliquid suspicatur Schm. At vid. Ad-
not. g) οὗτος] αὐτὸς 2956. h) χωρίον] θυρίδιον B. 3.
Sequens σοι aut expletivum esse Belinus dicit, aut in μοι mu-
tandum. Non vidit igitur, verba φαίη τις ἂν per se esse po-
sita, et σοι ad ἀνακεκάθαρται pertinere. i) τῶν ἄλλων] pro
glossemate damnari vult Rudolph. injuria: quodsi enim
haec deessent, difficilius intelligeretur, quorsum pertineant se-
quentia καὶ αὐτόν. k) καὶ εἴ τι τραχὺ δὴ] „καὶ εἴ τι καὶ
τραχύδι P. ἤδη Fl. δὴ ceterae. In M. est δὴ, sed ἡ supra
scriptum est a recentiore manu.“ ἤδη etiam in 2956. et 2954.
Sed Bel. mavult ἡν. l) αὐτόν] „Sic J. H. Fl. Par. Ald.
Sed in hac (A. 1.) inde factum αὐτόν, non imperite quidem.
Αὐτὸς M. sed et praecedentia hic primo aliter fuerant scripta.
Erat enim οἰκοδομεῖ, et aberat δεῖ.“ „Ὡστε οἰκοδομεῖν τι ἤδη
καὶ αὐτὸς 2954. 2956. Unde Belin. conjecit et Schm. addidit:
οἰκοδομεῖ τι ἤδη καὶ αὐτὸς, quae ita etiam in Gorl. legi, re-
fert Schm. Nos cum Rud. lectionem et interpunctionem B. 1.
et 3. restituimus. Vid. Adnot.

ut ridiculo habeam, et lu-
dibrio traducam historias
ita pulchras, verum utilita-
tis caussa: quandoquidem
qui haec et horum similia
fugerit, ille bonam jam par-
tem ad recte scribendum ad-
eptus est, vel potius paucis
adhuc indiget, si quidem
vere illud Dialectica prae-
cipit, Eorum, inter quae ni-
hil est medium, alterius sub-
lationem contra inducere alic-

rum. Et sane area tibi, di-
cat aliquis, accurate purga-
ta est, atque spinarum, quot-
quot erant, et rubi, excisi
sunt: rudera aliorum jam
elata, et si quid asperum
fuerat, jam laeve est. Ita-
que jam opus est, ut et ip-
se aedificium exstruas, quo
eum te ostendas, qui non
evertere modo fortiter alio-
rum res possis, sed aliquid
ipso etiam aptum excogita-

ὁ Μῶμος, μαμήσασθαι δύναίτο. Φησὶ τοίνυν τὸν ἄριστα p.44.34
 ἱστορίαν συγγράφοντα ^{m)} δύο μὲν ταῦτα κορυφαϊότατα οἴκο- p.45.
 θεν ἔχοντα ἦκειν, σύνεσιν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἐρημνευ-
 τικὴν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον· ἢ δύναμιν
 δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ἡλῶ τῶν
 ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔστω· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐ-
 δὲν ἐμοῦ συμβούλου δεύμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὅξεϊς ἀπο-
 φαίνειν τοὺς μὴ παρὰ τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν
 τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοῦ ἂν ⁿ⁾, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἢν ἄξιον,
 εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμήσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ
 μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ ^{o)} κασσαίτερου, ἢ
 ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου ^{p)} Μίλωνα ἐξερ-
 γάσασθαι. Ἀλλὰ ποῦ ^{q)} τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς p.46.35
 χρήσιμον; οὐκ ἐς ποιήσιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐ-
 τῶν τὴν προσήκουσαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἰκκος, καὶ Ἡρόδι-

m) συγγράφοντα] „syγγράφοντα marg. A. 1. W. non ma-
 le.“ Hanc esse conjecturam recte censet Rud. n) ἂν]
 „deest in M. et Fl. adest in cett.“ o) ἐκ] „Sic L. M. et Fl.
 ἀπὸ cett. Edd.“ ἀργύριον 2956. p) Λεωτροφίδου] Λεο-
 τροφ. Reitz. per errorem, credo, quem tamen secutus est
 Rud. q) ἀλλὰ ποῦ] „Sic P. ἀλλά ποιν junctim J. H. Fl.
 B. 2. S. (et A. 2.) ἀλλὰ ποιν Par. (nec non A. 1. B. 1. 3.) sed
 interrogandi signum ego addidi.“ ποῖ Rud. conj. ad normam
 loci Eurip. Hecub. v. 757. (752. Matih.) At quod sequitur ἐς
 ποιήσιν non cum ποῦ artissime est nectendum, sed ad pro-
 prius χρήσιμον referendum.

re, quodque nemo, ne ipse
 quidem Momus possit re-
 prehendere. Ajo igitur, eum,
 qui optime scripturus sit hi-
 storiam, duo quidem ista ma-
 xime capitalia domo ad eam
 rem adferre debere, pruden-
 tiam civilem et vim eloquen-
 di: alteram quidem ingenii
 munus, doceri nescium. *Elo-*
quendi vero vis multa exerci-
 tatione, et perpetuo labore,
 et antiquorum aemulatione
 acquisita sit. Haec quidem
 igitur artis expertia, neque
 meo indigentia consilio. Ne-

que enim prudentes atque
 acutos reddere eos, qui a na-
 tura tales non sunt, hic no-
 bis libellus promittit: alio-
 quin magni, quin quantivis
 esset pretii, si refingere, et
 instaurare talia posset, aut
 ex plumbo aurum facere, vel
 argentum de stanno, aut ex
 Conone Titormum, aut ex
 Leotrophide Milonem effi-
 cere. Sed ubi artis et consilii
 usus est? non ad creanda,
 quae adesse debent, sed ad
 usum illorum convenientem.
 Sicut nempe etiam Iccus et

- p. 46. κος^τ), καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστῆς, οὐχ^ς) ὑπό-
 p. 47. σχοιντο^ι) ἂν σοι τοῦτον Περδικκαν παραλαβόντες, (εἰ δὲ οὐ-
 τός ἐστιν ὁ τῆς μητρυνῆς ἑρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα^α) κατε-
 σκληκῶς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου, Στρατονίκης ἐκεί-
 νης^ς), ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένη τῷ Θασίῳ,
 p. 48. ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖ-
 σαν ὑπόθεσιν^γ) εὐφυνὰ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς πα-
 ραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ
 ἡμῶν τὸ ἐπίφθορον τοῦτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φαρμὲν
 ἐφ' οὗτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι ἐφευρηκέναι^ς). οὐ
 γὰρ ὄντινούν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφεῖα φαρμὲν,
 ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ὑ-
 ποδείξειν ὁδούς τινας ὁρθὰς, εἰ δὲ τοιαῦται^α) φαίνονται,
 αἷς χρώμενος, θάττον ἂν καὶ

Auct.
incert.

Εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπόν.

- γ) Ἡροδίκος] „ex marg. A. 1. W. Angl. et P. Ἡρόδικος
 Schol. Ἡροδίκης male Edd. et M.“ s) οὐχ] „deest in M.
 et omnibus Edd. adest in sola J. Et sic emendarant *Marcell.*
 et *Vorst.*“ t) ὑπόσχοιντο] „ὑπόσχοιτο M. male.“ u)
 διὰ ταῦτα] „Sic J. Fl. H. Par. etc. δι' αὐτὰ M.“ x) εἰ
 δὲ — ἐκείνης] pro scholio habent *Graev.*, *Solan.*, *Gesner.*
 et *Wiel.* Vid. Adnot. γ) ὑπόθεσιν] „Sic W. et Edd. vett.
 ἀπόθεσιν S. male.“ z) ἐφευρηκέναι] „εὐρηκέναι W.
 Nihil movent vulg. Edd. vett.“ Sed 2956. et ipse habet εὐρηκ.
 a) τοιαῦται] „τοιαῦτα W. solus.“

Herodicus, et Theon, et si quis alius exercitor, non promiserint tibi assumptum hunc Perdiccam (si modo hic est ille, qui novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympicam victorem reddere, et qui cum Thasio Theagene, aut Polydamante Scotussaeo comparari possit: verum hoc promiserit, se datam sibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitatio-

num rationi, meliorem multo ope artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque de medio arreptum reddituros historicum; sed ei, qui natura prudens, et optime ad dicendum exercitatus fuerit, ostensuros vias quasdam rectas: siquidem tales videantur eae, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecerit, quae

Καίτοι^b), οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροςδεῇ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς^{p.48-36}
 τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἄγνοεῖ. ἐπεὶ κἄν ἐκιδάριζε μὴ
 μαθῶν, καὶ ἡϋλει, καὶ πάντα ἂν ἡπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθῶν,
 οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾷστά^{p.49.}
 τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιο ἐφ' αὐτοῦ^c). Καὶ τοίνυν 37
 καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητῆς^d) νῦν παραδεδόσθω, συνιέ-
 ναι^e) τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννῆς, ἀλλ' ὀξύ δευορκῶς, οἷος
 καὶ πρᾶγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρα-
 τιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγητικὴν
 ἔχειν^f), καὶ, νῆ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονώς ποτε, καὶ
 γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακῶς, καὶ ὅπλα
 εἰδώς, καὶ μηχανήματα ἔνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ με-
 τώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἔξε-
 λαύνειν, ἢ περιελαύνειν· καὶ ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις,

- b) τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν. Καίτοι] τε-
 λήσειεν ἂν χρῇ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἔκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν etc.
 conj. *Gesn.* Defendunt vulgata *Rud.* et *Lang.*, hic tamen ita,
 ut καὶ post ἄχρι delendum esse censeat. Vid. Adnot. Cete-
 rum ad vocem καίτοι notavit *Reitz.* „Sic Edd. vett. et M.“
 c) ἐφ' αὐτοῦ] „αὐτοῦ J. Sed nostram lectionem habent
Fl. B. 2. H. Par. Ald. et M.“ d) ὁ μαθητῆς] „ἔστιν ὁ
 μαθ. M. male.“ e) συνιέναι] *Vulg.* olim *συνεῖναι*, quod
Reitz. e conj. *Solani* emendavit, secutis recentioribus. f) ἔ-
 χειν] „Sic Edd. omnes praeter S. et hanc secutam *Amst.*

oportet, atque ad scopum
 pervenerit. Neque enim hoc
 dixeris, qui prudens sit,
 eum nihil indigere arte ac
 disciplina eorum, quae ig-
 norat: alioqui citibaram et-
 iam nemine docente pulsa-
 ret, et inflaret tibias, ac
 nosset omnia. Jam vero si-
 ne disciplina nihil horum
 manibus effecerit. Verum
 si quis illi ostendat; facile-
 que discat, et bene deinde
 suo ipse Marte tractet. Ita-
 que nobis etiam talis nunc
 tradatur discipulus, non ig-
 navus ad intelligendum pa-

riter ac dicendum; sed a-
 cutum cernens, qui etiam
 negotia ipsa tractare, si
 praeficiatur, possit, mili-
 taremque animum, sed cum
 civili, etiam bellici ducis
 prudentiam habere: porro
 adeo qui in castris aliquan-
 do fuerit, decurrentesque
 aut stantes in acie milites
 viderit, armaque et machi-
 nas quasdam norit, quid-
 que sit in cornu, quid in
 frontem, quomodo ordines,
 quomodo equites, et unde?
 et quid sit procurrere, aut
 circumducere? verbo, detur

O

- p. 49 38 οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον τοῖς ἀπαγγέλλουσι ⁸). Μάλιστα δέ,
 p. 50. καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε
 φοβείσθω μηδένα, μηδὲ ἐλπίζειτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται
 τοῖς φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μι-
 σθῶ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκνεκορ-
 μένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξό-
 του ἐν Ὀλύνθῳ ^h), ἀλλὰ τοιοῦτος, οἷος ἦν, δειχθήσεται·
 μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ^l) ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ, ὡμῶς ^k)
 ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων
 αὐτὸν φοβήσεται, μέγα ἐν ^l) τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέ-
 χων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ^m), ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ⁿ)
 ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων,
 p. 51. ἦν τὰ ἐν Σικελίᾳ κατὰ ἱστορίῃ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν,
 καὶ τὴν Νικίου τελευτήν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ
 ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἡγήσεται γὰρ
 (ὅπερ δικαιοτάτον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νοῦν ἐχόντων αὐτὸς ἔξειν

quae exant. Sed exant etiam Cod. W. "ἐμπειρίας στρατηγικῆς
 ἔχων Marc. g) ἀπαγγέλλουσι] „Sic Fl. B. 2. Par. H. et
 M. ἀπαγγέλλουσι J.“ Illud etiam in A. 1. 2. B. 1. 3. h) ἐν
 Ὀλύνθῳ] „Nihil hic a vulgata abire J. Fl. H. notat Sola-
 nus.“ i) ἀνιάσεται] pro glossemate ejici vult Guyet. Cor-
 rigendum potius ἀνιασάτω. Vid. Adnot. k) ὡμῶς] „Et
 hic nil variare Edd. nec M. notat idem.“ l) ἐν] ἐπὶ 2954.
 m) εἰπεῖν] εἶπε Ald. a. miro errore. n) μανικὸς]

nobis non aliquis, qui domi
 desideat, quique credat so-
 lum narrantibus. Maxime
 vero et ante omnia, liber
 sit animo, neque metuat
 quemquam, neque quid-
 quam speret: alioqui malis
 iudiciis similis erit, ad
 gratiam aut ad inimicitias
 mercede jus dicentibus. Sed
 neque curae ipsi sit Philip-
 pus oculo privatus ab Astere
 Amphipolite sagittario ad
 Olynthum; verum qualis
 est, talis ostendetur: neque
 Alexander illum anget, de
 Cliri caede crudeliter in

convivio facta, si dilucide
 scribatur; neque Cleon il-
 lum terrebit, multum in
 concione valens, et regnans
 in judiciis, quo minus dicat
 perniciosum furiosumque
 esse hominem; neque uni-
 versa Atheniensium civitas,
 si Siculas clades enarret, et
 Demosthenis captivitatem,
 et mortem Niciae, et ut si-
 tierint, et qualem aquam
 biberint, et ut inter biben-
 dum caesi sint multi. Ex-
 istimabitur enim, quod res
 est, a nemine sano ipse fo-
 re in culpa, si, quae infe-

τὴν αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα, ὥς ἐπρά-- p. 51.
 χθη, διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μνηστὴς ἦν·
 ὥστε καὶ καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστὶ,
 καὶ φεύγων, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ μὴ, εὖ εἶσθαι
 δεόν, μήτι °) παρῆλπεν p). ἐπεὶ τοί γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ
 πρὸς τὸνναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾶστον ἦν
 ἐνὶ καλᾷ λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς
 Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα q), καταδῦσαι δὲ τὴν Ἐρμοκράτους p. 52.
 τριήρη, καὶ τὸν κατάρατον Γύλιππον r) διαπεῖραι μεταξὺ ἀ-
 ποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς· καὶ τέλος, Σο-
 ρακονσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναί-
 οὺς περιπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων °)
 τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲνπραχθέντα, οὐ-
 δὲ Κλωθᾷ ἂν t) ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἀτροπος μετατρέ-
 ψει. Τοῦ δὴ συγγραφέως ἔργον ἔν, ὥς ἐπράχθη, εἰπεῖν. 39

„μαντικὸς M. solus.“ ο) μήτι] „aberat ab M. sed supra-
 scriptum est. Adest autem in Fl. J. H. Par.“ Hanc notam
Reitzius falso ad superius μὴ retulit; huc autem pertinere,
 videbis ex *Solani* ipsius adnotatione. p) παρῆλπεν] „πα-
 ρῆλπεν W.“ q) παρατείχισμα] ἀνατείχισμα 2954. r)
 Γύλιππον] „Γύλιπον] Sic J. Fl. H. Par. etc. Γύλιππον
 W.“ Et sic recte ediderunt *Rud.* et *Schm.* s) πρώτων]
 „Ita quoque in Edd. optimis legi notat *Solanus*.“ t) ἂν]
 „deest in W. et Fl. adest in P. Cod. et Edd. J. H. Par.“

liciter aut parum prudenter
 facta sunt, ea, quemadmo-
 dum contingere, enarret:
 neque enim ipse auctor illo-
 rum est, sed index. Itaque
 cum navali proelio vincun-
 tur, non ille est, qui sub-
 mergit; et, si fugiant, non
 ille, qui tergis instat. Ni-
 si forte, cum votis opus
 esset, ea praetermiserit.
 Quandoquidem si tacendo
 illa, aut in contrarium nar-
 rando, corrigere potuisset;
 facillimum erat Thucydidi,
 tenui uno calamo evertere
 munitionem Epipolis impo-

sitam, et Hermocratis trirē-
 mem submergere, et exse-
 crabilem illum confodere
 Gylippum, dum munitioni-
 bus vias et fossis interclu-
 dit; et tandem Syracusanos
 quidem in Lantumias con-
 jicere, Atheniensibus vero
hoc praestare, ut Siciliam at-
 que Italiam secundum pri-
 mas spes Alcibiadis naviga-
 tione complecterentur. Ve-
 rum quae facta sunt, ea,
 puto, neque Clotho retro
 glomerare potest, neque re-
 tractare Atropos. Historici
 autem unum opus, ut gesta

- p. 52. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναίτο, ἄχρῃς ἂν ἡ φοβῆται Ἀρταξέρξηνα
 ἱατρὸς αὐτοῦ ὦν, ἣ ἐλπίξῃ ^{u)}) κἀνδυν πορφυροῦν, καὶ στρε-
 πτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων ^{x)}) λήψεσθαι μισθὸν
 τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ ^{y)}) ποιήσει,
 p. 53. δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισθῇ
 τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται ^{z)}) τὸ κοινόν, καὶ τὴν ἀ-
 λήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται ^{a)}) τῆς ἔχθρας ^{b)})· καὶ φιλή,
 ὅμως οὐκ ἀφέξεται ^{c)}) ἀμαρτάνοντος. ἔν γάρ, ὥς ἔφην, τοῦ-
 το ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ ^{d)}), εἴ τις ^{e)})
 ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον αὐτῶ.
 καὶ ὅλως, πῆχυν εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβές, ἀποβλέπειν μὴ εἰς
 τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους
 40 τοῖς συγγράμμασιν. Εἰ δὲ τὸ παραντίκα τις θεραπεύοι ^{f)}), τῆς
 τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθῇ, οὐς πάλοι ἡ

u) ἐλπίξῃ] „Ita dedi ex marg. A. 1. W. et W. Edd. enim vulgo ἐλπίξει.“ x) Νισαίων] „Νησαίων male W. Vulgatam non movent Fl. J. H. Par.“ y) αὐτό] „Sic Edd. et M.“ αὐτῷ tamen B. 3. z) ἡγήσεται] ἡγήσαιο 2954. a) ποιήσεται] „ποιήσεται male W.“ b) ἔχθρας] „τέχνης Fl. Vulgatam servant Ald. J. H. Par. et Codd. M. P.“ c) οὐκ ἀφέξεται] οὐ φείσεται Gorl. glossema, ut putat Schm. d) καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] „Sic Edd. Coll. et M. ut edidimus.“ e) εἴ τις] „εἴ τι S. sola cum Am. Ald. vero, Fl. J. H. etc. cum W. recte εἴ τις.“ f) θεραπεύοι] Gorl.

sunt singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen metuet, cujus sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, et torquem auream, et equum Nisaeum accipere mercedem suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, justus scriptor, neque Thucydides; sed licet privatim quosdam oderit, multo sibi magis necessariam judicabit rempublicam, et veritatem pluris faciet, quam inimicitias: et, si quem amet, ta-

men non parcat peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc historiae proprium est, et soli litandum veritati, si quis ad scribendam historiam accedat; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in universum, norma una, et mensura exacta haec est, respicere non ad eos, qui nunc audiunt, sed ad hos, qui post haec in scriptis nostris versabuntur. Si quis vero, quod praesens est, modo observet, adulatorum merito partibus adscribetur, quos o-

ἱστορία καὶ ἐξ ἀρχῆς ^ε) εὐθύς ἀπέστραπτο, οὐ μείον ἢ κομ- p 53.
 μωτικήν ^h) ἢ γυμναστική. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπο-
 μνημονεύουσιν· ὅς ⁱ), ἡδέως ἄν, ἔφη, πρὸς ὄλλαν ἀνεβίουν, p. 54.
 ὧ Ὀνησίκριτε ^k), ἀποθανὼν, ἄς ^l) μάθοιμι, ὅπως ταῦτα
 οἱ ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν ^m). εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦ-
 σι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσης· οἶονταί γάρ οὐ μικρῶ τι-
 νι ⁿ) τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν
 εὐνοίαν. Ὀμήρῳ γοῦν, καίτοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα
 συγγεγραφοῖτι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς ὑ-
 πάγονται ^o), μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα
 τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. οὐ γὰρ εὐ-
 ρίσκουσιν οὐ τις ἔνεκα ἐψεύδεται ἄν. Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ 41
 συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας

g) καὶ ἐξ ἀρχῆς] Quod vulgo deest, καὶ restitui e Codd. M.
 et Gorl. Neque sic erit, cur verba ἐξ ἀρχῆς εὐθύς cum Rud.
 tanquam glossema condemnemus. h) κομωτικήν] Sic
 Solan. et Schm. ex J. S. et Amst. et Cod. M. quibus etiam
 A. 2. accedit. Sed κομωτικήν reliq. vitiose, i) ὅς] „ὡς]
 Sic sola B. 2. (et 3.) recte. „Ὅς male reliquae. In M. ὅς
 superscriptum est. „Falso judicasse Solanum et Reitzium, vi-
 debis, credo, ex Adnot. k) Ὀνησίκριτε] „Θνησίκριτες
 Par. misere. Ὀνησίκριτες male etiam ceterae. Vid. nott.
 l) ἄς] „ὅπως W.“ m) ἀναγινώσκουσιν] „ἀναγινώ-
 σκουσιν M. Nil mutant J. Fl. H. Par.“ n) οὐ μικρῶ τι-
 νι] οὐ μικρόν τι 2954. probante Bel. o) ὑπάγονται] „ἐ-
 πάγονται] Sic dedi ex J. licet cett. omnes et M. ὑπάγονται.“
 Jure suo vulgatam lectionem restituerunt Rud. et Schm. Hic
 vero Tom. II. p. XL. falsa narravit de hac varia lectione.

lim historia (et) ab initio
 inde non magis, quam ex-
 exercitatrix ars comitricem il-
 lam mangonum aversata est.
 Alexandri quidem illam
 quoque memorabilem vo-
 cem referunt, qui, *Lubens*,
 inquit, *Onesicrite*, vel ad par-
 vum temporis spatium post
 mortem meam reviviscerem,
 audiendi causa, quomodo ista
 lecturi sint, qui tum erunt ho-
 mines. Nunc vero ea si lau-
 dant et amplectuntur, mirari
 noli: putant enim, ea se non

parva quadam esca piscaturos
 esse nostram quisque benevo-
 lentiam. Homero sane, li-
 cet fabulose pleraque scrip-
 serit de Achille, jam ad cre-
 dendum quidam inducuntur,
 solum illud ad veritatis de-
 monstrationem magnum si-
 gnum ponentes, quod non
 de vivo scripsit: neque e-
 nim, cujus rei causa men-
 tiretur, inveniunt. Talis
 igitur mihi sit historicus,
 metus expers, incorruptus,
 liber, fiducia et veritatis

Comic. καὶ ἀληθείας φίλος, ὥς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν
 incert. σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων^{p)}, οὐ^{q)} μίσει, οὐδὲ φιλεῖ νέ-
 p. 55. μων^{r)}, οὐδὲ φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυρόμενος, ἢ δυσω-
 πούμενος· ἴσος^{s)} δικαστῆς, εὖνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θα-
 τέρω τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις^{t)},
 καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῷδε, ἢ τῷδε δό-
 42 ξει^{u)}, λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται, λέγων. Ὁ δ' οὖν
 Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν
 καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν
 Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία.
 Thucyd. κτῆμά τε^{x)} γάρ φησι μᾶλλον ἐς αἰεὶ συγγράφειν, ἥπερ^{y)} ἐς
 I, 29. τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάξασθαι, ἀλλὰ
 τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ
 ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὁ^{z)} τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ὑπόθοιτο

p) ὀνομάσων] „ονομάζων] ex Jens. emendatione; ὀνομάσων enim Edd.“ Sic etiam in Cod. 2954. ubi tamen supra ὠν scriptum est αι. Reitzium omnes recentt. secuti erant. q) οὐ] οὔτε conj. Valcken. Diatr. ad Eurip. Hippol. p. 306. nec temere. Cf. De Salt. c. 25. r) νέμων] νέμον A. 2. s) ἴσος] ἴσος Rud. contra librorum auctoritatem. t) βιβλίοις] βιβλήλοις conj. Wytttenbach. Ep. Crit. p. 55. quae mihi quidem non emendatio, sed depravatio, esse videtur: nec ullo modo elegans lectio tentanda. u) δόξει] δόξει A. 2. x) κτῆμά τε] „ex Thucyd. κτήματα Edd. Luciani.“ Secuti recentt. Editores. y) ἥπερ] „εἴπερ male Fl. ἥπερ cett. item M, et P.“ z) καὶ ὁ] ὁ καὶ vult Rud. legi, aut φησὶ in seqq. deleri. Ar-

amicus, qui, Comici verbo, *Ficum* vocet *ficum*, *scapham* dicat *scapham*: non odio, neque amicitia tribuens cuiquam quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, iudex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri justo plus tribuat, hospes in libris suis, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid

factum sit. Non sine causa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque et vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione videret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus libri illius vocarentur. Possessionem enim potius in perpetuum scribere se ait, quam commissionem, quae in praesens tantum placeat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere: subiungitque utilitatem, quem-

ἱστορίας, ὥς, εἴ ποτε καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, p. 56. φησί, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν ποσὶ ^{a)}). Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς 43 ἤκέτω μοι· τὴν δὲ φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας ἰσχύν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῇ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι ^{b)}), καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας ^{c)} δεινότητα, μὴ κοιμιδῇ τεθηγμένος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνός, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ^{d)} ἐπισημότερα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. Ὡς γὰρ τῇ γνώ- 44 μῃ τοῦ συγγραφέως ^{e)} σκοποὺς ὑπεθέμεθα παρῳήσιαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος ^{f)}), p. 57. σαφῶς δηλῶσαι, καὶ φανότατα ^{g)} ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε ἀπορρήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τούτοις καὶ καπηλικοῖς ^{h)}), ἀλλ' ὥς μὲν τοὺς πολλοὺς συνεί-

gutius judicatum. a) ποσὶ] „Sic L. et Ms. Goltm. πόλει male Edd. item M. et P.“ b) ἐπιχειρήσεσι] ἐπὶ χειρήσεσι A. z. c) ῥητορείας] „ῥητορίας W.“ d) οἷα] Vulgatum omnibus libris vitium oīa per me ipse correxi, ut et alibi. e) συγγραφέως] „Sic W. et Edd. vett. συγγραφέος male S.“ f) ὁ πρῶτος] glossema videbatur Rudolpho. g) φανότατα] Sic Edd. vett. omnes. Sed Reitz. et recentt. φανώτατα ex W. Vid. Adnot. h) καπηλικοῖς] πολιτικοῖς 2954. sed supra scriptum καπηλ.

que finem, si quis recte sapiat, constituat historiae: ut si quando rursus similia ingruant, habeant, inquit, respicientes ad ea, quae olim scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, et eloquendi facultatem attinet, vehementi quidem illa atque aspera, et periodis continua, et argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus et inhorrescens, sed placide ma-

gis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae quidem sint densae et crebrae: dictio autem dilucida et civilis, quae quam clarissime designet materiam. Quem admodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem et veritatem: ita et linguae illius seu dictioni, acopus unus primus, dilucide explicare, et clarissime rem declarare, neque secretis, et remotis ab usu nominibus, neque hisce de media turba vel de caupona sumtis, sed quae

- p. 57. ναι¹⁾), τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηγορουμένοις τῶν ζωμῶν ἑοικότας ἀποφαί-
 45 νει τοὺς λόγους. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνεῖται, καὶ προσ-
 ἀπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον μεγαλήγορος, καὶ διηγή-
 μένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλισθ' ὅποταν παρατάξεις, καὶ μάχαις,
 καὶ ναυμαχίαις, συμπλέκται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου ἐπουριάσοντος^{k)} τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος ὑψη-
 λήν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων, τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως
 p. 58. ἐπὶ γῆς βεβηκέναι, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λεγομέ-
 νων συνεπαιρομένη, καὶ ὥς ἔνι μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενί-
 ζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ
 αὐτῇ τότε^{l)} μέγιστος^{m)} παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς
 τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα πειστέονⁿ⁾ τῇ
 καὶ αὐτὰ τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποκυρτία

i) συνεῖναι] „συνιέναι] Sic Cod. P. et Edd. J. Par. H. συνεῖναι W. et Fl.“ Praeferebam συνεῖναι, partim concinnitatis ratione habita, partim quod συνεῖναι facilius fieri potuit, ut in συνιέναι mutaretur, quam vice versa. Cf. tamen Varr. Lectt. ad Ver. Hist. I, 1. s. v. ἀνιέναι. k) ἐπουριάσοντος] „ἐπουριάσαντος male W.“ l) τότε] „Sic J. aliae τό, τε.“ m) κίνδυνος — μέγιστος] „Sic L. κίνδυνος — μέγιστον Par. Ald. Fl. H. B. 2. S. (et celt.) κίνδυνον — μέγιστον J. et M.“ n) πειστέον] „ποιστέον male W.“ πειτέον B. 3.

vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata sint non nimium turgidis, et quae minime videantur quaesitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptissimilem orationem faciunt. Ac mens quidem historici participet aliquid, adsciscatque sibi, poëtices, quatenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est, et maxime cum aciebus, et pugnis, et navibus proeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu, qui secun-

do flatu vela impleat, celsumque per summos fluctus navim perferat. Diotio tamen humi incedat, quae cum pulchritudine dicendorum et magnitudine attollatur, et quantum ejus licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, et in poëticum furorem incidat. Itaque tum imprimis exaudiendae sunt habentiae, et

τις καὶ ἐν λόγοις *) πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν, p. 58.
 ἐφ' ἵππου p) ὀχουμένην q) τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἐρμηνείαν περὶ
 συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐπιπλίου, ὥς μὴ ἀπολείπειτο τῆς
 φορᾶς. Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτω καὶ 46
 μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα r), καὶ ἀπαρτῶντα,
 (τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῶ παρ' ὀλίγον, ὥς οἱ πολλοὶ, συνά-
 πτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' s) ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι.
 Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ, ὥς ἔτυχε, συναντέον t), ἀλλὰ p. 59. 47
 φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις u) περὶ τῶν αὐτῶν ἀνα-
 κρίναντα x), καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ δὲ
 μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ οὖς εἰ-
 κάσειεν ἂν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ
 προσθήσειν τοῖς γεγρονόσι. κἀνταῦθα ἥδη καὶ στοχαστικός τις,
 καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου ἔστω. Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ 48
 πάντα, ἢ τὰ πλεῖστα, πρῶτα y) μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαι-

ο) λόγοις] „λόγοις prave M.“ p) ἐφ' ἵππου] ἐφ' ἱστῶν
 conj. Schütz. et mox ἐφορκίου pro ἐπιπλίου. At vid. Adnot.
 q) ὀχουμένην] ὀχουμένη A. 1. et 2. sine jota subscr. r) ἀ-
 φιστάντα] „Verh. ἀφιστῶντα.“ s) τὸ δ'] τόδ' A. 1. et
 2. t) συναντέον] „Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P.
 συναντέον Edd. omnes male.“ u) πολλάκις] deest in
 Gorl. x) ἀνακρίναντα] Ita e Gorl. pro vulg. ἀνακρίνον-
 τα. y) πρῶτα α] „πρῶτον S. Sed πρῶτα Fl. J. Par. H. et W.“

sobrietati studendum, co-
 gitantes, esse ut equorum,
 ita etiam orationis morbum
 non parvum nimiam fero-
 ciam. Optimum igitur tum
 fuerit, uti mentem, velut
 equo vectam, pedestri cur-
 su comitetur elocutio, pre-
 hensio ephippio, ne ab im-
 petu equi destituatur. Ve-
 rum compositione etiam ver-
 borum temperata et media
 utendum, ut ea neque ni-
 mis distrahas et dimoveas,
 asperum enim; neque rhy-
 thmo paene, ut plerique,
 concludas: quorum hoc qui-
 dem vitiosum est, illud ve-

ro insuave audientibus. Res
 autem ipsas non temere con-
 nectere oportet, sed cum la-
 bore et aerumnabili quadam
 diligentia, instituto saepius
 de iisdem iudicio. Et ma-
 xime quidem, quae quis ip-
 se praesens inspexit, scribet;
 sin vero minus, fidem illis
 habeat, qui narrant incor-
 ruptius, et quos conjiciat
 aliquis minime ad gratiam
 vel odii caussa subtrahere
 quidquam rebus gestis, vel
 adjicere. Et hic jam ad con-
 jecturam acutus sit, et qui
 argumentis elicere, quid sit
 probabilius, queat. Et cum

p. 59. νέτω αὐτῶν ^z), καὶ σῶμα ποιεῖτω ἀκαλλὲς ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἰτα ἐπιθεὶς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωρυνύ-
 49 τω τῇ λέξει, καὶ σχηματίζετω ^a), καὶ ὀνθυμίζετω. Καὶ ὅλως ^b),
 Hom. II. εἰοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διὶ, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ^c) ἱππο-
 XIII, 4 πόλων Θρηγκῶν γῆν ὀρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταύ-
 p. 60. τὰ ^d) γὰρ καὶ ^e) αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ ^f) Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὀρά-
 τω, καὶ δηλούτω ἡμῖν, οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὀρῶν-
 τι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἰτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχωντο. καὶ ἐν
 αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὀράτω, μηδ' ἐς ἓνα
 ἱππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασιδᾶς τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημο-
 σθένους ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν· ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ
 πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κἀκείνῳ ἀκούετω ^g), καὶ
 ὅπως, καὶ ἥ τιτι γνῶμη, καὶ ἐπινοίᾳ ἔταξαν. ἐπειδὴν δὲ ἀνα-

z) αὐτῶν] „αὐτὸν male S. et M. αὐτῶν Fl. J. H. Par. et W. nam sic scriptum fuit.“ a) σχηματίζετω] Ita, monentibus Solan. et Dorvill. ad Charit. p. 409., quos et Wieland. secutus est, scripsimus pro vulg. χρωματίζετω. Vid: Adnot. b) ὅλως] „ὅλος J.“ c) μὲν τὴν τῶν] „μὲν τῶν] τῶν μὲν S.“ μὲν τὴν τῶν Gorl. ut conjecerat Sol. d) ταύτᾳ] In Reitz. et recentt. ταῦτα. Sed ταύτᾳ scribendum monet Schm. in Ad. dendd. et revera sic legi in Edd. vet. reperio. Deinceps γὰρ abest ab Gorl. e) καὶ] „abest ab S.“ f) τὰ] „abest in W.“ g) ἀκούετω] „ἡκικουστῶ Fl. ἀκικουστό M. ἀκικου- στῶ P. Vulgatam nostram obtinent Edd. cett.“

collegerit omnia aut pleraque, primo quidem commentarium quoddam illorum contexat, et corpus faciat informe adhuc, et artubus suis nondum distinctum. Tum ordine adjecto pulchritudinem inducat, et dictionis colorem addat, et orationem rebus accommodet, (*forma induat*) et compositioni studeat. Et omnino tum Homericō illi Jovi similis sit, nunc quidem equestrium Thracum adspicienti terram, nunc vero Mysorum. Eadem enim ratione ipse quoque jam res

Romanorum singulatim inspiciat, et, quales sibi visae sint ex alto contemplant, enarret; jam vero Persarum; tum utrasque, si pugnent: et in ipsa adeo acie non ad unam partem respiciat, neque ad unum equitem vel peditem, nisi forte Brasidas aliquis prosiliat, aut Demosthenes exscensum prohibeat: ad ducēs quidem primum; et, si quid illi imperent, illud quoque audiat, et quomodo, et qua mente, et consilio injunxerint. Postquam vero ad manus ventum, com-

μιχθῶσι, κοινῇ ἔστω ἡ θεία, καὶ ζυγοστατεῖτω τότε, ὥςπερ ἐν p. 6a. τρυτάνῃ, τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω. Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω ^{h)}), μὴ ἐς κόρον, μηδ' ἀπει- p. 61. 50 ροκάλως, μηδὲ νεαρῶς· ἀλλὰ ῥαδίως ἀπολυέσθω· καὶ στήσας ἐνταυθὰ πον ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαίνειτω, ἣν κατεπείλῃ· εἴτα ἱπανίτω λυθείς, ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα σπενδέτω, καὶ, ὡς δυνατόν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν ¹⁾), ἐκεῖθεν δὲ ροιζήματι ἐνὶ ἐς Ἰβηρίαν, εἴτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιοτο. Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ φοικυῖαν παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀδό- 51 λῳ ^{k)}), καὶ στυλινῶ, καὶ ἀκριβεῖ τὸ κέντρον ^{l)}· καὶ ὁποίας ἂν p. 6a δέξεται τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον δὲ, ἣ παρὰ χρόνον, ἣ ἐτερόσχημον, μηδὲν· οὐ γὰρ ὥςπερ ^{m)} τοῖς ρήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρησεται· πέπρακται γὰρ ἤδη· δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰ-

h) ἐπέστω] "Sic L. G. P. et marg. A. 1. W. ἐπέσθω Edd. male." i) Μηδίαν] „Nihil hic variant M. J. Fl. H. cum Cod. iste alias Μηδείαν scribere soleat. Vid. c. 30." k) ἀδόλῳ] „ἀδόλῳ J." l) τὸ κέντρον] „ex W. et P. est. τῷ κέντρῳ Edd. Sed κέντρον quoque marg. A. 1." m) ὥςπερ] ὡς παρὰ conj. Belin. κατὰ τὰ αὐτὰ Solan. φύτορσι A. 2.

mune sit spectaculum, et quasi trutina suspendat, quaecunque geruntur; et persequentes comitetur, et fugientes. Et modus adsit hisce omnibus, ne ad satietatem, neque imperite, neque juveniliter narret; sed cum facilitate se quaedam expediat, et certo quodam loco his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat exsolutus, ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, et, quantum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem

in Mediam, inde vero stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus consequatur. Maxime vero speculo similem praebeat animum, nihil turbido, et splendido, et centri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam illas ostendat; perversum vero, aut alieni coloris, aut figurae diversae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magistris scribunt *historici*: sed dicenda *praesto* sunt, et dicentur *omnino*; jam enim facta sunt. Oportet autem

- p. 62. πειν αὐτάⁿ⁾. ὥστε οὐ, τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν. ὅλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγράφοντα Φειδία ἢ Πραξιτέλει χρῆναι^{o)} σοικέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῷ^{p)} ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ'^{q)} ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποιοῦν. ἀλλ' ἡ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προϋποβέβλητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἐπλάττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρύθθυμιζον, καὶ ἐπὴνδιζον τῷ χρυσῷ. καὶ ταῦτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν^{r)}, ἐς δέον οἰκονομήσασθαι^{s)} τὴν ὕλην. τοιοῦτο δὲ τι^{t)} καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα^{u)} ἐπιδείξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ^{x)} τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκριβώται, καὶ τὸν οἰκτεῖον ἐπαινον ἀπειλήψε

n) αὐτὰ] „αὐτῷ Fl. Sed vulgatam Edd. lectionem firmant M. P.“ o) Φειδίᾳ ἢ Πραξ. χρ.] „Φειδ. χρῆναι ἢ Πραξ. Fl. W. et M.“ χρῆναι A. 2. p) τῷ] Ita A. 1. et hinc Reitz. et recentt. sed τῷ A. 2. B. 1. 3. q) οὐδὲ γὰρ οὐδ'] „οὐ γὰρ οὐδ' M. et Fl.“ r) αὐτῶν] „αὐτῷ M. αὐτοῦς pejus L.“ αὐτοῖς Gorl. s) οἰκονομήσασθαι] „Ita dedi ex Fl. et W. οἰκοδομήσασθαι enim Edd“ οἰκοδομήσασθαι A. 2. t) τοιοῦτο δὲ τι] Olim τοιοῦτο δὲ τοι. Sed τοιοῦτον δὲ τι 2954. quod Belino probatum re epit. Schm. assentiente Censore Jenensi. u) ἐναργέστατα] ἐνεργέστατα 2954. probante Bel. x) μετὰ] „Sic legere J. Fl. H. notat Solanus, nescio quare.“ Propterea, credo, quod offendit in iterata paucis

ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed quomodo dicant. In universum vero putandum est, historiae scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, et subjecta illis erat, Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Argivis suppeditanti-

bus: at ipsi formabant tantum, et secabant ebur, poliebantque, et conglutinabant, et concinnabant, et auri velut florem inducebant: eaque ipsa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, disponere. Tale igitur etiam opus historici, cum ornatu disponere res gestas, et quam potest lucidissime eas demonstrare. Et ubi, qui audiit, postea putat se vidisse ea, quae dicuntur, et postea laudat, tunc sane tunc elaboratum

τὸ ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ. Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευ- p.63-52
 ασμένων, καὶ ἀπροοιμιάστον μὲν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχὴν,
 ὅταν γ) μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, προδιοικήσασθαι z)
 τι ἐν τῷ προοιμίῳ a). δυνάμει δὲ καὶ τότε b) φροίμῳ χρῆσε-
 ται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων c). Ὅπόταν δὲ καὶ 53
 φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ δῆτο-
 ρες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρὲς, προσοχὴν καὶ d)
 εὐμάθειαν εὐπορήσει e) τοῖς ἀκούουσι. προσέξουσιν μὲν γὰρ
 αὐτῷ, ἣν δέιξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων,
 ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῇ δὲ καὶ σαφῇ τὰ ὕστερον f) ποιήσει,
 τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος, καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν
 γεγεννημένων. Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγρα- p.64-54
 φέων ἐχρήσαντο. Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα Herodotus
 τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαναταστά ὄντα, καὶ ταῦτα, I, 1.

interjectis verbis eadem formula. γ) ὅταν] „ὅπότ' ἂν W. L. et Fl. Vulgat. servant cett. Edd.“ ὁπόταν 2954. et hinc Schm. probante Censore. z) προδιοικήσασθαι] „διοικήσασθαι Fl. sola.“ a) προοιμίῳ] φροίμῳ Bcl. conj. b) τότε] τῷ τε 2954. male. c) λεκτέων] „λεκτῶν W.“ d) καὶ] „ἢ] M. facere cum Edd. notat Solanus.“ Sed καὶ recte exhibet 2954. unde et Schm. recepit, probante Censore. e) εὐπορήσει] „εὐπορίσει] Sic J. H. Pir. Ald. εὐπορήσει Fl. quod etiam in M. fuit, sed vulgata rescripta est.“ ἐκπορίσει conj. Schaefer. sed Lobeck. probat εὐπορήσει, quod nos restituendum censebamus. Vid. Adnott. f) ὕστερον] ex 2954. quod et Belinus praeferendum iudicavit vulgato ὕστερα.

accurate, et propriam sibi laudem consecutum est opus historico nostro Phidiae. Omnibus autem jam paratis, et sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non valde postulabit praestruere quidquam in prooemio. Vim quidem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea, quae dicenda sunt, declaret. Cum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed omisso illo, quod ad

benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit, se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus dicturum. facilia autem captu, et dilucida, ea, quae sequuntur, reddet, exponendis ante caussis, et praefiniendis rerum gestarum quibusdam capitibus. Tali- bus prooemiis optimi historici usi sunt: Herodotus quidem, ne res gestae ipso tempore evanescant, mag-

p. 64. νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἤτας βαρβαρικὰς. Θουκυ-
Thucyd. δίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίας ἐσεσθαι, καὶ ἀξιολογώ-
 I, 1. et
 I, 21. τατον.^g), καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκείνον τὸν πόλε-

55 μον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι. Με-
 τὰ^h) δὲ τὸ προοίμιον, ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηχανό-
 μενον, ἢ βραχυνόμενον, εὐαφής τε¹) καὶ εὐάγωγος ἔστω ἢ
 ἐπὶ τὴν διήγησιν μεταβάσις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶ-
 μα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρὰ ἐστίν· ὥστε ταῖς τῆς διηγῆ-
 σεως ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊού-
 σα, καὶ αὐτῇ^k) ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοιλαίνε-
 σθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς ἔφην^l), μεμη-
 χανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ^m) τῶν πραγμάτων. ἀπόλυτα
 γὰρ καὶ ἐντελῇ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος,

g) ἀξιολογώτατον] ἀξιολογότατον B. 1. et 3. ceterae recte.

h) μετὰ] „μέγα] μετὰ male L. Cum vulg. faciunt J. Fl. H. etc.“ Nihilominus Schm. μετὰ δὲ, τὸ πρ. etc. edidit, probante Cens. Jenensi. Multo tamen felicius locum restituit Schaefer. ad L. Bos p. 287. ita, ut nos eum dedimus distinctum et emendatum. Antea enim vulgabatur: Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πρ. ἢ μηχαν. ἢ βραχυνόμενον· εὐαφής δὲ καὶ etc. quae Gesnerus ita verterat: „Magnum vero prooemium, pro rerum ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus porro et sequax sit etc. i) τε] dedi e conj. Schaefer. pro vulg. δέ. Vid. superiorem notam. k) αὐτῇ] „ex emend. Solani; Edd. enim omnes male αὐτῇ.“ l) ἔφην] „ἐχην male sola Amst.“ m) συμπεριπλοκῇ] συμπεριπλοκοῖ A. 2.

nae cum sint atque admirabi-
 les, caeque Graecas victorias
 indicent, et clades barbaro-
 rum; Thucydides autem,
 magnum et ipse futurum ratus
 et memoria dignissimum, et
 majus prioribus, illud bellum;
 etenim calamitates quoque ma-
 gnas in illo contigisse. Post
 prooemium vero, pro re-
 rum ipsarum portione pro-
 ductum aut correptum, con-
 cinnus et sequax sit transi-
 tus ad narrationem. Nam

omne prorsus reliquum cor-
 pus historiae narratio longa
 est. Itaque virtutibus nar-
 rationis ornata sit, molli-
 que et aequabili vestigio
 procedat, et undique sibi
 similis similiter, ut neque
 emineat quidquam, neque
 recedat. Deinde perspicui-
 tas efflorescat in dictione,
 quae perficiatur etiam, ut
 dixi, rerum inter se com-
 plexu. Nempe absoluta om-
 nia et consummata faciet.

ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτοῦ, καὶ ἀλύσεως τρόπῳ ⁿ) p. 64
 συνηρμοσμένον, ὥς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγῆσαι πολλὰς
 εἶναι, ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ' αἰετὸ πρῶτον τῷ δευτέ-
 ρῳ, μὴ γεινιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶ-
 σθαι κατὰ τὰ ἄκρα. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα p. 65. 56
 εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεπτῶν εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ
 τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγ-
 μάτων. λέγω δὲ, εἰ παραθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥττον ἀναγ-
 καῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλεπτέον
 πολλά. οὐδὲ γὰρ ἦν ἐστιᾶς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἢ παρε-
 σκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρ-
 νείοις, καὶ λοιπαῖς τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγροῖσι, καὶ λαγωοῖς ^o),
 καὶ ὑπογαστροῖσι ^p), καὶ σαπέροδην ἐνθήσεις ^q), καὶ ἔνθος ^r),
 εἴ τι ^s) κακῆϊνο παρεσκεύαστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.
 Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ πο- 57
 ταμῶν ἐρμηνείαις, ὥς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπι-

n) τ ρ ό π ϕ] „τρόπον L. Vulgatae adstipulantur J. Fl. H. Par.“
 o) λαγωοῖς] „λαγωῖς cum puncto subscripto W. sine
 puncto Edd. J. Fl. H. Par. etc.“ p) ὑπογαστροῖς] „ὑ-
 πογαστρίων L.“ q) ἐνθήσεις] „ἐνθήσει W. Nihil mutant
 Edd. veti.“ r) ἔνθος] ἔνθοι B. 3. s) εἴ τι] „Sic Edd. et
 M. 3, τι tamen in eo prius fuerat, id quod in J. quoque le-
 gitur.“

et primo perfecto secundum
 illi cohaerens inducet, et
 catenae instar coagmenta-
 tum, ut nusquam intercida-
 tur, neque multae sint nar-
 rationes altera alteri adjec-
 tae, sed semper prius pos-
 teriori non vicinum modo
 sit, sed continuum, et ex-
 tremis suis permixtum. Ce-
 leritas utilis in omnibus, et
 maxime si non sit dicendo-
 rum penuria: eaque paran-
 da non tantum a nominibus
 aut verbis, quantum ab ip-
 sis rebus: hoc autem dico,
 si percurras parva et minus

necessaria, satis autem di-
 cas de magnis. Quin mul-
 ta etiam omittenda. Neque
 enim si quando convivio
 accipis amicos, paratis om-
 nibus, propterea inter me-
 dia bellaria, et aviculas,
 et tot patinas, et apros, et
 lepores, et sumina, saper-
 dam quoque appones, et
 fabam, si qua etiam parata
 sit; verum viliora negliges.
 Maxime vero sobrie versan-
 dum est in montium, aut
 moenium, aut fluminum de-
 scriptionibus, ne imperite
 ac perversae vim dicendi os-

- p. 65. δεικνυσθαι δοκοῖς, καὶ τὸ σαντοῦ δρᾶν, παρὲς τὴν ἱστορίαν, ἄλλ' ὀλίγον προσαφάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἔνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὀμηρος ὡς μεγαλόφρων^{τ)} ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὢν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθέ-
- p. 66. νιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος^{υ)} ἔλεγε, πόσοις ἂν, οἷε, ἔπεισι τὸ ὕδωρ ἄχρῃ πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἴτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθύς ἀφίσταται, ἢ μηχανήμα ἐρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα^{χ)} δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες^{γ)} ὄν, ἢ^{ζ)} Ἐπιπολῶν^{α)} σχῆμα, ἢ Συρακουσίῳν λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν^{β)} διηγῇται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐνόησον· εἴσῃ γὰρ οὕτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὁμως ἐπι-

τ) μεγαλόφρων] „μεγαλοφρόνε marg. A. 1. W.“ υ) Καλλίμαχος] Ἀντίμαχος conj. Pierson. ad Moer. p. 440. χ) σχῆμα] „χεῖμα] Sic marg. A. 1. J. et Ms. Gr. σχῆμα Edd. cett. omnes.“ Restitui veterem lectionem, fastidiosius, ni fallor, a Graevio repulsam. γ) χρειῶδες] „Sic Edd. praeter J. quae χρηῶδες.“ ζ) ἢ] „ἢν M. male.“ α) Ἐπιπολῶν] Ita scribi voluerunt J. Marklund. et Dorvill. ad Char. p. 370. et ita verterunt interpretes Gesnerus, Belinus et Wieland. probantibus subacti iudicii censoribus. Vulg. ἐτι πόλεων. Vid. Adnot. β) λοιμὸν] „μόν tantum M.“

tentare videaris, et omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transito, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugio. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, et Ixionem, et Tityum, et reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, versibus aquam

ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot *aliis* circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse, parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter desistat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsidionis formam explicavit, necessariam licet et utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilentiam describit, et longus esse videtur, at tu res ipsas cogita: sic enim celerita-

λαμβάνεται αὐτοῦ °) τὰ γεγεννημένα, πολλὰ ὄντα. Ἦν δέ πο- p.66.58
 τε καὶ λόγους ἐροῦντά τινα δεήσῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικό-
 τα ^{d)} τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι οἰκεία λεγέσθω· ἔπειτα,
 ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφείταί σοι τότε καὶ ῥητορεῦ-
 σαι, καὶ ἐπιδείξει τὴν τῶν λόγων δεινότητα. Ἐπαινοὶ μὲν 59
 γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένοι, καὶ περιεσκεμμένοι, καὶ ἀσυ- p.67.
 κοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς °), καὶ μὴ ἄκαι-
 ροι· ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκείνοι εἰσι, καὶ τὴν αὐτὴν
 Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἔξεις, φιλαπεχθιμόνως κατηγοροῦντι τῶν
 πλειστών, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγο-
 ρεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Καὶ μὴν καὶ ^{f)} μῦ- 60
 θος εἴ τις παρεμπέσοι ^{g)}, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάν-
 τως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς, ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσουσι
 περὶ αὐτοῦ. σὺ ^{h)} δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον ἐπιβόε-
 πέστερος. Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολλάκις γὰρ 61
 τὸ αὐτὸ ⁱ⁾ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὀρῶν γράφε,

c) αὐτοῦ] „deest in Fl.“ d) ἐοικότα] ἐοικότας 2954. e)
 ταχεῖς] σαφεῖς marg. 2954. f) καὶ μὴν καὶ] „Ridicule
 S. δὲ μὴν καὶ. Ceteras vulgatam servare cum M. notat Solan-
 nus.“ g) παρεμπέσοι] „παρὰπείσοι W. Vulgatam tenent
 J. Fl. H. etc.“ h) σὺ] „Sic J. et marg. A. 1. W. σοὶ M. et
 Edd. praeter J. omnes.“ i) τὸ αὐτὸ] „τοῦτο J. γὰρ τὸ αὐ-

tem intelliges, et ut fugien-
 tem *velut* tamen facta, multa
 quidem illa retineant ac re-
 prehendant. Si quando ve-
 ro etiam verba facientem a-
 liquem inducere oportebit;
 maxime quidem personae
 convenientia, et propria ne-
 gotio dicantur, deinde quam
 dilucidissime haec quoque.
 Quin tum etiam permissum
 tibi est rhetoricari, et vim
 dicendi ostendere. Laudes
 quidem aut vituperationes
 omnino moderatae; et cir-
 cumspectae, et a calumnia
 remotae sunt, et cum de-
 monstratione junctae, et
 celeres [breves,] nec intem-

pestivae. Alioquin extra tri-
 bunal sunt, idemque, quod
 Theopompus, crimen sus-
 tinebis, qui inimicitiarum
 quodam studio plerosque
 accuset, in eoque negotio
 diu moretur, ut accuset po-
 tius, quam quae facta sunt
 enarret. Si etiam fabula ex
 transverso incidat, dicenda
 quidem, non tamen omni-
 no asseveranda, sed relin-
 quenda in medio, ut, prout
 quisque voluerit, de ea ex-
 istimet: tu vero tutus, ac
 in neutram partem propen-
 sus. In universum autem,
 illud mihi memento, (sae-
 pius enim idem dicam) et

- p. 67. ὥς οἱ νῦν ἐπαινέσονται σε, καὶ τιμήσωσιν ^k), ἀλλὰ τοῦ σύμ-
παντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγρα-
p. 68. φε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὥς λέ-
γεται καὶ περὶ σοῦ, ἐκεῖνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ
παρρησίας μεστός ^l), οὐδὲν ^m) οὐδὲ κολακευτικόν, οὐδὲ δου-
λοπρεπές ⁿ), ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. τοῦτ', εἰ σωφρονοίη ^o)
τις, ὑπὲρ πάσας τὰς ^p) νῦν ἐλπίδας θεῖτο ἂν, οὕτως ὀλιγο-
62 χρονίους οὕσας. Ὁρᾷς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον
ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον ^q), μέγι-
στον καὶ κάλλιστον ἔργον ^r) ἀπάντων, ὥς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐ-
τοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ κατα-
φέροιντο εἰς τὴν Παρατονίαν ^s), παγγάλεπον, ὥς φασιν,
οὕσαν, καὶ ἄφυκτον ^t), εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔρματα. οἰκοδο-

τὸ W. At vulgatam habent Fl. H. B. 2. Par. Ald. etc. "Τοῦ-
το tamen etiam Gorl. habet: ὥς πολλ. Vorst. γὰρ inseruit
Schm. ex W. nec dubitavi sequi. k) ἐπαινέσονται σε καὶ
τιμήσωσιν] „ἐπαινέσονται σε καὶ τιμήσουσιν Fl. et W.“ ἐ-
παινέσονται — τιμήσωσιν B. 1. hic haud dubie illud per erro-
rem. l) μεστός] „μισθός male W.“ m) οὐδὲν] „deest
in S. adest in Fl. J. H. etc. et W.“ n) δουλοπρεπές] „Ita
recte Fl. Fr. S. Amst. et W. item marg. A. 1. W. δολοπρεπές
male reliqq. Edd.“ o) σωφρονοίη] „Sic, P. Par. Ald. J.
H. σωφρονοῖ W. σωφρονεῖ Ex. Fl.“ p) πάσας τὰς] „τὰς
πάσας W.“ q) πύργον] Ita Wolf., Rud. et Schm. Priores,
et cum hic Bip., vitiose πῦργον. mox tamen eadem recte
πύργος. r) ἔργον] „ἔργον W. Vulgatam non movent J.
Fl. H. etc.“ s) Παρατονίαν] „Παρατονίαν W. Nil
mutant Edd. priscæ.“ t) ἄφυκτον] „ἄφυκτον male Edd.

non ad praesens modo spec-
tans scribito, ut qui nunc
sunt homines te laudent, et
in honore habeant, sed ad
omnis aevi memoriam quasi
collineans, his potius scri-
be, qui post erunt, et ab
illis scriptionis mercedem
reposce, ut de te etiam di-
catur, *Ille tamen liber fuit,
et dicendi fiducia plenus. Ni-
hil neque adulatorium, neque
servile, sed veritas in omni-
bus.* Hoc, si quis sapiat,
super omnes hujus vitae

spes, quae parvi adeo tem-
poris sunt, posuerit. Vi-
desne tu Cnidium illum ar-
chitectum, quale quid fe-
cerit? Cum enim aedificas-
set illam in Pharo turrim,
maximum omnium operum
pulcherrimumque, ut inde
signum igne accenso tolle-
retur navigantibus longe in
mari, ne in Paraetioniam
deferrentur, difficillimam,
ut ajunt, et unde effugere
non posset, si quis incidis-
set in scopulosa illa loca.

μήσας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ ^{u)} p. 68. ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέ- p. 69. γράψε τὸ ὄνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς, ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον ^{x)} δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτήρσιν ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων ^{y)}. οὕτως οὐδ' ἐκείνος ἐς τὸν τότε καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ ^{z)} βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα, ἀλλ' εἰς τὸν νῦν ^{a)}, καὶ τὸν αἶν, ἄχρις αἶν ἐσθήκη ^{b)} ὁ πύργος, καὶ μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν 63 καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἥπερ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἥδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονται τινες αὐτῇ, εὖ αἶν ἔχοι, καὶ

et M. " Tuetur tamen *Lobeck*. Vid. Adnot. u) αὐτοῦ] „αὐτοῦ] αὐτοῦ Edd." Et recentt. a *Reitz*. αὐτοῦ. Sed vid. Adnot. x) ἐκφανησόμενον] ἐκφανηζόμενον A. 2. mendose. y) πλωϊζομένων] „Ita recte J. Fl. S. et *Ald.* πλοῖζ. prima correpta aliae et W." In *Strab.* XVII, 6. unde haec fere desumpta, recte πλοῖζ. z) αὐτοῦ] Ita Edd. vet. omnes. Sed *Reitz*. et recentt. scripserunt αὐτοῦ sine idonea causa. Vide supra not. ad verba τὸ αὐτοῦ ὄνομα. a) εἰς τὸν νῦν] „καὶ τὸν ἔπειτα addit *Marcil.* Sed nulla Ed. id habet." b) ἐσθήκη] „Sic J. *Ald.* H. *Par.* et P. etc. ἐσθήκει *Fl.*"

Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipsis saxis suum ipsius nomen inscripsit. Inducta vero calce cum texisset, ipsi tectorio inscripsit nomen regis, qui tum erat; qui sciret, quod etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio exciderent literae, in conspectum vero prodiret *Sostratus Dexiphantis Cnidius*, Diis servatoribus, pro his, qui fluctu jactantur. Ita neque ille ad tempus quod tum erat, ne-

que ad suam ipsius vitam, brevem illam oppido, respexit, sed in hoc, quod nunc est, quodque futurum omni aevo, quamdiu turris steterit, ipsiusque manserit artificium. Oportet igitur historiam quoque eo modo scribi cum veri studio potius ad spem futuram, quam cum adulatione, ad suavitatem ex praesenti laude capiendam. Illa tibi regula et perpendiculum verae historiae, quo si qui dirigi se patiantur, bene ha-

p. 69. εἰς δέον ἡμῶν γέγραπται · εἰ δὲ μὴ, κεκύνισται ὁ πίθος °) ἐν Κρανείῳ ^d).

c) ὁ πίθος] „Sic recte M. Fl. marg. A. 1. W. Par. S. *Amst.* λίθος male J. *Ald.* (1. scilicet: nam *Ald.* 2. habet πίθος. *Lehm.*) H. B. 2. (1. et 3.) et L.“ d) Κρανείῳ] „Sic fuerat in W. sed mutatum in Κρανίῳ.“

buerit, et recte nobis pro- at dolium volutum est in cesserit scriptio: sin minus, Craneo.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ *) p. 70.

ΑΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Argum. Quod praeceptum in proxime praecedente libro auctor inculcavit, ut historicus ante omnia sit verax, nec mendacia cujuscunque generis operi suo immisceat, id nunc jocose per hos duo libros illustrat suo ipsius exemplo contrario, ita, ut non solum oblectationis lectorum, sed etiam utilitatis, causa narret iter maritimum, quod ipse, adsumtis quinquaginta sociis per Oceanum occidentalem, et ulterius, suscepit. Explicantur nunc, et describuntur, vividissima oratione monstruosissimae res, quas in cursu maritimo, in luna, in sole, aliisque stellis, tanquam insulis, deinde in ceti alveo ingenti, in Elysio et Tartaro, in somniorum insula, in aliis denique locis luxuriosissime confectis cum suis vel conspicatus, vel expertus, fuerit; tactis simul obiter, quae similia poetarum, et historici, et vero philosophi, commentum sunt miracula. De singulari horum librorum virtute eleganter ac perite exposuit *Wielandius* tum in limine, tum ad calcem, versionis.

Ὡς περ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν 1 ἡσκημένοις^{b)}, οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν γυμνασίων φροντίς ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν γιγνομένης^{c)} ἀνέ-

a) ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] „*Ἀληθινῶν διηγημάτων Schol. et Coll. Vulgatum titulum servant Fl. Ald. J. Par. etc.*“

b) ἡσκημένοις] ἀσχολουμένοις 3011. quod *Belinus* praeferrit vult, vulgatam credens esse glossemam; quod non intelligo.

c) γιγνομένης] γινομένης 2954.

VERAE HISTORIAE

LIBER PRIMUS.

Quemadmodum athleticis, et tus modo boni, neque exhibis, qui circa corporis curercitationum cura est, sed ram exercentur, non habiopportunae etiam remissio-

- P. 70. σεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν ἀνιέναι ^{d)} τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον 2 ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν. Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὲς ἢ ἀνάπαισις ^{e)} αὐτοῖς, εἰ τοῖς τοιούτοις ^{f)} τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἢ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος ψιλὴν παρέξει ^{g)} τὴν ψυχαγωγίαν ^{h)}, ἀλλὰ τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμουσον ἐπιδείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων φρονήσιν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα πιθανῶς τε καὶ ἐναλήθως ἐξηγητόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμωδῆτως πρὸς τινὰς ⁱ⁾ ἡνικαὶ τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ

d) ἀνιέναι] „ἀνείναι] ἀνιέναι C. Nihil vulgatum mutat Fl. J. H. Par.“ Illud tamen in Codd. 2954. et 3011. unde, assentiente Belino, Schmiederi vestigia pressimus, ἀνιέναι recipientis. Similis variatio adfuit in Quom. Hist. Conser. c. 44. συνείναι et συνιέναι. e) ἀνάπαισις] „Alii ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. Edd. vett.“ Et Cod. 3011. habet ἀνάγνωσις, scribendi vitium, e praecedente voce ἀνάγνωσιν ortum. f) τοῖς τοιούτοις] „τῶν τοιούτων Fl. male. Vulgatum cett. Editionum firmat Cod. P.“ g) παρέξει] „Ita bene Ald. Fl. H. Par. παρέξη J. male.“ h) ψυχαγωγίαν] „J. male.“ i) πρὸς τινὰς] „Sic Fl. B. 2. (et 3.) et L. τινα cett. omnes.“ Accentu mutato Reitz. scripsit πρὸς τινὰς, contra li-

nis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, et ad futuros labores alacriorem reddant. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate et venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non ineruditam suppe-

ditent, quale quid etiam de hisce libellis ut sentiant lectores, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili et verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poetarum, et historicorum, et philo-

φιλοσόφων, πολλά τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότων ^{k)}· p. 71.
οὓς καὶ ὀνομαστὶ ἂν ἔγραφον ^{l)}, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀ-
ναγνώσεως φανεῖσθαι ^{m)} ἔμελλε ⁿ⁾. Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ 3
Κνίδιος, συνέγραψε ^{o)} περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ'
αὐτοῖς, ἃ μὴτε αὐτὸς εἶδε, μὴτε ἄλλου εἰπόντος ^{p)} ἤκουσεν.
ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβουῖλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ πολ-
λὰ παράδοξα· γινώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλασάμενος,
οὐκ ἀτερπὴ δ' ^{q)} ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ p. 72.
ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελόμενοι, συνέγραψαν, ὥς δὴ τινὰς
ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστο-
ροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὁμότητας ^{r)}, καὶ βίων καινότητας.
ἄρχηγός δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας ^{s)},
ὁ τοῦ Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγού-

brorum auctoritatem, et secundum regulam ex arbitrio prae-
ceptam, quam tamen secuti sunt recentt. Vid. Adnot. k) συγγεγραφότων] Ita 3011. Gorl. Bel. Bip. Schm. pro vulg. συγγεγραφός, quod tamen et ipsum defendi possit. l) ἂν ἔγραφον] Vulg. ἀνέγραψον. Sed egregia illa emendatio de-
betur Codicibus 3011. et Gorl., et, Belino probante, jam re-
ceperant eam Bip. et Schm. m) φανεῖσθαι] Ita e Cod. Gorl. dedi pro vulg. φαίνεσθαι. Vid. Adnot. n) ἔμελλε] ἔμελλον 3011. Bel. Schm. citra necessitatem. Vid. Adnot. o) συνέγραψε] ὃς συνέγρ. error librarii. p) εἰπόντος] „ἀ-
ληθεύοντος Fl. Vulgat. servant reliquae.“ Illud etiam in 2954.
q) δ'] δὲ 2954. 3011. Schm. r) ὁμότητας] ὁμώτητας
Reitz. errore typorum, quem tamen repelierunt recentt. s) βωμολοχίας] ἢ ἀπάτης addit 3011. haud dubie e glosse-
mate.

sophorum, qui portentosa multa et fabulosa conscripserunt, quos nominatim scripsissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum appareant. Scripsit Ctesias Ctesiochi filius Cnidius de Indorum regione, et his, quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, neque alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manife-

stum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto scripsere velut suos quosdam errores, et peregrinationes, ubi bestiarum magnitudines enarrant, et hominum crudelitates, et novas victus rationes. Dux autem illis et magister ejus scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alci-

- P. 72. μενος ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὁμοφά-
 γους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους· ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα,
 καὶ τὰς ὑπὸ φαρμάκων τῶν ἐταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ
 4 ἐκείνος πρὸς ἰδιώτας^{t)} τοὺς Φαίακας ἐτερατεύσατο. Τούτοις
 σὺν ἐντυχῶν ἅπασι, τοῦ ψεύσασθαι μὲν οὐ σφόδρα τοὺς ἄνδρας
 ἐμεμφάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὄν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπι-
 σχνουμένοις. ἐκείνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα^{u)}, εἰ ἐνόμισαν λήσειν
 οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας^{x)}
 ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοι-
 ρος ᾧ τῆς ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς
 ἱστορεῖν εἶχον, (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ἐπὶ τὸ ψευ-
 δος ἐτραπόμεν, πολλῶ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. κἄν ἔν
 p. 73. γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέγω^{y)}, ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' ἄν
 μοι δοκῶ καὶ τὴν παρὰ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐ-
 τὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μήτ'
 εἶδον, μήτ'^{z)} ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπνυθόμην· ἔτι δὲ

t) ἰδιώτας] ἀνθρώπους addunt 3011. et 2954. *Belino* proban-
 te. u) ἐθαύμασα] ἐθαύμαζον in iisdem, forsitan recte.

x) κενοδοξίας] „*Vorst.* et Ed. S. καινοδοξίας Edd.“ y)
 ἀληθεύων λέγω] ἀληθεύσας λέγων 2954. et 3011. z) μήτ']

noo ventorum servitia, et
 coclites, crudivorosque, et
 silvestres quosdam homi-
 nes; ad haec multorum ca-
 pitum animalia, et versos
 in animalia medicamentis
 quibusdam socios, quod ge-
 nus multa ille ad imperitos
 Phaeaces prodigiose enarra-
 vit. In hos igitur cum in-
 cidissem, omnes, menda-
 ciorum caussa non valde re-
 prehendi homines, qui vi-
 derem, olim solenne hoc
 esse his etiam, qui philoso-
 phiam promitterent: at il-
 lud miratus sum, si puta-
 runt, fieri posse ut lateat,
 se non vera scripsisse. Qua-
 re et ego, cum gloriolae

quodam studio impulsus ip-
 se quoque relinquere aliquid
 vellem posteris, ne solus
 expers essem illius fingendi
 libertatis, quando veri ni-
 hil narrare poteram, cui ni-
 hil dignum dictu usu vene-
 rit, ad mendacium conver-
 sus sum, multo aliorum men-
 daciis rationabilius: quan-
 doquidem vel unum hoc cer-
 te verum dico, me mentiri.
 Ita autem mihi videoretiam
 crimen circa reliqua effugere
 (effugiturus), qui ipse veri
 nihil me dicere fatear. Scri-
 bo igitur, de quibus neque
 vidi, neque expertus sum,
 neque audiui ab aliis; ad
 haec, quae neque sunt, ne-

μηδὲ ^{a)} ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. p. 73.
διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς.

Ὅρμηθεις γάρ ποτε ἀπὸ Ἑρακλείων στηλῶν, καὶ ^α-5
φεις ἐς τὸν ἐσπέριον Ὀκεανὸν, εὖρω ^{b)} ἀνέμῳ τὸν πλοῦν
ἐποιοῦμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς
διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ
βούλεσθαι μαθεῖν, ὅ,τι ^{c)} τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὀκεανοῦ, καὶ
τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ^{d)} ἔνε-
κα, ἀμύπολλα μὲν ^{e)} σιτία ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ
ἐνεθέμην, πεντήκοντα δὲ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην,
τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνῶμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολὺ τι πλη-
θος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ με-
γάλῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ἄκατος ^{f)} δὲ ἦν)
ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. Ἡμέραν μὲν p. 74. 6
οὖν καὶ νύκτα οὐρίῳ ^{g)} ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ^{h)} ὑπο-

μηδ' B. 3. a) μηδὲ] μήτε, ac deinde iterum μήτε 3011.
quod inscite *Belinus* probavit, et temere *Schmiederus* recepit.
Est enim μηδὲ neque, i. e. etiam non, et quod sequitur, et
non. b) εὖρω] Ita scripsi secundum A. 2. pro vulg. οὐρίῳ.
Vid. Adnot. c) ὅ,τι] τί 2954. 3011. d) τοι] μέντοι 3011.
probante *Bel.* e) μὲν] monente *Belina* et praeecuntibus *Bip.*
et *Schm.* inserui e Codd. 2954. et 3011. f) ἄκατος] „ἀκά-
τας *Fl.* Nil mutant J. H. *Par.* et P.“ g) οὐρίῳ] „Sic *Fl.*
J. H. *Ald.* (utraque) *Par.* *Eὔρω* P. et L.“ ἀνέμῳ deest in
2954. et 3011. probante *Bel.* h) τῆς γῆς] Articulus deside-
ratur in *Gorl.*

que fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint. Jam solvens aliquando de columnis Herculis, et in Occidentalem Oceanum delatus, secundo (*Euro*) vento navigabam. Causa mihi peregrinationis et institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, et quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent ho-

mines. Hujus igitur rei causa, magnam vim ciborum, et aquae quod satis esset imposueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: ad haec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento

P. 74. φαινομένης, οὐ σφόδρα βιαίως ¹⁾ ἀνηγόμεθα· τῇ ἐπιούσῃ δὲ, ἅμα ἥλιῳ ἀνίσχοντι ^{k)}, ὅ, τε ἄνεμος ἐπεδίδου ^{l)}, καὶ τὸ κύμα ἠϋξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίγνετο ^{m)}, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στείλλαι τὴν ὁθόνην δυνατὸν ἦν. ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες ἑαυτοὺς ⁿ⁾, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἑβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου, καθορῶμεν ^{o)} οὐ πόρρω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν ^{p)}, οὐ τραχεῖ περιηγουμένην τῷ κύματι. ^{q)} καὶ γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης κατεπαύετο. προσσχόντες ^{r)} οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὥς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. διαναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν ^{s)} τριάκοντα μὲν φύλακας τῆς νεῶς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἀνελ-
7 θεῖν ^{t)} ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Προελθόντες δὲ ὅσον

- i) βιαίως] „βίαιος J. male.“ k) ἀνίσχοντι] ἀνατέλλοντι 3011. improbante *Belino* ut minus Atticum. l) ἐπεδίδου] „Sic recte Edd. praeter J. quae ἐπεγίγνετο.“ Idem hoc etiam in A. 2. m) ἐπεγίγνετο] „ἐπεγένετο Ms. Gr. ἐνεγίγνετο Edd. male.“ ἐπεγένετο 2954. ut in Ms. Gr. sed ὑπεγένετο 3011. n) ἑαυτοῦς] „αὐτοῦς Edd.“ Quod corrigens, monente *Solano*, *Reitzius* scripsit αὐτοῦς, et secuti sunt recentt. Nos lectionem Cod. 3011. ἑαυτοῦς satius duximus admittere. o) καθορῶμεν] „Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. H. et l. notat *Solanus*.“ p) δασεῖαν] δασεῖαν B. 1. et 3. q) κύματι] „Const. in Lex. πνεύματι, male. Nihil mutant Edd.“ r) προσσχόντες] Olim in omnibus προσσχόντες, minus accurate. *Schm.* corrigi voluit προσέχοντες, aut, ut ego jam edidi. Cf. Adnot. s) αὐτῶν] aut deleri vult *Solanus*, aut legi αὐτοῦ. Ceterum tamen idem notat sic legere omnes Edd. t) ἀνελθεῖν] „ex Cod. P. ἐπανελθεῖν

navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie ejus diei, cum sole oriente, et ventus increbuit, et fluctus auctus est, et caligo ingruit, et neque velum jam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undeoctoginta dies jactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illuces-

ceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu circumsonantem. Etenim major tempestatis pars resederat. Appulsi igitur et egressi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi jacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae sta-

σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην p. 75. χαλκοῦ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμένοις, λέγουσαν· "Ἀχρί τούτων Ἡρακλῆς ^{u)} καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἵχνη δύο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ^{x)} ἔλαττον· ἐμοὶ δοκεῖν ^{y)}, τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν ^{z)}, προήειμεν ^{a)}. οὐπω δὲ πολὺ παρήειμεν ^{b)}, καὶ ἐφιστάμεθα ποταμῷ οἶνον ^{c)} ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ, μάλιστα οἶός περ ^{d)} ὁ Χῖός ἐστιν. ἄφθονον δὲ ἦν τὸ ^{e)} ρεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπήει οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ, ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς, καταμαθεῖν, ἀνῆειν παρὰ τὸ ρεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὔρον αὐτοῦ, πολ-

Edd. omnes. " u) Ἡρακλῆς] „Ἡρακλῆς J. sola male. " x) τὸ δ'] τὸ δὲ 3011. Schmieder. y) ἐμοὶ δοκεῖν] Restitui colon post ἔλαττον, quod Reitz. et recent. post δοκεῖν posuerant, contra Edd. veterum distinctionem, et loci sensum, quem interpretes recte reddiderunt ita, ut ἐμοὶ δοκεῖν, ut par erat, ad sequentia referrent. z) οὖν] δ' οὖν 3011. a) προήειμεν] „Sic recte Edd. et P. προήειμεν male Fl. " b) παρῆειμεν] „παρῆειμεν Fl. " παρήειμεν 2954. c) οἶνον] οἶνω conj. Solan. Sed vid. Adnot. d) οἶός περ] Ita Bip. et Schm., propante Belino, e Codd. 2954. et 3011., ad quos jam etiam Gorl. accedit. Olim omissum erat περ. e) τὸ] vulgo omissum restituerunt Dipp. et Schm. e 3011. praemonente Be-

tum, peterent. Progressi vero per silvam stadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere factam Graecis inscriptam literis, obscuris autem et exesis, in hanc sententiam: *Huc usque Hercules et Bacchus pervenere*. Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum jugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum

autem multum progressi eramus, cum adstamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum et multum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret discere, unde oriatur fluvius, adverso itinere juxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem il-

- p. 75. λὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρυῶν; παρὰ δὲ τὴν
 δίξαν ἐκάστης ἀνέβῃει ^{a)} σταγῶν οἴνου διαυγοῦς, ἀφ' ὧν ἐγί-
 νετο ^{b)} ὁ ποταμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν,
 p. 76. οἶνω μάλιστα καὶ τὴν χροῖαν καὶ τὴν γεῦσιν προσεικίζοντας. ἡμεῖς
 γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσαμεν.
 ἀμέλει ^{c)} καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὐρίσκομεν τρυγὸς μεστούς.
 ὕστερον μὲντοι ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ
 ὕδατος, παραμιγνύντες ^{d)}, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἴ-
 8 νοφαγίας ^{e)}. Τότε δὲ τὸν ποταμὸν περάσαντες ^{f)}, ἡ διαβα-
 τὸς ἦν, εὐρόμεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ
 τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερνῆς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυ-
 ναῖκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχονσαι τέλεια.
 τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Λάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλω-

lino. a) ἀνέβῃει] ἀπέβῃει 3011. Gorl. Schm. b) ἐγίνε-
 το] ἐγένετο 3011. c) ἀμέλει] quod in Ed. Reitz. ad ante-
 cedentia referebatur, colo quidem post ἀμέλει posito, nunc,
 monente Belino, et attestante Cod. 3011., a Bip. et Schm. re-
 latum est ad sequentia, colo ante ipsum translato. Et sic
 jam in Ald. 2. interpunctio reperitur instituta. d) παρα-
 μιγνύντες] Sic, acuta penultima, rescriptus vocem ad
 praeceptum Schaeferi ad Gregor. Cor. p. 284. et ad Aristoph.
 Plut. p. 505. Cf. Idem ad Aesop. Edit. Heusing. Lips. p. 129.
 Vulgo enim lectum erat παραμιγνύντες. e) οἶνοφαγίας]
 οἶνοφληγίας 2954. quod Belinus non temere, credo, praefer-
 endum judicat. f) περάσαντες] διαπεράσαντες 2954.
 3011. Gorl. quod, monente Belino, recepit Schm. At et vul-
 gata bene habet, et διὰ facile verbo praefigi a librario dor-
 mitante potuit ob sequens διαβατός.

lius nullum reperi, sed mul-
 tas et magnas vites, uvarum
 plenas. Ad radicem ve-
 ro uniuscujusque guttatim
 fluebat vinum liquidum,
 unde colligebatur fluvius.
 Erat autem pisces quoque
 in eo videre multos, vino,
 quantum ad colorem et gu-
 stum, similes. Nos enim
 captos eorum aliquot cum
 devorassetus, inebriati su-
 mus: quin et resectos inve-
 nimus faece ac vinaceis ple-

nos. Deinde vero illud com-
 menti sumus, ut aliis de a-
 qua piscibus admixtis tem-
 peraremus, quod in vinoso
 cibo nimium erat. Tum tra-
 jecto flumine, ubi vadosum
 est, prodigiosum vitium
 genus invenimus. Quod e-
 nim terrae continens est,
 truncus ipse viridis et cras-
 sus: superius autem mulie-
 res erant, ab ilibus inde
 membra omnia perfecta ha-
 bentes: talem apud nos

νος καταλαμβάνοντας, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύ- p. 76.
λων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεστοὶ ^g) ἦσαν
βοτρυῶν. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμεν ἔλιξι τε καὶ φύλ-
λοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἡσπάζοντό τε ^h) καὶ
ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν Λύδιον ⁱ), αἱ δὲ Ἰνδικήν, αἱ πλεῖσται δὲ
τὴν Ἑλλάδα φωνὴν προῖέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στό-
μασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς αὐτίκα ἐμέθνε, καὶ παράφορος ἦν. δρέ-
πεσθαι μέντοι οὐ παρεῖχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ
ἔβρων, ἀποσπῶμένου· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν.
καὶ δύο τινὲς τῶν ἐταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς, οὐκ ἔτ' ἀπε- p. 77.
λύνοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο ^k) γάρ,
καὶ συνεῤῥιζοῦντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἐπεφύκεσαν ^l) οἱ
δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἔλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐ-
τοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον. Καταλιπόντες δ' ^m) αὐτούς, ἐπὶ 9
ναῦν ἐφεύγομεν ⁿ), καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόν-

g) μεστοί] Ita Bipp. et Schm., praemonente Belino, e 2954.
pro vulg. μεσταί, pro quo μασταί in B. 3. h) τε] quod vulgo
abest, insertum ab iisdem ex eod. Cod., quo eodem ducere
videtur lectio τότε in 3011. orta illa ex ultima verbi ἡσπάζον-
το syllaba repetita. i) Λύδιον] „Nihil a vulgata abire J. M.
H. et B. 2. notat Solanus.“ k) συνεφύοντο] συνεφύετο
B. 3. singulari errore. l) ἐπεφύκεσαν] Hanc veram lec-
tionem prae buerunt Codd. 3011. 2954. Gorl. et exemplar Scho-
liastae ad c. 9. recepitque adeo Schm. pro vulg. ἦσαν, quod
pro glossemate est habendum. m) δ'] δὲ 3011. n) ἐφεύ-

Daphnen pingunt, Apolli-
ne jam jam comprehendente
in arborem mutatam. Sum-
mis autem digitis enasce-
bantur illis palmites pleni
uvarum. Verum capita et-
iam pro coma claviculas ha-
bebant, et folia et uvas.
Caeterum accedentes nos sa-
lutabant et prensabant, vo-
cem partim Lydiam, par-
tim Indicam, Graecam vero
pleraeque emittentes. Sed
nos etiam osculabantur: at
is, quem osculo contigis-
sent, inebriatus statim in-
certo vestigio oberrabat.

Vindemiare tamen de fruc-
tu suo non praebebant, sed
prae dolore exclamabant,
eo detracto. Quaedam et-
iam misceri nobis cupiebant:
ac duo quidam sociorum
congressi illis, dissolvi non
amplius potuere devincti ge-
nitalibus. Coaluerunt nemp-
e illis, et ipsis radicibus
permixti sunt: jamque pal-
mites iis facti erant digiti,
et claviculis implexi, jam-
jam fructum et ipsi laturi
videbantur. Nos autem re-
lictis illis ad navim fugere,
et his, qui remanserant,

- p. 77. τες °) τὰ τε ἄλλα, καὶ τῶν ἐταίρων (τὴν συμπλοκὴν ^p), καὶ τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ δὴ ^q) λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὕδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι, καὶ αὐτοῦ πλησίον ^r) ἀυλίσάμενοι ^s), ἔωθεν ἀνήχθημεν οὐ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι τῆς νήσου φαινομένης, ἄφνω τυφὼν ἐπιγενόμενος, καὶ περιδινῆσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, ὅσον ^t) ἐπὶ σταδίους τρισχίλους ^u), οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ^x) ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἰστίοις, ἔφερε κολπώσας ^y) τὴν 10 ὀθόνην. Ἐπτά δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν ^z) τινα μεγάλην ἐν τῷ ἄερι, καθάπερ νῆσον λαμπράν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσενεχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὀρμισάμενοι,

γομεν] ἐφύγομεν Gorl. o) ἐλθόντες] διελθόντες 3011. p) συμπλοκὴν] „deest in Fl. adest in cett. et P.“ Desunt τὴν συμπλοκὴν καὶ etiam in 2954. et 3011. et omisit ea vetus Interpres Latinus. Unde cum Schm. pro suspectis notare placuit. q) δὴ] vulgo deest. Sed cum Schm. restituiimus, monente Belino, e 2954. et 3011. r) πλησίον] ἐπὶ τῆς ἡϊόνος addunt iidem Codd. sed ex glossema^e, ut arbitror; unde nec Schmiederus ea admittere debebat, licet a Belino commendata. s) ἀυλίσάμενοι] ἀύλησάμενοι B. 1. et 3. t) ὅσον] „ολον]. Quidam ὅσον. Bourd. ολον J. H. Par. Ald. Fl. Fr. S.“ Ὅσον quum sit in 2954. et 3011. merito posuit Schm. u) τρισχίλους] τριακοσίους 2954. 3011. et, ut videtur, Schol. x) ἐξηρτημένην] ἐξαπηρτημένην Gorl. fortassis vere, licet Schneideri Lexicon verbo ἐξαπαρτάσθαι careat. y) κολπώσας] κυρτώσας 3011. gloss. z) γῆν] ἄνω γῆν Gorl.

narrare tum reliqua, tum illam sociorum (complexionem et) commixtionem cum vitibus. Tum sumtis aliquot amphoris aquati cum essemus, vinumque petissemus de fluvio, atque in ipsa illa vicinia pernoctassemus, mane vento non nimis vehementi solvimus. Circa meridiem, cum jam disparuisset insula, subito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria millia sta-

diorum sustulit, nec demisit iterum in mare, sed supra in aëre suspensam ventus in vela irruens, eaque sinuans, abstulit. Septem dies et noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, insulae instar, splendidam, globosam, et multa luce illustratam. Delati ad illam, atque appulsi, exscendimus; explorataque regione, habitari eam colique inveni-

ἀπέβημεν. ἐπισκοποῦντες δὲ τὴν χώραν, εὐρίσκομεν οἰκουμένην **p. 77.**
 νην τε, καὶ γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν ^{a)} **p. 78.**
 καθεωρῶμεν· νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ^{b)}
 ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυ-
 ρὴ τὴν χώραν ^{c)} προσεικνύται· καὶ ἄλλη δὲ τις γῆ κάτω, καὶ
 πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμοὺς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας,
 καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν.
 Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρωτέρω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν **11**
 τοῖς Ἰππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ
 δ' ^{d)} Ἰππογύποι οὗτοι εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ γυνῶν μεγάλων ὀχού-
 μενοι, καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι
 γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὥς ἐπίπαν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἂν τις τὸ
 μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν· νεῶς γὰρ μεγάλης φορτίδος ^{e)} ἰστοῦ,
 ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τού-
 τοις οὖν τοῖς Ἰππογύποις προστέτακται περιπετομένοις τὴν
 γῆν, εἴ τις εὐρεθελὴ ξένος, ἄγειν ^{e)} ὥς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ

a) αὐτόθεν] αὐτόθι 3011. quod recte postponit *Belinus* vul-
 gato. αὐτόθι ἐωρῶμεν Gorl. b) καὶ] monente *Bel. a Bipp.*
 et *Schm.* receptum e 2954. et 3011. καὶ ἄλλαι πολλαὶ Gorl. c)
 χρὸαν] χορίαν 3011. d) δ'] δὲ 3011. *Schm.* *) φορτίδος]
 φροντίδος B. 1. sed manu vetere correctum. e) ἄγειν] ἀν-
 ἄγειν 2954. 3011. et mox ἀνάγουσιν iid. quae cur praestantiora
Belino sint visa, non intelligo. Pro ὥς τὸν βασιλέα male in
 iid. ἐς τὸν β. mox tamen recte ὥς αὐτόν.

mus. Ac interdiu quidem nihil inde videmus: super-
 veniente vero nocte, aliae in conspectum nobis veni-
 unt in propinquo insulae, majores, minores, colore
 igneo: alia autem infra ter-
 ra, et urbes in se flumina-
 que habens, et maria, et
 silvas, et montes. Hanc
 igitur nostram esse, conje-
 cimus. Cum vero placuis-
 set nobis ultra progredi,
 comprehensi sumus ab his,
 qui Hippogypi [*Equivultu-*
res] apud illos vocantur,

in quos incideramus. Sunt
 autem Hippogypi viri mag-
 nis vulturibus vecti, iisque
 avibus utentes velut equis.
 Magni enim illi vultures,
 et ut plurimum tricipites:
 magnitudinem eorum inde
 discat aliquis, quod pen-
 nam unamquamque onera-
 riae magnae navis malo ma-
 jorem crassioremque ha-
 bent. His igitur Hippogy-
 pis injunctum est, uti cir-
 cumvolantes terram, si quis
 peregrinus inveniatur, de-
 ducant ad regem. Itaque

- p. 78. καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς ^{f)} εἰκάσας, "Ἕλληνες ἄρα ^{g)}", ἔφη, ὤμεις, ὦ ξένοι; συμφησάντων δὲ ἡμῶν ^{h)}, πῶς οὖν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὅς ⁱ⁾ ἀρξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν ἡμῖν διεξήει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τοῦνομα Ἐνδυμίων, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων ἀναρπασθείη ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαι-
- p. 79. νομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαρρύνειν τε παρεκελεύετο, καὶ μιθόνα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσσεσθαι, ὧν δεόμε-
- 12 θα. "Ὦν δὲ καὶ κατορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἀπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε. καὶ ἡμεῖς ἡρόμεθα, τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς· ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καὶ κεῖνος ὥσπερ καὶ ἡ Σελήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρ-

f) ἀπὸ τῆς στολῆς] ἀπὸ τῆς θέας καὶ τῆς στολῆς 2954. et 3011. probante *Belino*. g) ἄρα] Ita *Bip.* et *Schm.* scripserunt e 3011. pro vulg. ἄρα. h) ἡμῶν] vulgo omissum addiderunt *Bip.* et *Schm.* e 2954. i) καὶ ὅς] καὶ ὁ δὲ 2954. haud improbante *Belino*.

nos quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspectis nobis, conjectura ex habitu ducta, Graeci ergo, inquit, vos estis, hospites? Fatentibus nobis, Quomodo igitur, inquit, huc venitis, tanto superato aëre? Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, ut ipse quoque, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum somnum sursum quondam abreptus esset, et huc delatus regioni imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam,

quae infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse iussit, et periculum suspicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset, omnia. Si vero, inquit, bellum feliciter confecero, quod jam Solis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis. Interrogantibus nobis, quinam hostes essent, et quae dissidiorum caussa? ille, Phaëthon, inquit, rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus, quam Luna) diu jam bellum adversus nos gerit. Coepit autem ex caussa tali.

χῆ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους ^k) συναγαγὼν, ἐβουλήθη δὲ p. 79 ἀποικίαν ἐς τὸν Ἐωσφόρον στείλαι, ὄντα ξρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον ^l) τὸν πόρον ὑπαντήσας ^m) ἐπὶ τῶν Ἴππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἤμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὐθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι ⁿ) τὴν ἀποικίαν. ἦν οὖν ἐθέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ στόλου, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρῆξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἐκάστω, καὶ τὴν ἄλλην ὀπλισιν. αὐρίον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. οὕτως, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδὴ σοι δοκεῖ. Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἔστια— 13 θέντες, ἐμείναμεν· ἔωθεν δὲ διαναστάντες, ἔτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρατιᾶς ^o), δέκα ^p) μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ p. 80 τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμῦριοι μὲν ἦσαν οἱ

k) ἀπορωτάτους] ἀποροτάτους 2954. l) μέσον] „Sic J. et Fl. μέσον reliquae male.“ m) ὑπαντήσας] „ἀπαντήσας Fl. sola.“ Sic etiam Codd. 2954. 3011. et Gori. et Ed. Schm. Servavi vulgatam minime contemnendam. Vid. Adnot. n) παραγγεῖλαι] παρασσεῖλαι A. 2. ἀποσσεῖλαι 2954. 3011. Gori. Bel. Schm. Vid. Adnot. o) στρατιᾶς] στρατείας 3011. p) δέκα] „i Fl. quae et reliquos numeros saepe literis tantum denotat.“

Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, et inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via obijciens nobis in Hippomyrmecibus [Equiformicis.] Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denovo inferre bellum volo, et coloniam deducere (edicere). Quod si ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultu.

Lucian. Vol. IV.

res autem vobis ego praebebo de regiis singulos, et armaturam reliquam. Caeterum crastino die egrediemur. Ita fiat, inquam ego, quandoquidem tibi sic videtur. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie ejus diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significant speculatores. Numerus exercitus fuere centum milia, praeter calones, et machinarios, et pedites, et auxilia peregrina: nempe

Q

p. 86. Ἱππόγυπτοι, διςμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντη λάσιον· τὰ δ' ὠκύτερα ἔχει, θριδακίνοις ^{α)}) φύλλοις μάλιστα προσεικότα. ἐπὶ δὲ τούτοις ^{β)}), οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατο ^{γ)}), καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ αὐτῷ καὶ ^{δ)}) ἀπὸ τῆς Ἀρκτου σύμμαχοι, τριςμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἐπαύονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος δὲ ^{ε)}) τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται ^{ς)}) δ' ἐν τῷ αἰέρι ἄνευ τῶν ^{ζ)}) πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοιόσδε ^{η)}). χιτῶνας ποδήρεις ὑπεξωσμένοι ^{θ)}), κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταὶ εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὑπὲρ τὴν

q) θριδακίνοις] θριδακίνης 2954. 3011. prave. r) τοῦτοίς] Ita 3011. A. 2. Bel. Schm. vulg. τούτων. Sed τούτους 2954. s) τετάχατο] ἐτετάχατο 2954. 3011. Bel. At vid. Adnot. Pessime B. 3. τετάχατο. t) αὐτῷ καὶ] Quod vulgo omittitur, αὐτῷ, Belino monente, admisi e 2954. 3011. et Gorl. u) δὲ] vulgo desideratum inseruerunt Bip. et Schm. e 3011. x) φέρονται] φαίνονται 3011. male. y) τῶν] abesse vult Bel. et omisit Schm. duce Cod. 2954. Sed τὰ πτερὰ sunt alae, quae expectari poterant. Et exquisite positus est articulus. z) τοιόσδε] scripsi praeuentibus veti. Edit. τοιόσδε Reitz. et recentt. a) ὑπεξωσμένοι] ὑποξωσάμενοι 2954.

octuaginta millia Hippogyporum, et viginti millia, qui Lachanopteris [oleripennibus] vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Juxta hos collocati in acie erant Cenchroboli [jaculatores milii] et Scorodomachi [alliis pugnantes]. Venerant etiam de septentrione auxiliares, trigesies mille Psyllotoxotae [pulicisagittarii], quinquagesies mille autem Anemodro-

mi [venticursores]. Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo singulorum pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talaras substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in proeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam

Καππαδοκίαν ἀστέρων ἦξιν, Στρονθοβάλανοι μὲν ἑπτακισμύ- p. 80.
ριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἔθεα- p. 81.
σάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύ-
σεις ἐτόλμησα· τεράστια γὰρ καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἔλέγετο.
Αὕτη μὲν ^{b)} τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ 14
αὕτη· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς
οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί· θώρακες δὲ φοριδωτοὶ πάντες θέρμι-
νοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦνται θώ-
ρακας· ἄρρηκτον δ' ἐκεῖ γίνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος ^{c)},
ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά. Ἐπεὶ ^{d)} 15
δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱπ-
πόγυποι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ
ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι· τὸ
μέσον δὲ ^{e)}, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι ^{f)}· τὸ δὲ πεζὸν, ἦσαν
μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχίλιος μυριάδας· ἐτάχθησαν δὲ οὕτως.
ἀράχλαι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίνονται, πολὺ τῶν

b) Αὕτη μὲν] ἦν addunt 2954. et 3011. probante temere *Belino*, qui idem etiam ex iisdem legi vult αὕτη, quippe nesciens αὕτη esse femininum pronominis οὗτος. c) λέπος] λέπας 3011. male. d) ἐπεὶ] ἐπειδὴ id. e) τὸ μέσον δὲ] τὸ δὲ μέσον 3011. *Bel. Schm.* f) ὡς ἕκαστοι] „ὡς ἕκαστοις ἐδόκει *A. P. L.* Nihil mutant *Edd.* in vulgata. ὡς ἕκαστος ἐδόκει

stellis Cappadociae immin-
nentibus venturi, Strutho-
balanorum [*passeriglandium*]
septuaginta millia, Hippo-
geranorumque [*equigrum*]
millia quinque. Hos ego
non vidi: neque enim ve-
nerunt. Ideo neque natu-
ras illorum ausus sum scri-
bere: prodigiosa enim et
incredibilia de illis diceban-
tur. Atque hae Endymio-
nis copiae. Caeterum arma
omnium eadem. Galeae de
fabis: magnae enim apud
illos fabae ac robustae. Lo-
ricae squamatae omnes de
lupinis: lupinorum nempe

pelliculis consutis loricas
sibi faciunt. Impenetrabi-
lis enim ibi nascitur lupini
pellicula, cornu instar. Cly-
pei et gladii Graecis similes.
Cum vero opportunum jam
esset, aciem formabant e-
jusmodi. Dextrum cornu
Hippogypi tenebant, et ipse
rex, qui circa se ipsum ha-
bebat quosque fortissimos;
in his nos quoque: sini-
strum Lachanopteri: me-
diam aciem auxiliares, suum
sibi agmen quique implen-
tes. Peditum ad sexagies
mille millenos ita collocati.
Araneae apud eos multae

- p. 81. Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διωφῆναι
 p. 82. τὸν μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου ἀέρα. ὥς δὲ τάχι-
 στα ἐξειργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ^ε) ἐποίησαν, ἐπὶ τούτου παρ-
 ἔταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδιάναντος,
 16 τρίτος αὐτός. Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον εἶχον οἱ Ἴπ-
 πομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς ὁ Φαέθων· θηρία δὲ ἐστὶ μέγιστα,
 ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεοικότα ^h), πλὴν τοῦ
 μεγέθους· ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο
 δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρα-
 σιν· ἐλέγοντο δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ
 τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκῶνωπες, ὄντες καὶ οὗ-
 τοι ¹) ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι με-
 γάλους ἐποχοῦμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ Ἀεροκόρδακες ^k),
 ψιλοὶ τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοι γε καὶ οὗτοι· πόρρω-
 θεν γὰρ ἐσφενδόνων βαφανίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ ¹) ὁ βλη-

marg. A. 1. W. " Sic et 3011. Sed illud est in 2954. idque pro-
 bante *Belino*. At vid. Adnot. g) δ'] deleri vult *Sol.* sed in-
 juria. Vid. Adnot. h) προσεοικότα] προσεικότα error
Bip. quem non debebat *Schm.* adoptare. Reliquae enim om-
 nes, et ipsa *Reitz.* recte προσεοικότα. i) καὶ οὗτοι] καὶ
 αὐτοὶ 2954. minus bene, ut recte iudicat *Bel.* k) Ἀεροκόρ-
 δακες] „Ἀεροκόρακες] Sic P. A. et J. Ἀεροκόρδακες Edd.
 cett. " Sic et 2594. et 3011. Sed Ἀεροκόρακες A. 2. Vid. om-
 nino Adnot. 1) καὶ] „male deest in S. et *Amst.* adest in

magnaeque nascuntur, Cy-
 cladum insularum singulis
 singulae multo majores. His
 obtexere imperavit interje-
 ctum Lunam inter et Phos-
 phorum aëra. Hoc celeri-
 ter perfecto, paratoque sic
 campo, in eo instruxit pe-
 destrem aciem, quam duce-
 bat Nycterion Eudianactis
 [Nocturnus Sereni regis] fi-
 lius, cum tertio collega.
 At hostium sinistrum cornu
 tenebant Hippomyrmeces,
 atque in illis Phaëthon. A-
 nimalia autem sunt maxima,
 volucris, formicis nostris

similia, a magnitudine si
 discesseris: maximum enim
 illorum vel duorum iuge-
 rum erat. Pugnabant au-
 tem non sessores modo, sed
 et ipsa maxime, cornibus:
 dicebanturque esse quin-
 quaginta circiter millia. In
 dextro cornu collocati e-
 rant Aëroconopes, quin-
 quies (*quinquagies*) mille cir-
 citer et ipsi, sagittarii om-
 nes magnis culicibus inequi-
 tantes. Post hos vero Aë-
 rocoraces, levis armaturae
 pedites, sed pugnaces ipsi
 quoque. . . E longinquo

Θεῖς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἰδύνατο· ἀπέθνησκε δέ, καὶ P. 83. δυσωδίας^{m)} τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι ἐπιγενομένηςⁿ⁾· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῶ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὅπλῃται ὄντες, καὶ ἀγχιέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίναις^{o)} ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων^{p)}· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἕστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ κᾶκείνων^{q)} ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφέλοκένταυροι· ἀλλ' ἐκείνοι μὲν, τῆς μάχης ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὥς μήποτε ὄφελον· οἱ σφενδονήται δὲ οὐδ'^{r)} ὄλως παρεγένοντο, διόπερ φασὶν αὐτοῖς ὕστερον ὀργισθέντα

Par. etc.^{m)} δυσωδίας] „δυσσομίας] Sic Edd. δυσωδίας P. et A. et marg. A, 1. W.“ Hoc cum Schm. praetuli, quum praesertim accesserit Codd. duorum Paris. auctoritas. Ceterum huic voci ex iisdem Codd. praemissi καὶ, quod olim de erat. n) ἐπιγενομένης] ἐγγινομένης 2954. 3011. quod sine idonea caussa praefert Belinus. o) μυκητίναις] Ita Schm. e 2954. et 3011. pro vulg. μυκητίνους, quod tueri vult Belinus. p) ἀσπαράγων] „ἀσπαράγων male Edd.“ q) κᾶκείνων] „Nihil mutant J. Fl. H. Ald. Par. κᾶκείνων Forst.“ r) οὐδ'] οὐδὲ 2954. 3011. Schm.

enim fundis jaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paullum quidem durare poterat, moriebaturque, foedo adeo statim odore superveniente vulnere: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo post illos stare jussi Caulomyces [Caulifungi], gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille: appellationem inde nacti, quod scutis quidem e fungis, hastis autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope

hos collocati Cynobalani [Caniglandarii], quos submiserant, qui habitant Siritium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes, Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Lactea via arcessiverat funditores, tum Nephelocentauri [Nubicentauri]. Verum illi acie jam inclinata venerunt, et utinam nunquam venissent! funditores autem plane non venerunt: propterea ajunt iratum deinde illis Phaë-

p. 83. τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν. τοιαύτη μὲν καὶ Φαέ-
 17 θῶν ἐπῆει παρασκευῇ. Συμμίζαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα
 p. 84. ἦρθη, καὶ ὠγκήσαντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀντὶ
 σαλπιστῶν ^{a)}) χρῶνται) ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν
 Ἑλιωτῶν ἀντίκα ἔφυγεν ^{t)}), οὐδ' ἐς χεῖρας ^{u)}) δεξιόμενον τοὺς
 Ἰππογύπους, καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐ-
 τῶν ἑκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου ^{x)}). καὶ ἐπεξῆλθον
 οἱ Ἀεροκῶνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζοὺς· ἐνταῦθα
 δὲ κἀκείνων ἐπιβοηθούντων, ἔφυγον ἐπικλίναντες ^{y)}), καὶ μά-
 λιστα ἐπεὶ ἦσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν ^{z)}) νενικημέ-
 νους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης ^{a)}), πολλοὶ μὲν ζῶν-
 τες ἥλσκοντο ^{b)}), πολλοὶ δὲ καὶ ἀνηροῦντο, καὶ τὸ αἷμα ἔρρεε
 πολὺ ^{c)}) μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυ-
 θρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δνομένου τοῦ ἡλίου φαίνεται ^{d)}·
 πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταξεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα,

a) σαλπιστῶν] σαλπύγων Gorl. an forte σαλπικτῶν; ut alibi certe Lucianus. t) ἔφυγεν] ἔφυγον 2954. 3011. u) ἐς χεῖ-
 ρας] ἐς χεῖρα 2954. minus ex usu. x) ἐπ' εὐωνύμου] ἐπ' εὐ-
 νύμου 3011. mendose. y) ἔφυγον ἐπικλίναντες] „Alii ἔ-
 πανσαν ἐγκλίναντες Coll. Nihil a vulg. recedunt J. H. Fl. Par.“ Ἐγκλίναντες etiam 3011. z) σφῶν] σαφῶς Gorl. a
 γενομένης] γεγεννημένης 2954. 3011. probante temere Bel-
 no. b) ἥλσκοντο] Ita Reitz. et recentt. Olim falso ἥλσκ.
 spiritu leni. c) πολὺ] „πολλοὶ male Fl.“ πολλὸν A. 2. d)
 φαίνεται] Ita Schm. e 2954. et 3011. pro vulg. φαίνονται.

thontem, regionem illorum
 igni vastasse. Hoc quidem
 apparatu Phaëthon inibat
 proelium. Cum vero com-
 missa esset pugna, sublati
 signis, rudituque ab asinis
 utrinque edito, (his enim
 utuntur loco tubicinum)
 certabant. Ac sinistrum He-
 liotarum cornu statim fuge-
 re, cum nec ad manus ad-
 misisset Hippogypos, et
 nos insequi caedibus: dex-
 trum vero illorum cornu si-
 nistram nostram aciem su-
 peravit, impetuque facto
 persecuti Aëroconopes ad

pedites usque pervenerunt.
 Hic vero et illis subsidio ve-
 nientibus, inclinata acie fu-
 gerunt, et maxime cum sen-
 tirent, suos in sinistro cor-
 nu victos. Cum effuse jam
 fugerent, multi quidem vi-
 vi capti sunt, multi ve-
 ro etiam interfecti, co-
 piosusque tum per nubes
 sanguis fluxit, ut tinctae
 illo, rubicundae viderentur,
 quales apud nos occidente
 sole apparent; tum stillavit
 in terram, adeo quidem ut
 conjicerem ego, numquid
 forte tale quid olim apud

τοιούτων τινὸς καὶ πάλαϊ ἄνω γενομένου, "Ομηρος ὑπέλαβεν p. 84.
αἵματι ὕσαι *) τὸν Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνης †) θανάτῳ.
Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, 18
τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομα-
χίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλοντο
ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς
ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο
προσιόντες, θέαμα παραδοξότατον, ἐξ ἵππων πετρωτῶν καὶ
ἀνθρώπων συγκεῖμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν μὲν ἀνθρώπων, ὅ-
σον τοῦ Ῥοδίων §) Κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω· τῶν δ'
ἵππων ὅσον νεῶς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλήθος αὐτῶν
οὐκ ἀνέγραψα, μή τῳ ἥ) καὶ ἄπιστον δόξῃ, τοσούτον ἦν. ἡ-- p. 85.
γεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ Τοξότης. ἐπεὶ δὲ ᾤσθοντο
τοὺς φίλους νενικημένους, ἐπὶ μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἄγ-
γελλαν, αὐτίς ἐπιέναι· αὐτοὶ δὲ διαταξάμενοι, τεταραγμένοις
ἐπιπίπτουσι †) τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν δίωξιν καὶ

e) ὕσαι] ἦσαι B. z. f) Σαρπηδόνης] Σαρπηδόνης A. 2.
g) Ῥοδίων] „Ῥοδίον] Sic J. item A. et P. Ῥοδίων Edd.
reliquae.“ Sic et Schol. et Cod. 3011. Cf. Qu. Hist. Conscr.
c. 23. h) μή τῳ] Communis haec est omnium librorum
vett. lectio. Una Reitz. Ed. habet μή τὸ, per errorem haud
dubie, quem recentt. emendarunt. i) ἐπιπίπτουσι] Ita
Gorl. et 3011. pro vulg. ἐμπέπτουσι. Cf. Adnot.

superos factum cum esset, Homerus putaverit, sanguine pluisse Jovem ob mortem Sarpedonis. A persequendis hostibus reversi tropaea duo statuimus: alterum de pedestri proelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur, cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane apparebat, cum accederent, admirabile inprimis specta-

culum, ex alatis equis et hominibus compositi: hominum magnitudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adscripsi, ne cui incredibilis videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem, misso nuntio, in proelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irrunt

P. 85. τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐ-
 τὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖ-
 στα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρο-
 παία, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὕφασ-
 μένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἐταίρων, ἐξώγησαν. ἦδη
 δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὐτίς ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων
 ἴστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν Ἥλιον αὐθημερὸν,
 19 τῷ χεῖρι ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίον ἀποκόμματα. Οἱ δὲ πολιορ-
 κεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μετα-
 ξὺ τοῦ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ Ἥ-
 λίου πρὸς τὴν Σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νε-
 φελωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει, καὶ νυκ-
 τὶ διηνεκεῖ^k) πᾶσα κατελχeto. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυ-
 μίων, πέμψας ἐκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς
 περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας¹)· ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ φόρους
 τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσειν· καὶ
 ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ᾗθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα,

k) διηνεκεῖ] διενεκεῖ Reitz. typorum errore, jam a recentt.
 correcto. 1) βιοτεύοντας] βιοτιόντας A. 2. per errorem.

perturbatos, palantes, et
 in persequendis hostibus
 praedaeque legenda disper-
 sos. In fugam vertunt om-
 nes, ipsumque regem ad ur-
 bem usque persequuntur,
 plerisque volucrum ipsius
 interfectis: tropaea revel-
 lunt, totumque campum ab
 araneis textum percurrunt:
 me vero et sociorum duos
 vivos capiunt. Jamque Phaë-
 thon adest, et rursus alia
 ab illis tropaea statuuntur.
 Nos quidem igitur eodem
 adhuc die ad Solem abducimur,
 manibus ad terga re-
 vinctis filo de araneae tela
 abscisso. Atque oppugnare
 quidem urbem non statuunt,

reversi autem quod interjec-
 tum est aëris muro interpo-
 sito absciderunt, ut splen-
 dor a Sole non jam perve-
 nire ad Lunam posset: jam
 murus ille duplex erat nu-
 bibus constans. Itaque a-
 perta Lunae eclipsis efficie-
 batur, ut perpetua nocte u-
 niversa tegeretur. His cum
 urgeretur malis Endymion,
 legatione missa supplicavit,
 ut demoliretur illam muni-
 tionem, nec rejiceret se de-
 gentes in tenebris: promi-
 sitque tributa pendere, ac
 mittere auxilia, nec amplius
 rebellare, obsidesque harum
 rerum caussa obtulit. Phaë-
 thon autem cum suis concii-

γενομένης δις ἑκκλησίας, τῇ προτεραιᾷ μὲν οὐδὲν παρέλυσαν p. 86. τῆς ὀργῆς, τῇ ὑστεραιᾷ δὲ μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις. Κατὰ τὰδε συνθήκας ἐποίησαντο οἱ Ἑλιώται 20 καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σελήνιτας καὶ τοὺς συμμαχούς, ἐπὶ τῷ καταλῦσαι μὲν τοὺς Ἑλιώτας τὸ διατείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν ^m), ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, ῥητῶν ἑκαστον χρημάτων ⁿ). τοὺς δὲ Σελήνιτας, ἀφείναι μὲν ἀντονόμους τοὺς γε ἄλλους ^o) ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἑλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ ἀλλήλων ^p), ἣν τις ἐπιῆ· φόρον δὲ ὑποτελεῖν ἑκάστου ἔτους τὸν βασιλέα τῶν Σελήνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἑλιωτῶν, δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ^q) ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἐωσφόρον κοινὴν ^r) ποιῆσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλούμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἡλεκτρῇ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ αἴρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἑλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σελήνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμ-

m) ἐσβάλλειν] An ἐσβαλεῖν; n) ῥητῶν ἑκαστον χρημάτων] „ῥητοῦ ἑκάστου χρημάτων Fl. Sed vulgatam servant cett. et P.“ ῥητοῦ ἑκαστον χρημάτων 2954. et 3011. o) ἄλλους] ἀλλήλους 2954. p) ἀλλήλων] „Sic Edd. ἀλλήλους P.“ q) καὶ] abest a Gorl. r) κοινὴν] κοινῇ 2954.

lio bis habito, priori quidem irarum nihil remisere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus: In has conditiones foedus fecere Heliotae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenerit. Selenitae autem uti liberas et sui juris esse patiantur stellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius mittant invicem,

si quis illos invadat: tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille, ejusque rei obsides det decies mille: coloniam autem in Luciferum communiter mittant, et in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit: inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuunt in medio aëre, ipsisque in finibus. Jurarunt in hoc foedus Heliotarum Pyronides [Igneus] et Therites [Aestivus] et Phlogius [Flammeus]; Selenitarum vero Nyctor [Nocturnus] et Menius

P. 21 πής. Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθύς δὲ τὸ τεῖχος κα-
θηρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφι-

P. 27· κόμεθα εἰς τὴν Σελήνην, ὑπηγετάζον ἡμῖν ^{α)}), καὶ ἡσπάζοντο ^{τ)}
μετὰ δακρύων οἳ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν
ἡξίου μεῖναι τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπι-
σχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὸν ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες
γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμεν, ἀλλ' ἡ-
ξίου ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς ^{α)}) τὴν θάλατταν. ὥς δὲ ἔγνω
ἀδύνατον ὃν πείθειν, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἐστιάσας ἐπὶ ἡμέρας.

22 Ἀ δ' ἐν τῷ μεταξὺ διατριβῶν ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ,
καὶ παράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ
γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων· γάμοις
γὰρ τοῖς ἀρρέσι χρωῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι-
μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσιν ἑτῶν γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ
τούτων γαμεῖ αὐτός· κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδίῳ, ἀλλ' ἐν ταῖς
γαστροκνημαῖς· ἐπειδὴν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἐμβρυον, παχύνεται
ἡ κνήμη, καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά·

α) ἡμῖν] ἡμᾶς 3011. quod Belinus praefert. τ) ἡσπάζοντο]
ἀσπάζοντο sola Reitz. u) εἰς] ἐς 3011. Bel. Schm.

[Menstruus] et Polylampes
[Multilucius]. Haec talis
igitur pax facta est. Sta-
timque munitio dejecta, nos-
que captivos reddiderunt.
Cum autem rediissemus in
Lunam, occurrerunt no-
bis et cum lacrimis comple-
xi sunt tum socii, tum ipse
Endymion. Et hic quidem
rogabat, maneremus apud
se, et coloniae nos adscri-
bi pateremur, pollicitus, se
nuptui daturum mihi pue-
rum suum: mulieres enim
apud illos non sunt. At ego
nullo modo persuaderi mi-
hi passus sum, sed demitti
in mare petii. Cum vero
videret, persuaderi mihi non

posse, post septem nos die-
rum epulas dimittit. Quae
autem toto hoc, quo in Lu-
na commoratus sum, tem-
pore nova atque admiranda
animadverterim, ea dicere
jam volo: ac primum illud,
non nasci illos ex mulieri-
bus, sed e viris. Masculis
enim nuptiis utuntur, mu-
lierisque plane nomen igno-
rant. Ad quinque igitur
et viginti annos nubit eo-
rum unusquisque: ab eo in-
de tempore alium ipse du-
cit. Foetum gerunt non in
utero, sed in suris: cum e-
nim conceptus est embryo,
crassetcit sura: atque ali-
quanto post dissecta, edu-

ἐπιδέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν ἄνεμον κεκηνότα, ζωοποιουσί. δο-ρ-87.
 κεί δέ μοι καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκείθεν ἦκειν τῆς γαστροκνη-
 μίας τοῦνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρος κυοφορεῖ. μεϊ-
 ζον δὲ τούτου ἄλλο διηγῆσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' ^χ) αὐτοῖς p. 88.
 ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι Δενδρίται ^γ). γίγνεται δὲ τὸν τρό-
 πον τοῦτον. ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ
 φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκι-
 νον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα· ὁ δὲ καρ-
 πός ἐστι βάλανοι πηχναῖαι ^z) τὸ μέγεθος. ἐπειδὴν οὖν πεπαν-
 θῶσι, τρυγῆσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰ-
 δοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένη-
 τες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσι ^α), καὶ πλησιά-
 ζουσι τοῖς ^β) γαμεταῖς αὐτῶν. Ἐπειδὴν δὲ γηράσῃ ὁ ἀνθρω- 23
 πος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ ὁ ^ο) καπνὸς διαλυόμενος,
 ἀήρ γίγνεται. τροφή δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὴν γὰρ πῦρ ἀνα-
 καύσῃ, βατράχους ὀπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθρώκων, πολλοὶ δὲ

- χ) παρ'] περὶ Schol. γ) Δενδρίται] „Δενδρεται H. sola.“
 z) πηχναῖαι] πηχναῖοι] „Sic Edd. πηχναῖαι aliquem lege-
 re Solanus addidit, non indicans quis ille sit.“ Cum Schm.
 secuti sumus Solanum. α) ὀχεύουσι] ὀχετεύουσι 3011. β)
 τοῖς] „Sic etiam cum reliq. J. Il. Ald. Par. H.“ Τοῖς γα-
 μετοῖς 3011. referente quidem Belino. Unde optimo jure Bipp.
 et Schm. dederunt τοῖς γαμεταῖς, quod etiam Gorl. confir-
 mat. c) ὁ] Hunc articulum Bipp. et Schm. restituerunt e
 3011.

cunt mortuos, expositisque
 hianti ore ad ventum vitam
 conciliant. Videtur autem
 inde ad Graecos descendis-
 se surae nomen, quam surae
 ventrem appellant, quod ea
 apud illos pro ventre gra-
 vida est. Sed hoc majus et-
 iam aliud enarrabo. Genus
 est apud illos hominum Den-
 dritae, [Arborei] quod hunc
 in modum nascitur. Testi-
 culum hominis dextrum re-
 sectum in terra deponunt.
 Ex illo deinde arbor enas-
 citur maxima, carnea, phal-

li instar. Habet vero et-
 iam ramos et folia. Fruc-
 tus illius glandes cubitales.
 Has, ubi maturuere, de-
 cerpunt, hominesque inde
 excudunt. Pudenda habent
 adsciticia, eburnea alii, lig-
 nea vero pauperes, iisque
 coeunt, suosque nuptos sub-
 igunt. Cum consenuit ho-
 mo, non moritur, sed fu-
 mi instar in aërem dissolvitur.
 Cibis omnibus unus
 est. Accenso enim igne ra-
 nas in prunis assant: sunt
 autem apud ipsos multae

- p. 88. παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἄερι πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ ^d), περικαθεσθέντες ^e), ὥσπερ δὲ ^f) περὶ τράπεζαν, λάπτουσι ^g)
- p. 89. τὸν ἀναθυμιάμενον καπνὸν, καὶ εὐωχοῦνται. σίτω μὲν δὲ τρέφονται τοιοῦτῳ· ποτὸν ^h) δὲ αὐτοῖς ἐστὶν ἀγρὸς ἀποθλιβόμενος εἰς ⁱ) κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιείς ὥσπερ δρόσον· οὐ μὴν ἀποουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν ^k), ἀλλ' οὐδὲ τέτρηνται, ἤπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς πυγαῖς ^l) παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσιν ^m), ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γάρ εἰσι τέτρημένοι. καλὸς δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς, ἣν πον τις φαλακρὸς καὶ ἄκομος ἦ, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν ἀστέρων, τοῦναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν· ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἳ καὶ περὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι, μι-

d) ὀπτωμένων δὲ] τῶν βατράχων addunt 3011. et Gorl. aliena auctoritate. e) περικαθεσθέντες] „περικαθεζόμενοι A. P. παρακαθεζόμενοι L. Nulla Ed. a vulgata recedit.“ f) δὲ] ἂν Gorl. g) λάπτουσι] κάπτουσι Schol. quod praefert Bel. At magis ridiculum est λάπτειν. Atqui risui h. l. exponuntur Manium silisternia, quae et Charon. c. 22. perstringuntur, ubi vid. *Hemisternh.* Tom. III. p. 469. sq. h) ποτὸν] „Sic cum cett. etiam J. Fl. H. Par.“ i) εἰς] ἐς 3011. Bel. Schm. k) ἀποουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν] ἀποροῦσι ἀφοδεύματων ἀφοδεύουσι δὲ 3011. foedissima menda. l) πυγαῖς] „ἔδραις A. et Fl. πυγαῖς P. cum Edd. ceteris.“ „ἔδραις etiam 2954. et 3011. m) ἰγνύσιν] „Ald. ἰγνύαις Coll. Schol.“ In Ald. utraque est, ut in cett. ἰγνύσιν. Suspicio itaque in archetypo *Reitzii* fuisse *Alii* pro *Ald.* ut infra Varr. Lectt. p). Sed longe aliter legitur in Gorl. et 3011. ἐν ταῖς γαστροκνημιαῖς ὑπὸ τὴν ἰγνύν· in priori tamen

volantes in aëre. Assidentes vero circa eum, in quo assantur, focum, surgentemque inde nidorem ore captantes, epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei causa secedunt: quin neque iisdem, quibus nos, locis per-

forati sunt. Sed neque praebent, quod pueri nostri, amatoribus, sed supra suram poplites: ibi enim perforati sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus et sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis [*stellis comatis*] comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen ha-

κρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, p. 89. ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἐκάστω αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς αἶλ, καὶ ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ κατακλωμένη. Ἀπομύττονται δὲ 24 μέλι δριμύτατον· κᾶπειδάν ἢ πονῶσιν^{η)}, ἢ γυμνάζονται, p. 90. γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα ἰδροῦσιν^{ο)}, ὥστε καὶ τυροὺς ἀπ' αὐτοῦ πήγνυσθαι^{π)}, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάξαντες· ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πᾶνν λιπαρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ φᾶγες τῶν βοτρώων εἰσὶν ὥσπερ χάλαζα. καὶ μοι δοκεῖ, ἐπειδὴν ἐμπεσὼν ἄνεμος διασεισῇ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἢ χάλαζα, διαρραγέντων τῶν βοτρώων. τῇ μέντοι γαστρὶ, ὅσα^{κ)} πήρα χρωῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστίν. ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἦπαρ^{ρ)}, φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἔντοςθε^{ς)}, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ νεογνά,

ἐγνύην. Sensus tandem eodem redit. η) πονῶσιν] „Sic Edd. ὑπνώσιν Ms. B. quem alibi litera R. designat *Solanus*.“ ο) ἰδροῦσιν] „Sic A. R. P. ἀλείφουσιν habent Edd. omnes.“ Sic etiam 3011. et 2954. π) πηγνυσθαι] „*Alii πήγνυνται* Coll. Nihil mutant J. Fl. H. Par.“ ς) ὅσα] ὥσπερ 2954. et 3011. quod quum *Belinus* praetulisset, *Bipp.* et *Schm.* temere receperunt. Vid. Adnot. ρ) ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἦπαρ] ἔντερον δὲ οὐδὲ ἦπαρ ἐν αὐτῇ 2954. 3011. ς) δασεῖα ἔντοςθε] δασεῖα πᾶσα ἔντοςθε 3011. *Bel.*

bent paullum supra genua. Ungues in pedibus non habent, sed unum modo omnes ibi digitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna, caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis supinus cadat. Emungunt mel acerrimum, et cum aut laborant, aut exercentur, lacte totum corpus diffuunt, adeo ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. Oleum sibi parant de cepis pingue admodum

et unguenti instar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini similibus: et, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commoveat, tum ruptis uvis decedit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua repnant, quibus opus est: aperiri enim ille potest, et rursus claudi. Intestinum autem in eo nullum neque hepar apparet, nisi hoc solum, quod hirsutus intus et villosus est, adeo ut etiam

p.90.25 ἡπειδὴν διγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύεται. Ἐσθῆς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις ὑάλλνῃ, μαλθακῇ· τοῖς πένησι δὲ, χαλκῇ ὑφαντῇ· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἷους ἔχουσιν, ὁκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου. ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐ-

p.91. τοῦ, φυλάττει ἕστ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. οὕτω δὲ ἐνθήμενος, ὄρᾳ· καὶ πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὄρῳσιν· εἰσὶ δ' οἳ καὶ πολλοὺς ἀποθέτους ἔχουσιν, οἱ πλουσιοί. τὰ ὅτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλήν γε

26 τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκείνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι. Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὄρᾳ, ὥσπερ ἐφεστῶς ἐκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα· εἰ δὲ κᾀκεῖνοί με ἐώρων, οὐκ (ἔτι^t) ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν.

t) [ττ.] deest in 3011. nec negandum esse ineptum. Unde cum

recens nati, cum frigent, in eum irrepant. Vestis divitibus ex vitromollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, effusa paucula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exentiles, et, qui vult, exentos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac multi, cum suos perdere, commodato acceperis

aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos servant plures. Aures ipsis sunt folia platano- rum, praeterquam his, quos e glandibus nasci diximus: ligneas enim soli habent. Vidi etiam aliud in regia miraculum. Speculum impositum est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur descendat in puteum, audit, quae in terra nostra dicuntur, omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam si adstaret singulis. Tum familiares ego quoque vidi,

ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς p. 91.
ἐκείσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω. Τότε δ' οὖν ἀσπα- 27
σάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ^{u)}), ἐμβάντες ^{z)} ἀν-
ήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν
υἱάλινων χιτῶνων, πέντε δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην·
ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε ^{y)}) δὲ ἡμῖν καὶ Ἰπ-
πογύπους χιλίους, παραπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων.
Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρημείψαμεν, p. 92-28
προεσχομεν δὲ καὶ τῷ Ἐωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ
ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακόν, ἐν
ἀριστερᾷ παρήειμεν ^{z)}) τὸν ἥλιον, ἐν χρῶ τὴν γῆν παραπλέον-
τες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἐταίρων ἐπιθυμούν-
των, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν ^{a)}). ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώ-
ραν εὐθαλῆ τε, καὶ πλούσιαν, καὶ εὐυδρον ^{b)}), καὶ πολλῶν ἀγα-
θῶν μεστήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφο-

Schmiedero uncinis inclusi. u) αὐτὸν] „αὐτῶν male Fl. Vulgatae adsentiuntur J. H. Par. et P.“ x) ἐμβάντες] ἀνα-
βάντες 3011. quod Belinus praefert, quo jure, non intelligo.
y) συνέπεμπε] συνέπεμψε 3011. Belino probante. z) πα-
ρήειμεν] Ita Gorl. 2954. 3011. Bel. Bip. Schm. pro vulg.
περιήειμεν. a) ἀφῆκεν] ἐφῆκεν 2954. et 3011. quod, Beli-
no probatum, receperunt Bip. et Schm. At vid. Adnot. b)
εὐυδρον] „Sic Edd. omnes et P. quin vel Fl. εὐύδρον quasi
velit cavere, ne ένυδρον legas.“

universamque patriam. U-
trum vero illi me quoque
viderint, nondum (non) ha-
beo certo dicere. Quisquis
vero non credit ita rem ha-
bere, si quando et ipse eo
delatus fuerit, vera a me
dici intelliget. Tum igitur,
salutato rege et ipsius ami-
cis, conscensa navi solvi-
mus. Dedit mihi etiam do-
na Endymion, duas quidem
togas vitreas, aeneas autem
quinque, et de lupinis ar-
maturam integram, quae in
ceto reliqui omnia. Misit
etiam nobiscum Hippog-
-

pos mille, qui ad quingen-
ta nos stadia deducerent.
Inter navigandum multas
alias praeterveci terras, ap-
pulimus etiam Luciferae co-
lonis nuper auctae, egressi-
que aquatum sumus. Inve-
cti deinde in Zodiacum, si-
nistrum solem praeterivi-
mus, proxime teriam illam
praeternavigantes: neque en-
im excendimus, multum
licet cupientibus sociis; sed
non sinebat ventus. Vidi-
mus tamen regionem viren-
tem, pinguem, irriguam,
et bonis multis plenam. Sed

p. 92. ροῦντες παρὰ °) τῷ Φαέθοντι, ἐπέπησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ
 29 μαθόντες ἐνσπόνδους, ἀπεχώρησαν °). "Ἢδη δὲ καὶ οἱ Ἰπ-
 πόγυποι ἀπεληλύθεισαν °). πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιούσαν νύκτα,
 καὶ ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα εἰς τὴν Λυχνόπολιν κα-
 λουμένην, ἥδη τὸν κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὐτῇ
 κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ἰάδων ἀέρος °), ταπει-
 νοτέρα μέντοι πολὺ °) τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἀνθρω-
 πον μὲν οὐδένα °) εὔρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας,
 καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα, διατρίβοντας, τοὺς μὲν
 μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν °), πένητας· ὀλίγους δὲ, τῶν με-
 γάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις
 δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἐκάστω πεποιήητο, καὶ αὐτοῖς ὀνό-
 ματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προεϊμένων ἡ-
 κούμεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἡδίκουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενίᾳ °) ἐκά-

c) παρὰ] abest a Gorl. d) ἀπεχώρησαν] ἀνεχώρησαν 2954.
 3011. Bel. e) ἀπεληλύθεισαν] Ita Schm. e 2954. et 3011.
 pro vulg. ἀπεληλύθεισαν. Vid. ad Diall. Marr. V, 2. in Varr.
 Lectt. Exemplis ibi congestis adde nunc etiam παρεστήκεισαν
 infra c. 33. συγκατήκεισαν Diall. Mortt. XXVII, 7. κεκοινωνή-
 κεισαν Catapl. c. 12. ἐπεπόνθεισαν De Merc. Cond. c. 1. ἥδεσαν
 Herodot. c. 1. ἐφύκεισαν Zeux. c. 1. ἐτεδνήκεισαν ibid. c. 11. f)
 ἀέρος] „Pell. an ἄστερος?“ g) πολὺ] quod olim in textu
 deerat, monente Belino, et praeceuntibus Bipp. et Schm. restitui
 e Codd. 2954. 3011. et Gorl. h) μὲν οὐδένα] Ita 2954. 3011.
 Bel. Bipp. et Schm. pro vulg. οὐδένα μὲν. i) εἰπεῖν] omittit
 2954. ὡς εἰπεῖν mavult Bel. k) ξενίᾳ] ξενίας 2954. 3011.

cum viderent nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem militant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos comprehendi, recesserunt. Jamque Hippogypi etiam discesserant. Navigaveramus noctem proximam et diem, cursum deorsum persecuti, cum versus vesperam delati sumus in eam, quae Lych-nopolis vocatur. Jacet urbs inter aërem, qui Pleiades ambit, et qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Ex-

scensione facta, hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurrentes, et in foro atque circa portum versantes, parvos alios, et, ut ita loquar, pauperes, paucos vero de magnorum et potentium numero, claros omnino atque illustres. Habitationes illis et lucernaria suum unicuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces emittere: neque ulla nos affecerunt injuria, sed ad hos-

λουν· ἡμεῖς δὲ ὅμως φοβούμεθα· καὶ ¹⁾ οὔτε δειπνῆσαι, οὐ· p. 93.
 τε ὑπνώσαι τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ
 πόλει πεποιοῦνται, ἔνθα ὁ ἀρχων αὐτῶν δι' ὅλης νυκτὸς ^{m)} κά-
 θηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, κα-
 ταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπῶν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός
 ἐστὶ σβεσθῆναι. παρυστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνώ-
 μενα ⁿ⁾, καὶ ἡκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ
 τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον
 λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσηπὼν αὐτόν, περὶ τῶν κατ' οἶκον
 ἐπυνθανόμην, ὅπως ^{o)} ἔχοιεν· ὁ δέ μοι πάντα ^{p)} διηγῆσατο.
 τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ἐπιούσῃ δὲ ^{q)}
 ἄρραντες, ἐπλέομεν ^{r)} ἥδη πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν
 Νεφελοκοκκυλίαν ^{s)} πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι *Aristo-*
 ἐπέβημεν αὐτῇς· οὐ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐ- *phan.*
 τῶν ^{t)} Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος ^{u)}. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην *Av. v.*
819.

- 1) καὶ] abest a B. 3. m) δι' ὅλης νυκτὸς] διὰ νυκτὸς ὅ-
 λης 3011. n) γιγνώμενα] γινόμενα 2954. 3011. o) ὅπως]
 „πῶς marg. A. 1. et P. Nil mutant Edd.“ p) πάντα] ἐ-
 κείνα addit 3011. *Belino* probante. q) τῇ ἐπιούσῃ δὲ] τῇ
 δὲ ἐπιούσῃ 2954. 3011. *Gorl. Bel. Schm.* r) ἐπλέομεν ἥδη]
 Hanc voculam, quae olim omittebatur, *Schmiedero* praeceun-
 te, admisi e Cod. 2954. 3011. et *Gorl.* s) Νεφελοκοκκυ-
 λίαν] „Sic *Par. B. 2.* (et 1. et 3.) S. Et sic *Solanus* in J.
 correxit; haec enim *Νεφελοκοκκυλίαν* cum *Fl. Ald.* (1. et 2.)
 et H.“ t) βασιλεύει μέντοι αὐτῶν] βασιλεύειν μέντοι
 ἐλέγετο αὐτῶν 2954. 3011. u) Κοττυφίωνος] *Κιττυφίω-*

pitium nos invitarunt. Nos
 vero nihilo secius timere,
 neque cibum capere, neque
 somnum quisquam nostrum
 audere. Principis aula in
 media urbe exstructa est.
 Hic princeps illorum tota
 nocte sedet, nominatim u-
 numquemque vocans: qui
 non obediit, morte dam-
 natur, ut stationis suae de-
 sertor. Mors autem est ex-
 stinguī. Astantes nos et-
 iam simul audivimus caus-
 sas lychnorum, quas tardi-

tatis suae dicerent. Hic no-
 strum etiam lychnum agno-
 vi, eumque allocutus, quo-
 modo domi se res haberent,
 interrogavi: isque enarra-
 vit mihi omnia. Noctem
 igitur illam ibi mansimus;
 sed postridie solventes pro-
 pe nubes navigavimus: ibi
 etiam *Nephelococcygia* [*Nu-
 bicuculia*] urbe conspecta ad-
 mirati sumus. Nec tamen
 in illam egressi sumus, ven-
 to non permittente. Cae-
 terum regnat apud illos Co

R

- p. 93. στοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην ἐφ' οἷς ἔγραψεν ἀπιστουμένου. τρίτη δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρας καὶ τὸν Ὁκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν· γῆ^x) δὲ οὐδαμοῦ, πλὴν γε τῶν^y) ἐν τῷ αἔρι. καὶ αὐταὶ δὲ πυρῳαῖς^z) ἤδη, καὶ ὑπεραυγαῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, 80 ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν. Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύσαμεν, θαυμασίον ὥς^a) ὑπερηδόμεθα, καὶ ὑπερχειρόμεν, καὶ δεῖ-
- p. 94. πνον πᾶσιν^b) ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα, καὶ ἀπορρίψαντες^c), ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὐσα, καὶ εὐσταθοῦν^d) τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἢ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι^e) πλεύσαντες, τῆς τρίτης ὑπο-

vos 2954. 3011. mendose, ut recte judicare videtur *Bel.* Κορυφίωτος conj. *Graev.* qua non opus est, quum vulgatum nomen satis conveniat. x) γῆ] γῆν *Gorl.* minus bene. y) τῶν] τὴν 3011. male. z) πυρῳαῖς] „πυρῳαῖδες] Sic dedi ex *Codd.* A. P. et marg. A. 1. W. πυρῳαῖς J. (et A. 2.) πυρῳαῖς *Fl.* πυρῳαῖς *Ald.* (1.) *Fr. Par.* S. B. 2. (1. et 3.) et H. „πυραυγαῖς 3011. πυρῳαῖς 2954. Vid. *Adnot.* a) θαυμάσιον ὥς] θαυμασίως 2954. quod optimae lectioni post imperitissimas nugae praefendum dicit *Belin.* b) πᾶσιν] „deest in *Fl.*“ καὶ πᾶσαν εὐφροσύνην ἐκ τῶν παρόντων ἐπ. 2954. 3011. quae mirifice placent *Belino*, sed frustra. c) ἀπορρίψαντες] „*Alii* ἀποβάαντες *Coll.* Vulgatam servant *Edd.* omnes.“ ἀποβάαντες etiam 2954. et 3011. d) εὐσταθοῦν] εὐστατοῦν sola B. 3. e) ὕδατι] εὐδίᾳ 3011. quo longe prae-

ronus Cottyphionis filius [*Cornix Merulae*]. Ac recordatus sum Aristophanis poëtae, viri sapientis ac veracis, cujus scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre pendent, atque ipsae quoque jam igneae et supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque, in

mare depositi sumus. Cum vero tangeremus jam aquam, mirum quam supra modum delectati et gavisī simus: coenamque omnibus pro praesenti copia praebeuimus, et in mare nos abjicientes natavimus; forte enim serenitas erat, et tranquillum mare. Videtur vero majorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orien-

φαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία p. 94
καὶ κήτη ^f) πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων, ὅ-
σον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῆρι δὲ κε-
κηνός, καὶ πρὸ πολλοῦ ταράττον τὴν θάλατταν, ἀφρῶ τε πε-
ρικλυζόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν
φαλλῶν ^g) ὑψηλοτέρους, ὅξεϊς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας,
καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον
ἀλλήλους προσεπόντες καὶ περιβαλόντες ^h), ἐμένομεν· τὸ δὲ
ἤδη παρῆν, καὶ ἀναδρόφησαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηϊ κατέκειν. οὐ
μέντοι ἔφθη συναρᾶσαι ⁱ) τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἀραιω-
μάτων ἡ ταῦς εἰς τὸ εἶσω ^k) διεξέπεσεν. Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, p. 95-31
τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἑωρῶμεν· ὕστερον δὲ
αὐτοῦ ἀναχανόντος ^l), εἶδομεν κύτος ^m) μέγα, καὶ πάντῃ
πλατὺ, καὶ ὑψηλόν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο
δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία ⁿ) συγ-

stat vulgatum, etsi *Belino* secus videtur. f) κήτη] „κύτη
L.“ g) φαλλῶν] φαλῶν A. 2. φελλῶν conj. *Markl.* ad
Max. Tyr. sine idonea caussa. h) περιβαλόντες] „περι-
βάλλοντες] Sic *Fl.* περιλαβόντες ceterae.“ Nos cum *Belino*
περιλαβόντες praetulimus, quod est in 2954. i) συναρᾶ-
σαι] Ita e *Fl.* reliquae omnes συναρᾶσαι. Vid. Adnot. k)
εἰς τὸ εἶσω] εἰς τὸ ἔσω conj. *Belin.* l) ἀναχανόντος]
ἀναχανάντος 2954. 3011. *Belin.* m) κύτος] „κύτος] Sic *Fl.*
κῆτος cett.“ κύτος recte *Schm.* n) πολλὰ θηρία] θηρία
πολλὰ 2954. 3011. *Bel. Schm.*

tem solem subito videmus
belluas ac cetos, multos
quidem etiam alios, unum
vero omnium maximum mil-
le et quingentorum stadio-
rum magnitudine: contra
nos autem veniebat hians et
longe ante se mare pertur-
bans, spuma undique allu-
dente, dentes exserens, mul-
tium phallis apud nos excel-
siores, palorum instar om-
nes acutos, et eboris in mo-
dum candidos. Nos igitur
ultimum allocuti et comple-
xi nos invicem, exspectare;

at ille jam adest, et resor-
bens ipsa nos cum navi hau-
rit. Neque tamen dentibus
nos statim comminuit, sed
per interstitia eorum navis
illapsa est. Cum vero intus
jam essemus, primo tene-
brae, neque videbamus quid-
quam. Postea illo hiantē,
videmus cetum magnum,
[specum alvi] et latum un-
dique et altum, satis capa-
cem, ut decies mille homi-
num in eo urbs habitaretur.
Projecti in medio et pisces
minores, et animalia multa

- p. 95. κεκομμένα, καὶ πλοίων ἱστία, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὅστέα, καὶ φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἔμοι δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλῦος, ἣν κατέπτε ^ο) συνιζάνουσα. ὕλη γοῦν ^ρ) ἐπ' αὐτοῖς ^q), καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλαστήκει, καὶ ἔωκει πάντα ἐξεργασμένοις· περίμετρος ^τ) δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα ^ς). ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ ἀλκύνοντας ^ι), ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύ-
 32 οντα. Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ ἐδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας ^u) τοὺς ἑταίρους, τὴν μὲν ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀνακαύσαντες, δείπνον ἐκ
 p. 96. τῶν παρόντων ἐποιούμεθα. παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ Ἐωσφόρου εἴχομεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ ^x) διαναστάντες, εἴ ποτε ἀναχάνοι τὸ

ο) κατέπτε] Sic pro vulg. κατέπιπτε rescripsi e 3011. et Gorl. p) γοῦν] Ita 2954. 3011. Gorl. Bel. Bip. et Schm. In reliquis οὖν. q) ἐπ' αὐτοῖς] ἐπ' αὐτῆς 2954. et 3011. quod Belino placet. r) περίμετρος] περίμετρον 2954. et 3011. unde Bel. corrigi vult, τὸ περίμετρον δὲ, perperam: cf. infra cap. 34. et 40. τὴν περίμετρον, (int. γραμμὴν, ut Bernhold. observat ad L. Bos de Ellipss. p. 91. Schaefer.) s) τεσσαράκοντα] τετταράκοντα 3011. Bel. Schm. σταδίοις σμ. 2954. qui idem est ille numerus. Sed σταδίοις est vitiosum. t) ἀλκύνοντας] Ita, spiritu leni, in vett. Edit. nec non alibi, ut infra II, 40. Αλκύνοντας vero in Reitz. et recentt. u) ἀναστήσας] ἀναστήσαντες 3011. 2954. et Gorl. profectum a Grammatico quodam. x) τῇ ἐπιούσῃ δὲ] τῇ δὲ ἐπιούσῃ Bel., qui idem tamen vir paullo supra voluerat τὸ περίμετρον δέ. Deinceps ἀναστάντες 2954.

alia concisa, et navigiorum vela atque ancorae, et hominum ossa, et sarcinae. In medio et terra et colles erant, ut mihi videbatur, de limo, quem glutiebat, considentes. Igitur silva in illis et omnigenae arbores nascebantur, et olera germinaverant, cultisque omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Hal-

tyones, quae pullos in arboribus educerent. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me sociis, navem firmavimus, atque igni silicibus (lignis) excusso, coenam de his, quae ad manum essent, paravimus: jacebant autem copiosae et omnis generis carnes piscium; aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus,

κῆτος, ἐωρῶμεν ἄλλοτε μὲν γῆν καὶ ὄρη γ), ἄλλοτε δὲ μόνον p. 96.
 τὸν οὐρανόν, πολλάκις δὲ καὶ νήσους. καὶ γὰρ ἡσθάνομεθα
 φερομένου αὐτοῦ ὀξέως z) πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπει-
 δὴ δὲ ἦδη ἐθάδες a) τῇ διατριβῇ ἐγινόμεθα, λαβὼν ἐπὶ τὰ
 τῶν ἐταίρων, ἐβάδιζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι b) τὰ
 πάντα βουλόμενος. οὐπω δὲ ὅλους πέντε c) διελθὼν σταδίους,
 εὖρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφὴ d), καὶ μετ'
 οὐ πολὺν, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτῶν, πλη-
 σίον τε e), πηγὴν ὕδατος διανογῶς. ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν
 ἡκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καὶ τινα καὶ ἔπαν-
 λιν εἰκάζομεν. Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐπιστάμεθα πρεσβύτη 33
 καὶ νεανίσκῳ μάλα προθύμως πρασιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ
 ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχετεύουσιν· ἡσθέντες οὖν

γ) ἐωρῶμεν ἄλλοτε μὲν γῆν καὶ ὄρη] Vulgo omitteban-
 tur γῆν καὶ, quae inserere placuit cum Schm. e 3011. ubi ta-
 men alio ordine sese excipiunt: ἄλλοτε μὲν γῆν καὶ ὄρη ἐωρῶ-
 μεν, quo eodem etiam in 2954. leguntur, omissis tamen et-
 iam illis, quae in Editt. vulgo desunt. Lectionem Cod. Gorl.,
 quam Schm. narrat Tom. II. p. XLI. ἄλλοτε δὲ ὄρη, non sa-
 tis intelligo. z) ὀξέως] „ὀξέος Fl. male.“ a) ἡ δὴ ἐθά-
 δεις] Priorem vocem, duce Schmiedero, recepi e 2954. 3011.
 et Gorl. Mox pro ἐγινόμεθα in Pariss. Codd. ἐγενόμεθα, ut
 refert quidem Bel. sed videtur ἐγινόμεθα. ibi legi. b) περι-
 σκέψασθαι] περισκοπήσασθαι 2954. 3011. et Gorl. quam
 lectionem recte Belinus e glossemate repetere videtur. c) ὅ-
 λους πέντε] πέντε ὅλους 2954. Schm. d) ἐπιγραφὴ]
 γραφή 2954. 3011. e) τε] δὲ 3011. minus bene, ait Bel.

quoties hiaret oetus, vidi-
 mus alias quidem montes,
 alias coelum solum, saepe
 etiam insulas; sensimusque
 adeo, ferri illum celeri-
 ter in omnes maris partes.
 Cum jam hujus commoratio-
 nis consuetudinem quan-
 dam contraxissemus, assum-
 ptis septem sociis, in silvam
 ingressus sum, perspectu-
 rus omnia. Quinque non-
 dum integra stadia progres-
 sus, Neptuni templum in-
 veni, ut indicabat inscrip-
 tio: neque multo post se-
 pulcra etiam multa, et in
 iis columellas, atque in pro-
 ximo fontem aquae pelluci-
 dae. Ad haec canis latra-
 tum audivimus, et fumus
 apparuit e longinquo. Ha-
 bitationem etiam conjicere
 quandam potuimus. Dili-
 genter igitur progressi, se-
 niori cuidam et juveni ad-
 stitimus, studiose exercen-
 tibus hortum olitorium, at-

- p. 96. ἄμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν ^{f)}. κἀκείνοι δὲ ταυτὸν ἡμῖν, ὡς τὸ εἰκὸς, παθόντες, ἄναυδοι παρεστήμεσαν· χρόνον δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη ^{g)}, τίνες ὑμεῖς ἄρα ^{h)} ἐστέ, ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν παραπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συννηχόμεθα ⁱ⁾ τῷ περιέχοντι τούτῳ θηρίῳ, οὐδ' ὁ ^{k)} πάσχομεν, ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ ^{l)} εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοι ^{m)} ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πάτερ ⁿ⁾, ἐσμέν, αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες. προήλθο-
- P. 97. μὲν δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ, ὡς ἔχει. πολλὰ γὰρ τις καὶ λάσιος ἑφαίνετο. δαίμων δὲ τις, ὡς ἔοικεν, ἡμῶς

f) ἔστημεν] ἔστημεν, adspirare, in prioribus Edd. omnibus, ad quod corrigendum non opus erat externa auctoritate. Cf. tamen Ver. Hist. II, 6. extr. g) ἔφη] abest a Gorl. h) ὑμεῖς ἄρα] ἄρα ὑμεῖς 3011. Bel. Schm. i) συννηχόμεθα] συννηχόμεθα Reitz. error typographicus, qui quum a Bastio notabatur in Epist. Crit. p. 141., in Bip. et Schm. textu jam correctus fuerat. k) ὁ] ὁ 2954. 3011. Gorl. Bel. Schm. At Pluralis, meo quidem sensu, Singulari longe est postponendus. Summam enim eorum, quae ipsi accidunt, complectitur senex Singulari numero, intelligitque aut vitae statum, aut mortis. l) πρὸς ταῦτ' ἐγὼ] πρὸς ταῦτα ἐγὼ 3011. Gorl. Bel. Schm. At longe praestat vulgata, vel potius nihil omnino est h. l. καὶ ἐν καὶ γὰρ. m) τοι] σοι conj. Solan. n) πάτερ] „Πάτερ σοι aliquem conjicere legendum notat Solanus; sed nulla Ed. habet. Fl. vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι, ita ut ἄνθρωποι his legatur.“ Alio ordine ἐσμέν, ὦ πάτερ 2954 quem admisit Schm.

que de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul et territi constitimus: et illi quoque eadem, quae nos, ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce interclusa stabant. Post moram aliquam senex, Qui vos igitur estis, inquit, hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati et in terra nutriti marini jam facti

sumus, et cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conicimus, vivere tamen credimus. Ad haec ego, Et nos sane, inquam, homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Modo vero progressi sumus, exploraturi haec se silva quomodo habeat: multa enim et prolixa videbatur. Duxit autem nos genius

ἡγαγε, σέ τε ὀφιομένους, καὶ εἰσομένους, ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷ P. 97. δε κατειργμεθα °) τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν P) τὴν σεαυτοῦ Q) τύχην, ὅστις τε R) ὦν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθεις. ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἔρεῖν, οὐδὲ πένυσσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίαν τῶν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἤγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐναποδόμητο, καὶ ἄλλα ἐξήρτιστο· παραθείς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδονα, καὶ ἰχθύς, ἔτι δὲ *) καὶ οἶνον ἐγγέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐκυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· καὶ γὰρ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τὸν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ ἄερι πλοῦν, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ ἄλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως. 'Ο δ' ὑπερθαυμάσας †), καὶ αὐτὸς ἐν 34 μέρει τὰ καθ' αὐτὸν ‡) διεξέρει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμί, ὧ ἕξνοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος x) μετὰ παιδός, ὃν ὀρᾷτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἱταλίαν, ποικίλον φορτίαν y) κομίζων ἐπὶ νεῷς με-

ο) καθεῖργμεθα] „κατειργόμεθα Fl. sed vulgatam servant J. H. Par. etc. et Cod. P.“ p) φράσον ἡμῖν] φρ. γε ἡμῖν 2954. et 3011. quod temere probat Bel. q) σεαυτοῦ] σεαυτοῦ iud. Codd. r) τε] quod vulgo aberat, restituerunt, momente *Belino*, *Bipp*, et *Schm.* ex iisd. Codd. s) δὲ] τε iud. Codd. male. t) ὑπερθαυμάσας] ὑπὲρ θαυμάσας A. 2. u) αὐτὸν] αὐτὸν 3011. x) κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος] ἀπὸ τῆς πατρίδος κατ' ἐμπορίαν 3011. y) φορ-

aliquis, te ut videremus, disceremusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, et qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia jam esset, impertiisset; assumptosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, et lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum apposuisset nobis olera et

arboreos fructus, et pisces, vinumque ministrasset, satiatos interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, et quae in insula contigerant, et navigationem per aëra, et bellum, et reliqua ad descensum usque in piscem. Ille vero admiratus supra modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: *Genere, hospites, sum Cyprius. Mercaturae causa patria egressus cum filio, quem videtis, et servis multis aliis, in Italiam*

- P. 97. γάλης, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως ἐωράκα-
τε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δὲ
ἀρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τρίταίσι ἐς τὸν Ὠκεανὸν ἀπηνέ-
χθημεν ^z), ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόντες, καὶ αὐτανδροὶ ^a) κα-
ταποθέντες, δύο ἡμεῖς ^b), τῶν ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσώθη-
μεν. θάψαντες δὲ τοὺς ἐταίρους, καὶ ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δει-
μάμενοι ^c), τουτονὶ τὸν βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες,
P. 98. ἰχθῦς δὲ σιτούμενοι καὶ ἀκρόδρουα. πολλή δὲ, ὥς ὁράτε, ἡ ὕλη,
καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἡδιστος οἶνος γί-
νεται ^d). καὶ τὴν πηγὴν δὲ ἴσως εἶδετε καλλίστου καὶ ψυχρο-
τάτου ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ
ἄφθονον αἰούμεν ^e), καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα,
καὶ ζῶντας ἰχθῦς ^f) ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τοῦ θη-
ρίου, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὅποτεν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ μὴν
καὶ λίμνη οὐ πόρρω ἐστὶν ἀλμυρὰ ^g), σταδίων εἴκοσι τὴν πε-

πλοῦ] φόρτον 2954. et 3011. z) ἀπηνέχθημεν] „ἀπή-
χθημεν] Nihil a vulgata abire Fl. J. H. notat Solanus.“ Sed
ἀπηνέχθημεν 2954. Bel. Schm. ἀπηνέχθημεν 3011. et Gorl.
quod nobis eligere placuit. Vid. Adnot. a) αὐτανδροὶ] ἀν-
τανδροὶ Reitz. mendum typographicum. b) ἡμεῖς] μό-
σοι addunt 2954. et 3011. probante Belino. c) δειμάμενοι]
ποιησάμενοι 3011. d) ἡδιστος οἶνος γίγνεται] ἡδύτα-
τος οἶνος γεννᾶται 2954. et 3011. γεννᾶται etiam Gorl. e)
καί ο μ εν] καιόμενον 3011. prave. f) ζῶντας ἰχθῦς] ζῶν-
τας δὲ ἰχθῦς 2954. et 3011. minus bene, ait Bel. g) ἀλμυ-
ρὰ] deest in 2954. et 3011.

navigavi, onera varia magna
navi vehens, quam in ore ceti
solutam forte vidistis. Ac ad
Siciliam usque feliciter navi-
gavimus. Inde vero valido
vento abrepti, tertio die in O-
ceanum delati sumus. Hic in-
cidentes in cetum, et viri cum
nave glutiti, duo nos, mor-
tuis reliquis, servati sumus.
Sepultis vero sociis, atque ae-
de Neptuno aedificata, hanc
vitam vivimus, olera in horto
colentes, in reliquo cibo pis-
cibus utentes et arborum fruc-

tibus. Silva autem, ut vide-
tis, prolixa, vites etiam ha-
bet multas, de quibus vinum
fit suavissimum. Et fontem
forte vidistis pulcherrimae a-
quae et frigidissimae. Cubi-
lia facimus de foliis, et igne
utimur copioso, et aves aucu-
pio capimus involantes, et vi-
vos piscamus pisces, exeuntes
in branchia belluae, ibi etiam,
ubi volumus, lavamus: nam
et lacus non porro est salsus,
viginti stadiorum ambitu, pis-
ces alens omnigenos, in quo

ρίμετρον^h), ἰχθύς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ᾗ καὶ νηρόμεθα, p. 98. καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τῆς καταπόσεως ταῦτα¹) ἐπτά καὶ εἴκοσι. Καὶ 35 τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα^k). οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν^l), καὶ πάροιχοι, σφόδρα χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἡ γὰρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινὲς εἰσιν ἐν τῷ κῆτει^m); πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ ἄξιοι, καὶ τὰς μορ- p. 99. φὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἐσπέρια καὶ οὐραῖαⁿ) τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες^o) οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγγελυωπὸν, καὶ καραβοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς, κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομένονδες, τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἰοικότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις· ἦττον μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαῖα δὲ, Καρρινόχειρες, καὶ Θυννοκέφαλοι^p), συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγειαν νέμονται Παγουρίδαι^q), καὶ

h) τὴν περίμετρον] τὸ περίμετρον Gorl. i) ταῦτα] „Et hic Fl. J. et H. cum vulg. facere notat Solanus.“ k) δυνάμεθα] ἐδυνάμεθα 3011. Micyllus: possemus. Forsan recte. l) ἡμῖν] ἡμῶν 3011. m) κῆτει] κῆτη A. 2. n) οὐραῖα] deest in 2954. et 3011. ergo fortassis etiam praemissa copula. o) Ταριχᾶνες] Τριχᾶνες 3011. et Gorl. p) Θυννοκέφαλοι J. Ald. (1. et 2.) B. 2. (1. et 3.) H. Fl. Κυνοκέφ. Par. et S.“ q) Παγουρίδαι] Ita 2954. 3011. et Gorl. unde et Schm. recepit pro vulgata forma, minus legitima, Παγουράδαι.

natamus etiam, et in parva scapha navigamus, quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausti sumus, septem et viginti. Ac reliqua ferre forte possumus: ast vicini nostri, qui juxta habitant, difficiles admodum et graves sunt, insociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque sunt in ceto? Multi vero, inquit, iique inhospitales, et figura horribili. Occidentales enim partes silvae et versus caudam sitas, Tarichanes [Salsamen-

tarii] habitant, gens anguillinis oculis, et vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomenetes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi injusti sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires [cancrimani] et Thynnocephali [canicipites], qui belli societatem atque amicitiam inter se fecere. Mediterranea habitant Paguridae et Psettopodes, bellicosum genus et

p. 99. Ψηττόποδες^{τ)}, γένος μάχιμον^{ς)}, καὶ δρομικώτατον. τὰ ἐὼς δὲ πρὸς αὐτῶ τῷ στόματι, τὰ πολλὰ μὲν, ξερημά ἐστι, προς-κλυζόμενα^{ι)} τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ^{υ)} ἐχω, φόρον τοῖς Ψηττόποσιν^{χ)} ὑποτελῶν ἐκάστου ἔτους, ὅστρεα πεντα-36 κόσια. Τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ἐστίν· ἡμᾶς^{γ)} δὲ χρὴ ὀρεῖν, ὅπως δυνησόμεθα^{ζ)} τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως p. 100. βιοτεύσομεν^{α)}. πόσοι δ', ἔφην ἐγὼ, οὗτοι πάντες^{β)} εἰσί; πλείους, ἔφη, τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδέν, ἔφη, πλὴν ὀστᾶ^{ε)} τῶν ληθύων. οὐκοῦν, ἔφην ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι διὰ μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὖσιν ἀνόπλοις, αὐτούς γε ὥπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοιπὸν^{δ)} οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν παρεσκευα-

τ) Ψηττόποδες] „Ψηττόποδες] Sic Edd. omnes. Ψηττόποδες Graev. Ψυττόποδες Solan.“ Graevii conjecturam, et Gesnero et Wielandio probatam, confirmant Codd. 2954. et 3011. et recepit, monente Belino, Schmiederus. s) μάχιμον] μαχιμόν 3011. t) προςκλυζόμενα] προσκλυζόμενα B. 3. per errorem, ni fallor. u) ταῦτα ἐγὼ] ἐγὼ ταῦτα 2954. 3011. Bel. Schm. x) τοῖς Ψηττόποσιν] Ita 2954. 3011. Belin. Schm. Sed Bipp. receperunt saltem articulum, olim desideratum, nomen ipsum, ut olim factum, ediderunt Ψηττόποσιν. γ) ἡμᾶς] „ὑμᾶς Pl. sola“. Ita et 3011. male. ζ) δυνησόμεθα] „δυνησώμεθα] Ita habere J. H. B. 2. S. et Par. notat Solanus.“ Sed in δυνησόμεθα consentiunt Codd. 2954. 3011. et Gorl. a) βιοτεύσομεν] „esse constantem lect. notat idem (Solanus). Sed Jensis monente ego correxi.“ Scripsit nempe Reitz. βιοτεύσωμεν, et sic etiam Bipp. et Schm. Verum et Codd. Gorl. 2954. et 3011. conspirant cum Edd. vet. omnibus. Vid. Adnot. b) οὗτοι πάντες] πάντες οὗτοι 2954. 3011. c) ὀστᾶ] τὰ ὀστᾶ iidem Codd. d) τολοιπὸν] τὸν λοιπὸν Blon iid.

cursum valens maxime. Orientales vero et vicinae partes, desertae sunt majorem partem, quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo, Psettopodibus vectigal pendens quingenta quotannis ostrea. Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum est, quomodo possimus tot contra gentes pugnare, et victum quomodo quaeramus. Quae vero,

inquam, hi omnes sunt? Mil-le, inquit, amplius. Quae sunt illis arma? Nulla, inquit, praeter spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis congregi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Causa belli fu-

ζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσεσθαι τοῦ φόρου ἢ p. 100.
οὐκ ἀπόδοσις, ἥδη τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν
ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦντες ^e). ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀπο-
κρινόμενος ^f), ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτοι ^g) οὖν οἱ
Ψηττόποδες ^h), καὶ οἱ Παγουρίδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκιν-
θάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπήεσαν ⁱ).
Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον ὑποπτεύοντες ^k), ἐξοπλισάμενοι ^l), 37
ἀνεμένοι, λόχον τινὰ προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσι.
προεῖρητο ^m) δὲ αὐτοῖς ⁿ) ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὴν ἴδωσι πα-
ρεληλυθότας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι· καὶ οὕτως ἐποίη-
σαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ^o) ἔκοπτον αὐτούς, καὶ
ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ πέντε καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, (καὶ
γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο,)

- e) ἀπαιτοῦντες] ἀπαιτοῦντας conj. Belin. f) ἀποκρι-
νόμενος] Ita 2954. 3011. Gorl. Belin. Schm. pro vulg. ἀποκρι-
νόμενος. g) πρῶτοι] πρῶτον in prioribus Edd. sed πρῶτοι
Gorl. quod et Micyllus expressit vertens, primi. h) Ψητ-
τόποδες] Ita Bel. et Schm. e 2954. et 3011. pro vulg. Ψιτ-
τόποδες, et posthac iidem ex iisdem Παγουρίδαι pro vulg.
Παγουράδαι. i) ἐπήεσαν] Ita 3011. Belin. Schm. pro vulg.
ἐπήεισαν. Cf. supra in Varr. Lectt. ad c. 29. in. notata. k)
ὑποπτεύοντες] ἐποπτεύοντες 2954. minus bene, ait Bel.
l) ἐξοπλισάμενοι] „ἐξουλισάμενοι] ἐξοπλισάμενοι alios le-
gere dicunt Coll. Et sic habent marg. A. 1. P. et L. ἐξουλι-
σάμενοι vero est in Coll. ipsis aequae ac in Edd. Ald. (1. et 2.)
J. Fl. H. Par. B. 2. (1. et 3.) et S.“ Sed ἐξοπλ. habent etiam
2954. 3011. et Gorl. et recepit Schm. Armati vertit Micyll.
m) προεῖρητο] Ita 3011. Gorl. Bel. et Schm. pro vulg. ἐ-
ρητο. n) αὐτοῖς] τοῖς Gorl. o) κατόπιν] κατόπισθεν
3011. probante Belino. At cf. infra c. 40. Toxar. c. 43. et alia
Luciani loca, quae Index suppeditabit.

turi erat, vectigal non so-
lutum, cujus jam dies insta-
ret. Atque illi quidem mi-
sere tributum poscentes. Il-
le vero superbo cum re-
sponso nuntios repulit. Pri-
mi ergo Psattopodes et Pa-
guridae irati, Scintharum
(hoc enim nomen viro) ma-
gno tumultu invaserunt.
Nos vero suspicati invasio-
nem, egressi domo (arma-

ti) expectamus, agmine
praemisso virorum quinque
et viginti, quibus praecep-
tum erat, ex insidiis, cum
praetergressos viderent ho-
stes, insurgerent. Et sic
fecere. Insurgentes enim a
tergo illos ceciderunt. Nos
vero quinque et viginti nu-
mero et ipsi, cum Scintha-
rus ipsiusque filius una pu-
gnarent, occurrimus, ani-

- p. 100. ἡντιάζομεν ^p), καὶ συμμίζαντες θυμῷ καὶ θῶμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς τοὺς φωλεοὺς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἐβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἰς, καὶ ^q) ὁ κυβερνήτης 38 τρίγλης ^r) πλευρᾷ διαπαρεῖς τὸ μετάφρενον. Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα ^s) τῇ μάχῃ, καὶ p. 101. τροπαίον ἐστῆσαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφίνος ἀναπήξαντες. τῇ ὕστεραίᾳ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρήσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγήτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι ^t), τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτανομένδητες τὴν ἡσυχίαν ἤγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ ^u) τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν ^x), πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ^y) ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτούς, αἶτε γυμνήτας ^z), καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, το-

p) ἡντιάζομεν] ὑπηντιάζομεν 2954. 3011. q) καὶ] abesse mallet Schm. idque, ut ait, cum Gesnero, e cuius versione id concludere videtur. At scivit haud dubie Gesnerus, καὶ ut saepe, ita et h. l., significare *isque*, quod jam, ut fidelior paullo existeret versio, indicare saltem libuit. r) τρίγλης] „Sic recte Par. B. 2. et S. Τρίγλης majore littera τ male J. Ald. Fl. Fr. H.“ s) ἐπηυλισάμεθα] ἐπηυλις. jota subscr. sola Reitz. t) Θυννοκέφαλοι] „Θυννοκ. B. 2. (nec non 1. et 3.) Κυννοκέφ. reliquae.“ u) περὶ] παρὰ 2954. 3011. x) προσεμίξαμεν] συνεμίξαμεν iid. y) κῆτος] κύτος conj. Wesseling. ad Diodor. p. 158. quae placuit Schmiestero. z) γυμνήτας] ὄντας addunt 2954. et 3011.

moseque et fortiter confligentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum et septuaginta: de nostris vero unus (*isque*) gubernator, costa triglae trajectus a tergo. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spina dorsi arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, (*reli-*

qui) cognita re, adsunt: dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, sinistrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quiescebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: resonuit autem [speluncarum instar] cetus. Illos autem in fugam versos utpote nudos persecuti in silvam, cam-

λοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς. Καὶ μετ' οὐ πολὺ κῆρυκας 101. 39
ἀποστελλαντες, νεκρούς τε ἀνηροῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέ-
γοντο. ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι· ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χω-
ρήσαντες ἐπ' αὐτούς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν
Τριτωνομενδῆτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γινόμενα ^{a)}), διαδρα-
μόντες ^{b)} ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν αὐτούς ^{c)} εἰς τὴν θά-
λατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν
τῶν πολέμιων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατοικοῦμεν ^{d)}), τὰ πολλὰ
γυμνασίους τε καὶ κυνηγεσίους χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες,
καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν ἐκ τῶν δένδρων· καὶ ὅλως,
ἐφάκειμεν τοῖς ἐν δεσμοτηρίῳ μεγάλῳ καὶ ἀφύκτῳ ^{e)} τρυφῶσι,
καὶ λελυμένοις. ἐνιαυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὅκτω τοῦτον διη-
γάγομεν ^{f)} τὸν τρόπον. Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνί, πέμπτῃ ἰσταμέ- 40
νου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν, (ἅπαξ γὰρ δὴ
τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ἐκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς
τὰς ἀνοίξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ὥρας) περὶ οὖν τὴν δευτέραν, p. 102.
ὡς ἔφην, ἄνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλή, καὶ θόρυβος ἡκού-

a) γινόμενα] γινόμενα iid. b) διαδραμόντες] δια-
δράντες iid. hand improbante Belino. c) αὐτούς] „αὐτοὺς
Edd.“ d) κατοικοῦμεν] κατοικοῦμεν 3011. e) ἀφύκτῳ]
„Sic jam recte Edd. Conf. supra Diall. Deor. XVII. et Quom.
Hist. c. 62.“ f) διηγάγομεν] Ita 2954. In prioribus hac

pum obtinuimus. Neque multo post, caduceatoribus missis, et mortuos tollunt, et agunt de amicitia. Sed nobis non placuit foedus: quin postridie ejus diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim, quid fieret animadverso, cursu petitis branchiis, in mare inde desilierunt. Nos vero tota lustrata regione, quae jam vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes et venatu, vineasque co-

lentes, et fructum compor-
tantes ex arboribus; et in
universum similes videba-
mur hominibus in magno
quodam carcere, unde fuga
non est, delicate viventibus
ac solutis. Annum igitur
et menses octo ad hunc mo-
dum vixeramus. Sed noni
mensis die quinto decimo,
circa secundam oris aper-
tionem, (semel enim in sin-
gulas horas hoc faciebat ce-
tus, ut illis hiatibus signa-
re horas possemus) circa
secundum ergo, ut dicebam,
hiatum multus subito cla-
mor, tumultusque exaudi-

p. 102. ετο, ὥσπερ κελύσματα, καὶ εἰρεσίαι. παραχθέντες οὖν, ἀνείρ-
 πύσαμεν ἐκ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ στάντες ἐνδοτέ-
 ρω ^g) τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν ἀπάντων ὧν ^h) ἐγὼ εἶδον
 θεαμάτων παραδοξότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμισταδιαί-
 ους τὰς ἡλικίας ¹), ἐπὶ νήσων μεγάλων προσπλέοντας, ὥσπερ
 ἐπὶ ^k) τριηρῶν. οἶδα μὲν ^l) ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων, λέ-
 ξω δ' ^m) ὁμῶς. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, οὐ πάνυ δὲ ὑψη-
 λαί, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τὴν περίμετρον ⁿ). ἐπὶ δ'
 αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ ἑκα-
 τόν ^o). τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμενοι,
 ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις ^p),
 καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ εἰ ἑρετμοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρῶμ-
 νης, ὥς ἐδόκει. κυβερνήτης ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἰστήκει, χαλ-

Editionibus διήγομεν, contra orationis castigatae legem. g) ἐνδοτέρω] Ita 2954. et 3011. probante *Belino*. Olim lege-
 batur ἐντός. h) ἀπάντων ὧν] „Sic dedi monente *Solano*.
 Nam Edd. absurde ἅπαντα ὧν.“ Confirmavit *Solani* conjectu-
 ram Codex Gorl. quam etiam recentt. secuti erant. i) τὰς
 ἡλικίας] „τὴν ἡλικίαν P. et marg. A. 1. W. Vulgatae ad-
 sentiuntur J. Fl. H. Ald. Par.“ k) ἐπὶ] deest in Gorl. l)
 μὲν] μὲν οὖν 3011. et Gorl. m) λέξω δ' iid. unde
 δὲ certe recepit *Schm.* n) τὴν περίμετρον] τὸ περ. 3011.
 2954. *Bel.* Cf. supra cap. 31. extr. o) ἑκατόν] cum *Schm.*
 recepi e 2954. et 3011. pro ὀκτώ. p) κυπαρίσσοις αὐτο-
 κλάδοις μεγάλαις] κυπαρίττοις μεγάλοις αὐτοκλάδοις 2954.
 3011. e quibus *Schm.* monente *Belino*, priorem saltem vocem
 recepit.

tur, qualis celeusmatum at-
 que remorum. Perturbati
 ergo erepsimus in ipsum os
 bestiae, stantesque intra
 dentes conspicimus spectacu-
 lum omnium, quae vidi e-
 go, maxime admirabile, ho-
 mines magnos quantum est
 dimidium stadium, magnis
 in insulis tanquam triremi-
 bus adnavigantes. (Novi,
 me incredibilibus similia
 referre; dicam tamen.) In-
 sulae erant longae illae qui-

dem, sed non vehementer
 altae, stadiorum circiter
 centum ambitu. In his na-
 vigabant virorem illorum ad
 centum et viginti. Horum
 porro alii ad utrumque in-
 sulae latus deinceps assiden-
 tes, ut remos trahebant cu-
 pressos magnas ipsis cum
 ramis atque foliis. In poste-
 riori vero parte, in puppi,
 ut videbatur, gubernator
 excelso in colle stabat, ae-
 neum tractans gubernacu-

κοῦν ^{α)} ἔχων πηδάλιον, πέντε σταδίων ^{γ)} τὸ μήκος. ἐπὶ δὲ p. 102, τῆς πρώρας, ὅσον τεσσαράκοντα ὠπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα εἰκοότες ἀνθρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο ^{β)}), ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἰστίων, ὁ ἄνεμος ^{δ)} ἐμπέπτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούσῃ ^{ε)} ἐν ἐκάστη, ἐκόλπου τε αὐτήν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον ^{ζ)}, ἢ ^{ς)} ἐθέλοι ὁ κυβερνήτης. κελευστής δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως ἐκινούντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων, Τὸ μὲν 103. 41 οὖν πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον ἑξακόσιοι. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐνανμάχουν. πολλοὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις, πολλοὶ δὲ καὶ ἐμβληθεῖσαι ^{z)} κατεδύνοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, καρτερώς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥαδίως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρώ-

α) χαλκοῦν] χαλκίον 2954. et 3011. γ) πέντε σταδίων] „σταδιαίων] Sic recte J. H. Par. et B. 1. (nec non A. 1. et 2.) σταδιαίων male B. 2. (et 3.) πέντε σταδιαίων Fl. „ πεντασταδιαίων 3011. Bel. πέντε σταδίων 2954. Hunc ego secutus sum, quia non intelligo, unde, nisi ab auctore ipso, numerus iste in aliquot exemplaria venire potuerit. δ) ἐκαίετο] ἐκάετο 2954. ε) ὁ ἄνεμος] Articulum vulgo praetermissum, movente Belino, restituerant Bipp. et Schm. e 3011. u) ἐνούσῃ] οὔσῃ 2954. et 3011. quod Schm. imprudenter, opinor, admisit. x) ἐκόλπου — τὴν νῆσον] ἐκόλπου τὴν νῆσον καὶ αὐτήν 2954. γ) ἢ] „Sic J. item Codd. P. L. ol H. Par. Ald. H. etc.“ ἢ ἐθέλοι (pro vulg. ἐθέλει) 2954. et Gorl. ἐθέλοι etiam B. 1. et 3. unice recte, licet Belino Soloecismus videatur inesse in Optativo. z) ἐμβληθεῖσαι] Ita 2954. 3011. Gorl. Schm. pro vulg. ἐβληθεῖσαι.

lum quinque stadiorum longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes usquequaque hominibus, praeterquam comis: pro his enim ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque, quo vellet gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, at-

que insulae, velut naves longae, ad remigium celesiter movebantur. Ac primo duas aut tres videbamus: deinde apparuere vel sexcentae, quae intervallo capto praelium committerent, et pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu (conflictu) vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in

P. 103. ρας τεταγμένοι ^{a)}), πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες ^{b)}), καὶ ἀναιροῦντες. ἐξώγει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολυπόδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπεβόρπτουν ^{c)}). οἱ δὲ περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον ^{d)}). ἔβαλλον μέντοι καὶ ἐτίρωσκον ὅστρεοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ 42 σπόγγοις ^{e)} πλεθρῖαίοις. ἤγειτο δὲ τῶν μὲν, Αἰολοκένταυρος, τῶν δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγεγνήτο, ὥς ἐδόκει, λείας ἔνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἠληλακέναι ^{f)}), ὥς ἦν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβρωμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε ^{g)} τῶν πολεμίων καταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαί, πρῦμναν κρονσάμεναι, ἔφενγον ^{h)}). οἱ δὲ, μέχρι

a) τεταγμένοι] παρατεταγμένοι 3011. Gorl. quod non displicuit Belino. b) ἐπεμβαίνοντες] ἐπιβαίνοντες 2954. 3011. c) ἐπεβόρπτουν] „ἐπεβόρπτουν male J.“ d) κατεῖχον τὴν νῆσον] κατ. αὐτὴν τὴν νῆσον 3011. unde Bel. vult κατ. αὐτὴν καὶ τὴν νῆσον, admodum jejune. e) σπόγγοις] „Sic etiam esse in J. Fl. et H. notat Solanus.“ Gisb. Koen. ad Gregor. Cor. p. 64. conj. κόγχοις, quod expressit Massieu. improbantibus Belino, Wielandio et Schaefero ad Gregor. l. l. Cf. Adnot. f) ἠληλακέναι] ἐμηλακέναι Reitz. operarum errore. g) τε] deest in 2954. et 3011. et omissum adeo a Schm. monente Belino. Sed referendum ad sequentia καὶ ἄλλας τρεῖς, et retinendum: non solum — sed etiam. h) ἔφενγον] ἔφυσ-

prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, et caedem ibi edentes: captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem injiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Jactabant vero ostrea, quae singula plaustrum implebant, et jugeri magnitudine spongas, iisque se invicem vulnerabant. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes [Maris potor].

Pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire dabatur, cum inclamarent sibi invicem, et regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri milites, atque insulas hostium demergunt centum circiter et quinquaginta, tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt.

τινὸς διώξαντες, ἐπειδὴ ἐσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυὰ-p. 103.
για, τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. p. 104.
καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδοήκον-
τα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ¹⁾ ἀνασταυρώσαντες.
ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἠύλισαντο, ἐξάψαν-
τες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια ^{k)}, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὀρμισάμε-
νοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλας, ὑαλίναις, καρτεραῖς.
τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ^{l)} ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκίους
θάψαντες ἐπ' αὐτοῦ, ἀπέπλεον ἡδόμενοι, καὶ ὥσπερ παιᾶ-
νας ^{m)} ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμε-
να ⁿ⁾.

γον 3011. *Bel. Schm.* male. i) νῆσον] νήσων 2954. et 3011.
probante *Belino* sine idonea caussa. k) ἀπόγεια] Sic 2954.
3011. *Bel. Bip. Schm.* pro vulg. ἀπόγεια. Cf. *Hermot.* c. 28.
l) θύσαντες] θήσαντες B. 3. m) παιᾶνας] παιάνας A.
2. n) γιγνόμενα] „γινόμενα *Fl.* Prius vero est in J. H.
Ald. Par. Fr. S. etc.“ γινόμενα *Gorl.*

Hi vero aliquo usque eos
persecuti, sub vesperam con-
versi ad naufragia, plera-
que in suam potestatem re-
dederunt, et receperunt sua:
nam ipsorum quoque insu-
lae octoginta non minus
submersae fuerant. Statue-
runt vero tropaeum pugnae
insularis, una insularum
hostilium in capite ceti sus-
pensa. Illam igitur noctem

circa belluam, revinctis ab
ea retinaculis, et jactis cir-
ca ancoris, transegere: nam
ancoris quoque utebantur
magnis, vitreis, validis.
Postridie vero re sacra in
ceto peracta, sepultisque in
eo suis, solverunt laeti, et
velut paeanas canentes. Ista
sunt circa insularem pug-
nam gesta.

p. 104.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

1 **Τ**ὸ δ' ^{a)} ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κῆτει δλαι-
 ταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανὴν τινα ἐξήτουν, δι' ἧς
 ἂν ἐξελεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν, διορύ-
 ξαι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῦλον, ἀποδρᾶναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκό-
 πτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίου, οὐδὲν
 ἡνύομεν, τοῦ μὲν ^{b)} ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα, τὴν δὲ ὕλην
 καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος ἀποθανεῖν ^{c)}. εἰ δὲ
 τοῦτο γένοιτο, ῥαδίᾳ ἔμελλεν ἡμῖν ^{d)} ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. ἀρξά-
 μενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐράων, ἐκαλομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ
 p. 105. καὶ νύκτας ἴσας ^{e)} ἀναισθήτως εἶχε τοῦ καύματος· ὀγδόῃ δὲ
 καὶ ἑννάτῃ ^{f)} συνίμεν ^{g)} αὐτοῦ νοσοῦντος· ἀργότερον γούν

a) δ'] δὲ 2954. b) μὲν] quod in prioribus Edd. deest, ex
 Aug. et Gorl. restitui. c) ἀποθανεῖν] „ἀποθανεῖν ἔμελλε
 Vorst. frustra.“ d) ἔμελλεν ἡμῖν] ἡμῖν ἔμελλεν 2954. e)
 νύκτας ἴσας] ἴσας νύκτας idem. f) ἑννάτῃ] Ita B. 1. 3.
 Reitz. et recentt. sed ἑνάτῃ A. 1. et 2. g) συνίμεν] συν-

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

Ab hoc inde tempore cum
 non amplius ferrem illam
 in ceto vivendi rationem,
 et commoratione illa grava-
 rer, exeundi aliquam ratio-
 nem machinabar. Ac pri-
 mo quidem placuit dextro
 pariete perfosso aufugere:
 jamque excidere illud coe-
 peramus. Cum vero ad quin-
 que stadia progressi nihil

efficeremus, fodiendi consi-
 lio abjecto, incendere sil-
 vam statuimus: ita quippe
 morituram belluam, quo fac-
 to facilem nobis futurum
 exitum. A caudinis igitur
 partibus initio facto eam in-
 cendimus: ac septem dies
 totidemque noctes non sen-
 sit ardorem, octavo autem
 nonoque aegrotare eum in-

ἀνέχασκε· καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ καὶ p. 105.
 ἐνδεκάτῃ τέλειον ἀπενεκροῦτο ^h), καὶ δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκά-
 τῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ⁱ), ὥς, εἰ μὴ τις χανόντος αὐτοῦ ὑπο-
 στηρίξειε τοὺς γομφίους, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύ-
 σομεν κατακλεισθέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· οὕτω δὲ τὸ
 στόμα μεγάλαις ^k) δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζο-
 μεν, ὕδωρ τε ὥς ἐνι ^l) πλείστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τᾶλλα ἐπι-
 τήδεια. κυβερνήσειν ^m) δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ἐπι-
 ούσῃ, τὸ μὲν ἤδη τεθνήκει ⁿ). Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ 2
 πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, καὶ ^o) ἐν τῶν
 ὀδόντων ἐξάψαντες, ἡρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπα-
 ναβάντες ^p) δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι ^q),

ίσμεν 2954. probante Belino. h) ἀπενεκροῦτο] ἀπενενέ-
 κρωτο 2954. 3011. Bel. Schm. ἀπενενέκρωτο Gorl. et Aug. At
 Plusquamperfecto ob sequentem narrationem non est hic lo-
 cus. Rectius Imperfectum tuitae sunt Edd. vet. i) ἐνοή-
 σαμεν] ἐνενοήσαμεν 2954. 3011. Aug. quod, monente Bel-
 no, recepit Schm., minus, opinor, prudenter discrimen ver-
 borum respiciens. k) μεγάλαις] „μεγάλοις Th. Mag. ma-
 le. Femin. gen. recte Luciani Edd.“ Illud tamen in 2954.
 et 3011., unde nonnihil momenti addi videtur Thomae prae-
 cepto de ancipite hujus vocis genere, de quo adeundus est
 Schaefer. ad Apollonii Rh. Schol. p. 206. Ceterum in iisdem
 illis Codd. Pariss. haec alio ordine in textu leguntur: μεγ.
 δοκ. τὸ στόμα ἐπ. l) ὥς ἐνι] Ita 2954. haud refragante Be-
 lino; pro vulg. ὥς ὅτι, quae saltem conjuncta Lucianus scrip-
 sisse non videtur. m) κυβερνήσειν] κυβερνήων 2954. 3011.
 n) τεθνήκει] ἐτεθνήκει sola B. 3. o) καὶ] quod vulgo
 abest, Belino jubente, restituerant Bipp. et Schm. e 2954. et
 3011. ad quos accesserunt jam etiam Aug. et Gorl. p) ἐπα-
 ναβάντες] Bel. et Schm. ex iisdem, excepto Gorl. pro vulg.
 ἐπιβάντες. q) τῷ Ποσειδῶνι] absunt ab Aug.

telleximus: hiabat enim tar-
 dius, et, si hiaret, statim
 os claudebat. Decimo un-
 decimoque plane jam ad
 mortem spectabat, atque o-
 lebat male. Duodecimo vix
 tandem animadvertimus, ni-
 si quis illo hianti discunea-
 ret maxillares, quo minus
 claudere illos posset, peric-
 ulum esse, ne inclusi in
 cadavere una periremus. I-

taque ore illius magnis tra-
 bibus discuneato, navem
 paravimus, et aqua quam
 plurima imposita, et neces-
 sariis reliquis: gubernatu-
 rus autem erat Scintharus.
 Proxima luce cetus quidem
 jam erat mortuus. Nos ve-
 ro extractum navigium, et
 per dentium interstitia tra-
 ductum, suspensumque e
 dentibus placide in mare de-

- p. 105. αὐτοῦ παρὰ τὸ τρόπαιον, ἡμέρας ^τ) τρεῖς ἐπαυλιζόμενοι, (νη-
νεμία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν
ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, καὶ προσακέλλομεν. καὶ
τὰ σώματα καταμετροῦντες ^ς), ἐθανυμάζομεν. καὶ ἡμέρας μὲν
τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπειτα βορέου σφο-
δροῦ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ ὑπ' ^ι) αὐτοῦ πᾶν
ἐπάγη τὸ πέλαιος, οὐκ ἐξεπιπολῆς ^ς) μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βά-
θος, ὅσον ἐς ^ς) τετρακοσίας ὀργυίας ^γ)· ὥστε καὶ ἀποβάν-
τας ^ς) διαθίειν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμένοντος οὖν τοῦ πνεύ-
p. 106. ματος φέρειν οὐ δυνάμενοι, τοιόνδε τι ἐπενοήσαμεν ^α). (ὁ δὲ
τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος.) σκάψαντες γὰρ
ἐν τῷ ὕδατι σπηλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας
τριάκοντα, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς· εὐ-
ρίσκομεν δὲ ^β) ἀνορύττοντες. ἐπειδὴ ^γ) δὲ ἦδη ἐπέλιπε ^δ) τὰ

τ) ἡμέρας] τε addit Gorl. minus concinne. ς) καταμε-
τροῦντες] μετροῦντες Gorl. τ) ὑπ'] „ἐπ' Fl. Nihil mu-
tant J. H. Par. Ald.“ ἀπ' Aug. non male. υ) ἐξεπιπολῆς]
ἐπιπολῆς Gorl. correctio cujusdam Atticistae, respicientis ad
Soloecist. c. 5. Sed cf. Nigrin. c. 35. x) ἐς] ἐπὶ 2954. et
3011. γ) ὀργυίας] Sic recte Edd. vet. ὀργυίας male Reitz.
et recentt. z) ἀποβάντας] ἀποβάντες 2954. et 3011. α)
ἐπενοήσαμεν] τοῖον δὲ ἐποιήσαμεν 3011. ὑπενοήσαμεν B. 3.
b) εὐρίσκομεν δὲ] αὐτοὺς addunt 3011. Gorl. Aug. Bel.
Schm. At rectius abest, meo quidem sensu. c) ἐπειδὴ]
Ita 2954. 3011. Aug. Bel. Schm. pro vulg. ἐπεὶ. d) ἐπέλιπε]
ἀπέλιπε 2954. 3011.

misimus. Tum tergo con-
scenso, sacraque re Neptu-
no facta, ibidem prope tro-
paeum commorati triduo,
quod malacia esset, quarto
solvimus. Hic in multis
de navali illo proelio mor-
tuos incidimus, offendimus-
que, ac dimensi corpora
cum admiratione sumus. Ac
dies quidem aliquot navi-
gavimus aëre temperato usi:
deinde borea flante vehe-
menti, frigus magnum ori-
tur, a quo totum mare con-
gelatur, non in extremitate

modo, sed in profundum
etiam ad trecentos circiter
passus, ita ut egressi per
glaciem discurreremus. Du-
rante autem vento, cum fer-
re non possemus, tale quid
excogitamus, consilii auc-
tore Scintharo. Effosso in-
tra aquam specu maximo,
triginta in hoc dies mansi-
mus, accenso igni, in cibo
utentes piscibus, quos in-
ter fodiendum invenieba-
mus. Deficientibus vero jam
necessariis, aggressi (egres-
si) navem gelu firmatam ex-

ἐπιτήδεια, προελθόντες^{e)}), καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνα-^{p. 106.}
 σπάσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὁθόνην, ἰσχυρόμεθα ὥστερ
 πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες.
 ἡμέρῃ δὲ πέμπτῃ ἀλλὰ τε ἤδη^{f)} ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ
 ὕδωρ πάντα αὐθις ἐγίγνετο. Πλεύσαντες δὲ^{g)} ὅσον τριακο- ^S
 σίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ'
 ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει^{h)}) γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύρους
 ἀγρίους κατατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι
 τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἡξίου. μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος
 ἔμβαίνομενⁱ⁾), οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐ-
 τῷ ἐφαίνετο λευκῇ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς
 μέγιστος, πᾶν^{k)} συμπεπηγὼς, ὥς ὥστερον ἐμφαγόντες ἐμά-
 δομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ περίμετρον^{l)}). αἱ δ' ἀμπελοί,
 βοτρυῶν πλήρεις· οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπε-
 θλίβομεν^{m)}). ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνωκοδόμητο, Γαλα-

e) προελθόντες] Olim προελθ. Sed Solani conjecturam
 προελθ. confirmarunt Codd. Pariss. f) ἡδη] quod vulgo
 defecerat, e Codd. Pariss. monente Belino, restituit Schm.
 Accedit et Gorl. g) δὲ] οὐν Schm. e 2954. et 3011. h) ἐπε-
 λελοίπει] ἀπελελοίπει Gorl. i) ἔμβαίνομεν] ἀνεβαίνο-
 μεν 3011. k) πᾶν] abest a Gorl. l) τὸ περίμετρον]
 Ita 3011. 2954. Gorl. et Schm. pro vulg. τὸ μέγεθος. m) ἀπε-
 θλίβομεν] ἀποθλίβοντες ἐπίνομεν 2954. 3011. Aug. et Gorl.
 quae nimis, ut mihi videtur, placuerunt Belino et Schm.

trahimus, passoque velo,
 vehimur quasi navigantes
 levi blandoque motu laben-
 tes per glaciem. Quinto in-
 de die aestus fit, solvitur
 glacies, in aquam redeunt
 omnia. Trecenta ferme sta-
 dia navigaveramus, cum de-
 lati sumus ad insulam par-
 vam ac desertam. Hic aqua
 hausta, jam enim defecerat,
 confectisque sagittarum ope
 silvestribus duobus bubus,
 rursum navigavimus. Hi
 vero tauri non in capite ha-
 bebant cornua, sed, quod

Momus censebat, sub ocu-
 lis. Non ita multo post in
 pelagus intramus non aquae
 illud, sed lactis. Insula in
 eo conspiciebatur, plena vi-
 tibus. Erat autem haec in-
 sula, caseus maximus plane
 compactus, uti postea eden-
 do experti sumus, stadio-
 rum quinque et viginti ma-
 gnitudine (circuitu): vites
 porro uvis indutae. Verum
 non vinum inde, sed lac ex-
 pressimus. Aedes in media
 insula exstructa erat Gala-
 teae [Lacteae] Nereidis, quod

p. 106. τείας τῆς Νηρηίδος, ὡς ἰδῆλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον δ' οὖν ⁿ) χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὅψον μὲν ^o) ἡμῖν καὶ σιτίον ἢ γῆ πα-
 p. 107. ρεῖχε ^p), ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν γάλα ^q). βασιλεύειν δὲ
 τούτων τῶν χωρίων ^r) ἐλέγτο Τυρῶ ἢ Σαλμωνίδως, μετὰ τῇν
 ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτην παρὰ τοῦ Πασευδῶνος λαβοῦσα
 4 τὴν τιμὴν. Μείναντες δ' ^s) ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ
 ἔκτῃ ἐξωρμίσσαμεν ^t), αὖρας μὲν τινος παραπεμπούσης, λειο-
 κύμονος δὲ οὐσης τῆς θαλάττης. τῇ ὁγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλείοντες,
 οὐκ ἔτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἀλμυρῷ καὶ κυανῷ ^u)
 ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ἐπὶ τοῦ πελάγους δια-
 θέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ
 μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν ^x). ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον
 ἀφ' οὗ δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἔθανμάζο-
 μεν ^y) οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ^z) ὑπερέχοντας

n) δ' οὖν] Ita 2954. 3011. Aug. Bel. Schm. pro vulg. οὖν. o) μὲν] Ita 2954. 3011. Aug. Gorl. Bel. Bip. Schm. Olim τε. Ceterum ἡμῖν deest in Gorl. p) παρεῖχε], ὑπῆρχε Fl. Ita etiam Gorl. et Aug. non sane pessime. q) τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν γάλα] γάλα τὸ ἐκ τῶν βοτρυῶν 2954. 3011. Bel. τὸ γάλα τὸ ἐκ τ. β. Aug. r) τούτων τῶν χωρίων] τῶν χωρίων τούτων 2954. τῶν ἐπιχωρίων 3011. s) δ'] δὲ 2954. 3011. Schm. t) ἐξωρμίσσαμεν] ἐξωρμήσαμεν 2954. 3011. ab ἐξορμᾶν, quo verbo eadem ratione ac vi, qua h. l. est, etiam Thucydides usus est VII, 14. ubi vid. Duker. u) κυανῷ] κυανέῳ 3011. x) μόνων τῶν ποδῶν] τῶν ποδῶν μόνων 2954. 3011. y) ἔθανμάζομεν] ἔθανμάσαμεν Gorl. et Aug. z) ἀλλ'] ἀλλὰ 2954.

indicabat inscriptio. Quam-
 diu igitur ibi mansimus, ci-
 bum pariter atque opsonia
 terra nobis praebebat, potum
 vero lac de uvis. Regnare
 his regionibus dicebatur Ty-
 ro [Casea] Salmonei filia,
 hunc sibi honorem, post-
 quam hinc discessit, nacta.
 Morati in insula dies quin-
 que, sexto solvimus, aura
 quidem nos quadam prose-
 quente, non nisi levibus ta-
 men fluctibus moto mari.

Octavo die, non jam lacteo
 navigantes, sed salso mari
 et caeruleo, videmus homi-
 nes multos per mare curren-
 tes, omni ex parte nobis si-
 miles, corporibus et statu-
 ra, pedibus solum excep-
 tis: hos enim habent ex
 subere, a quo nempe etiam
 appellantur, puto, Phello-
 podes [suberipedes.] Mira-
 mur igitur, cum videmus,
 illos non mergi, sed emi-
 nentes super fluctus, ac si-

τῶν κυμάτων, καὶ ἀδελῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, p. 107.
καὶ ἡσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε ^{a)} εἰς Φελλῶ
τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δὴ ^{b)} τινος συνω-
δοιπόρου ἡμῖν παραθέοντες· εἴτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ,
ἑβάζον, εὐπλοῖαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλὰ
νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλῶ, ἐς ἣν
ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλῳ καὶ στρογγύλῳ ^{c)} φελ-
λοῦ κατοικουμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε
μέγισται καὶ ὑψηλόταται, καὶ πῦρ πολὺ ἀπ' αὐτῶν ^{d)} ἀνε-
καίετο. Κατὰ δὲ τὴν πρῶραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, δ
σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον
τε ἤμεν, καὶ θαυμαστὴ τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς, ἥδεῖα,
καὶ εὐώδης, οἷαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόζειν ^{Herodot}
τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδων, καὶ ναρκίσ- ^{III, 113.}
σων, καὶ ὑακίνθων ^{e)}, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρρί- ^{p. 108.}
νης ^{f)}, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιαῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ

a) τε] δὲ 2954. et 3011. b) δὴ] οὖν iidem. c) καὶ στρογγύ-
λον] desunt in 2954. d) ἀπ' αὐτῶν] Haec verba vulgo
omissa, auctoribus Codd. 2954. 3011. Gorr. et Aug., suasore
Belino, ducibusque Bipp. et Schm. contexto sermoni inserere
placebat. Deinceps temere Bel. scribi jubet ἀνεκαίετο. e) ἀ-
πὸ ῥόδων — ὑακίνθων] Vulgo Singulari numero, ἀπὸ
ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου. Sed pluralia dedit Schm.
ad exempla Codd. 2954. et 3011. quibus etiam Aug. accedit.
Expresserat eadem Micyllus. f) μυρρίνη] Ita 2954. 3011.

ne metu viam facientes. At-
que adeunt nos etiam, et
Graeca lingua salutant, di-
cuntque, in suam se patri-
am Phello [suberiam] con-
tendere. Et aliquousque
juxta currentes nobiscum
iter faciunt: deinde diversi
abeunt, felicem nobis na-
vigationem precati. Post
paullo insulae apparent mul-
tae: in proximo ad sinistram
Phello, in quam illi festi-
nabant, urbs in magno et
rotundo subere aedificata:
at e longinquo et dextror-

sum magis quinque maxi-
mae atque altissimae, in
quibus ignis ardebat mul-
tus. Versus proram lata u-
na et humilis, stadiis di-
stans non minus quingen-
tis. Jam vero prope era-
mus, et aura circa nos spi-
rabat admirabilis, suavis,
et odora, qualem Herodotus
historicus spirare ait a feli-
ci Arabia. Quale enim a
rosis, et narcissis, et hya-
cinthis, et lilijis, et violis,
myrto praeterea et lauro,
atque vitis flore, tam suave

p. 108. προσέβαλλον: ἡσθάντες δὲ τῇ ὁδμῇ^ε), καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγγιγνόμεθα^h). ἔνθα δὲ καὶ καθεωρώμενⁱ) λιμένας τε πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλόστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διανυγείς ἐξιόντας^k) ἡρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λεμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεια μουσικὰ, τὰ^l) μὲν ἐπὶ τῶν ἡϊόνων ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων, ἀῆρ δὲ^m) κοῦφος καὶ εὐπνοὺς περιέχευτο τὴν χώραν· καὶ αὐραὶ δὲ τινες ἡδέϊαι διαπνεύουσαιⁿ), ἡρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τεργνὰ καὶ συνεχῇ μέλη ἀπεσφρίζετο, τοιοῦτα τοῖς ἐπ' ἐρημίας^o) αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοῇ σύμμικτος ἠκούετο^p), οὐ θορυβώδης, ἀλλ' ὅλα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ^q) ἐπαινούντων,

p. 109. 6 ἐνῶν δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἣ κιθάραν. Τούτοις ἅπασαι

Schm. probante *Bel.* Vulg. *μυρομένης*. Vid. *Judie. Vocal. c. 9.* ibique *Hemsterh. T. I. p. 345. sq.* g) ὁδμῇ] ὁσμῇ 2954. 3011. Aug. *Bel. Schm.* ex Atticismo, de quo *Th. Mag.* ὁσμῇ, ἄττικόν· ὁδμῇ, ἰωνικόν. Sed ὁδμῇ *Lucianus* fere scripsit, ut *Demonact. c. 66.* et infra c. 29. quamquam hic non sine librorum variatione. h) ἐγγιγνόμεθα] ἐγγιγνόμεθα 2954. et 3011. i) καθεωρώμεν] θεωρούμεν *Gorl.* k) ἐξιόντας] ἐξιόντας 2954. et 3011. l) τὰ] „ὅτε *Ex. Fl. male.* Nihil a. vulg. abit P.“ m) δὲ] τε 2954. et 3011. n) ἡδέϊαι διαπνεύουσαι:] ἡδέϊαι πνεύουσαι 2954. ἡδέα πνεύουσαι *vult Bel.* sine justa causa. o) ἐπ' ἐρημίας] ἐρημίοις conj. *Solan.* Vid. *Adnot.* p) ἠκούετο] ἄθρους additur a *Thom. Mag. s. h. v.* et *Codd. Pariss.* valde probante *Belino.* At vid. *Adnot.* q) ἄλλων δὲ] τῶν δὲ 3011.

quiddam ad nares nobis accidit. Delectati odore et optima quaeque post longos labores dum speramus, brevissimo jam intervallo absumus ab insula. Hic et portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus et spatiosos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, et silvas, et cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aer porro levis et molliter spi-

rans circumfusus regioni erat, atque aurae quaedam suaves leni flatu silvam motabant. Itaque et a ramis motis, jucunda perpetuaque cantica sibilabant, similia cantibus, qui ab obliquis fistulis in loco deserto redduntur. Sed clamor etiam mixtus exaudiebatur, non ille tumultuosus; sed qualis oriatur in convivio, infantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis. His-

κηλούμενοι, κατήχθημεν· ὀρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνο-^{p. 109.}
 μεν, τὸν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἐταίρων^{r)} ἀπο-
 λιπόντες. προΐόντες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦς^{s)}, ἐντυγχάνο-
 μεν τοῖς φρουροῖς καὶ περιπόλοις^{t)}· οἱ δὲ δῆσαντες ἡμᾶς βο-
 δίνους στεφάνοις, (οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός
 ἐστίν,) ἀνήγον ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκού-
 σαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένη^{u)},
 ἄρχοι^{x)} δὲ ὁ Κρηῖς^{y)} Ραδάμανθους. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς
 αὐτὸν, ἐν τάξει τῶν δικαζομένων ἕστημεν τέταρτοι. Ἦν δὲ Ἡ
 ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Ἀλάντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐ-
 τὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μή· κατηγορεῖτο^{z)} δὲ αὐ-
 τοῦ, ὅτι μεμῆνοι, καὶ ἐαυτὸν ἀπεκτόνοι^{a)}· τέλος δὲ, πολλῶν

r) ἐταίρων], „ἐτέρων male Ex. Fl. Nihil mutat P. H. J. Par.
 etc.“ s) εὐανθοῦς] Ita Schol. et Cod. Aug. pro vulg. εὐ-
 ανθοῦντος. Illud magis *Lucianum*. t) περιπόλοις] „Sic
 A. L. P. S. *Amst.* et *Ald.* περιπλόις Edd. cett.“ u) πρὸς-
 αγορευομένη] Ita 2954. 3011. Aug. Gorl. *Bel. Schm.* pro
 vulg. προσαγορευομένων. x) ἄρχοι] ἄρχος Aug. Gorl. non
 male. y) ὁ Κρηῖς] „ὁ Κρηῖς] διορῖς male Fl.“ Sic et A. 1.
 et 2. Melius *Reitz.* et recentt. ὁ Κρηῖς ex Edd. vett. cett. nec-
 dum tamen satis castigata. Κρηῖς enim scribebatur olim, et
 pronuntiabatur, *civis Cretensis*, non Κρηῖς. z) κατηγορεῖ-
 το] „Sic Edd. omnes. ἐκατηγορεῖτο vult *Graev.* male. a) ἀ-
 πεκτόνοι] ἀποκτανοί 2954. 3011. quod a *Belino* vulgatae
 praelatum recepit *Schm.* Idem et in Codd. Aug. et Gorl. rep-
 pertum. Nihilominus ego vulgatam formam, etsi minus fre-
 quentem, at certe non barbaram, ut *Belino* visum est, reti-
 neri satius duxi, sicut *Diall. Mortt. XXX, 1.* retentum τοσοῦ-
 οὔτους ἀπεκτονῶς. Praeteritum enim respondet praecedenti
 Praeterito μεμῆνοι. Quod autem et Optativus *Belino* adeo est

ce omnibus dum demulce-
 mur, allabimur, firmataque
 in portu navi, exscendimus,
 relictis in ea Scintharo cum
 duobus sociis. Progressi
 per pratum floridum, in
 praesidiarios litorisque cu-
 stodes incidimus, qui roseis
 nos coronis vinctos (duris-
 simum est) ad principem ab-
 duxere: a quibus in via au-
 divimus, hanc esse Beato-

rum, qui vocantur, insu-
 lam, imperitare in ea Rha-
 damanthum *Cretensem*. Jam
 deducti ad illum, quarti
 stetimus in serie eorum, qui
 judicandi erant. Primum
 iudicium erat de *Telamonio*
Ajace, utrum par sit, eum
 versari cum Heroibus, nec-
 ne? Accusabatur autem hoc
 nomine, quod furiosus fuisset,
 atque ipse manus sibi
 intulisset. Tandem cum mul-

- p. 109. ἐθέντων, ὁ Ῥαδάμανθους ἀπεφαίνεται^{b)}, νῦν μὲν αὐτὸν
 πióμενον τοῦ Ἰλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἰπποκράτει τῷ Κῶῳ
 ἱατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ συμποσίου.
 p. 110.8 Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικῇ, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς
 Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐτὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ
 Ῥαδάμανθους ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτήν, ἅτε καὶ τοσ-
 αῦτα^{c)} πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τοῦ γάμου ἔνεκεν^{d)}.
 καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τὴν τε Ἀμαζό-
 9 να, καὶ τὰς τοῦ Μίνως^{e)} θυγατέρας. Τρίτῃ δ' ἐδίκασθη
 περὶ προεδρίας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβῳ τῷ
 Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος
 10 αὐτῷ ἐτέθη παρὰ Κῦρον^{f)} τὸν Πέρσῃν, τὸν πρότερον. Τέ-
 ταρτοι δ' ἡμεῖς προσήχθημεν^{g)}. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόν-
 τες, ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξῆς

offensioni, ut etiam μέμνητε et ἀπέκτανε corrigi malit, mire-
 ris tantam vel inscitiam, vel stuporem tantum, qui paucis
 versibus ante in verbis ἠκούσαμεν, ὡς — εἴη — ἄρχοι δὲ non
 attenderit eundem optativi usum. Ceterum, ne quid taceam,
 μεμνηοὶ in A. 1. et 2. scriptum sine jota, in ceteris autem,
 ut par erat, subscripto. b) ὁ Ῥαδ. ἀπεφαίνεται ο] ἔγνω
 ὁ Ῥαδ. 2954. et 3011. c) τοσ αὐτα] τοιαῦτα Reitz. quem
 errorem recentt. e Codd. et Edd. vet. emendarunt. Ante
 hanc vocem in 2954. et 3011. male omissum καλ. d) ἔνεκεν]
 ἔνεκα iidem. e) Μίνωος] „Sic Fl. aliaeque recte. Μίνωος
 J. et H.“ Sic et Ald. utraque. f) Κῦρον] κύρον B. 1. 3.
 A. 1. 2. sed correcta scriptura Reitz. et recentt. g) προσ-
 ἤχθημεν] Ita 2954. 3011. et Gorl. Olim προσηνέχθημεν,

ta utrinque dicta essent, pro-
 nunciavit Rhadamanthus,
Jam quidem helleboro potō
traderetur Hippocrati Coa Me-
dico; in posterum ubi resipuis-
set, convivio adhiberetur. Al-
 terum erat amatorium judi-
 cium, Theseo et Menelao
 de Helena contendentibus,
 cum utro ea habitare debe-
 ret? judicavitque Rhada-
 manthus, *Illam esse cum Me-*
nelao, qui nuptiarum illius
caussa tot labores, pericula
tot, subiisset. Etenim The-

seo alias esse mulieres, Ama-
 zonem illam, et Minois filias.
 Tertia caussa judicata est de
 loco antiquiore inter Ale-
 xandrum Philippi et Han-
 nibalem Carthaginensem,
 et primas deberi, visum est,
 Alexandro, ac sella ei posi-
 ta juxta Cyrum majorem
 Persam. Quarti nos admo-
 ti sumus. Atque ille qui-
 dem interrogat, *Qua re im-*
pulsi, vivi adhuc sacram re-
gionem ingressi essemus? Nos
 vero omnia deinceps enar-

διηγησάμεθα. οὕτω ^{h)} δὲ μεταστησάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ πολὺν ^{p. 110.}
 χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν.
 συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, ὁ
 Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφώνητο, τῆς μὲν πολυ-
 πραγμοσύνης ¹⁾ καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν,
 δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ἔχτον χρόνον μείναντας ἐν
 τῇ νήσῳ, καὶ συνδιατηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε
 δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπιδημίας, μὴ πλέον ^{k)} μηνῶν
 ἐκτά. Τοῦντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν στεφάνων περιῶν ^{p. 111.}
 τῶν, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἡγόμεθα, εἰς ^{l)} τὸ τῶν ¹¹
 Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῇ, τὸ
 δὲ τεῖχος περιέκειται σμαράγδιον. πύλαι ^{m)} δὲ εἰσιν ἐπὶ πᾶ-
 sai μονόξυλοι κινναμώμιοι ⁿ⁾. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως,
 καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τεῖχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν
 βηρύλλου ^{o)} λίθου φκοδορημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγι-

minus apte. h) οὕτω] „Edd. omnes. Oύτος melius Solanus conjicit.“ Imo male. Vid. Adnot. Sed οὕτω δὴ pro vulgatis οὕτω δὲ restitui cum Schm. e 2954. 3011. Aug. et Gorl. i) πολὺν πραγμοσύνης] φιλοπραγμοσύνης 2954. k) πλέον] Ita Aug. 2954. 3011. Bel. Schm. pro vulg. πλέον. l) εἰς] „καὶ εἰς Fl. sola.“ m) πύλαι] Sic recte Reitz. et recentt. pro eo, quod in vett. Edd. est, πύλαι. n) κινναμώμιοι] „κινναμ. J. et Fl. κινναμ. B. 2. (1. et 3.) et Par. κινναμ. S. H. et Ald. (At Ald. 1. et 2. habent κινναμ. Lehm.) Eadem varietas mox iterum occurrit. o) βηρύλλου] Ita B. 1. 3.

ramus. Sic vero nobis secedere aliquantum jussis, diu considerat, suisque cum assessoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in consilio tum alii plures, tum Aristides justus Atheniensis. Cum vero visum ipsi esset, pronuntiavit, Curiositatis quidem et profectionis poenas nos, ubi mortui fuissetus, daturus: jam vero dicto tempore in insula morati, et convictu Heroum usi, abiremus. Constituit autem etiam diem

commorationis, ne plus septem mensibus maneremus. Hinc sua sponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti sumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumposita smaragdina: portae septem ex uno singulae trunco elaboratae cinnamominae: solum urbis, quodque intra muros terrae est, eburneum: templa omnium Deorum e beryllo gemma aedificata, et altaria in iis maxima, ex una

- p. 111. στοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἐκατόμβας. περὶ δὲ τὴν πόλιν, ρεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ πλάτος πηγέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ ^{p)}, ὥστε νεῖν εὐμαρῶς. λουτρὰ δὲ ἐστὶν αὐτοῖς, οἴκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τῶ κινναμώμῳ ἐγκαϊόμενοι ^{q)}. ἀντὶ μέντοι τοῦ ^{r)} ὕδατος, ἐν
 12 ταῖς πυλίοις δρόσος θερμὴ ἐστίν. Ἐσθῆτι ^{s)} δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφυροῖς ^{t)}. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφείς ^{u)} καὶ ἄσαρκοι εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνην ^{x)} ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως οὖν ἐστᾶσι ^{y)}, καὶ κινουῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφίᾳσι. καὶ ὅλως, ἔοικε γυμνὴ τις ἢ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν τοῦ σώματος ὁμοιότητα ^{z)} περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ^{a)} ἄψαιτό τις,
 p. 112. οὐκ ἂν ἐλέγξεις μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσι γὰρ ὥσπερ σκιάι ὀρθαί, οὐ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδεὶς, ἀλλ' ἐφ' ἧς

Gorl. 3011. *Bel. Bip. et Schm.* βηρύλον *Reitz*, cum A. 1. et 2. p) βάθος δὲ] πεντήκοντα addit 3011. probante *Bel.* q) ἐγκαϊόμενοι] ἐκκαϊόμενοι 2954. r) τοῦ] deest in Gorl. s) ἐσθῆτι] ἐσθῆσι Aug. non male, quamquam non necessario. t) πορφυροῖς] Ita recte Edd. vet. πορφυροῖς mendose *Reitz.* et recentt. Similia vitia jam saepius mihi corrigenda fuerunt. u) ἀναφείς] „Al. male ἀφανείς *Coll.* Nostrae Edd. tamen recte in vulgatam conspirant.“ x) μόνην] Ita 2954. et 3011. pro vulg. μόνον. Sed iidem illi Codd. legunt μόνην ἔχουσι καὶ ἐμφαίνουσι, quod temere probat *Bel.* ἔχουσι ex antecedente versu huc seductum est. y) ἐστᾶσι] συνεστᾶσι 2954. 3011. Gorl. *Bel. Schm.* At vulgata rei ipsi videtur accommodatior esse. z) ὁμοιότητα] „ὁμοιότητα A. P. et marg. A. 1. W. Nil mutant Edd. a) μὴ] deest in

gemma amethystina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum regionum; profunditas ea, ut facile sit natare. Balnea sunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in solis ros calidus. In vestitu utuntur araneorum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipsi non habent, sed

tactum effugiunt; carnis expertes, figuram solam et speciem ostendunt, ac licet corpora non habeant, tamen stant, moventur, sapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obversari, similitudinem quandam induta corporis. Nisi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non esse id, quod videt: sunt enim quasi umbrae erectae,

ἀν ἡλικίας ἔλθῃ^{b)}), παραμένει. οὐ μὴν οὐδὲ νύξ παρ' αὐτοῖς^{p. 112.}
 γίγνεται, οὐδ' ^{c)} ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ ^{d)} καθάπερ τὸ
 λυκαυγὲς ἦδη πρὸς ἑω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦ-
 τον ^{e)} φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὥρων ^{f)} μίαν ἴσασι
 τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστὶ, καὶ εἰς ἄνεμος
 πνεῖ ^{g)} ὁ Ζέφυρος. Ἡ δὲ χώρα πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ 13
 φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθληεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι
 δωδεκάφοροι εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι·
 τὰς δὲ ροιάς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον
 μὲν εἶναι τριςκαίδεκάφορον· ἐνὸς γὰρ μηνὸς, τοῦ παρ' αὐτοῖς
 Μινώου, δις καρποφορεῖν^{h)}). ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες ἄρ-
 τους ἐτοίμους ⁱ⁾ ἐπ' ἄκρου ^{k)} φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πη-
 γαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ ἐξήκοντα ^{l)}, καὶ
 τριακόσιαι ^{m)}), μέλιτος δὲ ἄλλαι τρυφαῖται, μύρον δὲ πεντακό-

3011. b) ἔλθῃ] ἔλθοι 3011. c) οὐδ' οὐδὲ idem, et ex
 eo Schm. d) ἀλλὰ] deest in 2954. et 3011. ac deinceps in
 illo καθάπερ δὲ, in hoc καθάπερ γάρ. e) τοιοῦτον] τοι-
 οῦτο idem. f) ὥρων] ὥραν 2954. 3011. Aug. et Gorl. g)
 πνεῖ] παρ' αὐτοῖς addunt 2954. et 3011. prae imprudentia.
 h) καρποφορεῖν] καρποφορεῖ idem. i) ἄρτους ἐτοί-
 μους] „ἄρτον ἔτοιμον Schol.“ Sic etiam Aug. et Gorl. nec
 non Pariss. minus bene. k) ἄκρου] ἄκρων 2954. 3011. Aug.
 et Gorl. l) ἐξήκοντα] „ἑ. Fl. male pro ἑ. Cum vulgata
 nostra facit H. et P. etc.“ m) τριακόσιαι] Sic Schmiede-
 rus in Tomo II. refert legi in Aug. pro τριακόσιοι. Verum
 femininum genus vett. Edd. omnes, ut par erat, dederunt.
 Prima, ut videtur, Reitz. edidit τριακόσιοι, manifesto tum
 vitio, tum errore, translato etiam illo ad Bip. et Schm. Pa-

non nigrae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane clara: sed quale est mane diluculum, sole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempestatem norunt. Semper enim apud illos ver est, et unus flat ventus, Zephyrus. Regio floribus omnibus, plantis-que tum mansuetis tum um-

brosis viret. Vites quidem duodecies feraces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, et malos, et reliquas autumnī copias, dicebant etiam ter et decies ferre: bis nempe uno mense, qui Minous apud illos est. Pro tritico spicae panes jam paratos in summo producant, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque et sexaginta supra trecentos, mellis to-

- p. 112. *σιναι, μικρότεροι μέντοι αὐται· καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἑπτὰ,*
 14 *καὶ οἶνον ὀκτώ. Τὸ δὲ συμπόσιον ἕξω τῆς πόλεως πεποιήται,*
ἐν τῷ Ἑλυσίῳ καλουμένῳ ^η) πεδίῳ· λειμῶν δέ ἐστι κάλλιστος,
καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνή, ἐπισκιάζουσα τοὺς κα-
τακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται ^ο).
διακονοῦνται δὲ καὶ διαφέρουσιν ^ρ) ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλήν
γὰρ τοῦ οἰνοχοεῖν. τοῦτου γὰρ οὐδὲν ^α) δέονται, ἀλλ' ἔστι δέν-
 p. 113. *δρα περὶ τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα ^ς), τῆς διανγεστάτης*
ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἔστι τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παν-
τοῖα καὶ τὰς κατασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὴν οὖν παρὴν
τις εἰς ^β) τὸ συμπόσιον, τρυγῆσας ^ι) ἐν ἧ καὶ δύο τῶν ἐκπω-
μάτων παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἶνον πλήρη γίγνεται ^υ).
οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ
εἴλλα τὰ ^ς) μουσικὰ ὄργανα, ἐκ τῶν πλησίον ^γ) λειμῶνων τοῖς

tet hinc, quanto semper is in periculo peccandi versetur, qui unam tantum Editionem, licet omnium optimam, sequi sibi proposuit, neglectis maxime veteribus. ^η) καλουμένῳ] abest a 2954. ^ο) στρωμνὴν μὲν — ὑποβέβληνται] στρωμνὴ μὲν — ὑποβέβληται 2954. et 3011. ^ρ) διαφέρουσιν] περιφέρουσιν 2954. καρποφοροῦσιν 3011. ^α) οὐδὲν] οὐ 2954. et Gorl. ^ς) ἀλλ' ἔστι — μεγάλα] περὶ δὲ τὸ συμπ. ὑάλινα ἐστὶ μεγάλα δένδρα 3011. ^ι) εἰς] ἐς 3011. Gorl. Schm. ^υ) τρυγῆσας] „τρυνίσας J. (et A. 2.) τρυγῆσας recte aliae.“ ^υ) γίγνεται] „γίνεται Fl.“ Sic et 2954. et 3011. ^ς) τῶν εἰλ- λων] τὰ εἴλλα μουσ. Gorl. ^γ) πλησίον] Ita vett. Edd. et Codd. Aug. et 3011. et, nisi fallor, ceteri quoque: nam πλησίον in Reitz. Ed. operarum videtur error esse, quem ta-

tidem alii, unguenti autem quingenti, hi tamén minores: fluvii lactis septem, et octo vini. Coenatio extra urbem structa est, in eo qui vocatur campus Elysus. Est autem pratum pulcherrimum, et circa illud silva varia, densa, accumbentibus umbram faciens: stragula de floribus subjecta habent: ministrant omnia, et huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt: hoc enim nihil

opus est; sed sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula varia figuris et magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum sibi apponit: at illa statim vini plena fiunt; et sic bibunt. Pro coronis, lusciniæ, et aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores rostris lectos instar ni-

στοράσιν ἀνθολογοῦντα, κατανίφει ²⁾ αὐτοὺς μετ' ὧδης ὑπερ- p. 115.
 πετόμενα. καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ὧδί ³⁾· νεφέλαι πυκναὶ ἀνα-
 σπάσασαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπι-
 στασαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἡρέμα τῶν ἀνέμων ὑποθλιβόν-
 των ⁴⁾, ὕους λεπτόν, ὥσπερ δρόσον ⁵⁾. Ἐπὶ δὲ τῷ δειπνῷ, 15
 μουσικῇ τε καὶ ὧδαῖς σχολάζουσιν· ᾄδεται δὲ αὐτοῖς τὰ τοῦ
 Ὀμήρου ⁶⁾ ἔπη μάλιστα· καὶ αὐτὸς δὲ ⁷⁾ πάρεστι, καὶ συν-
 τωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσσεῖα κατακείμενος. οἱ μὲν
 οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσι, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ
 συνάδουσιν, Εὐνομός ⁸⁾ τε ὁ Λοκρός, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος,
 καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς
 ἔθεασάμην, ἥδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὴν δὲ
 οὗτοι παύσονται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύ-
 κνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὴν δὲ καὶ οὗτοι
 ᾄσωσι, τότε δὴ ⁹⁾ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων καταρ-

men recentt. correxerunt. 2) κατανίφει] κατανίφει 3011.
 mendose. καταστέφει Aug. non male: sed exquisitius multo,
 quod Edd. servarunt. Similiter εἶν dictum cap. hoc extr.
 a) ὧδί] ὧδέ 2954. b) ὑποθλιβόντων] Ita 2954-3011.
 Gorl. Aug. Belin. Schm. Olim ἀποθλιβόντων. c) λεπτόν,
 ὥσπερ δρόσον] ὥσπερ λεπτόν δρόσον 2954. pessime. d)
 τοῦ Ὀμήρου] Articulum vulgo praetermissum restituerunt,
 monente Belino, Bipp. et Schm. e) δὲ] γὰρ 3011. f) Εὐ-
 νομος] Εὐνομος B. 3. g) δὴ] ἥδη 3011. 2954. contra Lu-
 ciani consuetudinem.

vis in eos spargunt cum can-
 tu supervolantes. Unguen-
 tis perfunduntur hunc in
 modum. Densae nubes bi-
 bunt e fontibus ac fluvio
 unguentum, deinde immi-
 nentes coenationi, placide
 urgentibus ventis, tenue
 quiddam, tanquam rorem,
 demittunt. In coena musi-
 cae vacant et cantibus. Ca-
 nuntur ipsis Homeri maxi-
 me carmina. Et adest ipse
 quoque, et cum illis epula-
 tur, accumbens supra Ulys-

sem. Chori puerorum sunt
 et virginum. Ducunt eum
 concinuntque Eunomus Lo-
 crus, et Lesbios Arion, et
 Anacreon, et Stesichorus.
 Etenim hunc quoque apud
 illos vidi, jam reconciliata
 illi Helena. Hi vero cum
 canere desierunt, alter cho-
 rus procedit cycnorum, hi-
 rundinum, ac lusciniarum:
 et ubi hi quoque cecinerunt,
 tum sane silva tota fistulis
 quasi succinit, ventis duci-
 bus. Maximum et illud ad

114. 16 χόντων. Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκείνο ἔχουσι·
πηγαί εἰσι δύο περὶ ^{h)} τὸ συμπόσιον, ἥ μὲν, γέλωτος, ἥ δὲ,
ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας ¹⁾, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐωχίας
17 πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι καὶ γελῶντες διάγουσι. Βού-
λομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων οὓς τινὰς παρ' αὐτοῖς ἔθεα-
σάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρα-
τεύσαντας, πλήν γε δὴ ^{k)} τοῦ Λοκροῦ Αἰάντος· ἐκείνῳ δὲ
μόνον ἔφασκον ἐν τῇ τῶν ἀσεβῶν χώρῃ κολάζεσθαι. βαρβά-
ρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν,
καὶ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, καὶ Νομᾶν ¹⁾ τὸν Ἰταλιώτην, καὶ
μὴν καὶ Λυκούργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ
Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάν-
δρου. εἶδον δὲ καὶ Σωκράτην ^{m)} τὸν Σωφρονίσκου ἀδολε-
σχοῦντα μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν
'Τάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος,
καὶ Ἴλως ⁿ⁾, καὶ ἄλλοι καλοὶ ^{o)}. καὶ μοι ἐδόκει ἐρῶν τοῦ

^{h)} περὶ] „παρὰ] Sic A. et P. περὶ Edd. priores.“ E Reitz.
Ed. acceperunt παρὰ recentt. Sed vid. Adnot. ⁱ⁾ ἐκατέ-
ρας] ἐκατέρων 2954. et 3011. ^{k)} δὴ] abest ab Aug. ¹⁾ Νομᾶν] „ex Solani emendatione: Νομᾶν enim Edd.“ Sic
et Aug. et Gorl. ^{m)} Σωκράτην] Σωκράτη 2954. ⁿ⁾ Ἴλως] „Ἴλλας] Sic Fl. H. J. Par. Ald. etc.“ At Navig. c. 43.
omnes Edd. exhibent Ἴλως praeter Ox. Cod., qui Ἴλλαν.
Ceterum vide de hoc Herculis amasio Theocrit. XIII. Idyll.
Apollon. Rhod. II, 1207. sq. et Serv. ad Virg. Bucol. VI, 43.
^{o)} καὶ ἄλλοι καλοὶ] καὶ ἄλλοι καὶ πολλοὶ καλοὶ 3011. pro-

hilaritatem adjumentum ha-
bent, quod fontes sunt duo
circa coenationem, risus al-
ter, alter vero voluptatis,
e quorum altero in ipso
convivii principio bibunt,
et quod superest jucunde et
cum risu agunt. Dicere
jam volo, nobilium homi-
num quos apud illos vide-
rim. Semideos quidem om-
nes, et qui ad Ilium pugna-
runt, praeter Locrum Aja-
cem: illum solum dicebant
in loco impiorum dare poe-
nas. Barbarorum vero Cy-

rum utrumque, et Scytham
Anacharsin, et Zamolxin
Thracem, et Numam Ita-
lum: ac praeter hos Lycur-
gum Lacedaemonium, et
Phocionem ac Tellum Athe-
nienses, et Sapientes, Pe-
riandro excepto. Vidi et-
iam Socratem Sophronisci
filium sermones caedentem
cum Nestore et Palamede.
Circa illum erant Hyacin-
thus Lacedaemonius, et
Thespiensis Narcissus, et
Hylas, et pulchri alii. Et
videbatur mihi amare Hy-

Ῥαδάμανθου· τὰ πολλὰ γοῦν ^{p)} ἐκείνον διήλεγχεν ^{q)}). ἐλέγστο p. 114.
 δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθος, καὶ ἠπειληκέναι πολλὰ ^{r)} p. 115.
 κίς ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἣν φλυαγῇ, καὶ μὴ θέλῃ ^{s)}),
 ἀφελὲς τὴν εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος οὐ πα-
 ρῆν, ἀλλ' ἐλέγστο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθείσῃ
 πόλει οἰκεῖν, χρῶμενος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις, οἷς συν-
 ἔγραψε (, πολιτεύεσθαι ^{t)}). Οἱ μέντοι ἄμφ' Ἀριστιππὸν τε 18
 καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδέεις τε ὄν-
 τες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἰ-
 σωπος ὁ Φρύγιος. τούτῳ ^{u)} δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῶ χρῶνται.
 Διογένης μὲν γε ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τοῦ τρόπου,
 ὥστε γῆμαι Λαῖδα τὴν ἑταῖραν, ὀρχεῖσθαι τε ὑπὸ μέθης πολ-
 λάκις ^{v)}) ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐ-

bante *Belino*. p) γοῦν] Ita 3011. et Gori. pro vulg. δ' οὖν.
 q) ἐκείνον διήλεγχεν] „ἐκείνῳ διελέγστο *Vorst.* emendat, ut
 infra c. 23. f. Edd. nostrae nihil mutant.“ r) θέλῃ] ἐθέλοι 3011.
 s) πολιτεύεσθαι] abest ab Aug. et recte quidem, ut mihi
 videtur. Sive enim commate post συνέγραψε posito, quemad-
 modum est in B. 1. 3. *Reitz.* et recentt., referas πολιτεύεσθαι
 ad ἐλέγστο, claudicat oratio; sive commate omisso, ut in A.
 1. et 2., συνέγραψε πολιτεύεσθαι conjungas, vereor, ut haec
 bene Graeca sint. Nihil dicam de jejuno Pleonasmō. Ergo
 pro suspecto notare placuit hoc verbum. t) τούτῳ] „τού-
 των male *Fl.* τούτῳ reliq. et P.“ u) ὥστε γῆμαι — πολ-
 λάκις] ὥστε γῆμαι μὲν Λαῖδα τ. ἑ. ὀρχεῖσθαι δὲ πολλάκις
 ὑπὸ μέθης ἀν. 2954. et 3011. cum quibus conspirat Gori. ita
 tamen, ut omitat verba ὑπὸ μέθης. *Belinus* saltem in *Pariss.*
 πολλάκις melius ante verba ὑπὸ μέθης collocari censet. ἑταῖ-
 ραν autem ipse correxi, quum prius fuisset scriptum ἑταῖραν,
 ut in *Catapl.* c. 6. et *Icarom.* c. 31. Recta scriptura servata

cinthum: multa sane illum
 redarguebant. Dicebatur au-
 tem iratus illi Rhadaman-
 thus, et saepe minatus esse,
 de insula se illum ejectu-
 rum, si nugas agere per-
 geret, et nollet dissimula-
 tione omiſsa convivari. Pla-
 to solus non aderat, sed
 dicebatur ipse quoque civi-
 tatem habitare a se confic-
 tam, eaque forma reipubli-
 cae, eisque, quas scripsis-

set, legibus uti. Aristip-
 pus quidem et Epicurus pri-
 mas hic ferebant, suaves
 homines, et gratiosi, et
 convivae commodi. Aderat
 etiam Aesopus Phryx, quo
 ut scurra ridiculario utun-
 tur. Verum Sinopenſis Dio-
 genes ita mutavit mores, ut
 Laida duxerit meretricem,
 ebriusque saepe ad saltan-
 dum consurgat, et vinolen-
 tas nugas agat. Stoicorum

- p. 115. δεις παρῆν· ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς ὄρ-
θιον ^{α)} λόφον. ἡκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ πρό-
τερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ξαν-
τὸν ἐλλεβορίσῃ ^{γ)}. τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς ^{ζ)} ἔλεγον ἐθέλειν
μὲν ἰλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι· μὴδὲ γὰρ αὐτὸ
τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἔστί. ἄλ-
p. 116. λως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθου, οἶμαι, κρῖσιν ἐδε-
δοίκεσαν, αἵτε καὶ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀνηρηκότες. πολλοὺς δὲ
αὐτῶν ἔρασκον ὁρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις ^{α)},
ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀνα-
19 στρέφειν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ ^{β)}. Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν οἱ ἀξιο-
λογώτατοι ^{γ)} τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα,
καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων
οὕτω φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδόν, πάντων ὁρώντων,
καὶ γυναιξί, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς

deprehenditur in Diall. Deor. XX, 10. Somn. s. Gall. c. 19.
et saepius. α) ὄρθιον] abest a 3011. probante *Belino*. γ) ἐλλεβορίσῃ] ἐλλεβορίσει 2954. et 3011. ζ) Ἀκαδημαϊ-
κοῦς] „Sic J. H. Fl. Par. etc. Ἀκαδημαϊκοὺς Coll.“ α) τοῖς
ἀφικνουμένοις] absunt ab Aug. β) ἐκ μέσης τῆς ὁ-
δοῦ] ἐκ τῆς μέσης τῆς ὁδοῦ 3011. γ) οἱ ἀξιολογώτατοι]
„λογικώτατοι Cod. Fl. Nihil mutant Edd. praeter Fl. quae
ἀξιολογώτατοι.“ Articulum vulgo omissum praefixi ex Aug.
et Gori.

aderat nemo: dicebantur e-
nim adhuc adscendere ardu-
um illum virtutis collem.
Audiebamus etiam de Chry-
sippo, non prius illi fas es-
se insulam ingredi, quam
elleboro quartum usus esset.
Academicos vero dicebant
velle quidem venire, sed
sustinere se adhuc, et con-
siderare: neque enim hoc
ipsum illos percipere, an
insula talis sit. Alioquin
etiam Rhadamanthi, puto,
iudicium metuunt, qui ip-
sum iudicandi instrumen-
tum sustulerint. Multos ve-

ro illorum, narrabant, im-
petu capto sequi eos, qui
veniant in insulam, sed ig-
navia quadam deficere, an-
te quam assequantur, et de
media via reverti. Hi qui-
dem igitur eorum, qui ade-
rant, maxime commemora-
biles. Maximo autem in
honore habent Achillem, et
post hunc, Theseum. De
coitu et rebus venereis ita
sentiant. Miscent corpora
publice, et in conspectu
omnium, cum mulieribus
pariter et cum maribus, et
nequaquam malum hoc illis

δοποιεῖ· **μόνος** δὲ **Σωκράτης** διαμύντο, ἡ μὲν ^{α)}) καθαρώς πλη- p. 116.
 σαίξει τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ ἐπιορκεῖν κατε-
 γίνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ἵκκινοθος, ἡ ὁ Νάρκισσος,
 ὠμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἤρνειτο. αἱ δὲ γυναῖκες εἰσι πᾶσι ^{ε)})
 κοιναι, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσι τοῦτο ^{ι')})
 μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βου-
 λομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες. Οὕτω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι 117. 20
 διεληλύθεισαν ^{ε)}), καὶ προσελθὼν ἐγὼ Ὀμηρῳ τῷ ποιητῇ, σχο-
 λῆς οὕσης ἀμφοῖν, τά τε ἄλλα ἐκυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἶη ^{h)}),
 λέγων τοῦτο ^{ι')}) μάλιστα παρ' ἡμῖν εἰσέτι ^{κ)}) νῦν ζητεῖσθαι. ὁ
 δὲ οὐδ' αὐτὸς ^{ι')}) μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν ὡς οἱ μὲν ^{μ)}) Χίον, οἱ
 δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ Κολοφώνιον ^{ν)}) αὐτὸν νομίζουσιν.
 εἶναι μέντοι ^{ο)}) ἔλεγε Βαβυλώνιος, καὶ παρὰ γε τοῖς πόλεταις ^{ρ)})

d) ἡ μὴ ν] ἡμῖν 3011. mendose. e) πᾶσι] Ita Bel. et Schm. pro vulg. πᾶσαι. Micyll. omnibus. f) τοῦτο] περὶ τοῦτο 2954. 3011. Bel. g) διεληλυθῆσαν] Ita Aug. 2954. 3011. Bel. Schm. pro vulg. διεληλυθῆσαν. h) εἴη] ἂν εἴη jubet Bel. temere. i) λέγων τοῦτο] „Nihil mutant Coll. et Edd.“ k) εἰς ἐτι] „εἰς-τι J. H. Fl. Ceterae recte, ut edidi.“ l) ὁ δὲ οὐδ' αὐτοῖς] „αὐτοῖς] Sic Pell. αὐτοῖς Edd. absurde, οὐκ, Isop. ante ἄγνοειν addit Cod. L.“ οὐδὲ αὐτοῖς 2954. 3011. Bel. Bip. Schm. ὁ δὲ οὐδ' αὐτοῖς recte Aug. Gorl. Olim autem legebatur ὁ δὲ αὐτοῖς, unde Reitz. fecerat ὁ δὲ αὐτοῖς, monente Gesnero, qui sic etiam verterat. m) ὡς οἱ μὲν] Ita Bel. Bip. et Schm. convenienter cum Codd. 2954. 3011. Aug. et Gorl. Olim fuerat οἱ μὲν γάρ. Xion ultro scripsi pro vulg. Xion. n) Κολοφώνιον] „Sic Anon. ap. Pell. Κολωφώνιον enim Edd.“ Recte jam B. 3. ο) μέντοι] γε addunt 2954. et 3011. p) πολίταις] „Alii πλείστοις Coll. Prius habent J. Fl. H. Par.“ Sed πλείστοις etiam 2954. et 3011.

videtur. Solus Socrates de-
 jerabat, se caste accedere
 ad juvenes: sed omnes pe-
 jerare illum judicabant. Sae-
 pe enim Hyacinthus aut
 Narcissus fatebantur: at ip-
 se negabat. Mulieres vero
 communes omnes (*omnibus*),
 neque invidet quisquam vi-
 ro alteri, sed hac in re ma-
 xime sunt Platonici. Prae-
 bent etiam pueri volentibus,
 nihil repugnantes. Duo non-

dum aut tres dies praeterierant, et accedens ad Homerum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo quaesivi, tum unde esset? dicens, illud maxime apud nos in hunc diem disputari. At ille aiebat, neque se ipsum ignorare, hos Chium, Smyrnaeum alios, multos Colophonium putare: se vero, dicebat, Babylonium esse, et apud cives non

- P. 117. οὐχ' Ὀμηρος, ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὅστερον δὲ ὁμηρεύ-
 σας παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξει τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ
 περὶ τῶν ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὕπ' ἐκείνου εἰσὶ
 γεγραμμένοι ^γ). καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ ^δ) εἶναι. κατεγί-
 νωσκον ^ε) οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γραμ-
 ματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπε-
 κέκριτο ^ζ), πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μῆνι-
 P. 118. δος ^η) τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο· καὶ εἶπεν ὃς ^θ), οὕτως ἐπελθεῖν
 αὐτῷ, μὴδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν κἀκεῖνο ἐπεθύμουν εἰ-
 δέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν τῆς Ἰλιάδος, ὥς
 πολλοί ^ι) φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν,
 ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γὰρ,
 ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο
 ἐποιοῦν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώραν. προσίων γὰρ
 αὖ ^κ) τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὃς προθύμως πάντα ἀπε-

γ) γεγραμμένοι εἰσὶν ἐγγεγραμμένοι Aug. 2954. 3011. ρ) αὐτοῦ] Ita vett. Edd. Sed Reitz. tacite mutavit in αὐτοῦ, et secuti sunt recentt. Αὐτοῦ autem esse suos ipsius, nec mutari debere, saepius jam observatum. s) κατεγίνωσκον] „Sic Fl. et Par. (nec non A. 1. 2. et B. 1. 3.) κατεγίγνωσκον J. et H.“ t) ἀπεκρίτο] ἀπεκρίναι 2954. 3011. Bel. u) μῆνιδος] Ita Edd. vett. μῆνιδος falso Reitz. et recentt. x) καὶ εἶπεν ὃς] καὶ ὃς εἶπεν Aug. 2954. 3011. Bel. Schm. deinde ἀπελθεῖν vitiose 3011. y) πολλοί] οἱ πολλοί Aug. z) αὖ] omittunt 2954. 3011. Gorl. Aug. deleri vult Bel. et vere delevit Schm. ignorantes illi omnes elegantem particu-

*Homerum vocari, sed Tigra-
 nem: deinde cum obses [Ho-
 merus] apud Graecos esset,
 nomen mutasse. Ad haec de
 versibus illius rejectis inter-
 rogabam, num scripti ab
 ipso essent? atque ille suos
 esse omnes confirmavit.
 Damnabam itaque Zenodo-
 ti et Aristarchi Grammati-
 corum frigiditas disputatio-
 nes. Ad haec cum satis re-
 spondisset, rursus interro-
 gavi, cur tandem ab ira A-
 chillis initium carminis fecis-*

*set? Et ille, ita sibi temere
 in mentem venisse. Etiam il-
 lud scire volebam, priorem-
 ne scripsisset Ulysseam Ili-
 ade, ut multi referunt? Ne-
 gabat. Caecum enim non
 fuisse, quod ipsum quoque
 de illo narrant, statim scie-
 bam. Utebatur enim ocu-
 lis: ut nec interrogatione
 opus esset. Saepe etiam a-
 lias hoc faciebam, si quan-
 do otiosum illum viderem,
 ut accedens ipsum interro-
 gare aliquid: atque ipse*

κρίνεται^{a)}), καὶ μάλιστα μετὰ^{b)} τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτη-^{p. 118.}
 σεν· ἦν γὰρ τις γραφή κατ' αὐτοῦ ἐπενηνεγμένη^{c)} ὕβρεως
 ὑπὸ Θεραΐτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔκωψε^{d)}), καὶ
 ἐνίκησεν Ὀμηρος, Ὀδυσσεὺς συνηγοροῦντος^{e)}). Κατὰ δὲ 21
 τοὺς αὐτοὺς χρόνους τούτους^{f)}), ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ
 Σάμιος, ἐπτάκις ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, ^{p. 119.}
 καὶ ἐκτελέσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον
 τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι^{g)} αὐ-
 τοῖς, ἐνδοιάζετο δὲ ἔτι πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὐφορβον αὐ-
 τὸν ὀνομάζειν χρῆ^{h)}). ὁ μὲντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ
 οὗτος, περιεφθορ, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ἀπτημένους· οὐ μὲν πα-
 ρεδέχθη γεⁱ⁾), καίτοι πολλὰ ἐκετεύων. Προϊόντος δὲ τοῦ χρό- ²²
 νου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια. ἡγωνοδέτει

lae usum cum Indicativo junctae, ut significet repetitam actionem eandem. Cf. modo Somn. c. 2. ἀποξέων ἄν — ἀνέπλκτων. Similem *Belinus* temeritatem et alibi admisit, ut *Piscat.* c. 12. ubi vid. *Varr. Lectt.* a) ἀπεκρίνεται] ἀπεκρίνατο 2954. et 3011. b) μετὰ] Hanc *Solani* conjecturam confirmarunt *Codd. Pariss.* et receperunt *Bip.* et *Schm.* pro vulg. κατὰ. c) ἐπενηνεγμένη] Ita *Bip.* et *Schm.* monente bene *Belino*, e 2954. 3011. *Aug.* et *Gorl.* Olim perperam ἐπενηνεγμένη. d) ἔκωψε] „ἔκωψε male *Edd.* plurimae. ἔκωψε recte *L. B.* 2. (1. et 3.) et *S.*“ e) συνηγοροῦντος] συνηγορεύοντος 2954. et 3011. quod quum probavit *Belinus*, cogitabat, opinor, de verbo συναγορεύειν, quo et ipso *Lucianus* eodem sensu utitur. Sed nihil opus est mutatione. f) τούτους] abest a 2954. et 3011. haud improbante *Belino*. g) συμπολιτεύεσθαι] συμπολιτεύεσθαι 2954. h) αὐτὸν ὀνομάζειν χρῆ] χρῆ αὐτὸν ὀνομάζειν 2954. *Bel. Bip. Schm.* i) γε] abest a *Gorl.*

promte ad omnia respondebat, inprimis post iudicium, cum vicisset. Erat enim dica illi scripta injuriae, a Thersite, quod contumeliose in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, caussam illius una agente Ulysse. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, septies mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot ani-

mae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem iudicatum est, eum versari secum: hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare, an Euphorbum, oporteret. Venit et Empedocles, circumustulatus, et toto assatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis supplicaret, receptus est. Procedente tempore certamen

- p. 119. δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραγμάτων διηγῆσθαι. ^{k)} πάλιν ^{k)} μὲν ἐνίκησε Κάρος ¹⁾ ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσεὺς περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ
- p. 120. Ἰση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθιπται, καὶ Ἐπειοῦ, ἀλλήλοισι συνελθόντων. παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται ἄθλα ^{m)} παρ' αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι, ὅστις ⁿ⁾ ἐνίκησε. ποιητῶν δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ παραπολὺ ἐκράτει Ὀμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅπως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἄθλα
- 23 ἦν ἅπασι στέφανος, πλακεῖς ^{o)} ἐκ πετρῶν ταωνίων ^{p)}. Ἄρτι δὲ τοῦ ἀγῶνος συντετελεσμένου ἡγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ ^{q)} τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀπορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον ἡγεῖσθαι δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸν Ἀραγααντῖνον, καὶ Βούσιριν ^{r)} τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδη ^{s)} τὸν Θρᾷκα, καὶ τοὺς περὶ Σκεί-

k) πάλιν] πάλιν Reitz. errore typographico, quem correxerunt recentt. 1) Κάρος] „Sic B. 2. (1. 3. A. 1.) J. H. et Par. cum Amst. Ceterae Κάρος. Κάρος Palm. Κάρος Gron.“ Kῆρος 2954. et 3011. quod corruptum nomen esse recte iudicat Belinus. Gorl. Kῆρος ἀφ' Ἡρ. omisso articulo. m) οὐ τίθεται ἄθλα] ἄθλα οὐ γίνεται 3011. recte Belino damnatum. n) ὅστις] Ita Aug. 2954. 3011. Bel. Bip. et Schm. pro vulg. τίς. o) πλακεῖς] „πλακῆς J. sola male.“ Sic tamen et A. 2. p) ταωνίων] ταωνίων 2954. 3011. q) χωρίῳ] χωρῶ 3011. ut c. 26. ex. r) Βούσιριν] „Βούσιν Edd. male.“ Sed Βούσιριν Aug. s) Διομήδη] Sic A. 1. 2.

instabat, quae Thanatusia [Mortualia] apud illos vocantur. Praesidebant Achilles quintum, Theseus septimum. Reliqua longum fuerit dicere: summa capita rerum enarrabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulysse. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Corinthi sepultus est, et Epei, inter se congressorum. Pancrati praemia apud illos non proponun-

tur. Cursu quis vicerit, non amplius recorder. Inter poetas re quidem vera multum Homerus praestabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona. Jam consummato autem certamine nunciantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, et Aegyptio Busiride, et Diome-

ρωνα, καὶ Πιτυοκάμπτην. ὥς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμαν- p. 121.
 θυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἡϊόνορος· ἤγειτο δὲ Θησεύς
 τε καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Ἄλας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ
 συμμίζαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλεύς τὰ
 πλεῖστα κατορθώσαντος. ἡρώστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ
 δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Ἀθλῶν ἐμάχετο.
 προσιόντων γὰρ ¹⁾ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσω-
 πον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς ²⁾ καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ ἀρι-
 στεῖον, καλὸς τε καὶ μέγας ³⁾ παρὰ δεισος ἐν τῷ προασταίῳ.
 ἔνθα ⁴⁾ συγκαλῶν τοὺς ἐταίρους *), διελέγετο, Νεκρακαδη-
 μίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας. Συλλαβόντες οὖν ⁵⁾ τοὺς 122. 24
 νενικημένους, καὶ δῆσαντες, αὐθις ⁶⁾ ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον
 κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὀμηρος,
 καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζειν ⁷⁾ τοῖς παρ' ἡμῖν

B. 1. 3. consentientes. Διομήδην Schol. et hinc forsā Reitz.
 et recentt. Restitui veterem Edd. lectionem vel propterea,
 quod in Homero Accusativus hujus nominis, licet Tydidæ,
 non hujus Thracis, fere legitur Διομήδεα, ut Iliad. VI, 235.
 et alibi. Ceterum h. l. etiam forma Διομήδην destituta est
 auctoritate satis idonea. t) προσιόντων γὰρ] προσιόν-
 των τε γὰρ 2954. προσιόντων τετάρων γὰρ τ. π. 3011. prave.
 u) ἐφ' οἷς] ἐν οἷς 2954. 3011. x) μέγας] μέγιστος 3011.
 et Aug. y) ἔνθα] ἐνθα καὶ Gorl. et Aug. non male quidem
 per se: verum non placent, quæ se excipiunt invicem: ἐφ'
 οἷς καὶ — ἐνθα καὶ etc. *) ἐταίρους] „ex Cod. L. ἑτέροις
 Edd. priores omnes.“ z) οὖν] δ' οὖν 2954. a) αὐθις]
 deest in 2954. et 3011. statim ἀπέπεμψαμεν 3011. b) κομί-

de Thrace, Scirone item at-
 que Pityocampe. His au-
 ditis Rhadamanthus emittit
 ad litora Heroas, quos du-
 cunt Theseus, et Achilles,
 et, qui jam resipuerat, A-
 jax Telamonius. Hi com-
 misso proelio pugnant: vin-
 cunt Heroës, egregia præ-
 sertim Achillis opera. Mul-
 to etiam melius Socrates in
 dextro cornu collocatus hic
 rem gerit, quam cum vivus
 ad Delium pugnaret. Ac-
 cedentibus enim hostibus

non fugit, nec avertit fa-
 ciem. Ea propter deinde
 virtutis ipsi præmium exi-
 mium decretum est, pul-
 cher magnusque hortus sub-
 urbanus. Hic postea con-
 vocatis sodalibus disputa-
 bat, Mortuorumque Acade-
 miae loco faciebat. Victos itaque comprehensos
 vinctosque iterum remise-
 runt, magis jam puniendos.
 Scripsit hanc quoque pug-
 nam Homerus, ac disceden-
 ti mihi dedit libros nostra-

p. 122. ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη,

Νῦν δέ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' οὖν κυάμους ἐψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὴν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰσιῶντό τε ^{c)} ἐπινίκια, καὶ ἐορτὴν μεγίστην ^{d)} ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρῳ ἐκαθέζετο, μυσσαστιόμενος τὴν 25 κυανοφαγίαν. Ἦδη δὲ μηνῶν ἕξ διεληλυθόντων, περὶ μεσοῦντα ^{e)} τὸν ἑβδομον, νεώτερα συνίστατο πράγματα ^{f)}. Κίνυρος ^{g)} γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἦρα πολὺν ^{h)} ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανῆς ἦν ἐπιμανῶς ⁱ⁾ ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γοῦν καὶ διένεινον ἀλλήλοισι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ προὔπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ^{k)} ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμνηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἀρπάσας ^{l)}

[εἰν] "deest in Fl. adest in aliis, et in P." c) τε] τὰ 3011. Belino probante. Scribendum fortassis τετὰ. d) μεγίστην] μεγάλην 2954. et 3011. e) περὶ μεσοῦντα] „περιμεσοῦντα uno verbo J. H. Fl. (et A. 1. 2.) Ceterae rectius disjungunt." f) πράγματα] πραγματεία 3011. g) Κίνυρος] Κίνυρος 2954. 3011. Belino probante. O Κίνυρος ὁ Aug. et Gorl. Vid. Adnot. h) πολὺν] ἐπὶ πολὺν 3011. i) ἐπιμανῶς] „ἐπιμῶς Schol. et Fl. Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P." Epimῶς etiam 2954. et 3011. Vid. Adnot. k) δὴ] δήποτα 2954. 3011. Bel. l) ἀρπάσας] „ἀρπάσαι. Sic recte Jens. ἀρ-

tibus hominibus adferendos. Verum postea hos non minus, quam alia, perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat:

Musa, mihi Heroum dic
praelia defunctorum.
Tum fabis coctis, qui apud
illos mos est, bello feliciter
administrato, epulas victo-
riae caussa instituunt, ce-
lebritatemque agunt maxi-
mam. Solus in partem il-
lius non venit Pythagoras,
sed cibo abstinens procul
sedit, abominatus illam fa-

bas edendi consuetudinem.
Jam sex menses peracti fue-
rant, cum circa medium sep-
timum, novi quid actum
est. Cinyrus Scinthari fi-
lius, magnus et pulcher qui
esset, diu jam amabat He-
lenam, et ipsum juvenem
apparebat ad furorem ab il-
la amari: saepe enim et in-
nuebant sibi invicem in con-
vivio, et propinabant, et
soli surgentes oberrabant
per silvam. Atque adeo prae
amore et consilii alterius
inopia consilia agitabat Ci-

τὴν Ἑλένην φυγεῖν. ἰδόκει δὲ κ' αἰνῆ ταῦτα, οἷχεσθαι ἀπ' αὐτῶν. p. 123. τας ἕς τινα τῶν ἐπικειμένων νήσαν, ἥτοι ἐς τὴν Φελλῶ, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν^m). συνωμότας δὲ πάλοι προσεβλήφεσανⁿ) τρεῖς τῶν ἐταίρων^o) τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους· τῷ μὲν- τοι πατρὶ οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπίστατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυ- θησόμενος^p). ὥς δ' ἰδόκει αὐτοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλήν· καὶ ἐπεὶ^q) νύξ ἐγένετο, ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν^r), (ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος^s). οἱ δὲ λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε 26 τὴν εὐνήν κενὴν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴσθη^t), καὶ τὸν ἀδελ- φὸν παραλαβὼν, ἦε πρὸς τὰ βασιλεία τοῦ Ῥαδάμανθυος^u). ἡμέρας δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον^x) οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν

πάσας Edd. " Post τὴν Ἑλένην Codd. 3011. Aug. et Gorl. ad- dunt φυγεῖν, servato ἀρπάσας. Secuta est Ed. Schm. m) Τυρόεσσαν] Τυρῶ 2954. 3011. Τυρῶ correctius certe Aug. et Gorl. n) προσεβλήφεσαν] συνειλήφεσαν 3011. o) ἐ- ταίρων], ἐτέρων male Fl. sola. p) κωλυθησόμενος] ,κολασθησόμενος Edd. plurimae. κολυθησόμενος J. et Fl. unde κολ. prima producta feci." Confirmat hanc emendationem Aug. q) ἐπεὶ] ἐπειδὴ 3011. Belin. r) παρῆν] παρήμην 3011. 2954. Aug. παρήμην ap. Schol. ἤμην, eram, etiam Diall. Mortt. XXVIII, 2. sine lectionis variatione. Alias tamen usita- tius, et apud Nostrum, forma ἦν, ut Diall. Mortt. XXIV, 1. Catapl. c. 15. et 27. Hermot. c. 24. etc. s) κεκοιμημέ- νος] κοιμώμενος 2954. κατακείμενος 3011. et Gorl. in cuius tamen marg. κοιμώμενος. t) ἴσθη] ἠφίει 2954. et 3011. e gloss. Recte confert Bel. c. 46. ejusd. Ver. Hist. u) ἦε πρὸς τὰ βασιλεία τοῦ Ῥαδ.] ἦλθε πρὸς τὸν βασιλεῖα τὸν Ῥαδάμανθον 2954. 3011. et Gorl. x) ἔλεγον] εἶπον 2954.

nyrus rapta Helena aufugi- endi. Placuit autem mu- lieri quoque aufugere in quandam adjacentium insu- larum, sive in Phello, sive in Tyroëssam. Conjuratos autem olim adsumserant tres sociorum meorum audacis- simos. Patri tamen haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibitum iri. Cum vero visum esset, co- gitata perfecerunt: oborta-

que nocte, me non praesen- te, (forte enim in coena- tione obdormiveram) clam reliquos, adsumta Helena, festinanter avecti sunt. Cir- ca mediam vero noctem evi- gilans Menelaus, cum va- cuum uxore torum sensis- set, clamorem sustulit, ad- sumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexit. Die exorto, videre se navim di- cebant speculatores, quae

- p. 123. ναῦν πολὺ ^γ) ἀπέχουσεν· οὕτω δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθους πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες ^z) περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτούς, ἄρτι ἐς τὸν γαλακτώδη ὠκεανόν ^a) ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυροῦσης, παρὰ τος—
- p. 124. οὗτον ἦλθον διαδρᾶναι· καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἀλύσει φοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη ἐδάκρυέ τε, καὶ ἡσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο ^b). τοὺς δ' ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ^c) ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθους, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὥς οὐδένα εἶπον, ἐκ τῶν αἰδολῶν δήσας, ἀπέπεμψεν ^d) ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγω—
- 27 θέντας. Ἐψηφίσαντο ^e) δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ^f) ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας ^g). ἔνθα ^h) δὴ ἐγὼ ἐποτνιαῶμην ⁱ) τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα

γ) πολλὴ] „οὐ πολλὴ J.“ Sic et 2954. et 3011. minus bene. z) ἐλαύνοντες] „Al. διώκοντες Coll. Nil mutant Edd.“ a) τὸν γαλακτώδη ὠκεανόν] τὸν γαλακτώδη τοῦ ὠκεανοῦ τόπον Aug. et 3011. Sic etiam 2954. omisso tamen articulo τοῦ. b) ἐνεκαλύπτετο] ἀμφοκαλύπτετο 3011. Belino probante. c) Κίνυρον] Κίνυραν 2954. et 3011. ut supra. d) ἀπέπεμψεν] ἐπέμψεν 2954. e) ἐψηφίσαντο] ἐψηφίσαντο 2954. et 3011. f) ἐκπέμπειν] καταπέμπειν 3011. g) ἐπιμείναντας] ἀναμείναντας 2954. h) ἐνθα] ἐνταῦθα 2954. 3011. Bel. i) ἐποτνιαῶμην] Ita Schol. probante Belino et Schaefero ad L. Bos de Ellipsis. p. 253. qui de hoc verbo conferri jubet Schol. ad Eurip. Orest. v. 213. Thom. Mag. p. 732. Abresch. Lectt. Aristaen. p. 245. et Ruhnkens. ad Tim.

multum jam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, jussit fugitivos persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, jam intrantes in lactens mare prope Tyroësam; tantillum aberat, quin aufugissent! revinctaque navis catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrumari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Ci-

nyrum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadamanthus, si qui alii quoque illorum essent conscii? negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, et malva verberatos antea. Decreverunt autem etiam nos intra diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre (conqueri) et lacrumari, quibus relictis bonis iterum oberraturus

ἔμελλον^k) ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὐθις πλανηθήσεσθαι. αὐτοῖς^{p.124.}
 μέντοι παρεμυθοῦντο λέγοντες, οὐ πολλῶν ἔτων ἀφίξεσθαι πάλιν ὥς αὐτούς^l)· καὶ μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τοῦ-
 πιδόν^m) παρεδίδικνυσανⁿ), πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ
 προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἐκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλον-
 τα, καὶ ὑποδείξαι μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφρασκεν ἀφίξεσθαι μὲν
 ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ^o) πρότερον πλανηθέντα, καὶ κιν-
 δυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τῆς ἐπανόδου προσθεῖναι
 ἡθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνύς^p) τὰς πλησίον νήσους (ἐφα-
 νοντο^q) δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη^r) ἔκτῃ πόρρωθεν)
 ταύτας μὲν εἶναι ἔφρασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ'
 ὧν δὴ^s), ἔφη, ὄρεῖς τὸ πολὺ πῦρ καίόμενον. ἔκτῃ δὲ ἐκείνῃ
 τῶν ὀνειρώων ἡ πόλις· μετ' αὐτήν^t) δὲ, ἡ τῆς Καλυψοῦς νῆ-^{p.125.}
 σος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὴν δὲ ταύτας παραπλεύ-

p. 321. Solenne autem nostro scriptori verbum ποτνιαῖσθαι.
 Vid. Somn. s. Gall. c. 20. ubi cum οἰμαῖζειν jungitur. Cf. De
 Merc. Cond. c. 17. Macroh. c. 23. Epist. Sat. c. 28. in. *Reitz-*
zius vero et recentt. secuti Edd. vet. ediderunt ἡνωμένην. k)
 ἔμελλον] ἔμελλον sola *Reitz.* operarum culpa, quam evita-
 runt recentt. l) ὥς αὐτούς] Ita *Schm.*, monente *Bel.*,
 secundum 3011. 2954. Aug. et Gorl. pro vulg. πρὸς αὐτούς.
 m) τοῦ πιδόν] τοῦ ποιδόν A. 2. mendose. n) παρσεδίδικνυ-
 σαν] ἐπεδίδικνυσαν 2954. et 3011. o) δὲ] abest a Gorl. p)
 δεικνύς] δεικνύς A. 2. q) ἐφάνοντο] ἐφάντο 2954.
 quod *Belinius* satis confidenter stabilisse sibi videtur, dum
 vertit: *il en paroissait*, et affirmat hanc esse *tourgnure attique*.
 r) καὶ ἄλλη] ἄλλη δὲ 3011. s) δὴ] ἤδη Aug. t) μετ'
 αὐτήν] μετὰ ταύτην 2954.

essem. Ipsi tamen consolari me, ac dicere, post annos non ita multos fore, ut ad se (*ipsos*) redeam, jamque mihi sellam, et accubitum in posterum *adsignandum* ostendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura mihi diceret, et navigationem praemonstraret. Respondit, venturum me post errores multos atque pericula in pa-

triam. Tempus autem reditus non jam volebat addicere: sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero quinque, et sex, et alia a longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, e quibus, inquit, ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum civitas: post illam Calypsus insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum per-

- p. 125. σης, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἡπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὕφ' ὕμῶν ^{u)} κατοικουμένη. ἐνταῦθα δὲ ^{x)} πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἤξεις εἰς τὴν ἐτέραν ^{y)} ἡπειρον. τοσαῦτ' εἶπε.
- 28 Καὶ ἀνασπάσας ἀπὸ τῆς γῆς μαλάχης εἶξεν, ὥρεξέ μοι, ταύτην ^{z)} κελύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις προσεῦχεσθαι· παρήνεσε δὲ καὶ, εἴ ποτε ἀφικοίμην ἐς τήνδε τὴν γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρα σκαλεύειν, μήτε δέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδί ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη ^{a)} πλησιάζειν. τούτων γὰρ ἂν ^{b)} μεμνημένον, ἐλπίδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμεν· καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν, συνεισιτώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπιούσῃ δ' ^{c)} ἔλθων πρὸς Ὅμηρον τὸν ποιητὴν, ἐδέχθη αὐτοῦ ποιῆσαι μοι δίστιχον ἐπὶ γράμμα. καὶ

u) ὕμῶν] „ex emendat. Solan. ἡμῶν Edd.“ Vid. Adnot. x) δὲ] δὴ Aug. y) ἐτέραν] ἡμετέραν 3011. cujus lectionis absurditatem adeo non vidit Bel., ut etiam unice eam probaverit. z) ταύτην] Olim hic locus sic legebatur: ὥρεξέ μοι ταύτην, κελύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτην προσεῦχεσθαι. Quae quum vidisset Belinus non facile scribi a Luciano potuisse ob repetitum ταύτην et ταύτη, optime ad exemplum Godd. Pariss., quibus jam etiam Aug. accessit, ita correxit, ut, ταύτην ejecto, ταύτη substitueret, omitteretque illud ταύτη, quod post κινδύνοις positum fuerat. Secuti Bip. et Schm. a) ἔτη] „ἔτι Fl. male. Recte cett.“ b) ἂν] vulgo omissum recte e 2954. 3011. et Aug. monente Belino, restituerat Schm. c) τῇ ἐπιούσῃ δ'] τῇ δ' ἐπιούσῃ 2954. 3011. Gorr. Bel. Bip. et Schm. At vid. Adnot. Deinceps πρὸς ἐλθὼν 3011.

venies in magnam continen-
tem, habitatae a vobis oppo-
sitam. Ibi vero multa passus,
gentibus peragratis multis, in-
ter homines versatus insocia-
biles, tandem aliquando in
continentem alteram pervenies.
Haec dixit, extractamque e
terra malvae radicem mihi
porrexit, jubens, in maxi-
mis ut periculis hanc invo-
carem, praecepitque, si quan-
do in hanc terram venissem,
ut neque gladio ignem fode-

rem, neque lupinos ederem;
neque puero duodeviginti an-
nis majore fruerer. Horum
memor si essem, spem habe-
rem reditus in hanc insulam.
Tum igitur ad navigatio-
nem necessaria paravi, et,
cum tempus esset, cum illis
epulatus sum. Postridie ejus
diei accedens ad Homerum
poëtam rogavi, ut duorum
mihi versiculorum inscrip-
tionem faceret; et, cum fe-
cisset, columellae de beryl-

ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα p. 125.
πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα ἦν τοιόνδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν

Εἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ^d) ἐς πατρίδα γαῖαν.

Μείνας δ' ἐκείνην ^e) τὴν ἡμέραν, τῆς ἐπιούσης ^f) ἀνηγόμην, 126. 29
τῶν ἡρώων παραπεμπόντων· ἔνθα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελ-
θὼν, λάθρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολήν εἰς ^g) Ὠγυ-
γίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδά-
μανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ἦν', εἰ ^h) καταχθείμεν ἐς
τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι ⁱ), ἅτε κατ' ἄλλην ἔμπο-
ρίαν πλέοντας ^k). ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη ἀέρα προοιόντες παρελη-
λύθειμεν ^l), ἀντίκα ἡμᾶς ὁδμή ^m) τε δεινὴ διεδέχετο, οἶον

d) φ[ίλην] ἔην (ἔην forte, ut in Gorl.) 2954. et 3011. e) ἐ-
κείνην] ἀνέκεινην 2954. 3011. Belin. f) τῆς ἐπιούσης]
„τῇ ἐπιούσῃ alios legere Coll. ajunt. At nostrae Edd. nihil
mutant.“ Τῇ ἐπιούσῃ Aug. At optime habet vulgata, etiam-
si severe judices ad legem Herodiani p. 472. Ed. Pieri. τῇ ἐπιού-
σῃ ἔρεῖς, μὴ προστιθεῖς τὴν ἡμέραν, τῆς δὲ ἐπιούσης ἡμέρας.
Nam h. l. ob antecedentia non poterat non omitti ἡμέρας.
Vide, quos Schaeferus laudat ad L. Bos p. 175. g) εἰς] ἐς
2954. Bel. Schm. h) ἦν', εἰ] „ἐάν Th. Mag. voc. εἰ. (i. e.
ἐάν pro εἰ, non pro ἦν' εἰ, habet Th. Mag.)“ Ev J. (i. e. ut
credo, ἐν habet J. pro ἦν', non pro ἦν' εἰ) ἦν' Fl. etc. recte.
Hujus confusae narrationis Reitzianae verum sensum intellec-
tum jam iri spero ex iis, quae ego inserenda putabam, lucu-
lentiore etiam fiet, ubi haec addidero: ἦν' εἰ habet A. 2. paene
ut Junt. sed ἦν' ἐάν 3011. Gorl. et Aug. prorsus ita, ut Thom.
Mag. i) συλλάβοι] συλλάβῃ 2954. 3011. Aug. et Gorl. Sed
veram lectionem servarunt Edd. k) πλέοντας] καταπλέον-
τας 2954. et 3011. l) παρεληλύθειμεν] προεληλύθειμεν
3011. m) ὁδμή] ὁσμῇ Aug. Gorl. 3011. 2954. Bel. Schm.
Sed vide supra c. 5.

lo gemma erectae ad ipsum
portum, inscripsi. Erat au-
tem epigramma hoc:

Lucianus Divis carus feli-
cibus isthaec

Omnia contuitus, patrias
remeavit ad urbes.

Moratus hunc diem, proximo
solvi. deducuntibus He-
roibus. Hic accedens etiam
Ulysses clam Penelopen dat
mihi epistolam in Ogygiam

insulam ferendam Calypso.
Miserat mihi comitem Rha-
damanthus portitorem Nau-
plium, ut, si deferremur
in insulas, nemo nos com-
prehenderet, qui alterius
negotii caussa navigaremus.
Cum vero bene olentem il-
lum aërem provecti exiissemus,
statim cum teter odor
nos excepit, tanquam as-
phalti et sulfuris picisque

p. 126. ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίττης ^{η)}), ἅμα καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥςπερ ἀπ' ἀνθρώπων ^{ο)}) ὀπτωμένων ^{π)}) καὶ ὁ ἀήρ ξοφερός, καὶ ὀμυγλώδης, καὶ κατέσταξεν ἐξ αὐτοῦ ^{α)}) δρύσας πιττίνη. καὶ μέντοι καὶ μαστίγων **30** ψόφος ἡκούετο, καὶ οἰμωγὴ ^{ρ)}) ἀνθρώπων πολλῶν. Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν. ἥς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης, καὶ ἀπόξυρος ^{ς)}), πέτραις καὶ τραχώσει ^{τ)}) κατεσκληκνῖα, δένδρον δὲ ^{υ)}) οὐδὲ ὕδαρ ἐνῆν· ἀνερχόμενοι ^{ζ)}) δὲ ὅμως κατὰ τοὺς κρημνοὺς, προΐμεν ^{η)}) διὰ τινος ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτρακτοῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χάρας ἐχούσης ^{θ)}). ἔλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἰρκ-

η) πίττης] Olim πίσης. Sed πίττης Aug. et Gorl. Mox in omnibus πιττίνη. Vid. Judic. Vocal. c. 8. in. ο) καὶ κνίσσα — ἀπ' ἀνθρώπων] καὶ κνίσσης δὲ πονηρᾶς, καὶ ἀφορήτου, ὥςπερ ἀνθρώπων 2954. 3011. Aug. et Gorl. minus bene. π) ὀπτωμένων] „Sic J. B. 2. Fr. Par. etc. Cfr. supra §. 21.“ Utilius conferetur Necyom. c. 14. q) ἐξ αὐτοῦ] „Sic Fl. εαυτοῦ male cett.“ Etiam Juntinam tradit Solanus in not. habere ἐξ αὐτοῦ. ρ) καὶ μέντοι — οἰμωγῇ] ἡκούμεν δὲ καὶ μαστίγων ψόφον καὶ οἰμωγὴν 2954. et 3011. Cf. Necyom. l. 1. s) ἀπόξυρος] „Ita dedi ex Fl. ἀπόξηρος Edd. reliq.“ t) πέτραις καὶ τραχώσει] πέτραις τραχέσι Schol. Aug. Gorl. 3011. Pro τραχώσει Schm. τραχῶσι. Vid. Adnot. υ) δένδρον δὲ] οὐδὲν addunt Gorl. 2954. 3011. Bel. Schm. Vid. Adnot. x) ἀνερχόμενοι] ἀφερπύσαντες 2954. et 3011. y) προΐμεν] προσήμιεν unus quidam Cod. Par., unde Belin. vult προήμιεν. Cur vero? Si tempus offendit, nescias imperitiamne Critici, an levitatem iudicii, magis mireris; si forma, cf. ἄπιμεν Diall. Mortt. XXVII, 1. et alia, quae hinc illinc collegit Fischer. Animadv. ad Weller. T. II. p. 504. z) ἐχούσης] Vulg. διελθόντες, ingratissima collisione cum sequente ἔλθόντες. Sed. Codd. 2954. 3011. Aug. et Gorl. praebent ἐχούσης, quod amplexi sunt Belin. et Schm. Videtur διελθόντες errori cuidam tribuendum, orto illi ex se-

una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab ustulatis hominibus: aërque obscurus et caliginosus, a quo stillaret ros quidam piceus. Verum et verberum sonus exaudiri, et ploratus hominum multorum. Ad reliquas non accessimus: in quam vero ex-

scendimus, ea erat ejusmodi. Tota in circuitu praecipit et squalida, saxis et asperis locis rigida: neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis et aculeis obsitum, regione admodum deformi; sic ad carcerem de-

τὴν, καὶ τὸ κολαστήριον, πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου p. 126.
 ἔδουμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἕδαφος αὐτὸ μαχαίραις καὶ σκόλοις
 πάντῃ ^{a)} ἐξηγνέσθαι, κύκλῳ δὲ ποταμοὶ περιέβρεον, ὁ μὲν
 βορβόρον, ὁ δεύτερος δὲ ^{b)} αἵματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πά- p. 127.
 νυ μέγας οὗτος καὶ ἀπέρατος ^{c)}. καὶ ἔρξει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ
 ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα ^{d)}. καὶ ἰχθύς δὲ εἶχε πολλοὺς,
 τοὺς μὲν θαλοῖς προσεικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξι πε-
 πυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους. Ἔξοδος δὲ μία, 31
 στενὴ διὰ πάντων ^{e)}. καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων ὁ Ἀθη-
 ναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τοῦ Ναυπλίου καθηγουμένου,
 ἐφωτῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ
 καὶ ^{f)} ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν· εἶδομεν δὲ καὶ
 τὸν Κίλυρον ^{g)} καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀπηρ-
 τημένον. προσετίθεισαν δὲ οἱ περιηγηταὶ καὶ τοὺς ἐκάστων

quente ἔλθόντες. a) πάντῃ] „παντὶ Fl. Sed cum vulg. fa-
 cit P.“ b) ὁ δεύτερος δὲ] ὁ δὲ δεύτερος 3011. c) ἀπέ-
 ρατος] „Sic J. Fl. etc. ἀπέραστος Par. sola.“ ἄμπερος 2954.
 3011. Aug. et Gorl. e glossemate. Bel. mavult ἀπέραντος,
 contra Suidae certe praeceptum, quem vide. Sed cf. simul
 Commentatores Aristophanis ad Nub. v. 3. d) θάλασσα]
 θάλαττα 2954. 3011. Belin. Schm. e) διὰ πάντων] ἢ ad-
 dunt 2954. et 3011. probante Belin. frustra. Διὰ παντὸς mallet
 Solan. f) καὶ] quod olim deerat, restituerunt Bip. et Schm.
 e 2954. 3011. Aug. et Gorl. g) Κίλυρον] Κίλυραν 2954.
 et 3011. ut supra.

lati ac suppliciorum locum,
 primo admiramur regionis
 ingenium. Solum enim ip-
 sum gladiis et aculeis undi-
 que effluit: in circuitu
 amnes tres fluunt, coeni u-
 nus, alter sanguinis, intus
 autem ignis: ingens
 hic et insuperabilis: fluit
 enim instar aquae, fluctus
 ut mare agit; piscesque ha-
 bet multos, torribus quos-
 dam similes, minores vero
 prunis, lychniscos appella-

bant. Ingressus unus per
 universos tres amnes, isque
 angustus, cui janitor adstat
 Timon Atheniensis. Ultra
 progressi tamen duce Nau-
 plio, vidimus puniri reges
 quidem multos, multos ve-
 ro etiam privatos: quorum
 quosdam etiam agnovimus.
 Vidimus etiam Cinyrum pu-
 dendis suspensum fumiga-
 ri. Adjiciebant monstrato-
 res nostri vitas singulorum,
 et caussas, propter quas pu-

- p. 127. βίους, καὶ (τὰς αἰτίας^h),) ἐφ' οἷςⁱ) κολάζονται^k). καὶ μεγίστας ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευδόμενοι τι^l) παρὰ^m) τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τάληθῇ συγγεγραφότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιοςⁿ) ἦν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί. τοὺτους οὖν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τοῦτιόν τας ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαντῶ ψεῦδος εἰπόντι συνηπιστάμην.
- 32 Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ἐπὶ τὴν^o) ναῦν, (οὐδὲ^p) γὰρ ἐδυνάμην^q) φέρειν τὴν ὄψιν,) ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπλευσα^r). καὶ μετ' ὀλίγον ἐφαίνετο πλησίον ἡ τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρά, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπασχε^s) δὲ καὶ αὕτη τι τοῖς ὀνείροις^t) παραπλήσιον· ὑπεχώρει γὰρ προσιοῦσιν ἡ-
p. 128. μῖν^u), καὶ ὑπέφευγε, καὶ πορθώτερον ὑπέβαινε. καταλαβόν-

h) τὰς αἰτίας] τ. αἰτίας A. 2. τ. ἀμαρτίας Aug. Suspectum omnino esse vid. in Adnot. i) ἐφ' οἷς] Ita Reitz. et omnes priores Edd. Sed ἐφ' αἷς 2954. 3011. Aug. et Gorl. quod receperunt, suadente Belino, Bip. et Schm. Vid. Adnot. k) κολάζονται] „Ita Fl. H. Par. etc. κολάζοντο male J.“ Ortum hoc ex mendo Aldinae 2. κολάζοντε. l) τι) deest in Gorl. m) παρὰ] „Sic P. et Edd. praeter J. quae perl.“ n) Κνίδιος] Κνηδῖος B. 1. et 3. o) τὴν] Olim omissum articulum restitui ex Aug. et Gorl. p) οὐδὲ] pro vulg. οὐ reposui ex Aug. Gorl. 2954. et 3011. q) ἐδυνάμην] ἡδυνάμην Aug. et Gorl. At cf. Diall. Mort. IX, 1. Catapl. extr. De Merc. Cond. c. 6. r) ἀπέπλευσα] „ἀπέπεμψα] Al. ἀπέπλευσα Coll. Prius tuentur Fl. J. H. Par.“ Cum Coll. faciunt 2954. 3011. Gorl. Aug. Bel. Schm. Vid. Adnot. s) ἔπασχε] εἰχε 2954. et 3011. t) αὕτη τι τοῖς ὀνείροις] Ita dedi ex Aug. venustiori ordine, quam ut olim legebatur, αὕτη τοῖς ὀνείροις τι παρ. u) προσιοῦσιν ἡμῖν] προσιόντων ἡμῶν 2954. et 3011. quod sine justa ratione praefert Belin.

nirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in vita mentiti essent aliquid, et qui vera non scripsissent; in quibus Ctesias etiam Cnidius erat, et Herodotus, et multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi, qui nullius mihi mendacii essem conscius. Celeriter igitur ad navim reversus, (ne-

que enim ferre spectaculum poteram,) salutato Nauplio solvi. Neque ita multo post Somniorum ex propinquo insula apparebat, obscura, et vix distinguenda visu. Accidebat quiddam et ipsi insulae, somniis simile. Recedebat enim accedentibus nobis, et subterfugiebat, subducebatque se longius. Tandem vero cum illam te-

τες δὲ ποτε αὐτήν, καὶ ἐσπλεύσαντες x) ἐς τὸν Ἰπνον y) λι-
μένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων,
ἢ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, περὶ δέειλην ὄψιαν ἀπεβαι-
νομεν· παρελθόντες δ' z) ἐς τὴν πόλιν a), πολλοὺς ὀνείρους
καὶ ποικίλους ἑωρῶμεν. πρῶτον δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως
εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' b) ἄλλω τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς· ὅς c) δὲ
καὶ μόνος ἐπεμνήσθη Ὀμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε.
Κύκλω μὲν περὶ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ 33
μήκωνες ὑψηλαί, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολὺ τι d)
πληθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίνεταί ὄρ-
νεον. ποταμὸς δὲ παραρρέει πλησίον, ὃ ὑπ' αὐτῶν e) καλού-
μενος Νυκτιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο παρὰ f) ταῖς πύλαις· ὀνό-
ματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος g), τῇ δὲ Παννυχία· ὃ δὲ
περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλὸς τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι τὴν
χροιάν h) ὁμοίωτος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο, καθά-

x) ἐσπλεύσαντες] „ἐπλεύσαντες J. Prius vero Fl. H. Par.“
y) Ἰπνον] „Ἰπνου Forst.“ Non male. z) δ' ἐς Aug.
a) πόλιν] „πύλιν] Ita Edd. quas vidi, omnes.“ Sed πόλιν,
quod Solan. conjecerat, 2954. 3011. Aug. Bel. Schm. b) ἐ-
πεὶ μηδ' ἐπεὶ δὲ μηδὲ 3011. c) ὅς] „An ἦς; Pell.“ At
pugnaret hoc cum legitimo verborum nexu. d) τι] τε 2954.
prave. e) ὃ ὑπ' αὐτῶν] Articulum vulgo omissum resti-
tuit e Codd. 2954. 3011. Gorl. Aug. quamquam nec male omit-
ti poterat. f) παρὰ] „Sic Il. J. Reliqq. περὶ.“ Παρὰ τὰς
πύλας male 2954. et 3011. g) Νήγρετος] Νήγρετος 2954.
h) χροιά] χροάν 2954. 3011. Gorl. Aug. Bel. Schm. Sed

neremus, invecti in portum, qui Hypnus [Somnus] dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis [Galli Galinacei] sacrum est, sero crepusculo descendimus, progressique intra portam (in urbem) somnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea scripserit; qui autem solus mentionem illius fecit, Homerus, non satis scripserit accurate. In ambitu totius insulae stat

silva: arbores in ea sunt procera papavera, et mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus [Noctivagus] ab illis dictus: et fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos [Inexperrectus] et Pannychia [Pernox]. Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae ejus sunt non duae, ut

- p. 128. περ' Ὀμηρος εἶρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς
 p. 129. Βλακείας πεδίον ἀποβλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾷ, ἡ δὲ κεράμου ¹⁾
 πεποιημένη, καθ' ἧς ἐλέγοντο ἀποδημεῖν αὐτῶν οἷ τε φοβεροί,
 καὶ φονικοὶ ^{k)}, καὶ ἀπνηεῖς· δύο δὲ πρὸς τὸν λιμένα, καὶ
 τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κεράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἧς ἡμεῖς παρήλ-
 θομεν, ἐλεφάντιναι ¹⁾. εἰσιόντι ^{m)} δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ
 μὲν ἔστι τὸ Νυκτῶον· σέβουσι γὰρ θεῶν ⁿ⁾ ταύτην μάλιστα,
 καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα· ἐκείνῳ ^{o)} δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱε-
 ρὸν πεποιήται. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ Ἰππου βασιλεία. οὗ-
 τος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πε-
 ποιημένους, Ταραξιῶνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτοκλέα
 τὸν Φαντασίλωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγὴ τίς ^{p)} ἔστιν,
 ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης καὶ
 Ἀληθείας· ἔνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἔστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ μαντεῖον,

χρόαν debebat scribi. Quodsi vere χρόαν, non χροάν, in
 Codd. legitur, ut certe *Bel.* et *Schm.* referunt, mendum ego ha-
 beo χρόαν, ex genuino χροαίν ortum. Retinebam itaque vulga-
 tam formam: ceterum utraque promiscue utitur *Lucianus*, ut
 ex Indice patebit. i) κεράμου] ἐκ κεράμου 2954. 3011.
 Gorl. Aug. *Bel. Schm.* At vid. Adnot. k) φονικοί] „φοι-
 νικοὶ male J. sola.“ l) αἱ μὲν κεράτιναι — ἐλεφάντι-
 ναι] ἡ μὲν κερατίνη, ἡ δὲ, καθ' ἣν παρήλθομεν, ἐλεφαντίνη
 2954. 3011. *Belin.* ἡ μὲν κερατίνη, καθ' ἣν ἡμεῖς παρήλθομεν,
 ἡ δὲ ἐλεφαντίνη Gorl. corrupte. Cf. cap. 32. m) εἰσιόντι]
 Ita 2954. 3011. Aug. Gorl. *Bel. Schm.* pro vulg. εἰσιόντων. n)
 σέβουσι γὰρ θεῶν] σέβ. δὲ θεῶν 3011. o) ἐκείνῳ] ἐκεῖ-
 νο 2954. p) τίς] vulgo omissum restituiimus cum *Schm.* e
 2954. 3011. Aug. et Gorl.

Homerus dixit, sed qua-
 tuor: quarum duae stupo-
 ris campum respiciunt, fer-
 rea altera, altera lateritia,
 quibus commeare dicuntur
 somnia terribilia, cruenta,
 crudelia; duae versus por-
 tum et mare, cornea altera,
 altera, qua nos transivimus,
 eburnea. Ingredienti in ur-
 bem ad dextram est Noctis
 templum; hanc enim Deo-
 rum maxime colunt, et A-
 lectryonem; illi vero prope

portum aedes collocata est:
 ad sinistram Somni regia.
 Hic scilicet apud illos im-
 perat, facitque sibi Satra-
 pas et imperii sui vicarios
 duo, Taraxionem Mataeo-
 genis filium [*Terriculum Va-*
nipori], et Plutoclen Phan-
 tasionis [*Divitiglorium Ima-*
ginarii]. In medio foro fons
 est, Careotin [*Gravisomnem*]
 appellant, et templa prope
 duo, Deceptionis ac Veri-
 tatis. Ibi adytum quoque

οὐ προειστήκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ὑποκρι- p. 129.
 τῆς, ταύτης παρὰ ^{q)} τοῦ Ἰππону λαγῶν τῆς τιμῆς. Αὐτῶν 34
 μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα ἢ αὐτή. ἄλλ' οἱ μὲν
 μακροὶ τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς ^{r)}, οἱ δὲ μικροὶ ^{s)} καὶ ἄμορ-
 φοι, καὶ οἱ μὲν χροῦσεσι, ὡς ἐδόκουν· οἱ δὲ ταπεινοὶ τε καὶ εὐτελεῖς, p. 130.
 ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ πτερωτοὶ τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι
 καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλείας, οἱ δὲ καὶ ^{t)}
 ἐς θεοὺς, οἱ δ' ^{u)} ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι ^{x)}. πολ-
 λούς δὲ αὐτῶν καὶ ἔγνωρίσαμεν, πάσαι παρ' ἡμῶν ἐωρακότες.
 οἱ δὲ καὶ ^{y)} προσήεσαν, καὶ ἡσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις
 ἰπάρχοντες· καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατακοιμίσαντες,
 πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τὴν τε ἄλλην ὑποδοχὴν ^{z)}
 μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες ^{a)}, καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλείας

q) παρὰ] „Sic recte Fl. et Par. Ceterae περὶ, ne J. et All.
 quidem excepta.“ Sed ἐπὶ Salm. et Amst. r) καὶ καλοὶ
 καὶ ἡδεῖς] καὶ μαλακοὶ, καὶ καλοὶ καὶ εὐειδεῖς 2954. 3011.
 Aug. Gorl. Bel. Schm. At suspecta mihi haec vel ob vocem
 εὐειδεῖς cum καλοὶ conjunctam. Et μαλακοὶ non minus, quam
 quod sequitur huic respondens σκληροὶ, alienae manus addi-
 tamenta esse videntur, quippe desiderantis aliquid ad descrip-
 tionem omnibus numeris absolutam. s) οἱ δὲ μικροὶ] οἱ
 δὲ σκληροὶ, μικροὶ 2954. 3011. Aug. Gorl. Belin. Schm. frigido
 asyndeto. Cf. not. praeced. t) οἱ δὲ καὶ] Ita 2954. 3011.
 Bel. et Schm. pro vulg. οἱ δ'. u) οἱ δ'] Ita, re ipsa flagi-
 tante, correxi, quod huc usque vulgabatur, οἷδ', frequen-
 tissimo vitio. x) διεσκευασμένοι] κεκοσμημένοι Schm.
 cum 2954. 3011. et Gorl. At vid. Adnot. y) οἱ δὲ καὶ] οἱ
 δὴ Aug. mendose. z) ὑποδοχὴν] „Al. παρασκευὴν Coll.
 Vulgatae favent J. Fl. H. Par.“ a) παρασκευάσαντες]
 κατασκευάσαντες 3011.

illis est et oraculum, cujus
 antistes propheta Antiphon
 [Contradictor], somniorum
 conector, hunc a Somno
 honorem nactus. Ipsorum
 autem somniorum neque
 natura eadem, neque spe-
 cies, sed alia procera, et
 formosa, atque jucunda,
 parva alia et informia, et
 alia quidem aurea, ut vide-
 bantur, humilia alia vilia-
 que. Erant in illis et alata

quaedam et prodigiosae fi-
 gurae, alia tanquam ad
 pompam ornata, in reges,
 in Deos, inquam, inque a-
 lia ejusdem modi ornata.
 Quaedam agnoscebamus o-
 lim domi nostrae visa. Quae-
 dam adibant nos, et saluta-
 bant, tanquam familiaria:
 prehensosque nos et sopi-
 tos, splendide admodum et
 dextre accipiebant, tum re-
 liquo paratu magnifico, tum

- p. 130. τε ποιήσῃν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπήγον ἡμᾶς ἐς τὰς πα-
 τρίδας, καὶ τοὺς οἰκίους ἐπεδείκνυνον, καὶ αὐθιμερὸν ἐπα-
 35 νῆγον. Ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἕσας νύκτας παρ'
 αὐτοῖς ξομένημεν, καθεύδοντες, εὐωχοῦμενοι ^{b)}). ἔπειτα δὲ
 ἄφνω βροντῆς μεγάλης καταβροχέεισθαι, ἐγρόμενοι ^{c)}), καὶ ἀνα-
 θορόντες, ἀνήχθημεν ἐπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκείθεν τῇ
 Ὠγυγίᾳ ^{d)} νῆσῳ προσσχόντες ^{e)}), ἀποβαλόμενοι ^{f)}). πρότερον
 δ' ἐγὼ λύσας τὴν ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν
 δὲ τοιάδε ^{g)}). ΟΛΤΣΣΕΤΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με,
 ὡς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδὴν κατασκευασά-
 μενος, ναυαγία χρησάμενον ^{h)}), καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας δια-
 σωθέντα ⁱ⁾) εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ᾧ ἐς τὴν οὐ-
 p. 131. κίαν ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς μνηστῆ-
 ρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ' ^{k)}) ἅπαν-

b) εὐωχοῦμενοι] καὶ εὐωχ. 2954. 3011. Gorl. Belin. Schm.
 At vid. Adnot. c) ἐγρόμενοι] ἀνεγρόμενοι iidem omnes.
 Sed valde me offendit triplex ἀνά in verbis sese invicem exci-
 pientibus. Et tuentur probam vocem omnes Edd. vett. Modo
 μεγάλως habet B. 3. pro μεγάλης. d) Ὠγυγία] „Ald. J. etc.
 Ὀγυγία Par. male, cum tamen eadem id recte habeat c. 29.“
 e) προσσχόντες] Olim προσχόντες, unde Schm. fingi iubet
 προσέχοντες. Leviores nos adhibuimus medelam. Cf. Ver.
 Hist. 1, 6. f) ἀποβαλόμενοι] ἐπιβαλόμενοι 3011. g) τοι-
 αῖδε] Sic Edd. vett. Cod. Aug. et Ed. Schm. Sed Reitz. et Bip.
 Τοιάδε, ut Reitzius solet, vel contra librorum fidem. h)
 χρησάμενον] „Sic recte B. 2. (et 3.) Par. S. χρησάμενος
 male J. Fl. H.“ Nec non A. 1, 2. et B. 1. i) διασωθέν-
 τα] διασωθῆναι, ejecto praecedente καί, 2954. 3011. Belin.
 k) δ'] δὲ 2954. 3011. Schm.

quod reges nos Satrapasque
 se factura pollicebantur.
 Quaedam nos etiam in pa-
 triam quemque suam abdu-
 cebant, et familiares nobis
 nostros ostendebant, eo-
 demque die reducebant. Dies
 igitur triginta noctesque to-
 tidem apud illa mansimus,
 dormientes, coenantes. De-
 inde vero, tonitru subito
 erumpente maximo excitati
 et exsistentes, cibariis navi
 impositis, solvimus. Tertio

inde die ad Ogygiam insu-
 lam impulsus exscendimus.
 Prius autem ego soluta epi-
 stola, quae scripta in ea
 fuerant, legi. Erant ista:
 ULYSSES CALYPSO S.
 Noveris, me, cum primum
 abs te navicula constructa a-
 vectus essem, facto naufraga-
 gio, vix servatum a Leuco-
 thea in Phaeacum regionem:
 a quibus domum dimissus:
 procos uxoris multos depre-
 hendi, luxuriose nostris rebus

τας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γενομένου, P. 131.
 ἀνηρέθην. καὶ νῦν εἰμι ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάνυ μετανοῶν
 ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ διαίταν, καὶ τὴν ὑπὸ σου
 προτεινομένην ἀθανασίαν. ἦν οὖν καιροῦ λάβωμαι, ἀποδράς
 ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα μὲν ἰδήλου ἢ ἐπιστολῇ, καὶ περὶ
 ἡμῶν, ὅπως ξενισθῆμεν ¹). Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ 36
 θαλάττης ^m), εὗρον τὸ σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε,
 καὶ αὐτὴν ταλασιουργοῦσαν. ὥς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ
 ἐπελέξατο ⁿ), πρῶτα μὲν ἐπιτολὴν ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρε-
 κάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίᾳ ^o), καὶ εἰστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ
 Ὀδυσσεῶς ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὅποια τε ^p)
 εἴη ^q) τὴν ὄψιν, καὶ εἰ σωφρονοίη ^r), καθάπερ Ὀδυσσεὺς
 πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμε-

- 1) ξενισθῆμεν] ξενισθῶμεν 2954. et 3011. m) θαλάττης] τῆς θαλ. Aug. et Gorl. At non opus est Articulo, quem-
 admodum nec infra in formula ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν. n) ἐ-
 πελέξατο] „ὑπεδέξατο] constans Edd. lectio.“ Sed Codd.
 Pariss. et cum his consentientes Gorl. et Aug. exhibent ἐπελέ-
 ξατο, quod Solanus conjecerat. Jure receperunt Bip. et Schm.
 Vid. Adnot. o) ἐπὶ ξενίᾳ] Vulg. ἐπὶ ξενίαν. Sed ἐπὶ ξε-
 νία 2954. et 3011. unde Belin. vult ξένια (haec enim est ejus
 sententia vitiose prolata) recte autem et e Luciani more ἐπὶ
 ξενίᾳ Gorl. et Aug. ut Icarom. c. 23. et supra I, 29. Omnino
 vid. Sturz. Lex. Xenoph. Tom. III. p. 218. p) ὅποια τε]
 Vulg. ὅποια, ommissa particula. Sed ὅποια recte jam scripse-
 rat Schm. et τε, monente Belino, interposuerunt Bip. et Schm.
 e Codd. 2954. 3011. Gorl. et Aug. q) εἴη] „εἴη J. Ald. H.
 2. prius cett.“ r) σωφρονοίη] „σωφρονοίην Al. ajunt Coll.
 σωφρῶν (σώφρων;) 2954. et 3011.

fruentes: interfectis vero om-
 nibus, deinde a Telegono, qui
 ex Circe mihi natus fuerat,
 interemptus sum, et nunc in
 Beatorum versor insula. Val-
 de autem me poenitet reliquisse
 illam apud te commorationem,
 promissamque a te immortalitatem.
 Si igitur opportunitatem
 nactus fuero, fugam cā-
 pessam, atque ad te veniam.
 Haec significabat epistola,
 praetereaue de nobis ali-
 quid, ut hospitally tracta-

remur. Ego vero aliquan-
 tum progressus a mari, spe-
 luncam inveni, qualem Ho-
 merus dixerat, ipsamque in-
 tentam lanificio. Cum vero
 sumtam epistolam legisset,
 primo quidem multum la-
 crumarum fudit; deinde in
 hospitium nos invitavit, ac-
 cepitque splendide, ac de
 Ulysse interrogavit, et de
 Penelope, qualis esset facie,
 adcone casta esset, prout Ulys-
 ses olim de illa sit gloriatus?

- p. 131. θα ^α), ἐξ ὧν εἰκάχομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπειθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἡϊόνος ^ι) ἐκοιμήθημεν.
- 37 Ἐωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς
- p. 132. Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων ληστεύοντες τοὺς παραπλέοντας ^υ). τὰ πλοῖα ^χ) δ' ἔχουσι μέγιστα ^γ) κολοκύνθινα, τὸ μήκος πηχέων ἐξήκοντα ^ζ). ἐπειδὴν γὰρ ξηράνωσι ^α), κοιλάναντες αὐτήν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριάνην, ἐμπλέουσιν· ἰστοῖς μέντοι ^β) χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης, τῷ φύλλῳ τῆς κολοκύνθους. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατετραυμάτιζον, βάλλοντες, ἀντὶ λίθων ^ς), τῷ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχωμάως δ' ἐπιπολὺν ναυμαχοῦν-

α) ἀπεκρινόμεθα] ἀπεκρινάμεθα iidem, temere probante *Belin.* ι) τῆς ἡϊόνος] ἐπὶ τῆς ἡϊόνος *Aug.* minus bene. υ) παραπλέοντας] „περικλέοντας” *Leg. παρὰπλ. Solan.* *Vulg. servant Edd. omnes.*“ *Solani conjecturam confirmatam Codd. 3011. Gorl. et Aug. receperunt Bip. et Schm. et expresserant jam Gesnerus, et Wieland.* χ) τὰ πλοῖα] *Articulum vulgo omissum, praeunte Schm. restitui e 2954. 3011. et Gorl.* γ) μέγιστα] μεγάλα iid. et *Schm.* ζ) ἐξήκοντα] Ita 2954. 3011. *Aug. Gorl. Belin. Schm. Vulg. ἔξ. Vid. Adnot.* α) ξηράνωσι] *Vulg. ξηρανῶσι. Sed ξηρανῶσι 2954. et 3011. ξηρανῶσι τὴν κολοκύνθιν abjecto Participio Gorl. τὴν κολοκύνθιν κοιλάναντες Aug. Quid vulgatae voci αὐτὴν in hoc utroque Cod. acciderit, non refert Schm. Vid. Adnot.* β) μέντοι] μὲν 3011. *Belin. Schm.* c) ἀντὶ λίθων] absunt a 2954. et 3011. probante *Belino*, qui ea pro glossemate habet.

Nos respondere ea, quibus delectari illam conſpicere-mus. Tum reversi in na-vim, prope litus dormivi-mus. Mane vero, vehemen-tiori exorto vento, solvi-mus. Biduo inde tempesta-tibus jactati, die tertio in Colocynthopiratas incidi-mus. Hi sunt homines feri, de propinquis insulis latro-cinia exercentes contra hos, qui praeternavigant. Na-

ves habent maximas de co-locynthide, longitudine cu-bitorum sex. Cum enim siccarunt colocynthidem, ex-cavatam, demtis medullis, instruunt, malis utentes a-rundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi i-gitur, impetu in nos facto, duarum navium sociis pug-nant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cu-curbitarum seminibus. Cum

τες περὶ μεσημβρίαν, εἶδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρα—P. 132.
 τῶν, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλ-
 λήλοις, ὥς ἔδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκείνοι ^{d)} ἤσθοντο αὐτοὺς
 ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν ὀλιγώρησαν ^{e)}, τραπομένοι δ' ἐπ' ἐκεί-
 νους ἐναυμάχουν. Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὁδόν, 38
 ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους· καὶ δῆλοι ἦσαν
 κρατήσαντες ^{f)} οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ πλείους (πέντε γὰρ P. 133.
 εἶχον πληρώματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ
 γὰρ πλοῖα ἣν αὐτοῖς κεύφη ^{g)}, καρύων ἡμίτομα, κεκνωμέ-
 να, μέγεθος δὲ ^{h)} ἐκάστου ἡμιτόμου ⁱ⁾ ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ
 πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς ^{k)}, ἰώμεθ' αὖτε τοὺς
 τραυματίας, καὶ τολοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὥς ἐπίπαν ἤμεν ^{l)},
 αἰεὶ τινὰς ἐπιβουλὰς προσδεχόμενοι, οὐ μάτην. Οὕτω γοῦν 39
 δεδύκει ^{m)} ὁ ἥλιος, καὶ ἀπὸ τινος ἐρήμης ⁿ⁾ νήσου προσή-

- d) κἀκείνοι] ἐκείνοι iid. et Gorl. in quo et ἐπεὶ pro ἐπειδὴ.
 e) ὀλιγώρησαν] „ὀλιγώρησαν sine augm. Edd. J. Fl. H.
 Par. Ald. B. 2. (1. et 3.) Sed ὀλιγ. S.“ Cf. Hermot. c. 63.
 f) κρατήσαντες] Ita A. 1. 2. Salm. Codd. 2954. 3011. Bip.
 Schm. Sed κρατήσαντες Reitz. cum B. 1. et 3. g) κεύ-
 φη] „Sic L. et Fl. κεύφινα Edd. ceterae.“ κεύφη etiam
 Schol. h) δὲ] vulgo omissum interjecimus cum Schm. e 2954.
 3011. et Aug. i) ἡμιτόμου] ἡμιτομίον 3011. k) ἀπ-
 τοὺς] αὐτοὺς Abresch. Dilucc. Thuc. p. 540. ἀπεκρύψαμεν
 αὐτοὺς Solan. At vid. Adnot. l) ὥς ἐπίπαν ἤμεν] ἤμεν
 ὥς ἐπίπαν 3011. m) δεδύκει] ἐδεδύκει 3011. 2954. Bel. Cf.
 τεθνήκει supra c. 1. extr. et alia plura exempla. n) ἐρήμης]

diu aequo Marte pugnasse-
 mus, circa meridiem vide-
 mus a tergo Colocynthopi-
 ratarum adnavigantes Ca-
 ryonautas [nucinautas]: e-
 rant autem, ut demonstra-
 runt, inimici. Nam illi et-
 iam, cum adventare hos sen-
 tirent, omissis nobis, con-
 versi ad ipsos pugnarunt de
 navibus. Nos interim velo
 sublato fugimus, pugnan-
 tesque eos reliquimus. Et
 apparebat, victores futuros
 Caryonautas, ut plures: ple-
 nas enim sociis quinque na-

ves habebant, pugnabant-
 que de robustioribus navi-
 giis. Nempe naves ipsis e-
 rant de putaminibus (puta-
 mina), dimidiatae naves et
 excavatae. Magnitudo u-
 niuscujusque nucis dimi-
 diae in longum passus quin-
 decim. E conspectu horum
 cum venissemus, curavimus
 saucios, atque ab eo tem-
 pore in armis plerumque fui-
 mus, semper aliquas sus-
 picati insidias. Neque fru-
 stra. Nondum enim sol oc-
 ciderat, cum a deserta qua-

- p. 133. λαυνον ἡμῖν ὅσον εἴκοσιν ^ο) ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λησται καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφαλῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν ^ρ), ἀλλὰ τρωθέν-
 40 τες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον. Περὶ δὲ τὸ
 p. 134. μεδονύκτιον, γαλήνης οὐσης, ἐλάθομεν προσκειλάντες ^q) ἀλκύνος ^ρ) καλιᾶ παμμεγέθει. σταδίων που ἐξήκοντα ἦν αὐ-
 τη ^α) τὸ περίμετρον· ἐπέπλει ^τ) δὲ ἡ ἀλκυὼν, τὰ ὡὰ θάλ-
 πουσα, οὐ πολὺ μείων τῆς καλιᾶς· καὶ δὴ ἀναπταμένη, μι-
 κροῦ μὲν κατέδυσσε τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὥχeto
 γοῦν ^u) φεύγουσα, γοερὰν τινα φωνὴν προῖεμένη. ἐπιβάν-
 τες ^x) δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν
 καλιὰν, σχεδία μεγάλη προσεικυῖαν, ἐκ δένδρων μεγάλων

ἐρήμον 2954. et 3011. ο) εἴκοσιν] „εἰκόσαι P. εἴκοσι M. εἴκοσιν reliquae.“ p) ὑπέμειναν] ὑπέμενον 3011. q) προσκειλάντες] Priores Edd. omnes communi vitio προσωκείλαντες, quod correxi, assentiente Gorl. Cf. Timon. c. 3. r) ἀλκυόνης] Ita Edd. vett. et mox ἀλκυὼν, sed Reitzio et recentt. Ἀλκύνος et Ἀλκυὼν placuit. Vid. ad I, 32. s) σταδίων που ἐξήκοντα ἦν αὐτῇ] σταδίων ἦν αὐτῇ ἐξήκοντα 2954. et 3011. t) ἐπέπλει] ἐπέπλεε 2954. ἐπλεε 3011. u) γοῦν] δ' οὖν 2954. et Gorl. x) ἐπιβάντες] ἐσβάντες 2954. et 3011.

dam insula versus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini sui tuto ferebant, exsultantesque eorum instar hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc illinc consistentes jaculati in nos sunt sepias siccitas et oculos cancrorum. Nobis vero sagittas et jacula mittentibus, non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insulam. Circa mediam noctem, tran-

quillo mari, imprudentes offendimus ad halcyonis nidum maximum: stadiorum circiter sexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem halcyon ova incubans, non multo minor nido suo. Atque illa evolans parum aberat, quin mergeret navim nostram vento alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Descendimus, cum jam illucesceret, nidumque inspeximus, magnae rati similem, constructae ex arboribus magnis: in-

συμπεφορημένην γ). ἐπὴν δὲ καὶ ὡς πεντακόσια, ἕκαστον αὐ- p. 134.
τῶν Χίου λίθου περιπληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ
ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. πελέκσει γοῦν διακόψαντες
ἐν τῶν ὠν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκόλαψαμεν, εἰκοσι γυπῶν
ἀδρότερον ζ). Ἐπεὶ δὲ πλείοντες ἀπείχομεν α) τῆς καλιᾶς ὅσον 41
σταδίου διακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια β)
ἐπεσημαίνεν γ). ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτε-
ρύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος δ) φα-
λακρὸς ἦδη ὦν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντως ἦδη ε) παραδοξό-
τατον, ὁ γὰρ ἰστός τῆς νεᾶς ἐξεβλάστησε ς), καὶ κλάδους ἀνέ-
φυνσε ζ), καὶ ἐπ' ἄκρῳ η) ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν
σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὕτω πέπειροι ι). ταῦτ' ἰδόντες,
ὡς τὸ κ) εἰκός, ἐταράχθημεν, καὶ ἠνύχόμεθα τοῖς θεοῖς ἀπο- p. 135.

γ) συμπεφορημένην] συμπεπηγμένην conj. Belin. At cf. Amorr. c. 37. Μεγάλων, quod in Edd. deerat, supplevi ex Aug. Gorl. 2954. et 3011. ζ) ἀδρότερον] „Adspirate Fl. Ald. Par. B. 2. S. H. ἀδρ. J. male.“ Sic et A. 2. α) ἀπείχομεν] „ἀπέσχομεν] Alii ἀπείχομεν Coll. Nihil mutant Edd.“ Illud confirmant 2954. et 3011. et requirunt linguae rationes. β) θαυμάσια] θαυμαστά 2954. et 3011. γ) ἐπεσημαίνεν] „ἐπεσήμηνεν male Fl. Ceterae vulgatam servant, quibus adstipulatur Cod. P.“ ἐπεσέμηνεν 2954. et 3011. unde Bel. vult ἐπεσημηνεν. δ) Σκίνθαρος] ὁ Σκίνθαρος 2954. et 3011. Belino celeriter probante. ε) ἦδη] δῆ 2954. 3011. Aug. ς) ἐξεβλάστησε] „ἐξεβλάστα Fl. (et 2954.) ἐβλάστησε P. (et 3011.)“ Vulg. servant Edd. cett. ζ) ἀνέφυνσε] ἀνέφυνε 2954. η) ἐπ' ἄκρῳ] ἐπὶ τῷ ἄκρῳ 2954. 3011. Aug. Gorl. Bel. Schm. Rectius mihi videbatur omitti Articulus. ι) καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὕτω πέπειροι] καὶ σταφυλὴ μέλαινα, οὕτω πέπειρος 2954. et 3011. unde Belinus certe μέλαινα rescribi vult. κ) τὸ] abest ab Aug.

erant vero ova quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Jam quidem puli intus apparebant et crocitabant. Securibus igitur ovo uno rescisso, pullum implumem excudimus, vulturibus viginti ampliorem. Cum vero navigando discessissemus a nido ad ducenta stadia, portenta nobis magna et mirifica evenere. Nam cheniscus [an-

serculus] in prora subito concussis alis exclamavit, et gubernatori Scintharo calvo redire coeperunt comae; quodque omnium jam admirabilissimum, malus navis germinavit, et emisit ramos, et in summo fructus tulit. Fructus erat ficus, et uvae magnae, nondum maturae. Haec videntes perturbati sumus, ut facile est ad existimandum, et Deos

135. 42 τρέψαι ¹⁾ τὸ ἄλλόκοτον τοῦ φαντάσματος. Οὕτω δὲ πεντακοσίους ^{m)} σταδίους διελθόντες, εἶδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἡπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, ἀρρίξοις δένδροις καταπεφυτευμένον ⁿ⁾· εἰστήκει δὲ τὰ δένδρα ὁμως ἀκίνητα, ὄρθα, καθάπερ ^{o)} ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' οὖν ^{p)}, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα, τί χρὴ δρᾶν. οὔτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατὸν ἦν, (πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῇ ὑπῆρχεν,) οὔτ' ἀναστρέφειν ῥάδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν ^{q)} τὰ ἐπέκεινα ^{r)} ὅπως ἔχοι, καὶ ἐώρων ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν· ἔπειτα δὲ αὐθις ἕτερον ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων, (πυκνὴ γὰρ ^{s)} ἦν,) ὑπερβιβάσαι, εἰ

- 1) ἀποτρέψαι] „Ἀποστρέψαι Schol. et Fl. sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente Cod. P.“ Abest haec vox omnino a 2954. et 3011. qui ejus loco positum exhibent διὰ, male. m) πεντακοσίους] διακοσίους 2954. n) καταπεφυτευμένον] Ita Aug. 2954. 3011. Bel. Schm. pro vulg. καταφυτευόμενον. In Gorl. deest κατά. Modo pro vulg. ἀρρίξοις Birp. et Schm. e 2954. reposuerunt ἀρρίξοις. o) καθάπερ] καίπερ conj. Seager. Class. Journ. Vol. XV. p. 151. At cf. infra καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν. p) δ' οὖν] γοῦν 2954. 3011. q) ἀπεσκόπουν] ἐπεσκόπουν 3011. quod temere Bel. probat. r) ἐπέκεινα] „ἐπ' ἐκεῖνα Par.“ τὰπικεῖνα conj Bel. frustra. Oppositum τὰ ἐπὶ τὰδε vid. Charon. c. 5. Tom. III. p. 41. s) γὰρ] δὲ 2954. et 3011.

rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam et prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa

re considerata, in dubio eramus, quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent et continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta, aut paullo plura, esse silvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit, navem in comas arborum, (densae enim e-

δυναίμεθα, ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν ^{τ)}), καὶ οὕτως ἐποιοῦμεν. p. 135.
 ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ ^{υ)}), καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ
 δένδρα, μόλις ἀνιμησάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, πε-
 τάσαντες τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τοῦ ἀνέ-
 μου προωθοῦντος ^{ξ)}) ἐπισυρόμενοι· ἔνθα με ^{ζ)}) καὶ τὸ Ἀντι-
 μάχου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰσῆλθε ^{η)}). φησὶ γάρ που ἀγκέινος· p. 136.

Τοῖσιν ^{α)}) δ' ὕληντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.

Βιασάμενοι δὲ ^{β)}) ὅμως τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς ^{ο)}) τὸ ὕδωρ, 43
 καὶ πάλιν ὁμοίως καταθέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ
 καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὲ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ
 τοῦ ὕδατος διεστῶτος γεγεννημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις
 ὁρῶμεν ^{δ)}) ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα ^{ε)}) διαχωρίσματα ^{ς)}). ἡ μὲν
 οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, οὐ ῥαδίως ^{ε)}) ἔστη,

τ) ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν] ἐς τὴν θάλατταν τὴν ἑτέραν
 iid. υ) κάλῳ μεγάλῳ] κάλων μεγάλων iid. ξ) προω-
 θοῦντος] προςωθ. 2954. et 3011. y) με] δὴ iid. z) εἰς-
 ῆλθε] ἐπεῖσῆλθε iid. error e praecedente voce natus. a) τοῖ-
 σιν] Ita Reitz. recte. τοῖσι Edd. vett. τοῖς 2954. τοῖσιν au-
 tem recentt. cum Reitz. b) βιασάμενοι δὲ] Ita, monen-
 te Schaefero Melett. p. 94. pro vulg. διελθόντες δ' rescripsi e
 Codd. 2954. 3011. Aug. Gorl. c) πρὸς] ἐς 2954. 3011. Gorl.
 d) ὁρῶμεν] „Sic *Il.* ὁρῶμεν ceterae.“ ὁρῶμεν etiam B. 3.
 et Cod. Aug., narrante Schaefero Melett. l. l. qui addit: „Ul-
 tima adverbii praegressi litera vitium peperit.“ e) γιγνό-
 μενα] γενόμενα Aug. et Vat. 94. f) διαχωρίσματα]
 Vulg. διαχωρήματα. Sic et Vat. 94. sed supra scriptum δια-
 χωρίσματα, et sic plane habet Cod. Aug. Unde, Bastio ad
 Gregor. Cor. p. 543. et Schaefero l. l. qui omnino adeundus,
 jubentibus, abjecta aliena voce, rescripsi genuinam. g) οὐ
 ῥαδίως] Priorem vulgo omissam ob ea, quae statim se-

rant,) impositam traduce-
 re, si possemus, in mare
 alterum. Idque fecimus. Re-
 vinctam enim magno fune,
 arboribus conscensis, mag-
 no labore eo pertraximus,
 ramisque eam superimpo-
 suimus, ubi velis passis
 velut in mari navigavimus,
 a vento impellente promoti.
 Hic mihi Antimachi poëtae
 versus in mentem venit, qui
 ait alicubi:

*Per silvestre illis navi ve-
 nientibus aequor.*
 Eluctati tamen silvam, ad
 aquam pervenimus, ubi si-
 militer demissa navi per pu-
 ram pellucidamque aquam
 navigavimus, donec ad hia-
 tum consisteremus magnum
 ex aqua discedente ortum,
 ut in terra saepe videramus
 a motu illius factas disces-
 siones. Navis quidem no-
 stra vela nobis contrahenti-

- p. 136. παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἑωρῶμεν βέθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερόν καὶ παράδοξον· εἰστῆκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ, ὁρῶμεν κατὰ δεξιὰ οὐ πᾶνυ πόρρωθεν ^{h)} γέφυραν ἐπεξευγμένην ⁱ⁾ ὕδατος συνάπτοντος τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ ^{k)} τῆς ἐτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἐτέραν διαρρέοντος. προσελάσαντες οὖν ταῖς κώπαις, κατ' ἐκεῖνο ^{l)} παρεδράμομεν, καὶ μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, οὔποτε προσ-
 44 δοκήσαντες. Τοῦντεῦθεν ^{m)} ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε προσ-
 νὲς, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπρόσιτος ⁿ⁾, συνοικουμένη ⁿ⁾·
 ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα

quantur, ex Aug. restituere placuit, assentiente Schaefero Melett. p. 96. qui ab α praecedente elisam esse negationem suspicatur. h) περιβλέποντες δὲ, ὁρῶμεν κατὰ δεξιὰ οὐ πᾶνυ πόρρωθεν] Vulgo sic: περιβλ. δὲ κατὰ δεξιὰ, ὁρῶμεν πόρρωθεν. Οὐ πᾶνυ interserunt Codd. 2954. Aug. et Gorl. probata Belino et Schaefero p. 97. et recepta a Schm. Iidem illi Codd. mutatum verborum ordinem dederunt, probantibus iisdem. Sed κατὰ δεξιὰ in 2954. quod Schm. in δεξιὰν mutatum admisit, referens in Tom. II. p. XLV. sic etiam in Aug. et Gorl. legi, quum Augustano certe Codici Schaeferus l. l. κατὰ δεξιὰ adscribat. Uter rectius tradat, non definiam. Quidquid autem sit, a vulgata lectione in hac quidem voce non putabam recedendum esse. Ceterum Schaeferus maluit δ' ἑωρῶμεν, quamobrem, non plane perspicio. i) ἐπεξευγμένην] ὑπερ. Aug. k) καὶ] ἐκ idem reprobante Schaefero. l) κατ' ἐκεῖνο] „Nihil hic variare Edd. notat Solanus.“ *) τοῦντεῦθεν] ἐντεῦθεν 2954. et 3011. m) εὐπρόσιτος] „εὐπρόσιτος] Ita esse in J. Fl. B. 2. H. Par. et S. notat Solanus. Etiam Ald. 1. (et 2.) sic habet, et Fr.“ Sed conjecturam Solani et Gesneri confirmant Aug. et Gorl. Cf. Adnot. n) συνοικουμένη] ἐνοικ. conj. Reitz.

bus non facile stetit, cum parum abfuisset, quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspicientes videmus ad dextram haud admodum procul pontem injectum ex aqua, quae jun-

geret utriusque pelagi summas oras, et ex uno mari in alterum translueret. Huc igitur agitantibus navim remis cursum fleximus, multoque labore trajecimus, quod nunquam speraveramus. Hinc excepit nos mare placidum et insula non magna, accessu facilis, habitata. Habebant illam homines ferri, Bucephali [Tauricipites],

ἔχοντες, ὅλον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν. p. 137.
 ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν °) ὕδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σι-
 τίου p) ληψόμενοι, εἶποθεν q) δυνηθείημεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴ-
 χομεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὔρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν
 ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμός πολὺς οὐ πόρρωθεν ἤκούετο· δό-
 ξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέ-
 στημεν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς
 μὲν τῶν ἐταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς τὴν θάλατ-
 ταν κατεφεύγομεν. εἴτα μέντοι πάντες ὀπλισάμενοι (οὐ γὰρ
 ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιῦδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν
 τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνηρημένων διαιρουμένοις· φο-
 βήσαντες δὲ, πάντας r) ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντή-
 κοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὐθις ὀπίσω ἀνε-
 στρέφομεν s), τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες· σιτίον μέντοι οὐδὲν εὔ-

Sed vid. Adnot. o) προσήειμεν] Ita Gesn. conj. et Schm. edidit, edere certe volebat, assentientibus Codd. 2954. 3011. Gorl. et Aug. pro vulg. προσήειμεν. p) καίτοι καὶ σιτίου] καὶ σιτία, omisso καίτοι, 2954. 3011. Gorl. Bel. Schm. At vid. Adnot. q) εἶποθεν] εἶποτε 2954. et 3011. r) φοβήσαντες δὲ, πάντας] βοήσαντες δὲ πάντες 2954. 3011. Bel. Schm. Et Gorl. habet βοήσαντες. Mihi quidem displicebat πάντες ob praecedentia εἴτα μέντοι πάντες ὀπλ., βοήσαντες autem non possum non pro glossemate genuinae lectionis habere. s) ἀνεστρέφομεν] ἀνεστρέψαμεν 2954. Gorl. Aug. inepte: origo vitii in seq. εὔρομεν quaerenda.

cornua habentes, qualem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exscendissemus, aquatum perreximus, quamquam etiam ciborum aliquid, si possemus, ablaturi: nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur bo-um gregem esse putaremus, paullum progressi, stamus apud homines. At illi con-

spectos nos persequuntur; ac tres quidem sociorum nostrorum comprehendunt: reliqui vero ad mare confugimus. Deinde universi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes; atque in terrorem coniectos universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil in-

- p. 137. ρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι παρήνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους^{t)}. ἐγὰρ δὲ οὐκ ἔδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρέσβεις^{u)}, ἀπαιτοῦντες^{x)} ἐπὶ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνέμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων, καὶ γοερὸν τι μυκωμένων, ὥσπερ
- p. 138. ἱκετευόντων· τὰ λύτρα^{y)} δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ ἔλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἐκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὀπίσθεν^{z)}, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἓνα συμπεφύκεσαν^{a)}. ἐπὶ τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπι-
 45 μέιναντες, ἀνῆχθημεν. "Ἦδη δὲ ἰχθύες^{b)} τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὅποσα γῆς πλησίον οὔσης ση-

t) παρειλημμένους] qui hosti se dediderant, ut οἱ παραληφθέντες ἄνδρες ap. Polyb. III, 69, 2. Injuria itaque negat *Belinus* verbum παραλαμβάνειν de bello captis dici; majori etiam injuria *Schmiederus* τοὺς εἰλημμένους edidit e 2954. et 3011. De urbibus in deditionem acceptis etiam frequentissimus est verbi a librariis h. l. neglecti usus. u) πρέσβεις] πρέσβεις *Reitz.* et recentt. πρέσβεις *Edd. vett.* recte, ut πρέσβων *Phalar.* II, 1. *Πρέσβης*, quam formam *Conr. Reitz.* in Indice posuit, nihili esse nunc constat. x) ἀπαιτοῦντες] temere *Belinus* damnat in gratiam lectionis 2954. et 3011. αἰτοῦντες, quod illud in victos cadere negat. Cadit autem non minus certe, quam quod mox sequitur ἀποδόντες de victoribus dici poterat. y) λύτρα] λύτρα falso *Reitz.* et recentt. Rectam formam praebent *Edd. vett.* ut *Diall. Deor.* IV, 2. et *Prom. s. Cauc.* c. 21. z) δύο μὲν τοὺς ὀπίσθεν] δύο μὲν τοὺς ὀπίσω 3011. δύο μέντοι ὀπίσω 2954. prave. a) συμπεφύκεσαν] συνεπεφύκεσαν 3011. *Aug.* et *Gorl. Belino* probante. At cf. supra c. 1. extr. e. a. b) ἰχθύες] ἰχθῦς omnes priores, nec hoc sine ratione. Sed ἰχθῦς constanter in libris omnibus scriptum exstat *Diall. Marr.* VIII, 1. supra I, 31. et *De Dea Syr.* c. 47.

veneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus: ego vero hoc non probavi, sed victos asservavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, suppliciter rogantium instar, mugire. Pretium vero redemptionis

erant casei multi, et sicci pisces, et cepae, et cervi quatuor, trium singuli pedum, cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissemus captivos, et diem unum morati essemus, solvimus. Jamque pisces in conspectum venire, et circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt

μεία προῦφαίνετο ^{c)}). μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἶδομεν καὶ- p. 138.
 νῶ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες
 ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὑπτιοὶ κείμενοι ἐπὶ τοῦ
 ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, (μεγάλα δὲ φέρουσιν,) ἐξ
 αὐτῶν ὁδόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κα-
 τέχοντες, ἐμπέπτοντος τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον. ἄλλοι δὲ μετὰ τού-
 τους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἤλαυ-
 νόν τε, καὶ ἡνιόχευον ^{d)}· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο ^{e)} τοὺς
 φελλούς. οὗτοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφρευγον, ἀλλ' ἤλαυ-
 νον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου
 θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες. Ἑσπέρας δὲ ἦδη 139. 46
 προσήχθημεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ· κατῳκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναι-
 κῶν, ὥς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνήν προϊεμένων· προσήεσαν
 γὰρ, καὶ ἐδεξιόυντο, καὶ ἡσπάζοντο, πᾶνν ἑταιρικῶς κεκοσ-
 μημένοι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδῆρεις τοὺς χιτῶνας
 ἐπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος ἐκαλεῖτο Καβαλοῦσα ^{f)}· ἡ δὲ

c) προῦφαίνετο] προφαίνεται 3011. et 2954. quod temere
 praefert *Belinus*, sic distinguens verba: καὶ ἄλλα, ὅποσα —
 προφαίνεται, quum sic sint distinguenda: καὶ ἄλλα προῦφαί-
 νετο, ὅποσα γῆς etc. int. ἐστὶ. Quam quidem rectam esse ra-
 tionem vel illud docet, quod auctor non ὅποσα ἄλλα scripsit,
 sed ἄλλα ὅποσα. d) ἡνιόχευον] ἡνιόχουν 2954. et 3011.
 probante *Belino*, nescio, qua de causa. e) ἐπεσύροντο]
 ἐπεφέροντο iid. quod *Belino* glossema esse videtur. f) Κα-

terrae propinquae signa, ap-
 parere. Paullo post vide-
 mus viros novo navigandi
 genere utentes. Iidem enim
 et nautae erant et naves.
 Dicam vero navigationis
 rationem. Supini in aqua
 jacentes pudenda erigunt:
 habent autem luculenta. Ex
 his porro velum pudentes,
 manibusque tenentes funes
 veli inferiores, vento im-
 plente navigabant. Alii post
 hos insidentes in suberibus,
 duos delphinos junctos age-
 bant regebantque habenis,
 qui progressi traherent post

se subera. Hi neque inju-
 ria nos afficiebant, neque
 fugiebant, sed sine metu et
 pacate juxta nos inequita-
 bant, speciem navigiū no-
 stri admirati, et perspici-
 entes undique. Vespera jam
 ingruerat, cum appulimus
 ad insulam non magnam.
 Habitat ea a mulieribus,
 ut putabamus, Graece lo-
 quentibus. Accedentes enim
 nos prensabant et complec-
 tebantur, ornatae more me-
 retricio, formosae omnes
 et juvenculae, talaria ve-
 stimenta trahentes. Insula

- p. 139. πόλις αὕτη, 'Τδαμαρδία^ε). λαβοῦσαι^h) δ' οὖν ἡμᾶς αἱ γυναικες, ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπήγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστάς, (οὐ γὰρ χρηστὰ ἔμαντενόμην,) ἀκριβέστερόν τε¹) περιβλέπων, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὅσα καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν βοὴν ἰστάναι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὄπλα χωρεῖν, οὐκ ἔδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ἠγρόμην αὐτῇ^k) διαφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακονουμένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὀπλάς· καὶ δὴ
- p. 140. σπασάμενος¹) τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτὴν^m), καὶ δήσας, περὶ τῶν ὄλων ἀνέκρινον· ἥ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε δὲ ὁμῶς, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλασσίους γυναικας, Ὀνοσκελέας προσαγορευόμενας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὴν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν

βαλοῦσα] „Alii ἐβαλοῦσα Coll.“ Κοβαλοῦσα Guyet. Καβαλοῦσα Solan. Κασαλβαδοῦσα Belin. g) 'Τδαμαρδία] „Alii 'Τδαμη Coll. Nihil mutant Edd.“ 'Τδαμανρία (volebat forte 'Τδραμανρία) Gesn. 'Τδραμαδία Aug. et Gorl. in quo posteriore etiam deest αὕτη. h) λαβοῦσαι] „Sic Edd. omnes. διαλαχοῦσαι marg. A. 1. W. et P. διαλακούςι Angl.“ i) τς] abest ab Aug. k) αὐτῇ] αὐτὸς 2954. l) καὶ δὴ σπασάμενος] καὶ διασπασάμενος idem. m) συλλαμβάνω τε αὐτὴν] συλλαμβάνωι ταύτην idem.

vocabatur Cabalusa [*Dejiciens*], urbs autem Hydarmardia [*Aquescentia*]. Assumptos igitur nos mulieres suam quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem. Ego autem cunctatus paullum, cui nihil boni praesagiret animus, et circumspiciens accuratius, video multorum hominum ossa jacere et crania. Et clamorem quidem tollere, et convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Malvum autem depromptam multis verbis ob-

secravi, ut effugere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post autem ministrante hospita, video illius non mulieris crura, sed ungulas asini. Hic stricto ense illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem, sed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onosceleas [*Asinicururas*] vocari: cibum sibi parare ex advenientibus hospitibus: inebriatos enim, inquit, sopitosque in lectum adscitae invadimus. His auditis, il-

κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, p. 140.
 ἰβρών τε, καὶ τοὺς ἐταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ
 πάντα ἐμύηνον αὐτοῖς, καὶ τὰ τε ὅσα ἔδεικνυνον, καὶ ἦγον
 εἰσω ⁿ) πρὸς τὴν δεδεμένην· ἥ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ
 ἀφανῆς ἦν. ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθήκα πειρωμένος·
 τὸ δὲ αἷμα ἐγένετο. Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπε- 47
 πλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπὴνύγαζε, τὴν τε ἡπειρον ἀπο-
 βλέπομενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὕψ' ἡμῶν οἰκου-
 μένῃ κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ ^o) καὶ προσευξάμενοι, περὶ
 τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει ἐπιβᾶσι μό-
 νον, αὐθις ὀπίσω ἀναστρέφειν· τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ
 καταλιπεῖν, ἀνελθόντας δὲ εἰς ^p) τὴν Μεσόγαιαν πειραθῆναι
 τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμῶν σφο-
 δρὸς ἐπιπесῶν, καὶ προσαράξας ^q) τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ,
 διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα, τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ
 εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἀρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν οὖν ^r) τὰ μέγρι

n) εἰσω] εἰσω Aug. o) δὲ] δ' οὖν idem. p) εἰς] ἐς idem.
 q) προσαράξας] „προσαράξας Edd. Sed conf. 1. Ver.
 Hist. c. 30. fin.“ Unde patebit, quam parum sibi *Reitzius*
 constiterit. r) οὖν] vulgo omissum cum *Schm.* restitui o
 2954. *Schol.* et Aug.

lam quidem vinctam ibi re-
 linquo: consenso autem
 tecto, clamore convoco so-
 cios: congregatis indico
 omnia, ossa ostendo, intra
 eos deduco ad vinctam. At
 illa statim in aquam diffu-
 ens, conspectum nostrum
 effugit. Tamen experimenti
 causa in ipsam aquam de-
 mitto gladium: hic aqua in
 sanguinem abiit. Celeriter
 itaque ad navem digressi
 solvimus. Cum illucesce-
 ret, continentem conspici-
 mus, quam conjicimus eam
 esse, quae ex adversum no-
 stro orbi trans *Oceanum* ja-
 cet. Adoratione hic votis-

que peractis, quid deinde
 facto opus esset, delibera-
 mus. Atque aliis videba-
 tur, post brevem descen-
 sum, iterum nos retro redi-
 re; aliis autem, relicta ibi
 nave pergere versus medi-
 terranea, atque tentare in-
 habitantes. Dum ista dis-
 putamus, tempestas valida
 ingruens, et litori allidens
 navigium, illud dissolvit.
 Nos vix, arma quisque sua,
 et si quid forte aliud quis
 posset, eripientes, enata-
 mus. Haec sunt, quae us-
 que ad *adventum* in alteram
 illam tellurem contigere mi-
 hi in mari, et per naviga-

- p. 140. τῆς ἐτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τὸν
 πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ³⁾ ἐν
 τῷ κῆτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρὰ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς
 p. 141. ὄνείροις, καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς
 Ὀνοσκελείαις· τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἐξῆς βίβλοις διηγῆ-
 σονται.

3) μετὰ ταῦτα] μετ' αὐτὰ 2954.

tionem, in insulis, et in apud Bucephalos et Ono-
 aëre, et post haec in ceto, sceleas: quae vero in illa al-
 et cum inde exiissemus, tum tera tellure gesta sint, ea
 apud Heroas, tum inter So- proximis libris persequar.
 mnia, itemque extrema illa

T Y R A N N O K T O N O Σ.

p. 141.

A R G U M E N T U M.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπο-
λιν a), ὡς b) ἀποκτενῶν τὸν
τύραννον· καὶ c) αὐτὸν μὲν οὐχ
εὗρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείν-
ας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ
σώματι. ἔλθων δὲ τύραννος, καὶ
τὸν υἱὸν ἰδὼν d) ἤδη νεκρὸν,
τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτει-
νεν. αἰτεῖ δὲ ἀνελθὼν, καὶ τὸν
τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελών, γέ-
ρας, ὡς τυραννοκτόνος.

*Ascendit aliquis in arcem, ty-
rannum interfecturus. Et ipsum
quidem non invenit. Sed in filii
ipsius a se occisi corpore reliquit
gladium. Superveniens tyrannus,
conspecto filio jam mortuo, eo-
dem se gladio ipse interemit. Pe-
tit ille, qui ascenderat et filium
tyranni interfecerat, praemium,
ut tyrannicida.*

Δύο τυράννους ἀποκτείνας, ὃ ἄνδρες δικασταί, μιᾶς ἡμέρας, 1
τὸν μὲν ἦδη παρηρηκότεν, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς διαδο-
χὴν τῶν ἀδικημάτων ἐτοιμότερον, ἤκω μίαν ὅμως ἐπ' ἀμφοτέ-
ροις αἰτήσεων δωρεάν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πλη-

a) εἰς τὴν ἀκρόπολιν] ἐς ἀκρόπολιν 2955. b) ὡς] „deest
in Fl.“ Et in 2954. et 3011. neque adeo posuit Schm. mo-
nente Belino. Deinceps ἀποκτενῶν recte B. 3, Reitz, et Schm.
sed ἀποκτενῶν vett. Edd. item Bip. c) καὶ] „deest in C.“
d) ἰδὼν] „εὗρων C. Nihil mutant J. Fl. H. Par.“ Nec ce-
terae.

T Y R A N N I C I D A.

Qui duos eodem die tyran-
nos interfeci, judices, al-
terum vigoris annos jam e-
gressum, florentem alterum
aetate, et ad injuriarum suc-

cessionem paratiorē, ve-
nio, unum tamen duorum
caussa petiturus praemium:
unus ego omnium, qui un-
quam fuere, tyrannicida-

- p. 141. γῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ^{ε)} ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προαγγηγμένον παρὰ τὴν τελευταίην, τελευταῖον δὲ ἡναγκασμένος, τὸ παραδοξότατον, αὐτὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθα-
- p. 142. νῶν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶν ἔτι ^{ζ)} μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, 2 μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Τὴν μὲν οὖν τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἰργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνήλλαξα τῶν φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὸν μὲν ἰσχυρότερον ^{β)}, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελών· τὸν γέ- 3 ροντα δὲ μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει. Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ περιττότερόν τι ἐπὶ τούτοις ᾧμην γενήσεσθαι μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἱσαρίθμους τοῖς ἀνγρημένοις, ὥς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελ-

ε) ἱκανήν] καὶ ἱκανὴν 3011. f) ζῶν ἔτι] „ζῶντι Edd. omnes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. Vorst. ζῶν conjecerat.“ Sic etiam Jens. et Gean. Codd. tres Pariss. cum Edd. vett. faciunt, Bip. autem et Schm. secuti sunt Editionem Reitz. g) ἰσχυρότερον] ἰσχυρόν 2955.

rum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis suis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa suae vitae finem, filium suum ante se interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile est, suus ipse fieri tyrannicida coactus sit: filius autem illius mea quidem manu periit, sed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit minister; qui vivus quidem injuriarum patris socius, post mortem au-

tem suam parentis interfector, quatenus licuit, fuerit. Tyrannidi ergo finem imposui ego, gladius perfectior omnium meus est. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat, ipse confeci; senem soli delegavi gladio. Ergo pro hisce factis etiam cumulatius quidam a vobis mihi datum iri putabam, ac totidem me praemia accepturum, quot interfecti essent, quippe qui non praesentibus modo vos

λόντων ^{h)}) κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρα- p. 142.
σχῶν, οὐδενὸς παραλειμμένου ⁱ⁾) κληρονόμου τῶν ἀδικημά-
των· μεταξὺ δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραςτος
ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων
ἀμοιβῆς, οὓς διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὐτοσί, δοκεῖ
μοι οὐ κηδόμενος ^{k)}), ὥς φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ'
ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκεί-
νοις τοῦ θανάτου αἴτιον γεγεννημένον. Ὅτις δὲ ἀνάσχεσθαι 4
μου, ὧ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι,
καίπερ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγουμένου· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος p. 143.
οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον
εὐφράνεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. οὐ γὰρ ὥσπερ ἄλ-
λοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἀπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα,
καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἐνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυ-
μίαν ^{l)}) δεσπότου, ἀλλὰ μόνον τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχη-

h) μελλόντων] μελόντων Reitz. operarum culpa. i) παρα-
λειμμένον] παραλειμμένου Reitz. qui error e B. 3. pro-
fectus et in recentt. Editt. transiit. Ceterae Edd. vett. duplex
μ exhibent. k) κηδόμενος] φειδόμενος 2954. l) ἐπιθυ-
μίαν] ἐπιτιμίαν conj. Bel. vertens: les violences. Nihil in-
eptius. Optime habere vulgatam, vel sequentia docere pote-
rant, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος. Nec fugere quem-
quam potest, quid in tyranno sit ἡ ἐπιθυμία. Ipse Erasmus
vertit violentiam, unde Beltnus fortassis importunam conjectu-

liberaverim, sed imminen-
tium etiam spe malorum,
libertatemque firmam prae-
stiterim, nullo relicto inju-
riarum herede. Interim in
periculum venio, ne post
rem praeclare adeo gestam
discedam a vobis sine prae-
mio, solusque legum, quas
ab oppressione servavi, com-
pensatione caream. Ac vi-
detur meus iste adversarius
non publicae rei cura, ut
videri vult, hoc facere, sed
quod dolet interfectis, et
ulcisci cupit eum, qui caus-
a illis mortis fuit. Vos au-

tem, iudices, ferte me quae-
so paullulum, dum vobis,
accurate licet scientibus, ea,
quae sunt in tyrannide, e-
narro; sic enim et magni-
tudinem beneficii mei cog-
noscetis, et ipsi magis gau-
debitis, cogitantes, quibus
malis liberati sitis. Neque
enim, ut aliis saepe conti-
git, simplicem nos quoque
tyrannidem, et servitutem
unam sustinuimus. nec u-
nius cupiditatem domini to-
leravimus, sed soli omnium,
qui unquam in simili cala-
mitate vixere, duos pro u-

- p. 143. σάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἶχμεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διηροῦμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτερος ἦν παραπολὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἡπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος ^m), ὥς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρεῖς χαλιναγωγούσης· καὶ πρὸς γὰρ τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προῆχθαι ⁿ) ἐλέγετο, οὐ πᾶν τυραννικὸς αὐτὸς ὦν, ἀλλ' εἶκων ἐκείνῳ· φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὥς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἡδίκηκε ὅσα κελεύει ^o), καὶ ἐκόλαξεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως, ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπιθυ-
- p. 144. 5 μῶν ἦν. Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνον ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόματος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. καὶ τὸ

ram suam desumsit. m) ἀμβλύτερος — βραδύτερος] Unum in alterius locum transponendum censet *Jacobs.* in *Specim. Emendd.* p. 29. satis quidem ingeniose. Verum non opus est emendatione. Conferatur *Jupiter ἀμβλυώτων πρὸς τὰ γινόμενα* *Timon.* c. 2. n) προῆχθαι] Ita facile mutabam vulgatum *προσῆχθαι*, monente *Dorvillio* ad *Charit.* p. 813. ed. Lips. qui videndus. Flagitabat hanc emendationem etiam *Lucianus* usus. o) κελεύει] „Sic recte *B. 2.* (et 3.) et *S. κελεύει* male *J. Fl. Ald. H. et Par.*“ *Soloecismus* in *Optativis κελεύει* et *προστάττοι* inesse somnians corrigi admodum imperite jubet *Belinus* ἐκέλευε et *προσέταττε*.

no habuimus tyrannos, inter duplices miseri injurias distracti fuimus. Moderatior autem multo erat senex, placidiorque ad iras, et ad supplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, et voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia injuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulsus, qui non tyrannico ipse ingenio esset, sed illi concederet, vir su-

pra modum amans liberorum, quod suo exitu comprobavit. Omnia ipsi filius, illi obsequi: quidquid ille imperaret, injuste agere: quos juberet ille, supplicio afficere: omnia illi ministrare. Tandem sub illius erat tyrannide, satellites erat cupiditatum filii. At juvenis aetatis respectu honore isti cessit, soloque imperii nomine abstinuit: res quidem ipsa tyrannidis et caput ipse fuit: ut fida esset

μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ· τὴν p. 144.
 δ' ἀπόλαυνει μόνος ἐκαρποῦτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ
 τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς
 τυραννουμένους ἐκκόπτων ^{p)}, ὁ τοὺς ἐπιβουλευόντας φοβῶν
 ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν ^{q)}, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γά-
 μοις ^{r)}. ἐκεῖνος αἱ παρθέναι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ ^{s)},
 καὶ εἴ τινες φυγαί, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ
 ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέγων δ' ἐκεῖνος
 ἠκολούθει, καὶ συνηδίκη, καὶ ἐπὶ μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδική-
 ματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθιστῆκει· ὅταν γὰρ αἱ
 τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν,
 οὐδένα ὄρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων. Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο 6
 ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἀττίον, τὴν δουλείαν
 ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλ-
 λοτε ^{t)} ἄλλω δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ ^{u)}, κληρονόμημα γενησό-
 μενον τὸν δῆμον· ὥς τοῖς γε ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπίς αὕτη,

p) ἐκκόπτων] ἐγκόπτων conj. Reitz. At vid. Adnot. q) ἀνα-
 σπῶν] ἀποσπῶν conj. Gean. haud dubie vera lectio. Vid.
 Adnot. r) τοῖς γάμοις] τοὺς γάμους 3011. male. s) καὶ
 εἴ τινες σφαγαί] desunt in Gorl. t) ἄλλοτε] καὶ ἄλλο-
 τε conj. J. Seager. Class. Journ. Fasc. XV. p. 151. non male.
 u) πονηρῷ] πονηρὸν cum κληρονόμημα conjunctum 3011.
 pessime.

et secura potentia, a se
 praestitit. Fructum autem
 injuriarum solus ille perce-
 pit. Ille erat, qui satellit-
 es contineret, qui firmaret
 praesidia, qui subjectos ty-
 rannidi excideret, qui insi-
 dantes terreret, qui spado-
 nes faceret adolescentulos,
 qui contumelia nuptias affi-
 ceret: ad hunc deduceban-
 tur virgines: et si quae cae-
 des, si quae exsilia, et bo-
 norum ereptiones, et tor-
 menta, et contumeliae, om-
 nia haec ausa erant juveni-
 lia. Senex autem ille ob-

sequi, injuriae socius esse,
 laudare solum filii sui inju-
 sta facinora. Intolerabilem
 nobis hanc rem esse, inter
 omnes constabat. Cum enim
 cupiditates animi ab impe-
 rio nanciscuntur insuper
 potentiam, modum nullum
 injuriarum faciunt. Maxi-
 me vero illud nos angebat,
 quod sciremus, longam, po-
 tius vero aeternam, futuram
 servitutem, et successionem
 quadam traditum iri urbem;
 alii post alium domino, ei-
 que malefico, obventurum
 hereditate populum. Itaque

- P. 144 το λογιζεσθαι, και προς αυτους λεγειν, αλλ' ηδη παύσεται, αλλ' ηδη τεθνήσκειται, και μετ' ὀλίγον ἐλευθεροί γενησόμεθα. ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἡλπίζετο, ἀλλ' ἐρωῶμεν ἥδη ἔτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις
- P. 145 ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἔμοι προαιρουμένων, ἀλλ' ἀπέγνωστο παντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς 7 ἐδόκει, πρὸς τοσοῦτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερὲς τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπεδείλ्लाσα. μόνος δὲ, μόνος πρὸς οὕτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα, μᾶλλον δὲ οὐ^z) μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ξίφους ἀνῆειν τοῦ συμμαχημένου, καὶ τὸ μέρος συντετυραννοκτονηκότος^y), πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν τὴν τελευτὴν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς^z). ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ θάδιως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν δια-

x) οὐ] Olim οὐδὲ legebatur. Quod nos recepimus, desumptum est e Codd. 2954. 3011. et Gorl. Praeiverant autem Bip. et Schm. y) συντετυραννοκτονηκότος] συντετυραννηκότος 3011. vitiosa h. l. vox. z) σφαγῆς τῆς ἐμῆς] Sic J. Fl. H. Par. etc. σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς Marcil."

(nam) caeteris quidem non parva illa spes, cum sic ductum rationem, et apud animum suum dicunt: *Verumtamen jam desinet, verumtamen jam mortuus erit, et paullo post liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum jam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admove-re operi quisquam ausus est generosorum *alioquin hominum*, qui eadem, quae ego, cogitabant: sed spes omnis libertatis abjecta, invicta videbatur tyrannis, cum adversus ita multos conandum esset. Me vero ista non

terruerunt, neque difficultate operis perpensa conatum abjeci neque ad periculi conspectum metu resili: sed solus, solus, *inquam*, ad validam adeo et multiplicem tyrannidem, quin non solus, sed gladio meo comitatus escendi, qui auxilio mihi fuit, et pro sua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redempturus. Cum autem in primum praesidium incidissem, nec sine difficultate in fugam vertissem satellites, interfecto si quis occurreret, et quidquid ob-

φθείρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων λέμην ^{a)}), ἐπὶ τὴν p. 145. μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, πολλοῖς τραυμάσιν, ὅμως ἀπέκτεινα. Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἦδη καθήρητο, καὶ πέ- 8 ρας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες ἡμεν ^{b)} ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρον ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβληκῶς τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκῶς τὸν μέγαν ἐκείνον αὐτοῦ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίως ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἑμαυτὸν, ὃ ἄνδρες δικασταί, τὰ τοιαῦτα ἐλογιζό- μην ^{c)}), πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κα- τώρθωται ^{d)}), τίνα ἂν ὁ περὶλοιπος κολασθῇ ἐν τῷ τρόπῳ; ἐμοῦ p. 146. μὲν γὰρ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνηρημένος, καται- σχύνων καὶ κείνην ^{e)} τὴν σφαγὴν. ἄξιον δὲ τίνα δεῖ ζητῆσαι δῆμιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐτὴν κερδα-

a) *λέμην*] Sic recte Reitz. et recentt. pro eo, quod vett. Edd. habent, *λέμην*. Vid. Diall. Deor. XII, 1. ibique adnot. no- stram Tom. II. p. 321. sq. b) *ἡμεν*] Ita Bip. et Schm., ju- bente Belino, e 3011. et Gorl. rescripti pro vulg. *μέν*. c) *ἐ- λογιζόμην*] Ita 2955. et 3011. vulg. *ἐλογισάμην*. d) *κα- τώρθωται*] κατόρθωται B. 1. 3. Reitz. et recentt. vitiose. Rectam formam tuitae sunt A. 1. et 2. Et infra c. 75. recte in omnibus legitur κατόρθωσε. e) *καί κείνην*] ἐκείνων 2955.

staret trucidato, ad ipsum caput operum ivi, ad so- lum robur tyrannidis, ad calamitatum nostrarum ar- gumentum. Imminens igitur huic arcis ipsius praesi- dio, videns illum fortiter pro se propugnantem et re- sistentem, multis vulneri- bus, interfeci tamen. At- que ipsa quidem tyrannis jam destructa erat, finem suum habuit meus mihi co- natus. Ab eo inde tempore omnes eramus liberi: super- erat senex solus, inermis, amissis custodibus, amisso

magno illo suo satellite, de- sertus, forti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia, iudices, apud me a- gitabam. Bene jam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmodum vindicabi- tur ille relictus? Me qui- dem, et hac dextra indig- nus est, maxime si post fa- cinus ita clarum, et juve- nile, et generosum interfi- ciatur, et illam quoque cae- dem dehonestet. Quaeren- dus autem est dignus illo

p. 146. νειν^f). ἰδέτω, κολασθήτω, παρακείμενον ἔχέτω τὸ ξίφος·
 τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι. ταῦτα βουλευσάμενος, αὐτὸς μὲν
 ἐκποδῶν ἀπηλλαττόμην· τὸ δὲ^g), ὅπερ ἐγὼ προὔμαντευσά-
 μην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε
 9 τῷ ἐμῷ δράματι. Πάρειμι οὖν κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν,
 καὶ θαρσύνειν ἤδη προκηρύττων ἅπασι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγ-
 γελιζόμενος. ἤδη οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ
 μὲν, ὥς ὁράτε, πονηρῶν ἢ ἀκρόπολις, ἐπιτάττει δὲ οὐδείς, ἀλλὰ
 καὶ τιμᾶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νόμους,
 καὶ πάντα ταῦτα γαγίνηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ διὰ τὴν τόλμαν τὴν
 ἐμὴν· καὶ τοῦ ἐνὸς ἐκείνου φόνου, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν πα-
 τήρ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν ὑφειλομένην δοθῆ-
 ναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεάν, οὐ φιλοκερδῆς, οὐδὲ μικρολόγος
 τις ὢν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρίδα εὐεργετεῖν προσηρημένος,
 ἀλλὰ βεβαιωθῆναι μοι βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ,
 καὶ μὴ διαβληθῆναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν
 10 τὴν ἐμὴν, ὥς ἀτελεῖ καὶ γέρωσ ἀνάξιαν κεκριμένην. Οὗτοσί

f) μηδὲ τὴν αὐτὴν κερδαίνειν] μηδ' ἐὰν αὐτὴν κερδαί-
 νειν emendari vult Seager. Sed vid. Adnot. g) τὸ δὲ] Ita
 Jens. conjecerat; vere sic habet Gorl. Vulgo autem legunt ὁ
 δέ. Modo ἐκ ποδῶν B. 1. et 3. ἐκποδῶν rectius cett.

carnifex: neque post cala-
 mitatem aequum est, eam
 istum lucrifacere. Videat:
 puniatur: adjacentem ha-
 beat gladium: huic mando
 reliqua. Hoc capto consi-
 lio, ipse e vestigio disces-
 si. At ille, quod divina-
 veram, perfecit, occidit ty-
 rannum, finem meae actioni
 imposuit. Adsum igitur,
 portans vobis populi impe-
 rium, et bono animo esse
 jubens universos, et laetum
 de libertate nuntium adfe-
 rens. Jam ergo fructum
 percipitis meorum operum:
 vacua, ut videtis, malis arx
 est: imperat nemo; sed ho-

nore afficere licet, et in jus
 ire, et contra dicere secun-
 dum leges. Atque haec om-
 nia mea vobis opera conti-
 gerunt, perque meam au-
 daciam, et ex una illa cae-
 de, post quam vivere pater
 non amplius potuit. Peto
 igitur pro his debitum dari
 mihi a vobis praemium, non
 lucri cupidus aut sordidus,
 qui mercede inductus bene
 de patria mereri voluerim;
 sed quod firmari mihi volo
 praemio isto rem bene ge-
 stam, nec detrahi de illa,
 aut ingloriam reddi suscep-
 tam a me actionem, velut
 imperfectam indignamque

δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ εὐλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θε- p. 146.
 λοντα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν. οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον^h), p. 147.
 οὐδὲ πεπραγῆσθαι μοι τι κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν¹) τι τῷ
 ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαιτησιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι τοίνυν
 αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ^k); οὐκ ἐβουλήθη; οὐκ
 ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἡλευθέρωσα; μὴ^l) τις ἐπιτάτ-
 τει^m); μὴ τις κελεύει; μὴ τις ἀπειλεῖ δεσπότης; μὴ τις με
 τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλλὰ πάντα εἰρήνης
 μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ ἑλευθερία σαφής, καὶ δημο-
 κρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδελφεοί, καὶ
 παρθέναι ἀσφαλεῖς, καὶ ἐορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ
 πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἀπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκείνα μὲν
 παύσας, τὰ δὲⁿ) παρεσχημένος; εἰ γὰρ τις ἐστὶ^o) τῶν^p)
 πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέρω, ἐξίσταμαι
 τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν,

- h) τυραννοκτόνον] τυραννοκτόνος male 2955. i) ἐνδεῖν] ἐνδεῖ 3011. et τι τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν 2954. neutrum recte.
 k) παρ' ἐμοῦ] „παρ' ἡμῶν Fl.“ Sic et 2954. et 3011. l) μὴ] in μῶν et hic, et postea, mutandum censet *Bel.* igno-
 rans quippe vim particulae μὴ interrogativam. m) ἐπιτάτ-
 τει] „ἐπιτάττει Fl.“ n) τὰ δὲ] Sic scribi jussit *Jacobs.* pro
 vulg. τὰ δε. o) ἐστὶ] „ἐστὶ sine accentu J.“ p) τῶν] πα-
 ρῶν *Jacobs.* πῶ aut tale quid reponendum, aut omnino omit-
 tendum, judicat *Gesner.* Vid. Adnot.

judicatam praemio. At iste
 contradicit, et praeter ra-
 tionem facere me ait, qui
 honorari postulem, et ac-
 cipere praemium: neque e-
 nim esse me tyrannicidam,
 neque peractum a me quid-
 quam secundum legem; sed
 deesse aliquid operi meo ad
 id, ut postulare praemium
 possim. Interrogo igitur, il-
 lum, Quid reliquum a me
 poscis? non volui? non
 escendi? non interfeci? non
 liberavi? numquis imperat?
 numquis jubet? numquis
 dominus minatur? numquis

me maleficorum effugit?
 Non sane dixeris. Sed pa-
 ce omnia plena, et leges
 valent omnes, et libertas li-
 quida, et firmum populi im-
 perium, et matrimonia con-
 tumeliis non obnoxia, et li-
 beri metus expertes, et vir-
 gines securae, et commu-
 nis felicitatis caussa festos
 dies agit civitas. Quis igi-
 tur auctor horum omnium?
 quis est, qui istis omnibus
 finem imposuit, haec prae-
 stitit? Si quis enim est prae-
 me dignus honore, cedo il-
 li praemio, renuntio mu-

- p. 147. κινδυνεύων ^α), ἀνιωὺν ^β), ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου διαβάλλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ ^γ)
- 11 ἀχάριστον πρὸς με ^δ) τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι; Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ, εἰπέ μοι, τί ^ε), ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδὲν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης εἶδε ^ς), τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσσα, δι' ὃν ἐκείνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο ^ζ), αὐτὸς εἰργασμαι τὴν σφαγὴν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκείνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταξε, ὅπως ^η) ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μηκέτ'
- p. 148. νατο ^θ), αὐτὸς εἰργασμαι τὴν σφαγὴν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκείνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταξε, ὅπως ^η) ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μηκέτ'

α) κινδυνεύων] καὶ κινδυνεύων (κινδύνων imprudenter, puto, tradit *Bel.*) 3011. et 2954. β) ἀνιωὺν] Sic jam correxeram vulgo vitiatam formam ἀνιωὺν, quum vidi *Seagerum* quousque ita scribi velle. Respondet nempe superiori ἀνῆλδον in eod. cap. γ) δὲ] δαλ 3011. *Bel. Schm.* δ) πρὸς με] Ita vet. Edd. πρὸς με ex suo arbitrio *Reitz.* et recentt. Vid. supra *Hermot.* c. 19. in. ibique *Adnot.* ε) τί] τί omnes priores Edd. At requiritur *aliquid*, non *quid*? ς) εἶδε] „οἶδε] ex L. εἶδε Edd.“ Perperam *Reitz.* et recentt. praetulerunt vocem nullius sensus. Unice quadrat *εἶδε, respexit, consideravit.* Quae et *Jacobsii* est sententia. ζ) οὐκ ἐδύνατο] οὐχὶ δύνατο 2955. monstrum lectionis. η) ὅπως] „ὅπερ male S. et *Alb.* (?) ὅπως recte J. H. B. (i. e. *Bas.* 1. et 3.)

neri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, adscendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis? Neque enim, inquit, tyrannum ipsum interemisti: at lex tyrannicidae decernit praemium. Interestne autem, dic mihi, *aliquid*, utrum quis ipsum interfecerit, an caussam illi mortis praebue-

rit? Equidem nihil puto; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab injuriis. Hoc honoravit, hoc dignum judicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim eum interfeci, propter quem interfectum iste vivere jam non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo per-

ἔστιν; εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει; ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετά- p. 148.
σειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσῃς τοὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ
ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ ^{a)} τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί
δὲ ^{b)}, εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς
τελευτῆς παρέχων, ἀπήγεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα
τὴν σφαγὴν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦ-
τα, χαλεπώτερον τοῦ κακούργου πεφονευμένου; ἐν μόνον ἐξέ- p. 149.
ταξε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονη-
ρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλλείψει τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν
συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικά, συκοφαντοῦν-
τός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρώμενον ^{c)}, ἀποστρεφὲν
ἐθέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο 12
μύνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰ μὴ διὰ τὴν
πολλὴν δουλείαν ἐπιλήσῃς τῶν ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας
θανάτου εἶναι διττάς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐ-
τὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἡνάγκασα

Par. etc. " *Aldina* utraque habet ὅπως, et prior quidem com-
pendio, altera plane, scriptum. a) τῷ] τῷ B. 1. 3. A. 1. 2.
recte emendaverat *Reitz.* secutis recentt. b) δὲ] δαί 3011.
Belin. Schm. c) χρώμενον] *Gesner.* conjecit, quod in *Gorl.*
alia manu supra scriptum reperitur.

ierit? sed utrum esse de-
sierit? utrum a me illud ha-
beat, quod desierit? Alio-
quin illud etiam quaesitu-
rus videris, et calumniatu-
rus bene meritos, si quis
non ferro, sed lapide, aut
fuste, aut alio modo inter-
fecerit. Quid vero si fame
expugnasset tyrannum, ob-
jecta illi necessitate morien-
di, numquid tum etiam a
me reposceres eadem manu
mea factam, aut deesse ali-
quid mihi diceres ad legem?
idque, licet difficiliore mor-
tis genere interfectus sit
maleficus? Quin tu unum
solum exquire; illud repos-

ce; circa illud curiosus es-
to: quis impiorum relictus
sit? aut quae metus suspi-
cio? aut quod calamitatum
monumentum? Si vero pu-
ra omnia, et pacata; calu-
mniatoris est, modo et ra-
tione facinoris ad hoc uti
velle, ut intercipias prae-
mium laboribus propositum.
Quin ego hoc etiam diserte
dictum in legibus memini,
nisi per longam servitutem
eorum, quae dicuntur, ob-
litus sum, causas mortis
esse duplices, si quis ipse
interfecit; aut si ipse qui-
dem non interfecit, neque
manu perpetravit opus; coë-

p. 150. δὲ, καὶ παρέσχεον ἀφορμὴν τοῦ φόνου· τὰ ἴσα ^{d)} καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα ^{e)} δικαίως. οὐ γὰρ ^{f)} ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἡσσαν ^{g)} γίνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας ^{h)}. καὶ περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς ⁱ⁾. εἴτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα ^{j)}, κολάζειν ὥς ἀνδροφόνον δικαιοῖς ^{k)}; καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις; τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ ^{l)} τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν,
 13 οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις; Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν ἔχοις λέγειν, ὥς ἐγὼ μὲν ἀπλῶς αὐτό ^{m)} ἔπραξα, ἡκολούθησε δὲ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θιλήσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεδίδειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον τὸ ἔλφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμάν-

d) τὰ ἴσα] in vett. Edd. excepta B. 2. male cum antecedd. conjungebatur, colo post φόνου omisso, et commate post ἴσα posito. Rectiorem rationem Reitz. et recentt. secuti sunt.

e) μάλα] „καὶ μάλα L. et Marc. deest καὶ in Edd.“ Omnino haec verba μάλα δικαίως etc. usque ad γίνεσθαι desunt in Gorl. qui hinc pergit: τῷ τῆς ἀδείας. Vid. Adnot. f) οὐ γὰρ] „καὶ γὰρ marg. A. 1. W. ut conjecit Marc.“ g) ἡσσαν] „Ita restituiimus ex L. et P. ἴσον enim Edd.“ μείζον mavult Dorvill. ad Charit. p. 255. h) ἀδείας] ἀδείας A. 2. αἰτίας conj. Markland, ad Lys. XII. p. 563. *) τῆς σφαγῆς] Verba καὶ περιττὴ — σφαγῆς Wielandio suspecta visa. i) ἀποκτείνοντα] ἀποκτείναντα conj. Reitz. et prius jam Jens. k) δικαιοῖς] ἀξιοῖς 2954. l) τούτῳ] „τοῦτον Marc. et Forst. male. τούτῳ servant J. Fl. B. 2. H. Par. etc.“ m) ἀπλῶς αὐτό] ταῦτα ἀπλῶς 2954.

git autem, et caussam caedis praebuit: aequaliter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri: juste sane. Non enim voluit ipso facto (*ipsius, qui fecit,*) minorem esse *suppeditatam plenam faciendi facultatem (securitatem)*. Caeterum supervacuum est quaerere de modo caedis. Deinde (*Ergone*) eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam justum arbitraris, et nullo modo vis dimitti; eum ve-

ro, qui eadem plane, qua hic, ratione beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene meritos *praemiis* dignum censes? Neque enim illud possis dicere, me simpliciter illud *ac temere* fecisse, consecutum autem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in jugulo reliqui, nisi omnino, quod futurum erat,

τευρόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὥς οὐ τύραννος ὁ τεθνηὼς p. 150. ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγορίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἥδέως ἂν ὑμεῖς ἐδώκατε. ἀλλ' οὐκ ἂν p. 151. εἴποις. εἶτα, τοῦ τυράννου πεφονευμένουⁿ⁾, τῷ τὴν αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὦ τῆς πολυπραγμοσύνης! μέλει δέ σοι, πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευθερίας; ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀπρὸς δεινότητα, περιττότερόν τι προσαιπαιτεῖς^{o)}; καίτοι ὅ γε νόμος, ὥς φῆς, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ διὰ μέσου δὲ^{p)} πάντα ἔῃ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; καὶ οὐχί^{q)} ἐξέλασας τις τύραννον, ἥδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου; καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ ἀρκέεινός ἀντὶ δουλείας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγεννημένον, οὐ φυγῇ, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἔλπις, ἀλλὰ παντελὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ ριζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον. Καὶ μοι, πρὸς θεῶν, ἥδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δο-

14

n) πεφονευμένου] πανεληλυθότος addit 2955. sed ἀνεληλυθότος 3011. unde *Belinus* suadet τῷ ἀνεληλυθότι καὶ τὴν αἰτίαν etc. nimium haud dubie tribuens alieno additamento. o) προσαιπαιτεῖς] προσαιπαιτεῖς *Reitz.* typorum vitio. p) τὰ διὰ μέσου δὲ] τὰ δὲ διὰ μέσου 3011. *Belin. Bip. Schm. q)* καὶ οὐχί] οὐχί καὶ conj. *Seager.* Class. Journ. Fasc. XV. p. 152. non male. Sed vide tamen *Hindenburg.* ad *Xenoph.* *Memorr.* II, 3, 16.

divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non fuisse, qui periit, neque illam habuisse appellationem, neque vos de ipso, si moreretur, praemia plura libenter fuisse daturus. *Verum non dixeris.* Tum tu, caeso tyranno, ei, qui causam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem, quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo, qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex qui-

dem, ut ais, caput factorum exquirat; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, jam praemium tyrannicidae accepit? Et juste quidem. Libertatem enim et ipse pro servitute praestitit. At meum factum non exsilium, non novae metus invasionis; sed perfecta undique destructio, et plenus universi generis interitus, radicatusque malum omne extirpatum. Et jam mihi,

- p. 151. κεῖ, πάντα ξεστάσατε. εἴ τι τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τι ¹) τῶν προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτό-
- p. 152. νῶ. πρῶτα μὲν δὴ γνώμην προϋπάρχειν χρῆ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ τῶν κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην. ἄρ' οὖν πρὸς τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τῶν διὰ μέσου κινδύνων ἀπώκνησα; οὐκ ἂν εἴποις, μένε τοίνυν ἐπὶ τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ βουλευσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβέβηκει, ἔκ γε ²) τῆς γνώμης αὐτῆς καταστάντα ³) με, γέρας ἀξιοῦν, ὥς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυνηθέντος, ἄλλου δὲ μετ' ἐμὲ τυραννοκτονηκότος, ἄλογον, εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἦν παρασχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἢ θέλησα, ἐπεχειρήσα, ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος ⁴) ἀξίός ἐστι μὲ τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε; Νῦν δὲ, οὐ τοῦτο φημι,

r) τ ε] vulgo omissum, praeceuntibus Bip. et Schm. recepi e 2954. s) ἔκ γε] „ex L. (imo ex P. ut Solanus certe in Adnot. refert) ἐκ τε Edd.“ t) καταστάντα] παραστάντα conj. Guyet. u) ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος] ἐπειράθην, τῆς γνώμης μόνος Solan. interpungi et corrigi voluit. Sed vid. Adnot.

obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem *implendam* pertinent, praetermissum sit: et si quid desit eorum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane animum ante adesse oportet generosum, et amantem civitatis, et pro publica re periclitari volentem, et sua morte salutem multitudinis emtutum. Numquid igitur ad hoc defeci, emollitus sum, aut praeviso aliquo eorum, quae intervenire solent, periculorum, conatum abjeci? Non dixeris.

Mane vero in hoc jam solo, et puta me voluntatis solius et consilii hujus, etsi utile patriae non evenerit, et de solo ipso animo consistentem, postulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuissem, alius autem post me interfecisset tyrannum, absurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praestari *mihi praemium*? inprimis si dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi respondeas? Jam vero non hoc dico, sed etiam escen-

ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ p. 152. νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα ^x). μὴ γὰρ οὕτω θᾶστον, μὴδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσοῦτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τοῦτό ἐστιν. οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατάρθωσιν, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράνων προσελθεῖν ^y), οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων κεκρατηκότι, καὶ κείνους ἅπαντας προενικηκότι. οὐδὲν ἔτι προστίθημι, ἀλλ' ἐπὶ p. 153. τούτων αὐθις μένω· φυλακῆς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἀνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιός ἐστι τούτοις εἶναι σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν φόνον; Ἄλλ' εἰ καὶ φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' 16 ἀναίμακτός ^z) εἰμι, ἀλλ' εἴρασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφα-

x) ἐποίησα] ἐπόνησα conj. Wyttenbach. Epist. Crit. p. 45. bene quidem. Verum et vulgata bene habet. y) προσελθεῖν] προσελθεῖν, procedere, progredi, Mallet Seager. l. c. supra c. 13. At multo rectius supra c. 4. προσῆχθαι in προῆχθαι mutatum. H. l. etiam praestat προσελθεῖν, meo quidem sensu. z) ἀναιμακτός] „Sic J. Ald. (1. et 2.) Fl. Fr. B. 2. (et 1. et 3.)

di, periclitatus sum, et sexcenta ante caedem juvenis feci. Nolite enim putare, facillimum adeo, et proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conjicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, et caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque et confectu adeo difficile; sed ea, quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vincit, omnia ille praeclare con-

fecit; parvum quiddam est, quod superest. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circa se habebant, custodibus, satellitibusque universis. Nihil jam adjicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis? Verum si caedem quoque poscis, neque haec deest:

Y

- p. 153. γῆν, νεανίσκον ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι φοβεροῦ, δι' ὃν ἀνεπιβούλευτος κἀκείνος ἦν, ὃς μόνῳ ἐθάρσκει, ὃς ἀντὶ πολλῶν ἦρκει δορυφόρων. ἀρ' οὖν οὐκ ἄξιός, ὃ οὗτος, δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ἐπὶ τηλικούτοις γένωμαι; τί γάρ, εἰ δορυφόρον ἔνα, τί δὲ^a), εἰ ὑπηρέτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ', εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου φίλων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφονευμένον αὐτὸν ἰδέ^b). υἱὸς ἦν τυράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπότης ἀπαράιτητος, καὶ κολαστὴς ὁμότερος, καὶ ὑβριστὴς βιαίτερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὧλων, καὶ διάδοχος, καὶ ἐπιπολὺ παρατεῖναι τὰς ἡμετέρας
- 17 συμφορὰς δυνάμενος. Βούλει τοῦτο μόνον πεπραχθαί^{*}) μοι; ξῆν δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφυγότα; γέρας δὴ ἐπὶ τούτοις αἰτῶ· τί φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ κἀκείνον ὑφωραῖσθε; οὐ

S. ἀναλμωτος Par. H. 1. et 2. in qua ἀναλμωτος correxerat Gesn. Hanc variationem Solanus omisit. a) τί δὲ] τί δ' sola B. 1. b) ἰδὲ] In prioribus omnibus ἴδε. Sed vide Diall. Marr. I, 3. ibique Var. Lect. Tom. II. p. 96. *) πεπραχθαί] Ita correxi vulgatum vitium πεπράχθαι, pro quo et in nonnullis πεπράχθαι, duplici accentu. Cf. supra c. 10. Hermet. c. 45. etc.

neque incruentus sum, sed caedem feci magnam et fortem, juvenis in ipso vigore constituti, et omnibus formidabilis, propter quem iste quoque superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui pro multis sufficiebatsatellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tanta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum tyranni unum, interfecissem? quid vero si servum illi carum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere aliquem, et in me-

dia arce, inter media arma, caedem facere alicujus amicorum tyranni? Jam vero interfectum vide ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior, et implacabilis dominus, et suppliciorum exactor crudelior, et in facienda injuria violentior: quod vero maximum, heres universorum et successor, quique multum extendere calamitates nostras posset. Vis hoc solum a me perfectum? vivere autem et effugisse tyrannum? Praemium equidem et ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne

δεσπότης; οὐ βαρύν; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐννοήσατε· ὃ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ, τοῦτο, p. 153. ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν τύραννον ἀπέκτεινα ἐτέρῳ φόνῳ, οὐκ ἀπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μᾶ, ὅπερ εὐκταίστατον ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπη προβασανί-
 σας^{c)} πολλῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φιλτάτα οἰκτρῶς προκείμενα^{d)}, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὐν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύθρου ἐμπε-
 πλησμένον. ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφῃ δι-
 καίων τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὧμῶν τυράννων,
 αὕτη τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὸ δ' εὐθύς
 ἀποθανεῖν^{e)}, τὸ δ' εὐθύς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο
 θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. Οὐ γὰρ 18
 ἡγνόουν, ὧ οὗτος, οὐκ ἡγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδεὶς,
 ὅσῃν ἐκείνος εὐνοίαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ αὖν ἡξίω-

c) προβασανίσας], „προβασανίας male J.“ d) τὰ φιλτάτα οἰκτρῶς προκείμενα] τὸν φιλτάτον οἰκτρῶς προκείμενον Gorl. quae manifesta est vulgatae lectionis correctio.
 e) τὸ δ' εὐθύς ἀποθανεῖν] „Haec desunt in Fl. adsunt in J. Ald. Par. H. etc. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. A. 1. W.“ Solanus conjecit τὸ δ' εὐθύς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν, frustra, meo quidem iudicio. Vid. Adnot.

illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non gravis? non intolerabilis erat? Jam vero caput ipsum rei cogitate. Quod enim iste a me poscit, hoc ipsum, quam poteram pulcherrime perfecī, et alia tyrannum caede interemi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed postquam illum dolore multo ante excrucia-
 vi, et ante oculos ei ostendi, quod carissimum habebat, misere projectum, filium adultum, etsi malum,

at in ipso constitutum vigore, et patri similem, sanguine et tabo oppletum. Haec sunt patrum vulnera, hi gladii justorum tyrannicidarum, haec mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot injuriis supplicium. Statim mori, statim sensu et cognitione privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyranni vindicta dignum. Neque enim ignorabam, mi homo, non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantum ille adversus filium benevolentiam haberet, et

- p. 154. σεν ἐπιβιδῶναι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι. ὁ δὲ καὶ παριττότερόν τι
- p. 155. τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκείνον κηδεμόνα, καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον προκινδυνεύοντα τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρχῇ παρεχόμενον ^f). ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὐνοίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπόγνωσιν ^g), εὐθύς ἠπιστάμην τεθνηζόμενον αὐτόν, καὶ λογιούμενον, ὥς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος, τῆς ἐκ τοῦ παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης ^h). ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα περιέσθησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ ⁱ) τῶν μελόντων ἐλπίδας χρόνων ^k), ἐπ' αὐτόν ^l) ἐρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς ^m) τὴν τελευταίαν ⁿ) ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὁμῖν ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύνων, πεπενθηκῶς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν

f) παρεχόμενον] „Nil mutant Edd. priscæ. An παρασχοῦ.?” Solan. Παρεχόμενον non magis est corrigendum, quam προκινδυνεύοντα. g) ἀπόγνωσιν] „Sic recte Edd. et P. ἐπίγνωσιν sola Fl. male.” h) καθηρημένης] διηρημένης 2954. i) ἐπὶ] ἐτι Solan. k) ἐλπίδας χρόνων] „Desunt hæc verba in Fl. sed lacuna relicta. Adsunt in cett. et Cod. P.” l) ἐπ' αὐτόν] „τούτοις ἐπ' αὐτόν Pell.” καὶ ἐπ' αὐτόν Jens. Vid. Adnot. m) πρὸς] „Sic Pell. περὶ J. et P. et marg. A. 1. παρὰ Fl. Ald. Par. H. S. Fr.” n) τελευταίαν] τελευταίαν B. 1. et 3. τελευταίαν sine accentu A. 1. τελευταίαν A. 2. Reitz. et seqq.

quam nollet vel pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam præter caeteros habuit merito, videns solum illum studiosum et custodem tyrannidis, solum pericula pro patre subeuntem, solum securitatem præstare imperio. Itaque sciebam, etsi minus propter benevolentiam, at certe propter desperationem mox illum peritum esse, cum ita ra-

tiones subducturus esset, nihil sibi prodesse vitam, sublata, quam a filio habuisset, securitate. Omnia igitur illi confertim objeci, naturam, dolorem, desperationem, terrorem, futuri metum temporis. His contra illum auxiliis usus sum, et ad ultimam illam deliberationem eum adeg. Interiit vobis orbus, plorans, lacrumans, luctum lugens brevem illum quidem, sed patri conficiendo qui sufficeret: et, quod gravissimum

πατρί· καὶ τὸ δεινότατον, αὐτὸς ὑφ' αὐτοῦ, ὅσπερ °) θανά- p. 155.
των οἰκτιστος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλον γίγνοι-
το. Ποῦ μοι τὸ ξίφος; μὴ τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μὴ τι- 19
νος ἄλλου ὄπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκό-
μισε; πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκείνῳ p. 156.
ἀπέστειλεν; ὃ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορ-
θωμάτων, μετὰ τοσοῦτους κινδύνους, μετὰ τοσοῦτους φόβους
ἀμειλόμεθα, καὶ ἀνάξιοι ^{p)} δοκοῦμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μό-
νου τούτου τὴν τιμὴν ᾗτουν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄν-
δρες, ἀποθανεῖν ἐδεήσαντι τῷ τυράννῳ, καὶ ἀνόπλῳ ἐπὶ τοῦ
καιροῦ κατελημμένῳ ^{q)}, ξίφος τοῦτο ἐμὸν ὑπὴρέτεισε, καὶ
πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήργησε παντὶ ^{r)}, τοῦτο τιμῆς
τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίζατε ^{s)}, δεσπότην οὕτω δημοτικῷ
κτήματος οὐκ ἂν ἡμεῖς αἰσθε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνε-
γράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκατε; οὐκ ἂν
μετὰ τῶν θεῶν ἐκείνο ^{t)} προσεκυνήσατε; Νῦν μοι ^{u)} ἐννοή- 20

ο) ὅσπερ] „Ita bene Edd. plurimae. Sed ὅσπερ male J.“ p)
ἀνάξιοι] οὐκ ἂν ἄξιοι Gorl. q) κατελημμένῳ] κατε-
λημμένῳ A. 2. r) παντὶ] „Constans lectio.“ πάντῃ τοῦτο
Guyet. οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνομίζατε Solan. Vid. Gesner. Ad-
not. s) νομίζατε] „Sic habent Edd. omnes.“ t) ἐκεῖ-
νο] ἐκεῖνο Gorl. Vid. Adnot. u) νῦν μοι] „Nil varie-
tatis notat Solanus. Sed video Hagen. utramque male habere
νῦν μὴ, reliquas νῦν μοι.“

est, interitū sua ipsius ma-
nu, quae miserrima omni-
um mors est, multumque,
quam si ab alio inferretur,
difficilior. Ubi est gladius
meus? Num eum agnoscit
alius? numquid alterius cu-
jusquam telum illud fuit?
quis illum in arcem detulit?
ante tyrannum quis eo u-
sus est? quis eum isti im-
misit? O gladii, particeps
et successor praecclare a me
factorum, post tot pericula,
post tot caedes negligimur,
et indigni videmur praemio!

Si enim pro hoc solo hono-
rem a vobis peterem; si e-
nim dicerem, Viri, tyran-
no mori volenti, cum iner-
mis a tempore deprehensus
esset, gladius hic meus mi-
nistravit, et ad finem liber-
tatis restituendae unicuique
adjutor fuit; hunc honore
et praemio dignum judica-
te! dominum rei ita popu-
laris nonne remuneraremi-
ni? non in bene meritis il-
lum scriberetis? non ipsum
ensem in templi donariis
reponeretis? non cum Diis

- p. 156. *σατε, οἷα πεποιηκέναι εἰκὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἑμοῦ φονευόμενος, καὶ τιτρωσκόμενος πολλοῖς τραύμασιν ἐς τὰ φανερά τοῦ σώματος, ὥς ἂν μάλιστα λυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκότα^{x)}, ὥς ἂν ἐκ τῆς πρώτης θείας διαταράξειν^{y)}, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβώμενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, (ᾗδει γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀσθενῆ,) ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητῆς μὲν τῆς ὅλης τραγω-*
- p. 157. *δείας γεγεννημένους, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκριτῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνήν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος· ἐπιστάς δ' ἐκείνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν εἶχε μόνον, ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον^{z)}, ἐμπεπλησμένον τοῦ φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῇ, καὶ πολλὰ, καὶ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀνηγήμεθα, πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεὺς; τίνι^{a)} με τηρεῖ; τίνι με φυλάττει, διὰ σοῦ,*

x) γεγεννηκότα] „Ita hic et mox iterum dedi, monente Solano, quum Edd. γεγεννηκότα, uno v, excepta S.“ Excipientes etiam B. 1. et 3. erant. y) διαταράξειν] „διασπαράξειν P. et marg. A. 1. W. Nil mutant Edd. priscæ.“ z) ἡμαγμένον] ἡμαγμένον, leni spiritu, A. 1. et 2. et sic *Seagerus* quoque, qui totum hunc locum descripsit, haud dubie imprudens dedit, quemadmodum etiam supra idem τὸν υἱὸν, quem articulum ego in nulla Edit. reperio, et infra βραδυνῇτι, etiam vitiose, scribere sibi permisit. a) τίνι] τί Gork. ac deinceps iterum.

illum adoraretis? Jam mihi animum advortite, quid tyrannum fecisse probabile fuerat, et quid dixisse ante obitum? Cum enim trucidatus a me, et vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *inflictis*, (ut nempe maximum dolorem patri objicerem, ut primo illum spectaculo perturbarem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adiutorem neque auxiliarium, (norat enim senem esse et imbecillum) sed spectato-

rem malorum domesticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, sed reliqueram huic actori mortuum, scenam, gladium, et reliqua fabulae *peragenda*: superveniens autem ille, vidensque filium, quem solum habebat, vix spirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, et multa, et letalia, haec exclamavit, *Fili, perii, trucidati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est intersector? cui rei me servat? cui me custodit, per te,*

τέκνον, προαφηρημένον; ἢ μήτι, ὡς γέροντος, ὑπερφρονεῖ; p. 157.
καὶ τῇ βραδύτητι ^{b)}), κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει ^{c)}) μοι τὸν
φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ; Καὶ ταῦτα λέ- 21
γων, ἐξήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, διὰ τὸ πάντα
τῷ παιδί θαρσύνειν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν ὑπ'
ἐμοῦ καὶ τοῦτο προπαρεσκευασμένον ^{d)}), καὶ πρὸς τὸ μέλλον
τόλμημα καταλειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ
τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, φησὶ, Πρὸ μικροῦ μὲν με ἀπέ-
κτεινας, νῦν δ' ἀνάπαινον, ξίφος, πατρὶ πενθοῦντι παρα-
μύθιον ἐλθε, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ δυστυχούσῃ ^{e)}) συναγώνι-
σαι, ἀπόσφαζον, τυραννοκτόνησον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλ-
λαξον· εἶθε πρῶτως ^{f)}) σοι ἐνέτυχον! εἶθε τὴν τάξιν προῦλα-
βον τοῦ φόνου! ἀπέθανον ἄν, ἀλλ' ἢ ^{g)}) ὡς τύραννος μόνον, p. 158.
ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔξιν ἐκδικον· νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς
οὐδὲ φονέως εὐπορῶν. καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπήγε ^{h)}) τὴν

b) βραδύτητι] Ita recte Reitz. et recentt. βραδύτητι Edd. vet. praeter B. 3. c) καὶ τῇ βραδύτητι, κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει] Vulgo: καὶ τῇ βραδύτητι (commate omisso) κολ. δέον, κ. π. quae ita emendari vult Seager. καὶ (κολάζειν δέον) παρατείνει. Vid. Adnot. d) προπαρεσκευασμένον], προπαρασκ. male Fl. Reliquae recte, ut edidi. e) δυστυχούσῃ] abest ab Gorl. f) πρῶτως] „Forsan πρῶτος.“ Sic Solanus, aut πρῶτῳ, quod posterius praeferret, si correctione opus esset, Dorvill. ad Charit. p. 390. Sed πρῶτος exhibet Gorl. Vid. Adnot. g) ἀλλ' ἢ] „ἀλλ' ἢ] Hanc esse constantem lectionem notat Solanus.“ Deleri scilicet vult ἢ. Reitzius rectius conjecit ἀλλ' ἢ, neque tamen edere ausus est. Vid. Adnot. h) ἐπήγε] „ἐπέιγε Guyet.

fili, jam ante caesum? aut numquid senem contemnit? et ipsa tarditate, quum punire debeat, etiam extendit mortem meam, et longiorem mihi caedem efficit? Et haec dicens quaerit ensem, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille prae- paratus, et ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede et vulnere gladium, Paulo ante, in-

quit, me interfecisti: nunc vero recrea, gladii; veni luggenti patri solatium, et infelicem manum senilem adjuva: macta, tyrannum interfice, luctu libera! utinam prius in te incidissem! utinam ordinem caedis praecepissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed putans, habiturum me vindicem: nunc vero ut orbus, nunc ut is, cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget caedem, tremens, perficere ne-

p. 158. σφαγὴν, τρέμων, οὐ δυνάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ
 22 πρὸς τὴν ὑπερησῖαν τοῦ τολμήματος. Πόσαι κολάσεις ταῦτα;
 πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι
 δωρεαί; καὶ τέλος, ἐωράκατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προκεί-
 μενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον· τὸν πρεσ-
 βύτην δὲ αὐτῷ περιεκεχυμένον καὶ τὸ αἷμα ἀμποῖν ἀνακεκραμέ-
 νον, τὴν ἑλευθέριον ἐκείνην καὶ ἐπινίκιον σπονδὴν, καὶ τὰ
 ἔργα τοῦ ἔλφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ἔλφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέ-
 ρων ἐπιδεικνύμενον, ὥς οὐκ ἀνάξιον γεγένηται τοῦ δεσπότητος,
 καὶ μαρτυρούμενον ¹⁾), ὅτι μοι πιστῶς διηκονήσατο ^{k)}). τοῦτο
 ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι
 τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθελὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὲ
 ἐγώ· μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι.
 καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δευτέρα δὲ ὁ παῖς, τὰ
 τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτός· τὸ ἔλφος δὲ πᾶσιν ὑπεκρέτησεν.

ἐπῆγε τὴν σφαγίδα conj. Jacobs. At vid. Adnot. i) μαρτυ-
 ροῦμενον] „μαρτυρούμενον] Sic J. Fl. B. 2. H. Par. S. im-
 mo et Ald. et Fr. Forsan tamen μαρτυρούμενον legendum.“
 Hanc Reitzii conjecturam, vel in se ipsam probabilissimam,
 confirmavit praeterea Cod. Gorl. k) διηκονήσατο] „διη-
 κονήσαιτο Fl.“

quiens, cum cuperet ille
 quidem, sed viribus ad mi-
 nisterium conatus deficere-
 tur. Quot hae sunt poenae?
 quot vulnera? quot mor-
 tes? quot tyrannicidia?
 quot praemia? Denique vi-
 distis omnes juvenem qui-
 dem jacentem in conspectu,
 opus neque parvum, neque
 superatu ita facile; senem
 autem illi circumfusum; per-
 mixtum utriusque sangui-
 nem, libationem Liberatori
 Jovi sacram pro victoria;
 eaque gladii mei opera: ip-

sumque adeo gladium in me-
 dio utriusque ostentantem
 se, quam non indignus fue-
 rit domino, testantemque,
 fideliter se mihi ministrasse.
 Hoc universum mea manu
 factum, minus futurum e-
 rat. Jam ipsa novitate cla-
 rius est. Ac destructor to-
 tius tyrannidis ego sum: o-
 pus autem ipsum in plures
 descriptum, ut in fabula:
 primarum partium actor e-
 go, secundarum filius, ter-
 tiarum ipse tyrannus, gla-
 dius ministravit universis.

S C H O L I A

ET

A D N O T A T I O N E S

S C H O L I A.

I N H E R M O T I M U M.

Pag. 5. 1. 2. τοῦ Κῶου ἱατροῦ] Ἱπποκράτους. V.

Pag. 8. 1. 9. εἰς^{a)} νέωτα] μέλλων^{b)}. V.

Pag. 11. 1. 5. εἰ] Εὐκτικὸν τὸ εἰ. πολὺ δὲ παρὰ Πλάτωνι τοῦτο. M.

Pag. 20. 1. 3. ἀγγώμαλα] ἴσα, ἐγγὺς τοῦ ὀμαλοῦ. V.

Pag. 24. 1. 6. τὸν Χαιρεφῶντα] Ὅτι Στωϊκὸς^{c)} ὁ Σωκράτης· ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ Πύθιος τὸν Χαιρεφῶντα προὔτρέψατο εἰπὼν· ἀνδρῶν δὲ^{d)} πάντων Σωκράτης σοφώτατος. V.

Pag. 26. 1. 10. Μαργίτη] μαινομένη. V.

Pag. 33. 1. 2. διαφίρεσθαι] διαμάχεσθαι. V.

Pag. 34. 1. 3. ἐσσύμενον^{e)}] ὀρμώμενον. V. Ὅμηρος (Π. Z, 518.) ἢ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω. M.

Ead. 1. 8. καὶ φρατρίας] συντάγματος. V.

Pag. 38. 1. 8. ὑπερδιατεινόμενοι] φιλονεικοῦντες. V.

Pag. 40. 1. 6. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ^{f)} πόλιν . . .] Τὸ παροιμιῶδες μέτεισιν ἐκείνο· οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς. V.

a) εἰς] Parvi est, quod εἰς citatum relinquo, quum in Auctore ipso tamen legatur εἰς, id quod Luciano longe frequentius quam εἰς, et licet hic perinde sit, tandem interdum praestat εἰς, interdum εἰς, ad pleniorē sonum. Sed εἰς νέωτα dicitur in proverbiali locutione ap. Theocritum, qui ait: Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Semper agricola in novum annum dives. Reitz.

b) μέλλων] Deest ἐναντὸς. In Exc. G. legitur μέλλον. Solan.

c) Ὅτι Στωϊκός] „Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuisse judicet.“

d) δὲ] „Omissam hanc in Edit. Cler. particulam inseruit Solanus.“

e) ἐσσύμενον] Ἐσσύμενον et ὀρμώμενον male in Ed. Cler. Reitz.

f) ὁ τινὰ] „Male à τινὰ editum erat.“ Et παροιμιῶδες, quod Schmied. correxit. Lehm.

Pag. 41. l. 11. ὡς ἡ παροιμία φησὶ] παροιμία, Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλείοι^{g)}). V. Εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνν ἀπόρων, καὶ Θεοῦ μόνον^{h)} εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένων. Cod. 2954.

Pag. 51. l. 2. μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός] Τοῦτο καὶ¹⁾ περὶ Δίωνος ἱστοροῦσιν τοῦ Προσαέως^{k)}). ὃν καὶ διὰ τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ἐπωνόμασαν^{l)}). V.

Ead. l. 12. Ὡς Ἀνκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας^{m)}] Φίλον ὄντα κατὰ τῆς Ἑστίας ἐξορκοῖⁿ⁾· αὕτη γὰρ καὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, αἰτιᾶται^{o)}), καθ' ἃ καὶ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐτὴν ἀποφαίνεται καὶ πρὸς φιλίαν αὐτῇ^{p)} συνάγει διὰ τῆς κατ' οἶκον ἐσχάρας τοῦτο προμνηθουμένη^{q)}). V.

Pag. 52. l. 4. ἀπύτωσαν ἐκποδῶν] Procul facessant. G.

Pag. 68. l. 13. τὸ, Νῆφε^{r)} καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν] Ἐπιγάρμον ἀπόφθεγμα τοῦτο. V.

Pag. 73. l. 10. παρὲνδοκιμεῖται^{s)}] νικᾶται, ἦτοι εἰς δόξαν ὑπερβαίνεται^{t)}). V.

g) πλείοι] Πλείους editum fuerat; sed πλείοι in V. et M. legi notaverat Solanus; itaque illi quidem obsecundavi, etsi πλείους verum credam; nam et sic edidit Cl. Hemsterh. in fragm. Menandr. quas in notis mox adlego, et secunda persona proverbiis propria. Reitz.

h) μόνον] An μόνου; Sic certe Bourdelotius tradit, qui deinde etiam ἐπιτρεπομένων, minus, opinor, recte. Lehm.

i) καὶ] „Hanc conjunctionem in Edit. omissam supplevit Solanus.“

k) Προσαέως] Sic C. et M. In V. Προσαίως erat. Solan. Cf. Schol. ad De Mort. Peregr. c. 18. et Suid. s. v. Δίων. Διώνος in prioribus Edd. scriptum meo periculo emendavi. Lehm.

l) ἐπωνόμασαν] „Ὠνόμασαν Edit. Clerici, quam correxit Solanus.“

m) πρὸς τῆς Ἑστίας] Non nova formula. Vid. Athen. L. IV. p. 166. D. Solan.

n) ἐξορκοῖ] „Ἐξαρκοῖ prave Edit. Cler. Sed correxit Solanus.“

o) αἰτιᾶται] „Ex M. supplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad ἀποφαίνεται, reliquaque vitiosa restituit Solanus.“

p) αὐτῇ] „Αὐτῆς prave Edit. Cler. Emendata ex eodem fonte.“

q) προμνηθουμένη] „Προμνηθουμένη Edit. eadem, emendata ab eodem.“

r) Νῆφε] „Ἥφε ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta.“

s) παρὲνδοκιμεῖται] „Παρὲνδοκιμεῖ prave Edit. saepe notata, etsi et sic Cod. V. Sed recte C.“

t) εἰς δόξαν ὑπερβαίνεται] Pro εἰς editum legebatur ὑπέρ. Et pro ὑπερβαίνεται erat ὑποβαίνεται. Emendaverat vero sic,

Pag. 75. l. 4. ἔρμαιον] τὸ ἀπρὸς δόκητον κέρδος. V.

Ead. l. 7. ἤν μὴ Φοίνικος ἔτη βιώῃ] Φοίνικα, τὸ ") Ἀράβιον λέγει πτηνόν. V.

Pag. 76. l. 5. ὅσοι φιλοσοφοῦσι] Τὸ τῆς σκεπτικῆς ἱοικας, ὡς Λυκίνε, ληρεῖν· ἐπεὶ γὰρ κἀκείνη ἀκαταληψίαν πρεσβεύουσα ἀνεπίκριτον ματαιολογεῖ τὸ ἀληθές, παρόσον πάντες ἀνθρώποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενείᾳ δεόμενοι τοῦ ἐπικρινούντος. καθότι οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρεπτος γνώμης ἀληθοῦς· ἀλλὰ κἀγὼ φήσω. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα ληρῶν x) ἀνθρώπος, ἐν μέρει καὶ σὺ τῆς σῆς παραπολῇ ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθείης παρά γε τοῖς νοῦν ἔχουσι. καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἀλώσῃ πτεροῖς. M.

Ead. l. 17. ὄνυχα μόνον λέοντος] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνύχων ὁ λέων. V.

Pag. 77. l. 13. ἰδὼν ὄνυχα λέοντος ἔγνω· ἄν] Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον, ὅς ἐστι σοφισματώδης, ἐπ' οὐδενὶ καταστρέφων χρησίμω y) ἀναλαμβάνει. πλὴν ἐστὶ καὶ μερικὴ γνώσις αὐτόπιστος καὶ ἀληθής, καὶ μηδὲν τοῦ καθόλου δεομένη. ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ μέρη ὁ δύο καὶ ὁ τέσσαρα z), ὁ δὲ τούτων συνεκτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, ὡς καὶ τοῦ δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια, κἀκείνου ὁ μυρία. οὐδὲν μέντοι κωλύσει τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμε-

ut dedi, Solanus, non addens unde; sed quum id frequentissime addat, non dubito, quin et hoc ex Ms. hauserit. Reitz. Hausit partim e Suida, qui haec habet: παρενδοκιμιάσης· νικησάσης. ἦτοι, εἰς δόξαν ὑπερβάσης. Ex ultima vero hac voce colligendum, Scholiasten voluisse ὑπερβαίνεσθαι. Lehm.

n) τὸ] „Τὸν prave Edit. Cler.“

x) ληρῶν] Reitz. et recentt. λήρων, quod de meo corrigere non dubitavi. Lehm.

y) χρησίμω] „χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit Solanus.“

z) ὁ τέσσαρα] Illud ὁ omissum fuerat in Edit. Cler. pro τέσσαρα autem lege ξξ. Quamquam haec omnia perturbatoria sunt quae de numeris affert, ut et reliqua absurda et inepta. Solan. Quantum equidem video, gradus sunt potentiales, quos Arithmetici dicunt, eorumque radices, quae scholasticae huic ratiocinationi fundamento ponuntur a Scholii auctore. Id colligo ex iis, quae deinde de denario, centenario, et reliquis numeris profert. Quod si recte posuero, consequatur necesse est, non addendo, sed multiplicando, procedere has numerorum rationes, neque adeo cum Solano pro τέσσαρα legendum esse ξξ, sed totum hunc locum ita restituendum: ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ τέσσαρα μέρη ὁ δύο (quaternarius numerus constat binario; mox dicit: δις δύο τέσσαρα), ὁ δὲ τούτων συνεκτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, qui autem hos, binarios, complectitur, est denarius etc. Lehm.

νον ιδιότην, μὴ δὲ γε τὴν τῶν ἀριθμῶν ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίστασθαι ἀπαρεγκλίτως, ὥς μία καὶ μία δύο, καὶ δις δύο τέσσαρα. ὥστε οὐ πᾶν γενναῖος ὁ διατρέπων λόγος τὸν τοιοῦτον λόγον, ὥς εἰ μὴ τὸ καθόλου ^{b)} τις εἶδη, οὐδὲ τὸ κατὰ μέρος. τούναντίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν τὸ ὅλον συλλογίζεται, καὶ ^{c)} ἡ τῶν κατὰ μέρος ἀθροισίς πρὸς γινώσκειν τοῦ καθόλου λεγομένου ^{d)} κατ' ἐαυτὴν ὑφισταμένη. ταύτη καὶ ὁ σοφὸς ἡμῶν ^{e)} Ἀριστοτέλης τερετίσματα πού τῶν ^{dd)} ἐαυτοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥστε καὶ ὁ τοῦ λέοντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας τῷ Φειδίᾳ ^{e)}, εἰ καὶ μὴ τὸ ὅλον εἶδης, τὸ γοῦν μέγεθος παραστήσει τοῦ θηρίου οὐδὲν πεποίηκεν ἐμποδῶν, εἰ δὲ καὶ ἀναλογίαν ἀναιρήσεις ^{f)}, τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σαυτὸν συνωθήσεις, καὶ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀνεπαίσθητον ζωήν; καὶ φθόνος οὐδεὶς σοι τῆς σοφῆς ταύτης ἐμπληξίας. δι' ἣν καὶ πρὸς τοὺς λύκους ἀποπεμφθήσῃ ὡς Λυκίνοσ τῷ ὄντι ^{g)} καὶ ὧν καὶ καλούμενος. V.

Pag. 83. l. 7. ἀπέχρη] ἤρκει. V.

Pag. 86. l. 3. ἐπιρρέει γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν] Ἕλληνας μὲν ^{h)} ἐξαντλοῦμεν ⁱ⁾ ἢ δ' ἐπιρρέει ^{k)}, τοῦτο ἡ παροιμία. V.

b) τὸ καθόλου] „Ita pro vulgato, τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρος pro τόν, quod in Edit. erat, exhibeo, jubente Solano.“

c) καὶ] „Hoc deficientes καὶ supplevit Solanus.“

d) τοῦ καθόλου λεγομένου] Pro his et quae sequuntur, usque ad ὑφισταμένην, in V. et M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὑφίστησαν ἐπεὶ μηδὲ τις φύσις. Ex Solani adnotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλου. Reitz.

*) ὑμῶν] Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. Solan. Correxerit ita Schmiederus. Lehm.

dd) τῶν] „Aberat in Edit. Sed addidit Solanus.“

e) τῷ Φειδίᾳ] „Τῶν Φειδίᾳ erat in Edit. et Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt?“ Scripsi Φειδίᾳ, et mox ἐμποδῶν pro vulgato ἐμποδόν. Lehm.

f) ἀναιρήσεις] „ἀναιρήσης M.“

g) ὄντι] Legendum conjicio ὀνόματι. Reitz. Utrumque cum huius scriptoris elegantia convenit. Ceterum callide sibi cavet hic Aristotelicae scholae propugnator, ne *Lyceum* potius in *Lyceum* suum, quam inter lupos (πρὸς τοὺς λύκους) relegaret. Lehm.

h) μὲν] Μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, deleuit γὰρ Solanus. Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὲν γὰρ interdum conjunguntur, vid. textum cap. 43. huius Dial. et c. 17. de Merced. Conduct. Reitz.

i) ἐξαντλοῦμεν] „Ἐξαντλοῦμεν perperam Edit. Clerici.“

k) ἐπιρρέει] Ἐπειρρέει erat in Edito, ἐπειρρέει inde fecerat Solan-

Ead. 1. 9. ὅτι φαρμάκῳ] ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλέθριον ἔοικε. V.

Pag. 93. 1. 4. τὰ ληθὲς εὐρεῖν] Ἴνα καὶ εὖρη. τίς οὖν ¹⁾ εὐρήσει, βδελυρώτατε, ἄνθρωπος ὢν; καὶ τίς τοῦτω πιστεύσει; τῆς ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ οὐδ' ὅλως ἐχούσης τὸ κεκριμένον καὶ ἀδιάπτειστον. M.

Pag. 96. 1. 6. τῷ ἐπιτραπεξίῳ ὕδατι] τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένοι, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς τῷ ^{m)} δακτύλῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἔπεσθαι, ἐν τῇ φύσεως ὑπάρχον ⁿ⁾ καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός ^{o)}. V.

Pag. 98. 1. 7. εἰ δὲ ἐπιγνώμων] Εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ νῦν αὐταὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι; V.

Pag. 100. 1. 11. τὴν κενὴν μακαρίαν] Κενὴ μακαρία ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγγινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ ^{p)} εἰς τρυφὴν καὶ εὐετηρίαν ὅσα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος. διὸ καὶ μακαρία μὲν ὅσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλυσιν ὑποβάλλομεν, κενὴ δὲ ὅτι μηδὲν ἐστὸς ^{q)}. ἔχει καὶ βέλβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ὕπνου καὶ ^{r)} τὴν εὐημερίαν ^{s)} ἀφίπταται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ θεολόγου Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὰς Ἀθῆνας ἀνόμαζε, ὡς κατ' οὐδὲν τῆς ἐν ὕπνοις εὐετηρίας διαφερούσας. V.

Pag. 102. 1. 13. λαβὴν] ἀφορμὴν, μέμψιν, ἐπαφὴν. V.

Pag. 105. 1. 9. εἴτα οἱ μὲν ὑμῶν . . .] Optime torqueri possunt in fratrum Collegia; et quod dicit, ἀλλ' ἔχωσι

nus. Ego in ἐπιφύξει mutavi, quia id voluisse *Solanum* suspicor; alioqui nihil ab edito recessissem. *Reitz.*

1) ὦν] Lege οὖν. num autem illud ὦν error Codicis, an *Solani* sit, nescio. *Reitz.* Quam conjecturam suam *Reitzius* recipere dubitavit, nos non recipere, praesertim duce *Schmiedero*, religioni ducebamus. *Lehm.*

m) τῷ] Pro τῷ quod in Cod. *Voss.* erat, ὃ jubet legere *Solanus*. frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. *Reitz.*

n) ὑπάρχον] Sic recte correxit *Solanus* pro ὑπάρχων, quod in *Cler.* Ed. erat. *Reitz.*

o) πεφυκός] Et hoc recte mutavit idem; nam prave in Ed. eadem legebatur πεφυκότι. *Reitz.*

p) τὰ] „deerat in V. inseruit ex M. *Solanus*.”

q) μηδὲν ἐστὸς] Μηδ' ὅλως M. Non agnoscit *Bourd.* *Solan.*

r) καὶ] „Κατὰ erat in Edito, sed mutavit *Solanus*.”

s) εὐημερίαν] Sic etiam est in C. *Solan.* Debebat auctor scribere aut ἡ εὐημερία, aut τὴν εὐημερίαν ἀφίπται, aut tale quid, quo certe leges linguae ne laederentur. *Lehm.*

παραμυθίαν, in Dial. Achillis et Antilochi (Diall. Mortt. XV, 3.) dixit, φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. G.

Pag. 107. l. 2. Ὡς περ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων^{t)}] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι ἅ' τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μετὰ τούτων καὶ ὡς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. Καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξέταστα εἶναι. V.

Pag. 108. l. 13. διαλλάττοιεν] διαφέρειεν. V.

Pag. 109. l. 13. τὸν ἕτερον πόδα . . .] In *Apolo-*
gia^{u)} dixit, τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμῷ ἔχοντα. G.

Pag. 111. l. 5. τὸ σύφαρ] ἡ γοῦν τὸ δέσμα. V.

Ibid. ἀμελήσαντας τὸ σύφαρ] Ἀμελήσαντες τοῦ ὀλοῦ, ἡ γοῦν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὀλκός καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφρα. ἀπὸ τοῦ ἔλκω λέγεται ὀλκός^{x)}, καὶ ἀπὸ τούτου ἔχνος, ἡ γοῦν ἡ κοινῶς^{y)} συρμῇ. ὥς περ ποὺς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἔχνος. V.

Ead. l. 8. προὔργου] Προὔργου, πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον. Ἰσοκράτης φησίν. ἵνα προὔργου τι γίνηται, ἀντὶ τοῦ, πλέον^{z)}. V.

Ead. l. 9. τοὺς ὅμους πίττων] Πίττων ἀντὶ τοῦ^{a)} πίττων, ὃ περὶ τῆς ἄχνης^{b)} λέγεται, ὅθεν πτισάνῃ τὸ ἐνδυμα τῆς ἄχνης^{c)}. V.

t) . . . πραχθέντων] Hoc jam supra habuimus totidem verbis, nec semel in hujusmodi repetitiones delapsus est Scholiastes notster. *Cler.* Tam imperite autem descripsit hoc Scholium ex *Catapl.* N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo spectantia, huc etiam retulerit; quae ego deleui. *Solan.*

u) Locus est Pro Merc. Cond. c. 1. *Lehm.*

x) ὀλκός] „Ἄλκός prave editum fuerat, quod correxit *Solanus.*“

y) κοινῶς] Exc. G. idem habent. *Solan.*

z) πλέον] „Sequebatur ἐπανηρημένον, quod merito deleuit idem, quia ex paullo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque agnoscere C. adnotat *Solanus.*“ Descripsit haec Scholiastes e *Suida*, qui pro γίνηται habet γένηται, ut *Isocrates* ipse, cujus locus est *Panegy.* c. 13. p. 18. ed. *Spohn.* *Lehm.*

a) τοῦ] Inseruit articulum *Solanus*, qui in edito aberat; nec dubito quin ex Cod. V. *Reitz.*

b) ὃ περὶ τῆς ἄχνης] Exc. G. et V. ὅπερ ἐπὶ τοῦ ἄτου (leg. ἄρτου). *Solan.*

c) τῆς ἄχνης] Exc. G. et V. τοῦ ἄτου (leg. ἄρτου). Cur a scrip-

Pag. 112. l. 11. διαφρορον] ἀνάλωμα. G.

Pag. 113. l. 3 πλημμέλημα] ἀμάρτημα. V.

Ead. l. 5. κáδον] μέτρον οἴνηρόν. γαυλὸς ὑπὸ Σολέων ^{a)}). κεράμιον ὑπὸ Ἰώνων. V.

Ead. l. 11. ὡς κροκέδεῖλος] Ὁλεθρε, πάλιν ἐπὶ τὰ σαν-
τοῦ. M.

Pag. 114. l. 16. δημίφ] τῷ κολάζοντι τοὺς παρὰ νόμους.
V.

Pag. 117 l. 2. κερδῶ] ἀλώπεκα. V.

Ead. l. 11. ἐπανηρημένον] προηρημένον, θέλοντα. V.

Pag. 118. l. 15. θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς] Ἐπὶ
τῶν παραδόξων καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ ^{a)} τῶν τραγωδιῶν ποιηταὶ
ὅταν εἰσῆγαγον εἰς τὴν σκηνὴν ἢ τόλμα ¹⁾), ὥστε συγχυθῆναι τοὺς
θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα καὶ ἔλεεῖν τοὺς ἡτυχημένους δόξαντας, ὡς
ἀνάξια πεπονθότας, εἰῶθαι θεοὺς εἰσάγειν οὐκ ἐπ' αὐτῆς ^{b)} τῆς
σκηνῆς ὀρρωμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους ἀπὸ τινὸς μηχανῆς, ἣν ἔβλε-
πον μὲν πρότερον οἱ θεαταί. κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ὁ φοβού-
μενος ^{b)} ἐδείκνυε τὸ τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦ κατὰ στολὸν ¹⁾
τοῦ δράματος, ἔλεγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. V.

tura codicis V. tantopere recesserit Cl. Clericus, saltem monere
debuerat, et unde haec desumeret, quae rejectis aliis obtrudit.
Solan.

d) Σολέων] Exc. G. σολίων. Non agnoscunt C. posteriorem
hanc Scholii partem. *Solan.*

e) γάρ] „aberat in Ed. Inseruit *Solanus.*“

f) ἢ τόλμα] Ἡ τολμάν C. Sed excidisse alia quaedam vox vide-
tur. *Solan.* Quin corrupta sunt ipsa: latet enim in iis Objectum
rerum, quas in scenam produxisse dicuntur poëtae tragici, veluti
ἀπίθανα, vel ἀήθη, vel δεινὰ, vel simile quid: nam ipse nescio,
nec conicere possum ex Scholio simili ad Philops. c. 29. quod et
ipsum admodum depravate editum est. *Lehm.*

g) οὐκ ἐπ' αὐτῆς] „Ἐπ' αὐτοῖς Edit. Clerici, quam correxit
Solanus.“

h) ὁ φοβούμενος] Mire sane haec corrupta; Ego malim οὐ
φοβ. Et καταστολήν. *Solan.* Nondum haec cuiquam satisfecerint.
Lehm.

i) στολὸν] „στολήν, εἶναι. C.“

I N H E R O D O T U M .

Pag. 120. l. 1. ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ] Σημειῶσαι ^{a)} ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ὑπέδειξεν ὡς ἐπιδείξεως ἄγαν κιττῶν τοὺς ἑαυτοῦ περιειργάζετο λόγους. V.

Pag. 121. l. 5. οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας] Ἡ Ἀλικαρνασσός γὰρ τῆς Καρίας. V.

Pag. 122. l. 2. ἐγλίχετο] Γίλχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. V.

Pag. 124. l. 1. θαλάμος] Confer cum Philostrati imagine. G.

Ead. l. 10. πάροχος ^{b)}] ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἄρμα ἥ ^{c)} τὸ ζεύγος λέγεται· καὶ οἱ παρανυμφοί, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις· ἐπ' ὀχήμασι γὰρ τὰς νύμφας ἦγον. V.

Pag. 125. l. 2. ὀχάνων] λῶρων ^{d)}, ἱμάντων· σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. V.

Ead. l. 5. περιειργασται] περιγίνεται ^{e)}. κατασκοπεῖ. περιεσὸν ποιεῖ. V.

a) Σημειῶσαι etc.] Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. se correxisse monet *Solanus*. Nam pro ὑπέδειξεν in Ed. *Cler.* legebatur ἐξηγήσεν, pro ἐπιδείξεως, ἐπιδείξαν ὡς. Pro κίττων, ἀττινίξων editum quidem erat, cum in ipso Cod. V. tamen legeretur κιττῶν. Pro περιειργάζετο denique, περιεργάσατο. Merito igitur hunc secutus sum. *Reitz.* Κιττῶν igitur *Reitzio* edendum erat, (a κιττάω) non, ut vere edidit, et qui eum secuti sunt, recentiores Editores, κίττων. *Lehm.*

b) πάροχος] Ad verbum φέροντες male relatum hoc Scholion in sedem suam retraxi. *Reitz.*

c) ἥ] Vocem ἥ quae deerat, supplevi. *Solan.* Et in *Suida* deest ἥ, unde hoc Scholion prope ad verbum desumptum. Verum et *Por-tus* ibi ἥ supplendum duxerat, probante *Kustero*. De his παρόχοις adi omnino hunc ipsum *Suidam* s. v. ζεύγος ἡμιονικόν. *Lehm.*

d) λῶρων] Hic pro *loris*, *habenis*, de qua et aliis vocabuli λῶρος significatt. meretur videri *du Cange* in Glossar. Graeco Barbaro. *Reitz.*

e) περιγίνεται] Corrupta haec. Ego novum Scholium esse puto; *Δοχῶντι*] κατασκόπῳ· ubi pro *λοχῶντι*, γένοντο, mox eam vocem sequens, scripserit. *Solan.* Non tetigit rem *Solanus*, licet omnino recte iudicans. In *Suida* est: περιεργάσασθαι· περιγινήσασθαι. unde suum *περιγίνεται* sumsit simplex homo noster, parum curans, quid hoc glossema cum *Luciani* loco commune haberet. Tertia explicatio: *περιεσὸν ποιεῖ* jam per se patet, un-

Pag. 126. l. 11. ὅτι περ ὄφελος] ἀντὶ τοῦ οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι¹⁾. V.

Pag. 127. l. 8. παρὰ θεωρήτης] ἀντὶ τοῦ, συγκρίνετε²⁾, ἐξετάζετε. V.

I N Z E U X I N.

Pag. 135. l. 8. σατυρώδη] χορευτικά^{a)}. V.

Pag. 137. l. 6. δὲς τοσαύτας] διςμυρίας^{b)}. V.

Ead. l. 10. πελταστικὸν] τοξικόν. V. Pelta scutum breve, si bene memini. G.

Ead. l. 11. ψιλικόν] πεζόν^{c)}. V. Levis armaturae, puto. G.

decunque desumta. Sed in secunda κατασκοπεῖ et ipse ego corruptelam invenio, modo aliter illam judicandam et emendandam, atque a Solano factum est. *Lehm.*

f) ἀξιοφειμώτατοι] Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen; donec aliud scripsisse ex Cod. pateat. Extat etiam in C. *Solan.* Ἀξιολογώτατοι reperit *Bel.* in Cod. 2954., quod nos cum *Bip.* et *Schm.* recipere non dubitavimus. *Lehm.*

g) συγκρίνετε] Συγκρίνατε Edit. *Cler.* συγκρίνατε V. Exc. et Coll. Ego συγκρίνατε, ἐξετάζετε, *Solan.* Haec quid sibi velint, non intelligo, et miror, *Schmiederus* etiam ita, ut *Solanus* censuit, vere edidisse. Nam συγκρίνατε et ἐξετάζετε patet non magis convenire cum παραθεωρήτε, quam συγκρίνετε et ἐξετάζετε. Et omnino nullam ego pervideo tam ineptae undique mutationis causam. Quidni potius, ut convenientia Scholio restitueretur, vox ipsa, in fronte posita, mutaretur παραθεωρεῖτε; praesertim, quum hanc lectionem etiam *Thom. Mag.* in v. παραβάλλω revera commemoret. Denique etiam in *Solani* relatione Varr. Lectt. nescio quod mendum latet: refert enim in Edit. *Cler.* συγκρίνατε legi; legitur autem sic haud dubie operarum culpa: deinceps addit in V. Exc. et Coll. συγκρίνατε reperiri. At haec eadem est lectio cum illa priore. Aliam autem voluisse videtur *Solanus*; num forte illud ipsum συγκρίνετε, quod vulgatum est? Credo equidem; et tanto magis nunc censeo, pro παραθεωρήτε in fronte π . . . εἰτε scribendum esse. *Lehm.*

a) χορευτικά] Ride. *Solan.*

b) διςμυρίας] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἦτοι δνάδας, etiam prave. *Solan.*

c) πεζόν] Imperite admodum haec enarrat Scholiastes Graecus: Latinus melius. *Solan.*

Pag. 138. l. 13. τετρεγόντων^{d)}] ποιὼν ἤχον ἀποτελούντων. V.

Pag. 139. l. 5. δίφροι δ' ἀνεκνυμβαλλίζον^{e)}] αἰρόμενοι^{f)} καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, καὶ συντριβόμενοι ἤχου ἀπετέλουν. V.

Pag. 140. l. 2. ἐπαϊάνιζον] ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. V.

Ead. l. 3. ἀνέδουν] ἐστεφάνουν. V.

I N H A R M O N I D E N.

Pag. 142. l. 1. ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Ad eruditissimum quendam de suis sermonibus scribit, cujus judicium videtur plurimi facere. G.

Ead. l. 3. εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρέλκει τὸ ἔφη, καὶ περιττόν ἐστιν Ἀθηναίων ἔτει. V.

Pag. 145. l. 4. ἐπ' ἀμφοτέρω πιστοί] πρὸς τὸ ψέγειν καὶ ἐπαινεῖν. G.

Pag. 146. l. 13. γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ συντεὸς καὶ κανονικόν^{a)} μηχανικόν, καὶ σχῆμα γεωμετρικόν^{b)}. V.

Pag. 147. l. 4. ἐπιδεικνύμεν] Ἡ ἐπιδεικνύμεν ὑπερσυντελικόν, ἢ ἐπιδεικνυοίμεν εὐκτικόν. V.

Ead. l. 11. τὴν λευκὴν] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νενικηκόσιν ἀνέκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις, ἢ μέλαινα καὶ ἡ τετραπλημένη^{c)}. V.

Pag. 148. l. 9. ὑπηνέμια] ἀβέβαια. V.

d) τετρεγόντων] „Edit. male τετραγόντων.“

e) ἀνεκνυμβαλλίζον] „Ἀνεκνυβάλλιζον Edit. Cler. quam mutavit Solanus.“

f) αἰρόμενοι] αἰρόμενοι priores Edd. Lehm.

a) κανονικόν] „κανόνιον C.“

b) γεωμετρικόν] Vid. Schol. in Lexiphanem et 2. Lib. Euclid. Solan.

c) τετραπλημένη] Hoc Scholium in Edit. Cler. relatum erat ad verbum paullo praecedens, πολυψηφότατος. Id vero mutavit Solanus, sed parvi est, et jam supra non semel de eadem re dictum. Reitz.

IN SCYTHAM.

Pag. 151. l. 4. ἐντέμνουσιν] ἐναγίζουσι. V.

Ead. l. 12. Ἀρχ. γυνή] ἡ Δειμαινέτη. G.

Ibid. ἐπιστάντα] Multo ante vita functum. G.

Pag. 153 l. 2. χῶμα] tumulus. G.

Ead. l. 9. ψοφοδεής] τοὺς φόφους φοβούμενος, τουτίσσι δειλός. V.

Pag. 154. l. 2. Κερραμεικῶ] τόπω^a). V.

Ead. l. 3. ἐπεσπάσατο] allexit. G.

Pag. 156. l. 4. θέλητρα] Θέλητρα τὰ^b) εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀπάτην. V.

Ead. l. 12. δημοτικῶς ἵσταλμένον] Nota frugi hominem. G.

Pag. 158. l. 3. ταύτην ἐξεῦρον] τὴν ὁδὸν, puta. G.

Ead. l. 6. καὶ προξενήσεις] πρόξενος αὐτοῦ ἔση. V.

Ibid. ex altero Ms. in fol. ad eadem verba legitur: ἀντὶ τοῦ, πρόξενος αὐτοῦ γένοιο. V.

Ead. l. 15. ἦσθῃ] laetatus est. G.

Pag. 159. l. 11. δημοπολιετός] Δημοπολιετός ἐστὶν ὁ^c) ψήφω δήμου πολίτης γεγονώς. V.

Pag. 160. l. 15. νησιώτης] Τὸν Τηλέμαχόν φησι, ut in *Odyssea* Homerus ait. G.

Pag. 161. l. 16. τῇ Ἀττικῇ δεκάδι] Τοὺς περὶ Δημοσθένην^d) λέγει δέκα ῥήτορας Ὑπερίδην, Ἀισχίνην, καὶ τοὺς λοιπούς. V.

Pag. 163. l. 2. Κλεινίου] Ἀλκιβιάδην. V.

a) τόπω] Mancum haud dubie scholion e *Suida* supplendum, unde et modo praecedens est descriptum. Habet autem *Suidas*: Κερραμεικός τόπος Ἀθήνησιν etc. et mox: Κερ. τόπος τῆς Ἀττικῆς ὑψηλός. *Lehm.*

b) τὰ] „Articulum in Edit. ornissum supplevit *Solanus*.“ Qua auctoritate vel ratione ductus illud fecerit, non definiam equidem. *Hesychius* saltem: θέλητρα· εἰς ἡδονὴν ἄγοντα. Sed *Suidas*: θέλητρον τὸ εἰς ἡδονὴν ἄγον. *Lehm.*

c) ὁ] ὁ *Reitz.* et *Bip.* correxerat *Schm.* *Lehm.*

d) Δημοσθένην] Δημοσθένους erat in Editis exemplaribus, sed mutavit *Solanus*, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam περὶ non hic de, sed circa significat. Ne quem autem offendat terminatio in ἡν, cum Δημοσθέnea Δημοσθένῃ scribere jubeant Grammatici, videat nostrum in *Demosth.*

Ead. 1. 12. ὁ Κεῖτος] Ἀνακρίων. G. (Fallitur, vid. notam nostram. *Solan.*)

IN QUOMODO HISTORIA SIT CONSCRIBENDA.

Pag. 165. 1. 2. Ἀβδηρίταις] Initium artificiosissimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. G.

Pag. 166. 1. 3. ξμονώδουν^{a)}] Μονωδεῖν τὸ θρηνεῖν, ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι^{b)} αἱ ἀπὸ σκηνῆς φῶδαι ἐν τῇ τραγωδίᾳ^{c)} θρηνοὶ εἰσι. V.

Pag. 167. 1. 11. πόλεμος ἀπάντων πατῆρ^{d)}] Τὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους νεῖκος^{e)} φησὶν, ἥτοι τῶν ἐναντίων τὴν μάχην. V.

Pag. 168. 1. 5. τοῦ κρανίου^{f)}] ὄνομα τόπου. G.

Ead. 1. 10. δορυφόρημα] τὸ κενὸν προσωπεῖον. G.

Pag. 169. 1. 10. καίτοι οὐδὲ . . .] Γραι. καί τοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἷόν τε φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. G.

Encom. c. 3. et alibi, ubi Δημοσθένην scribere solet; veluti alii Ἀριστοφάνεια, alii Ἀριστοφάνην amant. *Reitz.*

a) Μονωδεῖν] Hoc et omnia fere sequentia Scholia in Edit. *Clerici* ad finem libelli erant rejecta, (propter confusionem Codicis, ut ipse ait) ita ut pauca quaedam pag. 30. reliqua p. 46. in *Graev.* edit. legerentur; quare ea in sedem suam retraxi, et quae in *Gal.* reperiebantur, addidi. *Reitz.*

b) πᾶσαι] „deerat in editis.“

c) ἐν τῇ τραγωδίᾳ] Adde hic ex *Suida* ἐν τῇ τραγωδίᾳ, et lege θρηνοὶ, ἀντὶ τοῦ θρηνεῖν, quod sequitur. *Cler.* Utrumque in C. fuisse testatur *Solanus*, ideo in textum addidi. *Reitz.*

d) πόλεμος ἀπ. π.] „Pro πόλεμος ἀπάντων πατῆρ legebatur τὸ τοῦ Σινωπέως] Ad quae *Cler.* sic commentatur: quid faciant ad *Sinopensem*, philosophum, h. e. Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, licet alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit *Solanus*.“

e) νεῖκος] In V. prave κείνος est, lege νεῖκος (vid. *Diog. Laërt.*) et sic C. *Solan.*

f) τοῦ κρανίου] Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed κρανίου scribendum, vid. nott. *Reitz.*

Pag. 171. 1. 3. εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲν ἐπανορθώσεως τυγχανόντων, μένειν δὲ ἀναγωγῶν προαιρουμένων. V.

Pag. 172. 1. 2. τῆς παρούσης ὑποθέσεως] Praesentis instituti. G.

Ead. 1. 7. καὶ ἀπομνημονεῦσαι ξνία] Αἰτιατικὴ ἀντιγενικῆς. V.

Pag. 176. 1. 11. Νικόστρατον] Ἔοικεν Νικόστρατος οὗτος ἀθλητὴς τῶν κατ' ἐκείνους καιροὺς γενναῖος εἶναι, ἄλλως δὲ τὸ πρόσωπον πονηρὸς καὶ τὸν Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν, ἀνάγκη δὲ, ἔχειν ἐρώμενον. M.

Pag. 181. 1. 5. παρὰ πόδας] ἐγγύς, πλησίον. G.

Pag. 182. 1. 11. εὐμελὲς] εὐρυθμός. V. συνετή. G. (Εὐριθμός male edit.)

Pag. 184. 1. 4. καὶ ἐσπέριος καρποῦ⁵)] Γραι. Κρεσπερίος. G.

Pag. 185. 1. 4. καὶ γὰρ . .] Οἷα^h) πανταχοῦ τῷ γελοῖῳ ἐνευδοκιμῶν ὁ κατάρτος οὗτος. C. 2956.

Pag. 188. 1. 5. τὸ γὰρ] τοιοῦτον] Γραι. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἔδει. G.

Pag. 190. 1. 10. ὑπερεμπ. ἔτνου¹)] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν^k) Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἔφαγον, φασί, τοῦ ἄρτου, καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. Ἔτνος πᾶν ὄσπριον ἐρειχθέν¹). V.

Pag. 191. 1. 13. Σατουρνῖνον λέγειν] Σάτουρνον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. V.

Pag. 193. 1. 5. ὄττοβος ἦν καὶ κόναβος] ἦτοι κρότος καὶ θόρυβος, καὶ ψάφος. ὡσαύτως καὶ κόναβος. G.

Pag. 194. 1. 6. ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀμαθαινόντων τὸ ἐπιφθεγμα. V. Parturient montes] Proverbium tritum. G.

Ibid. ὠδίνεν] Ὠδίνεν ὄρος, καὶ ἔτεκε μὲν. Παροιμία

g) καρποῦ] Sic pro Καλποερνιανός quoque editum invenio. Sed error est manifestus. Reitz.

h) οἷα] οἶος Bip. et Schm. nescio, quare. Lehm.

i) ὑπερεμπ. ἔτνου] Hoc Scholion male relatum ad verba, οὗτε διεπνήσαι κατὰ νόμον, indicante Solano, eo quo pertinet, re-tuli. Reitz.

k) λέγειν] „λέγεται Edit. Cler. quam correxit Solanus.“

l) ἐρειχθέν] ἐρειχθὲν M. Addi debuit et elixum etc. Sic Galenus etc. Solan. Ὀσπριον priorum Editionum correxi. Lehm.

ἐπὶ τῶν μεγάλα μὲν ὑπισχνουμένων^{m)}, καὶ οὐδενὸς ἄξια τελούντων. V.

Ead. l. 11. οἰσύνῃ] ἐκ λόγων πεπλεγμένη. V.

Pag. 195. l. 1. νανώδει] μικρῶ. G.

Ead. l. 9. παρασάγγας] Εἶδος μέτρου περσικοῦ, ὃ ἐστὶ στάδια λ'. V.

Pag. 196. l. 1. τὰ Σαμόσατα] Σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. V..

Pag. 197. l. 1. σκύφων] Ὁ σκύφος ἀρσενικῶς. G.

Ead. l. 9. θάψας] Πάνον, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πέπαισται. μέχρι πόσου διαγελάσεις τοὺς καταράτους; M.

Pag. 200. l. 12. ἀξιούς] εὐώνους. G.

Pag. 203. l. 1. βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀπόλλοιο, μιὰρῆ, αὐτῇ γελωτοποιῶⁿ⁾ καὶ εἰρωνεῖα. G.

Ead. l. 9. ἐν Μηδίᾳ] Μεσοποταμίᾳ^{o)}. V.

Pag. 204. l. 4. θρίαμβον] Θρίαμβος ἐπιδειξις νίκης. G.

Ead. l. 10. κορύζης] Κόρυζα ἡ μεμωραμένη καὶ μυξῶσα^{p)}. G.

Pag. 206. l. 5. Τῶν ἀμέσων] Ἄμεσον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀθάνατον. ἔμμεσον, εἰ μὴ λευκόν, οὐ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἡ φαιδόν, ἡ ἐρυθρόν, ἡ πυρρόν, ἡ τι τοιοῦτο. G.

Pag. 207. l. 12. ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον] Τιτόρμω^{q)} τῷ βονκόλῳ φασὶ περιτυχεῖν τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα μεγαλοφρονοῦντα διὰ τὴν δάμην τοῦ σώματος. Θεασάμενος οὖν μέγαν τὸν^{r)} Τίτορμον τὸ σῶμα^{s)}, ἐβούλετο λαβεῖν αὐτοῦ ἰσχύος πείραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν· καταβὰς δὲ εἰς τὴν Εὐήρην, καὶ θοιμάτιον ἀποδύς, λαμβάνει μέγιστον λίθον, καὶ πρῶτον^{t)} μὲν ἔλκει πρὸς αὐτὸν^{u)}, εἶτα ἀπωθεῖ^{x)}. καὶ

m) ὑπισχνουμ.] „In Edit. Cler. male ἐπισχνουμ.“

n) γελωτοποιῶ] γελωποιοῖα Reitz. et Bip. Sed correxit Schm. Lehm.

o) Μεσοποταμίᾳ] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipse jam distinxerat. Solan.

p) μυξῶσα] Aut corrupta haec sunt, aut inepte consueta vel descripta. Suid. κόρυζα, καὶ κορυζών. μεμωραμένος, ἡ μυξῶζων. Cf. Schol. ad Diall. Mortt. XX, 4. Tom. II. p. 274. Lehm.

q) Τιτόρμω] Tota haec historia verbatim petita est ex Aeliani Var. Hist. L. XII. c. 22. si pauca excipias. Cler.

r) τόν] „deerat in Edit. addidit Solanus, et ἰδεῖν, quod post σῶμα legebatur, deleuit idem.“

s) σῶμα] Σῶμα ἰδεῖν Aelian. Reitz.

t) πρῶτον] „Ita pro edito πρῶτος restituit idem ex C.“

u) αὐτόν] Αὐτόν Edit. αὐτόν Acl. Reitz.

x) ἀπωθεῖ] Suspiciatur L. Kusterus de verb. med. p. m. 43. f. (al.

δὲς γ) καὶ τοὺς τοῦτο ἐποίησε. καὶ μετὰ ταῦτα αὐτὸν ἤρεν ὥς εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφερεν ὥς ἐπ' α) ὀργυιάς πεντήκοντα, καὶ ἔρριψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον ἐκίνησεν α). εἰτα ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθεν ὁ Τίτορος, καὶ τὸν μέγιστον ταῦρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τοῦ ποδός. καὶ ὁ μὲν ἀποδραῖναι ἔσπευδεν β), οὐ μὴν γ) ἐδύνατο. παριόντα δὲ ἕτερον τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ ποδός ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος ὁ Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας ἔφατο· ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρακλῆν ἕτερον ἔσπειρας; ἐντεῦθεν δηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. V.

Ead. l. 15. καὶ Ἴκκος καὶ Ἰροδίκος καὶ Θέων] Γυμνασταὶ περιώνυμοι οὗτοι. M. Γυμναστὴς περιώνυμος οὗτος. Ed. Cler.

Pag. 212. l. 2. ἀνδυν] χιτῶν ὁ Περσικός δ). V.

Pag. 215. l. 2. ἀρχαρον] τραχείαν. G.

Ead. l. 13. μήτε ἀπορήτοις] Scripsit Caesar tanquam scopulum vitandum esse inauditum atque insolens verbum. Hinc sunt qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaue moneta. Horatius ait, ut silvae foliis etc. G.

Pag. 218. l. 3. χρηματίζετω] Χρηματίζειν καὶ τὸ πράγ-

74.) potius ἀποθεῖται scripsisse *Aelianum* (ex quo haec verba esse desumpta supra dictum); sed falli *Kusterum*, et ἀποθεῖν recte se habere ac promiscue ἀποθεῖν et ἀποθεῖσθαι usurpari, ex *Plat. L. IV. de Rep. p. 453. B.* aliisque probat eruditiss. *F. L. Abresch.* in *Animadv. ad Hesychii* quaedam loca. Vid. *Misc. Observ. mens. Aug. 1736. p. 299. Reitz.*

γ) καὶ δὲς] „Conjunctionem in edito exemplari deficientem implebat idem *Solanus*.“

z) ὥς ἐπ'] Ὡς ἔπος editum erat ex V. ad quae *Clericus* ait: *Aelianus* habet ὅσον ἐπ' ὀργυιάς ὀκτώ, in Editionibus, sed in Ms. est πεντήκοντα, ut hic habet noster. Haec ille. Ὡς ἔπος γυῖας C. etiam prave; sed *Excerpta G.* recte ἐπ' . . . ut edidimus. *Reitz.*

a) ἐκίνησεν] Est apud *Aelian.* ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abijt C. *Solan.*

b) ἔσπευδεν] Sic ex C. restitutum, quum in editis legeretur ἔσπουδεν. Sed ex *Aeliano* poterat restitui, ex cuius collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. *Reitz.*

c) δὲ] Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat οὐκ ἐδύνατο, et *Solanus* οὐ μὲν inde fecerat, sine auctoritate codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejiciendo uno μὲν ex tribus, quum jam bis μὲν plus quam satis sit. In *Aeliano* est ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπευδεν, οὐ μὴν ἐδύν. *Reitz.* Recte *Schm.* μὴν ex *Aeliano* recepit. *Lehm.*

d) Περσικός] Forsan χιτῶνα Περσικόν. *Solan.* Sic edidit *Schm.* non necessario, ut puto. De re vidd. *Suid.* et *Hesych.* ibique *Al-*

ματι χρησθαι σημαίνει, καὶ τὸ πράγματι σχολάζειν, ὥς τὸ, χρηματίζει ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος. χρηματίζεσθαι δέ, τὸ χρήματα συλλέγειν. V.

Pag. 221. l. 5. ὁπόταν] Ἔργα γὰρ τοῦ προοιμίου τρία ταῦτα, τὸ προσοχὴν καὶ εὐμάθειαν καὶ εὐνοίαν ἀπεργάσασθαι. ὦν τὰ δύο πρόδηλον ὅτι ἀπὸ τῶν ἀκροατῶν, εὐμάθεια καὶ εὐνοία. τὸ μὲν οὖν τὸν ῥήτορα ὠφελήσει, ἡ εὐνοία, ἵν' εὐμενῶς δέξοντο (οἱ ἄνθρωποι) τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τῶν ἀκροατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ ὀνίνησι τοῦτο, ὥσπερ καὶ ἡ προσοχή· ὃ μάλιστα μεγαλονοίας δεήσεται ῥήτορος, εἰδότος καὶ τὰ συμπεράσματα μεγάλα δεῖξαι, καὶ ὥσπερ δειλάτι τοὺς ἀκροατὰς ἐλεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λόγον καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥήτορος ἐντρέχειαν γεννήσεται. ἐπ' ὠφελίαν μέντοι καὶ αὐτῇ τῶν ἀκροατῶν. ὥστε τριῶν ὄντων, μόνῃ ἡ εὐνοία τὸν ῥήτορα ὠφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς ἀκροατὰς. διὸ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις ἐκλείπει ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζεται. M.

Pag. 223. l. 12. λοπάσι] Λοπάς^e) τὸ βρῶμα καὶ ἡ παρακειμένη^f) ἔξωθεν κρομμύνου λεπίς, ὥς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμνησο Ἀριστοφάνους λέγοντος, Ὁξύς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χυτρα χαλκῇ γέγονεν. V.

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 229. l. 1. ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ^a)]
Inscript. Scholiast.

Pag. 230. l. 4. ἀνεῖναι] Γρατ. ἀνέναι. G.

berti, qui nimio hunc Scholiasten honore affecit, quod eum sententiae suae testem producit, qui sua ex *Hesychio* vel *Suida* descripsisset. *Lehm.*

e) λοπάς] *Suidas* λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam significatio-
ne multum differt ἀπὸ τοῦ λοπάς, quod apud *Siculos* praesertim
patellam, apud *Atticos* praeterea *loculum*, *capulum* significat. *Cler.*

f) παρακειμένη] Ita ex ipso *Suida* correxi, quod olim editum
erat, περικειμένη. Nec non ex eodem scripsi κρομμύνου pro vi-
tiosa, quae in *Edd.* legitur, forma κρομίου. *Lehm.*

a) ΑΛ. ΔΙΗΓ.] Hic titulus in *Ms.* cum in editis libris vocetur
hoc opus ἀληθῆς ἱστορία. Recte; eodem redit. *Cler.* (Sic etiam
legitur in C.)

Ead. 1. 5. ἀνάγνωσις] Γραῖ ἢ ἀνάκνουςις. G.

Pag. 232. 1. 6. ὁρῶν ἥδη] Ταῦτα ^{b)} εἰς Πλάτωνα ἀπο-
τείνεται πολλαχοῦ μὲν καὶ ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ἐν
τῷ δεκάτῳ τῆς πολιτείας, τὰ περὶ τῶν ἐν ἄδου διεξιόντα. V.

Pag. 234. 1. 7. καθορῶμεν . . . νῆσον] Τὰ μὲν πρὸς
φαστῶνην καὶ εὐημερίαν τείνοντα εἴτε ἐρηγορότων ἐνθύμια, εἴτε
καὶ καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφώμι-
σαν. ταυτὶ δὲ τάναντία (leg. τὰ νῦν τί) καλέσομεν, Λουκιανέ,
πολλὰ καὶ μακρὰν ἐπερχόμενα ταλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ἄσιν; ἢ λοι-
πὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ κενὴν κακοδαιμονίαν. G.

Pag. 235. 1. 10. ἐνιαχοῦ] ἐν τισι τόποις. Cod. 3011.

Pag. 237. 1. 10. καὶ δύο τινές] Εἰς Ὅμηρον ἀποσκο-
πτει διὰ τοὺς λατοφάγους Ὀδυσσεῶς ἐταίρους ταῦτα ^{c)} μυθοποιή-
σαντος. V.

Pag. 238. 1. 7. σταδίους τριςχιλλούς] Ἦσαν σταδίους
τριακοσίους τριςχιλλούς. G. (Referebatur in Coll. G. ad vocem
ἐπεφύκεσαν, quam nullibi reperio. Nec quid sibi voluerit,
assequor. Solan. ^{d)}).

Pag. 242. 1. 4. Ἄρκτου] Ἄρκτος ^{e)} δὲ ἐν οὐρανῷ ἐξ ἀστέ-

b) Ταῦτα] „Τάχα erat editum; sed ex C. correxit Solanus: mox
μὲν inseruit ac δὲ, item δεκάτῳ, quae omnia aberant ab Edit.
Clerici.“

c) ταῦτά] „Ita correxit idem ex eodem fonte, ταῦτα enim vul-
gatum erat, addiditque conferendum Homer. Od. I, 94.“

d) Forsan Lucianum pro more deridens Scholiastes, ironice addit:
immo trecenties tria millia fuere; sive, cur non trecenties plura,
Luciane, fingis fuisse stadia? distantia enim Lunae ab terra longe
major est, quam tu eam ponis. Patet autem corrupta esse verba,
neque credo Scholiasten lunae distantiam ab terra tantam scivis-
se, quanta hodie ab astronomis est detecta, quippe quae in apo-
gaeo 60 semidiametrorum terrae statuitur, id est, milliar. 25800.
si toti terrae diametro 860. tribueris, quot Sturmius in Scientia
Cosmica p. 20. f. ponit. Reitz. In hoc Scholio nihil latebat nisi
varians lectio, ὅσον ἐπὶ σταδίους τριακοσίους, ut legunt in con-
textu libri Parisienses. Alius adscripserat vulgatum τριςχιλλούς.
Schmied. Et vocem ἐπεφύκεσαν, cui hoc Scholion temere erat
praeifixum, quamque Solanus nusquam reperit, eandem esse illam,
quam supra nos in textum e Mss. Pariss. recepimus pro vulg.
ἦσαν, jam per se patet. Lehm.

e) Ἄρκτος] Scholion hoc manifesto mutilum et corruptum haud
difficili opera e rationibus astronomicis et conjecturis satis pro-
babilibus corrigi et expleri possit. Sed operae vix pretium est.
Nec certus sis, Scholiasten sic magis ipsum, quam ejus descrip-
torem, emendari. Id tamen pro meis partibus agendum cense-
bam, ut foedioribus certe, quibus in *Beliniana* editione labora-
bat, vitis purgarem. Lehm.

ρων, ἣν καλοῦσι καὶ ἄμαξαν, καὶ ὁ μὲν μικρὸς λέγεται, ἄρκτοι δὲ δύο τήν τε Ἑλλήν καὶ τήν κυνοσουράν. Cod. 3011.

Pag. 244. l. 8. καὶ δίπλεθρος ἦν] Τὸ πλέθρον ἔχει πόδας ρ', πήχεις ξστ' ^{f)}. V.

Pag. 245. l. 8. Οἱ τὸν Σεῖριον κατοικοῦντες] Σεῖριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σεῖριον δὲ λέγουσιν αὐτὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσωνος τῆς ἐπιτολῆς ^{g)} αὐτοῦ ^{h)} σεσεῖ-ρεῖναι τοὺς ἀνθρώπους. V.

Pag. 246. l. 3. Ἐκατέρων οἱ ὄνοι] Γόης, τερατολόγοις οὐ παρήσαν ὄνοι, οὐ γὰρ ἐπισημήνω ⁱ⁾ τοῦτο, πῶς σαλπικταῖς τοῖς οὐχ ὑποῦσιν ^{k)} ἐχρῶντο. V.

Ead. l. 9. Ἐπαυσαν ἐγκλίναντες] Γραι. ἔφυγον ἐπικλίναντες. G.

Pag. 247. l. 1. Ὀμηρος] Τὸ σκῶμμα εἰς Ὀμηρον. G.

Ead. l. 10. ὅσον τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ] τριάκοντα πηχέων, ἐξήκοντα γὰρ ἦν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πηχέων. V.

Pag. 250. l. 1. τὸ τεῖχος καθήρειτο] Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὥφειλε γὰρ οὕτως· εὐθύς δὲ τοῦ τεύχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς ἀλχημαλῶτους ἀπέδωσαν ^{l)}. ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία τὸν προκείμενον ^{m)} φεύγει τὸν πλαγιασμόν σαφηνείας ⁿ⁾ χάριν. V.

f) ξστ'.] In edito erant tantum ξ', i. e. sexaginta. Ego vero ξστ' dedi, i. e. 66, non solum quia Exc. G. teste Solano, ita habent, sed et πήχεις ξστ'. Cod. V. Nam licet Suid. (Edit. meae Basil.) vel his dixisse legatur πλέθρον habere πήχεις ξή, id tamen vitiosum esse et ex sequentibus facile corrigendum adparet; ait enim Suidas πλέθρον esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Jam divides 400 in partes sex, prodibunt 66 cum duabus tertiis partibus residuis, cujus residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. Reitz. Cf. Sturz. Lex. Xenoph. T. III. p. 552. Lehm.

g) ἐπιτολῆς] „ἐπιτολῆς C. prave.“

h) αὐτοῦ] „Αὐτῆς editum erat, et sic V. habet. Sed αὐτοῦ recte C. et Exc. G.“

i) ἐπισημήνω] „Ita Solan. correxit pro vulgato ἐπισημαίνει· idem σαλπικταῖς fecit ex vulg. σαλπικτοῖς.“

k) ὑπάρχουσιν] Ἐποῦσιν editum est; sed ex conjectura monuit idem ὑπάρχουσιν legendum, in quo me facile obsecundantem habuit. Reitz. Corrigendi, etsi causam, necessitatem tamen, non vidi. Cf. ipsum Lucian. Nigr. c. 37. extr. Lehm.

l) ἀπέδωσαν] „Sic scribendum pro edito ἀπέδωσαν, bene monuit Solanus.“

m) τὸν προκειμένον] N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet τοῦ προκειμένου. Solan.

n) σαφηνείας] „Σαφηνείας Edit. Cler. Sed mutavit eadem manus, quae scholion praecedens.“

Ead. 1. 15. ἐν ταῖς γαστροκνημαῖς] Τοῦτο αἰνιττό-
μενος τὰ περὶ τὸν Διόνυσον φησί. G.

Pag. 251. 1. 4. Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων]
Σπαρτούς λεγομένους ἀποσκώπτει, τοὺς ἐκ δρακοντείων *) ὁδόν-
των ἐκφύνας. V.

Pag. 252. 1. 2. λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώμενον κα-
πνὸν] Ἡροδότου διασύρει τὸ περὶ Σκυθῶν αὐτῶ ^{p)} ἱστορούμενον
περὶ τῆς βοτάνης, ἧς καιρμένης τοῦ ἐκθυμιωμένου καπνοῦ σπῶν-
τες οἱ περικαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὥς ἀπὸ οἴνου
λέγονται. V. (C. λάπτουσι. Nihil aliud.)

Pag. 252. 1. 8. ἰγνύαις] "Οτι οὐ μόνον ἰγνύα ^{q)} ἡ εὐθεῖα
εἴρηται ^{r)} ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνύς. ἀφ' οὗ καὶ γράφεται ^{s)}, ταῖς ἰγνύ-
σι· γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξόπισθεν τοῦ καλάρμου τοῦ σκέ-
λους. V.

Pag. 253. 1. 7. πηγνυσθαι] Γρα. πηγνυνται. G.

Ead. 1. 14. κλειστή ἐστίν] Εἰς τὸ ὑπὸ τινῶν περὶ τῶν
θαλαττίων σελαγῶν ἱστορούμενον διαπαίξει. V.

Pag. 258. 1. 10. καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα] Γρα.
καὶ ἀποῤῥίψαντες ἐνηχ. G.

Pag. 259. 1. 6. φαλλῶν ^{t)}] Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ
λόγῳ μέμνηται ^{u)} τῶν φαλλῶν τούτων, ἐξ ὧν καὶ ἀναβαίνουσι λό-
γω ἀσκήσεως. εἰσὶ δὲ οἱ φαλλοὶ οὗτοι τριακοσίων ὄργυιῶν τὸ ὕψος.
V.

Pag. 260. 1. 10. τὰ πυρεῖα συντρίψαντες] Τοὺς πυρ-
εφολίτας λίθους λέγει ^{x)}. V.

o) δρακοντείων] „*Δρακοντίων ediderat Clar. correxit Solanus.*“

p) αὐτῷ] „*Τοῦτο legebatur; sed mutavit Solanus.*“

q) ἰγνύα] „*C. ἰγνύη.*“

r) εἴρηται] „*C. εὔρηται.*“

s) γράφεται] Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in Exc. G. scrip-
tum est Γε', quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. et-
iam. *Solan.*

t) φαλλῶν] „*Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας rela-
tum, jam in sedem suam retractum.*“

u) μέμνηται] *Μλγννται* V. male. Et post φαλλῶν legebatur τι-
νῶν pro τούτων· ac mox iterum τινὲς ante ἀναβαίνουσι, quod,
monente *Solano*, delevi, et ὄργυιῶν pro vulgato ὄργειῶν dedi.
Reitz.

x) λίθους λέγει] Vituperat *Bastius* Epist. Crit. p. 141. tum ip-
sum Scholiasten, tum, qui eum secuti sunt, interpretes, quod
τὰ πυρεῖα de lapidibus interpretati sint, quum de lignis debuis-
sent, quibus ignem suscitaverint veteres, ad hodiernum incola-
rum terrarum quarundam calidiorum morem, de quo cum histo-
riae *Pauli* et *Virginiae* p. 30. (Ed. anni 1803. sive XL.) comparari

Pag. 267. l. 7. ἐξοπλισάμενοι] Γραῖ ἐξανλισάμενοι. G.

Pag. 271. l. 4. κορύθων ἐδέοντο] Τὸ τοῦ Ὀμήρου δια-
γελᾷ, περὶ Διομήδους^{γ)}, τὸ Δαῖς οἱ ἐν κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος
ἀκαμάτον πῦρ.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 276. l. 13. πῦρ ἀνακαίοντες] Εἴτα, βωμολόχε,
οὐκ ἔμελλεν ὁ πάγος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὐτὸς μετα-
ποιεῖσθαι; καὶ πῶς οὐχὶ κατακλυσθέντες^{α)} τέλεον ἀπωλώλειτουργ^{β)}];
ὥστε ἀπίθανος ἡ πλάσις παρὰ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. V.

Pag. 280. l. 7. περιεκέχυτο] ἀντὶ τοῦ περιεῖχεν, ὑπέ-
ληφε, περιέβαλλεν, περιελκμαζεν. V. (περιλίμναζεν. V.)

Pag. 281. l. 3. εὐάνθοῦς] Γράφεται εὐάνθητος. (Leg.
εὐανθοῦντος, ut in C. exstat.)

Pag. 283. l. 11. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις^{ο)}] Εἰς τοὺς
καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ἔοικεν ἀγίους προφήτας διαπαίξιν, ἐφ' οἷς οὐ-

Bastius jubet Scholiasten *Apollonii Rhodii* I, 1184. haecce traden-
tem: πυρὴν δὲ φησὶ ξύλα τινα, ἃ παρατρίβοντες πῦρ ἐβαλλον.
τούτων δὲ τῶν ξύλων τὸ μὲν ἦν ὑπτιον, ὅπερ ἐκαλεῖτο στορεὺς, τὸ
δ' ἕτερον τρυπάνω παραπλήσιον. παρατρίβοντες οὖν τῷ τρυπάνω
τὸν στορεῖα, ἐν τῷ στρέφειν πῦρ ἐποίουν. ταῦτα οὖν καλεῖ πυρὴν,
ἃ παρατρίβόμενα ἀλλήλοις πῦρ ἐγγενῶ. Confert idem Criticus
etiam *Casaub.* Lectt. Theocritt. cap. 20. et *Schultens.* Origin. Hebr.
Tom. I. p. 65. *Lehm.*

γ) Διομήδους] pro vulgato Διομήδην. reliquaue ex Hom. in
nott. indicato restituta; deerat enim vocabulum πῦρ, et δαῖ ἐοῖ
misere scriptum erat. *Reitz.*

α) κατακλυσθέντες] „Κατακλυσθέντες male in Ed. Correxerit *Solanus*, non tamen addens, unde.“

β) ἀπωλώλειτουργ] Hoc verbum ut suspectum notaverat idem. con-
jicio itaque eum meluisse ἀπωλώλει, vel ἀπωλεῖτο. quod non im-
probem. *Reitz.* In promptu erat unice vera emendatio ἀπωλώλειτουργ
(perieratis), quam sine dubitatione in locum barbarae formae
ἀπωλώλειτουργ substituebam. *Lehm.*

ο) ἡ πόλις] Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, du-
ce Cod. V. quod et notae *J. Cleriei* ansam dedit; quam, quia jam
hujus loci non est, omisimus. Adi modo *Apocal.* XXI, 10. et
seqq. ut quam haec illis similia sint, videas. *Solan.* Cf. *Krebs.*
libr. cit. p. 320. sq. et *Eichstad.* Tom. I. huj. Ed. p. LXXXIII. sq.
Lehm.

τοι ^{d)} περὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐν ἑσχάταις ἡμέραις συνένεχθῆναι ἀλληγορικῶς διεξήλθον. V.

Pag. 284. l. 8. ἀναφείς] Γραι. ἀφανείς. G.

Pag. 285. l. 1. οὐδὲ νύξ] Εἰς τὰ ὑπὲρ Θουλήν τερατολογούμενα ἐπισκώπτει ^{e)}. V.

Ead. l. 12. ἄρτον ἔτοιμον ^{f)}] Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακωμῶδει. V.

Pag. 286. l. 6. διακονοῦνται] Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων τερατολογούμενα ^{g)} τῶν Ἀσσυρίων διασύρει. V. (Vid. Philostr.)

Pag. 288. l. 5. ἐθεασάμην] Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐθεασάμην. V.

Pag. 289. l. 13. τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] Οἷα φῆς περὶ Στωϊκῶν, ἀνθρώπε; G.

Pag. 290. l. 4. τοὺς δὲ Ἀκαδημαῖκους] Οὐκ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαῖκους τοῖς Ἐφεκτικοῖς συνάπτει Λουκιανός. V. (συνάπτεις, Λουκιανέ. Coll.)

Pag. 291. l. 1. ἡ μὲν] ἀντὶ τοῦ ὄντως. V.

Ead. l. 10. λέγων τοῦτο μάλιστα] Γραι. λέγων τοῦτο μάλιστα. G.

Ead. l. 13. τοῖς πλείστοις] Γραι. τοῖς πολίταις οὐχ' Ὀμηρος. G.

Pag. 292. l. 4. κατεγίνωσκον] Σημείου διὰ τὴν σύνταξιν· τὸ γὰρ γινώσκω ^{h)} γενικῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω σου τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. κατεγίνωσκον τὴν ψυχρολογίαν. ἦτοι οὖν Ἀττικῶς οὐ συνέταξαν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ ἐναντιούμενοι ⁱ⁾ συνηθεῖα· ἢ τὸ καταγινώσκω ἀντὶ τοῦ γελᾶν ἢ διασύρειν εἰληπται. V.

Ead. l. 11. οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἱστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ τοῦ Ὀμήρου ^{k)} βίῳ. V.

d) οὗτοι] „Οὗτος Edit. Cler. Sed οὗτοι recte in V.“

e) ἐπισκώπτει] ἐπισκώπτει Reitz. Sed emendarunt Bipp. et Schm. Lehm.

f) ἄρτον ἔτοιμον] Sic pro ἄρτους ἔτοιμους, quod in nostris libris est, V. Codex. Solan.

g) τερατολογούμενα] Θερατ. Reitz. et Bip. Sed correxit Schm. Lehm.

h) γινώσκω] Expectabatur καταγινώσκω, deinde ἐπέδωκεν pro ἀπέδ. Forsan etiam συνέταξεν scripsit auctor. Sed tota Grammatici disputatio vaga est; neque adeo correctione dignam censeo. Lehm.

i) ἐναντιούμενοι] „Ἐναντιούμενον male Ed. Cler.“

k) περὶ τοῦ Ὀμήρου] Περί aberat in Edit. Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. V. inserere non dubitavi. Reitz. Quodsi ibi etiam βίου legatur pro βίῳ, et ego περὶ inse-

Pag. 294. l. 6. παγκρατίου] Τάχα διὰ τὸ πληγαῖς βάλλεσθαι τοὺς πυγμάχους, ὃ ἐκείσε ἀγρόν¹⁾ παρ' ὅσον ἀπαθῆς ὁ ἐν ἄδου βίος, ἅτε σωμαίων ἀπηλλαγμένων. V.

Ead. l. 14. Φάλαριν] Οὗτος χαλεπωτάτας^{m)} ἐπενόει κολάσεις. (Hoc Scholium sede sua in V. modum, et in II. Vol. Ed. *Amst.* ad *Jov. Trag.* insertum, huic loco, ut et duo sequentia, restituimus. *Solan.*)

Ibid. Βούσιριν] Οὗτος ὡμὸς ἦν ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐσθίειν. V.

Ead. l. 15. Διομήδην] Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους· καὶ οὗς ἐκράτει ἔβαλλεν αὐταῖς. (Ante hoc Scholium haec legebantur in V. "Ἐχτος τῆς Ἡλείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. Sed *Echetus* ille neque hic, neque usquam apud *Lucianum* conspicitur. *Solan.*)

Pag. 295. l. 5. καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορούμενα διασύρει. V.

Ead. l. 9. παράδεισος] Τῶν ἄκρως βουλομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπέμπουσι τὸ παράδεισοςⁿ⁾ ὄνομα. V.

Pag. 296. l. 12. ἐπινῶς] Δεῖ γράφειν^{o)} ἐπινῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς· σημείου δὲ τὸ ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς. ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφέλκεται σημαίνει. V.

Pag. 297. l. 7. οὐ παρήμεν] Οὐ παρῆν, ὡς ἐν ἄλλοις κεῖται, καὶ ἡ τέχνη ζητεῖ. V.

Pag. 298. l. 3. διώκοντες] Γραι. ἐλαύνοντες. G.

Ead. l. 14. ἐποτνιῶμην] Γράφεται ἡνιῶμην τε καὶ ἐδάκρυον^{p)}. C.

rendum censuerim. Sed donec id ostendatur, περὶ pro inepta voce omittere non dubitabo. *Lehm.*

1) ἀγρόν] „Ἀναίρετον habet Ed. *Cler.* Sed ex C. correxit *Solanus.* Qui postremam hujus Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπηλλαγμένος.“

m) χαλεπωτάτας] In prioribus erat χαλεποτ. *Lehm.*

n) παράδεισος] Ex *Xenophonte*, *Polluce* et *A. Gellio* notum est vocem hanc esse Persicam et significare *viridarium*. Occurrit etiam in *Ecclesiastae* libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. *Cler.* Vid. omnino *Sturz.* Lexic. *Xenoph.* s. v. et *Schleusner.* Lexic. N. T. et idem in *Novo Thes.* in LXX. et *Apocrr.* s. h. v. *Lehm.*

o) Δεῖ γράφειν] Οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante *Gronovio.* Sed quo referam, non video. Nisi forsan a nasutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. *Solan.*

p) τε καὶ ἐδάκρυον] „Tria illa posteriora verba ex C. addita in V. deerant.“

Pag. 301. l. 5. μείνας δὲ] Ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν· τὸ μέντοι ^{q)} ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσας. κοινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιούσης. ἦν δὲ καὶ τὸ πρῶτον Ἀττικὸν, εἰ οὕτως εἶπεν, μείνας ἐκείνης τῆς ^{r)} ἡμέρας. τὸ γὰρ ^{s)} ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί. V.

Ibid. τῇ ἐπιούσῃ] Γραι. τῆς ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶναι. G.

Pag. 302. l. 7. πέτραις τραχέσι] Γράφεται πέτραις καὶ τραχώσι. V.

Pag. 303. l. 2. σκόλοψι ^{t)}] Σκόλοψ, ὅξυ ξύλον, ὅπερ ἐπηγάγετο τῷ τείχει. παρὰ τὸ κολάπτω, σκόλοψ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω σχόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διεσχισμένον καὶ ἀπεξυμένον ξύλον. G.

Pag. 304. l. 1. καὶ μεγίστας] Εἰτά σοι, βωμολόχε γόης, τί ἐποφείλεται τούτων ^{u)} ἕνεκα. V.

Ead. l. 8. τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα] Γραι. ἀπέπλευσα. G.

Pag. 305. l. 9. μήκωνες] Καταλλήλως ταῦτα ἐπλάσατο, περὶ τὴν τῶν ὀνείρων πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα καὶ ναρκωτικά. V.

Pag. 306. l. 1. δύο μὲν] Ἄγαν ἐμφορῶνως πρὸς ^{x)} τὸ τῆς βλακειᾶς πεδίου ἀποκλίνειν ^{y)} πεπραγματεύεται, τὰς δύο τῶν ὀνείρων πόλεως πύλας· καὶ τούτων τὴν μὲν σιδηρεᾶν εἶναι καὶ καρτε-

q) μέντοι] „μὲν Ed. Cler.“

r) ἐκείνης τῆς] „Duo ista verba in Edit. deficientia supplevit Solanus.“

s) τὸ γὰρ] Lege οὕτω γὰρ τὸ, et conf. Schol. ad Alex. ad verba, Τὴν γὰρ σελήνην. Solan. Est Schol. ad Alex. c. 35. sed quem in finem id conferri velit Solanus, non patet; neque ad rem illustrandam, quae toto coelo differt, neque ad stabiliendam ipsius conjecturam, cui nihil illic in verbis simile. Nisi conjicias, velle Solanum, quemadmodum in illo loco pro ὅς καρ, quod Cod. V. habet, scribendum sit οὕτος γὰρ, ita hic pro τὸ γὰρ, οὕτω γὰρ esse refingendum. Verum justo brevius, et minus clare, neque omnino probabiliter, id monuit Solanus. Schmiederus tamen edidit h. l. οὕτω γὰρ τὸ. Lehm.

t) σκόλοψι] Hoc Scholium in Ed. priori cum IV alijs reperiebatur inter Scholia ad Rhet. Praec. Quae omnia cum ad hunc libellum non pertinerent, suis sedibus singula reddidimus. Solan.

u) τούτων] Antea in Impr. legebatur τοῦτο, nullo sensu. Ex V. est illud τούτων. Solan.

x) ἐμφορῶνως πρὸς] „Ita correxit Solanus noster: in edito enim erat ἐμφορῶν καί.“

y) ἀποκλίνειν] „Ἐκκλίνειν C.“
Lucian. Vol. IV.

ρὰν, τὴν δὲ κεραμίνην ²⁾ καὶ πολὺ τὸ εὐθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεὶ τοὶ καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς καὶ βλακώδεσι καὶ ῥαθυμοῖς αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερόν καὶ ἀμετακίνητον ἐντίκνεται. καὶ οὐποτ' ἂν ³⁾ μεταβάλλεσθαι πεφυκέναι ⁴⁾ ὅσοις περισυία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίδρυται, τοῖς δὲ καὶ μετακινήθειν ἂν τὸ τῶν ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὅσοις τῷ περιλοίπῳ τῆς ἔμφορονος γνώμης ὅψε ποτε τοῦ κάρου ⁵⁾ ἀνενεγκεῖν περιγίνεται, καὶ τῶν τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων· φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν καταλλήλου τῶν φροντίδων καὶ τὰ ἐνύπνια παρακολουθεῖν. ἄλλως τε καὶ κεραμίνην τὴν πύλην ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἧς τὰ φοβερά τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ καὶ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ καὶ πλοῦτος καὶ δόξα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνου, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῇ τῷ ἀνιῶντι καὶ εἰς ⁶⁾ ἀμνηστίαν εὐκόλα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐράσματα, τῷ ἥδοντι καὶ εὐφραίνοντι ἐμμενετικά ⁷⁾ τε καὶ ἀναπόβλητα. V.

Ed. 1. 13. Καρεῶτιν] Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινομένου τοῖς ὕπνοῦσι τὴν πηγὴν καταλλήλως ὠνόμασεν ⁸⁾. V.

Pag. 307. 1. 12. τὴν τε] Γραι. τὴν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῇ παρασκευάσαντες καὶ ὑπιοχνούμενοι. G.

Pag. 309. 1. 12. καὶ εἰ σωφρονοίη] Γραι. καὶ εἰ σωφρονοῖεν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλας περὶ αὐτῆς. G.

Pag. 311. 1. 9. κελύφη, καρύων] Κελύφανα (leg. κελύφανα) κέλυφος τὸ τοῦ ὠοῦ λέπος. G. (At non ovi hic, sed pucis, putamen. *Solan.*)

Pag. 312. 1. 8. ἐλάθομεν] ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως. V.

Pag. 313. 1. 5. πλέοντας ἀπείκομεν] Γραι. ἀπέσχομεν. G.

2) κεραμίνην] „*Ed. Cler. male κεραμίαν* quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum.“

a) καὶ οὐποτ' ἂν μ. π.] „I. e. quia abundant ἀνάλας C.“

b) πεφυκέναι] „*Πέφυκε* tantum legebatur in edito; sed mutavit *Solanus*.“

c) τοῦ κάρου] „Ita ex V. pro vulgato τῶν κάρου dedit, et mox καταλλήλου pro edito καταλλήλων dedit *Solanus*.“

d) εἰς] „Πρὸς habet C.“

e) ἐμμενετικά] „ex C. insertum, cum in Edito tantum legeretur νετικά. sed remanet tamen hiatus, finique Scholii adscripserat *Solanus*: Hoc Scholium sic emaculatum, sed adhuc obscurum, aliis enarrandum lubens relinquo.“

f) ὠνόμασεν] Hoc Scholium inter *Vossiana* Vol. 2. p. 54. No. 8. erat, ubi ὕπνοις legitur. Sed *Coll.* 5. melius ὕπνοῦσι. *Solan.*

Ead. 1. 10. ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεῶς] *Εἰς τὴν Ἀαρὼν δάβδον* ^{ε)} ὁ παιγνήμων ^{η)} διαπαίζει. V.

Pag. 314. 1. 1. τὸ ἀλλόκοτον] Γράφεται, ἀποστρέφαι τὸ ἀλλόκοτον. V.

Ead. 1. 4. ἄβυσσον ^{ι)}] ἀντὶ τοῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν. V.

Pag. 315. 1. 8. διελθόντες] Γράφεται διελθοῦσι. V.

Ead. 1. 10. χάσματι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κενολόγος εἰς Μωσέα καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν διαστᾶσαν ^{κ)} κρειττόνων ^{ι)} ἐπιπνοία ἐπισκώπτων αἰνίττεται. V.

Pag. 319. 1. 5. ποδεῶνας] Ὡς ἐπὶ κωδῶν τὰ ἄκρα τῆς ὁδόνης ποδεῶνας εἴρηκε παίζων κἀνταῦθα ^{μ)}. V.

Ead. 1. 7. φελλῶν] Φελλὸς ^{ν)} ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνονται πεῦκαι ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τῶν δένδρων γίνεσθαι τοὺς φελλοὺς πρὸς κουφισμὸν τῶν σωμάτων. V.

Ead. 1. 16. Ἐκβαλοῦσα] Γραι. Καβαλοῦσα. G.

g) δάβδον] Iterum imperite Lucianum incusat Scholiastes: notum enim est hoc desumptum esse ex Bacchi fabula. *Cler. Ovid. Metamm.* III, 660. sq. *Apollod.* III, 5, 1. *Lehm.*

h) παιγνήμων] „παιγνήμων V.“ Quod Scholiastae restituendum putavi, e *Suidae* certe auctoritate. *Lehm.*

i) ἄβυσσον] Hoc et sequens Scholion ad aliena verba relatum, eo quo pertinet, reduxit *Solanus*.

κ) διαστᾶσαν] διασᾶσιν *Reitz.* διαστᾶσιν fecerunt, *Belino* momento, *Bipp.* et *Schm.* sed διαστᾶσαν *Schaefer.* Melett. p. 31. qui praeterea haec observat: „Ridiculus homo formula utitur non usurpanda ei, qui Mosen a Luciani sannis defendere vellet.“ *Lehm.*

ι) κρειττόνων] Quam apte hanc vocem homo Christianus usurpet, aliis dijudicandum relinquo. Certe Mosem a Luciano peti non credo. *Solan.* At hoc non sane improbabile dicas, si comparaveris *Exod.* XIV, 21. 22. et XV, 5 — 8. secundum versionem, qua *Lucianus* usus esse videtur, septuaginta Interpretum. *Lehm.*

μ) κἀνταῦθα] At vide ποῦς serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut *Charon.* c. 3, et not. *Solan.*

ν) Φελλὸς] De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud *Geographos* invenitur. *Plinius* praeterea negat in tota Italia nasci suber, *Lib.* XVI, c. 8. Licet *Theophrastus* in *Tyrrhenia* nasci scribat *Lib.* III, c. 16. nisi sit mendum, quod ut suspicer, facit *Plinius* contrarium affirmans, licet legisset hunc *Theophrasti* locum, quem et in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλὸς idem significasse ac φλοιὸς, et suber κατ' ἀντωνομασίαν dictum corticem (ita legitur, pro cortex) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo *Lexico R. Constantinus*, et post illum *J. Harduinus* ad locum *Plinii* laudatum. *Cler.*

Pag. 820. l. 1. αὐτῇ ῥῥαμῇ] Γραι. ῥῥαμαρδία. G.

Pag. 821. l. 16. Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἐτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδέστατον, μετὰ τῆς ἀνυποστάτου ἐπαγγελίας °). V.

ο) ἐπαγγελίας] Finis sane coronat opus. Egregie totius operis veneres exposuit in versionis suae fine *Wielandius*, callidior multo, quam putidus noster Scholiastes, harum rerum iudex. *Lehm.*

A D N O T A T I O N E S

I N H E R M O T I M U M.

Pag. 3. l. 1. ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ) Menecratis hic filius dicitur c. 50. vir, ni per hunc libellum foret, ignotus et obscurus. De Hermotimo Clazomenio dicitur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. Musc. Encom. c. 7. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐρμώτιμε) In H. et Par. nomina propria spiritibus non sunt praedita, pro more literarum quadratarum, in Junt. vero aliisque Ἐρμωτ. et similia semper cum suo spiritu, quem retinuimus, quoties non est persona loquens. In personis autem, a quibus sermo inchoatur, omisimus, quod ita ab initio institutum videmus, et sic decet, quia tum omnes literae sunt quadratae. REITZ.

Pag. 4. l. 1. Ὅσον τεκμήρασθαι) Guyet. ait: an τὸ ἔστιν desideratur, an subintelligendum? Posterius verum est, et ἔστι recte omittitur: vid. Aelian. V. H. XIII, 1. Ὅσον τε ἄψαμένῳ τεκμήρασθαι. Unde simul confirmatur, τεκμήρασθαι recte se habere, et male Solanum illud mutatum velle. Usitatius tamen praesens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19. et alibi. Plura autem exempla ellipsis. τοῦ ἔστι post ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. Quod cum et aliis frequens sit, miror quid Guyetus dubitet. REITZ. Cf. ὥς γοῦν εἰκάσαι Charon. c. 22. ὅσον ἐμπύσαι — παραβάλλειν Musc. Encom. in. Ἐστὶ intelligendum esse, nemo hodie dubitat. Vid. Schaefer. ad L. Bos de Ellipsis. p. 607. Neque hanc rationem eo refelli puto, quod interdum Accusativus personae adjunctus reperitur, ut in illis Jov. Trag. c. 10. ὅσα γε κῆρ' ἔδωκεν. Aoristum autem temere a Solano sollicitatum esse, vel illud e Charone prolatum exemplum monere potest. LEHM.

Ibid. Τεκμήρασθαι) Conjicere licet. BROD.

Ead. l. 2. Μεταξὺ προίων) Ne credas male cohaerere μεταξὺ προίων, καὶ διεσάλεινες, meminercis μεταξὺ eleganter cum

participio jungi, ut μεταξὺ πίνων, inter bibendum; adeoque et hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Confer supra Somn. §. 17. Μεταξὺ δὲ λέγοντος. Char. vel Contempl. §. 6. Infra, de Domo 21. Et saepe alibi. Item Xenoph. p. 977. μεταξὺ θένουσαι. Dionys. Halic. XI. p. 720. 23. μεταξὺ δειπνοῦντες. Et ubi non? REITZ.

Ead. l. 4. Πῇσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος] Phrasin hanc Schaeferus illustrat Melett. p. 29. locis Dionys. Hal. et Diodor. Sic. ac praeterea Luciani Pro Domo c. 1. οἶκον δὲ τις ἰδὼν — οὐκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διατίθεσθαι. LEHM.

Ead. l. 5. Ἀγκύλων) Intellige σοφισμάτων. BROD. Consultants certe est hoc suppleri, quam quod Seyboldus vult, συλλογισμῶν, quod quum masculinum sit verbum, nescio quomodo cum Neutro conjungi queat. Verum nihil est supplendum, quum τὰ ἀγκύλα per se sint quaecunque sunt tortuosa ut τὰ ἀπορα Diall. Mortt. I, 2. et alia hujus generis innumera. Intelliguntur autem h. l. sub τοῖς ἀγκύλοις fere eadem, quae Diall. Mortt. X, 8. dicebantur ἔννοιαι πολύπλοκοι, quae ibi bene distinguuntur ab ἐρωτήσεσιν ἀπόροις. Quod ideo moneo, ne quis cum J. Seagero h. l. corrigat: ἐρωτήματα δὴ τῶν ἀγκύλων. Sic conjungerentur inter se, quae sejuncta cogitavit auctor. LEHM.

Ead. l. 7. Καὶ ὁ πρὸ ὁδοῦ) Et quod utile sit. BROD. Quum Vincentius Opsopoeus vertisset in editione Basil. adeo ut itineris quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre soleas, adscripsit pater, quodque processui, incremento esse possit. Id videtur intellexisse Benedictus, vertens quodque ad praecepta tibi conferat, etsi non capiam, cur μαθήματα reddat praecepta, quod facit ubique. Eadem locutio in principio Galli, ἦν μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἔσθι τοῦτο ἐς τὰ ἄλφαιτα. Et hinc in Abdicato, πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει. GRON.

Ead. l. 10. Ἄ εἶπε) Ὁ διδάσκαλος scilicet. GUYET.

Pag. 5. l. 2. Ὑπὸ τοῦ Κρόνου) Ab Hippocrate CoO. BROD.

Ead. l. 3. Βραχὺς μὲν ὁ βίος) Primus Aphorismorum Hippocratis, in quem multa Gal. Sic p. 311. ed. Paris. BOURD. Ed. Chartier. Tom. IX. p. 1. LEHM.

Ead. l. 6. Ἐγρηγόρως) Vigilans. BROD. An ἐγρηγορώς; F. Guyetus, recte credo, conjicit; nisi ἐγρηγορότως malis: nam adverbium ἐγρηγόρως non jam legere me alibi memini; participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic Hom. Il. E, 591. Κεκληγώς, vociferans, vel postquam vociferatus erat; sed potius, cum clamore. Idem

II. A, 37. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, qui *Chrysen undique tueris*, i. e. tuitus es, et adhuc tueris, more aoristorum. Addo II. A, 107. δεδεγμένος excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit *Jens. Lectt. Lucian. p. 246* — 7.) Conf. *Iliad. A, 434. μυρία ἐστήκασιν, innumerae stant.* Et adi omnino notam *S. Clarckii ad II. A, 34. qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex Virg. Aen. 2, 12.*

Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit. Et ex *Ovid. Met. V, 677. de Pieridum in picas metamorphosi:*

Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit.

Ubi monet, nuperum interpretem frustra tunc velle, pro nunc, legi, quia, si retineres nunc, dicendum esset remanet, non remansit etc. quae lectu digna de hujusmodi temporis potestate apud *Clarckium* vide. *Reitz.* Dubitavi, num ἐγρηγόρως probum; sed habet *Alciph. III. Ep. 38. p. 256. Idem in Add. et Corrig. In Alciphrone Berglerus quidem ἐγρηγορὸς maluisse videtur; sed Wagnerus, ad hunc Luciani locum provocans, Mss. librorum, lectionem servavit. Neque id injuria: nam est hoc Adverbium Adjectivi ἐγρηγορός, de quo adeundus Lobeck. ad Phrynich. p. 119. sq. LEHM.*

Ead. l. 8. Παραπολόμενον) Castigo παραπολεύμενον. Brod. Mss. Regg. 2954. et 3011. παραπολούμενον, probante Belino. Bir. Lectionem Parisiensem, Belini judicium secutus recepit Schmiederus; festinantius, ut mihi quidem videtur. Ut enim παραπολούμενον in eo, quem Schmiederus confert, loco infra c. 21. bene cum verbo περιόψει concinit, ut adeo quaecunque alia lectio huic posthabenda sit, ita h. l. tum ipsa sententiae natura, tum etiam concinnitatis lex, quae sequens φιλοσοφῆσαντα respici jubet, manifesto requirit Aoristum, repudiat Futurum. Omnino autem memorabile est, in utroque loco eandem esse lectionis varietatem, ita tamen, ut h. l. παραπολόμενον, illo vero παραπολούμενον, plerorumque librorum sit lectio. Unde moneri potest, quicunque monitis patet, ne incaute a vulgatis recedat. LEHM.

Ead. l. 10. Θανάσια ἡλίκα) Vid. supra Somn. c. 5. vel 6. et nott. ad c. 76. hujus Hermot. SOLAN.

Ead. l. 14. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη) Confer infra hujus Dial. c. 59. f. SOLAN.

Ibid. Οὐδὲν ἄλλω) Legendum ἄλλο. Brod. Sed illud ἄλλο jam inveni in plerisque edd. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Τπομνήματα) Cicero filius Tironi sub 16, 21. extr. Peto a te, ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis. GLEN.

Ead. 1. 3. Οὐδὲ ὄναρ etc.) Tanta intentionis exemplum ipse vidi. Juvenis optimus, qui *Graevium* audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens, quaecunque interdum legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consuleret. SOLAN. Non cepit haec verba interpres prior, vertens, adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis; cum significant, ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore: fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, somnum sibi indulgere, significari credidit; sed ὄναρ idem esse, quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17. et Pseud. c. 49. ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων. Tim. c. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. et Ael. V. H. XII, 63. ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — per somnium cum illa rem habuit. Plura Bos de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. REITZ.

Ead. 1. 4. Οὕτως ὅλος) Dialogus, quem *Lucianus* *Hermotimum*, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum iudicet *P. Petitus* IV. Miscellan. Observ. c. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena. In hoc libello cum *Hermotimo* Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit auctor; cumque eo quum de variis sectis, tum de difficultate et fere ἀδυνάτω, certo inveniendi verissimae philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi *Luciano* professus esset *Hermotimus*, se philosophiae animum suum applicuisse jam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tandem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet *Lucianus*, sibi satis, ex multis, quae adfert, argumentis persuasum esse, cum serio philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνίεναι σεαυτὸν, οὕτως ὅλως εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, *Lucianum* scripsisse ὅλος. Οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι, adeo totus in negotio esse, scilicet videris. Ut in *Deor. Dial.* XII. Veneris et Cupid. fin. dicitur *Rhea* ὅλη οὔσα ἐν τῷ Ἄττῃ, et similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3. Σὺ δὲ, καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλως δεδουλωσθαι, Tu vero totus quantus es, videris in servitutum redactus. Sic in *Deor. Dial.* XIX. f. Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, nil nisi venatum curare; se totam venatui tradidisse. Ibid. *Dial.* XX. §. 15. Καὶ ὁ μὲν Ἐρως, ὅλως παρ-

ελθὼν ἐς αὐτήν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. In his manifestissime ὅλως idem, quod ὅλος, valet. Nec aliter in Dial. Meretr. X. §. 13. ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adjectivis utuntur nonnunquam adverbiiis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Cuperus III. Observ. c. 12. ubi in *Aeliani Ποικιλ.* lib. III. c. 9. δέδοικας δὲ τὸν ἕτερον, ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, et mox ultra videbimus. Adde ibi *Κυήπιον*, istius Aelianei loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque *Jac. Tollius*, (p. 75.) qui apud *Lucianum* in De non temere cred. Calumn. §. 14. in verbis, καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδῶς, καὶ ὅλως ἐρωτική, legit p. 416. ed. Amst. ἀηδῆς pro ἀηδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem *Luciani*, in Phalar. c. sive §. 5. ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγον δεῖν ληφθεῖς, ἐξήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων· quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθεῖς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφύλακτος ληφθεῖς· quemadmodum apud *Xenophont.* I. Κυροπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους· δύνανται καὶ θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud *Demosth.* quoque I. contra Philipp. ἀφύλακτος ληφθῆ, in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia §. 18. vel 19. Φαέθων δὲ, τοῦ ἡέλιου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανε. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, sive ad δρόμον, sive λόγον referas. Clare quoque *Isocr.* in Panath. p. 262. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἐώρων τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, οὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς· *Paucis diebus leges in tabulas relatas, et publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, et inter sese pugnantibus.* Patet, ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum: sequitur quoque μεστούς. *JENS.*

Ibid. ("Ολον) "Ολος in W. et B. 2. Nos ὅλον ex L. restitimus pro vulgato ὅλως. *SOLAN.* "Ολον ait *Solanus* se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana? quare ei non obsecundavi: adverbium enim se recte habere, satis docuit *Jensius*. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam οὕτως ὅλως, potius jam amplector ὅλος duobus testibus et frequenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim, quod quisque voluerit: singula enim suos patronos

invenient. REITZ. Minus haec subtiliter vel e grammaticis, vel e criticis, legibus disputata sunt tum a *Jensio*, tum a *Reitzio*. Neque enim recte praecipit *Jensius*, Adverbia et Adjectiva promiscue a veteribus usurpata fuisse: neque *Reitzius* probandus, qui h. l. perinde esse dicat, ὅλως quis an ὅλος, an etiam ὅλον, praeferat. Primum enim ut cacophoniam Reitzianam verborum οὕτως ὅλως non magis ego agnosco, quam illorum οὕτως ἀπίστως Timon. c. 36. οὕτως ἀτεχνῶς alibi, aliorumque similium, ita hinc manifestum est normam judicandi hoc quidem loco cum *Reitzio* repeti non posse. Deinde ὅλον, quae est unius Long. Cod. lectio, nulla ratione grammatica defendi potest. Quodsi enim non possumus, quin δοκεῖς mente repetamus, quis unquam dixerit: δοκεῖς οὕτως ὅλον εἶναι; Optio itaque est inter ὅλος et ὅλως. Jam vero utrumque dicitur, et dici potest, ὅλον εἶναι, et ὅλως εἶναι, ἔν τινι πράγματι. Illud est in Diall. Deor. XII, 2. hoc certe ἀνάλογον iis, quae *Jensius* dedit, ὅλως εἶναι πρὸς τῇ θήρᾳ Diall. Deor. XIX, 2. et ὅλως περὶ τὸ μειράκιον εἶναι Diall. Merett. X, 4. ubi frustra *Reitzius* turbas movet. Scilicet ὅλον εἶναι ἔν τινι respondet Latinorum phrasi: totum esse in aliquo; ὅλως vero εἶναι, est penitus, prorsus esse in re. Tandem idem esse potest utrumque, sed diversa tamen ratio est, qua eadem haec sententia exprimitur. Nunc ut largiar *Jensio*, ὅλως h. l. non esse ineptum, ὅλος tamen ob Codd. auctoritatem praeferendum duco. Nam praeter Edd. B. 2. et 3. etiam W. Cod. tuetur hanc lectionem, et quod in Cod. 3011. ὁ λόγος legitur, teste quidem *Belino*, huic scribendi vitio vetus lectio ὅλος, minime vero ὅλως, subesse videtur. LEHM.

Ead. l. 5. Οὐκ ἐς μακρὰν) Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. BROD.

Ead. l. 9. Ἡσιόδον οἰκεῖ) Lib. 1. Oper. Haec tota dissertatio *Hesiodum* de via illa virtutis interpretatur. BOURD. *Hesiod.* 'Epy. 288. SOLAN. Cf. *Necyom.* c. 4. et nobilissima Socratis verba ap. *Xenoph.* *Memorr.* II, 1, 20. sq. LEHM.

Ead. l. 13. Ὠδοιπόρηται) *Lucianus* ex numero annorum, quos jam philosophiae studio dederat *Hermotimus*, colligens, eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex *Hermotimo* intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ οὖν ἴδρωται σοι, ὦ Ἐρμῶτιμ, καὶ ὀδοιπόρηται; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὠδοιπόρηται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra c. 27. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Ἀνκίβε, πιστεύσας etc. et in *Vera Hist.* c. 4. συνω-

δοιπόρου ἡμῶν παραθέοντες. Eadem tamen spurcicies simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. προοδοποιήται pro προωδοποιήται. Ibid. §. 24. pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρεσκευασμένος dederunt προπαρασκευασμένος. JENS. Bas. 3. vere exhibet legitimam formam ὠδοιπόρηται, et probat adeo satis clare, quam haud parvae iis debeantur gratiae, qui, sicut *Jensius* noster, talibus etiam, quae nonnullis altioris scilicet spiritus hominibus videntur, minutiis animum inter legendum attendentes probis scriptoribus veteribus pristinam suam puritatem et integram venustatem restituere student. De Saltat. c. 2. in ὁμιληκῶς etiamnum insidet omnibus Edd. et *J. Seagerus* etiam sic repetit mendum in Class. Journ. Vol. XV. pag. 155. LEHM.

Pag. 7. l. 4. Ἀρχὴν — Ἡσίοδος) Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Somn. c. 3. SOLAN. Etiam in marg. Ed. Junt. notaverat *Solanus*, falsam hanc esse citationem. Sed et *Seidelius* in Portula L. Gr. aurea p. 8. *Hesiodo* adscribit, non indicato tamen loco. *Erasmus* in adag. principium dimidium totius, *Lucianum* in Hermot. id hemistichium ex *Hesiodo* adferre ait; sed et *Aristoteli* et *Platoni* usurpatum indicat. Sed forsan *Lucianum* fefellerit hoc *Hesiodi* Εἰς 40. — ὅσῳ πλέον ἡμῶν παντός. Sed. v. nott. ad Somn. §. 3. REITZ.

Ead. l. 7. Πανύπολυ) Placet πάμπολυ. BROD. Sed et hoc jam habent Edd. REITZ.

Ead. l. 14. Ὀμήρου Ζεύς) Iliad. A. BROD. Il. Θ, 18. Conf. supra Deor. Dial. XXI. pr. SOLAN.

Pag. 8. l. 3. Ὅσον) Lege ὅσον, invitis omnibus nostris libris. SOLAN. Ὅσον Ms. Reg. 2954. BR.

Ead. l. 11. Παναθήναια) De quibus, et aliis sacris ceremoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. BOURD.

Pag. 9. l. 3. Ἀρετῆς ἄσκησιν) Hoc illud est, quod philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut et de illo seq. εὐδαιμονίας κτήσιν BOURD.

Ead. l. 8. Εὐθείαν) Etsi εὐθὺ defendi possit, merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. et stilum *Nostro* usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. Plura exempla in indice forsan apparebunt. Εὐθείαν, τραχείαν etc. autem, omisso ὁδόν, et aliis frequens esse, vid. Bos de Ellips. p. 107. Nisi hoc nimis vulgare. REITZ.

Ead. l. 11. Ἡμῶν) Sic optime ed. *J.* Reliquae ὑμῶν, quod scio neminem probaturum, qui *Lucianum* attente legerit. SOLAN. Ὑμῶν) Quantumvis blandiatur *Juntinae* lectio ἡμῶν exhibentis, non tamen eam recipere ausim: quin perlectis prae-

missis, jam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum Lycini persona supra inducatur, quasi ignara, quam longum et arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere, *petram*, ubi vobis philosophis et heroibus virtus habitare creditur. Conf. omnino p. 6. a vers. 8. ad p. 7. v. 3. REITZ. Ἡμῖν in *Junt.*, nisi egregie fallor, nihil aliud est, nisi mendum typographicum, quum omnes Edd. vett., in his etiam A. 2., ὑμῖν exhibeant. Attento autem lectori, quem ironica dialogi hujus indoles non fugerit, longe magis ὑμῖν, quam ἡμῖν, probatum iri credo. Paullo inferius c. 5. *παπᾶ*, exclamat Lycinus, ἡλικους ἡμᾶς (qui non sumus philosophi) ἀποφατνεις. Ne autem ibi Hermotimi quoque personam inclusam voci ἡμᾶς cogites, lege sequentia, in quibus ἡμεῖς et ὑμᾶς clarissime separantur, ut jam intelligere nequeam, qui *Solano*, et vero etiam *Reitzio*, improbissima lectio ἡμῖν vel pauxillulum arridere potuerit. LEHM.

Ibid. Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης) *Diodor.* L. ιζ. et *Arrian.* γ. BROD. De hoc loco id. *Dial. Philipp.* et *Alex. Arr. Curt.* alii. BOURD. *Diodor.* Sic. XVII, 85. *Arrian.* Exp. *Alex.* p. 191. ed. Gron. et *Hist. Ind.* p. 319. *Curt.* VIII, 11, 2. sq. Cf. Adnott. ad *Diall. Mortt.* XIV, 6. Tom. II. p. 578. LEHM.

Ead. l. 15. Μύριοι] *Μυριοι* accentu mutato scribi voluit *Belinus*, tenax Grammaticorum veterum praecepti, μύριοι definitum indicare numerum decem millium: μυριοι vero indefinitae magnitudinis numerum. Quod quidem praeceptum etsi a *Luciano* quoque nostro fere observatum esse concedam — scripsit enim, libris consentientibus, μυρια σφαλεις *Charon.* c. 13. et μύριοι de decem millibus Graecorum, qui *Cyro* minori subsidio fuerunt, *Diall. Mortt.* XIV, 2. et sic, nisi fallor, constanter — tamen cum *Henr. Stephano* facio, qui agnoscens omnino quidem illud discrimen in *Thesaur. Gr. L.* Tom. II. p. 990. E. hunc tamen locum proxime quidem de definito numero decem millium Alexandrorum capit, atque cum libris omnibus, in quibus nulla est variatio, μύριοι legit. Eadem ratione πεντακισμύριοι *Pisc.* 20. quinquaginta millia, proxime quidem de definito numero valet, tandem vero omnino ad ingentem exit. LEHM.

Pag. 10. l. 2. Προσέχονται) Verti, ac si legatur προέχονται, quod verum puto. GESN. Et mihi ita videtur. Nihilominus, quum alteri lectioni testimonia desint, altera quodammodo etiam, nec inepte, explicari possit, hanc vulgatam tolerare, quam mutare, consultius duxi. LEHM.

Ead. l. 8. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου) *Ac deinceps.* BROD.

Ead. 1. 9. *Ολον μύρμηκας*) Atque indignos, qui hominum appellatione nominentur. BROD.

Ead. 1. 10. *Τινὰς τοὺς ἄλλους*) Subduxerat *Solanus* pronomen *τινὰς* asteriscoque et numero notaverat, variantem lectionem quaesiturus atque additurus: at non invenit, nec opus est; etsi vel *τινὰς* vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra Dial. omnium primo, s. Somn. haud longe ab init. *ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν*, nbi conf. not. *Hemsterh.* Adde, si lubet, *Budaei* Comment. p. 593. f. qui ex *Aristotele* adfert, *Οὐ γὰρ ἐστὶ γένος ἀνθρώπος τῶν τινῶν ἀνθρώπων* et nos alios ejusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad cap. 26. hujus Dial. REITZ. *Solanum* et *Reitzium* minus haec intellexisse dicit *J. Seagerus* Classic. Journ. Vol. XIII. p. 71. ordinem enim verborum sic esse instituendum: ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντες τοὺς ἄλλους (ἀνθρώπους scil.) *ολον μύρμηκας τινας*. Recte quidem; et huc redit *Gesneri* versio, nec non recentiores *Belini* et *Wielandii*. Sed nec *Reitzius* longe ab hac ratione aberat, ut ipsa, quae modo praecesserunt, verba ejus declarant; praeterquam quod minus sibi constans vel *τινας* vel articulum τοὺς abesse posse affirmat. Quod secus se habere, ostendit ipsa illa *Hemserhusii* adnotatio ad Somn. init., ad quam provocat. Cf. etiam Diall. Mortt. IX, 2. ubi ipse *Hemsterhusius* in simillimis verbis temere *τινα* abesse voluit, ibique Adnot. Tom. II. p. 522. sq. Praeterea neque hoc bene factum, quod *Reitzius* ad fidem aliquot vett. Editionum post *ολον* comma posuit, quum vox illa cum sequentibus artissime cohaereat. Eodem modo recentiores, praeter *Seyboldum*, peccarunt. Ceterum in praecedentibus verbis, quae et ipsa usum illum Pronominis *τις* cum articulo positi confirmant, *θαυμάσιόν τινα τὸν βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες*, nemo facile quidquam invenerit, in quo haereat. Invenit tamen *Courierius* ad Asin. p. 259., qui pro τὸν λοιπὸν legi mallet τὸ λοιπὸν, vel τοῦ λοιποῦ. Cujus quidem generis exercitationes ingenii quemadmodum non minimi facimus et aequo ferimus animo, ita tamen majoris, quam pro hoc modulo, aestimari, vel adeo scriptoribus ipsis obtrudi, enixe vetamus. Nam integerrimum h. l. est τὸν λοιπόν. LEM.

Ead. 1. 11. *Παπῆι, ὃ Ἐρμότιμῃ, ἡλικους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαλούς ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χορῇ τῆς γῆς*) Interpres: *Papae, Hermotime, quantulos nos facis, neque cum Pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus*. Sed *χαμαὶ ἐν χορῇ τῆς γῆς* num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέποντας (ἔρποντας;) sicut

statim, ὅσοι χαμαὶ ἐρπόμενοι ἐσμέν· sed veram scripturam nobis ostendit Ms. ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χοῦ τῆς γῆς. In praec. p. 9. non frustra idem Codex, εἰ καὶ μὴ εὐθείαν, μηδ' αἰὲ βιάζεται. Sane ἀττικώτερον hoc est, quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. Sic apud Xenoph. εὐθείας ἐξεστηκέναι, a recta via aberrare. Exemplum passim obvia, nec tyronibus ignota. GRAEV.

Ead. l. 12. Χαμαὶ etc.) Homeri et Hesiodi loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor: — ἐπεὶ οὐ ποτε φύλον ὁμοιον Ἀθανατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχόμενων τ' ἀνθρώπων. At nemo, qui contulerit, dubitabit. Χαμαιπετεῖς de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domestici etc. Vid. Icarom. c. 10. Usurpat etiam Pindarus Ol. IX. Genuina et vere Luciana ea est scriptura, quam secutus sum. Vid. c. 6. Reperitur etiam in M. SOLAN. Quid si legendum est χαμαὶ πατεῖς, humi conculcas: quale quid in interpretando jam spectabam, cum nondum de lectione χαμαιπετεῖς mihi innotuisset. GESN. Minime placet χαμαὶ πατεῖς, nec versio hinc repetita. Contra χαμαιπετεῖς quum Luciano sit familiarissimum, (vid. Somn. c. 13. Qu. Hist. conscr. c. 16. et saepius) tum quinque Codicum testimoniis certissime confirmatur. LEHM.

Pag. 11. l. 1. 'Εν χοῦ τῆς γῆς) In superficie terrae. BROD. Nec fidelis haec, nec vera, interpretatio. Nec multo magis placet Gesneri versio: in ipsa quasi telluris cute, quippe abhorrens a Latinitatis genio; quod ipse Gesnerus sensisse videtur, quum molliendae duritiae caussa inseruerit quasi. Recentiores interpretes, Belinus et Wielandius, et hic plus justo Latinum interpretem secuti, reddiderunt alter: rentrer sous la croûte de la terre; alter: auf der blossen Haut der Mutter Erde herumkriechen. Imo vero nec superficiem, nec cutem, neque etiam crustam terrae cogitavit auctor, propria scilicet visumt quamque. Sed ἐν χοῦ τῆς γῆς phrasis est illa notissima, quae omnino significat quam proxime telluri. An vero in Zeux. c. 6: ἐν χοῦ τῇ μητρὶ προσιστάμενος vertere voles: in cute matri adsistens? Cf. Qu. Hist. Conscrip. c. 24. Adv. Indoct. c. 3. LEHM.

Ead. l. 2. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι) Cum Opsopoeus verterit et quotquot per humum repentes sumus, Benedictus et quotquot per humum repimus, videntur legisse, quod pater margini adscripsit, ἐρπόμενοι. Sed praeterea, cum Basileenses ediderint μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὕμῳ, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt Bourdelotius et Benedictus, putavit reponen-

dum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετός καὶ ὡσεὶ χαμαὶ ἐρπόμενοι ἔσμεν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς etc. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros. GRON. *Hom. Il. E*, 442. et *Hesiod. Theog.* 272. Repetit in *Icarom. cap. 6*. Videtur tamen *Graevius* legisse in suo *Cod. M.* ἐρπόμενοι, uti etiam legendum coniecerat *Gronovius*. SOLAN. Omnino ἐρπόμενοι, etiamsi in *Cod. Graev.* legatur, indigna est, quae respiciatur, lectio. Non enim ἐρπεσθαι dicitur *repere*, sed *ἐρπεῖν*. Accedit, quod phrasis χαμαὶ ἐρχόμενοι manifesto ex *Homeri* et *Hesiodi* locis laudatis desumpta sunt. Quare nec h. l., nec in altero *Icarom. c. 6.*, a lectione vulgari temere recedendum arbitror. LEHM.

Ead. l. 7. Περιβαλεῖν) W. P. et L. In vulg. παραβαλεῖν. SOLAN. Etsi non satis adfirmare queam, quae vera sit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, increpabit nemo. Verum *Anonymus* quidam margini ed. *Hagen.* in qua aequae ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, adleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuisse *Joannem Bellagrium*, qui nomen fronti hujus libri inscripserat. REITZ. Παραβαλεῖν retinendum puto et propter auctoritatem vulgatae lectionis, et quod sensum parit commodissimum. Multum et parum quid sit, non potest commodius declarari, quam comparatione temporis. GESN. Reposuimus lectionem Edd. vet. Sic *Dial. Mort. XIV. fin. ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν* infr. *Hermot. c. 58. καὶ παραβάλλων καὶ ἀντετετάων τοὺς οἶνους*. Quom. *Hist. c. 2. ὡς οὖν ἐν, φασίν, ἐν παραβαλεῖν* et saepius alibi. Vid. *Ind. BIP.*

Ead. l. 13. Περὶ μεγίστων) Ἀγαθῶν. BROD.

Pag. 12. l. 2. Χαλδαίων μεθόδους) Vide *Gell. XIV, 2. (c. 1)* VORST. Saepius in his libris occurrunt *Chaldaei*, *Luciani* aetate jam non amplius populus ille Asiae antiquitus celeberrimus, sed gens potius, vel secta, ex omnibus tum terrarum regionibus conflata; qui quum olim fuissent *Astronomiae* inventores et cultores, (*Schol. ad De Astrol. c. 3.*) postea ad varias artes tum astrologicas, tum magicas, profitendas declinarunt. Unde *Chaldaeorum* disciplina, de qua *Gellius* agit l. 1. et quae hoc *Luciani* loco innuitur; unde *Χαλδαίων παιδες Diall. Mortt. XI, 1. eorundemque τέχνη. Necyom. c. 6. et variae ἐπῶδα Philops. c. 11. sq.* LEHM.

Ead. l. 6. Τὸ χρεὼν ἐπιστὰν) Fatum imminens. BROD.

Ead. l. 12. Ἀκαριαῖον) Vid. rurs. c. 62. SOLAN.

Pag. 13. l. 7. Τῇ ἀρετῇ βίον) Post verba haec scribe AT. BROD. Excidit persona *Λυκίνου*. Scilicet fuisse: πρὸς τὸν

ἐν τῇ ἀρετῇ βλον. AT. ἀλλὰ τίνα. MARCIL. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 12. Πλούτους) Conf. supr. Necyom. c. 12. SOLAN. Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. REITZ.

Pag. 14. l. 1. Ἡρακλῆα ἐν τῇ ὄλῃ κατακαυθέντα) Quod supra narravit in Deor. D. Jovis, Aesculapii et Herculis. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne, quo cremabantur, expurgari, atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Jac. Elsner. ad I. Ep. ad Corinth. III, 15. REITZ. Fictionem Homericam de duplici Herculis tum natura, tum persona, i. e. heroica, jocosissime perstringit idem Noster Diall. Mortt. XVI. LEHM.

Ead. l. 4. Διευκρινηθέν) Munckerus ad Hyg. XXXVI. emendare jubet, ac legere εὐκρινηθείς (imo διευκρινηθείς). sed nulla medicina eget locus sanissimus. SOLAN. Tentavit tamen denuo Belinus, διευκρινηθείς corrigere cupiens, quod ad Herculem ipsum referretur. Sed optime habet vulgata. Transpositio haec verborum est ex eo genere, quod omnium facillime ferri potest. De Hercule autem Oeteo, ejusque mortalitate in monte isto exuta, exposuere Commentatores ad Hygini l. 1. Ἀρκάτον, quod Toupius ad Longin. p. 275. ed. Weisk. pro ἀκήρατον substitui vult, Plutarchi verba in Vit. Pericl. νοῦν ἐπέστησε καθαρὸν καὶ ἀκήρατον respiciens, minime probo, etsi J. Seagerus Class. Journ. Vol. XIII. p. 71. probare videtur. Alia potius loca, quae haud pauca ipse Toupius enumerat, respicienda erant, ex quorum certa lectione pateret, καθαρὸν et ἀκήρατον cum per se, tum imprimis h. l., bene conjungi potuisse. Vocem autem ἀκήρατος ipsam illustravit Fischerus in Ind. ad Aeschin. Socr. LEHM.

Ead. l. 9. Τῶν ολομένων ταῦτ' εἶναι] His verbis quales describantur homines, omnino quidem haud difficulter conjicias. Sed de ipsorum verborum sensu et integritate est, quod ambigas. Quodsi interpretes audiamus, Gesnerus, qui vertit: eos, qui esse aliquid ista arbitrantur, cogitasse videtur τῶν ολομένων ταῦτά τι, vel τὶ ταῦτα, εἶναι, quemadmodum Heins. et J. Seager. corrigi volunt, et hic quidem phrasin τὶ εἶναι illustrans loco Platonis Apol. Socr. p. 14. ed. Valder. a. 1534., quasi haec phrasis nec omnino nota, neque etiam in Luciano saepius sit obvia. Gesnerum et Wielandius fere secutus est. At si quid excidit, non τὶ illud fuisse credo, cui h. l. non ea vis insit, quae ab his gravibus verbis exspectatur, sed aut θαυμαστὰ, quod e praecedentibus huc refero, aut βέβαια, ut alibi de eadem re loquitur Lucianus,

e. g. Nigr. c. 20. Diall. Mortt. XIII, 4. aut aliud ejus potestatis adverbium. Sed *Belinus*, reddens: *ceux qui croient que ces choses existent*, ne minimam quidem lacunam supposuit; nec omnino temere. Quid, si ita verba sumas: *qui sibi videntur haec esse? haec*, i. e. *felices, divites* etc. quae e praecedentibus Substantivis erui poterunt. Verum nolo quidquam discernere. LEHM.

Pag. 15. l. 3. Ἄν δουλεύῃ) *Lege δουλεύοι*. GUYET. Non male quidem *Guyetus* conjicit; et sic rursum infra cap. 13. f. μάθος in μάθοις mutat; item cap. 22. ἂν εἶδης in εἶδοις, ac non semel alibi: verum quo frequentius id fit, eo jam minus necessarium arbitror, quia subjunctivus sese tot exemplis tueri potest. REITZ. Commemorata quidem exempla nihil valent ad soloecismum tuendum, quippe quae nec ipsa librarium culpa vacant, ut patebit suis locis. H. l. eo minus *Guyetum* sequi dubitabam, quum vitii vulgati foeditas etiam manifestior reddatur sequentibus Optativis. Praeterea vel ipsa Codicis 2954. varia lectio δουλεύῃ quodammodo suspicionem improbitatis movere poterat contra vulgatam. LEHM.

Ead. l. 4. Πάθος) Stoici, teste *Aristot.* II. Eth. ἀπαθείας τινὰς καὶ ἡρεμίας τὰς ἀρετὰς definiébant. VORST.

Ead. l. 6. Ἄλλ' εὐφημεῖν χρή) *Bona verba*. Sunt verba solemnns hujus formulae εἰγα πᾶς ἔστω λεώς, εὐφημεῖν χρή: de qua copiose *Scal.* ad *Varr.* p. 94. Leg. Schol. *Sophoclis* ad *Oedip.* Col. et ad *Philoct.* Dico alibi. BOURD.

Ibid. Μηδ' ὅσιον οἶμαι) In P. et Edd. multis est, οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ἦ. Fl. ἦ. Ed. J. εἰ. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim jam relictum est, quod negotium facessat, facileque illud εἶναι pro οἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, et pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. SOLAN. Non opus est transpositione verborum, quam *Solanus* suadet; quamquam vulgata positio non omnino cum concinnitatis lege convenit; at convenit saltem cum pudoris, quem simulat auctor, affectu: et facile post εἶναι iterum οἶμαι mente cogitari potest. Simile animatae, h. e. ob simulatum affectum animi male concinnae, orationis exemplum videbis in *Apollinis* indignantis ac simul dolentis narratione Diall. Deor. XIV, 2. ad quem locum nonnulla de ea re observata sunt Tom. II. p. 334.

Pag. 16. l. 1. Ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον) Sic in *Nigrino* et saepe alibi: pagina 281. et seq. Repetit in *Lapith.* BOURD.

Ibid. Πλούτων) Cum ad Parisinum exemplar describatur haec editio, idque hic habeat πλούτων ἐρηθεῖα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas Edd. consulissem, ex quibus nihil variationis notaverat *Solanus*. Evolveri itaque alias Editt. sex, easque πλούτων habere deprehendi, non πλούτων, et sic supra cap. 8. πλούτων — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni editioni prae omnibus auscultare. Nec tamen pluralem πλούτοι pro divitiis usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scriptoribus, ex quibus centena singularis exempla habet *Suicerus* in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτων addit *Aristot.* Pol. I. c. 6. scribens, ποιητικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλούτων καὶ χρημάτων *ibid.* paulo post, πλούτος καὶ χρημάτων κτῆσις. Mox rursus, παντὸς πλούτων etc. ubi commode pluralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plurali recte utaris, si quaeras, num duo sint *Pluti*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui rex esset inferorum, alter praeses divitiarum, vel ipsae opes, ut videtur *Noster* distinguere in *Timon.* c. 21. ubi *PLUTUS* ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a PLUTONE* mitti, de quo disputat *Spanh.* ad *Aristoph.* *Plut.* 727. Sed vel per jocosum ibi sic loquitur *Lucianus*, vel verum, quod *Barlaeus* ibi notat, etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poetas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum *Barlaei* notas *Hemsterh.* ibi non addidit, nec nos jam de *Pluto* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile intelligit, si πλουτοδότης vocatur *Pluto*, et *Plutus* opes designat, recte dici *Plutum* a *Plutone* mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* adpellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (et licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi posse credo, quia *Lycinus* ait: tu, *Hermotime*, mihi narrabas modo, divitiarum contemptores esse philosophos; cumque ipse *Hermotimus*, ad cuius verba respicitur, supra c. 7. etiam plurali usus sit, et hic commode eodem numero repetentur πλούτοι, veluti et in *Necyom.* cap. 12. πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς: iterum *ibid.* πλούτους λέγω, καὶ γένῃ. Philosophicum enim esse videtur, similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed et *Xenoph.* *Ephes.* pag. 82. πλούτων καὶ ἐπιμελείας. Adde *Diodor.* *Sic.* I, 71. f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον, et *Nostrum* *Tox.* c. 45. *REITZ.*

Ead. 1. 8. Ἐς τὸ ὕστατον) *Valde*. BRON.

Ead. 1. 13. Δίων) Fuit et illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Conf. haec potius cum Lexiph. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. Hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. SOLAN. Qui Dionis istius in Lexiph. c. 11. sq. depictam imaginem foedissimam cum hujus nostri Dionis effigie accurate comparaverit, eum credo facilius etiam Dionem illum Syracusanum, vel etiam Chrysostomum, quam eum, qui in Lexiph. notatur, Damasiae athletae filium eundem esse habiturum cum hoc nostro philosophiae cultore. Frustra talia quaeras, ubi apertum ficta esse nomina. LEHM.

Pag. 17. l. 1. Ἀπεδίδον) Qui nescit, hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, et saepissime cum substant. μισθὸς jungi, adeat Jac. Elsner. ad Evang. Matth. XX. 8. ubi ἀπόδοῦς αὐτοῖς τὸν μισθὸν ex Achill. Tat. Aristoph. Aelian. et hoc Luciano testimonio probatur. REITZ.

Ibid. Παρά) In impressis legitur περὶ, haud dubie corrupte. M. P. et L. recte παρά. SOLAN.

Ead. 1. 7. ΕΡΜ. Πονηρός) Omissum non mirum, aut simile quid, qua ratione et Romanos uti suo nam vel enim, ostendimus ad Quintil. 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, οἷσι γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, Non mirum te ita interrogare, vel sentio cur ita interrogas etc. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. GERN.

Ead. 1. 10. Ἀποδιδάσι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. Ανκ. τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν) An non videtur mutanda persona, et Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, cum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? GRON. Ad hanc, nisi fallor, adnotationem respiciens, bene Seyboldus rem explicat his verbis: „Lycinus simularat se credere: Dionem in jus raptum esse ob didactrum. jam Hermotimus sponte prodit: factum esse ob non numeratam tempori usuram, et, magnum illum philosophum, supra astra jam exaltatum, foenerari etiam multis aliis.“ Ceterum erravit Schmiederus, quod opinionem illam de permutandis

personis, quae Jacobi Gronovii fuit, Matthiae Gesnero tribuit. LEHM.

Ibid. Κατὰ καιρὸν) Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius, nec citius fieri debebat. *Læri.* Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πόλιδι Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφικμένῳ. Tradidit ipsum (Platonem) Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat. Etiam eis καιρὸν dicunt. Alexis, εἰς καιρὸν ἦκει. *Aristoph.* in Pluto pro eo ὥρικῶς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρὸν. Haec L. Bos in Epist. ad Rom. c. 5; 6. (p. 106.) ubi et κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε quem adeundum esse, in marg. *Graev.* edit. notaverat *Hemsterhusius.*

Ead. l. 13. Ἐν τῇ Οὔτῃ) Vid. supra cap. 7. med. REITZ.

Pag. 18. l. 10. Ἐκεῖ.) Ὅτι δὲ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. Copiose hac de re Schol. *Aristoph.* ad pac. *Hesych.* BOURD.

Ead. l. 11. Ὡςτε ἐγὼ ἀφήμι) Verba ista, ὥςτε ἐγὼ ἀφήμι σοι ὅσον ἐστὶ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ, misere conversa erant ab *Opposopo*: reddiderat enim: itaque quod reliquum est itineris tecum una conficiam; sed correxit *Benedictus*, vertens, quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto. REITZ.

Ead. l. 15. Μεγάλοις γράμμασι) *Theod. Marcilius* ad Pers. Dico ad *Heliod.* BOURD.

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφεῖν) Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur; vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ prae-misisset, quam οὐ. Varia autem verba post ejusmodi infinitivos posse suppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσήκει, vid. *ibid.* Ego hic ἐστὶ supplendum arbitror, ut sit, hodie non est philosophari, i. e. non possum: tumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut versio vult, comma sufficiet. REITZ.

Ead. l. 16. Εὐκράτει) Male antea εὐκράσει. BOURD. De quo etiam multa in *Philops.* Forsan etiam de eodem in Gallo. Sed is mihi alius *Eucrates* videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat *Hermotimus*: *Thesmopolis* enim illic memoratur depon-tanus senex, *Micyllo* odiose virtutem et dialecticas subtilitates obganniens, de quo diserte in *De Merc. Cond.* c. 33. et 34. Alius *Eucrates* memoratur *Dial. Plut.* et *Merc. seu Diall. Mortt. V. SOLAN.* Jure suo *Wielandius* in nota ad vers. German. Tom. V. p. 17. sq. inanem ac vere puerilem *Solani* cu-

riositatem, nomen Eucratis, aliaque per hunc dialogum obvia, tenuiter investigandi, castigat et perstringit. Cf. quae supra notavi cap. 9. ad nomen *Dionis*. Quam variam lectionem *Bourdelotius* refert a se emendatam, *εὐκράσει*, eam in B. 3., qua, ni fallor, Editor ille usus est, reperi *Εὐκράσει* exhibitam. Ceterae vero veteres recte edunt *Εὐκράτει*. Recte etiam monuit *Wielandius* l. c. hoc Eucratis, haud dubie viri cujusdam nobilis Atheniensis, convivium admodum simili indole fuisse cum eo; quod idem Noster pluribus verbis in peculiari libello: *Convivium, s. Lapithae*, descripserit. Eximie denique, nec sane immerito, *Wielandius* salsam ac mire festivam ironiam praedicat, qua *Lucianus* per hanc narrationunculam mollire et excusare aliquantulum sese simulet vetuli philosophi crassissima et omni ex parte turpissima vitia. Hic unguis est, ex quo leonem agnoscas. ΛΕΗΜ.

Pag. 19. l. 3. Οὖν) P. et L. pro αὖ, quod in reliquis est. SOLAN.

Ead. l. 7. Φιλοτησίας) Confer supra de Merc. cond. cap. 16. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀριθμῶ παραλ. τὰ κρέα) Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solemnibus initiandorum conviviis. *Longolius* in Excerpt. Apud *Theophr.* de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προσκαλεσάμενος τὸν ἀκόλουθον, δοῦναι ἀπὸ τῆς τραπέζης. *Athen.* init. IV. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* pag. 219. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. Τὰ μὲν πρῶτα φασὶν] Hanc ultimam vocem sic verterunt *Belinus* et *Wielandius*, ac si scripsisset auctor φησὶν. *Gesnerus* prorsus omisit. Est autem φασὶν tum hoc, tum id, quod mox sequitur, non unice ac proxime ad Midam servum referendum, sed ad discipulos quoque philosophi, quibus Midas docti illius certaminis rationem, viam et exitum narraverat. Quod quidem ideo monendum duco, ne quis existimet, φασὶν poni posse, vel h. l. vere positum esse, pro φησὶν, uti vice versa fuere, qui φησὶ nonnunquam pro φασὶ usurpatum fuisse serio contenderent. De quibus jam alibi dictum (ad Pro Merc. Cond. c. 1.). ΛΕΗΜ.

Ead. l. 6. Οὐδ' ἀναιμῶτι) Ut in *Tim.* et passim alibi. BOURD.

Ead. l. 9. Σκ. Νεστόρειόν τινα) Capacissimum. II. A. BROD. Talis rixa in *Lapith.* et apud *Heliod.* lib. 5. de scypho Nestoreo. Interp. *Martialis* ex *Iliad.* 11. BOURD. Ἀέπας ἀμφικύπελλον, de quo *Homerus* et *Aristoteles* de apibus. *Martialis* VIII, 6. apud nos:

Hic duo longaevo censentur Nestorē fundi,

Pollice de Pylio trita columna nitet.
(vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. *Marzial.*) Longol.
Poculum Nestoris describit *Homerus* Il. A, 635. Respicit
autem Noster hos praecipue duos versus:

Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης
Ἰλίου ἐόν. Νίστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἀείρεν.

SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀόγητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα) Satis vulgaria erant, quae supra §. 10. ad v. καιρὸν ex *L. Bos* attulimus. Melius merentur addi, quae idem ad haec *Luciani* verba commentatur, in *Epist.* ad *Rom.* p. 97. s. ad cap. 2, 8. ubi ait: Differt proprie θυμός ab ὀργῇ. Θυμός est fervor sanguinis, qui circa cor movetur: ira nascens. Schol. *Aristoph.* ad *Ran.* p. 252. Θυμός ἐστὶ ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, δι' ὅρεξιν ἀντιλυπῆσεως κινουμένου, ἢ ὀργῇ ἐναρχομένη. Sic fere etiam *Laërtius* in *Zenone*. Unde *Aegyptii* θυμόν hieroglyphice insinuabant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male *Eustath.* ad *Iliad.* A. θυμόν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ὀρμαίν, subito commoveri, vel furere. *Cic.* θυμόν vertit excandescentiam. *Tusc.* IV. Excandescencia, inquit, est ira nascens. Ὀργῇ vero est libido ulciscendi et puniendi eum, qui laesisse videtur injuria. Ὀργῇ ἐστὶν ἐπιθυμία τιμωρίας τῶν ἡδίκηκέναι δοκούντων, ut idem *Schol.* et *Laërt.* locis dictis. Unde *Eustathius* ὀργὴν ἀπὸ τοῦ ὀρέγειν, i. e. concupiscere, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae. Quando igitur haec duo vocabula ὀργῇ καὶ θυμός junguntur in oratione, reddenda sunt, ira et excandescencia: non iracundia et animus, quemadmodum est apud interpretem *Luciani* in *Hermot.* h. l. quod is reddit, *Virum* senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiore. (Paris. animoque longe praestantior.) Rectius posuisset — senem ab omni ira atque excandescencia plane alienum, i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescenciae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non sinit. Alia phrasi diceretur, Οὐ μὴδ' ὀργῇ μὴδὲ θυμός καθίσταται. Sic fere *Lucian.* in *Reviviscent.* c. 8. pr. — ὡς ὀργῇ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίσκοιτο ἄν, i. e. iram posse tangere *Platonem* vel *Chrysip.* vel nunquam putaveram, philosophum iratum posse fieri. q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraseos interpres, vertens, Ego vero me nunquam in *Platonis*, vel *Chrysippi* — iram incidere existimassem. Similiter *Lucian.* *Bacch.* c. 2. ἄνθρωπον ὀργίλον καὶ θυμικόν legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum, qui vincit, superior est; veluti ἡττων, qui vincitur: et quidem vel primitiva haec est

significatio, cum α κράτος robur derivetur, et sic (sit) κρατεῖν vincere, in potestate habere. Sic inquam Noster supra, de Merc. cond. §. 19. f. κρείττους χρημάτων eruditos vocat, pecunia superiores. Nec non Thucyd. II, 60. χρημάτων κρείσσων, pecunia invictus. Ita fere κρείττων λόγος, de quo supra egimus. Et sic Noster paullo supra pr. cap. 12. ἐκράτησε δὲ πότερος; Uter vero discessit superior? REITZ.

Pag. 21. l. 2. Τί οὐ διηγῇ μοι ἐταίρω ὄντι, ὃν τρόπον ὀργμῆθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατόν, ἐπισυνοδοιοποροῖν ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρξάμενος) Monstrorum verbum ἐπισυνοδοιοποροῖν potueruntne tam diu tolerare editores? In posterum ex Ms. scribe et distingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατόν ἐστι, συνοδοιοποροῖν ὑμῖν τοσποτοῦδε ἀρξάμενος, ut et ipse, si etiam nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium faciens, unde scilicet vos coepistis. GRAEV. Insolita quidem vulgata ἐπισυνοδοιοποροῖν, et eo forsitan nomine damanda. Quia tamen apta videbatur significare, longo quamvis intervallo sequi, et sic, quasi una iter facere, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mss. G. W. P. et L. cedo, in quibus omnibus legitur ἐστι συνοδ. SOLAN.

Ead. l. 6. Εἰ γὰρ ἐθελήσεις, ὦ Λυκῖνε) Opsopoeus, si modo haec res tibi cordi esset. Benedictus, si modo velis, Luciane. Imo, utinam velles, Luciane! Nam et paullo ante, Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. GRON. Cf. ad Prometh. s. Cauc. c. 20. Varr. Lectt. Tom. I. p. 140. LEM.

Ead. l. 7. Παῖδας) Rudes atque imperitos. BRAD. Familiaris Luciano est formula, παῖδα εἶναι ἐν τινι τέχνῃ, de imperitiis capienda. Hinc et ἀποφαινεῖν τινὰ παῖδα ἐν τινι de eo, qui singularem peritiam in aliquo negotio consecutus est, ut alii quicunque prae ipso pueri esse videantur. Hipp. c. 3. ἐν ᾗ παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν. Pseudol. c. 2. οὕτω σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ. De Mort. Peregr. c. 11. ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε. Hanc phrasin jam Belinus et nostro loco insinuari cupit, corrigens: παῖδας, εὐ ἴσθι, ἀποφανεῖς ἅπαντας. Ut autem intelligatur, qua ratione οἴησιν ex ἀποφανεῖς exsistere potuerit, fingit Belinus Scholion τοῦ, ἀποφανεῖς exstitisse ποιήσῃ (imo ποιήσεις) et hoc, amisso capite suo, ab imprudente librario sub forma οἴησιν in textum illatum esse. At sic mirum profecto in modum accidit, ut spuria scilicet lectio haud malum sensum praeberet; quamquam id quodammodo Belinus negat, scribens: „Il me semble que οἴησιν ne convient point du tout ici. Tu penseras que tous les autres ne sont que des enfans. Ce n'est sûrement pas là la pensée de Lucien; ce n'est point sa forme ordinaire.“

Verte, ut vertit fere Gesnerus: *Pueros, mihi crede, habebis omnes, tecum si compares*; et jam confer locum Alexandr. c. 4. ubi, postquam scripserat auctor, Alexandrum se Pythagoræ similem esse praedicasse, addit: *εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγγύνητο, παῖς ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε*. Sic in utroque loco elegantissimam conspicias fastus philosophici imaginem, lectissimis coloribus expressam. LEHM.

Ead. l. 8. Ὡς πρὸς σὲ) Si tecum conferantur. BROD.

Ibid. Αὐτοῖς) Nihil hic variare Edd. notaverat Solanus. Forsan quia αὐτοῖς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus est; nam vel efficacior hic nominativus, ut significetur: *tantum prae illis sapiens ipse*, i. e. ipse tibi videbere. REITZ.

Ead. l. 12. Τετραρακοντούτης) Si istud de aetate Luciani dictum, cum iis, quae initio hujus libelli de tempore dicta sunt, quo Hermotimum itare ad philosophos viderat, conferatur, constabit jam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero parum illud juvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium aliquod temporis, quo scriptum est, inveniatur; quale nondum perspicere valeo. SOLAN.

Ead. l. 14. Τοσαῦτα γὰρ) Τοσαῦτα γοῦν, ὡς Ἐσμ. MARCIL.

Pag. 22. l. 4. Οὕτω μάθης) Μάθοις Guyetus vult legi, bene quidem; sed nihil ego in vulgata muto: vide, quae paucis dixi supra ad cap. 8. hujus Dial. v. δουλεύη. REITZ.

Pag. 23. l. 4. Τῷ πότε πιστεύσας) Cuinam habita fide. BROD.

Ead. l. 5. Τὸ πρῶτον σὺ) Mihi non fit probabile, castigatum et diligentem, si quis alius, scriptorem bis posuisse τὸ πρῶτον σὺ, ac statim παρὲς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, posterius praesertim, quod proinde omittendum. GESN. Superfluum quidem per se alterutrum σὺ esse, negari non potest. Verum non solum excusationem habet alterum post παρὲς positum ob aliquantum intervalli interjectum, sed etiam, si recte sentio, commendationem; quandoquidem sic plenior, credo, ac rotundior, redditur verborum sonus. LEHM.

Ead. l. 9. Τῶν δ' ἄλλων) Intellige ὁδῶν. BROD. Potius θυγαῶν ex antecedd. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀῖ) Ita edidimus, auctoritatem Ms. Reg. 3011. secuti, quocum faciunt Edd. H. B. 4. et S. Vulg. male δέ. BIR. Nusquam δὲ inveni, nisi in Edit. Reitz. Ἀῖ etiam B. 1. 3. A. 1. 2. exhibent. Typographicum mendum nescio unde recepissee videtur Reitzius. LEHM.

Ead. 1. 12. Ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς) *Supra vulgus.* BRON.

Ead. 1. 13. Καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμὲ) *Et is atque nunc sum.*

BRON.

Pag. 24. 1. 2. Ὑμετέρων προγόνων) Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. BRON. *Nostri majores tamen Obsopoi* versio in ed. Paris. habebat, etsi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In *Benedict.* autem, *vestrorum majorum.* REITZ.

Ead. 1. 4. Ἄπερ προήρησαι) *Quae delegisti.* BRON.

Ead. 1. 5. Ὡςπερ τὸν Χαιρεφῶντα) *Consule Platonem in Socratis Apolog.* BRON.

Ead. 1. 7. Προσειπὼν) Sic lego, non ut in omnibus, et in ipso M. προειπὼν. Qui Graece sciunt, probabunt, sat scio, emendationem nostram. SOLAN. Emendationem Solani confirmat Ms. Reg. 3011. BIF. Et *Belino* probatam recepit *Schmiederus*; sed injuria: nam προσειπεῖν huic scriptori semper est: *alloqui aliquem coram, pronuntiato nomine, atque adeo salutare* (vid. Nigr. c. 2. Diall. Deor. XX, 6. XXVI, 1. Diall. Mortt. XXIX, 1.) quae verbi potestas propria et solennis qua ratione cum Pythii Dei responso conciliari possit, viderit jam ipse *Solanus*, quamquam ille Graece haud mediocriter sciens, nec omnino invita *Minerva* natus. Contra προειπεῖν de oraculis proprie dicitur, ut Diall. Mortt. III, 1. ubi cum προειδέναι conjungitur. De Apolline etiam ipso Jov. Trag. c. 30. Ergo h. l. τοὺς Στωϊκούς ἀρίστους προειπὼν nihil est, nisi hoc; *praedictis, praefinitis* Stoicis praestantissimis omnium philosophorum esse. Infelici itaque casu accidit, ut deterior lectio, quam bonus alias judex praestantiorum judicasset, postea Codicis cujusdam auctoritate confirmari videretur. Quae res monet, ne incautius in recipiendis Codicum lectionibus, vel novitate earum allectus, vel aliena auctoritate captus, agere cupias. LENH.

Ead. 1. 8. Τὴν ἀρμόττουσαν) ὁδόν. BRON. Quidni vero φιλοσοφίαν; quae proxime legebatur. LENH.

Pag. 25. 1. 17. Μόνος βασιλεὺς)

Ad summam, sapiens uno minor est Jove, dives,

Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

Hor. (Ep. I, 1, 107.) VONST. Cf. Vit. Auct. c. 10. LENH.

Pag. 26. 1. 2. Αὐτῶν) Rescripsimus pro vulg. αὐτῶν, jubente *Belino*. Item p. 34. 1. 8. αὐτοῦ pro αὐτοῦ. BIF. Neuter locus emendatione indigebat, nisi et alia vere innumera loca ad hanc normam corrigenda putes contra librorum omnium consensum. Τὰ αὐτῶν non simpliciter sunt *res suae*, sed *suae ipsorum*. Vid. supra ad cap. 3. Varr. Lectt. nott. °). et ^h). LENH.

Ead. 1. 4. *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοχοι*) Omnes priscae Edd. *A.* 1. *J. H. B.* 2. Fl. *F. Par. S.* quas hic dedita opera consului, haec ita habent: *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοχοι οὐκ ἔλεγον, ὥς τὸ εἰκός· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.* Immo et Cod. *M.* eadem exhibere, testatur *Solanus*, qui tamen posteriora illa, οὗτος δὲ ἦσαν οἱ τ. α. φ. in *Junt.* deleverat, nimirum olfaciens glossam esse: idem et mihi videtur; nam quid aliud sunt, quam explicatio verbi ἀντίδοχοι; Interim, quia non adfertur Codex, in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; sed ut suspecta uncis inclusi. *REITZ.* Manifestum est, aliena haec esse a Lycini oratione, atque adeo glossatori cuidam deberi. Recte itaque, *Reitzii* exemplum secuti, recentiores Editores ad unum omnes haec verba pro suspectis notarunt, *Wielandius* etiam prorsus omisit, secus ac *Belinus*, qui, etsi persuasum habens improba esse, tamen absurde ea reddere, quam prorsus abjicere, maluit. Abiectis autem importunis verbis jam commode sibi respondent Lycini verba: *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοχοι* etc. et: *Οἱ δ' ἅρα ἰδιῶται* etc. Quod aliter necesse est se habere, ubi interjiciatur sententia, quae eadem a particula δὲ incipiat. *LEHM.*

Ibid. *Εἰκός. (Eqm.)* In omnibus impressis et ipso Codice *M.* verba sequentia hic inserta legebantur: οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες, insulse prorsus, si Dialogi personae tribuantur: exulare itaque ego jussi, cum palam sit, *Scholion* merum esse, quid per ἀντίδοχοι *Lucianus* voluerit, enarrans. *SOLAN.*

Ead. 1. 10. *Μαργίτη*) *Erasmii* *Chiliades*: ibi *Μαργίτης*. *BROD.* Cum *Margita*, inerte et nullius pretii stolidoque homine. *Margitis* enim meminit ex *Homero* *Aristot.* atque *Clem. Alex.* *Demosth.* apud *Plut.* *Alexandrum* puerum et *Margitem* nominabat. *COGN.* Ἀφρονι, μωρῶ. De hoc *Suid.* ex *Hesych.* *Interp. Arist.* ad aves. *BOURD.* Scripsisse *Homerum* poematum, cui hoc nomen fecerat, *Aristoteles* haud dubie auctor est, de Poët. c. 4. Sed *Homeri* foetum esse dubitat *Basilius*, Lib. de legg. Gr. (*Grot.* ed. 990. C.) *Junioris* et vires tentantis *Homeri* esse existimat *Dion Chrysost.* pag. CXXIV. ed. *Barnes.* *Iliados* praemissorum. Iterum infra *Philops.* cap. 3. *SOLAN.*

Ead. 1. 13. Ἐπὶ ἐκείνου λεγόμενα) Castigo ἐπὶ ἐκείνων. *BROD.*

Ibid. Ἀξίωσιν) *Φιλοσοφίαν.* *BROD.*

Ead. 1. 14. Ἀξίωσιν) Forte ἀξίαν, aestimationem, pretium. *GUYET.* Duplex esse potest, quod videam, via, qua loci, qualis nunc in omnibus libris facies ejus est, asperitas tolla-

tur. Aut pro ἀξίων restituendum ἀξίωσιν; (non ἀξίον, quae vox alterum quidem, quod *Guyetus* vult, pretium scil. significare potest, neque vero id quod locus flagitat, aestimationem, die Würdigung). Aut lacunam aliquantam sumas post αἰρεσιν, qua prior exciderit enuntiatio participialis in hanc fere sententiam: — ἐποίητο τὴν αἶρεσιν, προαιρούμενος τοὺς Στωϊκοὺς, καὶ τῶν κρειττόνων ἀξίων. Ex quibus illa mihi levior ac simplicior, omninoque probabilior, ratio esse videtur; quum vox ἀξίωσιν vel non perspicue satis, vel adeo compendiose, scripta incautum librarium facile in errorem seducere potuerit. Aliam viam *J. Seagero* ingredi placuit *Class. Journ.* Vol. XIII. p. 72. conjicienti ἀξιοῦν, et hunc verborum ordinem statuente: διαλέγεσθαι τι, ὡς ἀξιοῦν πιστεῦσαι ὅτι Ἐρμώτιμος etc. Infelicissimum commentum! quo jungi jubentur πιστεῦσαι et ἀξιοῦν, longissimo intervallo ab auctore dissociata; ut taceam, ambiguum sic fore, quorsum τῶν κρειττόνων referas. Quod ὡς pro ὥστε positum *Seagerus* et *Xenophonte* illustrandum putavit, supervacua fuit haec opera, quum haec particulae potestas ubivis, et in nostro scriptore, haud raro occurrat, neque cuiquam in mentem venire possit de ea dubitare. LHM.

Eud. l. 15. Τοιαῦτα λέγοντι) Non λέγοντο. BROD.

Eud. l. 16. Οἶσθα) Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius εὖ ἴσθι, ut *Prom.* Verbb. cap. 5. (?) et alibi passim. SOLAN. Quem locum et *Prometh.* in Verbb. (*Πρ.* l. citatum) dicat *Solanus*, nescio. Neque vero opus erat, ut formula notissima his ambagibus illustraretur. At nego equidem imperative h. l. *Hermotimum* loqui voluisse; qua forma indicasset rem *Lycino* nondum notam, vel nondum certam. Imo vero indicative rem proponit, ut satis jam *Lycino* cognitam, quo ostendat simul, se non decipere illum voluisse, quum rem tacuerit, quam ille per se sciat. Ἀλλ' οἶσθα verte: Sed nosti (vel, si mavis, cum *Gesnero*, paullo urbanius: sed noris); du weisst ja doch. Recentiores interpretes, a *Solano* decepti, aberrarunt. LHM.

Pag. 27. l. 3. Ἐν χοῦ κουρίας) Ad cutem tonsos. BROD. Strictim attonsus. *Plaut.* Capt. cujus ἀντίθετον, per pectinem attonsus. Ἐγκνὲ κεκαρμένους *Archiloch.* Hoc genus tonsurae σκαφλον dicebant, cui κῆπος, vel κηπλον opponebatur. De quibus vide *Aristoph.* Schol. in Avibus, et *H. Junium* de coma c. 6. Vide et *Lexiph.* c. 5. VORST. Vide not. ad *Vit.* auct. c. 20. SOLAN. Ἐν χοῦ κουρίας una voce *Guyet.* scribit. Adsentirer, si probaret; nec enim ridiculum adeo eat, ut

contemni debeat, quin quia ridiculum, studio adfectatum ab *Luciano* videri possit. Interim, quia non necessarium, et viri eruditi hic et alibi jam satis exposuere, quid sit ἐν χοῦ κοιῶτας, nihil amplius dicam. REITZ.

Ibid. Οὐδὲν ἄβρον) *Nihil in his molle.* BROD.

Ead. l. 4. Ἐς τὸ ἀδιάφορον) Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se judicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? *susque deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορία interpretatur *Gellius* XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia; et cultus omnis, atque alieni adeo iudicii contemptus. GESN.

Ead. l. 12. Ἐν χοῦ ἢ κοιῶ) Ut antea ἐν χοῦ κοιῶτας. Quid legerit in his locis interpres, non video, nam Stoici dicti ἐν χοῦ κοιῶται, tonsi, cute tenuis. Ipse vero longa coma venerandos, prolixa in capite caesaries, capillis prolixior, ubique vertit. De his *Juvenal.* Sat. 2. atque supercilio brevior comae. Haec monebat Senator Clariss. *Godofred. Malvynus.* Dixi hac de re antea. BOURD. In sequentibus verbis: καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τούτων κανόνα Subjunctivus offendit *Belinum*, vim ejus non capientem, quam nec *Gesnerus*, vertens: *habemus*, fidelissime expressit. Intellige βούλει, et verte: *visne hanc habeamus regulam?* Quam rationem nemo facile ut inauditam mirabitur, nec inconvenientem judicabit cum sequentibus: καὶ χοῦ etc. Quapropter nimium *Schmiederus* facilis erga *Belinum* fuit, quum ἔχομεν illius monitu e Cod. 2954. in textum reciperet. LENH.

Pag. 28. l. 1. Παῖς πρὸς με) Et haec ita legi in *J. H.* et *Fl.* adnotaverat *Solanus*; quasi variationem invenire optaret. Sed et sic leguntur in *A.* 1. Par. et *S.* Nisi quod aliter in omnibus scripti sint accentus, legunt enim πρὸς με, enclitice. Quod tamen cum accentum canonibus adversetur, mutavimus, et porro mutabimus, non amplius de his minutis monituri: licet studio reliquerimus idem c. 1. de Merc. cond. ἔξηγοῦμεν πρὸς με: nam praepositio non adsumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum Edit. (etsi, atona particula sequente, accentum invertere fas sit, ut, ἀπό τε, ἐν τε.) Sed aliud noster quaesisse videtur, phrasim nempe illi insolita videbatur: at non est, vid. *Aristoph.* *Plut.* 1056. supra l. c. jam adductum. Et *Nostrum* infra *Soloe.* cap. 6. pr. REITZ. Non solum De Merc. Cond. c. 1. πρὸς με, ut veterem scripturam, servavit

Reitzius, sed etiam aliis in locis, ut *Somn. cap. 15.* et supra *Hermot. c. 16.* Ergo et h. l. et sequentibus omnibus constare sibi debuit. Temere h. l. *Bipontinus* Editor, *Seyboldus* et *Schmiederus* secuti sunt *Reitzium*. ΛΕΧΗ.

Ead. l. 2. Συνίημι) *Mihi fucum fieri non sentio.* BROD.

Ead. l. 8. Τι ἂν πάθοι τις) *Quid agendum statuatur aliquis.* BROD.

Ead. l. 9. Εἰ τυφλὸς ἂν) Ubi *Hermotimus* dixisset, posse etiam ex externo habitu judicari de optimo philosophorum genere, continuo infert *Lucianus*, *Τι ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ἂν ἐπιθυμολῇ φιλοσοφεῖν*; Non gravior particulam ἂν ita continuo iteratam: persuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ὦν ἐπιθυμολῇ φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures suas, et perpetuam Graecorum, *Luciani* potissimum, loquendi consuetudinem consulenti, haec lectio censeatur verissima. JENS. *Εἰ τυφλὸς ὦν*) Quia Codex W. *Jensianae* ac *Guyetianae* (nam et *Guyetus* ἂν in ὦν mutandum monuerat) conjecturae adsentitur, non dubitavi ὦν recipere: nam illud Editionum ἂν πάθοι . . . ἂν ἐπιθυμολῇ minus commodum. REITZ. Ὡν etiam *Schaeferus* scripsit Melett. p. 100. In sequentibus primum dubium non est, quin τῷ (pro τίνι) recte scribatur, ut et vett. Edd. omnes dederunt. *Belini* errorem, qui τῷ corrigendum censuerat, quod quidem foret τῷ, minime *Bipontinus* Editor sequi debebat. Cf. *Diall. Deor. III, 1.* et *Adnot. Tom. II. pag. 285.* et *Halc. c. 2.* ibique *Adnot. Tom. I. 490.* Deinde διαγνῶ exhibent vett. Edd. et *Seyb. διαγνῶ* vero *Reitz.* et recentiores ceterae. Codices vero 2954. et 3011. habent διαγνῶναι, quod *Belinus* ortum esse dicit e διαγνῶ ἂν, rectius vero *Schaeferus* l. c. e διαγνῶνῃ ἂν, et sic sane legendum. Simili forma *Noster* usus est *Cynic. cap. 17. δῶν*. Quae saltem in recentioribus scriptoribus ferenda esse videtur; quamquam Grammaticorum tum veterum, tum recentiorum, sententiae in varias partes abeunt. Damnant hanc Optativi formam per ω pro α exhibitam *Phrynichus* pag. 345. *Lob. et Moeris* p. 117. *Piers.*, defendunt *Suidas* s. v. βιῶν, et *Thom. M.* s. v. διδῶν. E recentioribus eam omnino reprobant *Pierson.* ad *Phrynich.* l. 1. *Fischer.* *Animadvv. ad Welz.* II. p. 446. et *Hermann.* ad *Orph. Argonaut. v. 1218.*, ut pejorem seriorumque scriptorum propriam ferunt *Buttmann.* in *Gramm. Gr. pag. 183.* Ed. 3. *Matthiae* *Gr. Gr. §. 206. 6.* *Löbeck.* ad *Phrynich.* l. c. qui omnino consulendus, ut probam denique servari volunt *Schaeferus* Melett. l. c. et *Heindorf.* ad *Platon. Gorg. 481. A.* Ceterum tamen cum his nostri

loci verbiſ cf. Catapl. c. 22. ἡ τῷ διαγνῶ (διαγνῶ Reitz.) τις ἐνταῦθα εἰ etc. LEHM.

Pag. 29. l. 6. "Ο δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοῖόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς) Immodice Opſopoeus, nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te parandae et colligendae sapientiae cupidine cum istiusmodi viris conversari. Absurde Benedictus et praeter Graeca, istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiae virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap. At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cuius notam cum subjecerint huic periodo Basileenses, qui potuit eisdem placere Obsopoeus? Adscripsit vere pater, Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiae virorum eorum causa ad illos accedis, et — ? GRON.

Ead. l. 7. Οὐχ ὅτι) In huiusmodi voculis ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud Nostrum collocatur illud οὐχ. SOLAN.

Ead. l. 8. Καὶ ἥξις) Lege forsā: Ἀλλὰ καὶ ἥξις. Sic interpreſ. GUYET. Pendet iudiciū ab eorum veritate, quae modo de huius loci sensu et de particularum οὐχ ὅτι potestate disseruit Gronovius. Quae si vera sunt, ut sunt verissima, ineptissime sequeretur, quod Guyetus vult, ἀλλὰ καὶ ἥξις, imo unice recte adiungitur simplex copula: Nonne (nicht wahr?) mentis illorum amore ductus adibas eos, et volebas etc. Itaque recte Basileenses (Ed. 1. et 3.) in sententiae fine interrogationem indicarunt, quod in A. 1. 2. neglectum facile occasionem praebuit importunae corrigendi libidini. LEHM.

Pag. 30. l. 2. Ὁ γοῦν Μῶμος) Fabula de Momi iudicio. GUYET. Conf. Ver. Hist. II. c. 3. SOLAN.

Ead. l. 4. Ὁ μῦθος ἐρῶσαι) Huius fabulae mentionem facit Plato. COGN.

•Ibid. Ἐρῶσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα) Conf. infr. De Saltat. c. 39. 40. SOLAN.

Ead. l. 5. Εὐτεχνίας περὶ) Propter anastropheſ accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45. φιλοσοφίας περὶ constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic Hom. II. B, 91. — νεῶν ἀπο. Et Odysſ. H, 104. — μύλης ἐπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. adfert Jens. ad Jov. Trag. c. 33. REITZ. Non e longinquo, opus erat, ut peterentur exempla rei ceteroquin minime ignotae. Εὐμορφίας περὶ Diall. Mortt. XXIV, 2. Ἀνύτου καὶ Μελλίου περὶ Pisc. c. 10. Ἰατρικῆς περὶ in hoc ipso Dialogo. c. 1. infra c. 45. φιλοσοφίας περὶ. Quin etiam h. l. non solum Juntina Editio, sed etiam B. 1. 3. A. 1. 2. περὶ exhibent; prae-

terquam quod in utraque Ald. ob scripturam compendariam accentus ad ultimam syllabam pertinere videri potest. LEHM.

Ead. l. 6. Ἀθηναῖν δὲ, οἰκταν etc.) Adleverat orae edit. Graev. T. Hemsterh. Vid. Aristid. T. I. pag. 21. C. ubi Jebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. REITZ. Aristidis verba, quae Hemsterhusius indicavit ex Hymn. in Minerv. p. 21. ed. Canter. haec sunt: — συνελθόντας οἰκεῖν ἐν ταυτῷ μίαν συνοικίαν κοινὴν περιβαλλομένους, ἥδ' (Ἀθηναῖ) ἐστὶν ἡ πείσασα. ὅθεν δὴ καὶ πολιοῦχος ἅπασι κέκληται. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐπέπληξε) Ita pro vulgato ἐξέπληξε dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra c. 31. REITZ.

Ead. l. 14. Εἰ ψεύδεται) Prave hic omnes ἦ, quod B. 2. sola ita emendavit. SOLAN. *H) El B. 2. solam recte legere, reliquas cum Cod. M. male ἦ habere, notaverat Solanus. Non, credo, quod ignoraret ἦ — ἦ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἦ πῖθι, ἦ ἄπιθι notissimum, sed quod hic εἰ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi propter proxime praecedens καὶ, forsitan melius foret εἰ pro ἦ. Sed si καὶ plane abesset, ac tum ἦ — ἦ legeres, nihil desiderarem: at Noster nimis amat illud καὶ, quod vel ad nauseam infarcit in Somn. c. 1. 2. 3. REITZ. *H in priori parte obliquae interrogationis prorsus novum et inauditum est. Jam quum constet ob pronuntiationem unam eandemque ἦ et εἰ saepissime a librariis commutatas esse, et h. l. non solum B. 2. sed etiam B. 3. revera εἰ exhibeant, quod unice convenit: non est, quod genuina lectio amplius a loco sibi debito arceatur. LEHM.

Ead. l. 15. Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα) Lynceo perspicacior. Perspicaces, intelligentes et acute subtiliterque videntes Lyncei dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre; Hieron. contra Joa, Origenistam. Val. Flacc. L. I.

— cumque aethera Juppiter umbra

Perdiderit solus, transibat sidera Lynceus.

Plin. L. IV. c. 10. Cic. de eo. Lucian. Icaromenip. et Dial. Menip. et Tiresiae. Cogn. Ut in Contempl. Bourd. Vid. Aristophan. Schol. in Pluto. VONST. Ita corrupte, ut exhibui, versus Val. Flacci exstat ap. Cogn. quem Graev. Edit. eodem modo ex Parisina descripsit. Sed vid. edit. Burmanni L. I, 466, ubi leges

— cumque aethera Juppiter umbra

Perdiderit, solus transibit nubila Lynceus. REITZ.

Page. 31. l. 4. Κατὰ θεὸν) *Dei auspicio, divinitus.* BROD. Confer hujus Dial. c. 15. SOLAN. Adducit haec *Luciani* verba *Jac. Elsner.* ad 2. Corinth. VII, 10. et interpretatur κατὰ θεὸν εὐλόγησιν, ego divino beneficio elegi, firmatque ex *Jamblich.* Vit. Pythag. c. 26. p. 97. Ἀσμενος δὴ ὡς κατὰ θεὸν ἀννομένης αὐτῷ τῆς προθέσεως, laetus itaque, quod propositum sibi non sine divina ope succederet. Licet ἡ κατὰ θεὸν λυπη in Nov. Foed. potius sit tristitia secundum Deum, quam a Deo immissa, quod recte ex locis N. T. similibus probat idem. Quodque etiam similibus posset probari, ex profanis scriptoribus, si quid opus foret. REITZ. Observanda h. l. etiam. non minus falsa, quam gravis, oppositio formularum κατὰ θεὸν et καθ' ἑαυτὸν (illud, quod mox Lycinus dicit κατ' ἑμαυτὸν ἔξευρεῖν πειράσσομαι) i. e. per Deum, et per se, operante, regente, Deo, et suo ipsius auxilio, suis ipsius ac solius viribus relictum. Cf. *Lexiph.* 20. ubi *Lexiphanes* morbo dicitur laborare κατὰ θεὸν, divina sorte immisso. LEHM.

Ead. l. 7. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Vid. supr. *Prometh.* c. 3. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ) Sic supra c. 1. f. hujus Dial. ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. REITZ.

Ead. l. 9. Γάρ σοι) Ἄν, quod hic inserebatur in omnibus, duce W. delevimus. SOLAN. Possis etiam, servato ἄν, scribere ἀρέσκει. Verum neutra ratio e *Luciani* calamo profecta: imo scripsit haud dubie, ut vulgo editum. Ἄν autem cum Indicativo Praesentis positum hodie non amplius in dubitationem vocatur. Quemadmodum h. l. οὐδὲν ἄν ἀρέσκει, ita *Diall. Mortt.* IX, 2. relative: ὄντινα ἄν καὶ μόνον προσέβλεψα. Verte tum: forte. LEHM.

Ead. l. 11. Ἄν με ἀρέσειεν) Modo dixerat, ἄν σοι ἀρέσκει, jam vero accusandi casum adjungit eidem verbo: utrumque vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, *Solanum* nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. *Aristoph.* *Plut.* 353. Adde eund. *Ran.* 103. Σὺ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει. *Plura Spanh.* ad *Plut.* l. c. adfert, ut *Vesp.* 769. *Acharn.* 188. *Eurip.* *Orest.* 210. *Thucyd.* I. c. 128. etc. tamen leviter aberravit in proferendis *Thucydidis* verbis, scribens, οὗτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. *Thucydid.* legatur, εἰ οὖν τι σε τούτων ἀρέσκει. Confer ibi *Scholias.* qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. REITZ.

Ibid. Μοι ἀρέσκει.) Sic edi ex conjectura curavimus, quamvis in omnibus Edd. et ipso M. scriptum sit με. Vid. *Eur.* p. 195. B. 198. A. SOLAN. Quia scilicet paullo ante prae-

cessit οὐδέν σοι ἀρέσκει, ideo et hic ἀρέσειεν cum dativo constructum voluit Solanus; sed hoc non satis est caussae pristinae eamque constantem lectionem mutandi ex mera conjectura, vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse, hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aequae ac rei, adsciscere, id quod satis multis jam probavit Stephanus in Thes. Adde nos nota proxima. REITZ. Differunt ἀρέσκειν τινί, et ἀρέσκειν τινά. Illud est placere alicui; hoc satisfacere. Unde patet simul, quomodo Passive dici possit ἀρέσκεισθαι τινι, de eo, cui satisfactum est in aliqua re, i. e. qui in ea acquiescit, ea contentus est. Hoc ipsum discrimen animadvertes h. l. observatum. Nihil forte, ita dicebat Hermotimus, placet tibi eorum quae dixero. Imo vero, respondet jam Lycinus, tu nihil vis dicere ejusmodi, quod satisfacere mihi possit. Cf. de Sacrif. c. 13. extr. ubi pro ἀρέσκει τῇ θεῷ e Codd. Pariss. restituimus τὴν θεόν. Herodianus ap. Moerid. ed. Piers. p. 463. Ἀρέσκει αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ. LEHM.

Pag. 32. l. 5. Ἀμεινον) Repone, ἀμεινων ἢ χελων. BROD.

Ead. l. 11. Ἄν εἶδης) Εἶδοις Guyet. Sed vid. quae supra notamus ad c. 8. hujus Dial. REITZ. Ἰδοις Mss. Regg. 2954. et 3011. BIR. Idque recte jam Schmiederus recepit. LEHM.

Pag. 33. l. 14. Κλαυθυριζομένων) M. Par. et A. In aliis mendose κλαθυριζομένων. SOLAN.

Pag. 34. l. 1. Ἀποσεισάμενον) Anglic. ἀποσεισάμενος, mend. BOURD.

Ead. l. 2. Ἀπορρίψαντα) Cum finxisset Hermotimus, Virutem esse beatissimam civitatem, inque eam rogasset num aequum esset, ut omnes contenderent, et cives ibi fieri gestirent, Maxime vero, respondet Lucianus, eo adspirandum est, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, si cui sint, revocantibus ejulantibusque, flecti et verti; sed et eos maxime ad eandem viam hortari: sin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos (sive amotis illis) recta ad undique beatam illam urbem contendere; quin et ipsum abjicientem pallium (sive ipso abjecto pallio), si eo apprehenso detinerent, illuc festinare. Hic quidem auctoris sensus est: sed in Graecis aliquid est, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τοῦτον ἐπειλημμένοι κατεγύκοιεν, ἑσσύμενον ἐκείσε etc. Si sequentium juxta et praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀπορρίψαντα. JENS. Omnes libri impressi, et ipse M. ἀπορρίψαντας, mendose. Displicet etiam duplex illud ἐκείσε. SOLAN. Non certe utrumque. Sed utrum jam, quaeso? Mihi

quidem neutrum otiosum videtur, et quod bis forte positum est *ἐκείσε*, utrumque sua ratione, suumque in finem, non magis in eo offendo, quam in duplici *μη* in verbis, quae modo praecesserunt: *εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο*, vel saepius repetito γάρ in iis, quae deinceps sequuntur: *οὐ γάρ δέος* etc. *ἤδη γάρ ποτε* etc. *ἡγήσεσθαι γάρ αὐτός* etc. LEHM.

Ibid. *Εἰ τούτου ἐπιλημμένοι κατερύκοιεν, ἰσόμενον ἐκείσε*) Sic *Benedictus* et *Bourdelotius*. *Basileenses* εἰ τούτου κατερύκοιεν, κατερύκοιεν ἰσόμενον ἐκείσε. Pater notat sumtum ex *Ὀδυσσ.* ὁ, ἰσόμενον κατερύκει, et *Opsopoei* versio est fatua. GRON. *Hom.* II. Z, 518. II, 9. *Odyss.* O. Homericum esse, recte monuit *Vorst.* nos locum, qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. SOLAN.

Ead. I. 4. *Ἀποκλείσῃ*) ut in Dial. Meret. BOURD.

Ibid. *Καὶ γυμνὸν*) *Kal* deest in Ms. et Angl. Cod. BOURD.

Ead. I. 8. *Φατριὰς*) *Curiae*. *Φατρία* δὲ ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς. VONST. Plerique libri et ipse M. prave hic *φατριὰς* habent, omissa litera ρ. In Scholiis, B. 2. et S. recte scribitur. Vide supra Tim. c. 25. et infra Conc. Deor. c. 4. ubi iterum peccant libri plerique. SOLAN.

Ead. I. 11. *Πρὸς ταῖς πύλαις*) Conf. cap. 1. med. de Merced. cond. bis. SOLAN.

Ead. I. 13. *Ὡς εὔγε*) Ex cod. W. pro *εἴγε* vulgato. SOLAN. *Εἴ γε μέμνημαι*) *Εἴγε* quaedam Edd. conjunctim; sed hoc eodem reddit. *Ὡς εἴγε* Flor. Ed. habere, recte notaverat *Solanus*; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum *εὔγε* supra *εἴγε* collocaverat. In nota tamen ecce declarat, quid voluerit: sed si jam in isto Cod. *εὔγε* legitur, non tamen illico sic ederem, sed *εὔγε* saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, cum ex seqq. pateat, *Lucianum* non dubitanter loqui, (quod per *εἴγε* tamen fieret) sed ea, quae probe meminerit, narrare. RKITZ. Dubitationem hanc esse ironiae Atticae tribuendam, a qua non alienus fuit scriptor noster, sentiet, quicumque non sine iudicio *Lucianum* tractaverit. Optime itaque habet *εἴ γε*. Mirum tamen, unde ὥς in *Florentinam* Ed. et Cod. W. venerit. Nisi forte repetita haec est ultima praecedentis vocis πόλεως syllaba. In seqq. ad *Anacharsin*, *Epictetum*, *Antisthenem*, *Crateta*, e. a. ejus generis philosophos alludi notat *Wielandius* ad h. l. LEHM.

Pag. 35. I. 10. *Καὶ τὸ ἀλπαρὲς*) *Αὐχηρόν*. SUID. GUYET. Sed quia aliam jam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. RKITZ.

Ibid. Λιπαρὲς) Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adscisci, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι. Vertitur: intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem et macritatem non detrectet, non det tergum. Primo macritas barbarum est: Latini dixissent *macies*, seu *macritudo*. Dein licet Latinum esset, quid hic macies facit ad jus civitatis consequendum? Ms. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, et sic sine controversia scripsit Lucianus. Λιπαρὲς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel junxit. Vertendum autem, sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare, sc. ad civitatem consequendam, hoc est, non viam, cui te dederis, deserre. GRAEV. Graevio assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὲς, et in M. quod primo fuerat α, erasum est. SOLAN. Cum λιπαρὸς sit curata bene pelle nitidus, lautus et unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia sit, eas contemnat, sicca virtus et sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa etc. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a Graevio prolatum, i. e. assiduitas, constantia. GESN. Defendere hanc vocem studet Elsner. Sched. Crit. p. 7. sed frustra. Barbaram Schaeferus Melett. p. 129. vocat vocem, et e Lexicis furcilla ejiciendam. Una, opinor, hac ratione explicari h. l. possit, ut α primae syllabae non cum Gesnero et Suida pro privativo, sed pro intensivo, captum non proxime a λιπαρὸς sed a λιπαρῶ, quod est inhaerere, perseverare, deducas. Verum caret vox exemplis. In Sophoclis enim loco Electr. v. 451., quem Suidas ante oculos habuisse videtur, non genuinam esse veterem lectionem, ostendit ad eum locum Brunchius. Quod alii ἀλιπαρὴς synonymum τοῦ ἀλιπῆς habent, prorsus nihili id est. Jam non solum Graevius in proxima nota lectionem πόνον affert, Gesnerusque in versione eandem secutus est, sed reperitur ea etiam in omnibus, quos mihi inspicere contigit, Edd. veteribus. Reitziana itaque lectio, καὶ πόνων coeco cuidam casui videtur tribuenda, nec a recentt. Editt. repeti debebat. Sic etiam Schaeferus facile, credo, conjecturae suae, nunc non necessariae, renuntiabit. In sequentibus verbis distinctionem verborum vulgatam — μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερεῶσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα mutaveram jam prius, quam diligentissimi Schaeferi monitum ad L. Bos de Ellipss. p. 263. legerem. Cf. supra cap. 5. Quae statim sequuntur verba, simili laborarunt vitio, de quo deinceps. Lxxm.

Ibid. 'Ενδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι) 'Ενδιδόναι retrocedentium est in proelio; vid. interpret. ad *Aristoph. Plut.* 488. — μαλακὸν δ' ἐνδῶστε μηδέν. Quod olim male verterant, *nil admiscete jocosum*. Noster supra *Apol. pro Merc. cond. c. 4.* ἐνδιδόντων φυγεῖν, et saepe alibi: vid. *Jens. ad Dial. Toxar.* ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. *Hippocr. Sect. 2. aph. 28.* ubi ἐνδιδόναι dicitur τὸ σῶμα pro emaciari, vel ut nos, *inslaan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum ἐπιδιδόναι, augeri, crescere, ib. *aph. 31. et 32.* quod *Lucian. de vento* quoque usurpat. REITZ.

Ead. l. 12. 'Επιδείξεται) Non immerito Edd. lectionem hic contulit *Solanus*, quia insolitum videbatur diversos modos conjunctionis καὶ conjungi, nimirum ἐπιδείξεται καὶ διεξέλθοι. Sed quia ἂν utrique Modo jungi potest, licebit construere ἂν ἐπιδείξεται et ἂν διεξέλθοι, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra *cap. 57.* pro καταθύεις καὶ θυσιάξῃ *Guyet.* legi jubet καταθύεις καὶ θυσιάξῃ, quod non improbarem, nisi καταθύης jam ex Ms. restitutum. Interim alibi forsitan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum et subjunct. interveniente καὶ conjungens. REITZ.

Ibid. Διεξέλθοι) Sic legendum pro διεξέλθῃ *Guyet.* monuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. *Salmasius.* autem ambigue διεξέλθῃ, i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cujus tamen vestigiis pateat, eam διεξέλθῃ dare voluisse: et hanc jam veram lect. credo. REITZ. Faventibus Mss. Regg. 2954. et 3011. reposuimus διεξέλθῃ. *Bir.* Nec nos, praesertim praeunte *Schmiedero*, dubitavimus auctoritatem duorum Codd. sequi. Quod autem *Belino* magis placet ἐπιδείξατο καὶ διεξέλθοι, ingeniosum hoc est commentum, quo tamen melius caremus. Ceterum comma, olim post διεξέλθῃ positum, transtuli post ἐπιδείξεται, quo arctior verborum πορευόμενος etc. nexus cum praecedente voce ostenderetur. LEHM.

Pag. 36. l. 1. Πολίτην ὄντα) *Angl. εἶναι. Bourd.* Sic et P., idque ex loci totius indole ac via si judices, recte; ut mirer, qui Editionum lectio ὄντα, manifesto illa deterior, tamdiu se tueri potuerit. LEHM.

Ead. l. 2. Ὅστις ἂν ᾖ) Quicumque fuerit. BROD.

Ead. l. 11. Αὐτὸς ἦεν ἐς αὐτ.) Ad eam profectus essem. BROD.

Ead. l. 13. Καὶ Ἡσίοδος) Μακρὸς δὲ καὶ ὄρεσις οἶμος ἐπ' αὐτήν. BROD. Vid. *Hesiod. Epy.* 288. SOLAN.

Ead. l. 17. Σοὶ μὲν ἐπὶ) Mend. BOURD. Mendosa haec esse, dubitari non potest. Qua ratione vero restituerentur, nondum contigit mihi exputare. In una B. 1. interrogative haec sententia edita est, et a Vinc. Opsopoeo hunc in modum conversa: Nonne vides igitur immensam multitudinem promittentium et affirmantium se viae peritos esse? Quae mirum quantum a textu ipso recedunt. Ceterum σοὶ in omnibus vett. Edd. legitur, non σοι, ut in Reitz. et recentt. Quod moneo, ut similitudo pateat, quae inter hanc lectionem et illud σὸν in P. intercedit. Unde jam Seagerus in Class. Journ. Vol. XIII. p. 72. non male conjecit legi posse: ὅσον μὲν ἐπὶ τὸ ὑπ. Nam ἐπὶ quidem in P. pro ἐπὶ exhibitum non admodum videtur respiciendum. Sic facies loci haud quidem inepta evaserit; genuinam vero esse, equidem non praestabo. LEHM.

Pag. 37. l. 5. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) Ne quis credat melius legi ἐπὶ τῆς ἄρκτου, quia una tantum septentrionis est plaga, meminerit, Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa major, et minor, quamvis et singulari Strabo saepe utatur, pro septentrione, ut L. I. p. 109. (al. 65.) ἐξ ἡμερῶν πλοῦν ἀπέχειν πρὸς ἄρκτον, et alibi. Plurali autem Dionys. Al. Perieg. de situ Orbis v. 130. Φράξω δ' ἐκ κείνου τετραμμένος αὐθις ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probō. REITZ.

Ead. l. 7. Εὐνδρος) P. L. ed. J. et B. 2. ἔνυδρος, et sic olim fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. Ver. Hist. I. cap. 28. Rhet. Praec. c. 7. et Herod. IV, 105. Usurpat tamen etiam ἔνυδρος in Navig. cap. 20. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἐναντιώματα) Variarum viarum ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur εἰς τὰ ἐναντιώματα τελευτᾶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tandem aliquando ἐναντιώματα. JENS. Nescio, quare vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώματα, cum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. Pollux Onom. L. V. c. 29. ἐναντία et ἐναντιώματα ut synonyma ponit. L. BOS. Scilicet Pollux l. l. inter varia vocabula, quae impedimenta (κωλύματα) significant, refert ἐμποδίσματα, ἐμπόδια, ἐναντία, ἐναντιώματα, ἐμποδῶν, φράγματα, ἔργματα, πρόβολοι. Quodsi ergo ἐναντία et ἐναντιώματα synonyma sunt habenda, nonnisi eatenus sunt, qua vim impediendi utraque vox habere potest. Quae vis non magis huic loco convenit, quam quae alibi ab eodem Polluce VI, 180. eidem voci ἐναντιώματα tribuitur, ponente eam in catalogo vocabulorum, quae ἀδίκημάτων ὀνόματα vocat. Quid multa? nemo nunc facile, qui vo-

cis ἐναντίωμα indolem norit, dubitabit *Jensii* sententiae ad-
stipulari. Deor. Diall. XXV, 1. ὥσπερ ἀμίλει καὶ τοῦτον ἐξή-
νεγκαν, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαϊὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ
ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίστε, etc. Prometh. s. Cauc.
c. 1. ἐκπεταθεὶς τῷ χειρὶ ἀπὸ τουτουὶ πρὸς τὸ ἐναντίον. Ca-
tapl. c. 26. med. πλούτον πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος.
LEHM.

Ead. 1. 13. Ἐκαστος) In his verbis itidem non nihil vitii
inest. Ait *Lucianus*: Ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν (ὁδῶν) ἀνὴρ
κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφεστῶς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα
τις ἀξιοπίστος ὀρέγεται τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ
ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθείαν εἰδέναι. Si
quid video, *Lucianus* scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτρα-
ποῦ ἑκάστης ἐφεστῶς· paullo post inverso spiritu αὐτοῦ scri-
bendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quaecunque*
enim eorum (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate
philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem,
Virtutem, ducere dicebantur) *venerim, homo in initio cujus-*
que semitae stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admo-
dum dignus, et manum porrigit, et suam ut insistam hortatur,
quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans. JENS.
Recte *Jensius* vitiosam lectionem detexit; sed quia aequè li-
ceret divinare ἑκάστοτε legendum, quam ἑκάστης, nulla quip-
pe Ed. aut Ms. aliquid variationis ostendente, vitium in
textu relinquo, cuique pro arbitrio corrigendum; cum liqui-
do statuere nequeam, quid auctor ipse dederit. REITZ. Haud
dubie scripsit auctor ἑκάστης, quod etiam *Gesnerus*, sano
ductus iudicio, vertit. Ἐκαστος omnino absonum est, et e
sequentibus verbis λέγων ἕκαστος αὐτῶν huc illatum videtur.
Ἐκάστοτε autem tantum abest, ut aequè bonum videatur, ac
Jensiana conjectura, ut longe inferior habenda sit, e sim-
plicitatis quidem lege si res iudicetur. LEHM.

Pag. 38. 1. 3. Δυναμένοις) Sic M. ed. J. et aliae quae-
dam recte. B. 2. et Par. δυναμένους. SOLAN. Sensus ho-
rum verborum falso fere ceperunt interpretes de iis, qui ut
ipsi nunquam in civitate illa versati fuissent, ita nec aliis
viam illuc ducentem monstrare possint. Decepit recentio-
res, nisi fallor, *Gesnerianae* interpretationis auctoritas, quae
ita habet: caeteros vero errare, qui nec ipsi inde (potius illuc)
venerint, neque deducere alios sequentes possint. Quae si *Lucia-*
nus voluit, vulgata verba necessario mutanda erant; idque
sic *Schmiederus* coniecit instituendum, si legas: μήτε ἄλλοις
ἡγήσασθαι δυναμένους ἀκολουθήσουσι. At vero nec scripsit

haec *Lucianus*, neque hanc sententiam cogitavit. Quidni potius verba ita capiantur, ut vulgo habentur? hunc quidem in modum: *Dicit unusquisque eorum* (quivis scilicet sectae cujusvis antesignamus) *se solum nosse rectam viam, caeteros vero* (quoslibet alios sectarum principes) *errare, quippe qui nec ipsi* (i. e. per se ipsi, ab ipsis detecta via) *illuc venerint, nec alios, qui ducere possint, (ex eadem nempe illos secta, cujus patrocinium suscepit, qui loquitur) secuti sint.* Errare igitur illos dicit tum ex ignorantia, tum ex obstinato renitendi et contradicendi studio. *Gesnerus* ipse lectioni Basileensi *δυναμένους* nimium tribuisse videtur, quae tamen nihil est, nisi foedissimum vitium, quod idem de earundem editionum lectione *ἄλλους* valet. LEM.

Ead. l. 5. αὐτοῦ) Dedi pro αὐτοῦ, quod in Edd. erat: nam reciprocum est. Paulo autem supra parum refert, scribasne αὐτοῦ cum vulgata, an αὐτοῦ, quia ad ἀπιέναι referri potest; immo si refertur, αὐτοῦ servandum est. REITZ. Hinc igitur patet, voluisse *Reitzium*, ut fecit, αὐτοῦ edere, et contradixisse sibi ipsum, referentem in Varr. Lectt. „αὐτοῦ] Nihil mutant Edd. αὐτῆς Vorst. male.“ Recte autem hoc retulit: nam vet. Edd. omnes habent αὐτοῦ. male autem textum mutavit, et male exemplum ejus recentiores Editores sunt secuti. Non magis enim hic, quam paullo supra in verbis κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι probissima lectio mutanda, id est, corrumpenda, erat. Intellige: *de ipsius, s. de sua ipsius via.* Cf. supra capp. 24., 17. not., 3. not. bis. LEM.

Ibid. Παρ' αὐτῶ) In W. P. et L. αὐτόν. Sed praestat vulgata. SOLAN.

Ead. l. 6. Τόλυν — πλήθος) Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoscit M. neque admissum est in B.2. SOLAN. Non adsentior *Solano* artic. τὸ delendum, quia jam praecessit τό. Sed vel ideo omnino retinendum, et ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omissum credo; nam repetitio illa articuli non est inusitata, ad numerum oratorium complendum, qui et hic longe est suavior, si addatur articulus, quam si dematur. Immo et emphasis habet; et *Lucianus* alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra ad c. 5. Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, s. Somn. c. 15. Τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipse, et eleganter sic saepe poni, fatetur. Addo *Theodoret. Dial. I. c. 11. pr. Εἴτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν πρόβησιν νινοήκασιν. Aristoph. Plut. 524. Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ* (etsi hoc posterius paul-

lo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat junctum, cujusmodi repetitionem nimis esse frequentem ac pueris notam dicet lector, qualis est illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec Hippocratis S. I. aphor. 16. καὶ τοῖσιν ἄλλοιςιν, τοῖσιν οὕτως εἰδισμένοις διατᾶσθαι.) Quid igitur dicas de loco isto Galeni ad Hippocr. art. quem Foësius adducit ex sua Galeni edit. p. 624. 34. καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rursum Herodian. L. 2, 2, 16. ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Ejusdem, et alius generis pleonasmos articuli et pronominum vid. in nott. Jensi, Solani, et Hemsterhusii ad Dial. Marin. III. (p. hujus edit. 417. sq. Vol. II.) REITZ. Diversissima hic, et e diversissimis scriptoribus petita, exempla congestit Reitzius, quorum nullo id, quod voluit, probatur. Probandi vim haberet locus Somn. c. 15. si vere ibi legeretur τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, nec potius legendum esset τῆςδε τῆς δικ. quam lectionem praevit utraque Aldina. Saepe autem in hujus generis scriptura a librariis esse peccatum passim a VV. DD. observatum est, ut a Dorvill. ad Charit. p. 224. Lips. Weiskio de Pleonasm. p. 39. qui praeter Somnii locum etiam alium ex ejusdem Luciani Ver. Hist. I, 2. τῶνδε τῶν συγγραμμάτων recte a falso Reitzii judicio defendit. Nec faciunt huc, ut recte Dorvillius, l. l. monet, quae ad Diall. Marr. III. de geminato articulo probare Viri Docti conati sunt. Imo vero considera modo haec duo loca Diall. Marr. I, 1. ὅ,τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει, et XIV, 3. τό,τε τῶν Τριτῶνων γένος, quae si ita scripta: ὅ,τε ὁ ὀφθαλμὸς et τό,τε τῶν Τριτῶνων τὸ γένος subtilis auris ferre posset, tum vero etiam h. l. tolerandum faceret esse τό,τε τὸν τὸν τὸ πλῆθος. Neque tamen J. Seagero assentior, corrigenti τοῦτό τε τὸν τὸν τὸ πλῆθος, quum Codex M. et Edd. B. 2. 3. praestantiorē viam ostendant, altero articulo omissio. Hos ego duces, quos etiam Solanus probasse videtur, non dubitabam sequi. Non diffiteor tamen, si pro τό,τε, quod fere editum reperitur τό τε, usquam scripturae τόδε vestigium deprehendissem, hanc me, servato articulo sequenti, omnibus aliis praelaturum fuisse. LEHM.

Pag. 39. l. 1. Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας) Ut in Nigr. et Hercul. Gall. et passim. BOURD.

Ead. l. 3. Ἡ τῶν ἡγεμόνων) Brod. Miscell. IX. c. 16. in suo exemplari legens καὶ τί τῶν ἡγεμόνων, restitui volebat τίσι, non immerito: sed cum jam τίνι inveniam in Edd. nihil opus est conjectura τίσι. REITZ. Neque Codicum Pariss., qui τίσι exhibent, auctoritas tantum apud me, hoc quidem

loco, valet, ut propterea vulgatam lectionem mutandam censuissem. LEHM.

Ead. l. 11. Οὕτω) Parvi refert, quam scripturam hic eligas, οὕτω, an οὕτως: nam si ad sequentem vocalem personae Ἐρμῶτ. respicias, οὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis, sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. REITZ. Sequens litera respici a Lycino non facile potuit, quippe, quid Hermotimus responsurus esset, nesciente. Et ab *Hermotimi* personae notatione suspensam facere quaestionem, utrum οὕτως, an οὕτω, scribendum sit, i. e. utrum Lycinus illud, an hoc, prolocutus esse videatur, putidi foret mera- rum literarum venatoris. Non quaerebatur igitur h. l., ut Anachars. c. 16., ubi idem *Reitzius* de eadem voce nonnulla disserit, quae litera sequeretur, sed, quum nihil sequatur in eodem ejusdem sermone, quae forma vocis fini sermonis conveniret. Jam etsi Parasit. c. 8. vulgo legitur: Οὐχ οὕτω, in absoluta responsione: (rectius forsitan οὐχ οὕτως, secundum Florent. Ed. lectionem οὐδ' οὕτως) tamen frequentius οὕτως occurrit, ubi exit cujusquam oratio. Sic infra Hermot. c. 48. bis in uno loco: Θῶμεν οὕτως. et mox: Οὕτως. Et in Halcyon. extr. Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως. Et sic, nisi fallor, semper, nisi forte soni rationes alteram pronuntiandi atque adeo scribendi formam ferrent. Quae quum ita sint, dubitare non licebit, quin etiam h. l. lectio Fl. et M. οὕτως restituenda sit. LEHM.

Pag. 40. l. 3. Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν etc.) Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύεσθαι. Ἡδέως εἰς Κόρινθον, ἔλθειν ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἶται Κόρινθον ἑωρακέναι. ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως etc. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime trajectis. In seriem vero suam redigi et recorrigi sic potest: Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύεσθαι, ἄδηλον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἔλθειν ἔχω, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἶται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως. MARCIL.

Ead. l. 4. Ἡ δέον) In omnibus ante *Salm.* ἡδέως legebatur corrupte. L. ἴσως — ὥς εἰδών, ex quo nihil boni elicias. *Benedictus* ex conjectura, ut videtur; ὥς δέον, quod ad verum propius accedit. Haud dubie scribendum ἡ δέον, quod et ad scripturam codicum proxime accedit, et rei accommodatissimum est; uti ex textu et versione nostra satis patebit.

(Hanc emendationem inter insigniores in Specimine, quod anno 1708. a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) SOLAN. Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἡδέως, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἡ δέον κ. τ. λ. Simillima constructione mox utitur de *Homerico sagittario*. Caeterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius οὐ παντός ἀνδρός εἰς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς, vel, non cuius homini contingit adire Corinthum. GESN. "Ἡ δέον dare ex vestigiis veteris scripturae, et monente Solano, non dubitavi, qui in marg. *Junt.* notat, δέον similiter poni supra hoc Dial. c. 10. f. item c. 28. f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de Merc. cond. c. 11. et 31. med. ubi καὶ πολλάκις καταχεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγχώρηται. REITZ. Eximiam hanc emendationem mirifice commendat simillimae structurae locus Pro Laps. c. 1. ἀπερ' ἀμφοτέρα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σέ, ὡς προσέποιμι τὸ ἔωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελύειν, ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἤξουν etc. quibus quidem verbis non solum usus formulae δέον cum Infinitivo illustratur, sed probatur simul etiam δὲ in apodosi post Pronomen insolentius paullo positum. Quemadmodum autem in loco laudato ἐγὼ δὲ apodosin inchoat, ita αὖ δὲ locis Diall. Mortt. XIII, 6. et Pisc. c. 23. et ὁ δὲ Diall. Deor. VI, 2. in verbis καὶ εἴποτε πιούσα παραδολὴν τῷ Γανυμῆδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πλεῖν. ubi vid. Adnot. et Varr. Lectt. Ex quo postremo loco simul patet, in hisce verbis Lycini recte habere Reitzii et recentiorum Editorum scripturam ὁ δ', non eam, quam vett. pleraeque Edd. praebent ὃδ'. Hae enim plerumque negligentiores deprehenduntur in distinguendis vocibus ὃδε, *hicce*, et ὁ δὲ, *ille vero*. Vid. ad Diall. Deor. XVI, 1. Varr. Lectt not. °). Cf., si opus sit, etiam c. 28. similem locum: τοξότῃ — ὃς, δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μῆρινθον ἔτεμεν. LEHM.

Pag. 41. l. 2. "Ενθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν) *Erasm.* in pro-verb. quocunque pedes ferunt. BRON.

Ead. l. 9. Δεῖν) Recipiendam credes scripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ, si conferas mox c. 36. f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ sine variatione legitur; si vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. REITZ. A lectoris judicisve amore nolim suspensum reddi iudicium. Plerumque quidem οἶμαι absolute in parenthesi quasi positum occurrit, nonnunquam tamen etiam cum reliqua oratione nexum, ubi plena instructum est vi sua propria existimandi,

arbitrandi. Quae quidem h. l. ei non minus videtur statuenda esse, quam paullo inferius in verbis εικάζειν οἶμαι, et Iudic. Vocall. c. 12. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι. LEXHM.

Ibid. Παραβόλως ἀναρρίπτειν) Fieri quidem posse ait *Lucianus*, ut quis optimo philosophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὥς ἡ παροιμία φησὶν, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit *Benedictus*, *Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abjiciamus, aut in angustum coactam concludamus, virgultea scapha, quod ajunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes.* Sed profecto, cum *Lucianus* dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit interpretes, *nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem temere abjiciamus*, verum longe aliud quid. Nimirum disputaverat in antecedentibus de tot diversis philosophorum sectis; qui tamen singuli se jactarent veros esse ad ipsam Virtutem (sive summum bonum) ὁδούς. At fieri non posse contendit *Noster*, ut omnes, singuli diversam ab aliis insistentes viam, ad petatum terminum ducant: quare in summo versetur is errandi et nunquam ad optatum finem perveniendi discrimine, qui ut quaeque se prima ipsi obtulerit, illi se sectae tradat: nam unam tantum veram esse posse viam. Atque adeo nos quidem, pergit, oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam jacere, et rem fortunae permittere, (ut praecessit) neque spem nostram in angustiam quandam (quae facile scilicet nos possit fallere et perdere) redigere, virgultea scapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes. Ἀναρρίπτειν hoc in loco per ellipsin τοῦ κύβου, est aleam jacere. Integram locutionem habes in *Harmonide* c. 8. med. ἐφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίφομεν τὸν κύβον, et in *Pro Imag.* c. 16. Τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. De ἀναρρίπτειν per ellipsin τοῦ κύβου, vide plura apud *Is. Casaubonum* ad *Suetonii Julium* c. 82. JENS.

Ead. l. 10. Ἐπὶ ῥιπὸς) *Erasm.* in prov. Aegaeum scaphula transmittere. *BRON.* Paroemiogr. Hoc autem proverbium εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτροπομένου. *BOURD.* Crate viminea. *GUYET.* Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλείους, inquit poeta ἄθλος. Similiter *Aristoph.* in *Pace*, Κέρδους ἕκατι, καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλείους. *MENAG.* Memi-

nit hujus proverbii *Aristoph.* in *ΕΙρήνη*, quem vide, et ejus Schol. VONST. Plut. 720. Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ δειπὸς πλείοις, ait *Solanus*. Et quia *Vorstius* modo *Aristophanis* mentionem fecit, crederes *Plutum Aristophanis* indicari; sed *Plutarchum* innuit, qui id ut *Pindari*, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, et quoties *Herod.* scribit noster, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelligendus. Vel *Arist.* sitne *Aristoteles*, *Aristides*, an *Aristophanes*. *Aristoph.* vero *ΕΙρήν.* v. 698. idem prov. habet, sed de avaro usurpat. Inter *Menandri* sententt. rectius videtur relatum ab *Hemsterhusio* No. 22. p. 161. textus Graeci. REITZ.

Ead. l. 11. Ἰώνιον) Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi; vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.) bis, et non semel alibi. *Dion. Alex.* de Sit. Orb. 94. Ἦν τε καὶ Ἰωνίην περιναίεται ἡ ὁδὸς αὐτοῦ. Etsi Ἰώνων natio secunda producta exaratur. Vid. eund. *Strab.* L. VIII. p. 588. (al. 388.) et sqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notissima omittam. Effertur autem masc. gen. ὁ Ἰώνιος, quia κόλπος intelligitur. REITZ. Idem mare plene Amor. cap. 6. dicitur κόλπος Ἰώνιος (sic enim ibi vox Ἰώνιος edita per ω). Hoc tamen loco vix ista supplendi ratio admitti potest, quum praecedat τὸν Ἀλγαῖον, nec sinus *Aegaeus* unquam dictus repariatur. Mallem itaque πόντον ad utrumque nomen cogitari, quam Ellipsin *L. Bos* in libro de Ellipsis. agnoscit. Τὸ Ἀλγαῖον *Diall. Marr.* VI, 2. occurrit, quod h. l. est ὁ Ἀλγαῖος, nisi forte et illic praeferenda sit Codicis *Par.* 2954. lectio τὸν Ἀλγαῖον, quae certe ex hoc nostro loco defendi possit. Sed et *Xenoph.* *Oecon.* XX, 27. Ἀλγαῖος πόντος legitur. Quod autem scripturam nominis Ἰώνιος attinet, utramque formam, tum Ἰώνιος, tum Ἰόνιος, occurrere, rectius tamen scribi Ἰόνιος, docet inter alios *Dorvill.* ad *Charit.* pag. 525. sq. *Lips.* Hic nos cum *Reitzio* vulgatam formam servavimus, quamquam altera, per ω exhibita, in *Amorum* l. 1. exstat, et Ἰωνικός in *Harmon.* c. 1. et *Diall. Merett.* VII, 1. LEHM.

Ead. l. 14. Ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίοις) Hoc fert casus saepe, ut qui verbi causa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcunque clavum de tam multis feriat, ejiciatque: at unum aliquem et certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. GESN.

Ead. l. 15. Ὀμηρικῶ τοξότη). *Hom.* ad finem *Iliad.* Ψ. *BROD.* *Hom.* II. Ψ, 865. SOLAN.

Ibid. Ὅς δέον) Similem casum expressit etiam *Virg.* *Aen.* V. SOLAN.

Ead. 1. 16. Ἐτεμεν) Non opus est lectione Cod. W. ἐτέτεμεν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπέτεμεν, vel ἀπέταμεν ex ipso potius Hom. reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μῆρινθον τάμε πικρὸς δίστος. Verum nulla mutandi necessitas: nam alioqui etiam μὲν ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, et ad δὲ refertur. Sed et hoc saepe omittitur; vid. supr. de Merc. cond. c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. REITZ.

Pag. 42. l. 1. Τῶν πολλῶν) Unum e multis, quae ferire destinamus. BROD. An τῶν πολλῶν τι; GUYET. Mente suppleri posse xi constat. LEHM.

Ead. 1. 4. Ἀγούσης) Intellige τῆς ὁδοῦ. BROD.

Ead. 1. 7. Τῇ πλεούσῃ) Quid hoc sit, nescire me fateor. Forsan πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. SOLAN. Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ scil. νηϊ, navi eunti, quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione πνεούσῃ, spiranti, nimirum αὔρα, aurae. Vela ventis dare, navem austro permittere, solennia sunt, et sexcenties tali in re usurpata. GESN. Omnino adsentior Jac. Elsnero, ad Act. Apost. XXVII, 15. p. m. 483. monenti πνεούσῃ legendum, intellecto αὔρα, veluti eod. cap. v. 40. ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus adsertum vid. ibidem. Etsi enim πλεούσῃ, intellecto νηϊ, aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius: nam si ad λυσάμενος, quocum connectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam jam soluta sit navis, quam navi, cui te commississe dici potius deberes ante, quam solveretur. REITZ. Recepi πνεούσῃ, etiam Schaeferi auctoritatem secutus ad L. Bos de Ellipss. p. 32. Cf. τὸ πνέοντι, int. ἀνέμῳ, Charon. c. 3. ibique Adnot. ad Schol. LEHM.

Ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος) Qui jam oras resolverit. BROD.

Ead. 1. 15. Παραπολύ) Brodaeus inveniens παιπόλο, monuerat legendum, ὃ Ἀνκίτε; παράπολυ. Sed sic jam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. REITZ. In A. 2. haec menda est, παιραπολύ. LEHM.

Pag. 43. l. 10. Τὸ τοιοῦτον) Recte; vid. quae supra dixi ad Dial. pro Laps. c. 17. et Vit. auct. 15. Immo sic ubique Noster, ut fere credam, quoties uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum; semper enim una alterave prisca editio sic habet: sed quia et alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. REITZ. Auris subtilitati harum rerum arbitrium permittendum est. Ut

exemplo utar, ut *τι τοιοῦτον* Diall. Deor. VI, 5. Mortt. I, 1. et alibi recte vulgatur, ita non minus recte servasse me spero communem omnium librorum lectionem *τοιούτῳ τι*. Cf. infra c. 34. Quodsi autem *τι τοιοῦτον*, μηδὲν τοιοῦτον, et similia, ad *Luciani* Atticissimum referenda sunt, nec h. l. dubites, quin vulgo recte scriptum sit τὸ τοιοῦτον. Sed graviolem paullo rem nunc agamus. Quae statim sequuntur verba: *ἀχρὶς ἂν εὐρωμεν τάληθῃ ὑπισχνούμενον*, inepta et aliena ab hac, quam persequitur *Lucianus*, disputationis via esse existimat *Belinus*: destrui scilicet his omnem argumentationem, quae ipsa illa incertitudine nitatur, verane sint ea, quae promittantur, an falsa. Adsentior acute cernenti viro, si quidem maximam in his verbis vim voci *ὑπισχνούμενον* tribuere libeat. Nam profecto id ipsum erat, quod *Lucianus* tautopere in antecedentibus, et per omnem hanc demonstrationem, quin etiam per plerosque omnes libellos suos urgere solebat, quod nemini eorum, qui veram sapientiam profiteantur, omnino fides sit habenda. Supra c. 25. *Οὐκοῦν ὅσον (σοι minus placet) μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχνεῖσθαι καὶ φάσκειν εἶναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων*, et quae sequuntur, a *Lycino* eum in finem dicta. Mox c. 27. eodem tendunt, quae idem dicit: *Οὐ τολμῶν* etc. — — *οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν*. Et quae non? Verum ut *Belinum* concedam attento, quod par erat, animo persecutum esse *Lucianae* demonstrationis rationem, ita horum verborum sensum interior cepisse eum vel maxime nego. Nam sententiae vis non esse potest in *ὑπισχνούμενον*, sed omne pondus habet *τάληθῃ*. Qui vera promittat, non falsa, aut incerta, aut secum pugnantia, aut iis adversantia, quae alii fide haud indigni viri praeceperint docuerintve. Quis autem est ille, aut ubi est, ille verus verae sapientiae doctor? quandove tandem existet? et quonam ex signo cognoscatur? Jam *Luciani* mens haec est. Quodsi ex auctoritate virorum philosophantium sola rem metiamur, semper manebimus in incerto, an unice verum sapientiae ducem nacti fuerimus. Interno itaque, non externo, opus est criterio, quo veritas praeceptorum et dogmatum dignoscatur. Quae si mens est scriptoris nostri, non solum verissimum, sed et gravissimum est et ordini argumentationis convenientissimum, quod dicit: *Aut omnibus est credendum, quod quidem ridiculum foret, aut omnibus pariter diffidendum: id vero longe tutissimum est, donec in eum inciderimus, qui vera profiteatur*; ut dubitationi jam non amplius sit locus. Atqui nunquam is existet. Ergo — *ΛΕΗΜ*.

Pag. 44. l. 8. *Ἐξαρκέσει*) Quo *Lucianus* convincat Her-

motimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid si ego ignarus, quis ex omnibus philosophis veram teneat viam, vos sequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti credens; deinde Deus aliquis ab inferis exsistere faceret Platonem, Pythagoran, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, et profecto in jus rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes, Luciane, bone vir, qua re motus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, et Zenonem, homines nuperrime natos, praetulistis nobis multo maioribus, neque nobiscum collocutus, et ne tactis quidem illis, quae nos censemus? Talia si dicerent, quid tandem responderem illis? Num sufficeret, si dicerem, me obsecutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent, Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille etc.* Totum locum proposui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitiose legi (*εἰ τὰντα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκρίναί-μην αὐτοῖς; ἢ ἑξαρκέσει μοι, ἂν εἶπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπισθὴν φίλῳ ἄνδρι;*) et reponendum *ἢ ἑξαρκέσειέ μοι*. Loquendi haec ratio Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo c. 64. *Οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἑξαρκέσειν ἂν, nullius hominis vita sufficeret.* In Harmonide c. 3. *ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἂν, qui unus esset instar omnium.* Et alibi similiter plus millies. Sic apud Aelianum XI. Ποικιλ. IX. ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicujus ditatum, ait, *ἐμοὶ μὲν ἀπό-δος τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρῶω καπηλείον ἐν ᾧ καταζήσεις·* non dubium mihi est, quin legendum sit *καταζήσεις*. JENS. De Aeliani loco vindicando alii viderint. Luciani vero duo, quae affert Jensus, loca, quibus sane etiam alia multa addi poterant, nihil omnino faciunt ad hunc nostrum locum recte constituendum, nisi hoc forte efficiant, quo tamen non opus est, ut illinc videas, Optativi verbi *ἑξαρκέειν* forma quomodo in Aroisto 1. sese habeat, neque eam non occurrere in probis proborum scriptorum locis. Jam etsi omnis loci ratio postulare videatur Optativum, non tamen usus eo esse potuit Lucianus, nisi simul etiam, quae sequuntur, *ἂν εἶπω, in ἂν εἴποιμι*, mutasset secundum legem syntacticam vulgo notam. At quum *ἂν εἶπω* scribere ei placuerit, placuit eidem etiam *ἑξαρκέσει*. Et habemus hic *μετάβασιν* quandam structurae, cujus exempla passim, in magnis praesertim periodis, qualis haec nostra est, occurrunt. In promptu est haud dissimilimum illud Somn. c. 9. in quo nescio, an unquam quisquam haeserit: *εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος, γένοιο, καὶ θαν-*

μαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέ-
 σονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅσπερ τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὖ ξαίτ'
 ἂν σοι ὁμοίος γενέσθαι· ὁλος γὰρ ἂν ἦς, βάνανσος, καὶ χειρώ-
 ναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος, νομισθῇσῃ. Vides non minus il-
 lic, quam hic, variandae orationis caussa promiscue sese
 excipere Optativos et Futura simplicia. Cf. infra c. 43. Quid,
 quod Harmon. c. 2. etiam copulae ope conjunguntur Optati-
 vus et Futurum simplex in verbis, mimime illis tentandis:
 εἰ τοῦτοις — ἐπιδείξαιο — καὶ οὗτοι ἐπαινέσονταί σε
 etc. LEHM.

Pag. 45. l. 2. 'Ὡς ῥᾶον) "Ὡς ῥᾶον inveniens J. Brodaeus,
 ὡς ῥαοῦ corrigere jubet, Misc. IX. c. 16. Sed non dubito,
 quin ὡς ῥᾶον voluerit, ac per typosetarum incuriam ῥαοῦ
 inde factum sit; verum et ego non aliter, quam edi curavi,
 usquam inveni. REITZ. Brodaeus lectionem ostendit A. 2.
 LEHM.

Ead. l. 9. Δι᾽ οὐχ ὁρίζοιτο) Benedictus vertit, adfirmaret:
 Obsopoeus accuratius, pertinaciter adfirmaret. Elsnerus ad
 Evang. Luc. XXII, 59. vulgatum reprehendit, qui adfirma-
 bat reddiderit, et Bezam rectius adseverabat dedisse, ac testi-
 moniorum satis adfert, unde hujus verbi vis pateat. REITZ.

Ead. l. 11. "Ἡ εἴποι τις) Qui bene totam orationis seri-
 em consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad
 sententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, quam
 interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte,
 dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota in-
 seri modestiores nolint. Concursus ille et hiatus, ἥ εἰ εἴποι,
 fecit, ut interjectum εἰ tanto facilius elideretur. GESN. Pro-
 babilissimam undequaque Gesneri conjecturam adhuc repu-
 diare velle, improbae, opinor, foret modestiae. LEHM.

Pag. 46. l. 5. Δικαιοτάτα γὰρ ἐκπλήξαι) Δικαιοτάτα γὰρ
 ἐκπλήξαι. MARCIL. Recte Marcilius coniecit δικαιοτάτα γὰρ
 ἐκπλήξαι δοκεῖ μοι, legendum esse pro ἐκπλήξαι, Ms. hanc
 conjecturam stabiliente, et vertendum justissime videtur illum
 increpasse, non ut vulgo, consternasse. GRAEV. Secutus sum
 Mss. Gr. W. et P. Impressi mendose ἐκπλ. SOLAN. Idem ver-
 bum pro vulgato ἐκπλήξαι reposui supra c. 20. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν) Ineptissime
 Obsopoeus, Nempē vir ille probabili inductione inferet dicturus,
 Ergo absurde propositus est nobis quispiam; quasi vocem ἀνάλο-
 γον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud absurde non
 apparere in Graecis, aut sic quoque pessime Graecam vocem
 reddidisse. Melius Benedictus: Addet nimirum ille et sic di-
 cet, Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis. Pater ad

haec Graeca adscripsit recte, *vicissim nobis proponatur*. GRON. *Ἀνάλογον*) Analogiam, sive proportionem Geometricam, cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad β iudicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista adnotare suppuderet, nisi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; et orbem disendi antiquum truncari etiam saeculo nostro, subinde observarem. GESN.

Pag. 47. 1. 2. Πολλοῖς) Pro πολλοῖς nimis mallet ἄλλοις, et ita transtuli. Qui novit, quomodo in MSS. seculi IX. et X. distrahatur interdum α litera, non improbabilem conjecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione nostra facile aliis substituet multos. GESN. Imo *vulgus*. Sunt enim h. l. οἱ πολλοί, qui non sunt Stoici, ut Vit. Auct. c. 25. qui non sunt philosophi, Somn. cap. 12. qui non sunt eruditi. Neque adeo opus est Gesneri alioquin hand improbabili conjectura. LEHM.

Ead. 1. 4. Οὐδὲ πώποτε) Conf. infr. Qu. Hist. Conscr. c. 29. pr. SOLAN.

Ead. 1. 5. Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.) Excidit notatio personae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. MARCIL.

Ead. 1. 6. EPM. τὸ ἀληθ.) W. recte, uti ex punctis colligere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis Luciano absurde tribuuntur. SOLAN. Non ipsam hic Hermotimi personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipse stupet hic, et post longum demum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male respondet. GESN. Recte quidem Hermotimi personam inseri voluit Solanus; sed in marg. J. notaverat, id factum ex punctis, quae in Cod. W. i. e. Wittiano, exstare ad designandas personas solent. In marg. Hag. vero scripsit, se id ex Cod. M. habere. REITZ. Multo magis mihi Gesneri, quam Marcilii, Solani et Reitzii, recentiorumque Editorum et Interpretum, ratio arridet; praesertim quum illa librorum omnium tum scriptorum, tum impressorum, auctoritate nitatur, excepto forte uno Codice W. Stupenti Hermotimo et dubitanti secum succurrit statim Lycinus ipse illius loco respondens, quae probabiliter jam respondere poterat. Quod et vox δηλαδὴ innuere videtur et quod infra legitur: ἡ νομίσεις etc. quae pro arbitrio suo, nunc etiam justo, mutarunt Solanus

nus et Reitzius in: Ἡ νομίζει etc. Ceterum verba προσθεῖς αὐτός, in versione Latina omissa, supplere placuit. Neque vero cum Vorstio προσθεῖς est corrigendum. Sed vult Stoicus, magistrum obiter, et quasi corollarii instar suis ipsius placitis nonnunquam aliarum sectarum commenta addere solere, quae refellat et evertat; unde, dicit, etiam auditores aliqua extraneorum decretorum imbui notitia. Quod Opsopoeus vertit: *satis argute*, id unde habeat, non perspicio. LEHM.

Ead. l. 10. Προσθεῖς αὐτός, ἡ νομίζει) Excidit notatio personae Ἀνκλον. Προσθεῖς αὐτός. ATK. ἡ νομίζει. MARCIL. Leg. προσθεῖς. VORST.

Ibid. ATK. ἡ) Novam hanc personam, quamvis repugnent Codices, postulat sententia. Nisi forsitan malis incipere ejus partes a καὶ ἀνατρέπει γε· ac tum quidem προσθεῖς stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἡ in ἡ. SOLAN.

Ead. l. 12. Οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας] Cod. 3011., narrante Belino, legit οὐχ ἡδέα γελάσαντας, quam lectionem multo vulgata praestantior dicit Belinus, et Schmiederus etiam recepit. Explicat autem Belinus formulam ἡδὺν γελαῖν, *rire de bon coeur, rire aux éclats*, quae vis ut aliena est ab hac phrasi: nam Lucianus fere ea utitur ad suavem risum, cum cavillatione quadam acerba conjunctum, significandum; vid. Qu. Hist. Conscr. c. 11. Navig. c. 46. Demosth. Encom. c. 44. ita et male, meo quidem sensu, in horum philosophorum gravitatem casura esset. Imo praestat ἀναγελαῖν de illis dictum, quippe qui risum ederent, in risum se componerent, quae propria est verbi potestas; vid. Toxar. c. 26. Nec carere h. l. facile poteramus particula δὲ, quae in Beliniana lectione aegre desideratur. Denique nihil haud dubie ea lectio est, nisi fetus ex ambigua genuinae lectionis pronuntiatione natus. LEHM.

Pag. 48. l. 3. Ἡμέτερα) Parisina quidem Edit. habebat ὑμέτερα aequae ac H. aliaeque duae; sed sphalma tantum typographicum esse, ex versione patet, quae nostratia exhibebat. REITZ.

Ead. l. 5. Λατίζοντα εἰς τὸν ἀέρα) Sic in Epist. I. ad Corinth. IX, 27. ὡς οὐκ ἀέρα δέπων. Ad quem plura L. Bos p. 137 — 38. quem consulendum etiam monuerat T. Hemst. in marg. Ed. Graev. REITZ.

Ead. l. 6. Ὡς τὸν ἀνταγωνιστήν) Deerat ὡς in reliquis, sola J. habet. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀνταγωνόμενον) Ἀνταγωνόμενους pro ἀνταγωνέ-
vous eod. hoc sensu legitur ap. Thucyd. III, 32. Sed Dukerius in notis (ad quem me rursus remisit T. Hemst.) multis

exemplis probat, non ἀνταιρούμενος, sed ἀνταιρόμενος hic Graece dici: quod certum est; nam est ab αἶρω et αἶρομαι tollo, non ab αἰρέω eligo. Cum vero et in nonnullis scriptis, plurimisque editis Thucydidis recte legi ἀνταιρούμενους adfirmet; haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀπαγορεύση) Quod digito erecto significabant. SOLAN.

Pag. 49. l. 1. Τὸ τοιοῦτον) Constantem Editionum lectionem esse, Solanus adnotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua adnotatio? An speravit, se inventurum, ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam et Noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo: quanto autem magis abundaret articulus in illo Aristotelis de Gen. anim. III, 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲν τρόπον αὐτὸν αὐτὸν ὀχεύειν. Noster supr. c. 10. ἦτις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum et hoc Nostro cum Atticis familiare esse, jam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29. iterum fin. §. 34. et pr. §. 35. hujus Dial. ubi itidem artic. additur. REITZ. Secus Belinus judicat, suspicans Solanum ideo variam quaesivisse lectionem, quod in Infinitivi εἶναι insolentia offendisset. Quapropter εἴη vult legi pro εἶναι. Quod non probō. Nam pendet εἶναι ex antecedenti οἰέσθω, et sic fere verba sunt capienda: Ne itaque Hermotimus ex eo, quod — vincere illos credat, aut talia esse nostra, quae facile possint everti: alioquin talem rationem (scil. credendum ei est) similem fore puerorum aedificiis etc. Ἄν cum Infinitivo hodie non opus est, ut illustretur; vide modo, quae mox sequuntur, πιστεύουσι, καὶ (i. e. καὶ ἄν) δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τοὺς οἰστούς. Ἐπεὶ, alioquin, vide supra c. 28. Timon. c. 53. Diall. Mortt. X, 5. e. a. Denique τὸ τοιοῦτον probae esse, et vere Atticae, Graecitatis, neque hoc est, quod moneatur. Vid. infra cap. 34. extr. et supra c. 29. extr. ubi ex Varr. Lectt. colligere licebit, non Belinum, sed Reitzium, de Solano, variam h. l. lectionem desiderante, recte coniecisse. LEHM.

Ibid. Οἰκοδομήμασιν) Eadem Julian. Imperator in Epist. Ἰσα τοῖς Ὀμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ παρὰ τὰς θῖνας ὅ,τι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφῖασιν αἰγιαλῷ κλύζεσθαι. Locus autem Homeri, quem imitandum sibi proponit Julian. est Iliad. 5. Tangit Pisid.

᾽Ω συλλογισμῶν εὐόλισθα κύματα,
 Καὶ πτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων,
 Τὰ λεπτὰ καρφη συλλεγόντων εἰς στέγην.

Habet sequens illud ἀσπίδα ὠμοβολήν ex Homero. BOURD.

Pag. 50. l. 1. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ) Nuntia igitur nostro nomine Hermotimo. BROD. Diall. Mortt. I, 2. Σὺ δὲ οἰμῶξεῖν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ (meo nomine) λέγε. LEHM.

Ead. l. 7. Οὐ γὰρ ἐμ.) Hom. Il. II, 70. SOLAN. Ms. W. praemittere ὅτι, probō Graecismo, Jens. in Fercul. liter. p. 144. notat, et remittit ad Lectt. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad Dear. judic. §. 1. pertinens cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, etsi haec satis nota. REITZ. Lctionem Homericam λεύσσουσι pro vulgata λεύσουσι, priusquam Belini monitum legissem, tanto minus scriptori nostro restituere dubitabam, quum λεύσουσι prorsus ineptum, quin prope ridiculum, sensum praebere, neque adeo a Luciano ipso profectum esse posse, mihi persuasissem. LEHM.

Ead. l. 8. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος) Obsopoeus, haec quidem uno ore dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia. Omnino nimium large et vage. Benedictus, haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione, ὅταν γὰρ ἀπροχειρισάμενοι καὶ παίσαντες ἀλλήλους καὶ παισθέντες ἐν τῷ μέρει παύσονται Ubi reddit mutuo, non singulatim. Sed Lucianus innuit, talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronuntiat, ut de Alexandro in Pseudomanti, λαμβάνων δὲ αὐτὸς αὐτὸς ἐχοῖτο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνέργους, ἀπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De Saltatione, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν quod non satis lucide in Latinis efferunt. Et infra, οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἀπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν. GRON. In iis, quae deinceps adnectuntur, Belinus ἂν deleri et, Ὁ Πλάτων δέ μοι δοκεῖ, legi vult, propterea quod, quem sensum ἂν h. l. praebeat, non pervideat, Gesnerusque vertat: Plato vero mihi videtur, neque vero videretur. Ignoravit igitur particulae ἂν cum Infinitivo positae usum satis, etiam in nostro scriptore, frequentem et in uno praecedente capite ter obvium: ἢ νομίζεις — ἀναγελᾶσαντας ἂν εἰπεῖν etc. deinde ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς etc. ubi vid. Adnot. denique πιστεύουσι καὶ δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τοὺς οἰστούς. Neque Gesnerus non vertit hanc particulam. Sic enim habet: „Plato vero mihi videtur enarraturus etc.“ Cogita enim scripsisse fere auctorem hunc-

ce in modum: 'Ο Πλάτων δὲ, ὡς δοκεῖ μοι, καὶ διηγήσαιο ἄν
 τι etc. Cf. De Merc. Cond. c. 27. ἡδέως δ' ἂν μοι δοκεῖς καὶ
 ποιητὴς γενέσθαι etc. et Char. c. 17. ἄρα ἂν σοι δοκεῖ χαίρειν
 ἐπ' αὐτῷ γεννωμένῳ; quo et ipso loco variarunt δοκῇ et δοκεῖ.
 Vid. ibi Varr. Lectt. LEXM.

Ead. l. 9. 'Εκ Σικελίας) *Aliquod e Sicilia exemplum, ubi
 aliquando peregrinatus est.* BROD. Cf. Diall. Mortt. XX, 5.
 LEXM.

Pag. 51. l. 1. 'Τπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι.]
*Wytenbachio in Animadv. ad Plutarch. Opp. Morr. Tom. I.
 p. 504. ed. Lips. placuit ὑπὸ pro ὑπέρ. At similem praepo-
 sitionis ὑπέρ usum vide De Merc. Cond. 40. ὑπὲρ τοῦ μηδὲν
 ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο· et
 Amorr. c. 24. extr. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισή-
 μων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρησθῶ.
 Quod ad rem attinet, idem V. D. commodè ibidem animad-
 vertit Gelonem tyrannum ob illam δυσωδίαν ab Aristotele ap.
 Stobaeum Sermm. V. p. 71. dici σαπρόστομον.* LEXM.

Pag. 53. l. 1. Εἰδότα οὐκ ἂν ποτε) *Placet εἰδότα ὡς οὐκ
 ἂν ποτε.* BROD. Luciano, contendenti non posse optimam
 et verissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, et
 examinerit, objecerat Hermotimus, utrum, si unus aliquis
 affirmaret bis duo efficere quatuor, opus esset, omnes alios
 homines rogare, num id verum foret; an ipse per se satis
 posset scire, id ita esse. Omnino, respondet Lucianus,
 eum id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus,
 Τί ποτ' οὐν ἀδύνατον εἶναι σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον
 τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τᾷληθῇ, πείθεσθαι τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι
 δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πάντε γένοιντο,
 οὐδ' ἂν μυριοὶ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόρα λεγῶσιν; Omnino ex-
 cidit ὅτι, legendumque, εἰδότα ὅτ' οὐκ ἂν ποτε etc. Id nam-
 que ait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non pos-
 se, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos se-
 quatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, nunquam
 quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pytha-
 gorae id affirmant? ultimae syllabae in praecedenti voce εἰδότα
 affinitas videtur erroris in describendo dedisse causam.* JENS.
Jensius in vulgatis recte vidit aliquid deesse. W. Codex,
 quem ipse postea contulit, habet ὡς. "Οτι B. 2. SOLAN.
 Recte Jens. conjunctionem supplendam censuit, quae in Edd.
 deerat, verum cum ὡς jam in Cod. invenerimus, non aegre
 feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex Edit. est, ut in
 variantt. indicavimus. REITZ.

Ead. 1. 4. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Erasmus in proverbio, *Nihil ad verum*. Hoc alibi explicuimus. BROD.

Ead. 1. 9. Ὁ μὴ τέτταρα) Rogat Lucianus, an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel undecim, respondet Hermotimus: — *μάλιν' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων*. Quae verba interpretes sine ullo sensu vertit: *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret*. Ubi sensus est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor, vel, qui negaret, ea esse quatuor*. Ita τὸ συμβαίνειν apud Arrian. Exped. Alex. L. V. c. 19. Τό, τε μέγεθος ἐθαύμαζεν ὑπὲρ πέντε πήχεις μάλιστα συμβαίνον, *staturamque mirabatur, quae erat supra quinque admodum cubitos*. L. Bos. Similiter infra cap. 67. τοῦτο ξυμβαίνει ἐξ ὧν φῆς, *hoc cogitur, necessario consequitur, ex iis, quae dicis*. LEHM.

Ead. 1. 13. Ἡ τέλους) Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. BROD.

Pag. 54. 1. 3. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ) Obsopoeus apud Basileenses et Bourdelotius: *fortasse enim dicerent Epicurei aut Platonici, vestram hanc esse compositionem; nos autem quinque aut septem illa esse dicimus*. Benedictus: *Etenim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita componere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere*. In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non notat vos aut vestram, ut fecit Obsopoeus, sed ipsos vel se. Caeterum male peccavit, cum Basileensium ὑμᾶς mutavit, praecedente Bourdelotio, in ἡμᾶς. Et porro, quid est illud vel Benedicti componere, vel Obsopoei compositionem? Ita adscripsit pater, ipsos quidem ita computare, vos vero. Sic infra, εἰκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν. εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἔτετα. εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' οὖν ταῦτα συντεθέντα ἐν κεφαλᾷ γένοιντ' ἂν etc. GRON.

Ead. 1. 4. Τμᾶς) Non sola Par. habet ἡμᾶς. Ald. I. et Fr. eodem vitio laborant. Sed W. L. et B. 2. recte ὑμᾶς. SOLAN. Nec non B. 3. LEHM.

Ead. 1. 7. Σώματα εἶναι ἅπαντα) Omnia corporea esse Stoici dicunt. Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem existimabat. GUYET. Deinde ὁ δὲ Πλάτων νομίζει, ut olim vulgabatur, auctore Cod. 2954. mutavi in — νομίζει, quamquam et illa declinatio a structurae legibus nonnihil excusationis habeat. Quod autem ad eandem normam Schmiederus antea quoque ἡγήσθε pro ἡγείσθε reponendum putat, non admodum probo, donec persuasum mihi fuerit, nunquam omnino ὁπόταν cum Indicativo Praesentis junctum re-

periri. Interim confer, quae *Hermannus* ad *Viger.* p. 768. attulit, loca *Homer.* *Iliad.* XII, 41. et *Odyss.* I, 41. Multo minus mihi probatur *Belini* audacia, qui non solum ἡγεῖσθε retinendum, sed deinde etiam λέγετε et νομίζει rescribendum, arbitratur. Similem ejusdem, paullo tamen magis illam excusandam, audaciam vid. De Merc. Cond. c. 23. Varr. Lectt. not. 3). LEHM.

Ead. l. 10. Ὡς ἀναμφιλόως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν) Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. MARCIL. Confirmatur haec *Marcilii* conjectura assensu Codicis 3011. ubi αὐτοῖς ᾧ legitur. Unde αὐτοῖς, suasore *Belino*, edidit *Schmiederus*. Ex eo, quod voci αὐτοῖς mira quadam ratione ᾧ additum est, profecta est, nisi fallor, lectio αὐτὰ, quam W. et 2954. exhibent, et hinc denique αὐτό. LEHM.

Ead. l. 14. Ὡρα σιωπᾶν) Confer infra *Imagg.* cap. 13. SOLAN. Punctum subscriptum sub ultima exhibent FJ. Par. et S. Reliquae ignorant (licet *Junt.* punctum sub media syllaba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo errante additum ab *Solano*, qui id literae α subjicere voluit.) Non putassem operae haec inquirere, nisi meminerim *Vigerium* de *Idiotism.* p. 158. edit. Argor. an. 1708. ex *Etymologo* docere, infinitivos in ᾧ non recipere jota subscriptum; quod cum parum observari ab editoribus videam, non pigebit ex *Vigerio* quaedam huc transscribere: Ἀγαπᾶν, (ait) scribendum sine ι subscripto, non ἀγαπᾶν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur regula: Τὰ εἰς ᾧν ἀπαρέμματα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· οἳ τὰ εἰς ν λήγοντα οὐδέποτε ἔχει πρὸς (πρὸ) τοῦ ν τὴν ἀνεκφώνητον, i. e. Infinita in ᾧ excurrentia non habent jota subscriptum: quia verba in ν finita nunquam habent ante ν quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit ν, plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐνύφθην, ἐτύπην — ἐποίηον, ἐποίηον etc. Sic *Etymologus*, eumque secutus *Urbanus*, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. Προσγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩι ΛόΓΩι, recentiores sic: τῷ λόγῳ. Verum Edd. nonnullae veteres *Luciani* aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud jota his infinitivis, ut, quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. *Etymologus* tamen id ibi omittendum, pluribus in locis indicat, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν etc. Ita ut adsensum ei prae-

bere cogar: sed cum in hac *Luciani* edit. ubique jam additum jota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a *Hemst.* aliisque in alior. auctorum Edit. inducta recedere fas sit. Ita enim ἀγαπᾶν passi sumus edi in de Merced. cond. Ita ἐρᾶν dedit *Hemsterh.* Contempl. §. 13. f. ὀρᾶν Timon. §. 56. f. ἐπιπεδᾶν ibid. §. 48. ἐπιγελᾶν in Prometh. §. 8. fin. etc. Περιορᾶν *Thucydid.* I, 69. Δρᾶν idem I, 5. Τελευτᾶν *Herodot.* Steph. I, pag. 51. f. ὀρᾶν ibid. p. 50. pr. Δρᾶν etiam *Aristoph.* Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores Edd. *Aeliani* aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his infin. omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens *Aristophanis* Edit. habeat jota subscriptum, vetus *Basileensis* id ignorat. At *Flor.* et *B.* 2. Edd. *Luciani* id habent ubique; sed *Junt.* id non habet, nec *Hag.* nec *Ald.* 1. sed ubique scribunt ὀρᾶν, διορᾶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non hujus, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem *Juntina* id punctum sub ejusmodi infinitivis habet, ibi manu *Solani* suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observe-mus ergo posthaec canonem Grammaticum et sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, et imitemur Atticos, qui cum nunquam dixerint βοᾶειν, γελᾶειν, etiam jota non potuere subscribere. Etsi jam quis dicat, in dialecto communi γελᾶν tamen ex γελᾶειν contractum esse, adeoque et jota recte subscribi aequae ac in βοᾶεις βοᾶς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, et *Etymologum* recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit *Bengelio*, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν sine jota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vett. plura deinde. *Reitz.* *Aldini* editores pro more suo in *Luciani* quoque editione utraque *Etymologi* illud praeceptum orthographicum secuti sunt. *Basileenses* contra σιωπᾶν, ἀγαπᾶν, ὀρᾶν, et cetera hujus generis, edere soliti, jota legitimo subscripto. Legitimo inquam, mea qualicunque persuasione nixus, qua γελᾶν arbitror non minus recte scribi et pronuntiari, quam γελᾶς. Vid. *Hermann.* ad *Viger.* p. 735. sq. Ed. 1802. Quamquam scio, hodiernorum Grammaticorum et Criticorum plurimos vel in tradenda, vel in applicanda, regula contrariae sententiae favere coepisse, secutos maxime *Fischeri* (ad *Weller.* Vol. I. p. 118.) *Wolfii* (*Analectt. literar.* Tom. II. p. 419. sqq.) et *Buttmanni* auctoritatem. Nunc ego tanto minus *Reitzii* vestigiis ingressus ab *Hemsterhusiana* scriptura, prius per hanc editionem observa-

ta, recedere volebam, quum hanc scribendi inconstantiam libro cuicunque viderem ingratam et turpem efficere faciem, quam veteres saltem editores celebriores quam maxime perhorruerunt. Recte itaque recentiores *Reitzio* editores *Hemsterhusio* maluerunt obsequi, quam *Reitzio*. Cf. etiam *Belin.* ad h. l. In verbis his ipsis memorabilis est syntaxeos ratio: ὦρα σιωπᾶν — ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι, ubi expectasses ἢ λῶτέον, vel plenam orationem: ἢ εἰδέναι δεῖ. Sed repete ex antecedentibus ἢ (ὦρα) εἰδέναι. Sensem scilicet verborum magis, quam verba ipsa, h. l. respexit *Lucianus*. LEHM.

Pag. 55. l. 9. Ἀσκληπιεῖον) Sic hic quidem libri omnes, et *Icarom.* cap. 16. At *Demon.* c. 27. Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. et *Piscat.* c. 42. et utroque modo scribitur. SOLAN. Ἀσκληπιεῖον Ms. Reg. 3011. et ita ubique scribendum monet cl. *Belinus*, ab Ἀσκληπιός. BIF. Secutus etiam *Schmiederus*. Grammaticus Bekk. p. 450. Ἀσκληπιεῖον πεντασυλλάβως λεκτέον. Vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 370. LEHM.

Ead. l. 11. Τὸ κόλπον) Conf. infra *Alexand.* c. 39. SOLAN. Sic etiam saepius. Vid. *Adnot.* ad *Piscat.* c. 36. unde patebit, etiam ὑπὸ κόλπον dictum veteribus fuisse. LEHM.

Pag. 56. l. 2. Γὰρ — γὰρ) Sic W. Sed forsitan pro posteriori γὰρ melius legeretur γε. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἀνάθημα) De differentia inter ἀνάθημα suspensum donarium, et ἀνάθεμα, quod sacris Scriptoribus devotionem s. hominem diris devotum significat, cum tamen ejusdem thematis sit utrumque, vid. *Periz.* contra *Sanctium* disputantem, ad *Sanct.* Minerv. L. IV. c. 14. p. m. 762. Distinguit etiam *Hesych.* Sed illa distinctio non videtur antiquior aevo Christiano; et vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet *Suicerus* in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 8. p. 263. Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ θεῷ, χαρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· οὕτω καὶ ὁ ἀνάθεμα γενόμενος, ἐκκόπτεται καὶ ἀποδισαίνεται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἀφωσιωμένων τῷ θεῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦνται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνατίθησιν αὐτὸς εἰς αὐτόν. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus et humanis rebus: ita etiam anathema factus excinditur et segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, et ab ipso Deo, atque destinatur diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. ἀνάθεμα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθημα. REITZ.

Pag. 57. l. 17. Ἐπὶ πάντας ἔν) Sincera lectio ἔναι. BRON. In A. 2. est ἔνε, in B. 3. ἔναι. In reliq., quas vidi, vett. Edd. recte ἔναι. LEHM.

Pag. 58. l. 1. Αὐτὸ (Sic M. et plerique impressi. P. et Ms. Gr. αὐτὸ minus commode. SOLAN.

Ead. l. 2. Ἀποδυθησομένων) Scribendum ex Ms. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτο ἐστίν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τι πάντως· hoc magnam dubitationem affert, quod eorum, qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet. In editis legitur ἀποδυσομένων, hoc est, qui exuent. GRAEV. Ἀποδυθησομένων W. etiam, et P. et L. Valeat ergo vulgatum. SOLAN.

Pag. 59. l. 1. Παρὰ) Ex W. Impr. enim corrupte περί. SOLAN.

Ead. l. 4. Εὐανδρίδου) Idem haud dubie, qui de iis, qui Olympiis ludis vicerant, librum scripserat, quem laudat Pausanias L. II. p. 185, 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδας scribitur ejus nomen. SOLAN. Locus Pausaniae est L. VI. c. 8. p. 471. Kuhn. At nimium rursus Solanus nominum similitudini tribuit. Haud dubie fictum h. l. non solum Euanthridae nomen, sed etiam persona. LEHM.

Ead. l. 12. Φύλλα δάφνης) Sensus abruptus, interpellante Luciano; nec facile, quae verba secutura fuissent, patet. Rationem tamen comparandorum athletarum edisserere volebat, quae olim obtinuerat. SOLAN. Post δάφνης quatuor puncta in Junt. fecerat (nisi fallor) Solanus, aliquid deesse indicans; nam spatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non est certum indicium: solet enim inter personas et in hac Ed. et in Ald. semper ejusmodi spatium relinqui. Deest quidem aliquid ad plenam orationem, sed nihil tamen addendum: nam interpellatur sermo dedita opera a persona sequente. REITZ. Figuratus videlicet sermo est. In sequenti repente interpellantis responso attende Ellipsin: μή μοι τὰ πάλαι (εἶπης), ut in Philopatr. cap. 7. μή μοι τὸν κακόδουλον τοῦ ἀσέλγεστάτου Διὸς etc. Vid. Commentatores ad L. Bos de Ellipss. pag. 636. ed. Schaef. et Reusner. ad Devar. de Partt. p. 221. LEHM.

Ead. l. 15. Κάλπις ἀργυρὰ πρόκειται) Sic c. 57. In calpidem, sive capidem, sive capedinem, sive capidulam, sive capedunculam, (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) solebant injicere sortes luctantium, et currentium, ut patet lineis seq. unde recte in Gl. Phil. urna κληρωτὶς, κάλπης, ὑδρία. nec male doctus Grammatic. Hesych. apud quem κάλπης ἵππος βαδιστῆς καὶ εἶδος δρόμου, tangit etiam rem, quae

sortes sequitur, sc. equorum agitationem. De Latinis nominibus superius allatis dico alibi, ut et de sortibus. BOURD. *Κάλπις*, *Sortes Olympicae*. GUYET.

Ibid. Ἀργυρά) Cum *Junt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρά, *Solanus* adscripserat: an ἀργυρά; Recte; neo dubitarem recipere invitis Edd. quae saepe peccant in accentibus: Sola autem B. 2. hic bene legit ἀργυρά, quam sequor. REITZ. Mendum hoc in Edd. vett. frequentissime obvium. Sic πορφυράν (pro πορφυράν) ἐφεστρίδα Charon. c. 14. πορφυροὶ pro πορφυροὶ Timon. c. 20. πορφυρά διφθέρα De Merc. Cond. c. 41. Talia vel invitis omnibus Editionibus emendanda sunt. H. l. non solum B. 2. sed etiam B. 1. et 3. rectam scripturam tenuerunt. LEHM.

Pag. 60. 1. 7. Ἀντέχει) Anglic. ἀνέχει. BOURD. Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, manu elata; ut ap. *Hom.* ἀνασχών τὴν χεῖρα. Male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. GRAEV.

Ead. 1. 9. Ἀντάρχης) *Pete Varinum*. BROD. Vid. Marm. Oxon. p. 109. et quos isthic laudat cl. vir H. Prideaux (*Cod. Theod.* XV, 9. *Cujac.* Obs. II, 13. *Gothofr.* ad *Cod.* l. c. *Phavor.* et *Etym.*) Praeerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos αλύτας Elei vocabant. SOLAN. *Varinum* ait Brod. id est *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*: sed ipse maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior, quam altero. REITZ.

Ead. 1. 13. Παγκρατιάειν) *Pancratium* quid, tradit *Lucianus* de *Gymnas.* *Philostratus* de *athletis* refert, *pancratium* palaestram simul et pugillatum vocari. COGN.

Pag. 61. 1. 2. Γράμμα τι) Misere in re facili fluctuant Edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, ejusmodi minutias corrigimus, quamvis millies λόγός τις, et similia in editionibus et scholiastis reperiās, et viri etiam eruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non constant. REITZ.

Ead. 1. 6. Συμπεσιῖσθαι) Conf. infra *Jov. Trag.* c. 40. med. Et *Toxar.* 38. SOLAN.

Ead. 1. 10. Ἐπισκόπησον) Anglic. ἐπισκοπεῖς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. BOURD. Rectius iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, circumiens inspicis literas. GRAEV. Angl. et Gr. adstipulatur Ms. Reg. 3011. BR.

Pag. 62. 1. 1. Ἐκείνός ἐστι) Lego εἰ ἐκείνός ἐστι· refertur enim haud dubie ad γράμμα. Nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servent ἐκείνος. GZSN. Si vulgatam

servamus, *ἐκείνος* referendum ad praecedens *ἑταίρος* ut sensus sit, *etsi inveneris literam, tamen nescias, num ille praeses* (potius: *subsector*. Vid. *Dorvill. ad Charit. p. 436. Lips.*) *sit, penes quem invenitur illa litera, s. qui indicatur litera illa inventa*. REITZ. Haud ingrata haec est sermonis variatio, posita illa in personae cum personae signo commutatione. Eadem ratione mox: *ἄχρῃς ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὃ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον*. quamquam Neutra praecesserunt, τὸ γράμμα significantia. LEHM.

Pag. 63. l. 15. *Ὀλυμπιάσιν*) Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Jovis Olympici, cujus auctorem Herculem fuisse putant. COGN.

Pag. 64. l. 1. *Μὲν γὰρ*) Hae particulae et alibi conjungi amant, ut *supr. de Merced. Cond. c. 17. versus fin.* Ibid. c. 26. med. et 29. pr. ac frequenter alibi apud *Nostrum*; quare nil curo omissionem Ms. M. REITZ. Propius erat exemplum supra eodem capite ineunte. Verum nullius omnium vis est ulla ad defendendam particulae h. l. positae integritatem. Neque attulerit facile quisquam unum locum, ubi γὰρ mediae periodo procedenti post Participium, ut h. l., insertum sit. Ergo curanda sane fuit Codicis M., qui γὰρ omisit, auctoritas. Equidem non dubito cum *J. Seagero* facere, qui in *Class. Journ. Vol. XIII. p. 72. γὰρ* delendum censet. Peperit hanc ineptiam librarii incuria, qui memor conjunctarum fere particularum μὲν γὰρ, et securus de verborum nexu, alteram hanc particulam de suo interposuerit. LEHM.

Ead. l. 2. *Γράφωμεν*) Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu esse, testatur *Solanus*: quare conjicit, an forsitan *γράφουμεν* scriptum fuerit, uti paullo post. REITZ. Ipsa lectionum *γράφουμεν* et *γράφωμεν*, quarum neutra satisfacit, varietas vocem depravatam arguit. Vix dubium esse potest, quin sic scripserit auctor: *Τί δαί, εἰ ἐξελόντες* — τὰ μὲν ἄλλα — *γράφουμεν*. quemadmodum paullo post: *Τί γὰρ, εἰ μὴδὲ γράμματα γράφουμεν* etc. ubi non minus, quam h. l., genuina lectio *γράφουμεν* in Cod. 3011. in spuriam *γράφωμεν* abiit. LEHM.

Ead. l. 3. *Τὸ δὲ Ζ.*) Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio iudice Z* unicum sit injectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque literarum paria immissa, quarum novem ab athleticis, una in fundo relicta, educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis, quas athletae sortiti sunt, co-

gnoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit.
SOLAN.

Ead. 1. 12. *Κυνοπέφ.*) Horum figuras si videre lubet,
adi Mensam Isiacam Pignorii, et Kircherum. SOLAN.

Pag. 66. 1. 2. *Φιλοσοφίας περί*) Jam recte et constanter
sic praepositionis accentu propter anastrophē mutato exhibent edd. Conf. supra c. 20. ibique adductum *Jensium*. REITZ.

Ead. 1. 3. *Πασῶν*) Notat Solanus in W. reperiri *πασῶν*, additque id verum; editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum *Jens.* in Ferculo liter. pag. 245. ubi lectt. hujus Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum *Solano* credo *πασῶν* legendum, quia intelligitur ὁδῶν, de quibus supra egit, et mox agere perget; nam statim sequitur *μιάς ἀπειρατοί*, et — ἀρίστη ἐκείνη. Et pr. §. seq. *μίαν ἐξ ἀπασῶν ὁδόν*. Jam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praestare putares, sponte concidit. Quod enim S. αὐτῷ legat, et ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione ejusd. Latina, aequae ac in *Paris.* tamen legitur ab illis. Interim, si quis πάντων ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod λεγόμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν insolentius videatur, et viae s. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non jam nimis repugnem; sed qui *πασῶν* praeferet, pro ὑπὸ legat ὑπὲρ, et sic omnia plana erunt. REITZ. Qui *πασῶν* scripsit, non cogitavit proxime ὁδῶν, sed *φιλοσοφῶν*, ex antecedentibus scilicet *φιλοσοφίας περί*, ἥντινα *φιλοσοφητέον*, repetitum. Atqui non fuit is *Lucianus* ipse, sed argutulus quidam homo, quem offenderet πάντων. ad Substantivum femininum relatum. Legamus ὑπὸ πάντων, intelligamusque *philosophos*, e voce *φιλοσοφίας* illos facile deducendos. Sic *Diall. Deor.* VI, 2. in αὐτούς intellige ἀνθρώπους, in voce *φιλανθρώπους* latentēs. *Ibid.* extr. τοῦτο pertinet ad vocem *ἔρως*. *Diall. Mortt.* XII, 4. Ἑλλάς praecedit, et αὐτῶν (i. e. Ἑλλήνων) illuc refertur. Similiter XIII, 2. *κολακεύοντες* ad Ἑλλάς referendum; XIV, 1. οὐδείς ad οἰόμενοι. XV, 2. ἐκείνη ad δοκῶριον, et XXVIII, 2. ἀθλίας οὐσας ad τὸ γυναικεῖον. Eundem fere in modum de hujus nostri loci lectione *πασῶν* rejicienda judicavit Vir eruditus in censura Editionis Reitz. *Novv. Actt. Erudd.* a. 1745. p. 242. sq. Quodsi adhuc fluctues, adi sequentis cap. initium, ubi τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα illustrantur. Quod autem *Schmiederus* in *Varr. Lectt.* ad h. l. *πασῶν* refert cum *Cod. W.* habere videri *Codd. Pariss.*, id nescio equidem,

unde conjecerit. In *Belini* quidem enarratione nihil ejus generis inveni. LEHM.

Ibid. Αὐτῶν) Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus, Ὁ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς. Posteriores perperam dederunt αὐτῶ· quod idem fecerunt c. 53. fin. Ἦν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγης, οὐδέν τι τὸ πληθὺς αὐτῶ προσάξειται με πιστεύειν, cum recte in prioribus αὐτῶν. Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet, ut credam. JENS.

Ead. 1. 4. Ἀτελεῖς) Pendebam animi, ἀτελῇ ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant capite censem, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem sperare potest; an non initiatum? Sed cum hujus intellectus nulla dum allata sit auctoritas, isque potius videatur esse ἀτέλειος, mansi in solenni vocis usu, quique optime huc faciat. GESN. Nostro scriptori ἀτελής esse solet is, qui non est perfectus in suo genere; vel nondum maturus, ut Bacchus embryo Diall. Deor. IX, 2. vel mutilus, ut Combabus exsecto pudendo De Dea Syr. c. 20. H. 1. ἀτελεῖς videntur esse philosophiae doctores manci, qui suae tantum sectae placitis capti tenentur, alia omnia vel ignorantes, vel non curantes. LEHM.

Ead. 1. 11. Αὐτὸ μόνον) Libri, quos inspeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad μόνον referatur, et vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum, ac si legatur αὐτοῦ. GESN. Non semel hanc formulam usurpavit *Lucianus*, securus de Substantivi adnexi genere, casu et numero. Sic αὐτὸ μόνον ἐργάτης Somn. cap. 9. Sic βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι De Merc. Cond. c. 9. quae temere a nonnullis tentata esse videbis in Varr. Lectt. Sic Diall. Merett. VI. versus fin. οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον καλοὶ θέλουσιν εἶναι. Non differt multum αὐτὸ τοῦτο παῖς Diall. Deor. IV, 3. Recte igitur etiam h. l. solennem formulam contra *Gesnerum* tuetur *Valckenarius* in *Callimachi* Elegg. Fragmm. pag. 28. Vid. etiam *Abresch*. Dilucc. Thuc. p. 56. et Lectt. Aristaenn. p. 167. LEHM.

Pag. 67. 1. 5. Τελευτῶν) Τελευτῶν, denique, postremo interpretatur *J. Brod.* Misc. IX. c. 16. circumflectens ultimam, et sic Lexicographi cum eo: Edd. vero *J. H. Par. S.* constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriore credo, quia participium est, etsi quasi adverbialiter sumendum. REITZ. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. 1. 6. Ὀδὸν) Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in Act. Apost. IX, 2. Ἐάν τις εὕρη τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti ibid. c. XXIV, 14. diserte dicitur, ὁδὸς ἣν λέγουσιν αἰρεσίαι. Ac paullo supra apud *Nostrum*, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειραμένος ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit, omnes philosophiae sectas expertus. Recte quidem; verum quia hic sequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur, *via*, quae ducit; viam interim quamcunque agendi methodum significare in omnibus linguis, satis notum est. REITZ.

Ead. 1. 7. Ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας) Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere*, *ducere ad aliquid*, *Budaeus* in Comment. ex *Xenoph.* de Venat. ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολέως. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, ducit recta, τῆς εὐδαιμονίας usque ad felicitatem, ita ut μέγροι intelligendum relinquantur, vel πρὸς τόπον de qua ellipsi vid. *Bos* de Ellips. qui ex *Nostro* in Bis Accusat. Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam et *Noster* etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. Mort. XXVII. pr. Ἀπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, recta ad *Averni* descensum ambulaturi, ubi *Hemsterhusius* jam plura. REITZ.

Pag. 68. 1. 7. Ἐξίέναι) Rescripsimus ex margg. Ms. Reg. 2954. et Ed. A. 1. W. monente *Belino*. Vulg. ἐξείναι. BIP.

Ead. 1. 13. Τινὸς τῶν σοφῶν) *Epicharmi*. Vertit *Cicero*: nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere. (Vid. *Suid.* v. νῆφε) Νῆφε καὶ μέμνας' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam *Polybius*. SOLAN.

Ibid. Τῶν σοφῶν) Septem sapientium. BROD. Minime septem illos intelligere h. l. potuit *Lucianus*, de quibus ipse Diall. Mortt. XX, 4. An vero *Epicharmum* quisquam audierit in eorum numero fuisse? Sed οἱ σοφοὶ sunt philosophi omnino, quos *Aeacus* intellexit ibid. §. 3. *Menippum* interrogans: Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; Et sic sexcenties apud *Lucianum*. LEHM.

Ibid. Νῆφε) *Epicharmi* esse, adscripserat *Solanus*. Idem jam fecerat *Guyetus*. REITZ. Vafri illius *Siculi Epicharmi*, qui *Ciceroni*, quod testatur ad Att. 1, 19. crebro insusurrabat cantilenam illam suam:

Νῆφε, καὶ μέμνας' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

GESN.

Ead. 1. 16. Τοῖς ἐξῆς λόγον) Aliis loquendi copiam. BROD.

Pag. 69. 1. 5. Μῆ) Non reveritus sum optimarum Edit. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius

Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subjiciat, *cum his igitur quinque*, quae adeo adnumerari voluit, i. e. *non excipi*. Absurdum autem foret, si dixisset, *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed jam alterum illud καὶ deletum velim. REITZ. Non magis alterum καὶ expungendum, quam mox in verbis: *ἔτι μὲν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἔλαττω*. Recte vertit Interpres: *Nec excipe etiam quinque illos silentio annos*. Quod affirmative sic sonat: *Adsume etiam*. LEHM.

Ead. l. 6. Πέντε ἔτη) Confer supra Vit. Auct. c. 3. REITZ.

Ibid. Τὰ τῆς σιωπῆς) Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. BROD.

Ead. l. 9. ΑΤΚ. — ΕΡΜ.) Omittitur hic Luciani nomen in plerisque Edd. Nos ex Ed. J. et ex ipso Cod. M. et P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem J. et L. restituimus. Quae *Marcilio* nescio quomodo jam innotuerant. SOLAN.

Ibid. ΑΤΚ. εἶτα etc.) Ἐμὸ. θῶμεν οὕτως, εἶτα ἑξῆς etc. Excidit notatio personae Luciani, nempe: Ἐμὸ. θῶμεν οὕτως. ΑΤΚ. εἶτα ἑξῆς. MARCIL. Idem jam monuit Brod. Misc. IX. cap. 16. REITZ.

Ibid. ΑΤΚ. εἶτα) Quinquies hic in seqq. personarum nominibus errant omnes Edd. praeter Junt. quas recte ex ea ac Mss. P. et L. restitui jussit Solanus. Non tamen cum eo miror, unde *Marcilio* id jam suboluerit; nam vel sine Mss. error detegi poterat: primo enim, absurdum erat Hermotimum hic dicere, (quod Edd. faciebant) se ex Luciano audisse, quot anni philosophiae forent impendendi, cum is Lucianus c. 6. rogaverat, quanto temporis spatio ad id opus sit? et ab Hermot. responsum tulerat, forsitan viginti annis opus fore etc. Deinde cum tandem in ordinem redirent personarum nomina, versus finem hujus cap. s. §. 48. bis posita erat Hermotimi persona, nempe: ΕΡΜ. ὑπὲρ διακόσια, ὃ *Ἀντίπ* in fin. recte, sed ante rursus ΕΡΜ. *Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ*. Cum alternatim saltem deberent loqui. Hac igitur inquisitione cum veritatem et ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis possent? REITZ.

Ead. l. 11. Οὐ γάρ) ΑΤΚ. Οὐ γάρ. ΕΡΜ. Χρυσίππῳ δέ γε etc. Male trajecta nomina personarum. Esse debet, ΕΡΜ. οὐ γάρ. ΑΤΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. MARCIL.

Ead. l. 14. Οὕτως) ΑΤΚ. οὕτως. Ἐμὸ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Rursus vitiosa personarum trajectio. *Lucianus* enim voluit: Ἐμὸ. οὕτως. ΑΤΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet fine ejusdem paginae. MARCIL. Et hoc et praecedens quoque mo-

nuit J. Brod. in Miscell. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ATK. Emenda Έρμο. Et οὐ γὰρ Έρμο. corrige ATK. Μόγις ἱκανά. Ανκ. repone Έρμο. οὕτως. ATK. Εἶτα ἐξῆς Ἐπικούρω. REITZ.

Pag. 70. l. 7. Ἄλλὰ μὴδ' ὅλως εἰδέναι τί· ἢ τοῦτο μόνον) Εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον. MARCIL.

Ead. l. 11. Ἐν κεφαλῇ) In summa. BROD.

Ead. l. 14. Βούλει οὖν ἀφαιρῶμεν) Edd. ἀφαιροῦμεν, et sic, opinor, etiam Codd. omnes. Verum βούλει in hac structura semper apud Lucianum Coniunctivum habet comitem, vel Futurum quoque simplex, (vid. ad Catapl. c. 9. Adnot.) nunquam, quod sciam, Praesentis Indicativum, quamquam, si arguteris, etiam haec ratio aliquo modo excusari posse videatur. At vero argutiis istis supersedebimus, si e margine A. 1. W. rescripserimus ἀφαιρῶμεν. quod licet probaverit Reitzius, non tamen recipere ausus est. LEHM.

Ibid. Ὡς πεντεκαίδεκα) Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, mend. BOUARD. Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendos esse omnium secularum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὥς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανά εἶναι, ἢ τὸ ἡμισὺ ὅλον. Πεντεκαίδεκα ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt, Lucianum reliquisse, ut Anglicanus et meus prae se fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, centum et quinquaginta: et si dimidium detraxeris, centum sufficient. Quamvis corrupte scribatur πεντήκοντον in Mss. GRAEV. Sive πεντεκαίδεκα, aut cum Angl. Ms. Gr. P. et L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum Edd. et M. visum est, ut ad tempus ediscendae disciplinae cuique sufficiens referatur: quo quarta sui parte mulcato, summa itidem quarta sui parte minor evasura est. SOLAN. Ego quinque Codicum consensum potiore, quam editionum, existimaui, maxime cum pleniorum calculum ponant: nam cum proxime Herm. dixerit, ducenti, et hinc statim dicat alter quartam auferendam, nonne restant 150? Si vero rationem Solani sequaris, cum vulg. quindecim legens, id referendum erit ad numerum viginti, qui paullo altius memoratur, cujus pars quarta est quinque, quam si detraxeris a viginti, restabunt quindecim. Sed quid opus est ad remotiorem numerum recurrere, cum propiorem habeas, cui recte respondeant sequentia? Praeterea numerus major placet, ut eo magis ridere videatur philosophorum derisor. Verum si jam πεντήκοντα καὶ ἑκατόν legas, illud ἔτη ablatum velim, ideoque uncis inclu-

dendum curavi; nam ingratum ibi sonum, ingratam repetitionem facit: si *ξη* autem retinendum, *πεντήκοντα* simpliciter, sublato *ἐκατὸν* scriberem. REITZ. Quomodo, salvis rationibus, *ἐκατὸν* tolli possit, non equidem perspicio. Imo vero tres partes numeri ducenarii quarta demta, efficere centum et quinquaginta, omnes docent Arithmetici. Neque adeo certius quidquam esse potest, quam Codicum lectio *πεντήκοντα καὶ ἐκατὸν*, quam librariorum negligentia turbasse videtur. Nam quod *Solanus* putat etiam *πεντεκαίδεκα* cum hoc ratiocinio conciliari posse, casui justo plus tribuit, quamquam non sine quadam sagacitate. Denique *Reitzius*, quum *ξη* ob ingratum sonum et ingratam repetitionem *Luciani* ipsius esse negat, fastidiosiorum h. l. se praebet, quam alias. Equidem fateor me illud fastidium non sentire. LEHM.

Pag. 72. 1. 8. Οὐδὲν δέον) Cum minime oporteat. BROD.

Ead. 1. 9. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ) Haud auspicato, malo omine. BROD. Ut *Brodaeus* jussit, ita recte habet *Paris. ed. versio*. Sed ἐπ' ἀγαθῷ *τινι*, est bono consilio, s. ad boni aliquid faciendum. *Aristoph. Pl. 889. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν οὐδενί.* REITZ.

Ead. 1. 17. Κατὰ τὸν Τιθωνόν) *Erasm. in proverbio, Tithoni senecta.* BROD. Τὴν τὸν Τιθωνόν *ξην Dial. Mortt. VII, 1. ubi vid. Hemsterhusii notulam.* LEHM.

Pag. 73. 1. 2. Σκεπτόμενος) Confer infra *Demonact. Vit. I. §. 57. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων* etc. SOLAN.

Pag. 74. 1. 2. Ἀδυνάτων ἐρῶς) Vid. idem supra *Deor. Dial. VIII. Vulcani et Jovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρῶς*, ibique nott. *Brodae, Solani, Hemsterhusii.* REITZ.

Ead. 1. 6. Ἰδιώτας) Omnium ignaros. BROD.

Ead. 1. 12. Διαλῶσιν) Sic *Dial. seq. cap. 1. med. Conf. et Quom. Hist. Conscri. c. 9.* SOLAN.

Pag. 75. 1. 3. Ὅτῳ ἂν πρώτῳ) Ita *Ms. Regg. 2954. et 3011. Vulg. ὅτῳ πρώτῳ ἂν.* BIF. Sic et *Schmiederus* edidit, monente *Belino.* LEHM.

Ead. 1. 4. Κῆρσις Ἐρμαιον ποιήσεται σε) Imperite in *Basileensi et Bourdelotiana* vertitur atque ille te certum faciet, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam literam majore caractere efferant. Itaque adscripsit pater, atque ille lucrifaciet te. Sed et correxit *Benedictus.* GRON.

Ibid. Ἐρμαιον ἂν. SOLAN.

Ead. 1. 7. Φοίνικος) Hinc adagium, *Phoenix vivacior.* BROD.

Ead. 1. 13. Δέησῃ) Mallem δέησει. SOLAN. Emendatio-

ni *Solani* suffragantur Mss. Regg. 2954. et 3011. BIR. Unde nec dubitavimus cum *Schmiedero* necessariam omnino emendationem admittere. LEHM.

Pag. 76. l. 1. Προάξεται με) Sic habere J. et Fl. notaverat *Solanus*. Quid tum? Habent et sic reliquae, ut *Par. Hag.* plures enim jam consulere nolo, quia non dubito, quin rectum sit; vid. *Zeux.* c. 2. προάγεσθαι αὐτούς. Et *Phalar.* I. c. 3. ἐς τὸ πειθεσθαι προάξεσθαι τούτους. Forsan maluerit προάξεται alicubi invenire, vel potius activam formam προάξει. Sed mediam et sic recte construi, vel ex *Isocr.* loco, quem *Lexica* proferunt, patet. Adde tamen *Wollium* de Verb. med. p. 184. §. 17. Ubi quidem differentia ostenditur inter ἄγεσθαι γυναῖκα, et ἄγειν γυναῖκα, quod prius significet, ducere uxorem in matrimonium; alterum vero, ducere mulierem quamcumque in aliquem locum: tamen utrumque habet accusativum patientem, et in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo *Noster*, etiam *Herodian.* I, 3, 12. Ἀλλὰ τοὺς μὲν πειθοῖ . . . προσηγάγετο. Ibid. 12. 9. ἥλπιζε προάξεσθαι τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. RERTZ.

Ead. l. 2. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἔν ειδότες περὶ πάντων ἀποφαίνωνται) Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! *Obsopoeus*, donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint. *Benedictus*, donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant. Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud, quod praedicat, an tunc adducetur *Lucianus*, ut credat? Illene tunc, cum nihil scire ostendant? *Ridiculum* prorsus. Itaque tentavit juste haec mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omissa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἔν ειδότες π. ἅ. ἀποφ. cum versione Latina, quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronuntiabunt. GRON. Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illi verbi ἀποφαίνωμαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: Quamdiu aut nihil, aut unam disciplinam singuli scientes de omnibus pronuntiabunt. SOLAN.

Ead. l. 17. Φειδῶν) *Plut.* in commentario de defectis oraculis videtur ad *Alcaeum* referre, οὐ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. COGN.

Ibid. Ὀνυχα μόνον λέοντος) Unde ortam paroemiam, ἐκ τῶν ὀνύχων λέοντα, ferunt nonnulli. *Brod.* V. *Plut.* II. Χρηστ. 730, 1. Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. SOLAN.

Ead. l. 18. Ἀναλελογισθαι) Praeteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia huiusmodi tempora passivae terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. *Jensium* infra ad *Tyrannicid.* cap. 12. REITZ.

Pag. 77. l. 12. Οὕτω, καὶ μοι etc.) Verba καὶ μοι τόδε ἀπόκριναι, *Solanus* in *Junt.* parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro οὕτως, legerem ὅπως quomodo, id enim sensum facit planiorem; etsi formulas interrogandi etiam sine particulis huiusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. REITZ. Talem certe mutationem, quicunque particulae ὅπως usum norit, graviter haud dubie repellat. Lectioni οὕτος, quam Codd. L. et 3011. et Ed. Fl. praebent, maxime favet *Belinus*, vertens: *mon ami, répons — moi.* Bene quidem; at vereor, ne sic orationis cursus impediatur, nimisque abrupta jam sequatur interrogatio. Neque *Jacobsii* conjectura, οὕτως μοι mihi quidem probatur, quum καὶ in omnibus libris compareat, neque temere sit excludendum. Simplicissima est *Solani* ratio, quam etiam *Reitzius* quodammodo amplexus videtur. Οὕτως est sic, i. e. quae quum ita sint. Nunc in interrogatione: sic-cine? Quae autem sequuntur, καὶ μοι τόδε ἀπόκριναι, quasi parenthetice interjecta vividiorum reddunt orationem, ut nihil, meo quidem sensu, jam desiderari possit. LEBM.

Pag. 78. l. 4. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον) *Erasm.* in adagio, nihil ad *Bacchum*. BROD. Nihil ista ad *Bacchum*. Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur, illa nihil ad rem attinere, et nimium inaequalem esse comparationem. *Alcaeus* in *Baccho*. Vid. *Erasm.* *Chiliad.* COGN.

Ead. l. 5. Ὡ καὶ) O puer, o imperite. BROD. Ὡ καὶ λέγων) Ita M. P. L. et impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo, credo, intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὥπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λέων, quod supra usurpaverat *Hermotimus* c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λόγος, ut *De Merc. Cond.* c. 4. et *Jov. Trag.* c. 16. Pro λέγων in *Exc. Periz.* est γέλων. Vid. *Plut.* 892. B. *Clem. Alex.* p. 19. Α. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀρκέσῃ χρόνος. Sic ἅπας ὁ οἶνος, c. 58. ἅπας ὁ πῖθος, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία, c. 61. et c. 66. Ego ὁ πᾶς λέων *Lucianeum* esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis *Navig.* c. 26. SOLAN. Adscripserat vir quidam doctus margini Edit. *Hagen.* ὥπται, nescio num *Simon. Servetus*, an *Jo. Bellagrius*, utriusque enim no-

men, ut possessoris, in fronte hujus libri scriptum invenio. At illud ὥπται certę convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπρὸς διόνυσον est. Sic enim dicit *Lucianus*: nihil adpositum visus est dicere *Phidias*. Nam etsi dicas, a Luciano puerum vocari *Hermotimum*, per ludibrium, quod junioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam frequentet, ut initio hujus *Dialogi* innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. *Solanus* adjecerat, legendum ὁ πᾶς, non male, et conferendum *Navig.* cap. 26. Ubi in quibusdam Edd. quoque ὁ παῖς legitur, cum aliae ibidem recte ὁ πᾶς habeant; nimirum ὁ πᾶς πλούτων (πλούτος), totus thesaurus, totae divitiae. Praeterea et pro λέγων, legit λέων, quod scil. licebat, quia alii γέλων exhibent; ita ut totum sic constituat, οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λέων, nihil enim ad rem facit totus leo. Eligat igitur, quod quis volet. *REITZ*, *Suidam* in οὐδὲν laudat, nihilque opus esse emendatione h. l. bene adnotat *Belinus*. *BIR*. Gratum quidem nobis fecit *Belinus*, quod *Suidam* s. v. Οὐδὲν citat, a quo triplici modo proverbii origo explicatur. Verum errat, quum sic putat simul dilui crimen, in quod *Solanus* verba *Luciani* vocavit. Non enim ille de proverbio ipso agit, neque adeo verba, οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον tentavit. Sed tangit criminatio ejus, quae adduntur, verba: ὦ παῖ, λέγων. Et jam haec videndum, num sana sint. At sunt sanissima. *Phidiae* tribuitur proverbium, non quasi primus ille haec verba locutus sit, quod *Gesnerus* falso ex h. l. colligit, sed fingitur *Phidias*, tanquam ipse *Lucianus*, ea ad *Hermotimum* nostrum dicere. Sic invidia rei mollitur. Deinde allocutio, ὦ παῖ, potius blandientis est, ut esse solet, quam despicientis. Neque adeo cum *Brodaeo* imperitum puerum, vel cum *Gesnero* et *Reitzio* tironem, cogitare h. l. debemus *Hermotimum*. Vid. *Schaefer*. *Melett.* p. 115. Sic patet non solum probam, sed etiam exquisitae elegantiae esse hanc omnem *Luciani* orationem; quam si assecutus fuisset *Solanus*, neutiquam opinor eum res novas fuisse h. l. moliturum. *LEHM*.

Ead. l. 6. Φειδῶ) Ad *Phidiam* igitur proverbii hujus originem refert *Lucianus*? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad *Hermotimum* repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit *Lucianus*, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii ap. *Erasm.* tribuant. *GESN*.

Pag. 79, l. 7. Εἰ μὴ ἀνέχη τὴν διατριβήν) *Obsopoeus*, nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris. *Benedictus*, nisi

recipias disquisitionem illam. Immo simpliciter, nisi hanc moram sustineas, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ ἡμέρας. GRON.

Ibid. (Ὡς ἀκριβῶς) An ὥστ'? F. Guyet. Non, mi Guyete, ὥς ἀκριβῶς enim est *quam accurate*: auget enim interdum illud ὥς, ut ὥς ἀληθῶς *Aelian.* V. H. III, 24. Sic ὥς σφόδρα *per quam, maxime*; de quo vide *Bud. Comment.* p. 588. Alibi ὥς dicitur *πλεονάζειν* vid. eundem, et *Maître de Dialectt.* pag. 76. f. REITZ. Imo, mi Reitz, diligentius, quam tu, inspexit locum *Guyetus*. Non enim, ut tu vis, ὥς ἀκριβῶς conjungi h. l. possunt, sed ὥς, ad Infinitivum ἐλεῖσθαι pertinens, capiendum est pro ὥστε, qua vi praeditum singulis paene *Luciani* librorum paginis occurrit; ut mirer, qui *Guyeto*, nexum verborum recte perspicienti, in mentem tamen venire potuerit ὥς in ὥστε mutandum conjicere. Ceterum καὶ recte habent Edd. veteres pleraeque. Junge ἀκριβῶς et κατανοήσας, *diligenter, et ita, ut unamquamque rem integram perpendas.* Neque itaque lectione B. 2. et 3. καθ' ὅλον (vel, quod conjicias, καθ' ὁδόν) opus est, neque J. *Seageri* (Vol. XIII. p. 72.) conjectura: καὶ — κατανοῆσαι. LEHM.

Ead. l. 11. (Ἐκάστοις) W. ἐκάστης, quod forsitan melius. SOLAN. Exquisitior est Dativus. Diall. Deor. V, 5. ἐφ' ἐκάστη (τῇ κύλικι) δις φίλει με. Et Femininum h. l. habet, in quo offendas. Vox enim ὁδός, quae suppleatur, nimium videtur remota. LEHM.

Pag. 80. l. 1. (Ἀτινά σοι αἰρ.) Quam philosophorum secutam. BROD.

Ead. l. 2. Καταθύεις) Lege καταθύη. BROD. Καταθύεις. Ordo: καὶ θυσιάξῃ τῷ μηδὲ παρακαλεῖν, i. e. διὰ τοῦ, ne advocato quidem sacerdote. GUYET. Καταθύης M. In impressis καταθύεις et παρακαλεῖν. Conjecturam *Marcilii* quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δέων cum illo, sed δέων. Verum ultima vox in M. et P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. SOLAN. Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi διεξέλθοι καὶ ἐπιδείξεται legitur. REITZ.

Ead. l. 3. Καὶ θυσιάξῃ) Καὶ θυσιάξῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν, Et sacrifices eo ipso, quod non advocos sacrificum aliquem pretiosum etc. Sed fortean fuit, καὶ θυσιάξῃ θεῷ μηδ' ἱερέα δέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. Et sacrifices Deo; neque opus sit arcessere sacrificum aliquem pretiosum. MARCIL.

Ibid. Μηδ' ἱερέα) Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, dictum esse per ellipsin τῆς ἐν. Sed mollius mihi videbantur haec ita a *Luciano* composita, *subjiciam tibi aliud*: quid igitur? τὸ μηδὲ παρακαλεῖν, et hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Caeterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum hujus seculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a *Jo. Conr. Schrammio* inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, *Helmstadii* dicto anno habita. *Gesn.* Locus hic graviter vexatus gravius etiam vexavit Criticos. In *Edd. vett.* vulgo ita habet: Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι (καὶ alterum interponi velim) ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαι σοι, ὥς μὴ ἱερεῖα καταθύεις (καταθύης *B. 2. 3. et M.*) ταυτί, καὶ θυσιάῃ τῷ (καὶ θυσίας ζητῶν 2954. 3011.) μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν (παρακαλῆς *M. P. 2954. 3011.*) ἄλλ' etc. Quorum conspectum si quis sibi attente proponat, accurateque perpendat, primum patet idoneis testimoniis comprobare Conjunctivos ad ὥς μὴ relatos, καταθύης, θυσιάῃς (non θυσιάῃ, quam *Medii* formam activa vi sumendam recte damnat *J. Scagerus*) et παρακαλῆς. Deinde maxime fit probabile, τῷ esse in τῷ mutandum, quemadmodum *Jacobsius* et *Seagerus* jam conjecerunt. Atque sic, nisi fallor, simplicissima ratione, et quae proxime ad vulgatas lectiones accedat, refinxisse locum videbor. Nam *Marcilii* θεῶ, pro τῷ, audacius est commentum, *Belini* autem conjectura, καὶ ἐν θυσίᾳ ζητῶν, prorsus nihili aestimanda. Porro *Gesneri* emendatio, τὸ μηδ' ἱερέα — παρακαλεῖν, habet quidem, quo commendetur, citra tamen probabilitatis fines sitam arbitror. Denique, quos *Scagerus* vult, Infinitivi καταθύειν, θυσιάζειν, παρακαλεῖν, etsi linguae legibus nullo modo repugnent, externi tamen pretii minus manifesto habent, quam nostri Conjunctivi.

LEHM.

Ead. l. 4. Ἐς κάλπιν) Mirari subit, cum hunc *Luciani* jocum lego, virorum quorundam, quos gravissimos esse decebat, stuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris *Mogolici*, religionem eadem ratione simiae divinatrici subjicientis, et Christianam veram illam esse, quam, serione an joco haud facile dixeris, quaerebat, mira sane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* serio narratam invenies ab *Angelino Gazaea* Iesuita, p. 94. qui se eam ex literis Indi-

cis *Antonii Figueredo* ex eadem societate anni 1611. hausisse ait. SOLAN. Quae in urnam conjici vult Lycinus; dicuntur *γραμματία*. ita enim legendum ex Edit. Fl. non solum hic, sed et infra, *γραμματίων*. Quod vulgatur *γραμματεία*, ex ambigua vocis *γραμματία*, ut in Fl. editum est, pronuntiatione ortum et haec rursus scriptura *γραμματία* e falsa accentuatione prodiit; cf. De Merc. Cond. c. 36. ubi quod vulgo falso accentuatum reperitur *γραμματίων*, a nobis vero *γραμματίων* scriptum, in Cod. W. *γραμματείων* legitur. Sic et in Toxar. capp. 13. 14. et 16. eadem literae amatoriae, (billets doux) quae De Merc. Cond. l. l. significantur, *γραμματία* vocantur in Edd. vett., sed e Mss. P. et L. in primo et tertio loco *Reitzius* magna cum inconstantia et imprudentia edidit *γραμματεία*, in medio vero *γραμματία*, neque recentt. dignati sunt sequi. Porro Diall. Merett. X, 2. et Rhet. Praec. c. 23. de eadem re vulgatum *γραμματίων*, non variantibus libris. Sed in Demonact. Vit. cap. 17. ubi *tabula inscripta ac publicata* indicatur, Codex quidem 3011. *γραμματείων* exhibet, reliqui vero libri omnes rectius edunt *γραμματίων*. Etenim vi sua propria ita differunt *γραμματείων* et *γραμματίων*, ut illud, *Suida* interprete, denotet τὸ συμβόλαιον, i. e. libellum judicalem, vel publicum quemcunque (vid. De Mort. Peregr. c. 16.) hoc vero τὸ μικρὸν γράμμα, scriptiunculam quamcunque; v. g. *epistolam amatoriam*, ut fere apud nostrum scriptorem (cf. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 486.) vel *schedulam literis nominibusve quibusdam inscriptam*, ut h. l. Quid de loco *Demosth. Encom.* c. 23. sq. statuendum sit, suo tempore videbimus. Nam et ibi pro vulgato *γραμματείων* in Ed. Fl. legitur *γραμματίων*. LEHM.

Ead. l. 6. Ἀμφιθαλῇ) Patrimum, ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλοντα, καὶ μηθενὸς ὠρφανισμένον. Sic hanc vocem, ex interprete *Aristophan.* ad *Aves*, interpretantur *Scal.* ad *Catull. Marci.* ad *Horat.* Morem tangunt interpretes *Theocriti*, *Eustath.* ad *Homer.* BOURD. Commode citat *Belinus* locum *Tibull.* Eleg. I, 3, 9. sqq.

Delia non usquam: quae me quam mitteret urbe,
Dicitur ante omnes consuluisse deos.

Illa sacras pueri sortes ter sustulit: illi

Retulit e triviis omina certa puer.

Et recte idem monet sortes illas Romanis dictas fuisse *Praenestinas*. Vid. *Cic.* de *Divin.* II, 41. LEHM.

Ead. l. 10. Καὶ οὐ κατὰ δὲ) Ac te indigna. BROD.

Pag. 81. l. 5. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἄξιῳ ἐντυχόντι) Obso-
poeus, cui sub initium bono et digno incideris. Benedictus, in

quod bonum et dignum incideris, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter ostendit vim vocis ἄξιω, cui pater adscripsit εὐώνῳ. Sed et mox perperam iidem κοτύλην verterunt sextarium vel sestarium, cum deberent heminam, ut adnotavit idem. GRON.

Pag. 82. l. 1. Εἰ) Cod. W. recte εἰ, quod in reliquis omissum, sensum perturbat. SOLAN.

Ead. l. 2. Ὡνησάς γε) Gratum mihi fecisti. BROD. Recite Brodaeus; modo pro gratum scripsisset, utile, commodum. Contra J. Seagerus, qui Class. Journ. Vol. XIII. p. 73. οὐδὲν addi vult, longe aberravit a vero sensu. Quodsi enim sic mentem Lycini cepit: nihil tibi profuisti, turpiter confudit ὀνάσαι et ὀνασθαι. Quem errorem vitasset, opinor, si additum in textu fuisset Objectum με, quod tamen, cave, ne adjiciendum putes. Ὡνησας enim, vel Objecto non addito, formula est solennis, quae facile Objectum externum intelligi patiatur. Sic Diall. Deor. XXVI, 1. Apollo ad Mercurium: Ὡνησας, δελξας τὰ γνωρίσματα, bene meruisti, (de me) monstratis signis. LEHM.

Ead. l. 9. Εἰ μὴ ἄρα) Duas illas voces ex conjectura supplevimus, quas et sensus postulat, et vox εἴη, ut omitteret, librario oscitanti ansam dedit. SOLAN. Ἄρα scilicet in hac structura minime ferri potest. Sed ut omnino felicissime verba Solanus emendavit, ita tamen vellem εἴη statuisset illud ipsum esse, quod Lucianus scripserit, εἰ μὴ, neque vero εἴη tantummodo ansam dedisse, ut εἰ μὴ adderetur. Pro εἴη itaque confidenter edidi εἰ μὴ, praesertim quum verbum Substantivum h. l. magis sit supervacaneum, quam necessarium. Cf. similem locum Char. c. 11. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα ἐν τούτῳ μόνον, ὅτι etc. LEHM.

Ead. l. 10. Ὡςπερ οἱ κάπηλοι) Conf. L. Bos (bene monente cl. Hemsterh.) ad Ep. 2. ad Corinth. p. 154. ubi καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ explicat ex Aeschyl. 7. Theb. καπηλεύειν μάχην, quod Ennius cauponari bellum dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, et auro magis, quam ferro ac virtute. Peculiariter de philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα, de malis et Sophistis, qui sapientiam et disciplinas quaestui habebant, et falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose mentiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς pro fraudulento apud Aristophan. aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus,

quod per nummos fit, opponiturque priscæ mercium permutationi: quare *καπηλική τέχνη* et *καπηλικόν* recte vertitur *nummularia* ap. *Aristot.* I. *Polit.* cap. 9. ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capit. sqq. videri potest. REITZ.

Ibid. *Κρασάμενοι γε*) *Aquam immiscentes.* BROD. In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant venteres: quod illud diluant, mangonizent, et falsa mensura vendant. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 244. SOLAN.

Pag. 83. l. 3. Ἄρα ταῦτα) Ἄρα ταῦτα Edd. Lege ταῦτά. GUYET. Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἄρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι. πρόδηλον, ὧ ἑταῖρε. ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα περινοστών, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἀπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praceptor tuus num haec quotidie dicit vobis, et de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. An non vero etiamnum, ut par est, apud ipsum instar Ulyssis circumeundo, et oberrando perduras, si eadem loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse? Sed nihil certius juxta et manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, legendum ταῦτά π. ὧ. λ. ὁ. Patet ex re ipsa, et sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem semper, an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illud esse πρόδηλον: scilicet alia identidem proponi, cum multa sint excutienda, et discipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam si eadem semper proponerentur, sufficeret vel semel audivisse. Res per se plana est. Immo jam video non aliter haberi in editione Flor. JENS. Secuti sumus L. et Cod. Fl. quem *Jensius* inspexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca Bodlejana asservatur. In Oxoniensi enim illo manifeste ταῦτα, ut et in reliqq. edd. legitur. SOLAN.*

Ead. l. 4. Πολλὰ γάρ ἐστι etc.] Haec verba sic mutanda censuit *Schmiederus*: — — πολλὰ γάρ ἐστι. EPM. Πρόδηλον, ὧ ἑταῖρε. ATK. Ἡ οὐκ ἂν etc. At, si mutanda haec vere sint, nescio, quidni potius sic videantur: EPM. πολλὰ γάρ ἐστι. ATK. Πρόδηλον, ὧ ἑταῖρε. ἢ οὐκ ἂν etc. Nam, si quid omnino recte sentio, compellatio, ὧ ἑταῖρε, nunc omnium minime in Hermotimum, valide ab amico adversario ad incitas redactum, cadere poterat. Verum, ut statim rem ipsam tangam, nihil prorsus in hac sermonis forma mutandum est. Ipse Lycinus sibi h. l. nomine Hermotimi respondet, persuasissimum habens, neque illum aliter respondere posse. Hermotimus autem, quum deinde ad eandem

quaestionem eodem modo respondeat, non poterat, credo, idem de eadem re bis declarare. Dissectus Lycini sermo mihi quidem idem depravatus videbitur. Neque *Jacobsii* sententiam omnino probo, qui voci πολλά praemitti vult ὅτι, ut arctius sit hujus enuntiationis cum πρόδηλον vinculum. Nam abruptae, vel potius, separatae enuntiationes: πολλά γάρ ἐστι, πρόδηλον, (int. τοῦτό ἐστιν,) ὃ ἐταῖρος, magis mihi in hujus vividioris loci ingenium convenire videntur, quam arctissime connexae. LEHM.

Ead. l. 5. Εἰκοσὶν ἔτη) In omnibus antea legebatur εἰκὸς ἔτι, nec quisquam praeter *Vorstium* exstitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini sui Codicis pro εἰκὸς adscripserat εἰκῇ. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero, qui meminissem *Hermotimum* XX annos perpetuos magistro Stoico operam dedisse, (c. 2. et 77.) eundem etiam numerum annorum ex *Ulyssis*, cui comparatur, militia et erroribus colligi non ignorans, meam emendationem in textum recipere minime dubitavi; praesertim cum levissima interpolatione Codicum scripturam repraesentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta sic liquido restituere daretur! Verum non semper sic patet ad emendationem via. Cui enim hic in mentem XX illi anni venissent, nisi alibi in eodem libello de iis legisset? Non semper itaque inertiae Enarratorum, Editorumve imputandum est, quod corrupta apud veteres scriptores verba edantur. Sunt enim absque Codicum ope quaedam insanabilia. Tum demum merito culpandi sunt, cum prava et corrupta pro sanis et tradunt et enarrant. SOLAN. Εἰκὸς ἔτι) Εἰκοσὶν ἔτη *Solanus* jussit reponi, pro absurda scilicet vulgata; ex c. 2. et 77. hujus Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio est adeo manifestata, et mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque Editione est suffulta, et *Gesneri* versio sensum ex vulgata elicit satis planum, non ausim ipsum contextum mutare, etsi *Solani* emendationem valde probo. REITZ. Scita quidem est versio *Gesneri*, sed necessitate expressa, ita scilicet comparata, quasi in textu legatur: ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἦν παραμεῖναι σε αὐτῷ etc. Neque adeo haec nobis norma esse potest textus constituendi. Ergo quam egregiam *Solani* emendationem probarunt *Reitzius* et *Schmiederus*, eam nec haesitantes iidem recipere debebant. Quod equidem nunc tanto lubentius feci, quum etiam *Bclinus* et *Wielandius* illam *Solani* lectionem in interpretationibus suis secuti sint. Sic illud κατὰ τὸν Ὀδυσσεῆα, quod alias nescio an nimis vagum foret, certam accipit ac destinatam vim, salsamque simul vicennii

illius philosophici, ab Hermotimo jam consumti, notationem. LEHM.

Ead. l. 6. Περινοστών) Vid. *Demon.* p. 598, 2. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γένματος) Pro ἐκ τοῦ πρ. γ. quod frustra negasse alios. in verbis *Epist. ad Rom.* I, 20. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ἐκ dicendum fuisse volunt, satis multis probat *Jac. Elsner.* ad *Novi foederis* libros T. 2. pag. 6., quem ideo saepius ad partes voco, quia et is *Lucianum* plurimum ad partes vocat. REITZ.

Ead. l. 12. Ὡστε) Scribo ὥστε μηδὲν, ὃ — καὶ ἄλλως. VORST. Et hic locus corruptus; sed medicinam ei ego facere non possum. Alii viderint. SOLAN.

Ead. l. 13. Μεθύων περιήεις) Acute. Alias ebrii fiunt, qui totum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiam exhauseris, ut ebrius oberrabis, GESN. Recte *Gesnerus* auctoris mentem et cepit et reddidit. Neque adeo justae sunt *Vorstii* et *Solani* suspiciones. Unum forte καὶ, quod pro καὶ conjecit *Vorstius*, probabit, si quis strictae legi inhaereat. Verum in promptu sunt particulae ἂν etiam in Indicativis omissae exempla. Supra c. 39. ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἀδελφον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις, ὃ τὰ τοῦ θεοῦ ὑφηγημένος. *Prom. s. Cauc.* c. 18. ὅπου γε, εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς ἡδίκουν. Ἄλλως autem περιιέναι maxime convenit in ebrium, temere, huc illuc oberrantem, nec pedibus, nec oculis, nec consiliis rationibusque bene fixis. Vid. ad *Piscat.* c. 20. LEHM.

Ibid. Ἐν τῷ πνυμένῃ) Ex *Hesiod.* BOURD.

Pag. 84. l. 5. Ὡστερ φασὶν ἐν Δελφοῖς) Dico ad *Paus.* BOURD.

Ibid. Ἐν Δελφοῖς) Delphos tellus a principio vaticinari solita fuit, quae paullo post *Daphnem* constituit, a qua *Themis* eandem facultatem adepta est, a *Themide* autem *Apollo* dono accepit: qua de re *Pausan.* in *Phociciis.* COGN.

Ibid. Τοῦ ἱεροῦ νάματος) *Fontis Cresphontis.* BROD.

Ead. l. 8. Τῶδς) N. L. SOLAN.

Ead. l. 12. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρόσ. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων etc.) καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσγει δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων etc. Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens. MARCIL. *Hermotimus*, quo probaret, sufficere, si quis unam sectam experiretur, ad iudicandum de caeteris omnibus, usus fuerat similitudine ementis vinum, qui si unum pocillum biberit, iudicare possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset depromptus. Atqui negat *Lucianus* rem hanc ita

sese habere, cum non sicut in uno dolio vinum sibi per totum dolium simile est, ita omnes sectae inter se sint ejusdem generis. Quo autem clarius id ostendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κυάμοι. εἴτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἴτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὐπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἄρα σὺν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς etc. *Dolium quidem et caupo retineantur, atque insit non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; triticum desuper, postea fabae, dein hordeum, et sub his lentes, mox cicer, praeter varia alia semina. Jam si tu semina emere velis, et institor, accepto tritico, tibi specimen inspiciendum in manus indiderit: possesne tu, illud intuitus, dicere an cicer mundum, an lentes maceratu faciles etc. Marcilius hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluisse πρὸςεἰ. Tu vero adeas, accedas, emere volens. Sed nulla emendatione opus. Satis sana est et structura, et sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod autem Noster ait, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, id recte interpret, praeterea varia alia, semina scilicet. Ita enim πρὸς simpliciter pro insuper in extremo periodi fine ponitur. Demosthenes I. contra Philippum, Τάλαντα ἐννεμήκοντα καὶ μικρόν τι πρὸς. Aeschylus in Prometheus v. 73.*

Ἡ μὴν κελεύσω, κἀπιθωῶξω γε πρὸς.

Persequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, cognosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum quocum eam compararat Hermotimus, eandem specimini similem esse ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἑτεροῖόν τι ὥφθη, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρόν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita (αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι) pendet ab sequentibus, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, cum haec verba seorsum sint consideranda, et separatim sensum habeant: nimium tamen illa separavit interpret; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet, omnem orationem pendere ab ὥφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero alius esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisit vitiosum, duorum obolorum esse jacturam, (κονδύλην tantum intelligit, ut patet ex*

seqq.) *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti*, (p. 530. E. adde p. 549.) *non parvum esse malum, scilicet ὥφθη*. Quin et verba illa οὐ μικρὸν εἶναι κακὸν sunt tanquam nominativus posita, referenda itidem ad ὥφθη. ut sit, αὐτὸν δὲ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολεῖσθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακὸν ὥφθη, *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est*. JENS. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς) Ita Noster supra Catapl. c. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit Solanus. REITZ. Non dubius est iste Praepositionis usus, et h. l. paene necessario tale quid requirebatur, ubi praecesserant ὑπεράνω, μετὰ τοῦτο, εἴτα, ὑπὸ ταύταις, et rursus εἴτα. In qua autem maxime offendisse puto Marcilium, structurae verborum: εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλῃς τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελῶν — ἀνέδωκέ σοι etc. insolentia, neque haec exemplis apud Nostrum quidem caret. Simillimum est Pro Merc. Cond. c. 9. δέδοικα μὴ — προσλαβὼν, κατὰ εὐρίσκωμαι, ubi vid. Adnot. Ergo gratus quidem fuit casus, sed nil nisi casus isque temerarius, quod Codex 2954. Marcilii (non Jensi, ut scribit Belinus) conjecturam: καὶ ἄλλα ποικίλα. Πρὸς-ει δὴ σὺ etc. confirmare quodammodo visus est. Neque adeo Schmiederus hanc violentam textus mutationem arripere debebat. LEHM.

Ead. l. 13. Πρὸς) Sic Graeci solent. Demosth. 116. C. et Noster Catapl. c. 8. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἀφελῶν) Ὁ κάπηλος. GUYET.

Pag. 85. l. 2. Εὐτακῆς) Facile macerantur. Οὐ διάκενοι, inanes non sunt. BROD.

Ead. l. 5. Ἀφ' ἐνός) Vid. supra Pro Merc. Cond. c. 11. ubi id illustravimus. Sic quoque infra occurrit Conviv. c. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἐνός ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος — μαρτυρεῖτε τὸν Κλεάνθην etc. SOLAN.

Ead. l. 6. Τοῦ πρώτου) Intellige γέυματος. BROD.

Ibid. Μάθοι) Legendum μάθοις, et ita interpretati jam sunt viri docti. GERN. Μάθοι ἂν etiam legi in Flor. Edit. notat Solanus. Sed quid tum? Legitur et in caeteris. Nec quisquam dubitet, quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepissem. REITZ. B. 3. vere edidit μάθοις, et hinc nisi fallor, Seyb. Non dubito sequi, licet etiam μάθοι ἂν (int. τις ex antec.) quodammodo, quamquam aegre, defendi posse videatur. LEHM.

Ibid. Ὁποῖά ἐστιν) Indicativus ille, pro quo Latini alique populi amant subjunctivum, adeo est frequens et usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem,

eundem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat *Jensii Lectt. Lucian.* a p. 27. ad 35. et quos frater G. O. *Reitzius* adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo *Ael. V. H. 2, 36.* ἤρω-της, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris, ἔροι legendum, quia cap. proximo dixerat, ἤρετο, τί πράττοι. Sed nihil opus est. Conf. mox c. 63. οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; et *Nostrum* infra c. 81. f. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ. Et sexcenties alibi. REITZ.

Ead. l. 10. Ἐν δυοῖσιν) Dubitavi aliquamdiu, num sic, aut ἐνὸς ἢ ὁ. legendum esset; sed video et *Isocratem* sic ferme locutum, p. m. 85, 1. ὅλλοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν et *Demosth.* 148, 1. ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουσιν ἄν. SOLAN.

Ead. l. 11. Ὡς καὶ αὐτὸς — ἐφησθα) Vel ita dedisse videtur *Lucianus*, σὺ καὶ αὐτὸς ἐφησθα οὐ μικρὸν εἶναι κακόν· vel ita, ὥς κ. α. ξ. οὐ μ. ἐστι κακόν. Illud enim ὥφθη huc revocare, cum alia jam constructio intercesserit, videbatur duriusculum. GESN. Non dubitavi, cum *Solano* illud ὥς, quod Edd. habebant, praeunte Cod. P. ejicere; nam sic sensus fit planus: si enim ὥς retineas: illud sequens εἶναι in ἔσται vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι οὐ μικρὸν κακόν, habuimus etiam supra c. 2. REITZ. Retinuisse tamen ὥς deprehenditur *Reitzius*. Sed *Schmiederus* recte omisit, Codicem P. secutus. Pro εἶναι *Seagerus* Vol. XIII, pag. 73. mallet εἴη ἄν, servata tum particula ὥς. Sed prior ratio haud dubie praestat. LEMM.

Ibid. Ἐν ἀρχῇ) In hujus Dialogi initio. BROD.

Pag. 86. l. 4. Κατὰ τὴν παροιμίαν) Sic illa, ἄλλην μὲν ξαντλοῦμεν, ἢ δὲ ἐπιθόβει· consule paroemiographos. In Anglic. Cod. dramata paginae 315. omnino corrupta. BOURD.

Ead. l. 5. Ὁ τῶν Δαναῖδων πλῆθος) *Erasmus* in proverbio, *Danaïdum dolium.* BROD. Δαναῖδων) Apud alios scribitur alio accentu, Δαναῖδων. In *Par.* erat vitiose Δαναῖδων duplici accentu. At nos scripturam Edd. J. Ald. B. 2. et S. etc. expressimus, quae circumflexum agnoscunt, recte quidem, si ab recto Δαναῖδης formetur; quod tum communis generis credendum: id quod tamen vix mihi persuadeo; sed rectius cum *Suida* Δαναῖδων scribendum existimo a nominativo Δαναῖς, ut ἐλπίς, ἐλπίδων, λαμπάς, λαμπάδων. Interim constantem vett. Edd. lectionem expressisse mihi fraudi non erit. REITZ. Graviter tamen propterea in *Reitzium* animadvertit Censor ejus in *Novv. Actt. Erudd.* a. 1745. pag. 257.

tam manifesta peccata affirmans vel tacite editori esse corrigenda. Correxuit itaque *Schmiederus*. Cf. *Timon*. c. 18. ibique *Hemsterh.* Tom. I. p. 410. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 12. *Ἀναπαιών*) Confer supra c. 6. fin. Et infra Qu. Hist. Conser. c. 7. SOLAN.

Ibid. *Ἀποξέωας*) Vid. Dial. omnium primum c. 2. ait *Solanus*. At cum ibi legatur *ἀποξέωας ἂν τὸν κηρὸν*, nihil aliud credo, indicare voluit, quam *ἀποξέω* et *ἀποξέωω* utrovis modo dici. REITZ.

Pag. 87. l. 1. *Ἀποθάνοις*) Ferri sic potest; sed *Lucianus*, ni fallor, scripserat, *ἀποθάνοι ὁ προγεγεγκάμενος*. SOLAN. De hoc *Solani* iudicio satis certo equidem judicare non possum, quippe dubius, ubinam tandem offenderit, utrum in persona secunda, an in Media forma. Nam illa quidem ferri facile potest, non solum per se, de quo nemo dubitet, sed nunc quoque, ubi tertia persona *τις* praecessit. Nam non desunt exempla transeuntis orationis in universali sententia a voce *τις* ad secundam personam, ut supra c. 23. in *Lycini* verbis, et vice versa a secunda persona ad vocem *τις* cap. 4. ubi *Lycinus*: *εἰ μὴδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε — εἰ καὶ μὴ — βαδίσῃς τις* etc. De Plurali vocem *τις* sequente egit *Abresch*. *Dilucc.* *Thuc.* p. 240. et exempla e *Xenophontis* scriptis collecta habet *Sturz.* *Lex. Xenoph.* Tom. IV. p. 298. §. 17. Non autem ferri potest Media haec Optativi forma, quum verbi *θνήσκειν* et *ἀποθνήσκειν* Optativus Aoristi semper sonet *ἀποθάνοιμι*, nunquam, quod sciam, *ἀποθανοίμην*. Hanc igitur ob causam corrigenda sane erat vox vulgata, minime vero sic, ut coniecit *Solanus*, quamquam haec ratio simplex et facilis esse videatur. Nam articulus ὁ hoc quidem loco longe alienissimus est. Corrigendum potius *ἀποθάνοις*, in quo haud scio, an veram *Luciani* manum agnoveris. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 6. *Ἐν ἀρχῇ*) Vid. supra hoc Dial. c. 1. SOLAN.

Ibid. *Ὁ μὲν βίος βραχύς*) *Virgil.* X. *Aen.*

— breve et irreparabile tempus

Omnibus est vitae. —

Horat. Od. 4. l. 1. *Juvenal.* Sat. 9. COGN.

Pag. 88. l. 1. *Ὀλὸθ' οὖν ὃ δράσεις;*) *Doct. Abresch.* legit *δράσον*, in animadv. ad *Aeschyl.* T. I. p. 510. ut sit per hyperbaton, pro *δράσον οὖν, ὃ ὀλὸθα*, ut in *Tox.* c. 62. *ἀλλ' ὀλὸθα ὃ δράσομεν*. Et ex *Eurip.* *Iph. Taur.* 1203. *ὀλὸθα νῦν ἃ μοι γενέσθω*, aliisque id probat; nec displicet, quia interrogatio hic in *Luciano* minus apta. REITZ. Reclamat locus *Diall. Mortt.* XIII, 6. ubi vide, quae adnotata sunt. Tom. II. p. 574. ΛΕΗΜ.

Ead. l. 7. Καὶ μὴ εὖ εἰδέναι) Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. MARCIL.
Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χοῆ etc.) Hermotimus denique vix quid-
 quam amplius dicere habens, quo Lucianum male de expe-
 riundis sectis omnibus disserentem coarguat, pueriliter ait,
 eum id prae invidia facere, videntem, quantos jam in disci-
 plinis philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu,*
respondet, nil morare me, tanquam insanientem, tuque iter
tuum confice, et, quod videatur, agito. 'Ἄλλ' οὐκ ἔα's, subjicit
 Hermotimus, σὺ βλαῖος ὦν αἰρεῖσθαί τι, ἣν μὴ πειραθῶ ἀπάν-
 των, *At tu, violente, non sinis me quidpiam eligere, nisi cum*
per omnia iverim. Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χοῆ, ὥς οὐκ
 ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι. Culpatur Benedictus, quod haec ultima
 non bene verterit, *Atqui me nunquam aliud dicturum, probe*
scias oportet. Quidni bene Benedictus verterit, non video.
 Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non sinis quidpiam*
arripere, nisi ubi omnia perquisierim. Respondet ille: *Atqui*
probe scias oportet, me nunquam aliud dicturum, me nunquam
aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis conve-
 nienter Graeca haec efferrī possint, *la gy moet weten, dat ik*
noit anders sou seggen. Sic c. 75. Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴποιεν etc.
 Non ultro id dicerent. c. 77. Οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκείνο ὀρθῶς εἴποις,
 Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris. Sed statim non
 bene Benedictus haec tractavit (ἔστ' ἂν μὴ ἑτερός σοι λόγος συμ-
 μαχήσας, ἀφέληται τῆς βλας, ἥδη ἀγόμενον) vertens, Nisi dum
 altera pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferat a vio-
 lentia; cum debuerit, Donec nulla alia oratio tibi succurrens,
 ex vi te, qui jam raperis, duceris, eripiat, vindicet. JENS.

Ibid. (Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι) Obsopoeus, ut ne quid
interim dicam aliud. Benedictus, me nunquam aliud dicturum.
 Immo, ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alie-*
num. GRON.

Ead. l. 8. Ἀναίτιον — αἰτιασθαι) Homer. II. N. BROD.
Homer. II. A, 653. SOLAN.

Ibid. Δοκεῖς μοι — αὐτὸν — ἀγόμενον) An sic scriben-
dum et distinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιασθαι, αὐτὸς ἔστ'
ἂν μὴ ἑτερός σ. λ. σ. α. τ. βλας, ἥδη ἀγόμενος. Nam violentiae
 certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet,
 obnoxius eris. GUYET.

Ead. l. 9. Αὐτὸν) Salebrosus hic locus; nec, quid de-
cernam, in promptu est. Aut dormitabat, cum haec scribe-
ret Lucianus, aut oscitabant, quī descripserunt, librarii. Ut
enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν nemo, credo, sen-
sus eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum
fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex

litura, quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. SOLAN. *Ἀλτῖᾶσθαι αὐτῶς* corrigit Th. M. Et marg. B. 2. REITZ. Spero, qui interpretationem nostram hic cum Graecis contulerit, illum nihil absurdi amplius in iis deprehensurum. Sed clariora erunt Graeca, si primo observes, αὐτὸν jungendum cum ἀγόμενον, deinde, si post *Ἀλτῖᾶσθαι* incidas: Latina autem illustriora erunt, si in verbis, a vi ME liberet, Me illud vel omittas simpliciter, vel in illum mutes. Nam de se quidem loquitur, quo respectu me mihi in mentem venit, sed loquitur in tertia persona. GESN. Haec quidem rectissime habent. Quod autem idem Gesnerus in versione ita interpretatur: *donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet*, mentem Luciani pervertit manifeste. Nam ratio illa non Hermotimo, sed ipsi Luciano, dici debebat succenturiata. Unde Wielandius pro σοι legi voluit μοι, sensum quidem rectum, iudicium vero minus subtractum, secutus. Neque enim ullo modo verba vulgata mutanda sunt. Imo vero σοι unice tenendum, modo ne cum συμμαχήσας conjungas, sed cum sequentibus ἀφέληται τῆς βίας. Dativum autem cape pro Genitivo, ita, ut cogites τῆς βίας σου, et omnem jam sententiam sic redde: *donec alia ratio, mecum faciens, a tua vi me liberet*. Eadem prope ratione dictum πᾶσαν ἀποκλείει μοι (non μου, sicut in C.) τὴν θάλατταν. Quod autem pro αὐτὸν Wielandius scribendum censet αὐτὸν, non perspexit vim vocis αὐτὸν, quam Gesnerus bene reddidit: qui ipse — auferatur. Tantum abest, hoc vult Lycinus, ut vim tibi inferam, ut ipse contra a te vim patiar, a qua per aliam rationem jam necesse est me liberem. LEHM.

Ead. l. 14. Αὐτῶ) Τῷ λόγῳ sc. GUYET.

Pag. 89. l. 6. Τῷ τοιούτῳ) Τῷ κριτικῷ. GUYET.

Ibid. Καὶ προθέμενον) Supplendum τὸ δεῖ. GUYET. Fatue Benedictus et inde haec editio, omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt et cunctatur. Recte Obsopoeus, omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem et tardantem etc. GRON. Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἰεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: omnibusque in medio positis eligendum eum, qui differt et cunctatur, saepe contemplando. Sed Lucianum non assecutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, et cunctantem, saepe considerantem. Vult enim, non temerariam et inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσιν. VITRING.

Ead. l. 9. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας) Areopagitae in tenebris judicabant. GUYET.

Ead. l. 14. 'Επὶ πάντων ἔλθειν) Ubi Lucianus dixisset, Hermotimum suum tum denique certo et liquido philosophari posse, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habita; respondet Hermotimus, *Μετὰ τὸν βίον φής· ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὥς ἐπὶ πάντων ἔλθειν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρῖναι* (κρῖναι), *καὶ κρῖναντα ἐλέσθαι, καὶ ἐλόμενον φιλοσοφῆσαι. Post vitam dicis. Ex his enim sequitur, nullius hominis vitam satis longam esse; ut omnia perlustret, et accurate singula perspiciat, perspectaque judicet, judicata eligat, delectuque habito philosophetur.* Saepe supra et infra in hoc libello utitur auctor formula illa loquendi, *per omnes ire, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἔλθειν* in hoc tamen loco mirifice mutat, si modo ipse mutationis sit auctor. Certe pag. seq. καὶ ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, etiamsi per omnes iverimus, experimentum capientes. Cap. 68. δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἶσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείους αὐτῶν ἔλθειν, oportebit igitur te, si Stoicorum optimum cogniturus sis, si non per omnes, per plurimos saltem istorum ire. Supra c. 45. ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιζόμεθα· c. 42. δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἔλθόντα ἰδεῖν· c. 41. ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς. JENS. Πάντα) Emendationem Jensii secutus essem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impressis legitur, nisi in M. et L. πάντα invenissem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem ἐπὶ πάντων sine ἔλθειν. SOLAN. Sed quoniam ibi sine ἔλθειν, nihil huc facit illud ἐπὶ πάντων. Legendum aut ἐπὶ πάντας, aut, ab Codicum assensum, potius ἐπὶ πάντα, i. e. τὰ λεγόμενα. LEHM.

Ead. l. 15. 'Ακριβῶς ἐπὶ δεῖν) Restituo ἐπιδεῖν. BROD.

Pag. 90. l. 1. Γὰρ) Ita, uti conjeceram, M. P. et L. pro καὶ, quod in aliis omnibus erat. SOLAN.

Ead. l. 4. "Ετι μοι δοκοῦμεν) Παρέλκον illud μοι. GUYET. Imo haec observatio παρέλκει. LEHM.

Ead. l. 6. Οἱ ἀλιεύοντες) Videtur ad fabul. Aesop. alludere. VONST.

Ead. l. 13. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδύνας) Hoc Obsopoeus verterat, proinde ego te rursum extricare conabor. Longe aliter Benedictus: Ergo da operam, ut effugias. Utrumque verba haec significare possunt, si sola spectentur; verum nexus sequentium satis ostendit, posteriore modo accipienda esse. REITZ. Medium est πειρῶ de Activo ne cogitari quidem potest, nisi ab eo, qui discrimen inter πειρᾶν et πειράσθαι,

quod diligenter observavit scriptor noster, plane ignoret. Cf. *πεισῶ ἀληθεύειν* supra c. 36. LEHM.

Ibid. *Σὺν θεῷ*) Verba haec *σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα νεῖν*, *Obsopoeus* reddiderat, neque enim mihi dubium est, peritia natandite praeexcellere. Melius *Benedict.* iuvante enim Deo natate scis. Posterius verum esse, si probatione indiget, adi *Aristophan.* *Plut.* 114. Et *Kusterum*, idem ex *Eurip.* adstruentem. REITZ.

Pag. 91. l. 12. 'Ο δὲ πέντε) M. et Fl. Ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 93. l. 10. 'Ιδιώτην τινὰ βίον) *Jens.* aliud agens in *Lectt. Luc.* p. 90. fatetur quidem, *Benedictum* non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, cum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*: aliaque exempla adfert, ubi *ιδιώτης* exponatur per *ἄμωσος*. Et adpositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut *στρατιώτης βίος, τέχνη βάνωσος* etc. Confer infra cap. 81. REITZ.

Ead. l. 11. Τοῦ φιλοσοφεῖν ATK.) Expunge ATK. quod quidem post verba haec εἰτε καὶ μὴ substituendum est hoc pacto: εἰτε καὶ μὴ. ATK. BROD. Delenda nota personae ATK. MARC.

Ibid. Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φης ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι) *Obsopoeus*, illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse. At *Benedictus*, illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiae incumbere, et hujus nasuta commutatione vocum, et utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre, illud quidem colligitur ex iis, quae tu dicis, non posse philosophari. Nam ξυμβαίνειν hic ponitur, ut supra, *μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέταρα ξυμβαίνειν λέγων*, nempe ἐκ δυοῖν δυάδων συντεθεισῶν. GNON. Interpres, Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse. At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significari volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumptum ab arithmetiis, atque ita etiam h. l. Veritas igitur verba: Hoc quidem sequitur ex iis, quae dicis. VITRING. Haec verba perperam in vulg. et M. Luciano tribuuntur: quod et *Marcil.* viderat, et Ed. J. confirmat. SOLAN.

Ibid. 'Ὁν φης ἀδύνατον) An ἐξ ὧν; GUYET.

Pag. 94. l. 2. 'Υπερήμερον) Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud *Longini* s. 14. ubi ὑπερήμερόν τι τοῦ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγγασθαι recte interpretatus est ex *Cicerone Tollius*, dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est. GESN.

Ead. 1. 3. *Τελευτών*) Sic supra c. 46. Hic rursus Edd. *J. A.* 1. *H. Par. S.* quas consului, *τελευτών* adverbii more, non *τελευτών*, ut *Bud.* in Comment. REITZ. Sed *B.* 3. recte edidit *τελευτών*, et jure suo *Bipp.*, *Seyb.* et *Schm.* a *Reitziana* scriptura recesserunt. Vid. Varr. Lectt. ad c. 46. et ad De Merc. Cond. c. 42. LEHM.

Ead. 1. 5. *Εἴτε καὶ μή. σὺ δὲ πῶς*) Excidit nota personae, *Εἴτε καὶ μή. ATK.* *σὺ δὲ πῶς. MARCIL.* W. P. et Ed. *J.* agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. SOLAN.

Ead. 1. 8. *Ὅτι εὔρη.*) Lege *ὅτι. GUYET.* Hoc ita verum est, ut lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita ediderassem; licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. REITZ. In Basileensi saltem tertia *ὅτι* legitur, intervallo quidem parvo relicto inter *ὅ* et *τι*, sed commate tamen solito omisso. Sed vel sine ulla libri ullius auctoritate rescribendum erat *ὅτι*, sensu ita flagitante. *Τάληθές* enim Subjectum est in *εὔρηται*, neque vero omnino, quodcunque ab antiquioribus philosophis forte inventum videatur. LEHM.

Ibid. *Τί εὔρηται*) *Τί εὔρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμολογῶμαι, καὶ τοὶ πόσα ἄλλα etc.* Excidere nomina personarum, videlicet: *τί εὔρηται πρὸς αὐτῶν; EPM.* *Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμολογῶμαι. ATK.* *Καὶ τοὶ πόσα ἄλλα. MARCIL.* Conjectura *Marcilii* ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in Edd. personas, maxime, cum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte aliqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero *Marcilii* conjecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis designans Hermotimi personam, eamque sequi lectionem decrevissem, necessario et proximum *ATK.* ex *Marcilio* recipiendum erat, etsi Codex ibi non addiceret; nam si hanc omissem, nova confusio orta foret. REITZ.

Ead. 1. 9. *EPM.* *Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὁμολογῶμαι. ATK.) Ἐμ.* agnoscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed *ATK.* idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario postulanti reddimus. SOLAN.

Pag. 95. l. 13. *Καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὄρα]* Haec verba facile falso capi possunt ab eo, qui *πρὸς τοῦτο* cum *ὄρα* conjungat, et reddat *ad hoc*, i. e. *insuper, praeterea.* Quod quidem accidere non potest ei, qui sciat teneatque, vim istam exprimi formula *πρὸς τούτῳ*, vel *τούτοις.* Verum etiam calidiori, si minus sit attentus, idem accidere potest, quum vulgo in Edd. post *τοῦτο* nulla prorsus distinctio reperiatur,

qua indicetur πρὸς τοῦτο non ad ὅρα, sed ad verba ὅσον δεῖ τοῦ χρόνου, referendum esse, vertendumque: *ad hoc* (negotium). Itaque commate ego suo loco posito errori isti occurrī, versionemque Latinam: *Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore*, ad hanc rationem castigavi. LEHM.

Ead. l. 16. (Ἐν τούτῳ ἐστίν) Intellige ὁ χρόνος. GUYET.

Ead. l. 19. Καὶ ὑπάρχειν) Non poterat hic abesse conjunctio, alioqui lubens cum W. eam omissem, quia καὶ jam nimis frequenter est repetitum: nam qui paullo supra, a verbis καὶ διαγνῶναι incipiens numerare velit usque ad καὶ τέτηνν, inveniet vicies positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra jam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per *et*, *ac*, *que*, *atque*, *nec non*, *etiam*, *quoque*, *tum*, *cum* etc. dum Graeci καὶ et τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὲν, ἢ δὲ interdum pro iis adhibeant. REITZ. Mireris has Reitzii rationes. Verum praetermisit etiam idem unum καὶ, non solum numerando, sed etiam edendo; illud scilicet, quod post σοι in omnibus Edd. vett. insertum reperitur; quodque fateor facilius abesse potuisse, quam cetera viginti. Unde prope abest, ut suspicio mihi oriatur, non illud καὶ, quod ante ὑπάρχειν, sed hoc, quod ante κατὰ positum est, in Cod. Witt. omissum esse. Reitzium nimis securi secuti sunt recentt. Editores. LEHM.

Pag. 96. l. 3. (Ἡεῖς) Retinui vulgatam, etsi ἄγεις, quod Cod. P. habet, non malum. Interdum enim ἄγω ita absolute usurpatur, pro venio, i. e. quasi ἄγω με, adduco me, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν et προσάγειν sine accusativo Arrian. Exp. Alex. I, 1. ὥστε Ἀλέξανδρον — ἐπάγοντα οὐκέτι ἐδέξαντο. Ib. c. 2. p. 6. f. ed. Gron. προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ σύμπεφευγότες ἦσαν. Id. L. 2. c. 3. p. 63. προσάγοντα δὲ κώμη τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρθένω ὑδρευομένη. REITZ.

Ead. l. 5. Τῆς δυνὸς ἔλκεσθαι) Erasmus in proverbio, *naribus trahere*. BROD. Cf. Diall. Deor. VI, 3. Alia, eaque haud pauca, loca Index suppedabit. LEHM.

Ibid. Θαλλῶ) Vid. Athen. 25. A. B. et Casaub. qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura et Philostr. pag. 587. τοῦτω ἀμφοτέρω μὲν οἶνον προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστῳ ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ θαλλῷ ἄγοντες. SOLAN. Junz. non hic modo θαλλῷ, uno λ, sed et supra Reviv. c. 46. quod quidem eodem redit; verum plurimum Edd. consensum sequimur. REITZ.

Ead. 1. 6. Τῷ ἐπιτραπέζῳ) Hoc est, τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς τῷ δακτύλῳ ὀχετηγούντι αὐτὸ φιλεῖ ἔπεσθαι, ὅς τῃς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρέμεϊν μὴ πεφυκός. Caetera usque ad pag. 317. crebrae sunt repetitiones comparationum, quae passim alibi. BOUND.

Ibid. Ἐπιτραπέζῳ ὕδατι) Aquae super mensam injectae vel effusae. BOUND.

Ead. 1. 8. Καλάμῳ τιμῇ) Homo inconstans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII, 24. ubi *Elser.* et hoc *Luciani* adducit. REITZ.

Pag. 97. 1. 14. Τὸ δὲ πολὺ] Sic haec conjuncta leguntur in B. 1. et 3. In aliis, et in *Reitziana* quoque, et recentt., commate post δὲ posito separata: τὸ δὲ, πολὺ πορρωτέρω. Unde error natus, τὸ δὲ absolute positum esse, et πολὺ referendum ad Comparativum. Quapropter jam *Seagerus* in *Class. Journ.* Vol. XIII. p. 73., quum illud τὸ δὲ concoquere non posset, medicinam loco, non suo stomacho, quae sivit, eoque tandem devenit, ut legere cuperet, τὸ δ' ἐναντίον, πολὺ etc. Tantum turbarum prava interpunctio excitare potuit! Conjunge, quaeso, τὸ πολὺ, et redde: maxima ex parte: et omnia, spero, sana erunt. LEHM.

Pag. 98. 1. 1. Γάρ τι λυπ.) An γάρ τοι; GUYET. Inter γὰρ et λυπηρόν inserebatur τι, quod duce M. delevimus. SOLAN. Immerito ejectum τι a *Solano*, *Reitzio*, et recentt. Editt., negligenter omissum in Cod. M., perperam tentatum a *Guyeto*, qui γάρ τοι legi, et a *Seagero* in *Class. Journ.* 1. 1. qui admodum insulse corrigi vult: πάνν γάρ τι λυπηρόν τε καὶ etc. Ignorarunt nempe hi omnes, vel neglexerunt vim formulae πάνν τι, quae sic significat quovis modo, ut πᾶς τις, quilibet est. Hanc vere Atticam phrasin, si quis ignoret, discet e *Sturz. Lex. Xenoph. Tom. III. p. 406.* Elegantia itaque non privasse, sed ornasse videbor *Lucianum*, quum restituerō illud τι, in quo omnes Edd. vet. consentiunt. LEHM.

Ead. 1. 7. Ἐπιγνώμων) Hujus vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. *Suid.* SOLAN.

Pag. 99. 1. 1. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.) Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. GUYET.

Ibid. Τοῖς) Ex P. et L. In reliquis enim ταῖς. SOLAN.

Ead. 1. 8. Ὅμως) Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. SOLAN. At *Obsopoei* versio exprimebat illud tamen. REITZ.

Ibid. Εἴ τις οἴοιτο etc.] Hac ipsa argumentatione ab eo, quod altaria sunt, ad id, quod dii sint, utitur Timo-

cles Stoicus in optima forma in Jov. Trag. c. 51. ad quem locum Scholiastes observat, *Themistio* teste, Chrysippum primum formulam istam usurpasse. *ΛΕΗΜ.*

Ead. l. 8. *ΕΙΡΓΑΣΩ*) Hermotimus, ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, *Οὐά με εἰργάσω, ὦ Ἀνκίρε, ἀνδρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφῆνας.* Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianae lectionis sordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. cap. 23. *εἰργάζοντο.* Corrige tandem hic *εἰργάζοντο*, illic *εἰργάσω.* In poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis c. 6. ubi *εἰργάσασθαι* scribitur pro *εἰργάσασθαι*. *JENS.* *Jensii* emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. et L. *SOLAN.*

Ibid. *Ἀνδρακάς μοι τὸν θησαυρὸν*) *Erasmus* in prov. *Thesaurus carbonēs erant.* *BROD.* Infra rursus *Zeux.* c. 2. f. *SOLAN.* Hoc proverbium respiciens Timon in Timon. c. 41. invento magno thesauro exclamat: *πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ που ὄναρ ταῦτά ἐστιν; δέδια γοῦν μὴ ἀνδρακάς εὗρω ἀνεγρόμενος.* Cf. *Philops.* c. 32. et *Adnot.* ad *Zeux.* c. 2. *ΛΕΗΜ.*

Ead. l. 13. *Περὶ ὄνου σκιᾶς*) *Erasm.* in paroemia, *De asini umbra.* *BROD.* Proverbii hujus historiam habes ap. *Plut.* 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii caussa orta est, utroque sibi eam vindicante, Dominus enim operam, non umbram, locasse agebat: ille vero et id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque, ut litis finem narret: ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupistis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam *Aristoph.* Sch. *Σφηξί*, v. 191. et *Plat.* *Phaedr.* ed. Bas. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud *Menandrum* exstitisse ait *Zenob.* VI, 28. Et *Schol.* *Aristoph.* l. c. *SOLAN.*

Pag. 100. l. 4. *Εἰς Ἰνδὸν τελ.*) *Thucyd.* ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum* pervenit. *Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν*, pro *τελεῖν τὴν ὁδόν.* *GUYET.*

Ead. l. 8. *Ἐκθορεῖν*) Vox poëtica, quam alibi tamen iterum usurpat. Vid. *Prom.* in *Verbb.* c. 4. et *Ver. Hist.* c. 35. nisi quod in iis locis *ἀναθορεῖν*, non *ἐκθορεῖν* legitur. *SOLAN.*

Ead. l. 11. *Κενήν μακαρίαν*) Sic *pag.* 934. ed. Paris. Talis autem illa est, qualis felicitas *Micylli* in Gallo; ἡ κατὰ τοὺς ὕμνους ἐγγινομένη, ταῖα τὰ τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα

τὰ εἰς τροφήν καὶ εὐετηρίαν, κενή, ὅτι μηδὲν ἐστὸς ἔχει καὶ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur Gregor. Nazianzen. qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. BOURD. Vid. Gall. c. 5. extr. LEHM.

Pag. 101. l. 3. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου) *Ut ab eo, qui hoc percontatur.* BROD.

Ead. l. 11. Παραπέμψει) Conf. infra Bis Accus. c. 1. Navig. c. 1. Epp. Saturnn. c. 17. et Diall. Merett. c. 1. SOLAN.

Ibid. Τὰ κοινὰ) Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. BROD.

Ead. l. 12. Ἰπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν) *Virgil.* VI. Aen. facit Centauros et Scyllas in infernū vestibulo stabulare, cum somniis. Centauros et Chimaeram fuisse negat *Lucret.* L. IV. et V. COGN. In animo habuit auctor locum *Platonis* in *Phaedr.* p. 1211. B., ut observavit *Hemsterhusius* ad *Prometh.* in *Verbb.* c. 5. Tom. I. p. 225. LEHM.

Pag. 102. l. 4. Ἡ τὴν Οὐρανίαν εἶναι) Ἡ τὴν Οὐρανίαν ἐκείνην etc. nempe Ἀφροδίτην. MARCIL. De statua intellige, quae Athenis celebratissima. Vid. *Mcurs.* AG. IV, 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat et aliud *Alcamenis*, ib. 855. Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo scriptum fuisse καὶ. SOLAN. Magis placuerit οὐσα. Nihilo tamen mutavi laxiorem structuram, in qua saltem aliquod est vinculum, quod Infinitivum εἶναι cum ἀκούσας nectat. Indulgere autem sibi nonnihil *Lucianum* nostrum, maxime in dialogis, nullum ejus familiarium fugit. LEHM.

Ead. l. 16. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ) Brod. IX. Misc. 16. ait: εἰ ἄλθης, emenda·εἰ ἀληθὴς ἐστὶ. Sed quod is emendat, id nostrae Edd. jam recte habebant. REITZ.

Pag. 103. l. 2. Καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡγούμενον] In his etsi αὐτῶν non habeat per se, in quo offendas, suspectum tamen magnopere est eo, quod non solum in Fl., sed etiam in Codd. 2954. et 3011. deest. Recte abesse judicat *Belinus*. *Schmiederus* cautius retinuit uncis inclusum: et hunc nos sequendum duximus. Sed *J. Seagerus* in *Class. Journ.* Vol. XIII. p. 73. magnam his verbis vim inferri vult, quum sic ea legi jubet: καθάπερ τὰ πρόβατα τοῖς (ἔχουσι) τοῦ αὐτῶν ἡγούμενου. Quae quamquam non diffiteor *Lucianum* scribere potuisse, scripsisse tamen non credo. Offendit *Seagerum* haud dubie phraseos ἀκολουθεῖν πρὸς τινα insolentia. Quam si ferre nolis, hanc commendo haud ignotam, nec molestam, viam, ut e verbo ἀκολουθεῖν notionem τοῦ εἶναι deducas, et jam formulam loquendi statuas hanc, εἶναι πρὸς τὸν ἡγούμενον. Πρὸς autem cum Accusativo junctum

convenientiam quoque, vel accommodationem *ad*, vel *secundum* aliquid denotare, non est, quod moneam. LEHM.

Ead. l. 7. Πότε τρικέφαλος) Geryon. Vid. *Apollod.* II. pag. 51. B. SOLAN. Verba ὥς γένοιτο corrigenda putavit *Belinus* ὥς ἔγινετο. laborare enim ea duplici soloecismo, primum, quod sequerentur Indicativi ἦφι, ἦσθι etc. deinde, quod ὥς cum Optativo sine ἂν significaturum esset: *afin que*. At neutra ratio quidquam valet. Prior quidem si quid valeret, ad eandem normam non solum locus cap. 71. ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῶτο τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τὸν οὐρανόν, ἢ ὅτι μὴ — ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ — τελεῖ. sed innumera quoque alia corrigenda forent. Altera autem ut per se falsa, ita etiam in *Belino* quidem nostro mira. Nam ὥς cum Optativo non uno modo usurpatum occurrit: hunc ipsum modum agnoscas in *Diall. Deor.* VII, 4. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὥς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' — καττοι, et saepius. Mirum autem profecto, quem *Belinum* sexcenties jam vidimus ἂν reponi, vel sine ulla Codd. auctoritate, jussisse, ubi ὥς Optativo junctum *finem* significaret, eundem nunc praeceptum dare, illi consilio temerario plane contrarium. Sapere itaque coepit, sed alieno loco. LEHM.

Ead. l. 12. Οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ] Ridiculam, quam habet, sententiam hanc tolli vult *Belinus*, sublata particula negandi οὐχ. Ridiculus sic ipse factus, quum non videret, verba ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ nonnisi ad ἡμεῖς referenda, omnino autem orationem ellipticam esse, quae sane rationis ope haud difficulter ita expleri possit, ut *sex manuum* imaginem ex antecedente descriptione, recentissimae illa memoriae, repetas. LEHM.

Ead. l. 14. Πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα) Uterque interpres medium vertit *parmam Persicam*. An credimus utique *Lucianum* voluisse ea voce id exprimere? Et cur non *peltae* addunt interpretes gentem, cui illa in usu? GRON.

Pag. 104. l. 3. Εὐθὺ σκονεῖν) *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 12. n. 31. legit εὐθὺς, me non contra nitente, quia ab sequente σ facile absorptum sit alterum. Multa tamen adnotavi, ubi differentia illa inter εὐθὺ et εὐθὺς, de qua *Ammenius*, non observatur. Sed quia longe frequentissime tamen observatur, praestat eam tenere; et, quae collegi, jam non addere licet. REITZ. Εὐθὺς Ms. Reg. 2954. teste *Belino*. BIF. Unde *Schmiederus* εὐθὺς recepit. Idque tanto probabilius, quum per hunc dialogum semper, et paullo ante minimo intervallo bis, εὐθὺς, non εὐθὺ, dictum sit. Nihilominus du-

bitabam h. l. εὐθὺς scribere, quum εὐθὺ haud raro, etiam apud nostrum scriptorem, pro εὐθὺς dictum occurrat. Exemplum, quae hic Reitzio non placuit afferre, idem ille ad Amorr. c. 42. complura collegit. Cf. etiam Diall. Mortt. XII, 2. extr. ibique notulam in Varr. Lectt. Tom. II. p. 182. sq. LEHM.

Ead. l. 10. Οὐκ ἐννοοῦντες) Ista verba, οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὂν, pessime interpretantur, nec in mentem veniat, ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum; cum haec sit sententia: non considerantes, sicubi quid se invicem consequatur, (vel sibi congruat) quamvis falsum sit: ut si quis credat, bis quinque esse septem, credat etiam quater quinque esse quatuordecim. Paullo post δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἐκάστης, non est, ut Latinus, datis uniuscujusque sectae principiis, sed admittentes, concedentes principia uniuscujusque sectae. Statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἄξιοι εἰς ἀπόδειξιν ἀληθείας λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη, cumque a falso principio exordiat, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere. Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae sic interpretanda: et postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens, hoc est, pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod jactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. GRAEV.

Ibid. Εἴ πῃ) Fors. εἴπερ. Certe sensus est, numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit. In M. et Fl. εἴ τι. SOLAN.

Ibid. Ἀκόλουθόν τι αὐτῶ) Sic Plato p. 2. B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῶ et αὐτὸ αὐτῶ ὅμοιον. Mutarunt Par. S. et Amst. ac fecerunt prave αὐτῶν. SOLAN.

Ead. l. 11. Καὶ ψεῦδος) Καὶ cum Graevio hic vertit quamvis, Elsnerus ad Evang. Joan. XVII, 25. ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δὲ σε ἔγνω· quod eod. modo reddit, etsi mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco, adducitque Thucyd. VI, 16. Τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποίησιν συγγενείας τι σι, καὶ μὴ οὖσαν, καταλιπόντες, ubi καὶ μὴ οὖσαν quoque signif. quamvis nulla (cognatio) intercedat. Sed cum Gesnerus paullo aliter vertat, ego me non interponam: quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis adparet. REITZ.

Ibid. Λέγει) Ita, uti conjeceram, M. Reliqui λέγει. SOLAN.

Ead. l. 13. *Τεσσαρεςκαίδεκα*] Formam hanc in Edd. vett. editam et Codd. Parisiensium auctoritate confirmatam nullo jure *Reitzius* et recentt. Editt. in *τεσσαρακαίδεκα* mutatam dederunt. Certum quidem est et manifestum, requiri h. l. genus Neutrum. Verum non minus certum est, formam compositam *τεσσαρεςκαίδεκα* non solum de omnibus generibus dictam, sed etiam omnino ut indeclinabilem in priorē parte vocem per omnes casus occurrere. Quod quidem luculenter patet ex iis exemplis, quae maximam partem studiose congesta *Stallbaumii* liberalis amicitia mecum communicavit. Cum Substantivo Neutrius generis occurrit, e. g. *ἔτα τεσσαρεςκαίδεκα* *Herodot.* I, 86. *ἔθνη τεσσαρεςκαίδεκα* *Strab.* VII, p. 323. Ed. Casaub. III. *ἔτη τεσσ.* *Herodian.* V, 3, 7. et *Appian.* Syr. 48, extr. *μῆτη* *Plutarch.* Apophth. p. 146. Ed. Bas. Non per casus flexum deprehendas e. g. *ἑτῶν τεσσαρεςκαίδεκα* *Polyb.* XV. pag. 530. et *Herodian.* VII, 1. in *ἑθνῶν τεσσαρεςκ.* *Strab.* IV. p. 189. *ἀνδράσι τεσσαρεςκ.* *Athenaei* L. XIII. cap. 89. *ἔτεσι τεσσαρεςκ.* *Herodian.* VI, 9, 5. et 15. *δήμους τεσσαρεςκ.* *Strab.* IX. p. 434. *τοὺς ἑλευθέρους τεσσαρεςκ.* *Xenoph.* Memor. II, 7, 2. Weisk. Contra *τετταρακαίδεκα* cum Foeminino *ἡμέρας* ap. *Diog. Laërt.* X, 15. Quin etiam ordinalis numeri formae promiscue in usu erant, nunc *τετταρακαίδεκατος* *Diog. Laërt.* X, 40. nunc *τεσσαρεςκαίδεκατος* *Herodian.* VI, 1, 15. et VI, 2, 2. LEHM.

Ead. l. 14. "Οτου) Ex Ed. J. est. Reliquae ὅτε, et ipsi Codd. M. et P. nisi quod hic ὅτι praefert. SOLAN. "Οποι restitutum cupit *Belinus.* Bix. Satis quidem importune. LEHM.

Pag. 105. l. 3. *Σημεῖά τινα*) Sic enim ea definit *Euclides*: *Σημεῖον ἐστίν, οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ μήκος ἄπλατές·* quae nullo pacto consistere posse credunt Epicurei. BROD. Est in primis illis Geometriae definitionibus, quod jure quis carpat: dicendum enim fuit, *superficiem* esse extrema corporis, in quo corpore crassities quidem, sed cujus in superficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema superficiei, quando non tota jam, sed divisa in partes contiguas consideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin superficiei inest, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, sive id, in quo lineae divisae partes se mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma et inconcussa maneant: neu si quid in eo edisserendo aut definiendo a Geometris peccatum, arti certissimae et praestantissimae fraudi sit. Quod si in rebus hujusmodi, cujusquam auctoritas valeret, *Luciani* certe nulla ratio habenda foret, qui se Mathematicarum disciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeso, si non memineris, quam im-

perite Pythagoreorum symbolicam figuram in Pro Laps. descripserit c. 5. Vide etiam, quam iniquus sit in viros illos summos, qui Mathesin excoluerunt, Hipp. cap. 3. SOLAN. Imperitiae quidem et ignorantiae rerum geometricarum, quam et *Wielandius* ad h. l. *Luciano* satis confidenter exprobrat; equidem ingenue fateor testimonium in hoc auctoris iudicio me non invenire posse. Callide enim noverat Euclidean definitiones, quibus universa geometria tanquam fundamento suo, tum a veteribus fere Mathematicis, inaedificari solebat; tum etiam a plerisque hodiernorum solet. Neque est, quod credamus altiora eum hujus disciplinae decreta ignorasse; quum id ipsum h. l. ab eo vituperetur, quod a falsis principiis vulgo geometrici profecti saepe his falsis falsa alia adnectant, ita tamen, ut recte alterum ex altero, et vero necessario, consequi videatur. Quid, quod non multum abest, quin mihi persuadeam, *Lucianum* nostrum, etsi raro Mathematices mentionem injiciat, peritiorum certe ejus fuisse; quam, qui eum tam graviter notarunt, *Solanum Wielandium*que. Recte enim ille vidit, quod hi non viderunt, licet moniti, punctum e. g. non definiri posse lineae partem, cui ipsi nulla sit pars (*ἀμερής*), vel quae dividi non possit; quoniam sic punctum e finibus geometriae, in qua de rebus mensurabilibus, ergo de sensibilibus, agitur, prorsus relegatur in regionem, quae omnem sensuum aciem excedit. *Putre* itaque sane dici poterat geometriae *fundamentum* (*σάθρον θεμέλιον*) et quae hinc concluduntur, aut falsa sunt, aut, si vera sunt per se, illinc certe non recte consequuntur. Sic fere etiam *Belinus* de hac auctoris sententia judicat. Quod autem nec Euclidis auctoritatem noster ita reveretur, ut ei totus assentiatur, id non intelligo, quomodo mirum habere possit eum, qui hunc scriptorem norit nulli qualicunque formulae, sed solius sanae rationis effatis, addictum. Miror contra, in hac ipsa certissima, quam *Solanus* vocat, disciplina hos *Euclidis*, quem ceteroquin maximi semper feci, errores per tot secula a praestantissimis quoque Mathematicis accipi, teneri et tradi potuisse. Haec de h. l. dicta sufficiant. Quem superiorem locum Pro Laps. 5. *Solanus* in memoriam revocat, unde *Luciani* imperitia geometriae demonstretur, neque illinc probatur mihi quidem id, quod vult *Solanus*. Pentagonum enim illud Pythagoreum breviter quidem ibi ab auctore describitur, vel potius adnuitur tantum, ut ad eum lectorem, cui plura dici non opus esset, sed tamen non falso, nec obscure, id factum largiatur, si quis non plane ejus rei sit rudis. De *Hippias* autem loco c. 3 ubi iniquitatis in sum-

mos Mathematicos nomine auctorem accusant iidem *Solanus* et *Wielandius*, suo tempore agetur. Nunc saltem imperitiam rerum Mathematicarum, atque adeo stupidissimam, i. e. pessimi et maxime contemnendi generis, insolentiam, quae ab insania non longe distat, ab hoc politissimi ingenii iudiciiue elegantissimi scriptore vel maxime alienam fuisse ostendere volebam. LEHM.

Ibid. Τὰ τοιαῦτα) Ubi legitur σημεία τινα ἀμερῇ, καὶ γραμμάς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελλοῖς τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum, ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum est ab dormitantibus descriptoribus. JENS. Ita et *Wielandio* visum. Sed injuria. Nam si desint h. l. τὰ τοιαῦτα, defore simul patet Objectum enuntiationis. Quaeri enim nunc poterit, vel necessario etiam oportebit, quatenam, vel qualia, putribus istis fundamentis superstruat geometria? Respondet ipse *Lucianus*, τὰ τοιαῦτα, i. e. ἀλλόκοτα, οὐδὲ στήναι δυνάμενα. LEHM.

Ead. l. 10. Καταγνώναι] *Damnaverint* vertit *Gesnerus*. At loci indoles ostendit, nihil aliud h. l. esse καταγιγνώσκειν, quam quod supra c. 30. *Charon*. c. 21. et saepius, i. e. recte, penitus, cognoscere. LEHM.

Ead. l. 13. Ἐξομολογήσασθαι) *Jens.* in ferculo liter. p. 9. et 10. existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret, scio, si ei hunc *Luciani* locum opposuero, aliosque ex *Plutarch.* Num. pag. 71. 76. *Coriolan.* 215. et p. 943. Nec non *Heliod.* L. IX. p. 427. quos adfert *Jac. Elsn.* ad *Evang. Matth.* III, 6. ut probet, verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. REITZ.

Ead. l. 14. Πράγματα παιδῶν ἔχοντες) *Puerilibus* quibusdam nugis vacare. BROD.

Pag. 106. l. 1. Παραμυθίαν) Confer supra *Diall. Mortt.* XV. §. 3. *Solan.* Illa *Solani* citatio nihil aliud vult, quam *Juntinam* Ed. ibi male habuisse παρὰ μυθίαν· quod vitium *H.* quoque cum obsideret, ex aliis et collatione hujus *Luciani* loci id sustulerat *Solanus*. At id in variantibus lectt. ibi non compareret. Nec refert. Id autem omissum, quia *Edit. Junt.* in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat *Hemsterh.* Etsi forsitan, si possedisset, ejusmodi minutias non adnotasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. REITZ.

Ead. l. 12. Ἡ ἰδόντες) *Angl.* εἰδότες. *BOURD.* Εἰδότες *A. P.* et *L. Melius*, quam quod in cett. et ipso *M.* ἰδόντες. *SOLAN.*

Pag. 107. l. 2. Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου) Duo inven-
niuntur Euclidæ inter Archontas, quorum nomina super-
sunt. Primus anno 2. Olympiadis 88. quinto anno belli Pe-
loponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2.
Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus: eo enim
praeturam obtinente facta est amnestia, ut narrat *Xenophon*
Lib. 2. Hellenic. Ideo saepe apud auctores historiae et rhe-
toras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat me-
minisse, nec exprobrare, et eo anno Atheniensium respublica
instaurata fuit, facta inter cives pace. PALM. Apud *Mont-
faucon* in Biblioth. Coslej. p. 490. in Excerptis inscriptis Συν-
αγωγή λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec le-
gas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παραομιλία. "Οτι ἐν τῷ Πε-
λοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγόμε-
νοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἱ τινες τῶν πολιτῶν
μετὰ ταῦτα κακῶς ἐκέχρητο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν
τυράννων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοῖς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα
μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν,
ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut
cum superiore Scholio conferri, et videri queat, idem esse,
sed nonnulla aliter legi. Adde, si lubet, Schol. et Com-
mentatores ad *Aristoph.* Plut. v. 1147. REITZ.

Ibid. Πρὸ Εὐκλείδου) Ἀμνηστία. GUYET. Vide Scholia,
et Καταπλ. c. 5. SOLAN.

Ead. l. 6. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις) Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις
ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἥλικα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότα-
τον. Latinus interpres: *Etenim promissiones admirandas au-
dio, quando qui summum fastigium attigerint, felicitate potentur.*
Ἡλικα hic quam frigeat, nemo non videt. *Luciani* manus
est ἥλικα εὐδαιμονήσουσιν, ad quantam felicitatem perventuri
sint. Superius in Somnio c. 9. ἥλικα τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος
γενόμενος, quanta bona consequeris, si evadas statuarius. Sic
alibi apud Nostrum ἥλικα θαυμάσια, quam admiranda. Ni-
hil tritius. GRAEV.

Ead. l. 7. Ἡλικα) *Demosth.* 210. C. θαυμάσια ἥλικα. No-
ster ipse c. 2. ἅδρα θαυμάσια ἥλικα εἰρηκας. Sed nihil tamen
hic muto; quia ἥλικα necessario retinendum est, ut senten-
tiae consulatur, nisi aliter superiora scribantur, hunc in mo-
dum, ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἥλικας, ἃς εὐδ. — quod
minus elegans foret. SOLAN. Scripsit *Lucianus*, ut *Graevius*
optime vult, ἥλικα εὐδαιμονήσουσιν etc. Cf. Prom. s. Cauc.
c. 15. οὐδ' ἂν συνίμεν (οἱ θεοὶ) ἥλικα εὐδαιμονοῦμεν etc. *So-
lan* argutias non puto curandas. LENH.

Ead. l. 9. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ) Quae haud dubie sunt bona. **BROD.** Vid. idem supra Halcyon. sub init. **SOLAN.**

Ead. l. 10. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ) Melius, quam in *Anglic.* ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον. **BOURD.**

Ead. l. 11. Τῷ ἡδονῆς) **M. Fl. S. Amst.** recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in *J.* excidit litera ε, vel υ. **SOLAN.** Male *Solanus* Aldinam Ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim, illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ', neque ὕφ' habere, sed sic: μὴθ' φ' ἡδονῆς. unde tam ὕφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in *Juntina* se habuisse, recte observarat idem. **REITZ.** Non uno modo erravit *Reitzius*, dum *Solani* errores notat. Primum litera A., qua usus est *Solanus* in Editionum, quae ὕφ' haberent, recensu, non *Aldinam* designat primam, quam ille aut per A. 1. aut etiam per *Ald.* significare solebat, sed *Amstelodamensem*. (vid. Tom. I. Praef. p. CXLVIII.) aut etiam *Anglicanum* Codicem. Ego, ne hic codex cum illa Editione commutari posset, a principio hanc institui ac tenui rationem, ut, si *Amstelodamensis* Editio significanda esset, *Amst.* scriberetur, sin *Codex Anglicanus Angl.* aut A. Alterum, in quo peccavit *Reitzius* illud est, quod mancama vocem φ' in Edd. J. et A. 1. 2. utrum pro ἐφ', an pro ὕφ' habeas, incertum esse dicit, quum ob praecedentem adspiratam θ in μὴθ' necessario pro ὕφ' habenda sit. Jam quum semel scriptum esset ὕφ', ut scribendum erat, magna cum negligentia *Reitzius* tamen μῆτ' ὕφ' edidit, male memor adhuc lectionis μῆτ' ἐφ'. Neque diligentiores erant *Bip.* et *Seyb.* qui ea in re vestigia illius premerent. *Belinus*, vitio animadverso, μῆτε ὕφ' scribi jussit, et sic adeo *Schmiederus* vere scripsit. At unice rectam lectionem jam nemo non agnovit ex Edd. tribus vett. modo laudatis. **LEHM.**

Ead. l. 12. Φθόνον δὲ κρείττονι) Vid. supra ad c. 12. hujus Dial. vel c. 19. de Merc. cond. ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam *invidia major*, est quidem, qui non perturbatur *invidia*, qui spernit *invidiam*, vel cui ea nocere non potest, ut *Horat.* 2. Od. XX. — *Invidiaque major urbes relinquam.* Sed et potest *invidia* tam activa, quam passiva, simul intelligi, id est, qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. **REITZ.** Nimium hic quaerit *Reitzius*. Passiones animi variae recensentur a *Lycino*, quas a sapiente suo alienas esse vult; dolor, voluptas, ira, *invidia*, divitiarum amor; atque adeo φθόνον κρείττων nihil est, nisi *invidere* ne-

scius, ut cap. 12. θυμοῦ κρείττων, *ira superior*, et De Merc. Cond. c. 19. extr. κρείττων χρημάτων, *quem non regit habendi cupido*. Unice itaque active capienda est h. l. *invidia*, non simul passive. LΞΗΜ.

Pag. 108. l. 2. Κἄν πάντα πλείω ἔῃ) Vorst. legit κἄν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. SOLAN. Non opus erit emendatione Vorstii, si cum Ms. Reg. 3011. legas, κἄν τὰ πλείω ἔῃ. BIP. Neque hac hand dubie mutila lectione opus est ad restituenda Luciani verba, quae, uti dudum vulgantur, omnino recte habent. Formulam quidem πάντα πλείω ἔχειν per se nemo improbare potest, qui illud Promethei contulerit Diall. Deor. I, 2. καὶ τί πλέον ἔξω; et illud Isocratis Paneg. c. 1. οὐδὲν ἂν πλέον γένοιτο τοῖς ἄλλοις. ubi vid. Morus. Significat omnia, quaecunque quis concupiverit, nactum esse; h. l. quaecunque ad summam felicitatem efficiendam conferunt. Quod autem πάντα dicit auctor, quum tamen praecesserit: καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, non id mihi aeque ridiculum est, ac Belino: nam non lego πάντα ἔῃ, sed πάντα πλείω ἔῃ, quae ita sunt dicta, ut minima aliqua pars etiam deesse cogitari possit. Imo vero Belinianum τὰ πλείω (*plurima*) ἔῃ, quod etiam Schmiederus adoptavit, aliquantum habet languoris, quum ob illud ipsum κατὰ μικρότατον major jam vis requiratur, quam quae vocibus τὰ πλείω inest. Ceterum integram hanc sententiam: ὁ γὰρ — πλείω ἔῃ perspicuitatis gratia parentheses notis designare placuit, quum Gesnerum animadverterim sequentia deinceps verba nimis contorte interpretatum esse: *Hoc vero si sit, non est, nondum, inquam, est beatus*. Vertit itaque, ac si ita distinguatur: εἰ δὲ τοῦτο, (scil. ἀτελής ἐστι) οὐχὶ οὐδέπω εὐδαίμων. At vulgo rectius distinguunt: εἰ δὲ τοῦτο οὐχὶ, οὐδέπω εὐδαίμων, i. e. *hoc vero (quod in antecedentibus οἶφ' ἤτε λυπεῖσθαι — βίου expositum erat) si non sit, nondum beatus dicatur*. Hinc patet caussa, cur parentheses instituerim. Quam si tamen improbes, per me licet τοῦτο etiam e proxime praecedente ἀτελής explicare τέλειος. LΞΗΜ.

Ead. l. 11. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι) Τῆς ὁδοῦ in omnibus, etiam in M. et L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare eum* dici ferat, *qui foribus adstat*? Audacter itaque pono τοῦ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* jam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδός, sed Luciano familiaris. Sic De Merc. Cond. c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΤ ΟΤΛΟΤ καταλείπων ἴσθι etc. Adde Pro Merc. Cond. c. 5. De Dom. cap. 18. et Demosth. Encom. c. 49. Eodem argumento ute-

bantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud *Diog. Laërt.* p. 192. F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου, καὶ ὁ ἓνα, ἐπλοῆς οὐκ εἶσιν ἐν Κανώβῳ. Quod et *Suidas* affert in v. Κανώβ. Emendationem hanc reperies in notis *Jo. Clerici*, ad fragm. *Menandr.* pag. 250. editis mense Septembr. anni 1709. cum ego jam in specimine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708. publici juris feceram. SOLAN. Veritate victus recepi *Solani* emendationem, et mutavi *Gesneri* versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In Edd. variationem non aliam reperi, quam quod *Ald.* et *Hag.* habeant ὁδοῦ ἔσμεν, enclitice. Aliae ἔσμεν cum accentu. Et quamvis ἔστι hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. REITZ. Ergo librariorum qualiumcunque auctoritatem majoris aestimavit, quam rationis; cui quidem omnino adversaretur accentus. Encliticas autem voces prae ceteris omnibus maximam librariorum incuriam vel licentiam expertas esse constat, ut ipsum vulgatum ἔσμεν et ἔσμεν promiscue scriptum docet. *Solani* autem egregiam emendationem probavit etiam *Censor Edit. Reitz.* in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. et receperunt, ut par erat, recentt. Edd. LEHM.

Ibid. "Εστὶν) Sic M. et L. Melius, quam ut in reliquis est, ἔσμεν. SOLAN.

Ead. l. 14. Πλησίον) Haec vox in Par. nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. et M. recte πλησίον. SOLAN.

Pag. 109. l. 2. Ἐν ἀκηδία) *Piersonius* ad *Moer.* Atticist. (p. 61.) emendabat ἐν ἀηδία, assentiente *Belino*: ΒΙΡ. Ἀηδίας πολλὰς ὑπομένειν vel ἀνασχέσθαι *De Merc. Cond.* c. 8. et 33. Praestare tamen h. l. mihi videtur ἀκηδία, incuria sui, rerum suarum, imprimis domesticarum, neglectus, qualis erat Stoicorum maxime; cf. cap. 10. quo et ipso loco κηδεσθαι de eadem re. LEHM.

Ead. l. 4. Εἰκοσὶν ἔτη) Vid. supr. c. 59. fin. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἡ τίς ἐγγυητής) Mira sunt haec. B. 2. εἰ· nihilo melius M. ἦ. Quid scripserit *Lucianus*, nescio; certe nihil horum. SOLAN. Scripsit εἰ, quod et B. 3. exhibet. Sic ἦ et εἰ confusa supra c. 20. quo loco ἦ vulgo editum, sed in iisdem B. 2. et 3. servatum genuinum εἰ. Vid. ibi Adnot. H. l. miratur *Seagerus* in *Class. Journ.* Vol. XIII. p. 73. veram lectionem B. 2., quam *Solanus* ob oculos habuerit, fastidiose ab eo sperni potuisse. LEHM.

Ead. l. 8. Διῶκοντες οὐ κατέλαβον) Sic fere in Novo *Foedere*, epist. ad *Rom.* IX, 30. Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διῶκοντα δικαιο-

σύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba *L. Bos* p. 114. ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: καταλαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba juncta, uti hic, reperiuntur apud *Comicum* in *Thesmophor.* "Εὐ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκεις ταύτη; Adhuc ipsum comprehenderes, si insequereris hac? Apud *Dion. Halic.* L. V. p. 313. ἢ οἱ διώκοντες καταλαμβάνον. Et *Artemid.* L. I. pag. 295. οὐδὲ δραπέτην διώκων καταλάβοι. Haec ille. Sic Latini *persequi*, pro, hostili animo fugientem persequi, et aliquid sequi, donec acquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi et exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque jam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini *Abreschii* Observatt. ad *Hesych.* petenda indicavimus; quaeque videantur in *Observatt. Miscellan.* ab eruditis Britannis inchoatis, Vol. V. T. III. anni 1735. p. 92. ubi docemur, διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut *Hesych.* διώκειν etiam interpretatur, μεθ' ὁρμῆς φεύγειν, ac *Thucyd.* VIII. c. 102. Τὴν διώξιν εὐθὺς ποιοῦμενοι· quidd aliis exemplis probat idem *Abreschius* ibidem *REITZ.* Quod modo praecesserat, αἰρήσειν διώκων, (ubi animadvertite adjunctum τυγχάνειν pro eo, quod deinceps ponitur καταλαμβάνειν) conferas cum αἰρεῖν, διώκουσα *Diall. Deor.* XIX, 2. de Diana dictum, quae studeat capere feras. *LEHM.*

Ead. l. 9. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε) Satis absurde *Obsopoeus* verterat, sed esto, si videtur te comprehendisse, quasi κατέλαβε legeretur; quod tamen non posse fieri, sequens ἔχει satis docere poterat: at forsitan voluit, si videtur, te comprehendisse, pro si videris comprehendisse, tumque nimis ambigue. *REITZ.*

Ead. l. 14. Τῇ σοφῷ) Id verum esse, jam dixi supra in *Apolog.* cap. 13. *Brod. Misc.* IX, 16. f. ait: Hoc enucleat *Erasm.* in proverbio, alterum pedem in cymba Charontis habere. Sed pro τῇ σοφῷ scribit τῇ σοφῷ, non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. *REITZ.*

Ibid. Ἄλλον — βίον) Hoc vero est, quod nos *Christiani*, firmissimis ducti rationibus, auctore ipso Deo, speramus: quos adeo nihil eorum, quae hic a *Luciano* adducuntur, ab instituto retrahere aequum eat, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam ejus rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam as-

sequi non dabatur, ope tamen philosophiae et meliores sese et beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea *Luciani* mens, ut homines a sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logi-
corum tricis atque captionibus aliisque philosophiae sui tem-
poris vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut
in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum *Isocrati*
operam dantes irridet apud *Plutarchum* M. Cato, in ejus scho-
la senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros*, p. 641.
Confer autem Nostrum Bis Accus. c. 21. ad quem locum ea-
dem dicta putes. SOLAN.

Pag. 110. l. 9. Διατρίβετε) Conf. infr. Qu. Hist. Conscrip-
t. c. 7. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀφικτα) Angl. et Ms. ἄφικτα. BOURD. Le-
ge ἄφικτα. GUYET. Ἀφικτα B. A. et M. Reliqui corrupte
ἄφικτα. SOLAN. Proprie enim ἄφικτος de luctante, qui au-
fugere non potest, Anachars. c. 2. ἄφικτον autem de loco vel
conditione, unde quis elabi non valet. Solennis sic imprimis
formula ἐν ἀφύκτῳ εἶναι, vel ἔχεισθαι, ut Deor. Diall. XVII,
1. de Marte in vinculis Vulcani haerente. Cf. Anachars. c.
29. Transfertur sic ad disputationes captiosas, quibus adver-
sarius impediatur ita, ut se expedire nequeat. Bene itaque
De Merc. Cond. c. 3. cum πάνν εὐλογία conjungitur, καὶ ἄφικ-
τα. Et h. l. ἐς ἄφικτα ἐμβαλεῖν optime cadit in eos philo-
sophos, qui versutis quaestionibus et argumentationibus al-
ter alterum illaqueare student, donec adversarius se victum
confiteatur. Lectio vulgata ἐς ἄφικτα ex imprudenti vocis
ἀνέφικτος, quae et ipsa passim apud nostrum scriptorem oc-
currit, ut supra cap. 67., commutatione orta esse videtur.
LEHM.

Pag. 111. l. 6. Ὀλκοῦ) Ὀλκὸν de corpore serpentis dici,
idoneus auctor *Nicander* θηρικ. pag. 162. et praesertim 166.
Ὀλκῷ δὲ τροχόωσαν ἄλων' εἰλέκατο γαίῃ. Caeterum tractum et-
iam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus, quam volu-
men. *Germanicus* in *Arateis* 424. de hydro, tractu subit ille
leonem. Add. *Nemes.* ecl. 4, 40. torto non squamea tractu Si-
gnat humum serpens; ubi *Burmannus* et *Germanicum* laudat, et
Ovid. Met. 15, 725. Itaque non male ὀλκόν, qui ἀπὸ τοῦ ἔλ-
κειν sit, ut a trahendo tractus, sic reddi arbitrabar. De vo-
lumine res nota. GESN.

Ead. l. 7. Ἐκχέας) Vid. supra Piscat. cap. 24. SOLAN.
Praeterea ad hoc verb. notabat idem *Solanus*, ἐκχέας in J. H.
et Fl. legi. Sed et legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. et S.

An igitur dubitavit, num ἐνχέας (ἐγγέας) praestaret? quia infusam in mortarium aquam recte vertitur. Sed nihil opus: nam aqua prius aliunde effunditur, ante quam infundatur in mortarium. Néc quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi, cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo §. 15. πρὸς μὲ ἀπιδούσα, ubi πρὸς et ἀπὸ ad et ab tamen junguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se avertit et advertit eod. sensu dicitur, (quod jam diximus in libello nostro de Ambiguis.) Ita fere de Domo c. 3. f. λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἐνδοθεν. *Arrian.* de Exped. Alex. 2, 1. ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέψων τὸν πόλεμον. Ubi εἰς et ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποστρέψων etiam ἐπιστρέψων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν εἰς δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. *REITZ.* Si relegisset *Reitzius* ea, quae *Solanus* ad Pisc. c. 24. breviter quidem, sed satis clare, declaravit, vidisset illum ἐγγέας h. l. mendose scriptum judicasse, hoc ipso vero loco satis religiose monuisse nihil in Edd. variae lectionis reperiri. Recte tamen *Reitzius* cuicunque emendationi sese opponit, nec male defendit vulgatam lectionem. *LEHM.*

Ibid. Πιτῆτοι — πῆττων) Scholia, πῆττων vel πῆττων. M. autem hic πῆττων, et supra πῆττοι. Quod emendationem *Kusteri* apud *Suidam* in ἂν ἀπολῆς etc. egregie confirmat. Vid. *Plut.* 799, 2. Impressi omnes πλήττ —. *SOLAN.* Sic et Cod. 2954. Sed Codicis 3011. lectio a *Belino* non enarratur; unde, si de *Belini* constanti accuratione constaret, colligi posset, lectionem *Reitzianam*, quam *Belinus* sequi solet, ibi confirmari. Quidquid sit, certissima est Scholiastae lectio, quam tum Codicis M. πῆττων et πῆττοι, tum *Suidae* vox πῆττων a *Kustero* feliciter emendata, confirmant. Pro *Luciano*, ἂν ἀποβάλῃς, *Suidas* refert ἂν ἀπολῆς, minimo discrimine. Hoc autem turpiter corruptum reddit *Erasmus* Adagg. Chil. II. Cent. 1. n. 59. ἀναπολεῖς. *LEHM.*

Ead. l. 11. Οὕτω μὲν ὀργίλος) Quaerit *Lucianus*, num *Hermotimus* excepta eruditione, velit praeceptoris suo similis esse, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνηκος ὢν, καὶ φιλήδονος, νῆ δὲ, εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. *EPH.* τίσι γε; *ATK.* ὦ Ἐρμότιμ, θέλεις διηγήσομαι. Primo male μικρολόγος vertitur ita minutus, cum sit sordidus, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset *Lucianus*, velisne praeceptoris tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, et voluptatis per Jovem amans, licet multis non videatur talis esse? subdit *Hermotimus*: Quibusnam?

Sed Lucianus subjiçit narrationem de sordibus et iracundia alterius philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδονος; nec quicquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi, levi mutatione locum hunc foede inquinatum sic posse purgari: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς, ὦ Ἑρμοτίμῃ. Quid taces, Hermotime. Maxime hanc meam emendationem firmat antiquissima editio Luciani *Flor.* anni 1496. quam primam esse puto, in qua legitur quidem τίσι γε, sed sine distinctione personarum. Sic enim illa habet: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τίσι γε ὦ Ἑρμοτίμῃ. Aequis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum, hic me non fefellisse divam Criticen. GRAEV.

Ead. l. 14. Τί σιγᾷς) Emend. *Graevii* in textum recipere non dubitavi. Fl. τίσι γε. Sic cap. 55. Vid. et c. 83. SOLAN. Τισί γε) Magnum ingenium *Graevii*, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero, quod habent constanter libri, optimam habet sententiam. Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere suo doctori didicit, jam crapulam viri et rixas supra commemoratas aliis, quam ante, oculis intuetur. Igitur cum dicit Lycinus, An illius velit esse similis? et in fine ponit ea verba, quibus docet, profecto vitiosum esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non videatur: modeste Hermotimus, et velut immurmurans, τίσι γε, inquit, h. e. at quibusdam tamen, mihi inprimis, postquam opera tua visum recepi, talis videtur, cujus proinde similis esse equidem jam nolim. GESN. *Solani* et *Graevii* periculo lectionem pristinam movere possem, sed mea auctoritate non auderem, etsi eorum conjectura perplacet. *Solanus* quoque personam *EPM.* ante τί et *ATK.* post σιγᾷς deleverat: quod necessarium erat, si cum illo σιγᾷς legat. At cum *Gesnerus* commodum sensum ex vulgata eliciat, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare fas non est; alioqui fateor, etiamnum mihi adridere *Graevianam* emendationem, tum quia illud τί σιγᾷς Nostro usitatum, tum quia non sic solet illud τίσι γε usurpare. Immo quo plus considero, eo magis perspicio, nexum orationis id postulare: languet enim alioqu岸 nova illa interrogatio θέλεις δηγήσασθαι; Si vero praemiserit, quid taces? concinnius sequitur, vñ igitur pergam? Id est, quia taces, ego porro narrabo. Jam vero signum interrogandi, quod post τίσι γε

aderat in Edd. etiam omisi, quia *Gesn.* sic velle video. REITZ. Vulgatae lectioni, quam tuendam et interpretandam suscepi, illud etiam favet, quod ea, quam restitutam cupiunt *Graevius* et *Solanus*, si inventa esset in antiquis exemplaribus, nemini in mentem venire potuisset vel personam adscribere, vel $\tau\lambda\ \sigma\iota\gamma\acute{\alpha}\varsigma$; lectionem planissimam, in $\tau\iota\sigma\iota\ \gamma\epsilon$ mutare. Si quid in hac arte firmum est, illud profecto est, non mutatam esse lectionem planam, facilem, quae nihil dubitationis haberet, in diversam. Neque sic errant descriptores, neque sic emendant. *Gesn.* in *Addend.* Vulgata verba: $\tau\iota\sigma\iota\ \gamma\epsilon$; per omnes Edd. vett., excepta Fl., propagata, interpretatus est *Belinus* in versione hunc mirum in modum: *Sur quoi? Du moins . . .*; paullo melius *Obsopoeus*: *Quibus tandem? Graevii* conjecturam, qua verba sic immutantur: $\tau\lambda\ \sigma\iota\gamma\acute{\alpha}\varsigma$; et *Hermotimo* adscribuntur, praeter *Solanum* etiam *Wielandius* probavit et in versione vernacula secutus est. *Reitzianam* denique lectionem $\tau\iota\sigma\iota\ \gamma\epsilon$, in Ed. *Flor.* repertam, non solum *Gesnerus* expressit et defendit, sed receperunt etiam recentiores Editores. Mihi quidem *Graeviana* emendatio pariter ac *Gesnero* et *Reitzio* ut ingeniosa admodum ac perbella, ita tamen longe audacior visa est, quam cui locus dari posset; praesertim quum *Gesneriana* vulgatae lectionis defensio, quam *Wielandius*, nimium contraria sententia captus, jejunam minimum et frigidam (*schaal und frostig*, um nichts aergeres zu sagen) vocat; mihi quidem ut satis commoda et perita plus quam satis fecerit. In praecedentibus autem *Lycini* verbis: $\kappa\alpha\iota\ \phi\iota\lambda\acute{\eta}\delta\nu\omicron\varsigma$, $\nu\eta\ \Delta\iota'$, $\epsilon\iota\ \kappa\alpha\iota\ \mu\eta\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \pi\omicron\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma\ \delta\omicron\kappa\epsilon\iota$, explicandis non possum cum *Gesnero* facere, cujus quidem versionem: *aeque voluptuarius, (talis enim est) per Jovem, licet vulgo talis non videatur, nemo, opinor, probabit, qui formulae $\kappa\alpha\iota\ \nu\eta\ \Delta\iota\alpha$ usum et vim imprimis ex nostri scriptoris stilo cognoverit.* Vid. ad *Prom.* in *Verbb.* c. 6. *Tom. I.* p. 227. sq. Gravissime enim omnium notatur h. l. doctoris voluptatum cupiditas, quam verissime ($\nu\eta\ \Delta\iota\alpha$) asserit auctor illi inesse, etsi vulgo non ita videatur; ob incredibilem scilicet dissimulantiam, qua quum palam mirificam morum gravitatem affectet, in obscuro tamen omnis generis deliciis immoderatissime et impudentissime indulgeat. Contulisse juvabit simillimi sensus colorisque locum *Diall. Mortr. X, 8.* ubi recensitis jam compluribus, quae philosophus mortuus deponere jubetur, nunc *Mercurius* pergit: $\nu\eta\ \Delta\iota\alpha\ \kappa\alpha\iota\ \chi\rho\upsilon\sigma\iota\omicron\nu\ \gamma\epsilon\ \tau\omicron\upsilon\tau\iota\ \kappa\alpha\iota\ \eta\delta\nu\acute{\alpha}\theta\epsilon\iota\alpha\nu\ \delta\epsilon$, $\kappa\alpha\iota\ \alpha\nu\alpha\iota\sigma\chi\nu\nu\tau\iota\alpha\nu$, $\kappa\alpha\iota\ \delta\rho\gamma\eta\nu$, $\kappa\alpha\iota\ \tau\rho\upsilon\phi\eta\nu$, $\kappa\alpha\iota\ \mu\alpha\lambda\alpha\kappa\iota\alpha\nu$. $\omicron\upsilon\ \lambda\acute{\epsilon}\lambda\eta\theta\epsilon\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \mu\epsilon$, $\epsilon\iota\ \kappa\alpha\iota\ \mu\acute{\alpha}\lambda\alpha\ \pi\epsilon\rho\iota\kappa\rho\upsilon\pi\tau\epsilon\iota\varsigma\ \alpha\upsilon\tau\acute{\alpha}$. *LEM.*

Pag. 112. l. 2. *Τινὸς λέγ. ἀνδρὸς*) Non possum hic cum viro eximio et de me optime merito sentire, qui haec de alio philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magistro, sive is Thesmopolus fuerit, ut superius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non solitam moderationem, qua hominis sordidissimi nomen reticere sustinuit. Unde colligo, omnia ejus opuscula, in quibus nominatim in sui temporis homines invehitur, ab eo post XL. aetatis annum scripta. SOLAN.

Ead. l. 6. *Ἐνῇ καὶ νέῃ*) Vid. *Aristophan. Schol.* ad Nub. Act. IV. Sc. 1, 1. ubi fuse enarrat, qua ratione id nomen ultimo mensis diei inditum sit, quia eodem die luna et desinit et incipit. Adde et *Plut.* in Solone, p. 168, 1. SOLAN. Quae mox vulgo edebantur verba: καὶ ἐπὶ ταῦτα ἡγανάνκται, intelligi plane non potest, quomodo per tot secula sic conservari potuerint; praesertim quum genuina ipsa Editoribus ob oculos versata fuerint. Primum enim illa absurdam continent repetitionem rei jam commemoratae, adeo illam absurdam, ut etiam *Gesnerus* ea pro lubitu quidem, sed sensum tamen elegantem suum secutus, in versione plane omittere decreverit. Deinde sequentia verba: παρῆστώς ὁ θεῖος patet nullo vinculo cum illis necti, atque adeo orationem sic reddi admodum inconcinnam et asperam, qualem vix unquam in *Luciano* invenias. Denique quaeso quis usquam legerit phrasin ἐπὶ τὴ ἀγανανκτεῖν; Nihil itaque certius est, quam, praecedentibus Codice L. et Edd. J. et B. 3., legendum esse: Καὶ ἐπὶ ταῦτα ἡγανάνκται, παρῆστώς ὁ θεῖος etc. Et sic ego confidenter correxi. LEHM.

Ead. l. 8. *Ἰδιώτης*) Non simpliciter hominem privatum significare, sed ἄμουσον, rudem et incultum, ex addito ἄγροικος adparet, et ex aliis, quos adduxit *Jens.* Vid. supra ad c. 67. Adde, si lubet, *Elsner.* ad Act. Apost. IV, 13. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἐπετίλαμεν διάφορον*) Recte ibi interpretes. Est enim διάφορον ex *Suid.* τὸ τίμιον, merces. Caetera hujus Dialogi antea sum interpretatus. BOUAD. Conf. infr. Amor. c. 8. SOLAN.

Pag. 113. l. 2. *Δίχην ἔφηνεν*) Scribo ἔφηνεν. BROD. Sed quia S. hoc jam habet, ego ἔφηνε propter euphoniā scribere non dubitavi. REITZ.

Ibid. *Ἐφηνεν*) W. Cod. et plerique impressi ἔφηνεν. S. recte mutavit. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἀντοῦ ἐλάβετο*) Quod cum manu prehendisset. BROD.

Ead. 1. 6. Τὸν κάδην) *Cadum*, ut *symbolum* daret ac *deponeret*. BROD. Sed vide, quam parum recte κάδην scribat, pro κάδον. REITZ.

Ibid. Τὸν κάδον) Mirum est, in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κόλπου ἐκπομίζοντος τὸν κάδην. Quid est κάδης, aut ubi invenitur? leg. κάδον, hoc est, vini *cadum* in sinu *effe-*
rentis. Quae mox addit de crocodilis, et cornibus, intelligenda sunt de syllogismis Stoicorum, quos sic nominabant. Vide superius in Vit. Auct. (c. 22.) Pagina seq. ὁ φιλόσοφος ὅρα οἷαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὡς Ἐρμοτίμης, ὡς πρεσβυτικῇ. Vertitur: vide, mi *Hermotime*, cujusmodi responsum, quam *sene dignum philosophus ille reddiderit*. Atqui πρεσβυτικὸν responsum est anile responsum, ut patet ex sequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τιτθαὶ τοιαύδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων ὡς ἀπικτεῖν αὐτοῖς ἐς διδασκάλου· καὶ γὰρ ἂν μὴδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκὶ μένοντες· *siquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magistrum illis eundum, nam licet boni nihil possint discere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt*. GRAEV. Mirum est, in omnibus impressis, si a Fl. et J. abeas, κάδην hic legi. W. recte κάδον. SOLAN.

Ibid. Ἔχοι) Antiquiores Edd. et ipse M. ἔχει. B. 2. et Par. ἔχη melius. S. et A. rectius ἔχοι. SOLAN. Vix obsequeretur *Salmuriensi* soli, nisi res ita manifesta foret, ut paullo supra in ἔφυγες pro ἔφυγον. Sed eo ipso, quod M. non ἔχη, sed ἔχει habet, adparet, eum ἔχοι dare voluisse; ideo vulgatum ἔχη securus ejeci. REITZ. Ἔχη habent etiam Codd. 2954. 3011. et Ed. B. 3. Variationis hujus caussa quaerenda et h. l. in istius aevi pronuntiatione literarum η, οἱ et εἰ, ut supra c. 78. προγυμνάσεις legebatur, et —οῖς, et —ης. *Belini* conjecturam ὡς ἂν ἔχοι nihili esse, non opus est, ut denuo demonstretur. LEHM.

Ead. 1. 11. Ὁ Κροκόδειλος) Hoc ante explicatum est, atque etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. BROD. Vid. supra, Dial. Mort. I. non ita longe ab initio, et Vit. Auct. c. 22. SOLAN. Studio expressi *Brodaeum* ὁ pro ὡς, etsi festinantis aberrationem credo. REITZ.

Pag. 114. 1. 1. Κέρατα) Vid. iterum supra Dial. mort. I. SOLAN. Immo et saepe alibi de hoc syllogismi fraudulentii cognominatione dictum est, ut in Vit. auct. etc. REITZ.

Ead. 1. 3. Ἐπιβυσσόμενος τὰ ὦτα) Ne quid audiat, quod eum, haec apud se meditantem, turbet atque interpellat. BROD.

Ibid. Αὐτὸν) Malim αὐτὸν, adspirare. REITZ. Tacite obsecutus est *Schmiederus*, sed temere. Vide modo ad c. 3.

nott. ^e) et ^b) in Varr. Lectt. porro ad c. 17. Adnot. et Adnot. ad.c. 26. LEHM.

Ead. l. 9. *Ἀηρεῖ*) Variationis notam adposuerat *Solanus*, nec tamen addiderat, qualis ea esset, fors rursus *ληροῖ* quae-sivit; sed indicativus sese recte habet. Vid. nos supra ad c. 61. REITZ.

Ead. l. 11. *Μόνον βασιλεία*) Haec sunt nunquam satis derisa Stoicorum somnia. BROD. Cf. Vit. Auct. c. 20. LEHM.

Ead. l. 13. *Ὁ φιλόσοφος*) *Filii praeceptor*. BROD.

Ead. l. 17. *Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδώς*) Perperam reddunt, *philosophia*, et praeter hanc *verecundia*: sensus enim est, *philosophia et reverentia erga eam*. Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida, *Τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργία*. In Abdicato, *Εὐνοίας πρὸς ἐμέ*. Sic etiam pro *Imagin*. *Pseudomant*. *Τὸ (τῷ) πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι*. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς, est in L. de Saltatione, *Ὅλον με ἔφη θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδώς ἀπεστέρηκεν*. VITRING. Quod *Horat*. *Vitringa* in pristina versione reprehendit, ex *Benedictina* est; id nec *Obsopoeus* melius reddiderat, *philosophia juxta ac verecundia*. Recte *Gesnerus* jam dedit, etiam non visa *Vitringae* correctione, quam ego ex ejus nott. Mss. quae quidem numero admodum sunt paucae, inserui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuisse priscos interpretes: nam πρὸς cum accusativo significare *affectum esse erga*, vel *adversus* aliquem, ex omnibus Auctt. constat; sic *Herodian*. I, 4, 6. *Ἐκ γὰρ ὧν διάκειμαι πρὸς ὑμᾶς*. Ibid. 9, 15. *ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Περέννιον διακείμενοι*. Sed plane *Lucianae* dictioni similis haec apud eund. *Herodian*. I, 8, 5. *Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς*: quod non opus est pluribus adstruere. Interim excusabilis est error, quia alibi tamen recte per *juxta* vel *cum* redditur, ut ap. eund. *Herodian*. I, 5, 5. *Κοινὴν εἶναι μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀληθόνα, καὶ μηδέν τι ἥττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν*, *communem esse mihi vobiscum super his calamitatibus moerorem, et vos non minus, quam me, graviter ferre*. Et III, 6, 5. *τοῦτο πρὸς ἐκείνον ἐνεμάμην*, *hoc cum illo divisi, (communicavi)* ac non semel alibi. REITZ.

Pag. 115. l. 7. *Ἀπιτέον*) Recte quidem. Sed alibi dicit *ἀπιτητέον* et *εἰσιτητέον*, ut hoc *Dial*. cap. 73. f. etc. REITZ. *Προσιτέον* *Necyom*. c. 1. Sed *πασιτητέον* *De Merc*. *Cond*. c. 42. LEHM.

Ibid. *Ἐς διδασκάλον*) Scil. *οἶκον*. Vid. de hac *Ellips*. not. *Jensii* supra ad libell. de *Sacrif*. c. 1. et infra ad *Parasit*. sive *Lectt*. *Lucian*. p. 351. Adde *Hom*. II, Z, 47. *ἐν ἀφνειοῦ πατρός*. *Aristoph*. *Plut*. 84. et *Nub*. 961. Plura *Kuster*. ad *Plut*.

Aristoph. 237. et 242. Et *Maittaire* de *Dialect.* p. 73. et *Solan.* ad *Somn.* c. 1. REITZ.

Ead. l. 10. Ἀποπλήσαι) Conf. infra *Abdic.* cap. 9. et 19. Item *Toxar.* c. 51. SOLAN.

Ead. l. 11. Τῶν εἰδόντων) Τῶν εἰδόντων legerat in suo exemplari *Brod.* Vid. *Misc.* IX. cap. 16. Sed sibi placere ait εἰδόντων. Quod jam in *Edd.* inveni, nec quidquam variationis ab *Solano* notatum est. REITZ. Aldina certe 2. hac menda typographica laborat. LEHM.

Ead. l. 13. Ἀνέγνωκε βιβλία) Stoicorum libros. GUYET. *Chrysippi* liber erat περὶ ἀξιώματων. *Diog. Laërt.* 210. C. et περὶ καταλήψεως, idem 213. A. Alterius Stoici reliquos esse statuendum est. Apud *Arrianum* etiam, οὗτός φησιν ἤδη καὶ δι' αὐτοῦ δύναται Χρύσιππον ἀναγινώσκειν. I. c. 4. SOLAN.

Ead. l. 14. Περὶ καθήκοντων) Περὶ καθήκοντος, singulari numero, libros inscripsere *Zeno*, *Cleanthes*, *Chrysippus*, *Panaetius*. Officia, numero multitudinis, maluit *Cicero*. Quod de inscriptione generis, non dubito, quin καθήκον officium sit: nisi quid tu aliud. Sed inscriptio plenior de Officiis, inquit ille lib. 13. epist. ad *Atticum*, epist. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere est apud *Suidam* in καθήκοντα, et apud *Laërtium* in *Zenone Cittieo*. MENAG.

Pag. 116. l. 10. Ἀνάλωκα) Tironi dico, cave hic quicquam mutes: sic enim docent Grammatici saepius efferri, et omnino sic *Demosthenes* alique; quod ideo moneo, quia B. 2. mutavit. SOLAN. Cum B. 2. etiam B. 3. ἀνήλωκα habet. Recte autem *Solanus* et recentt. repudiarunt hanc mutationem, quamquam supra cap. 42. in ἀνήλωται omnes libri consentiunt. Vid. *Thom. Mag.* s. ἀνάλωσα, *Fischer.* *Animadv.* ad *Weller.* Vol. III. a. p. 32. sq. *Osann.* ad *Lycurg.* in *Leocr.* p. 174. *Reisk.* et quos hic alios citat. LEHM.

Ead. l. 15. Αἰσωπος) Periit haec, cum multis aliis, *Aesopi* fabula: neque enim in *Aesopo* hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis scriptoribus invenitur. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐπὶ τὴν κυματώδη) Cum *Hermotimus* deploraret jacturam temporis, quam impenderat philosopho, respondet *Lucianus*, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, si *Aesopo* in fabulis morienti obsequatur: ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθέζομενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. Ubi dicit, inquit interpretes, quendam in litore maris consedissee, ut numeraret undas. Vides, ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendosum esse non animadvertisse interpretes vix credi posset, nisi res ipsa loqueretur. Ipsi Grammaticorum canones doce-

bant, dicendum fuisse ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδει. Ms. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη scribit ἐπὶ τὴν κυματωγὴν· quod argumentum est, ἐπὶ τῇ ἡϊόνι esse glossam, et interpretationem magistri, quae in contextum irrepsit. Indubie scripsit *Lucianus*: ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τὴν κυματωγὴν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα, dixit enim, quendam in crepidine littoris consedissee, ut numeraret fluctus. Κυματωγὴ est ἡϊὼν κυματώδης, littus, quod fluctibus pulsatur. *Hesych.* Κυματωγὴ, ἑαλία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγὴ. Usus etiam hae voce *Lucianus* est in *Cataplo* (Navigio potius c. 8.): Ἀπόξηροι δὲ εἰσι πέτραι καὶ ὄξείαι παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι, καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν, καὶ τὸν ἥϊον μέγαν· erant rupes nudaе et asperae, quas fluctus pulsabant, et valde horribilis erat illa crepido et magnus strepitus. Extat etiam apud *Herodotum* in *Calliope*, ut dudum *Budaeus* observavit, apud quem tamen male scribitur κυματωγὴ, et in Ms. *Luciani* κυματογὴ. *Eustath.* ad *Odyss.* ε', ἐπιωγαί, ἔξοχα κατὰ τοὺς παλαιούς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τοιοῦτο σπέλην ἔχοντες. ἔνθα καὶ ἰωὴ τοιτέστι, πνοὴ ἄγνυται μὴ δυναμένη δηλαδὴ προϊέναι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματωγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυνται. *GRAEV.* Vid. *Timon.* sub finem: μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὃ γὰρδὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλλγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς. Ubi itidem in Ms. legitur κυματώγης pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex *Eustathio Tan. Faber*, vulgatam esse glossemam. Mihi, cui *Eustathius* ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a *Graevio* laudatus non in *Cataplo* reperitur, sed in *Navigio*: verum in eo nihil video, quod de littore intelligi κυματωγὴν cogat. Aliunde habere hanc fabulam *Aelianus* videtur, qui XIII, 15. Var. Hist. nomen isti factuo facit *Κοικυλλίων*. G. M. P. et L. κυματωγὴν habent; sed in M. quem solum ipse inspexi, prius fuerat κυματωδῆ. *Polyaen.* παρὰ τὴν ἡϊόνα παλζειν, *Strat.* I. p. 28. *SOLAN.* Κυματωγὴν) Etsi *Solanus* Editionum lectionem κυματώδη servari maluerit, ego hic *Graevio* et quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἡϊόνι, aut ἐπὶ τὴν κυματωγὴν superfluum sit. *REITZ.* Lectio κυματωγὴν satis fulcitur optimis testimoniis, et iis quoque, quae ad *Timonis* l. l. ab *Hemsterhusio* imprimis et *Tan. Fabro* adnotata sunt. Alterutrum vero horum: ἐπὶ τῇ ἡϊόνι et ἐπὶ τὴν κυματωγὴν, superfluum esse, et, ut *Graevius* ait, pro interpretatione magistri habendum, tum lubenter concedam, quum vel demonstratum fuerit ἡϊὼν et κυματωγὴ adeo idem significare, ut in uno eodemque loco utrumque poni non possit, vel etiam explicatum, qui fieri potuerit, ut a glossatore ἐπὶ

alii casui, quam in textu, jungeretur. Neutrum, vereor, ne satis prospere effici possit. Nam quum *ῥιῶν* omnino significet litus maris fluminisve, bene quidem fatuus ille homo in hoc litore omnino fuisse dicitur; simul autem, ut intelligeretur, quomodo fluctus ille numerare posset, addendum erat, eum ad crepidinem consedisse, unde illud efficeretur. Verte itaque cum *Gesnero*: *sedentem in litore ad fluctuosum mare*; et intelliges etiam, cur *ἐπὶ* primum cum Ablativo, deinde cum Accusativo, constructum sit. Nec non patebit caussa, qua ductus comma post *καθεζόμενον* vulgo positum delere decreverim. Fabulam ipsam *Aelianus* V. H. XIII, 15. quem locum et *Solanus* laudat, Comico cuidam poëtae adscribit, stultum istum *Coecylionis* nomine appellans, quem *Eustathius* ad *Odyss. K. Πολύωρον* vocat; quamquam hic non *ἀριθμῆσαι*, sed *μετρῆσαι*, τὰ κύματα perhibetur. Jam quum in *Aesopi* fabulis haec non reperiatur, obscura adhuc manet fabulae, vel, si malis, historiae origo. Procedente autem tempore in proverbium abiisse videtur. LEHM.

Pag. 117. l. 8. *Μεταμαθήση*) *Ald. Junt. Hag. Par. Fl.* nec dubito, quin et reliquae, habebant *μεταθήση*. Quod mutavi, quia *μεταμαθήση* hic longe aptius: significat enim, *alia vel meliora discere, ac pristina dediscere*, quod notum. Sed et *mutare animum* recte vertitur ap. *Aristophan.* in *Plut.* 925. *Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΤ. Οὐδ' ἂν δολῆς γέ μοι τὸν Πλοῦτον αὐτόν.* REITZ. *Μεταθήση* habent etiam A. 1. 2. B. 1. 3. neque id mutari debebat, iudice etiam *Schaefero* ad *L. Bos de Ellipss.* p. 86. *Μετατίθεσθαι* enim est *mentem, sententiam, vitam, moresve, suos mutare*, quod discas e *Jov. Confut. c. 10.* et *Cynic. c. 18.* ubi vide *Gesneri* notam. *Μεταμαθήση* *Schaefero* glossema esse videtur, quod *Belinus* pro Subjunctivo habens vere miserabiliter in *μεταμαθήσεις* mutari voluit. Melius eidem *Belino* cessit emendatio, *ἦνπερ εὐ φρονῆς* e *Cod. 2954.* pro vulg. *φρονεῖς*. Verum in universa loci structura sunt praeterea, in quibus offendas. Attende primum, qua ratione invicem conjungantur *ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύση* (mutila est lectio *Cod. 2954. πολιτεύση*), ubi exspectasses *συμπολιτευόμενος*. At nihil mutandum censeo, quum liberior haec quidem sit oratio, in qua facile ex sensu praecedentis Participii suppleas *εἰ*, quod cum Futuro neclatur, quemadmodum etiam interpretes omnes recte verterunt. Nec desunt in nostro scriptore hujus generis *Anacoluthorum* exempla. Cf. *De Merc. Cond. c. 32.* ibique notam. Nunc autem ostendatur mihi velim, quo jure, quove sensu, adnectantur verba: *καὶ οὐκ αἰσχύνῃ* etc. h. e. *nec pudet te* etc. in Praesenti, quum

praecesserit tamen Futurum? Variantem non deprehendi ullam lectionem, nisi quod plenius ante haec verba distinctum video in Edd. vett., commate tantum in Reitz. et recentt., et quod in *Ald.* utraque post βέλτιον interrogationis signum reperitur, haud dubie illud ineptissimo loco positum. Jam pleniorē illam interpunctionem revocare placuit, et pro αἰσχύνῃ levissima mutatione rescribere αἰσχύνῃ, jota sub η ejecto, ut hic exsisteret sensus, nisi fallor, germanus: *nec erit jam, quod te pudeat*, etc. Οὐκ αἰσχύνῃ (int. ἔσται) non minus Lucianum est, quam phrasis οὐδείς φθόνος (ἐστὶ omisso). Cf. Dial. Mortt. XV, 1. τὸν Πηλέως δὲ υἱόν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἥρων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχύνῃ etc. magno est dedecori. Parasit. c. 58. ἔμοι μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνῃ τῷ τρεφομένῳ, et esse, quod pudeat eum, qui sic alatur. LEXH.

Ead. l. 12. Ἐπὶ πάντας) Scil. φιλοσόφους. BROD.

Ead. l. 13. Ἥρησο) Dicit, se haec disputasse contra Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se maucipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem sectaretur. Sed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σε εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς· sed quid est ἤρησο; legendum omnino ἤρήσω· si aut Platonem aut Aristotelem praetulisses, sectatus esses. Αἰρεσθαί τινος est aliquem sectari. Hinc αἰρέσεις sunt sectae philosophorum. Infra κεκολασμένη δαίτα est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu et amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἄνστα πάντα καὶ ἐλεύθερα, libera omnia et soluta, ut Cicero loquitur. Sic et Plutarch. in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacædaemoniorum coercerentur, vocat δαίταν κεκολασμένην. GRAEV. Tenui spiritu omnes antea scribebant. SOLAN. Monente Solano spiritum asperum adsumsi; etsi Brod. quoque scribit ἤρησο, delegisses. Sed ex B. 2. punctum subscriptum addidi: est enim ab αἰρέομαι, eligo; non ab ἔρομαι interrogo, et plusquamperfect. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθέσθαι, vidi, Evang. Joan. I, 32. δέδεκται, accepit, Act. VIII, 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodias. I, 13, 15. ἐδεδουλῶντο active ponit. Miror itaque Cl. Graevium rogare quid sit ἤρησο? REITZ.

Pag. 118. l. 5. Οὕτε δαίταν κεκολασμένην) Id est, neque castigatam (h. e. strictiorem) vivendi rationem. Sic Aelian. V. H. XI, 3. κεκολασμένη τροφῇ διαβιβῶναι. L. Bos.

Ibid. *Αλαταν*) Vid. supra Nigrin. c. 7. ex divisione *Solani*; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod jam inquirere non vacat. REITZ. Caput est Nigrini 13. extr. in quo legitur τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. LEMM.

Ead. l. 10. Ἑλλέβορον πιεῖν etc.) Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφιλογον ad *A. Persii* S. V. MARCIL. Conf. infra (Ver. Hist. 2. c. 18.) GUYET. Ipse Lucianus infra, verae Historiae lib. 2. ἡκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου etc. Diximus pluribus ad *Laërtium*. MENAG.

Ibid. Ἐς τὸ ἔμπαλιν) *Ut eorum omnium obliviscerer*. BROD.

Ead. l. 11. Ἐμπαλιν ἢ ὁ Χρ.) Chrysippum enim helleboro cerebrum purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid. *Menagii* not. ad *Diog. Laërt.* et *Nostrum* in *Vit. Auct.* c. 23. et *Ver. Hist.* II. c. 18. SOLAN.

Ibid. Ἡ ὁ Χρυσίππος) Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum abfuit, quin praeterirem, verba haec, ὕδωρ ὑπὲρ πλῆττειν in adagio, *Aquam in mortario tundere*, et illa, ὁ γνώμων φασί, in proverbio *Gnomon et regula*, explicari. BROD.

Ead. l. 13. Παραφερόμ.) Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose παραφνο—legebatur. In reliquis περιφε—minus apte. Vid. *Timon.* c. 25. SOLAN. Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum περιφερόμ. quia *agitatum*, circumerrantem signif. tamen id non vult Noster, sed *abreptum*, *delatum* eo, quo tempestas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem sequebar*, non *utens libero ratiocinio*, quod ipse mox per συρρέοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. REITZ.

Ead. l. 15. Θεὸς ἐκ μηχανῆς) *Miror Brodaeum*, qui hic more solito non dixerit, vid. *Erasm.* in proverb. REITZ.

Pag. 119. l. 1. Ἐνρήσ.) Vid. supr. de *Merc. cond.* c. 1. SOLAN. In eo quidem loco ναυαγία legitur de *naufragio*, secundum *Thomae M.* praeceptum. Nec semel alibi apud *Nostrum*. Neque tamen hoc satis erat *caussae*, cur *Reitzius* vel tacite lectionem hujus loci veterem et communem ναυαγίων in ναυαγιῶν mutaret, recentioresque Editores hunc sequerentur. Nam etiam νανάγιον et νανάγια, ut omnino apud *seriores scriptores*, ita etiam apud hunc nostrum, occurrunt de *naufragiis* usurpata. *Catapl.* c. 6. οἱ ἀπὸ τῶν ναυαγίων. Bis *Accus.* cap. 21. ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσγέοντα. *Navig.* c. 14. ὃς τηλικούτον νανάγιον εἰργασμαι. Vid. omnino de horum ipsorum et de hujusmodi aliorum vocabulorum permutationibus *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 517. sq. Jure itaque optimo

videor mihi veterem formam *ναυαγίων* pro *Reitziana ναυαγίων* restituisse. LEHM.

Ead. l. 3. Ἐλεύθεροι) Conf. infr. Navig. c. 2. SOLAN.

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 120. l. 1. *ΗΡΟΔΟΤΟΣ*) Est λαλιά, sive προσλαλιά, cujusmodi etiam supra *Insomnium*, et infra *περὶ τοῦ οἴκου*. Et Ἰππίας ἢ βαλανεῖον. Et *περὶ τῶν διψάδων*. MARCIL.

Ead. l. 3. Μείζον γὰρ εὐχῆς) Conf. supr. De Merc. Cond. c. 12. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀρμονίαν) i. e. compositionem, numeros, quod in *Herodoto* agnoscit et praedicat *Dionysius Halic.* *περὶ συνθέσε.* s. 3. p. 22. Uptoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ionica suavitate illustratur, ἵνα μὴ τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶναι τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ. denique itaque concludit, ἐξ ὧν ἂν τις τεκμηριαιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἡ πειθὼ τῆς ἐρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ. Add. *Quintil.* IX, 4, 19. In *Herodoto*, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur. Paulo ante s. 16. Neque mihi, inquit, quamlibet magnus auctor *Cicero* persuaserit, *Lysiam*, *Herodotum*, *Thucydidem* parum studiosos compositionis fuisse etc. GESN.

Pag. 121. l. 2. Πέρα τῆς — ἐλπίδος) Confer supra De Merc. Cond. c. 7. fin. SOLAN.

Ead. l. 3. Συγγράμμασι) Συγγράμματα *Herodoti* esse libros ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi hujus verbi ad *Thucydidis* principia disputantur ab *H. Stephano*. GESN.

Ibid. Γνώριμος) Vox haec, sine qua manca prorsus sententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. et Ed. J. restituimus. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐν βραχεῖ κατ.) Hic aliquid desideratur. An γνώριμος; Sic infra: γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγένοντο, pag. 118. GUYET. Vide, ut rem acu tetigerit *Guyetus*. Id ipsum enim, quod omisum conjecit, in L. et J. inventum restituimus. REITZ.

Ead. l. 5. Πλεύσας γὰρ οἰκοθεν ἐκ τῆς Καρίας) Cum *Plinio* non concordat *Lucianus*, nec *Suidas* cum *Luciano*. Nam *Plinius* L. 12. c. 4. de ebore haec ait: tanta erat eboris auctoritas, urbis nostrae CCCX. anno. Tunc enim auctor ille (*Hero-*

dotus) *historiam eam condidit in Thuriis in Italia*. Non igitur e Caria solvens adiit Graecos et conventum Olympicum, ut historiam suam in ea celebritate recitaret, (ut hoc loco scribit *Lucianus*) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta factus est Thurius civis. At *Suidas* cum *Plinio* et *Luciano* pugnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτος· μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Λυγδάμιν τὸν ἀπὸ Ἀρτεμισίας τρίτον τύραννον Ἀλικαρνασσοῦ. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἡσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θ', id est, *secessit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi factum. Sami igitur et dialectum Ionicam exercuit, et historiam scripsit in libris novem*. Quis eam litem dirimet? *Plinius* antiquior, *Lucianus* omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, callens. *Suidas* sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo tempore exstabant, habet. Conjecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, videtur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis ejus foeminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum habitasse, quando historiam scripsit: nam Dorica dialectus ibi erat in usu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis *Ciceronis* utar) nullo praejudicio te onerabo, lector, et integrum hoc σκέμμα tibi relinquam examinandum. *PALEM.* Confirmat hic locus, quod *Scaliger* ὁ πάντῃ in notis ad *Eus. Chron.* p. 104. asseruit, scilicet ante scriptam ab *Herodoto* historiam, quam Thuriis trajiceret. Vid. etiam *Fabricii Biblioth. Gr.* 661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam editionem, ut ita dicam, *Historiae suae*, locupletarit et ornarit: quae etiam nobilissimi scriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* sententia est; quem vide *P. I. L.* VI. Gallicae autem a me factae versionis *T. II.* p. 206. *SOLAN.* Etiam *Wesselingii* haec est sententia in *Vita Herodoti*; nec non *Larcherus* in *Vie d' Hérodote* simili ratione diversas istas narrationes inter se conciliavit. *LEHM.*

Ead. l. 7. Συγγραμμάτια) Diminutivum istud quis ferat de *Herodoti* historia usurpatum? Eam autem, quam habemus, non alia scripta, intelligi, sequentia demonstrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγράμματα. *SOLAN.* Ferri posse Deminutivum credo, modo ex ipsius *Herodoti* mente dictum accipias. Quam rationem etiam *Gesnerus* quodammodo expressit, vertens: tum si quid scripsisset. *LEHM.*

Ead. l. 12. Κατ' ὅλγον ἀγέλων) V. supr. Catapl. c. 17.

REITZ.

Lucian. Vol. IV.

H h

Ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων) Haec verba, οὕκουν ἡξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis emendatae postulante, sic esse rescribenda, οὕκουν ἡξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνῶσιν. noluit igitur ita rem discerpere, neque partitione tali minutatim colligere et comparare sibi famam. Nam quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent: pendent enim ab ἡξίου καὶ οὐδέ. Nec dubito, quin pag. sequ. sit scribendum, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυνθανόμενοι. In editionibus ἀπὸ non habetur, cum tamen sententia loci vocem eam requirat. GRAEV. Scribere sane *Lucianus* debebat, ut *Graevius* vult, ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. Id requirebat vox οὐδέ, in qua simul latet copula. Veruntamen nihil ausus sum mutare, quum nullius libri auctoritas accedat, nec Anacothorum exempla in nostro scriptore insolita sint. Multo malletm edere: οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω καὶ κατ' ὀλίγον etc. Excidit καὶ librariorum, opinor, oscitantia. LEHM.

Pag. 122. l. 4. Ὀπισθοδόμον) De gradibus templi habitas has orationes docet *Philostr.* ep. XIII. p. 919. ἀπὸ τῆς τοῦ νεῷ βαλβίδος et vit. *Apollon.* lib. II. cap. 2. p. 141. c. 31. p. 170. ἀπὸ τῆς κρηπίδος τοῦ νεῷ. AG. X, 95. Vid. *Philostr.* *Gorgia* p. 498. ubi τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἤχησεν. Et μοx: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος etc. De ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad *De Mort. Peregr.* c. 32. SOLAN.

Ead. l. 6. Μούσας) Non ergo *Herodotus* ipse ea suis libris nomina fecit; quamvis non desint, qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam *Qu.* *Hist. Conscr.* c. 42. SOLAN. Quin etiam *Larcherus* in *Herodoti* sui Tom. III. p. 263. haud improbabili ter ostendere conatus est, Musarum nomina libris *Herodoteis* a posterioribus demum Grammaticis indita esse. Singulorum saltem librorum denominationes medio aevo debere, mihi quidem certum esse videtur. LEHM.

Ead. l. 8. Ὀλυμπιονίκας) *Casaub.* ad *Theocr.* *Scaz.* ad *Catull.* ex *Suid.* innominato. De *Hippia*, ipse postea, *Cic. Apul.* De *Prodic.* *Xenophon.* et nos ad *Somnium Luciani*: de *Anaximene* et *Polo*, id. p. 208. *Aristot.* *Diog. Laërt.* De *Aëtione*, *Theocrit.* *Epitaph.* *Aescul.* De nuptiis *Alexandri* et *Roxanes*, *Arrian.* *Curt.* *Bourb.*

Ead. l. 10. Οἱ δὲ τῶν ἐκ) In omnibus libris erat ἐκ τῶν. Mutavi ego, et feci, οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς etc. saepe enim sic usurpatur et apud *Nostrum* et apud alios scriptores. SOLAN. Quod omnino fieri posse stolidè negat *Belinus*, quum phra-

σιν πυνθάνεσθαι τινός, sciscitari ab aliquo, vel analogia illius, ἀκούειν τινός, commendet. Sed vide Dorvill. ad Charit. pag. 578. Lips. cf. p. 331. ej. libri. Quod nunc ad lectionem-lo-ci nostri attinet, primum fallitur *Belinus*, quum ἀπό in Codice, nescio quo, manuscripto reperiri putat, et hinc jam legendum arbitratur: οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς π. Nam nota haec: Gr. in *Reitzii* Lectt. Varr. non Codicem significat, sed conjecturam tantum *Graevii*, quam in una superiorum adnotationum prolatam legimus. Deinde καί, quod Cod. 2954. suppeditat, merito a *Belino* despicitur, quia sensum turbat. Ergo quae nunc restat, vetus lectio: οἱ δὲ ἐκ τῶν τῆς πανηγύρεως ἡκόντων, utpote manifesto mendo laborans, quod est in locutione ἡκειν τινός τόπον, feliciter emendata videatur necesse est, transpositis a *Solano* vocibus ἐκ et τῶν. Neque injuria *Reitzius* et recentt. Editt. secuti sunt. LEHM.

Ead. l. 12. ΟΤΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ] De hoc more veterum digito monstrandi nonnulla monita sunt a Commemtatt. ad Somn. c. 11. Tom I. p. 197. sq. ubi tamen hunc locum nostrum non video, ut par erat, respectum. LEHM.

Pag. 123. l. 4. Τῶν ἱστοριῶν) Intellige ἔνεκα τῶν ἱστ. el-
lipsi nimis frequenti, quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* II. A, 65. Εἴ τ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἰδ' ἑκατόμβης. Sive is nos ob vota non reddita inquit, sive ob hecatomben. REITZ. Aliena confudit *Reitzius*. Quodsi qua voce opus sit ad explendam phrasin ἀπολαύειν τινός, longe praestabit ἀπό, quam ἔνεκα, quod ineptissimum, efficit sensum, supplere. Sancit quodammodo hanc legem locus *Diall. Morrt.* IV, 2, ubi ἀπό in hac phrasi vere additum legitur. Vid. *Jenius* ad *Timon.* c. 2. Tom. I. p. 360. LEHM.

Ead. l. 5. Ἰππίας) *Hippias Eleus*, ut ex *Platone* etiam constat, quem vide in eo *Dialogo*, cui *Hippias major* titulus est, statim ab initio p. 95. *Olympiam* ibi dicitur accessisse instructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς καὶ παντοδαποῖς. Adde et *Cic.* de Orat. III, (IV.) 32. *Philostratus* in ejus vita p. 496. ἔθελγε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις ἐν. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἀναξίμ.) *Anaximenes* hic etiam statuae honorem consecutus est *Olympiae*, non minus quam *Gorgias*. De utroque *Pausan.* *Eliac.* 2. p. 376. GESN. *Anaximenenem Chium* equidem ignoro. Quem *Gesnerus* e *Pausania* VI, 18. citat, *Lampsacenus* ille est, quem callidum fuisse historicum et rhetorem e *Suida* novimus, eundemque *Alexandri Magni* doctorem et comitem in expeditionibus bellicis. Hunc et ego suspicor a *Luciano* h. l. significari; quo jure autem *Chium*

dicat, non conjicio. *Bourdelotius*, quum in superiore quadam nota *Diogenem Laërt.* et *Aristotelem* de hoc *Anaximene* adiri jubet, haud dubie philosophum illum *Milesium* ionicae sectae praeter rationem huc traduxit. De *Polo Agrigentino*, qui idem et *Piscat.* c. 22. inter alios Socratici aevi sophistas recensetur, *Suidas* haec tradit: Πῶλος, Ἀκραγαντίνος, φήτωρ, μᾶλλον δὲ σοφιστὴς τῶν πάλαι. διδάσκαλος Λικυμνίου. ἔγραψε γενεαλογίαν τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων Ἑλλήνων καὶ βασιβάρων, καὶ πῶς ἕκαστος ἀπήλλαξε. τινὲς δὲ ἀντὶ Δαμάστου ἐπιγράφουσι. νεῶν κατάλογον. περὶ λέξεων. Vid. imprimis *Mongitor.* Bibl. Sicul. Tom. II. p. 188. sq. LXXIII.

Ead. l. 7. Καὶ ἄλλοι) Sic *Gorgias* apud *Philostratum* pag. 493. Et *Lysias* ap. *Plut.* in X Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus, vide notas ad *Philostr.* p. 169. et *Cressol.* Theatr. Rhet. III, 6. SOLAN.

Ibid. Λόγους ἔλεγον) Exempla ejusmodi locutionum bene multa vid. ap. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 22. REITZ.

Ead. l. 10. Ὅπου) Etsi vulgo locum significat, tamen et pro cum, quando, quandoquidem usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. *Jens.* p. 276. Sic supra in *Hermot.* c. 39. ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον etc. In *Abdicato* c. 23. Ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς λατοῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας καὶ προνομίας διδόναι. Addo *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ σώματα χρεὴ, ὅπου ἂν τις βούλεται καθάρειν, εὐροα ποιεῖν, corpora quando quis purgare vult, fluida faciat oportet. *Ibid.* rurs. aph. 2. Et S. I. aph. 7. Potest et verti ubi, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. REITZ.

Ead. l. 11. Συγγράψαντα) De pictore usurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut *Zeux.* c. 3. pr. SOLAN. Per se συγγράφειν non minus pingendo componere, quam scribendo, significare potest, idque apte fit, ubi, ut h. l., de compage complurium personarum et rerum objectarum in una eademque tabula agitur, neque ambiguitas quaedam dicendi, locum habet, quum ζωγράφος praecedat, ad quem τὸ συγγράφειν refertur. Quid, quod etiam eleganter ac facete h. l. *Ἀεῖον συγγραφεὺς τις* significatur fuisse in sua arte, quemadmodum *Herodotus* in sua. Etsi itaque nusquam alibi de pictore dictum occurrat συγγράφειν, quod nunc non decernam, hoc tamen loco plus quam audacis fore judico, si quis γράψαντα pro *Luciano* verbo scribere in animum inducat. LXXIII.

Ead. l. 15. Ἦροτο) Commodius legeretur ἤροιστο. SOLAN. Ἦροτό τις ἂν, vult *Belinus.* BIZ. *Solanus* cogitavit de ἔρο-

το. et sic etiam *Belinus*, si semel emendare cupiebat, emendationem suam fingere debebat: *ῥοιτό τις ἄν*. Nam *ἤρετό τις ἄν*, quod jubet, in proba quidem Graecitate aliud quid significat, quam quod cum *Luciani* mente h. l. conveniat: significat *interrogaret*, quum esse debeat *interroget*. Quid multa? sanum est Imperfectum et Indicativus sine *ἄν*, in objectione, quam auctor cogitat fieri posse. Cf. *Somn. c. 17. Tom. I. p. 15.* ubi *ἔφη τις*, dicat aliquis, et mox: *εἰτ' ἄλλος ὑπέκρουσε*, tum alius interpellat, memini unquam in mentem veniet mutare. LEHM.

Ead. l. 17. 'Εν Ἰταλίᾳ) An aliquis ejus meminerit, nescio. SOLAN.

Pag. 124. l. 3. Χρῆμα παρθένου) Et haec locutio, sive pleonasmus non infrequens. *Aristoph. Plut. 895. πολὺ χρῆμα τεμάχων*. Et *Nub. 2. τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν*. Alia similia *Spanhem. ibid.* Plura frater cariss. *G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 537.* — 6. *REITZ. De Dea Syr. c. 13. ὕδατος χρῆμα πολλόν*. LEHM.

Ead. l. 5. Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν) Dixi ad *Petron. De taedis Hymenaei* notum, et multa *Scal. ad Catull. BOURD.*

Ibid. Καλύπτραν) Ad vittam nuptialem respicit et ἀνακαλυπτῆρια, de quibus *Langbaen. ad Longin. 4, 10. pag. 34. Toll.* Itaque *καλύπτραν flammæum* reddidi. GESN.

Ead. l. 14. 'Εν τοῖς ὄπλοις) Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in *Dial. Mort. XXIII. Plutonis et Protesilai, versus fin. καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ*. At non meminerant verbor. in *Evang. Luc. XXII, 49. Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ*; vel forsitan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis scriptores sic locuti. *Homer. Odys. K, 385. Πρὶν λύσασθ' ἐτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Hippocr. S. 2. Aph. 36. Οἱ — ἐν τῇσι φαρμακείῃσι — καθαιρόμενοι. Aristoph. Plut. 487. 'Εν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem ibid. 765. ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμαθῶ, volo te circumdare, coronare (in) catena panum. Noster infra *Zeux. c. 6. ἐν χρῶ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, colore matrem referentes, et Philops. §. 33. ἀνολξας τὸ στόμα ἐν ἔπαισιν ἐπτά. Evang. Matth. XIII, 35. ἀνολῶ τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. Lucian. iterum de Gymnas. c. 19. m. περιπέττειν τὸ πρῶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Maithaire de Dialect. p. 300. f. ex *Tzet. ἐν ἄορι καὶ ξίφει τέμνων*. Ita et ἐπὶ modo additur, modo omittitur: *Aristophan. Plut. 628. (ἔην) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις*, prorsus ut *Ev. Luc. IV. ἄνθρωπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ*. Sed ecce plura alia similia jam dedit *Hemsterh. ad Dial. Mort. loco supra indica-***

to, pag. hujus edit. 624. seq. Vol. II. Item *Solanus* ibid. REITZ. Restringendum esse hoc praeceptum, et varia illa prolata exempla subtiliter judicanda cauteque adhibenda esse, monui in adnot. ad illum ipsum Diall. Mortt. locum, quem modo citabat *Reitzius*. LEHM.

Ead. l. 16. Ὅποτε δοκὸν φέροντες βαροῖντο] Ingenti cum licentia *Belinus* βαρύνονται scribi vult, quippe nesciens, quod saepissime e *Luciano* suo discere potuisset, qua ratione et via ὅποτε cum Optativo construat. Quum etiam ultima hujus §phi verba: ὅποτε κατ' αὐτὸν γένοιτο, idque perversissime, inserto ἂν post ὅποτε, corrigenda *Belinus* censuerit: alia in promptu sunt exempla dictionis nunc temporis notissimae. Somn. s. Vit. c. 2. ὅποτε ἀφεθείην, quoties dimittebar. Diall. Deor. V, 5. ὅποτε ἀπολαμβάνοις. Diall. Marr. IV, 1. ὅποτε ἀλλαγίης. Diall. Mortt. VI, 4. ὅποτε ἐγί-οιμι. Ibid. XXI, 1. ὅπὸτ' ἐθέλοις. Sed omitto reliqua, ut tempori parcam et chartae. LEHM.

Pag. 125. l. 1. Καὶ αὐτὸν) Abesse sine dispendio videri possunt, sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. SOLAN. Ad Alexandrum respici, quis dubitet? et αὐτὸν sic usurpari pleonasticῶς, quis nescit? vide modo paullo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν etc. REITZ.

Ead. l. 2. Ὀχάνων) Ὀχανον ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. Hesyph. et interp. *Aristoph.* ad Equit. BOURD.

Ead. l. 7. Τῶν ὀπλῶν) Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat etc. GESN.

Ead. l. 11. Πάρεργον) Qui suavitatem hujus loci sentire velit, illum quae sint πάρεργα pictorum cogitare oportet, descripta satis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator et deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus* est pictus Alexander. GESN.

Ead. l. 13. Ἰκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἤγειτο καὶ συγγραφεὰ θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι) Verti videas ab *Benedicto*, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem Graecis faciendam admiratione dignum esse scriptorem*: ab aliis, satis superque sufficere *Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, eum scriptorem esse admiratione non indignum*. At quid de illa fide in Graecis? utrum ea residet in ἱκανός, an in δεῖξαι; Immo celebritatem *Olympiacam sufficere*, et valere etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Graecis, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic solita erant δεικνυσθαι, non histori-
arum scriptio. GRON.

Ead. 1. 15. *Λεῖξαι τοῖς Ἑλλήσι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα*) Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. MARCIL.

Ibid. Τὰς Ἑλλην.) Τὸ πράξις hic desiderari videtur. GUYET.

Ibid. *Νίκας*) Ex Marcilii conjectura, quam firmat locus Luciani Quom. Hist. Conscr. c. 54. SOLAN. Potius cum Marcil. et Solana νίκας addendum credo, ut Nostrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille jubet, insero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis seclusi. REITZ. Probabilem et ego judico Marcilii conjecturam. Adde cap. 2. ὁ τὰς νίκας ἡμῖν ὑμνήσας. Et facile vox νίκας, quia eadem literae proxime praecesserant in voce Ἑλληνικὰς, absorberi poterat. In Codd. Pariss. hic locus per librariorum negligentiam valde depravatus est. LEHM.

Pag. 126. 1. 4. *Πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοποῦν*] Hanc Codicis Gori. lectionem propterea anteposui vulgatae π. ἐμ. ἐσκοπούμην, quod putabam recte quidem Medium in phrasi σκοπεῖσθαι μετὰ τῶν φίλων Somn. in. et similibus, quibus deliberatio cum aliis simul fieri dicatur, adhiberi, minus autem recte, ubi πρὸς ἑαυτὸν additur, ingrato tum, nisi sensus me fallit, pleonasmō. Legitimae rationis exemplum vide in principio Apologiae pro Merc. Cond. et confer Harmon. c. 3. LEHM.

Ead. 1. 11. *Ὅτι περ ὄφελος*) Recte ibi Obsop. nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ τοῦ μεγάλου, τοῦ μέγιστου, καὶ ἀξιολογώτατου. BOURD. Illustrat hanc formulam Kuster. ad Aristoph. *Ἐκκλησι.* 53. GESN.

Pag. 127. 1. 1. *Ἡ ἀρίστη*) Comma post ἀρίστη, quod in Edd. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. REITZ. Quaenam Macedoniae urbs significetur, quaeri potest. Florentissimae tum temporis erant Thessalonica et Philippi; et harum alterutram cogitandam esse, recte videtur Wielandius observasse. LEHM.

Ead. 1. 2. *Σκηνὰς καὶ καλῶς καὶ πνίγος*) Voces interpretatus sum alibi. Rem tangit Suet. Jul. c. 39. *Ad quae omnia spectacula tantum undique confluit hominum, ut plerique advenae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positos manerent, ac saepe prae turba, elisi exanimatique sint plurimi, et in his duo Senatores.* BOURD. Itaque ἀνὴρ Χίος apud Aelian. V. H. 14, 18. ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγὼ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλην ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. GESN.

Ead. 1. 5. *Ἀλλὰ φητόρων etc.*) Graeca laborant prava distinctione. Sic enim haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ φητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφί-

στῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη μὴ τοῦμὸν παραπολύ ἐνδεέστερον φαίνεται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse videtur *Obsopoeus*, qui hunc locum bene vertit. *GRAEV.* Ut *Graevius* interpungit, sic *Ed. Par.* jam habebat. *REITZ.*

Ead. l. 6. Ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη) Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit, *Parum ergo abest, quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec.* *SOLAN.* Ad verbum, tantum non parvum jam est, hoc est; parum abest, quin parvi jam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior etc. Si quis ea, quae adhuc dixi, bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic laboro addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veritus* inserendum fuit. *GESN.* Ὅσον οὐ μικρὸν δέος conjiciebat *Belinus.* *BIP.* Vettit autem *Belinus*: et j'ai tout lieu de craindre d'être jugé ici avec plus de sévérité que je ne le serois à Olympie. Quam sententiam certo scio a nemine probatum iri, qui nexum orationis accurate perpenderit, maximeque verba proxima, μὴ τοῦμὸν etc. recte respexerit. Non veretur auctor majorem auditorum suorum severitatem, sed praedicat majorem eorum splendorem ac dignitatem, quam quae Olympicorum fuerit. Non inferiorem dicit suam sortem esse, qui audientibus rhetoribus, historicis et sophistis, viris doctissimis, scripta sua recitet, quam Herodoti et Aëtionis, reliquorumque, qui Olympiae coram omnis generis hominibus artem suam ostentaverint. Quae quum ita sint, per se collabitur *Belini* conjectura, quae nec bene quidem Graeca est, et cum ea simul etiam praestantior illa, quam *Jacobsius* et *Seagerus* excogitarunt: δέος οὖν οὐ μικρὸν etc. Utraque enim timentem sistit auctorem, qui contra gaudebat honore suo. Otium mihi fecisset *Gesneri* tam planissima, quam subtilissima, verborum explicatio, nisi recentiores hujus loci interpretes et judices eam vel non cepisse, vel plane non curasse, viderem. Ὅσον οὐ est *paene, ferme*; cf. ὅσον οὐδέπω *De Merc. Cond.* c. 31. Neque adeo οὐ cum μικρὸν arcte jungendum est, quod *Reitzius* fecisse videtur, quum e *Zeux.* c. 3. contrarium quiddam, ὅσα πάντ' ὀλίγα, conferri jubet. Μικρὸν autem, sequente μὴ, nihil est, nisi notissima illa ellipsis verbi εἶναι, *parum est, parvi facio*, metum scilicet illum, ne etc. i. e. *parum metuo, ne etc.* quod cum lepida quadam et modesta ironia dictum pro: Sic jam planissime video, meam conditionem minime inferiorem esse, quam Olympicorum. Μὴ autem poni nonnunquam ita, ut verbum, unde pendet, sup-

pleri debeat, docent ii, qui de Ellipsis scripserunt, docet etiam locus, quem *Gesnerus* contulit, Zeux. c. 1. *μη ἄρα πάμπολυ* etc. Germanice locum ita vertam: Nun macht es mir fast wenig Sorge, dass die Ehre, hier aufzutreten, um vieles geringer erscheinen möchte, als in Olympia. Videlicet *Wielandio* haec verba, nescio quam ob causam, prorsus praetermittere placuit. LEHM.

Ead. l. 8. Πολυδάμαντι) *Pers. Sat.* 1. et ibi interp. *BOURD.* Vide *Quom. Hist. Conscr.* c. 35. et *Pro Imagg.* c. 19. *Scotus-saeus.* Cujus statua febris laborantibus mederi credebatur. *Deor. Concil.* c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe alium *Persii* Polydamanta amandat. Vicit hic *παγκρατίῳ* Ol. XCIII. Vid. *Paus. El.* II. Meminit *Plato* Πολ. A. pag. Ed. Ald. 7. A. et *Basilius* de Leg. Gr. lib. (*Grot.* Ed. 96. C.) Et *Dion Chrysost.* pag. m. 441. C. ubi Thessalum vocat. SOLAN.

Ibid. Γλαύκῳ) Vid. *Pro Imagg.* cap. 19. *Carystius*, qui XXV. Olympiade coronatus, *Pycia* per excellentiam denominatus dicitur. De eo *Demosth.* περὶ στεφ. sub fin. c. 99. p. m. 199. B. ubi prave scribitur *Καριστίου* et *Aeschin.* c. 63. *Pind.* etiam, sed ode illa periit. Adde etiam *Dion. Chrysost.* pag. 441. C. ubi idem *Carystius*. SOLAN.

Ibid. Παραθεωρήτῃ) Παραθεωρεῖν ea fere forma percussum verbum, ac περιδεῖν apud *Herodotum* I, 37. et 38. Quemadmodum enim ibi περιδὼν μοι δειλλαν τινὰ vertendum est, observans in me timiditatem, separata a verbo praepositione: ita hic etiam παραθεωρεῖν idem est, ac θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ. *GESN.* Παραθεωρεῖτε *Th. M.* legere, *Solanus* notaverat; sed quia dubites, sitne *Theod. Marcilius* an *Thomas Magister* intelligendus, moneo *Th. Magistrum* significari, (quem adeundum in verbo παραβῆλλω, extrema tandem pagina docet idem). Is igitur, loco dicto, haec habet: ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ καὶ παραθεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὐρεται, ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων ἀλλ' ἦν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρεῖτε. Sed parvi refert, quomodo apud *Lucianum* legas: id eo vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra *Nigrin.* cap. 20. Item *Hermot.* 74. Et infra *Pro Imagg.* cap. 7. *REITZ.* Non sane parvi refert, utrum post ἦν Conjunctivus ponatur, an Indicativus. H. l. παραθεωρεῖτε, quamquam lectio est perquam vetusta, quod e *Thomae Mag.* testimonio patet, nec non, ut conjicio, Scholiastae; vid. not. ad Schol. non tamen genuina habenda contra vett. editionum consensum, sed orta e literarum εἰ et η pronuntiatione parili. LEHM.

Ead. l. 10. 'Επ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδῃτε) Sic edunt, quod intelligi non potest; et ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis*: quam ut habes, edi debuit ἀποδύσαντος. GRON. 'Επ' ἑαυτοῦ) Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. SOLAN. Quia Solanus ἐπ' ἑαυτοῦ vult, et Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam jussi; melius enim est, quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ: nam etsi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, et hoc pro ἑαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Confer supra de Merced. cond. c. 19. *Εἰ — τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἑαυτοῦ ἐπιτρέπων*. Ubi etiam quaedam Edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ malletm, quia dubito, liceatne recipi ἑαυτοῦ alii, quam primae personae verbi, adjungere. Ut enim proprie dicitur πέπεικα ἑαυτὸν, *Herodian.* I, 55. Σύννοια ἑαυτῶ: et παρὰ πάντα τὸν ἑαυτοῦ βίον εἰδόν τε καὶ ἤκουσα, idem *Herodian.* I, 2, 10. ita absurdum videtur dicere ἴδῃτε ἐπ' ἑαυτοῦ, quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem sic dici nondum observavi. Nec tamen opus cum Gronov. ἀποδύσαντος legere, si *exutum* velis significari, sed ἀποδύσαντες ἴδῃτε conjungendum; et parvi interest, hoc tum veritas, vos me exuentes videtis, an *exutum*, quod vel apertiore sensum habet. REITZ. Adsentior, quod ad ἀποδύσαντες attinet, ita, ut etiam mirer, qui Gronovio ἀποδύσαντος in mentem venire potuerit. Sed de lectione L., quam Solanus recipi jussit et Reitzius haud repugnans admisit, recentioresque repetierunt, ἐπ' ἑαυτοῦ, in alia omnia discedere placet. Vel ipsa vox ἐφ', constanter in Edd. vett. adspirate edita, etiam ubi in αὐτοῦ lenis spiritus mendose sequitur, satis, opinor, firmiter tuetur lectionem ἐφ' αὐτοῦ. Et Gronovius, dum scripsit ἐπ' αὐτοῦ, nihil aliud, quam ἐφ' αὐτοῦ correxisse de suo putandus est. Jam vero ampliorem Pronominis, quod dicitur, reciproci usum, de omnibus personis obvium, etiam de prima singularis numeri firmatum videris necesse est Catapl. c. 9. De Merc. Cond. c. 19. et 30. Et ut in illis locis, ita in hoc quoque, non defuerunt manus imprudenter correctrices. Quibus si repulsam dederimus, non, credo, videbimur ullam fecisse injuriam. ЛЕНН.

Ead. l. 11. 'Αποδύσαντες) Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσαντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum, ut ἀπαγαγόντες. Exuunt, h. e. exui jubent, ut inspicere totum possint, athletam ἀγωνοθέται. 'Αποδύσαντος activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. GERN.

Ibid. Μαστιγώσιμος) Dixit antea et saepe repetit al. BOURD.

IN ZEUXIN VEL ANTIOCHUM.

Pag. 128. l. 1. ΖΕΤΕΙΣ) Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, et quae lectorem avidum non morentur. BOURD. Προγλαλιά, ut supra. Habita vero ista etiam in theatro: patet fine hujusce Laliae. MARCIL.

Ead. l. 5. Προσιόντες οὖν) Epanalepsi inservit illud οὖν, veluti infra Quom. conscr. Hist. c. 62. Οικοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας οὖν. Et Pseudom. c. 19. τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν — ἐκείθεν οὖν τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν. Bene observante Dukero ad Thucyd. III. c. 95. Ubi et Scholiasten vide, et ad partes vocatum *Raphel.* ad Evang. Marc. III, 31. REITZ.

Pag. 130. l. 6. Ὡμην τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτοὺς) *Benedictus, statim quidem id ipsum etiam addituros putabam.* Ineptissime. Nam quī id in laudando addituri erant, cum ipse *Lucianus* ante dixit, se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit *Obsopoeus*, hoc ipso eos potissimum adductum iri; nisi quod congrua oratio poscat adduci: non enim agitur de futuro. GRON.

Ibid. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.) *Et hoc nonnihil captos plaudere, vel, hoc etiam fortasse attractum iri.* Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui scripturae favet locus Phalar. I. c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba cap. 53. Hermot. Parum ergo refert, utram scripturam sequamur. SOLAN.

Ead. l. 7. Τὸ τοῦ Ὀμήρου) In Zeuxide, τὸ τοῦ Ὀμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾧδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyss. A. v. 351. GRAEV.

Pag. 131. l. 2. Ἀνθρακες etc.) Carbonem, ut ajunt, pro thesauro invenimus. *Phaedr.* V, 87. VORST. *Phaedri* est *Fabb.* Lib. V. fab. 6. v. 6. Vid. *Suid.* in Ἀνθρακες θησαυρός, et *Erasm.* Adagg. Chil. I. Cent. 9. Adag. 31. Cf. Adnot. ad Hermot. c. 71. LEHM.

Ead. l. 5. Τὰ δημώδη] Qui sequitur locus de Zeuxide ejusque Hippocentauro, totus reperitur in Codice manu-

scripto Bodlejano, qui olim E. D. Clarkii fuerat, Gregorii Nazianzeni carmina continente simul cum Scholiis, utraque e decimo, ut judicat T. Gaisfordus, seculo. Scholii autem instar haec *Luciani* verba leguntur fol. 83. b. ad v. Ζευξίς. Quae quamquam non multum conferunt ad ipsius *Luciani* textum illustrandum et emendandum, quia tum vitiosissime, tum mutationibus aliquot factis, ut *Luciani* ea esse dissimularentur, descripta sunt: tamen, ne partibus meis ullo modo deesse videar, accurate et plene ea hic exarare placet ad fidem Catalogi, quem Gaisfordus Oxonii edidit a. 1812., sive Notitiae Manuscriptorum, qui a Cel. E. D. Clarke comparati in bibliotheca Bodlejana asservantur, P. I. p. 37. sq. ζευξίς γράφει γενόμενος· τὰ μὲν δημώδη καὶ κοινὰ οὐκ ἔγραφε ἢ ὅσα πανυ ὀλίγα· αἰεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο καὶ τι ξένον καὶ ἀλλόκοτον ἐπινοήσας ἐπεκείνο τὴν τῆς τέχνης ἀκρίβειαν ἐπεδείκνυτο· θηλείαν οὖν ἵππον κένταυρον ὁ ζευξίς ἐποίησεν ἀνατρέφουσαν πρὸς ἑῇ παιδίᾳ ἵπποκενταύρῳ διδύμῳ κομιδῇ νήπιω τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφον ἀθήνησι γέγονε πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ· τὸ γὰρ ἀρχέτυπον ἀσύλας ὁ ῥωμαίων στρατηγὸς μετὰ τῶν ἄλλων σκυλῶν εἰς Ἰταλίαν ἀπέστειλεν· ἔτα περὶ μελαίαν καταδύσει τῆς ὀκιάδος πάντα καὶ τὴν γραφὴν ἀπολέσθαι λέγεται· μόλις δὲ γράφουσι καλλιμάχος καὶ καλαισὺς τὴν εἰκόνα τῆς εἰκόνος οὕτως· ἐπὶ χλοῆς εὐθαλοῦς ἢ κενταῦρος· αὕτη πεποιήται ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένη καὶ ἀποτέτανται εἰς τουπίσω οἱ πόδες τὸ δὲ γυναικίον ὅσον αὐτῆς ἡρέμα ἐπεγείγεται καὶ ἐπαγκόνος ἐστὶ· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν οὐκ ἐκίει καὶ αὐτοὶ ἀποταδὴν οἷον ἐπιπλευρον κειμένης· ἄλλο μὲν ὀκλάζοντι ἔοικε καμπυλὸς ὑπεσταλμένη τῇ ὀπλῇ· ὁ δὲ πάλιν ἐπανίσταται καὶ τουδάφους ἀντιλαμβάνεται· οἷοι εἰσιν οἱ ἵπποι πειρώμενοι ἀναπηδᾶν· τοῖν νεογνοῖν δὲ τὸ μὲν ἔχει ταῖς ἀγκάλαις καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς ἐπέχουσα τὸν γυναικίον μασθὸν· τὸ δὲ ἕτερον ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος οἷον ὡς ἀπὸ τινος σκοπῆς ἵπποκένταυρος ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη τιθηνουμένης ἐπικύπτει γελῶν οὐχόλος φαινόμενος ἀλλ' εἰς μέσον λέντος σκύμνον ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ ὡς δε δείξαιτο τὰ βρέφη· τὸ δὲ θανμαστὸν τοῦ ζευξίδος ὅτι τὸ ποικίλον τῆς τέχνης ἐν μια ὑποθέσει ἐπεδείξατο ἵππον σωβαρὸν ἄγριον κομιδῇ λασίον τῇ χαίτῃ στέρνον τε καὶ ὤμους ὁμμοι θηριωδῆς καὶ ἄγριον τὴν δὲ ἵππον οἰαι τῶν θετταλῶν ἀνεπίβητοι ἀδμηγτες ἔτι καθύπερθεν ἡμίτομον γυναικός· ὅσα δὲ τῶν νῶτων ἔξω σατυρωδὴ καὶ μίξις τις καὶ ἀρμυγὴ τῶν σωμάτων. — In his quae vel receptu, vel certe notatu, dignae videbuntur lectiones variae, eas hoc signo: Bodl. notatas locis suis indicabo. LEHM.

Ead. l. 7. *Καινοποιεῖν*) Vide idem ferme de eo *Aristotelis* iudicium de Poët. c. 26. f. SOLAN.

Ead. l. 14. *Σύλλας*) Periit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum: nam quae longe major jactura orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collectos fuisse in Graecia idem *Lucianus* docet Adv. Indoct. c. 4. non est facta. *Plutarchus* enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. **Plut.* Syll. 856. A. SOLAN.

Pag. 132. l. 8. *Ἡ Κένταυρος*) Petiitne ex hoc *Luciani* libello *Κένταυρίδων* suarum imaginem *Philostrat.* Icon. 2, 3. ? Lectori certe non injucundum erit utramque picturam contulisse. GESN. *Scholiastes Bodlejanus*, qui in hujus picturae descriptione manifesto *Luciani* verba ante oculos habuit, *Luciani* tamen illam esse dissimulans ad *Callimachum* et *Calaesem* auctores refert. Sed quinam illi fuerint, ignoro. *Callimachum* quidem illum Cyraenaeum hymnorum artificem nemo temere cogitaverit: fortassis intellexit *Callistratum*, in cujus *Ecphrasibus* reperitur una, numero 12., quae de Centauri quadam statua agit, pulcherrime et artificiosissime elaborata, et in Propylaeis exposita. Sub *Calae*se autem, nisi omnia me fallunt, *Luciani* nostri nomen latet, aut consulto mutatum, aut casu quodam depravatum. Quorum utrum potius statuam, adhuc ambigere me fateor. LEHM.

Pag. 133. l. 2. *Ὅλον εἶσιν ἵπποι*) Vide nos infra ad Harmon. c. 3. *ἀλλότριον τᾶμά*. Ubi plura ejusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. REITZ. Quae huc nihil faciunt. Veram lectionem, quam linguae leges et scriptoris usus postulant, servavit Cod. Bodl. *οἱ εἰσιν*. Cf. infra c. 6. in. Piscat. c. 25. in. et innumera alia loca, in quibus passim aberrarunt librarii, ut Somn. c. 17. ubi pro *ᾧςπερ* e Cod. Aug. restitimus *οἷςπερ*. LEHM.

Ead. l. 6. *Ἐς τὸν παλικὸν τρόπον*) *Benedictus*, equarum in morem. Et cur non aequè bene *Obsopoeus*? quemadmodum pulli a matribus lactari solent. GRON.

Pag. 134. l. 1. *Ἐφ' ὅσα*) Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, meliusque tum habiturum hunc locum. SOLAN. Minime vero. Inest enim in Prae-positione modesta finium declaratio, intra quos iudicium suum auctor contineri vult. Verte: in quantum, ut fecit *Gesnerus*, vel, si malis, *quatenus*. Ceterum cum his, *ἐφ' ὅσα*, arctissime cohaerere sequens *ἔχει*, et Subjectum repeti debere τὰ μὲν ἄλλα, non monerem, nisi *Belinum* viderem in Adnot. ad versionem suam Tom. II. p. 336. in structura loci haesisse,

et, quo se expediret, coniecisse scribendum, *εἰ τὴν ὅλην ὁμῶς* etc. Quam asperrimam orationis viam non, credo, inisset vir alias haud inelegantissimus, si vel versionem *Gesneri*, quamquam illam pro linguae Latinae genio liberio rem, recte consulisset, vel etiam comma illud, quod in plerisque Edd. post *ἡμῶν* positum erat, plane abfuisset. Nos infelicem istam offensam, praeunte B. 3., tollendam duximus. LEHM.

Ead. 1. 5. *Σκιάσαι*) At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. *Philostr.* p. 71. et *Jun.* de Pict. vet. III, 3. SOLAN. Imprimis §. 6. ubi *Junius* e probatissimis scriptoribus docet, luminis et umbrae distinctionem non sane pictoribus antiquis, maxime in sedentibus imaginibus, incognitam vel inusitatam fuisse. Hunc autem *Luciani* locum a *Junio* in eum finem non adhibitum esse paene miror. LEHM.

Ibid. *Καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον*) Cum *Lucianus* descripsisset Centaurum feminam duobus infantibus ubera praebeentem a *Zeuxide* mirifice descriptam, cujus tabula exemplum visebatur Athenis, cum ipsum *Zeuxidis* *πρωτότυπον* a *Sulla* missum Romam ad Maleam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane et admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, et eruditos oculos advertant maxime, et in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, *καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἀρμονίαν, γραφεὶν παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα.* Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *At magnitudinis proportionem, et mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum munus est talia scire.* Τῷ ὅλῳ inepte et insulse opponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα, seu mensuras in pictura, de quibus *Philostratus* junior in prooemio *Iconum*, et *Plinius*. Sed *ἰσότης καὶ ἀρμονία* simpliciter est symmetria, neque μέτρων ἰσότης quicquam aliud esse potest, quam symmetria. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero et partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, partium cum toto congruentiam et aequalitatem. *Dionysio Longino* περὶ ὕψους dicitur symmetria τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν τοῦ σώματος ἐστὶ symmetria τῶν μελῶν καθεστῶτων αὐτῷ πρὸς ἀλλήλα τε καὶ πρὸς ὅλον. *Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, et ad totum.* Aliis est ἀναλογία. *Ciceroni* I. de off. partium convenientia, et apta membrorum compositio.

Plinio in epistolis congruentia et aequalitas membrorum, lib. II. ep. 5. Si avulsum statuae caput, aut membrum aliquod inspiceret, non tu quidem posses ex illo congruentiam aequalitatemque deprehendere, posses tamen judicare, an id ipsum satis elegans esset. Sic aequalis et congruens jungit quoque Suetonius de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris et pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis et congruens*: hoc est, verbis Luciani ἦν πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἀρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas et notas, nosse partium συμμετρίαν et ἀναλογίαν cum toto: hujus majorem habebant rationem, quam similitudinis. Illam tribuebant arti et exercitationi, hanc ingenio et judicio artificis. Vitruvius id ipsum requirit in architectis lib. III, 1. *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent habere commensum responsum*. Hunc Luciani locum sic puer fere emendavi, cum cum aequali Jo. Schiltero, necessario meo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, et inter Jurisconsultos doctos et elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, et excuterem. Recte vero me vidisse, excerpta Ms. quae tredecim abhinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus μερῶν legitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse jubeat. GRAEV.

Ead. l. 5. Μέρων) Sic recte praeter Ms. Gr. P. L. et Ed. J. Reliquae omnes μέτρων. SOLAN. Ego μερῶν scribo. REITZ. Nondum damnare possum τῶν μέτρων ἰσότητα πρὸς τὸ ὅλον, i. e. verbo uno συμμετρίαν, quae sine dubio in partibus est, licet expressa partium mentio non fiat. Etiam qui μέρων habent libri, ipso accentu produnt, fuisse in archetypo μέτρων. GESN. Μερῶν neo ego scribere dubitabam. Accentus ratio nihil decernit, quum constet, quanta fuerit librariorum incuria vel inscitia in accentibus maxime Genitivorum illorum Pluralium recte collocandis, in quibus saepissime tonum ceterorum casuum retinuisse deprehenduntur. Μέρων autem ob ipsum illum accentum, et quod quis aequae ac Gesnerus de symmetria cogitaret, facillime in μέτρων mutari potuit. At symmetriam illam jam in antecedentibus verbis, τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, commemoraverat auctor. Neque adeo nunc iterum de eadem virtute mentionem fieri potuisse censeo. Τὸ ὅλον denique et τὰ μέρη optime inter se referri quis neget? LEHM.

Ead. l. 6. Γραφίων παῖδες ἐπαινούντων) Γραφίων παῖδες sunt discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut φιλοσόφων

παῖδες Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structuram horum verborum, nec quaeras, quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινοῖεν mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii *), pro imperativo ἐπαινέτωσαν, quem recte illustrat *Th. Magist. v. ΧΡΗΣΘΩΝ*, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde *Wesseling. Observ. p. 51. ubi ex Sophocl. Ajac. Mastig. 981. adfert: Οἱ δ' οὖν γελώντων καπικαιρόντων κακοῖς*, i. e. rideant illi et gaudeant malis. Alia hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. *Maittaire de Dial. p. 79. REITZ.*

Ead. l. 8. Ἐπὶ νεία) Absurde *Obsopoeus*, laude extollendam, cum aorist. indicativi hic vertendus subjunctive. Exempli simil. vid. ap. *Jens. in Lectt. Lucian. p. 28 — 30.* Sed credo, id me jam notasse ad *Hermot. cap. 61. et 81. Confer Ael. V. H. 2, 31. REITZ.*

Pag. 135. l. 7. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν) Interpretantur, porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, et in tenera aetate jam terribilis. Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. (*Ὅμως Obsopoeus acceperat pro ὁμοίως. LEM.*) Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pulus? An vero scribunt, hanc fuisse naturam Centaurorum et diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis et feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος; Profecto merae absurditates, et misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῶν νηπίων; quo geminum illum articulum? et cur non tantummodo τὸ ἐν τῶν νηπίων, vel τὸ ἐν τῶν νεογνῶν; Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat, quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καλλιῶν, aut mitior? En igitur necessariam et egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἀπαλῷ ἤδη φοβερόν nec de altero infantum, sed utroque accipe, *Foetus autem adhuc in tenerrima aetate tamen ferus et in molli jam terribilis.* Deinde verte: *Et hoc mihi visum est admiratione dignum, (ut referatur ad praecedens, quod perperam Benedictus refert ad sequens) et quod admodum pueriliter etc.* Sane etiam tale

*) Immo terminatio imperativi. Adde *Homer. Iliad. Θ, 517. et 531*, aliaque, quae deinde dedi. *REITZ. in Addend. et Corrig.*

quid videtur adtendisse *Obsopoeus*. GRON. Τῶν νεογνῶν P. et L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνόν. SOLAN. Quodsi prave legatur τὸ νεογνόν, non video tamen, quid in τῶν νεογνῶν praestantius habeatur. Si attente quis Gronovii observationem legerit, seduloque ad textum vulgatum comparaverit, vix erit, opinor, quod eleganti et acuto viri iudicio graviter opponatur. Sensus certe *Luciani* eum recte attigisse, nemo facile dubitabit, licet de ipsis verbis constituendis in aliam discedere possis sententiam. Quapropter et interpretes *Gesnerus*, *Belinus* et *Wielandius* Gronovii rationem accurate secuti sunt. Nos vero, quia etiam aliter *Lucianus* eandem rem expressisse putari potest, verba olim vulgata retinere satius duximus. Ceterum quod καὶ τοῦτο a *Benedicto* ad sequentia potius, quam ad praecedentia, relatum est, factum id culpa veterum Editionum, in quibus omnibus ac singulis post φοβερὸν plene distinctum video. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐν ᾗ — προσιστάμενοι) Etsi praepositio ἐν hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo Dial. praeced. Herodot. cap. 5. ad verba παίζουσιν ἐν ὄπλοις, diximus. REITZ. Vide potius adnot. ad Hermot. c. 5. unde patebit nihil hic esse pleonasmī, nisi ipsam *Reitzii* notam. LEHM.

Pag. 136. l. 6. Περιβαλε — καὶ ἀράμενοι) Unum adloquitur discipulum, tamen singulari et plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων, περιβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε. Hoccine ἀσύστατον· involve hoc et auferte. De Graecis securus *Obsopoeus* utrumque singulari numero reddidit, age, puer, involutam picturam aufer. Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀράμενοι excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam jusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: et vos eam domum auferte, quippe quae major erat, quam ut ab uno commode portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet, quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma, quod in *Paris.* post εἰκόνα erat, servavi, quod *Salm.* in punctum mutavit: id vero si quis praetulerit, ut novum a καὶ ἀράμενοι mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec *Aristophanis* Plut. 527. — οὐκ ἔξεις οὔτ' ἐν κλινῇ καταδαρθεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται. Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt, (scil. lecti). Evang. Luc. V, 4. ἐπανάγαγε εἰς τὸ βῆθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν. Et *Aelian.* Var. Hist.

I, 4. Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin et in linteo pingere notum fuisse tempore *Plinii*, vid. ap. ipsum lib. XXXV. c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis, se multo antiquioribus, jam fecerit mentionem *Livius*. Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait eruditiss. *Alkemade*, in Praefat. ad *Melis Stoke Rym-Kronyk*, methodumque oleo pingendi anno demum Christi 1410. ab *Isaaco van Eik* inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salsae, et imbrium injurias ferre poterant? Picturis enim ornatas et coloribus variatas fuisse naves, januas, clypeos, currus et similia, testatur *Plin.* eodem c. 7. et seq. ejusd. libr. 35. quod et alii auctores testantur. Et quomodo ad plura saecula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. *Holstenii* Commentar. in *Thes. Graev.* T. IV. p. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. *Vitruv.*) et incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. *Plin.* c. XI. libri dicti pr. et fin. capitis, quod vocabant in *encaustice* pingere, cujus duo fuerint genera, *cera*, et in *ebore*, *cestro*: ac tertium accessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi*; quae pictura in navibus nec sole, nec sale ventisque corrumpitur. Verum cum *λήκυθος* oleariam ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur usurpatum, et oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna et ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum, cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, et magis miror, *Fr. Junium* nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare manum de tabula, ne mihi exprobetur, quod *Protogeni*, cujus unicum in arte vitium reprehendit *Apelles*, quod manum de tabula tollere nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. *REITZ.* Simplicissima est dicendi ratio, de qua in priori hujus Adnotationis parte *Reitzius* egit. *Περὶ βαλς* ad unum *Miccionem* pertinet; quod statim adnectitur, ad plures, quibus opus erat ad istum finem, vel discipulos, vel famulos. Neque ideo opus est, ut pictor credatur, haec posteriora loquens, ad alios sese convertisse; quemadmodum nec *Jesus* in simillimo illo *Lucae* loco *Evang. V, 4.* verba *ἐπανάγαγε εἰς τὸ βῆθος* ad *Petrum*, sequentia vero, *καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν* ad reliquos sectatores suos, dixisse existimandus est. Complectitur enim Pluralis eos, qui ejusdem

cum eo, quem quis allocutus sit, generis sunt. Sic Timon fin. ad Blepsiam proxime conversus Timon haec ei verba in-
clamat: Ἄλλ' οὐκ ἀναιμῶτι γὰρ ὑμεῖς, οὐδὲ ἀνὲν τραύματος;
significans hoc Plurali simul, qui cum Blepsia erant, Gni-
phonem, Lachetem, et reliquos. Sic Diall. Mortt. II. in.
Pluto, postquam Croesus suo et Sardanapali, et Midae, no-
mine Menippum accusaverat, hunc Croesum proxime com-
pellat, quasi cum reliquis quoque agens, Τί δ' ὑμᾶς δει-
νὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὦν. Sic, ut unum adhuc addam, ibid.
Diall. VI, 3. cum uno Terpsione hereditaria agens, nemine
praeterea adstante, Pluto haecce dicit: Ταῦτα μὲν, ὦ Τερ-
ψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ
(jam convertitur oratio ad reliquos ejusdem cum Terpsione
vitae generis) τί παθόντες ἄλλοις ἐπιχαίνετε; Quin res ip-
sa hanc dicendi rationem non tuetur solum, sed etiam ma-
xime commendat. Neque adeo opus erat, ut in versione
hujus nostri loci Gesnerus, quo transitus indicaretur, adde-
ret vocem vos, quam consulto praetermisisse putandus auc-
tor. Nam sequentia quoque ad unum Miccionem a Zeuxide
dicebantur. Quae autem ex Aristophane et Aeliano Reitzius
ad illustrandam hanc dicendi formam repetiit exempla, ea
jam patere puto, minime huc pertinere. LEHM.

Ead. l. 8. τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ Non puto recte cohaerere vul-
gatam lectionem τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere
τοῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. Graevianae emendationis sententiam secutus
sum; sed eam locum habere posse putabam, et si illud δὲ
non inseramus, sed intelligamus. Decet iratum et stoma-
chantem abrupta oratio. GESN. Illud ἕως τοῦ, quod Cod.
L. prae se fert, glossam olet, quam quis conjectans forsitan
τοῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini ad-
posuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in
textum ab imperito est admissa. REITZ. Facio cum Gesnero,
quod δὲῖ intelligi, non inseri, vult: non facio cum eo, si
τοῦ potius, quam τῶν δ', rescribi jubet. Pluralis enim re-
quiritur, qui varias virtutes indicet, quarum Zeuxis dicit, a
spectatoribus nullam haberi rationem. Ἐφ' ὅτῳ autem non
arctissime cum τῶν δ' cohaeret, sed ad totam sententiam se-
quentem referendum, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην. Ta-
les autem transpositiones verborum non abhorrent ab eo af-
fectu, qui h. l. Zeuxidis est. Cf. De Merc. Cond. c. 41. ubi
verba καὶ μάλα εἰκότως inserta leguntur, et prae ea enuntia-
tione collocata, quam proprie sequi debebant. Sequens enim
γὰρ necessario cum his, καὶ μάλα εἰκότως, mente est conjun-
gendum. Ceterum de lectione Cod. L. ἕως τοῦ rectissime

videtur *Reitzius* judicasse. Offenderat enim jam antiquitus lectio vulgata τῶν, sequente relativo Singularis numeri. LEHM.

Ibid. Ἐφ' ὅτῳ) *Zeuxis* jubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem et insolens argumentum, dicens: οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpretres *Salmuriensis*: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis et scopi, num recte et ex arte factum sit opus, nullam habent rationem. Mirum, τὰ ἐφ' ὅτῳ esse mentem et scopum. Obsopoeus plane omisit. Ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, qua de caussa, qua in re. Herod. Polymn. πωθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, sciscitati, qua de caussa venissent. Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. Sic igitur scribas: τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Illorum vero, propter quae oportet, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, num recte et secundum artem sit facta, nullam habent rationem. GRAEV.*

Ead. l. 11. Σωτήρ) *Antiochus* hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est *Spanh.* 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit *Appianus* in *Syriacis*. *SOLAN.* Cap. 65. LEHM.

Pag. 137. l. 2. Ἐπὶ μετώπῳ) *Obsopoeus* verterat, a tergo, pro, in fronte, satis imperite profecto. REITZ.

Ibid. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὀπλίτας) Cum toties haec sint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari *Benedictus*, dum interpretatur primas voces in medio, unde utique patet, eum non intellexisse. *Obsopoeus* et simplicius et propius ad intelligentiam, in profundum. *Livius* solet dicere, introrsus porrectos ordines, introrsus patere aciem, et latitudinem aciei. GRON. Sic profundum de denso ex *Herodian.* supra ostendimus, ad *Piscat.* c. 12. et 41. De *Merced.* c. 25. et 33. Sic Latini profundum etiam de dimensione horizontali, ut profundae silvae apud *Lucret.* V, 42. et *Curt.* VII, 7, 4. quod jam dixi in libro de *Ambiguis*. Quae de altitudine arborum interpretari absurdum foret. Addo hic *Thucyd.* L. V. c. 68. Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως. Et *Xenoph.* II. Hist. Gr. p. 472. citante *Dukero* ad *Thucyd.* VII, 78. Item *Diodor.* Sic. p. 575. βάθει φάλαγγι, adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem *Duke-*

rus ibidem loco *Xenophontis* modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. REITZ.

Ead. l. 5. Ἐπιβήσσεσθαι) In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. et Cod. Flor. reposuimus ἐκπηδήσσεσθαι. BOURD.

Ead. l. 8. Αὐτῷ) P. melius, quam quod in reliquis αὐτῶν. SOLAN.

Ibid. Δι' ὀλίγον) Ita, ut conjecerat *Vorstius*, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγον. SOLAN. Brevi tempore, vel per breve tempus rei ratio flagitat: atqui id est δι' ὀλίγον. Vid. *Schaeffer*. ad *L. Bos* de Ellipss. p. 553. qui conferri jubet *Pausan.* III, 2. et IV, 16. Etiam in *Nigrin*, c. 10. pro δι' ὀλίγον Editio B. 2. falso exhibuit δι' ὀλίγον. LEHM.

Pag. 138. l. 6. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντῶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵππευσι) Cum vertit *Benedictus*, tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus, imitatur *Obsoepum*, tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus *Galatarum*. GRON.

Ead. l. 12. Ἐταράχθησαν) Idem Romanis, bello Tarentino, cum *Pyrrho* dimicantibus evenit. V. *Fl.* I, 18. VORST.

Ead. l. 13. Τετριγόντων) *Mart. Delrio* ad *Senec.* leg. putat τραχυτήτων. BOURD. *Polyaenus* κραζάντων de elephantis usurpat. *Strateg.* IV. p. 385. A. Sed *Philostratus* 61. utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τετριγὼς pro τετριγός. SOLAN. Cf. *Timon*. c. 21. ibique Adnot. T. I. p. 414. sq. LEHM.

Ead. l. 16. Πρὶν ἢ) Non solum quatuor illae, quas *Solanus* contulit, sic habent Edd. sed et *Par.* et *S.* nec dubito, quin et ceterae. An vero credidit, posse abesse illud ἢ; potest quidem: sed et recte adest, ut supra *Dial. Mort.* XIV. *Alex.* et *Philip.* ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐκικνεῖσθαι, φυγόντων. *Aelian.* V. H. I, 21. νόμος ἐστὶν — μὴ πρότερον λόγον μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. Et non semel alibi. *Herodian.* I. c. XI, 11. Οὐ πρότερον ἢ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερεῖαν ἀνεχθῆναι τῆς Θεοῦ. Ne plura addam. REITZ.

Pag. 139. l. 1. Περιπειρόμενοι) Sic quoque in J. erat, sed α supra posuit *Solanus*, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque conferendum *Nostrum* p. 254. ed. *Junt.* et *Tom.* altero, p. 172. id est, in *Catapl.* c. 51. ubi περιπαρή τις μάλα καρτερός legitur. Alter locus est in *Gallo* c. 2. περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Adde et mox hoc capite, τοῖς ὁδοῦσι περιπείροντες. Unde quidem usus hujus verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι

mutandum: quin passivum hic praeferrem; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset περιπειράμενοι ἀλλήλους. Plura ad significationem hujus verbi probandam adduxit *Jac. Elsner*. ad I. Ep. ad *Timoth.* VI, 10. Καὶ ἐαυτοὺς περιέπειραν ὁδύναϊς πολλαῖς. Ubi et haec *Luciani*, et *Heliodor.* L. IX. p. 438. et *Plut. Gracch.* p. 842. profert. REITZ.

Ead. l. 2. τὰ ἄρματα δὲ ἀναστρέψαντα) Uterque interpres hoc loco somniat subversos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant; quae quemadmodum fieri possunt? Praeterea didici, cum de subversione loquitur *Lucianus*, non ἀναστρέφειν illic locum habere, sed ἀνατρέπειν. Sic in historia conscrib. ἀνατρέφαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, et in *Demonacte* ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ubi vertitur submersa nave, forsitan praeter auctoris et mentem et manum, quae tantum vult aut voluit, subversa. Et nostrum ipsum in *Aristophanis Pace*, ἄρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατραμμένα. At nunc intelliguntur retroacti vel reversi, ut in *Scythia*, οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας *Anacharsis*, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Indignum profecto tam exigua, nota et obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum ἀναστρέψαντα, sed hoc modo, τὰ ἄρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναίματι διεφέρετο. Mox male in *Salmuriensi* editum τῆς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, quod in hac Ed. repeti video, cum recte *Basileenses* τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ. GRAON.

Ead. l. 5. Δίφροι δ' ἀνεκνυβίλαζον) Ex *Homeri Iliad.* II. v, 389. Μοχ κεῖν' ὄχρα κροτάλιζον, ex ejusdem poëtae *Iliad.* A, 160. petita sunt. GRAEV. *Homer.* II. II, 379. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἀποβαλόντες) Etsi parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* et *B.* 2. praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λλ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, et facile corrigendum, propagetur per reliquas. Sola *Par.* ἀποβάλλοντες. Cui si plures vett. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τέμνοντες sequitur, et sequentia etiam participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τέμνοντες non ita arcte cohaeret: nam quod Κεῖν' in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba *Homeri* sunt, nihili est, cum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖν' tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖν' mutavi, cum *Edd.* nonnullae *Luciani* haberent κεῖν'. Est enim

hic κείν' pro κεινὰ, i. e. κενὰ ὄχρα, *vacui currus*; sed κείν' s. κείνα ab ἐκείνος foret. Sic saltem κείν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae *Homeri* Editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit: sed quia usus obtinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apostrophum, bene κείν' scribitur. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε· mallet itaque legere, τοὺς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κείν' ὄχρα κροτάλιζον, *sessoribusque excussis vacuos currus cum strepitu rapiebant*. Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abjecto, servandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicujus verba non respicitur, id omissum recte restituerint eruditi. Vid. mox Harm. c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. saepe in prosa etiam abjicitur, ut dicam deinde. REITZ. Κείν' recte habent B. 1. A. 1. 2. sed B. 3. sine accentu. Verba τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες sic cogita resoluta: — — ἀπέβαλον, καὶ etc. Sic non erit, quod cum Reitzio temere corrigendum existimes: τοὺς τε ἐπιβάτας. Sic etiam intelligetur, quanto praestet h. l. Aoristus Praesenti. Quin ἀποβαλλόντες ne tolerari quidem posset. Nam sequentibus Participiis τέμνοντες, διαιροῦντες, nihil est cum hoc commune. LEHM.

Ead. 1. 9. Κείν' ὄχρα) *Homer. Il. A, 160. SOLAN.*

Ead. 1. 12. Κατεβάλλοντο) MS. Regius κατελαμβάνοντο. Bourn. Idem hic Regius est Codex, quem *Belinus* numero 2954. insignivit; in quo non solum κατελαμβάνοντο, sed supra etiam καταλάβοιεν legi *Belinus* refert. Quae quidem lectiones etsi per se, quod reprehendantur, non habeant, non adeo tamen vulgaris praestant, ut cum *Schmiedero* et *Belino* eas recipiendas arbitrer. Verba autem καταβαλεῖν et καταλαβεῖν saepissime a librariis permutata esse, neminem fugit, qui antiquiora volumina versaverit. LEHM.

Ead. 1. 14. Περιπείροντες) Vid. paullo supra ad caput praecedens. SOLAN.

Pag. 140. 1. 2. Ἐπαιώνιζον) P. et Schol. ἐπαιάνιζον. Utroque modo vulgo apud scriptores reperitur. SOLAN.

Ead. 1. 8. Ἐλέφαντα) Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. SOLAN. Modo pro ἐπὶ τε τῷ τροπαίῳ Cod. 2954. legit ἔπειτα τῷ τρ. quam mutationem, monente *Belino*, arripuit *Schmiederus*. Posset, si emendatione opus esset, etiam sic rescribi: ἔτι δὲ τῷ τρ. cujus ipsius generis vitium occurrit Prom. in Verbb. c. 5. et saepius. At nulla opus est mutatione. Τε refertur ad καὶ in praecedentibus: ὁ δὲ καὶ δακρύσας etc. et vertendum porro, *tum.* . Cf. *Necyom.* 5. Her-

mot. c. 52. not. Diall. Mortt. XIX, 1. de cujus postremi loci probitate dubitari tamen posse fateor. Ἐγκολάπτειν autem ἐπὶ τῷ τροπαίῳ non magis, credo, offendere potest, quam ἐνοῦρεϊν ἐν τῷ μέσῳ Conviv. c. 35. ἐπιβαίνειν ἐπὶ τῶν ἀκάνθων Diall. Mortt. XXVII, 5. ejusque generis multa, quae scriptor noster amavit. Mox lenem, monente *Seagero* in *Class. Journ.* Vol. XIII. p. 74., admisi interpunctionis mutationem, ἄλλως non, ut vulgo factum, ad sequentia, sed ad praecedentia, referens: καὶ θαυματοποιῖα ἄλλως, i. e. *merae praestigiae*, quemadmodum, quem locum recte contulit *Seagerus*, Prom. in Verbb. c. 2. τέρψις ἄλλως καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. Conferri idem V. D. jubet *Demosth. περὶ παραπρεσβ.* p. 348. ed. Reisk. et in *Lacrit.* p. 931. et adiri etiam *Toupii* observationem ad *Longin.* §. 7. Ceterum jam occupaverat hanc emendationem *Schmiederus*. LEHM.

I N H A R M O N I D E N.

Pag. 142. l. 1. ΑΡΜΟΝΙΑΗΣ) Non est προσλαλιά, sed Σύστασις, sive commendatio. MARGIL. Cf. Argum. textui praemissum. LEHM.

Ead. l. 2. Ἀρμονίδης) Philippo Maced. regnante vixit. *Marm. Oxon.* 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. i. SOLAN.

Ibid. Τιμόθεον) Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cujus Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit *Dio* in lib. de Regno. COGN. *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidisset, Lacedaemone exulare jussus est, *Plut.* 209. Historiam ex *Boethio* et decretum ipsum emendatius exhibet *Casaub.* ad *Athen.* p. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. Adv. Indoct. cap. 5. De Milesio *Leop.* 160. Hic est, qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat *Basilii* de leg. Gr. lib. (Grot. ed. 99.) SOLAN. De Milesio Timotheo cf. etiam *Pausan.* III, 12. circa fin. (qui secus ac *Plutarchus* Timotheum Lacedaemone suspensum fuisse tradit,) et *Athenaeum* XIV, 4. et ad hujus Lib. VIII. cap. 45. doctissimam *Casauboni* animadversionem. LEHM.

Pag. 143. l. 3. Τῆς Φρυγίου) Modorum, seu nomorum, ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἐνθεον, (Lydio) Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico jucunditatem, *Apul. lib. 1. Florid. Plut. et Boëth. in Musica. Cogn.* Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius et Ionicus: cum tamen, qui de musica scripserunt, quinque constituent, addentes his quatuor *Aeolium*, ut *Plato 3. de Rep. Athen. lib. 14. Cassiodor. Epist. 40. lib. 2. et libr. de Music.* Nisi sub Dorio Aeolium involvat: haec enim duo saepe confunduntur, ut in *Pindaro*, qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam *Αἰολίδα μόλην*. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἐνθεον: ubi male interpres *Obsop. attonitum*: voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. et apud *Apulejum* libr. 1. *Florid.* Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiant: tribuit Ionio τὸ γλαφυρόν. Interpres *suavitatem*: vertendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. Sic saepe apud *Homer. γλαφυρόν*, pro eo, quod multos recessus multasque latebras habet. *BOURD.* Qui plenior de modis musicis ideam desiderat, adeat *Claud. Ptolemaei Harmonicorum libros*, quorum bellam nobis editionem reliquit *Jo. Wallis Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682.* Ibi in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam comparatam. *REITZ. Varium*, quod *Bourdelotius* maluit, quam *suavitatem*, non respondet proxime voci γλαφυρόν, etsi illud ab ipsa re non admodum abhorret. Rectius *Obsopoeus* et *Gesnerus* proprium usum tenuerunt. Vid. *Diall. Deor. XX, 11. γλαφυρόν μειδιᾶν*, et *Demosth. Encom. c. 6. αἱ τῶν παραβολῶν γλαφυρότητες. LEHM.*

Ead. l. 13. Νικήσας — ὁμῶνυμόν σοι) Harmonides, cujus nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docuerat, ut se quoque, quemadmodum gloriam sibi comparet, doceat, quo et ipse digito monstretur praetereuntium: ὥςπερ, inquit, ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἔλθῶν οἰκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἰαντὶ τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ ὁμῶνυμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν, ὃς ἡγνόει τοῦνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inspiciantur, patet, nisi fallor, scribendum ἐνίκησας. Sicut cum etiam tu, *Timothee*, primum ex patria Boeotia egressus, tibiis cecinisti *Pandionide*, et superior fuisti in *Ajace* furente etc. Caeterum in verbis sequentibus, quod *Marcilius* pro ὁμῶνυμόν σοι legit ὁμῶνυμόν σου, certissima quidem videtur emendatio; (id namque voluit auctor, superior fuisti eo, qui tibi cognominis

cecinerat) sed quod σοι in σου mutat, ejus vero causam perspicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι et τινος. JENS. Postea in marg. Lectt. Lucian. Jensus haec addidit: Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, et σοι, ita et Latini extulere cognominis tui et tibi. Serv. ad VI. Aeneid. v. 383. facit autem hic et haec cognominis; nam in Plauto lectum est, cum una de Bacchidibus diceret, illa mei cognominis fuit. Hinc apud Plin. III. c. 2. legendum conjectabam, apposita est cognomini sui fluvio: ubi Harduinus mallet, cognomini sibi, vel, nominis sui. Vulgo circumfertur, cognominis sui. Nisi Plinius cognominis sui dixerit, hoc est, nominis sui, quo pacto Tacit. XII. Ann. 55. cognomentum, hoc est, nomen. Et Justin. IV. c. 2. et VII, 1. et XV, 2. cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. ORTWIN. Ἐνίκησας Jensus emendat, quem vel invitis Codicibus, et ipso M. hic recte monentem sequimur. SOLAN.

Ibid. Τοῦ ὁμώνυμόν σου) Leg. τοῦ ὁμωνύμου σου. MARCIL. Hoc erat, quod supra monebam, duos fuisse Timotheos Musicos. Thebanus ergo hic junior Milesii melos canebat. Aliter tamen hic, quam edidi, in Edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι: sed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a Marcilio visam esse, nota ejus indicat. SOLAN. Verissimam puto Marcilii conjecturam correctam a Jensio τοῦ ὁμωνύμου σοι, eamque interpretatione expressi. Distinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, et Milesium alterum, poetam, et eundem quoque Musicum. Addendus hic locus thesauris Fabricianis Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum Pandionidem fabulam intelligo*) de Pandionis filiabus; in qua Philomela et Progne mirabilem tibicini occasionem praebent. Ajax furiosus nobile argumentum Tragicorum etc. GZAN. In re tam manifesta uni Pell. obsecundasse satis habui; nam etsi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem sensum faciat; non tamen eum exhibet, quem auctor voluit. REITZ.

Ead. l. 16. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα) Noctua noctu videt, canit et volat sola, odiosa caeteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione: nam avicularum multitudine circumdata resupina pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro et unguibus tota tegitur: ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit Plin. Laërtius scribit, Timonem Phliasium

*) Cl. Wesseling. me admonet: vid. an potius Attica tribus sit, et conf. Demosth. in Midiana. Sed quia hic agitur de cantu theatra-
li, et illico additur Ajax furens, cum Gzeno facerem. REITZ.

hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum, quod is populares plausus non aliter consecraretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit.

Haec ait, et turbam dextra laevaue frequentem

Ingreditur, volucres ululas mirantur ineptae,

Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis

Captator, quid ob haec tam non praeclara superbis?

Sic Apologum *Ang. Politian.* in sua Lamia exponit. *COGN. Aves circa noctuam.* Caetera enim sunt interpretis, non Luciani. De hoc prov. *Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus*, alii. *BOURD.* Vid. *Aelian.* de Anim. I, 29. *SOLAN.* Conf. *Dion. Chrysost.* laudatum a *Belino*, Orat. XII. p. 370. ed. Reisk. *BIF.*

Ibid. τὰ ὄρνεα) Saltus, quem tybotheta in *Junt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα. Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπόννηκα omisit. *REITZ.*

Ibid. Ταῦτ' ἐστὶ δ' ἄπερ ἡυξάμην) Lege δι' ἄπερ ἡυξ. *MARCIL.* At illud δι' ego jam in Edd. antiqq. reperi. *REITZ.*

Pag. 144. l. 3. Μαρόνας) Vid. infra advers. indoct. c. 5. *REITZ.*

Ibid. Ὀλυμπος) Hunc iterum nominat adv. Indoct. c. 5. *SOLAN.*

Ead. l. 4. Οὐδὲν γὰρ) Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδεὶς λόγος. Vid. interpr. *Persii* ad Sat. 1. *BOURD.*

Ibid. Φασὶ) Meminit hujus proverbii *Gellius* XIII, 30. *VORST.* Adde et *Eurip.* Med. 542. Item *Suetonium.* *SOLAN.*

Ibid. Ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς) Hujus adagii sensus est, quasvis egregias dotes ingenii, si non proferas, perinde esse, quasi non habeas. *Suet.* in *Ner. Gell.* cap. ult. L. 13. *Ovid.* (immo III. Art. am. 399.)

Tu licet et Thamiram superes atque Orphea cantu,

Non erit ignotae gratia magna lyrae. *COGN.*

Pag. 145. l. 4. Καὶ) W. solus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφοτέρω. *SOLAN.* Codicis auctoritatem non despiciendam duxi. Alioquin etiam abesse poterat copula; quod haud raro in his quoque scriptis factum deprehendi; ut mox cap. 3. init. *LEHM.*

Ibid. Ἐπ' ἀμφοτέρω πιστοὶ) Benedictus, spectatae utrinque fidei. Quid intellexerit, ipse viderit: certe nequaquam ad Graeca. *Obsopoeus*, quorum fides in utraque fortuna spectata sit. Absurdissime: nec enim huc adversa vel secunda quidquam faciunt. Immo ad utrumque, vel in utroque, nempe et reprehendendo et approbando. *GRON.*

Ead. l. 5. Ἐπαινέονται) Ubi legimus, εἰ τοῦτοι φημὶ ἐπιδείξαιο τὰ ἀλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέονται σε, ἅπασιν Ἐλ.

λησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος, non dubito, quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem suum amiserit, legendumque sit ἐπαινέσωνται. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monstraturus, qua per compendium posset fieri clarus inter omnes Graecos, jubet eum seligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos et principes, quibus artem suam probet. *His*, ait, *si artem tibiis canendi ostenderis, iique te laudarint, jam te omnibus Graecis cognitum esse factum existima* JENS. *Wopkens* in *Lectt. Tull.* p. 306. refutat *Jensium*; at non satis similibus exemplis, saltem non ubi καὶ adsit. Quare adhuc *Jensio* assentior, quia καὶ hic non conjungit, sed disjungit. REITZ. Est h. l. μετάβασις Modorum haud inepta, ab Optativo procedens ad Futurum simplex, quod ab illo nonnisi eo differt, quod definitius ponit, quae Optativus pro incerta conditione enuntiat. Alia ejusdem μεταβάσεως exempla videbis allata in *Adnot. ad Hermot.* c. 30. Mox sequitur aliud c. 3. ἐσκοπούμην ὅστις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρχέσειεν ἂν. Ab Indicativo ad Conjunctivum proceditur *Hermot.* c. 56. in verbis: ὅρα μὴ οὐχὶ μορίου ἐστὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται. ubi vid. *Varr. Lectt.* LΞΗΜ.

Ead. l. 9. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν) Ut mima illa: satis est, equitem mihi plaudere. BOURD.

Ead. l. 14. Ἰσασί) Aliquid excidisse mihi videbatur, antequam ex L. hanc scripturam, pro εἰσὶ, quod in aliis est, vidissem. SOLAN.

Pag. 146. l. 12. Οὕτω — ἔμελλες) Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. *Salmuriensis*: Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon et recta regula. Alii pejus. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἀπάσης ὁ γνώμων, φασί, καὶ ὁρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Tu igitur revera talis nobis esse existimaris, nimirum princeps civitatis, quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, et talium regula. Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῆς, et omissa copula, et inepta sententia ostendit. Μέλλω eleganter hic est δοκιμάζομαι, existimor, ita me comparo, ut pro tali habear et existimer; ut apud *Homerum*, quem *Lucianus* ubique sequitur:

Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι.

Ego quoque olim judicabar inter homines beatus esse.

Ubi Scholiastes: *ἔμελλον, ἔωκεν, ἐνομιζόμεν.* GRAEV. *Lucianus ad amicum quendam suum, virum principem, Ἐσχοπούμην. inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν.* Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, τῆς ἀρετῆς ἀπάσης γνώμων φασί, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum οὕτως pro οὕτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam, inquit, quis civium esset optimus, et cujus consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium.* Is vero tu jure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, *ad recta talium regula.* In ultimis secutus sum interpretationem Graevii, quam vir ille cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, *εἰ δέ σοι δεῖξαιμι τὰμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσεις αὐτὰ, εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἤκειν με τῆς ἐλπίδος ἐν μᾶ ψήφῳ τὰς ἀπάσας λαβόντα.* Sic connectenda haec arbitror, sublato post φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer jam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus.* JENS. Οὗτος L. uti emendari jusserat Jensius. SOLAN. Complura hic *Belinus* in versione Latina vituperat, prae imperitiis scilicet, cui partim, si legisset *Jensii* et *Graevii* notas, succurri potuisset. *Ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον* primum ne sic quidem vertit *Gesnerus*, ut *Belinus* tradit: *ce qui vaut encore mieux.* Latina verba: *quod quidem caput est*, plane aliud quid valent, quod censor non intellexisse videtur; quod autem illud ipsum est, quod haec vox, saepissime apud nostrum scriptorem occurrens, significat. Nam quod *Belinus* substituit: *en abrégé, vel pour le dire en un mot*, id ex mero arbitrio hic sumtum non est, quod linguae peritis demonstretur. Deinde quod *virtutis omnis* reprobatur, ipse reddens: *de tous les talens*, nescivit, id ipsum significare Romanis vocem *virtutis*, quippe quae omnia in se honesta et laudabilia comprehendat, in arte ergo, quae quis praestat magna et eximia, sive ingenio, sive industria sua et assiduitate: die Verdienste oder Vorzüge, pro loci cujusque natura. Tum etiam *γνώμων* dicit melius reddi *index*, quum imago sit ab horologio repetita, *norma* autem huc non conveniat. At *norma* est id, e quo res judicatur. Quodsi igitur princeps noster civitatis dicitur *norma virtutis*, nihil id aliud vult, quam vulgus de artificis virtutibus ita solere judicare, uti illum videt, auditve. In eo autem, quod supra

interpretis Latini *tabernaculum* pro Graeco σκηνή reprehendit, facilius *Belino* obsecutus sum. ΛΕΗΜ.

Ibid. "Εμελλες) Verbi μέλλειν vis apud *Nostrum* interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut *Latinorum debet, oportet*, et similia. *Luculentum praesertim exemplum* est in *Scytha* pag. m. 593. οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι. GESH. Huc quadrant, quae *Jens.* in *Lectt. Lucian.* p. 20. contra *Th. Magistr.* adfert, dicens: "Ἐμελλον, ait *Th. Mag.* Ἀττικοί, οὐκ ἔμελλον. Atqui passim *Lucianus*, scriptor Ἀττικώτατος, "Ἐμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In *Harmoneide* (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι etc. In *Scytha*, Πολλή ὁδὸς ἔμελλον αὐτῷ ἔσεσθαι. *Ibid.* ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνῶσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In *Hermotimo*, Ὁ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλον ἡμῖν τὸν ἔφεδρον. Iterum in *Scytha*, καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipso *Thucydidis* loco, quem post in voce ΠΕΡΑΙΟΤΜΑΙ adducit ipse *Thomas*, ὡς ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον περαιώσειν. Haec *Jensius*. Cum *Th. Magistro* tamen etiam facit *Moeris Atticista*. Et verum quidem est, Atticos plurimum dicere ἔμελλον. Sed et ἔμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἡβουλόμην ait, esse ὡς Ἀττικώτερον, et sic *Suid.* Vid. *Maittaire* de *Dialectt.* pag. 58. nec amat *Noster* ὑπεραττικίζειν. Vid. ejus *Lexiphan.* et *Rhet. Praec.* REITZ.

Ead. l. 16. Φανήσεσθαι) Punctum post hoc verb. quod erat in *Salm.* *Jensius* deletum voluit: sed in *Par.* haec parenthesi includebantur; quare ea sic reliquimus. REITZ. *J. Seagerus* *Class. Journ.* Vol. XIII. p. 74. maluit φαντάζεσθαι, et vertit: liceat enim sic imaginari. Imo vero φανήσεσθαι legendum, ut vulgo legitur, et reddendum, ut redditum est: atque utinam ita tibi videatur! vel potius appaream. Parum differt illud in fine *Zeuxidis*: εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρον δεικνύειν. neque hoc *Pro Laps.* c. 17. καὶ ἔμοι γε εἴη μηδὲν τοιοῦτον σφάλλεσθαι etc. et alia ejusdem modi multa. ΛΕΗΜ.

Pag. 147. l. 2. "Ὡστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ἀναρρόψομεν τὸν κύβον τὸ δ' ἀληθές) Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus, ac revera perinde fuerit. At λόγῳ non significat juxta proverbium, sed verbo, et opponitur ei τὸ ἀληθές, re ipsa. Verte igitur locum: Itaque verbo quidem super uno viro aleam jaciemus; sed re ipsa etc. Sic in *Revivisc.* c. 6. Λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές ὑμᾶς. Ubi rursus male interpretes: meque oratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipsos. Debit: verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos. In *Timone* c. 8. dixit pro eo

Lucian. Οὐτως μὲν εἰπεῖν et ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. *L. Bos.* Hunc *Luciani* locum laudat etiam *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. et ex aliis *Thucydid.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς et τὴν ἀλήθειαν saepe opponi simulationi, προφάσει — et λόγῳ, ut VI, 33. et II, 41. Addo *Isocrat.* *Nicochl.* p. 76. Τοῦ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διηλλαγμένον, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura vid. ap. *Jac. Elsner.* ad *Ep.* ad *Coloss.* c. 2, 23. *REITZ.* Sequentia mirum in modum exaggerata leguntur in *Cod.* 2954. ὥς περ ἂν εἰ τοὺς ἀπανταχόθεν ἀνθρώπους συγκαλέσας ἐς κοινὸν θέατρον ἐπιδεικνύοιμεν τοὺς λόγους. Quae etsi vix credas cuiquam placere potuisse: (adeo frigida est, ac paene inepta, sententia; adeo inaequalis et inconueniens oratio, συγκαλέσας sequente Verbo plurali; adeo neglectus etiam usus verbi ἐπιδεικνύσθαι solennis) placuerunt tamen *Belino*, qui vulgata verba manca et mutilata sic demum optime completa iudicaret, et censori Editionis *Schmiedermanae* *Jenensi.* Etsi autem plenissima ego haec verba habeo, in verbo tamen ἐπιδεικνύμην, uti fere vulgatur, offendere me fateor. Retineri quidem vult *Struvius* in *Gramm. Gr.* p. 181. tanquam Optativi formam, cujus rara apud veteres occurrant vestigia: vid. *Matthiae* *Gramm. Gr.* §. 204. 3. p. 265. et quem citat, *Clarkius* ad *Homer. Odyss.* ε', 237. At rarissima tamen sunt, nec omnia extra omnem dubitationem posita. Longe simplicior ac verior mihi quidem videbatur B. 3. lectio ἐπεδεικνύμην, si ostenderem, ut etiam *Gesnerus* vertit: male *Obsopoeus*: si ostendissem. Quare facile eam admisi. Vulgatam ex errore scribendi aliquando ortam fuisse credo. *LENH.*

Ead. l. 3. Ἀναρρόψομεν τὸν κύβον) Vid. *Paroemiogr.* Sic p. 604. (i. e. pro *Imagg.* c. 16.) *BOURD.*

Ead. l. 11. Τὴν λευκὴν) De his calculis res nota. *BOURD.* Cf. omnino *Pisc.* c. 21. extr. ibique observata. *LENH.*

Ead. l. 14. Αὐτὸ θαῤῥεῖν) Non facile puto ex his verbis (καὶ κεῖνο δὲ νῆ Ἀλα προσέτι καὶ αὐτῷ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἄλλότριον τὰμὰ εἶναι σοι) concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam adsecutus scripturam, ubi legerim, καὶ κεῖνσ δὲ νῆ Ἀλα προσέτι καὶ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἄλλότρια τὰμὰ εἶναι σοι. Dixerat *Lucianus*, virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque ipsum sibi instar omnium fore dixerat, semper album et servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se caeteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levare. Sed profecto, pergit, illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae. *JENS.* Αὐτὸ) *Vorstii* et *Jensii* emendationem firmat *L.* Codicis auc-

toritas, in quo pro vulgatarum αὐτῶ legitur, ut hic, αὐτό. SOLAN. Quae modo praecesserant, ἂν φοβήθεντα, his non satis respondet versio Latina: *qui — perterrear*. Debebat, opinor: *qui — timuisssem*, quasi dictum esset: ὅς ἐφοβήθην ἂν, εἰ μὴ σὺ etc. Ἄν autem cum Participio junctum et Lucianus amat; vid. Timon. c. 51. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. Prom. s. Cauc. c. 15. οὐδ' ἂν συνίεμεν ἡλικία εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὀρῶντες etc. Diall. Deor. VI, 1. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν. De Merc. Cond. c. 33. ὑπάρχοντος (τοῦ κιναίδου) καὶ τερετίζοντος, εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτός, (ὁ φιλόσοφος) ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπήνης. Quod postremum exemplum proxime omnium ad hoc nostrum accedit. LEHM.

Ibid. Ἀλλότριον) *Vorstius et Jensus ἀλλότρια* mallent. Ego nihil muto. SOLAN. Recte fecit Solanus, qui nihil hic mutaverit: nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adjungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin *χρήμα*, vel *τι*, ut significet, *meas res tibi esse alienum quid*. Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia. Noster supra, Zeux. c. 4. οἶόν εἰσιν ἱπποῖ. *Aelian.* V. H. III, 1. m. 167. λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. *Hippocr.* Sect. I. Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀθληταί. *Thucyd.* I, 6. Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas substantiv. singulare σημεῖον, an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adjectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut *Epict.* §. 37. ed. *Reland.* p. 68. Ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. *Hippocr.* S. I. Aph. 15. Τὰ προσάσματα δοτέον, *danda sunt alimenta*, i. e. *alimenta sunt aliquid, quod dandum est*. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic, inquam, ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cujus tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per ellips. *χρήμα* vel *τι*, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit, *animalia*, sive *pecus est aliquid currens*. Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco *ἔω sum*, recte conjicit S. Clarke ad *Homer*. Alius autem singularis et plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi refertur ad singularem, vel collectivè ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum de Salt. c. 1. Ἀνὴρ δὲ τις — καὶ ταῦτα, παιδεία σύντροφος, et *Aristoph.* *Plut.* 17. Sed melius

convenit hoc *Aristoph.* *Plut.* 887. Ταῦτα οὐχ ὕβρις πολλή ἐστι; alibi τάδε ὕβρις· vid. *Ind. Kusteri.* REITZ. Utunque haec disputata sint, supersedere iis potuisset *Reitzius*, quum genuinam et legitimam lectionem ἀλλότρια servaverint B. 3. et Codex 2954. Unde et *Schmiederus*, *Belino* monente, eam recipere non dubitavit. LEHM.

Pag. 148. l. 5. Τῆς Ἀθηνᾶς) Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. *Eurip.* *Iphig. in Taur.* 1469. Consule etiam, si lubet, *Schol. Aristoph.* 244. D. et Nostrum in *Pisc.* c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Uritur etiam *Philostr.* p. 568. ed. Lips. proverbio *Minervae calculus.* SOLAN.

Ead. l. 6. Ἐπ' ἀνόρθωμα) Hoc puto velle Sophistam: cum soleas, ut praeses, et rector provinciae, quaecunque depravata sunt corrigere et restituere; tui muneris partem esse putato, peccata etiam mea emendare. GESN.

Ead. l. 9. Ἐπὼν σκιαὶ) Sic legunt interpretes et Paroemiographi. In *Anglic. Cod.* rectius ἐπαίων σκιαί, ut σκιάς ὄναρ ap. *Pindarum.* BOURD. Λόγος ἔργου σκιά, proverbium a Democrito profectum, apud *Diogen. Laërt.* *Democr.* 246. D. et *Plut.* π. παιδ. ἀγωγ. 16, 2. λόγος γὰρ ἔργου σκιά κατὰ Δημόκριτον. P. tamen et L. cum A. ἐπαίων. *Philemon Casaubono* laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adversis. Vid. *Eur.* pag. 295. B. SOLAN. Ἐπαίων σκιαὶ sunt etiam apud *Michaëlem Apostolium* *Prov. Cent.* 19, 99. ubi hic ipse *Luciani* locus videtur respici. Sed recte, ut puto equidem, ἐπὼν ex *Luciano* restitui jubet *D. W. Trillerus* observatt. Critt. p. 52. operis elegantissimi, et auctorem suum ex asse referentis. GESN. Et mihi ἐπὼν retinendum videbatur, licet etiam Codex 2954. ἐπαίων exhibeat, et *Schmiederus* id praetulerit. Acutior certe est haec locutio, ἐπὼν σκιαί, et magis, quam altera illa, proverbii naturae accommodata. Significat autem, ut paroemiographi docent, inania verba, quae umbrarum instar nihil habent solidi, nec certi. "Τηνέμια ὀνεύρατα quid sit, patebit ex iis, quae de voce ὑπηνέμιος ad libellum de Sacriff. c. 6. *Tom. III.* p. 489. dicta sunt. LEHM.

Ead. l. 10. Οὗτος ἀκριβής — ἢ πάντων) Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβής ὁρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφίδoxον ἐστίν, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἀριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοὶ γε δόξαν ἢ πάντων. *Sal-muriensis* sic transtulit: Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. ἢ πάντων omisit in versione. Cetera satis

inscite. Verte: *Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sitne hac omni eruditione refertissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium. Nimirum tuum suffragium mihi est, et aliis etiam erit, instar omnium.* GRAEV.

Ead. l. 11. "Ορος) "Ορος sive finis, hic est definitio. Iudicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid de se sentire debeant reliqui. Σολ γε δόξαν absolute positum, ut sexcenties. GERN.

Ead. l. 12. Ἄλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι σολ γε δόξαν ἢ πάντων) *Obsopoeus apud Basileenses et Bourdelotium, sed aut optimum juxta disciplinas aestimandum est, quod tibi apportet (sic Bourdelotius: at in Basileensi oportet) gloriam, aut omnium. Benedictus, quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit. Unde apparet, illas voces σολ γε δόξαν verius fuisse intellectas ab Benedicto, cum certe Lucianus de iudicio agat, non de gloria; et editioni Basileensi adscripsit pater, tuo iudicio. Sed cum is ipse Benedictus non perciperet, quo postrema ista ἢ πάντων referenda essent, omissis duabus adversativis ἢ ineptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, cum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis, verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium.* GRON.

Ead. l. 13. Ἡ πάντων — εὐφημεῖν δέ) *Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Gronovium. Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator judicavit, id, quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere: οὐδὲν ἀμφοδόξον ἔτι, persequitur, οὐδ' ὥς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σολ γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δέ χερὶ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. Nihil amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censi, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. At bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, oportebit judicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incerto re relinquendus est, dum alii scilicet aliter judicent, et sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed*

tuum iudicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit. At ne verbo male sibi ominaretur *Lucianus*, in voce πάντων repressit loquendi cursum; cum debuisset sequi χείριστον, vel simile. JENS. Ἡ πάντων . . . εὐφ. δὲ χ.) Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida jam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer, qua ratione factum sit, ut viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior interpret recte aposiopesin observari. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cujus exempla passim apud auctores occurrunt; de qua *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit. SOLAN.

Pag. 149. l. 2. Πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἦτον φοβερόν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι) Hoc loco τὸ μεγάλα non παρέλκει, sed eo, quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum, quae minus celebra erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae et antiquissima a Pelope et Hercule erant, et celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, et athletas et quadrigas eo mittentibus. Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege instituta, quod nos docet *Demosthenis* Scholiastes ad orationem περὶ παραπροσβέλας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὲ ἐπ' ἐννέα, ὡς φησὶν, ἡμέρας ἐξαριθμοῦνς ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet *Pindari* Schol. ad *Olymp.* 7. ad haec verba, πανααῖς ἐν Ἀθάναις. Sic enim commentatur: εἴη δὲ ἂν ἔτοι Παναθηναῖα ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια etc. Vetus inscriptio Romana, de qua *Jos. Scaliger* lib. de emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post *Panathenaea* recenset *Hesychius*, Ὀλύμπια ὁ Ἀθῆνῃσιν ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, et alia, quae Pergami; et alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in *Pandectis* asserit idem *Scaliger*. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committēbantur. PALM. Cf. supra *Herodot.* c. 1. SOLAN.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 150. l. 1. ΣΚΤΘΗΣ) Προκλαλιά. Habita vero in Macedonia, et quidem, ut conjecturam feceris, Thessalonicae. Patescet legenti p. 540. et seq. MARCIL. Quam *Marcilius* paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. Astralog., a c. 4. ad 10. Sed vereor, ut numerus recte sit expressus. REITZ. Nec mihi liquet, quem *Marcilius* significaverit locum, unde pateret Thessalonicae hanc recitationem esse habitam. Certe *Macedoniae* caput intelligendum esse, docet caput 9. sub pr. Προκλαλιάν autem esse hunc libellum negavit *Wielandius* argumentis quidem admodum subtilibus, nec facile refellendis. Videtur enim potius libellus esse commendandi sui caussa a *Luciano* missus ad patronos duo optimos maximos Thessalonicensis, cap. 11. laudatos. Cui quidem scriptionum generi etiam *Harmonides*, proxime praecedens libellus, accensendus est. Vid. *Wieland.* in nota ad hunc dial. ab ipso versum Tom. IV. p. 305. collata cum alia, eaque ampliori p. 321. in qua tamen extrema pro *Zeuxis* nescio an scribere *Wielandius* voluerit *Harmonides*. LEHM.

Ead. l. 2. Πρώτος Ἀνάχαρις) Vid. hujus vitam et Epitaphium apud *Laërtium*. COGN. Πρώτος) Sic recte, et patet hac narratione. Mendose in aliis πρώτον. BOURD. Πρώτος emendatum in B. 2. Par. S. et Amst. In antiquioribus prave legebatur πρώτον. SOLAN.

Ibid. Ἀνάχαρις) Meminit hujus *Galenus* in προτ. ad Artes. VORST. Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud *Plut.* p. 26. F. et *Diog. Laërt.* Sed aliter. Item ap. *Herod.* IV, 46. p. 155. SOLAN.

Ead. l. 5. Οὐ τοῦ βασι. γένους) Hoc a *Luciano* observatum, quia, quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. *Herod.* p. 155. f. SOLAN.

Ibid. Ὡν) Turparunt editores novitii sinceram veterum editionum lectionem, dum dederunt, οὐ τοῦ βασιλικοῦ γένους ὦν, nempe ὦν pro ὧν. JENS.

Ead. l. 6. Πιλοφορικῶν) Quis hoc memoraverit, me latet. SOLAN.

Ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν) Sic infr. Toxar. c. 45. med. Πένητα — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν. SOLAN.

Pag. 151. l. 1. Ὀκτάποδες) Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos pos-

siderent boves, et currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset *Hesiod.* bovem aratorem. COGN.

Ead. 1. 4. Μερ' οὐ πολὺ) Immo post CXXX minimum annos: tot enim inter Solonem et pestem, de qua mox, intercesserunt. SOLAN.

Ibid. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ) Ξένος ἱατρός. GUYET. (Ita in nott. ejus Mss. invenio. An igitur voluit ξένος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, et quasi Numinis est, ideo majori litera distinxit: quod quia *Solanus* quoque voluit, facile admisimus. REITZ.) Male interpres: *Et ipsi, quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* 'Εντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἱατρῷ, hoc est, ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici. MENAG. Monuerat in marg. ed. Graev. clar. *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 325. n. 84. ubi is haec *Luciani* verba adfert. Verba autem *Thucyd.* c. 12. his consona, haec sunt: ὡς ἥρωϊ δὲ ἐντέμνουσι. *Spanh.* dissert. IX. de praest. et us. Num. pag. 565. laudatur *ibid.* REITZ. Loquitur, ut de *Brasida* *Thucyd.* V, 11. Οἱ Ἀμφιπολίται περιέροξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωϊ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. *Heroas* Graecorum cum *Divis* s. consecratis Romanorum conferendos esse, etiam *Spanhemius* docuit de usu et praest. num. diss. 9. p. 329. 'Εντέμνουσι verbum interpretatur *Scholias*τες ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. 'Εναγίζειν etiam de sacrificiis, quae *Heroibus*, non immortalibus *Diis*, offeruntur, *Herodotus* II, 44. GESN.

Ead. 1. 5. Ξένῳ ἱατρῷ) AG. IV, 883. SOLAN.

Ead. 1. 9. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν) Conf. infra Conc. Deor. c. 9. Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γῆται — αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. SOLAN.

Ibid. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν) Morem hunc mittendi ad *Zamolxin* scribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in dictione Ζάμολξις. COGN. Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. MARCIL. Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. *BOURD.* Παρὰ M. L. et Edd. Fl. S. et Amst. recte; et sic *Herodotus* ipse, qui hunc morem describit in IV. p. 159, 2. In reliquis Edd. pessime legitur περὶ. De *Zamolxide* vid. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 205. SOLAN. Puto ego totum hoc sumtum ab *Herodot.* IV, 94. atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat *Γῆτας* τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interjectis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· οὕτε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἵνα τε τὸν ἀπολλύμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα. Deinde narrat, quam ridicula crudelitate singulis quinquenniis interjectis sorte ali-

quem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμεναι τῶν ἂν ἐκάστοτε δέωνται. Hoc itaque in versione secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedentibus jungo. Quid enim? discerene debebant homines, Areopagum et Athenas esse in Graecia? an illud, barbarum hominem et Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnatum? GESN. Abit a Gesneri sententia Wessel. ad Diod. Sic. I. p. 105. n. 32. et ἀποθανατίζειν probat. REITZ. De Zamolxide, Getarum legislatore, praeter Menagium supra laudatum egerunt etiam Wesseling. ad Herodoti l. l. et D' Anville in Commentatione sur la nation des Getes et sur le Pontife adoré ches cette nation in Mem. de l' Acad. des Inscr. XXV, 34. sq. LEHM.

Ead. l. 10. Ἄλλὰ — Ἰδοξεν) Ἄλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν Ἰδοξεν. Sic distinguit Bourdelotiana, et interpretatio Obsoepoci est, sed Atheniensibus quoque licitum est in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia populus Atheniensis infestabatur. Benedictus ita mutavit distinctionem, τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen, Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia grassabatur Athenis. Unde apparet, quantum sibi permiserit uterque interpres, cum et de populo Atheniensi nihil dicant Graeca, et tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita coecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? et cum grassaretur ita per universam non minus Graeciam, quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aequè ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab Harpocrate in Ἄβαρις. Jam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, cum praecedentibus adhaerent prorsus quod ad syntaxin κακοζήλως, (et quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;) quod ad rem ipsam, nugaciter; cum Atheniensis nequeant θεοποιεῖν, nisi in territorio suo: neque Luciano contrarietas in his quaesita est, sed in Scythis et Atheniensibus. GRON. Horum de verbis ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος iudicatorum tenuitatem satis aperiunt pauca Gesneri verba. Neque hodie facile fuerit, qui Benedicti mutationi distinctionis album adjiciat calculum; praesertim cum in omnibus, quos consului, libris verba ista praecedentibus juncta reperiantur. Recte vertit Belinus: au sein même de la Grèce. Wicl.

mitten in Griechenland. Oppositio scilicet est in his et in antecedente voce ἐπιχώριον. LEHM.

Ead. l. 11. Δοιμὸν τὸν μ.) Tempore belli Peloponnesiaci, de qua peste *Thucyd.* videndus. SOLAN.

Ead. l. 13. Τὸν Σκύθην) Τὸν Τόξαριν. MENAG. Idem jam notaverat *Guyetus*. REITZ. Verba *Gesneri* interpretis: per quietem, quae is voci ἰδοῖα ex arbitrio addidit, monente *Wielandio*, ut aliena uncis includere placebat. LEHM.

Pag. 152. l. 1. "Ἐπαύσε) In L. ἡ ἐποίησε. Et sane cum παύω usurpant, participia solent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. SOLAN. "Ἐπαύσε) Etsi tantum non semper cum participio construi amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens esset. Et cum παύω quoque construatur cum genitivo substantivi, quid prohibet etiam dicere παύειν τοῦ πονεῖν, aequae ac παύειν τοῦ πόνου. Nec desunt tamen exempla infinitivi, ut *Galen.* ad Hippocr. Prognost. p. 151. v. 29. (monente *Foësius* in *Oecon. Hippocr.*) ubi scribit *Galenus*: τὸ ἀφανισθῆναι τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, οὐ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύσασθαι φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. REITZ. Negat *Solan.* παύω infinitivo jungi, sed participio utendum. Immo et infin. usitatus. *Long.* Past. 2. p. 43. ed. Wech. νέμειν ἐπαυσάμην. *Menand.* fragm. 184. p. 254. παύεται — δυσφορεῖν. *Diod. Sic.* III. c. 33. med. παύονται τοῦ τοξεύειν. *Phalar.* Ep. 35. πεπαύσομαι τοῦ γράφειν. IDEM in *Addend.* Vid. *Schaeferus* ad *Apollon.* Rhod. Tom. II. p. 223. et *Astius* ad *Theophrast.* Char. p. 223. sq. cum quo tamen non consentio, cum *Hottingero* παύσαι esse in *Theophrasteo* textu rescribendum pro vulg. παύσασθαι. Tolerabilis est sensus, quem *Fischerus* explicavit. LEHM.

Ead. l. 4. Λευκὸς ἵππος) Dico alibi. BOURD.

Ead. l. 8. Ἐφαίνετο ἔτι) In *Scytha*: Καὶ εὐρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα, et quae sequuntur. Distingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα, quamquam non integra nunc exstet, et maxime. GRAEV. *Meurs.* AG. IV, 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus jungitur. SOLAN. Distinctio, quam *Graev.* post ἔτι fieri voluit, jam aderat in *Parisina*, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. REITZ. Imo comma erat reponendum: nam καὶ μάλιστα referendum ad praecedens τε, tum — tum maxime. Ceterum *Ed. Parisiensis* secuta esse videtur *Basileensem* 3. in qua et ipsa reperitur unice vera interpunctio. LEHM.

Pag. 153. l. 3. *Πυρεταίνοντάς*) Infra tamen *πυρέττειν* pro *πυρεταίνειν* quatuor Codd. habent; vid. Quom. histor. c. 1. Hic vero nihil variationis invenio: quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. REITZ.

Ead. l. 4. *Τινάς ἤδη*) Ubi dicitur de Toxaride, *καὶ φασί, πυρεταίνοντάς τινάς, ἥδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ*. At potius ita distinguendum, *καὶ φασί, πυρεταίνοντάς τινάς ἥδη, πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ*, et ajunt, quosdam, febris jam correptos, ab eo liberatos esse. Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post *τινάς*. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paullo supra pulchre vidit Graevius legendum, *καὶ εὐρέθη κεί-
θι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεῖς, εἰ καὶ μὴ
πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ
ἐγκεκόλαπτο*. Ac inventus illic est sepultus Toxaris, cum ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tum vel maxime quod in monumento *VIR SCYTHA* incisum erat, ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα etc. Sic c. 11. a prava interpunctione male se habent haec, *Καὶ
ὡς μᾶλλον θαυμάσης, μᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐσὼν, υἱός, καὶ
πατήρ. ὁ μὲν εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖ.
ὁ δὲ, υἱός. καὶ ὁφθεῖς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεται σε. οὕτω μέγας ἐστὶ,
καὶ καλὸς ἀφθρενωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγγεαιτο μόνον,
οἰγήσεται σε ἀπὸ τῶν ὧτων ἀναδησάμενος*. Sed legendum, ὁ δὲ υἱός, καὶ ὁφθεῖς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεται σε. Atque ut impensius mireris, unius ejusdemque sunt familiae, filius et pater: hio quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas (h. e. pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles etc.) Filius vero, simulac videris eum, te abripiet; ad eo magnus est, et mascula quadam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum. Atque ita recte habet editio Florentina. JENS. Male Salm. punctum post ἥδη collocaverat. In Par. comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. et Obsopocus quoque continuo filo verterat, ajuntque, nonnullos febre laborantes jam ab illo sublevatos esse. Quod cum recte se habeat, Jensium quidem secutus sum in tollenda post *τινάς* distinctione; nec tamen novam post ἥδη addidi, quia non opus est. REITZ.

Ead. l. 10. *Παρά*) Ex solo Cod. L. Solanus ὑπὸ legi voluit, ut in marg. Junt. innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin *παρά*, etsi alibi non idem sit, quod ὑπὸ, hic tamen non sit ineptum. *Παρά τινός* enim saepe significare a parte illius, sive quod proficiscitur ab aliquo, non solum Periz. ad Aclian. aliique ostenderunt; verum et passivis ad.

jungitur, ut in Ev. *Lucae* I, 54. τοῖς λειλαημένοις παρὰ κυρίου, ubi et ὑπὸ locum habuisset. REITZ. *Somn.* c. 12. extr. ὁ δὲ Σωκράτης — ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται; et saepius sic apud nostrum quoque scriptorem. LEHM.

Ead. l. 13. Ἐπὶ πόδα ἐνθὺς ὀπίσω χωρεῖν) Gallice similiter dicimus, *retourner sur ses pas*. MENAG. Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in *F. Guyet.* notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur Menagius hunc compilavit? Hoc loco non arbitror: nam facile ejusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. REITZ.

Pag. 154. l. 2. Κεραμειῶ) *Conf.* supra *Pisc.* cap. 13. SOLAN.

Ead. l. 5. Τοῦ δοκιματάτου) *Angl.* *Cod.* τῶν δοκιματῶτων. BOURD. Non moveo vulgatam: interim credo, lectionem Codd. numerum plural. exprimentium esse potiolem: quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένος, ut sit γένος τῶν δοκιματῶτων, i. e. quantum ad genus, erat ex probatissimis, i. e. dignitate conspicuis, formula loquendi in ejusmodi narratione usitatissima. REITZ. At cf. *Conviv.* cap. 9. ξερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκωιν, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει. LEHM.

Ead. l. 6. Ὁ Ἀνάχαρσις) Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκείνον ἔγνω ὁμοειδῆ ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Verte: *Anacharsis autem unde cognovisset, Toxarin popularem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat.* Deinde, ἀσίδηρον, ἤδη στωμύλον, verte, sine ferro, et jam lepidum, seu, elegantem in alloquio blandum, quales erant Attici; non facundum, ut interpretes. Consuetudine Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem et tristitiam frontis et oris, quae Scythiis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. Ἀσίδηρον autem dixit Toxaris finisse, quia Scythae semper ferro succincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, et palliatus incedebat, sine acinace. GRAEV.

Ibid. Ἐγνώ) Plura ejusmodi, in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subjunctivum expressisse oportuisset, dedit *Jens.* in *Lectt. Luc.* p. 30. REITZ.

Ead. l. 7. Ἐσταλμένον) De habitu, ornatu, etiam *Dion. Halic. Antiq.* V. p. ed. *Lips.* 309. v. 8. ἐξίέναι αὐτοὺς — κοῦφῃ ἐσταλμένους ὀπλίσει, i. e. levi armatura instructos. Et *L. XI.* p. 707, 18. ἀνδρῶν — ἐσταλμένων ὀπλίσει. *Noster* iterum c. 5. hujus Dialogi, οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον. REITZ.

Ibid. 'Τρεψομένην) Id verbum recte se habere, vid. supra Tim. cap. 14. ex divisione *Solani*, quod jam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item Dial. Mort. IX. Simyl. et Polystr. f. ubi ὑπεξορηγμένος τὸ γένειον quae loca, monente eodem, contuli. REITZ. Timonis caput est vicesimum secundum. LEHM.

Ead. l. 11. 'Ο Λουκέου) Unde habeat, incertum: certe Gnuri filium faciunt *Herod.* IV. p. 155. *Diog. Laërt.* I. p. 26. et *Suidas.* SOLAN.

Ead. l. 15. Κατ' αὐτό) Καὶ αὐτός, ἔφη, ἐκείθεν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοῦνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνώσθαι ἂν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτό; Videtur significare pariter. Non sum ex illustribus natus, ut ego tibi notus sim pariter, sicut tu mihi. *Elz* αὐτό et κατ' αὐτό saepe est pariter, simul. GRAEV. Notaverat *Hemsterh.* in marg. videndum *L. Bos* ad *L. E. I.*, 18. Is igitur ad *Evang. Lucae* l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangelista) Reperitur haec locutio apud *LXX.* Intt. *Genes.* XV, 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημείον, ut sit, ex quo signo? Apud *Lucianum* simili ellipsi occurrit ἐγνώσθαι κατ' αὐτό in *Scytha* h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτό, notavit *Graevius*, reddens id pariter. Si mihi vel tantillum a tanti iudicii viro discedere liceret, verterem, ex eo, ut sensus sit: Non sum ex illustribus natus, ut ex eo tibi notus essem. Haec ille. Sic fere *Dionys. Halic.* παρὶ τ. *Δημοσθ.* δειν. p. 186. v. 4. *Ed. Lips.* Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν εἰκέναι τῇ Θουκυλίδου; καδ' ὃ κἀκεῖνην πελθομαι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Et ita parvi interdum refert, veritasne ex, secundum, an propter, ut e. c. ap. eund. *Dion. Hal.* antiq. Rom. I. p. 63, 30. κατὰ τίνα γίνεται μάλιστα αἰτία· ubi, ex qua causa, ob, per, secundum quam causam verteris, non multum intererit. REITZ.

Pag. 155. l. 1. Σὺ) Omissum in edd. supplevimus ex *Ms. Reg.* 2954. BIR.

Ead. l. 3. Διατρέβει) Sic solus nostrorum Codicum W. melius, quam quod in aliis est, διατρέβει. SOLAN.

Ead. l. 5. Οὐκοῦν, ἡδ') Οὐκοῦν, ἡδ' ὅς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου ἔσθι με γεγεννημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. Proinde, inquit *Anacharsis*, scias factum me discipulum tuum, tuique amoris aemulum. Hic etiam in interpretatione ὅς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. Οὐκοῦν, ἡδ' ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητὴν σου. Ergo, infit ille; *Anacharsis* scilicet, scito me tuum discipulum esse, et aemulatorem tui amaris. Sic paullo post, p. 152. Εὐφήμει, ἡ δ' ὅς, ἐκεί-

να τὰ μέγιστα χαριεῖσθαι μοι δοκῶ. *Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto. Nihil apud Platonem crebrius, quam ἡδ' ὅς, inquit ille. Paullo post κατὰ δαίμονα male vertitur forte quadam, cum sit bona fortuna, bonis avibus. GRAEV.*

Ead. l. 11. Ἀνινάκον) Vide Toxar. c. 38. SOLAN. Et Jov. Trag. c. 42. ibique Schol. LEHM.

Ead. l. 17. Ἀναστρέφοντα) Sic W. et L. Reliqui libri ἀναστρέφοντα. SOLAN.

Pag. 156. l. 2. Ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα] *Ver- sio Gesneri: ad ipsas cum januas venisses, ejusmodi est, ut fa- cile aliam hinc, ac Graeca jubent, sententiam elicias. Αὐ- τὸς enim h. l. est solus, et januae solae oppositae penetralibus. Diall. Mortt. XX, 5. καὶ τὰ γε σχήματα αὐτὰ — εἰ θεάσαιτό τις, si habitum solum quis spectaverit, wenn man bloss auf ihr Aeusseres siehet. Cf. Somn. c. 9. Diall. Deor. X, 2. Char. c. 10. Non male h. l. Obsopoeus: Vix tactis pede liminibus. LEHM.*

Ead. l. 9. Σοφός) Solonem intelligit, cujus aetate tra- dunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. *Plut.* in Solone. SOLAN.

Ead. l. 12. Δημοτικῶς ἰσταλμένον) Vid. *supr.* c. 4. REITZ.

Pag. 157. l. 7. Δυσπρόσδοτον) Ita Ms. Reg. 2954. Vulg. δυσπρόσδοτος. BIZ. *Schmiederus* quoque edidit δυσπρόσδοτον. Mihi in hac lectione displicet tum formula dicendi τίθεσθαι τι δυσπρόσδοτον, admodum aspera illa, nec alteri, ἐν παρέργῳ τι τίθεσθαι, ullo modo concilianda, tum maxime syntaxis vocum ἔντευξις et δυσπρόσδοτος. Quum enim δυσπρόσδοτον, qua voce imprimis *Polybius* crebro utitur, semper significet rem, vel locum, vel hominem, ad quem difficilis est aditus, idem- que fere sit, quod δυσπρόσιτον· ἔντευξις qua ratione δυσπρόσο- dos dici possit, quin linguae legibus vis inferatur, non vi- deo. Notiones enim ejus, ad quod accessus est difficilis, et ejus, quod difficulter accedere potest, longe sunt diversis- simae, neque utrique in uno eodemque vocabulo locus esse potest. Jam si quem in vulgata lectione offendat defectus verbi Substantivi, quod *Solano*, qui variam lectionem re- quireret, accidisse videtur, cum eo conjiciam, aut ἡ esse interponendum, aut potius legendum: μὴ δυσπρόσδοτος ὢν ἐν παρέργῳ θῆται. Nominativum certe retinendum esse, con- stanter contendam. LEHM.

Ead. l. 11. Περί τοὺς ξένους) Etsi αἰδῶς πρὸς τινὰ frequen- tius occurrit, quam περί, ut supra indicavimus, tamen non rejicio vulgatam. Sic fere infra, in Quom. hist. c. 4. μηδὲ

τοῦτο δέσσης περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituere; sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς et similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video satis caussae; ut cum Solano παρὰ recipiam. REITZ.

Pag. 158. l. 2. Ἐπιτομὴν τινα ταύτην) Supple ὁδόν. MENAG. Idem et Guyetus dixit. Et quilibet ejusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδόν enim alibi addit Noster, ut supra Herodot. c. 3. REITZ. Cf. Diall. Mortt. VII. extr. LEHM.

Ead. l. 6. Καὶ προξενήσεις) Sic Demosth. Προὔξενεῖς αὐτῶν. GUYET.

Ibid. Προξενήσεις αὐτοῦ) Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, *suscipies illum*, ut vult interpres, sed *hospitio publico suscipies illum*, eris publicus ejus hospes, loca lautia praebebis, ut Romani loquebantur. GRAEV. Non credo, Graevium de data opera scripsisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte Edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adjungi, genitivum tamen in hujusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab Guyeto jam adductum: num tamen eodem indicare voluerit, προὔξ. in priorē syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere curo, Nostrum non solere ὑπεραττικίζειν sciens, ut non longo hinc intervallo, ad verbum ἔμελλε pro ἡμέλλε dico. REITZ.

Pag. 159. l. 2. Ἡδίστα διατρέψῃ) Eadem pagina vitiose legitur, et, ut vara sequitur vibiam, vertitur insulsissime hoc, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἡδίστα διατρέψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, tum omne studium adhibens, ut quam jucundissime in Graecia vivens renideret. Quid est, jucundissime renidere in Graecia? Erratum leve mirum tot editoribus et interpretibus imposuisse. Lege, ὅπως ἡδίστα διατρέψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia. Paulo ante c. 4. οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρέβει κείδι, vivit Athenas, et nunc ibi habitat. Sexcenties alibi. Saepe autem π et τ permutantur a librariis. Sic superius pro εὐπρεπῇ ostendimus rescribendum esse εὐτρεπῇ. GRAEV. In W. videtur olim fuisse διατρέψῃ, sed alia manus διατρέψῃ fecit. In ferculo literario refert Jensius. Ego vero emendationem Graevii secutus sum, quam etiam in Excerptis Longolii invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut conjecturam. SOLAN. Obsopoeus: — curam agens, quo pacto quam jucundissime in Graecia in precio habitus praeexcelleret. Sed vitiosam ejus lectionem jam optime emendavit Graevius: nec recentiores omnes eum sequi dedignati sunt. LEHM.

Ead. l. 3. Τεθρηπώς) Hoc verbum a *Scapula* omisum vid: ap. *Steph.* in *Thesaur.* qui satis de eo egit. Occurrit rursum c. seq. *REITZ.*

Ead. l. 4. εἶναι) Legendum puto *ἐκείνου*, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi *εἶναι* quam facile confundatur, supra jam observatum est in *Hermot.* Certe ita interpretatus sum. *GESN.* Nec opus esse sentio *ἐκείνου*, et *ἐκὼν εἶναι* facile ex *Atticorum* usu defendetur. *LEHM.*

Ead. l. 7. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἔπαινων) Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes: alter, neque enim mediocri laude *Anacharsis* virtutes solebat extollere *Solon*; alter, non enim *Solon* parum eum laudabat: cum debuissent, neque enim parvum momentum erat *Solon* laudans, non exigua res aut pretium erat, si quis ab *Solone* laudaretur. *GRON.* Ea est enim profecto jucunda laus, quae ab iis proficiscitur, qui ipsi in laude vixerunt, ut *Cicero* scribit ad *M. Catonem*, *Epist. ad div. XV, 6. pr.* *LEHM.*

Ead. l. 8. Καὶ τοῦτο) Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτη ἐπειθοντο, ἐφίλουν, οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. Cur in versione praetermittunt καὶ τοῦτο; Sic enim *Salmuriensis*: *Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus et hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret.* Scribae cum in distinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτη ἐπειθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, et verte, homines autem, et in hac re tanquam legislatori suo obsequebantur, amabant, quos ille probabat. *GRAEV.*

Ead. l. 9. Καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη μόνος βαρβάρων Ἀναχάρσις) Sane sic etiam attente interpretes: alter, ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex barbaris *Anacharsis* initiatus est; alter, eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero ex barbaris initiatus est *Anacharsis.* Atqui turbant illa vel in reliquum, vel denique; et si vis vel *Graecismum*, vel sensum congruum, distingue, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμνήθη. *GRON.*

Ead. l. 10. Ἐμνήθη μόνος) De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non includi statuendum. Constat enim initiatos fuisse *Syllam*, *Pomponium Atticum*, *Augustum*, et *Luciani* aetate, *M. Aurelium Imperatorem*; (vid. *Xiphil. Capitol. 27. et Dionem.*) Quod tamen de *M. Aurelio* dixi, nolim ita intelligi, ut statuere videar, factum hoc ante hunc libellum a *Luciano* scrip-

tum: nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu malis habitam, vid. c. seq. *Cic. I. de Nat. Deor. (I, 42.) Omitto Eleusinam sanctam illam et augustam,*

Ubi initiantur gentes orarum ultimae.

Adde etiam *Postlerum* 46, 1. ubi plures recenset. SOLAN.

Ead. l. 11. Δημοπολίτης γενόμενος) Anacharsis ab Atheniensibus civitate donatus. GUYET.

Ead. l. 12. Οὐκ ἂν) Similem locutionem habes *Paras. c. 45.* Sed non eandem prorsus. SOLAN.

Ibid. Οὐδὲ) Sic legendum, non οὐδέν· vid. ex *Paras. c. 45. δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.* SOLAN.

Pag. 160. l. 5. Ἐπαγομένῳ) Delevi jota subscriptum, quod in Parisina Ed. sensum turbabat: non enim est dativus, sed nominativus dualis. REITZ.

Ead. l. 15. Νησιώτης ἱκείνος) Telemachus scilicet ex insula Ithaca, *Homer. Od. 4.* Menelai domum ex auro, argento, electro, et ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. COGN. Vid. *Homer. Odys. 4, 74.* SOLAN.

Pag. 161. l. 2. Ποιητήν) Quem innuat, nondum reperi. SOLAN.

Ead. l. 5. Δείξαι) Καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, est, et specimen dare mearum orationum. Sic ἀπόδειξις est specimen. Usus etiam *Petronius: Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit *Jo. Fr. Gronovius lib. IV. Observ. cap. 13.* GRAEV. Malim δεῖξαι τὸν λόγον, ut in principio *Zeuxidis* et alias. Sed neo damnare ausim δεῖξαι (δείγμα) τῶν λόγων, vel δεῖξαι (τι) τῶν λόγων. GESN. Habet quidem τὸν λόγον B. 3. et, *Solano* quidem referente, etiam L. Sed idcirco tamen non mutaverim Pluralem, rei narratae convenientiorem. Genitivum autem habe eundem Partitivum, quem supra c. 2. *ἔτι καὶ νῦν ἰδοῖς ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῖν.* LEHM.

Ead. l. 8. Ἐπιγραφόμενος) Ex L. haec scriptura. Sic Bis *Accus. c. 29.* et *De Morte Peregr. c. 11.* SOLAN. Etsi non improbo scripturam Cod. L. *ἐπιγραφόμενος*, non tamen ideo cum *Solano* illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. cum nihil absurdi habeat vulgata: sic saltem apud *Gregor. Nyssen. Orat. funebr. in Basilium T. III. p. 480. συγγράφασθαι τι*, operis socium adscribi, inveniri, testis est *Suicerus* in *Thesaur. Eccles.* Vide etiam *P. Wesseling. Obs. II, 6. p. 162.* (quem consulendum *Hemsterh. in marg. monuerat*) ubi is interpretem in vertendis his verbis

offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praesides conscripta de illis historia, (praesules est ap. Benedict.) cum debuisset, quibusque adscitis patronis; id enim significare προστάτην νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι et συγγράφεσθαι, ibidem docet Wesselingus. Cum vero ex Luciani Bis accusat. c. 29. ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάταιν ἑαυτῶν afferat, nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemplis confirmet, et ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatus sit, non repugnaverim, si quis et hic illud recipere malit. REITZ. Non solum ἐπιγράφεσθαι τινα, nomen alicujus profiteri, nomen dare alicui, illud ipsum est, quod hujus loci natura requirit; cf. οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι Hermot. 14. οἱ Διογένη κ. τ. λ. ἐπιγραφόμενοι Fugit. c. 16. sed etiam συγγράφεσθαι τινα eodem sensu usurpatum fuisse, probari ne utique potest. Nam qui unus in eam rem a Reitzio produci-tur, locus dissimillimam continet phrasin. Ergo non dubitabam probabilissimam Solani lectionem et meam facere. LERM.*

Ead. l. 16. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) Vinc. Obsopoeus interpres sic vertit (*Atticae Musae*): quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δεκάτῃ, et sibi intellexisse μούσῃ, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δεκάς non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, et quorum vitas scripsit *Plutarchus*, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. PALM. Vide apud *Philostratum* p. 564. βούσῃ δὲ ἐπ' αὐτὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ καλούσης αὐτὸν ἓνα τῶν δέκα etc. De Herode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide me-ziorem*. In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monemur. Certe et hic in Cod. W. est δεκάδι α. Quod an Lucianeum sit, viderint alii: mihi nunc de eo dispicere non vacat. SOLAN.

Pag. 162. l. 2. Ὁ τι ἂν οὗτοι) Haec verba, ὃ τι ἂν οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ, in W. solo reperiuntur. SOLAN. Scripsit ad me cl. *Gesner*. super hoc loca his verbis: *Hunc locum ita interpretatum esse video Solano: Fitque in civitate, quidquid hi volunt; volunt enim, quidquid optimum est. Legit igitur, καὶ τοῦτ' ἐγγίνεται ἐν τῇ πόλει, ὃ, τι ἂν βούλωνται: βούλωνται γὰρ ὃ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, plane accedo: sin ex ingenio, laudo conjecturam, tanto credibiliorem, quod repetitio τῆς ὃ, τι omissioni locum dare potuerit: recipere tamen non ausim.* Sic ille. Ego itaque verba illa in Edd. deficientia recepi, quia ex Codice sunt desumta, et versionem Solani retinui. Coeperat enim et is pristinam versionem

plurimis in locis corrigere. Et quia *Gesnerus* ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, si ipsissima Graeca, quae *Solanum* legere ait, proferre non potuerit, sed similia illis attulerit. REITZ.

Ead. l. 9. Ὁ δὲ υἱός, καὶ ὁφθαλμοὶ μὲν, αὐτίκα) Male Salm. ὁ δὲ, υἱός. καὶ etc. quam distinct. merito improbat *Jens.* Sed *Par.* rectius habebat ὁ δὲ υἱός. Paulo post vero, eadem prava disputatione laborabat, scribens καὶ ὁφθαλμοὶ μὲν αὐτίκα, ἀπάξεται σε. Quam itaque, monente *Jensio*, correxi. REITZ.

Ead. l. 12. Οἰχήσεται σε ἀπὸ τῶν ὥτων ἀναδησάμενος) *Leg.* ἐκλύσεται σε ἀπὸ τῶν ὥτων ἀναδησάμενος, et ita videtur legisse interpretes. PALM. Violentissime profecto *Palmerius* pro οἰχήσεται legi jubet ἐκλύσεται. Non sanum quidem, quantum ego video, est vulgatum οἰχήσεται, cum οἰχῶμαι sit *fugio*, *abeo*, *discedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi potest medicina; nempe una extrita literula legendum οὐχήσεται, *vehet*, *rapit*. *Jens.* Nihil mutandum. Respicit ad Ogmiū illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore suo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum stanti sibi habet, sed abducit, trahit, rapit, quocumque ipsi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται. hanc nos verbis *ilicet* et *abibit* exprimere studuimus. *GESN.*

Ibid. Ἀπὸ τῶν ὥτων) Vide historiam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exstat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit *Noster*, et apud *A. Gell.* XVI, 3. SOLAN.

Pag. 163. l. 2. Πρὸς τὸν τοῦ Κλ.) *Legend.* *Plut.* in Alcib. BOURD.

Ead. l. 3. Ἠρώσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.) Hoc abunde scribit *Plut.* in Alcibiad. *Aristoph.* in *Ran.* *Valer. Max.* lib. 7. COGN.

Ead. l. 8. Ἐπισείσαι) Quid hoc sit, clarius ex *Pro Imagg.* c. 4. discas, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans, quod dabatur, encomium. Adde *Bis Accus.* c. 28. ubi τὸ ἐπισείσαι τὴν χεῖρα ἐν τῷ τῶν ὄρων, inter modestas laudandi et probandi rationes ponitur. Passim usurpat *Noster*. Vid. *Rhet. Praec.* c. 22. et *De Dom.* c. 2. SOLAN.

Ibid. Τὴν χεῖρα) Distinguendum: καὶ ἐπισείσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτι ἐνδοιασίμα τὰ σά. *Manus* pro-tendenda est, hoc solum scil. si fecerit, *res tuae non amplius fluctuabunt.* GRAEV. Dictum autem h. l. τοῦτο μόνον eadem ratione eodemque fere sensu, quo αὐτὸ τοῦτο *Diall. Deor.* IV, 3. et αὐτὸ μόνον *Somn. s. Vit.* c. 9. *De Merc. Cond.* c. 9. *Hermot.* c. 45. ubi vid. not. LEHM.

Ead. l. 11. "Ἡδη) Καί μοι ἦδε. Lege ἦδη. GUYET.

Ead. l. 12. "Ἐδοξα) Καί μοι ἦδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. Sic leges. Vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. Et mihi, jam experto vix millesimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt, sc. πάντες, vel of πολλοί, qui vestras virtutes praedicabant. GRAEV. Graevii emendationem invitis omnibus impressis et ipso M. Codice in textum recepimus. SOLAN.

Ibid. Ἀμβολᾶς ἔργον) Tangit hunc versum Heliod. L. 2. 'Egy.

Ἀλλ' ὁ ἀμβολίεργος ἀνὴρ αἵταισι παλαι.

BOURD. Pro Heliod. lege in nota Bourd. Hesiod. et vid. illum in 'Egy. καὶ ἡμ. v. 418. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίεργος, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu jam sponte vidisti. REITZ.

Ibid. Κεῖος etc.) Locus a Bourdelotio indicatus, est v. 411. 'Egy. Hesiodi. Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex Ascræo Ceus factus Hesiodus? Deinde ubi ἔδρα; etc. Cujus itaque, inquires, verba haec? Bacchylidis, cui tribuuntur ab Athenæo XIV. p. 631. C. et a Dionys. Hal. de Struct. orat. p. 234. edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud Steph. Lyr. p. 570.

Οὐχ ἔδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς,

Ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰωνίας

Χρῆ παρ' εὐδαίδαλον ναόν

Ἐλθόντας ἄβρὸν τι δεῖξαι.

Fuisse autem Ceum inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδούς, qui haud dubie Ceus. Vid. Macrobius c. 26. et, ut id obiter moneam, emendandus Index auctorum ab Athenæo laudatorum, in quo non in voce Simonides, sed in voce Ceus comparet. Testatur autem diserte Strabo Lib. X. ubi de Ceo insula agit. Plutarchus etiam, Aelianus, Stephanus Byzant. et alii. Ne ergo credas Lil. Gyraldo Boeotum facienti, praesertim cum apud Lutatium sive Lactantium ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Fabricio, inveniat, cujus vid. Biblioth. Gr. 551. In Collectaneis Galaei, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. SOLAN. Non Simonidem hic laudari, quod F. Ursino visum erat, sed Ceum alterum, Bacchylidem, ex Colomesio ad Gyraldum p. 463. observat Fabricius Bibl. Gr. 2, 15. p. 594. GESN. Vid. Upton. et Schaefer. ad Dionys. Halic. l. c. p. 400. ed. Lips. LEHM.

IN QUOMODO HISTORIA SIT CONSCRIBENDA.

Pag. 165. l. 2. *Λυσιμάχου ἤδη*) Lysimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat *ἤδη*, Rhet. Praec. c. 5. SOLAN.

Ead. l. 3. *Φίλων*) Cui etiam Symposium dedicat. Vid. not. ad personas Conviv. Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est et Philonis ap. hunc mentio Callid. c. 4. qui Diniæ filius dicitur: sed cum dialogus ille genuinus non sit, ejus auctoritatem non moror. Nobilis ejus nominis medicus memoratur apud *Plut.* (Probl. 8, 9.) Sed idem ut sit, per aetatem non licet. SOLAN.

Ibid. *Πυρεταλνεν*) Angl. *πυρέττειν*. Sic pag. seq. ὡς *πυρέξαι*. BOURD. *Πυρέττειν* A. W. P. L. In reliquis *πυρεταλνεν*. SOLAN. Etsi *πυρεταλνεν*, quod in Edd. erat, quoque dicatur, ut supra in *Scyth.* c. 2. f. tamen *πυρέττειν* ex 4 Codd. praetuli, eoque magis; quia et hoc *Hippocrates* amat, ut de *Rat. Vict. Sect. IV.* p. 71. v. 84. Et crebro alibi. REITZ. Apud Nostrum quoque vid. *Deor. Conc. c. 12.* LEHM.

Ead. l. 4. *Ἀπὸ τῆς πρώτης*) Scil. *ἡμέρας*. Sic *Demosth.* pag. m. 37. SOLAN.

Ead. l. 5. *Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ*) Sic apud *Hippocr.* et *Galen.* BOURD. Vellem ipsa loca indicasset B. in *Lexico* enim medico non notantur. SOLAN. Sic infra in *Abdic. cap. 4. pr. προθυμῶς λιπαρεῖ χρησάμενος*. At *Hippocrati* febris continua audit *ξυνεχῆς*, ut in *Coac. Praenott. Sect. 2. §. 143.* *Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλῶς ἐν πυρετῷ ξυνεχεῖ*, et alibi; nec tamen *λιπαρῆς* de febre apud eum me legere memini, nec *Foesius* notavit. REITZ. *Λιπαρῆς* τὸ προσεχές ἐκ τοῦ λίαν παρεῖναι. *Suidas*, e *Scholio Aristophanis.* δεόμενον, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι. *Hesych.* ubi *Alberti* laudat inter alios *Moschop. περὶ Σχεδ.* p. 165. *λιπαρῶς τὸ ἐπιμένω· καὶ λιπαρῆς, τὸ ἐπιμονον. ὡς παρὰ Λουκιανῶ· τῷ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἡγουν τῷ ἐπιμόνω.* Adde *Lucian. Hermot. c. 24.* ubi conjungitur: τὸ λιπαρῆς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι. *Aelian. V. H. X, 16.* *λιπαρεστέρον εἶναι καὶ ἐγκείσθαι.* *Λιπαρῆς πυρετός* redditur *febris continua*. Sed in hac vocula idem fere esse videtur, quod antea in *ἐξώμενως*. RUDOLPH. Differunt quidem notiones *ἐξώμενως* et *λιπαρῆς*. Sed *λιπαρεῖ* tamen non minus h. l. convenit, quam *ἐξώμενως*. Et *Wytenbachii* conjectu-

ram λάβω pro λιπαρεῖ, in Ep. Crit. illam p. 56. propositam, satis refutant ea, quae modo *Rudolphus* concessit. LEHM.

Ibid. Περί δὲ τὴν ἐβδόμην) In libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περί δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ φινῶν ὄνεν, τοῖς δὲ ἰδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ οὕτως ἔλυσε τὸν πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε, sine ullo sensu. GRAEV. Non adsentior *Graevianae* distinctioni, sed vulgatam servo, et miror, qui eam sine ullo sensu esse, dicere queat: nam si cum *Graevio* distinguendum, tunc illud καὶ οὗτος potius delendum foret, ac scribendum continuo filo, ἰδρῶς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε τὸν πυρετόν. At, at, minime delenda verba καὶ οὗτος, quae vim notabilem habent, ut *Micyllus* in versione Ed. Paris. recte ostendit, vertens, sudor, etiam ipse immodicus; si ve malis, isque immodicus; quod Latinis quoque perfamilia-re esse, quis nescit? Addidisse autem *Noster* illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adjectivorum πολὺς et πολὺ; quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset crisis salutaris, ut Medici ajunt, qui vere praedicant, Nullum criticum paucum, i. e. solutio morbi critica per excretiones largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte prorumpentes non faciunt crisis perfectam, i. e. non portendunt salutem, sed irritum tantum produnt naturae conatum. REITZ. Perperam in B. 8. distinctum video, πολὺς, καὶ οὗτος ἔλ. unde conjicio *Graevio* in mentem venisse emendandi consilium importunissimum. Ceterum aptissime *Rudolphus* cum h. l. conferri jubet haec *Hippocratis*: Aphor. IV, 60. ὁκόσοις ἂν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὰ ὅλα κωφεῖται, αἷμα ἐκ φινῶν ὄνεν, ἢ κοιλία ἐκταραχθεῖσα, λύει τὸ νόσημα. Sed VIII, 4. Ὀκόσοις ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τεταραταλοῖσι ἐοῦσιν, αἷμα ἐκ τῶν φινῶν ὄνῃ, πονηρόν. De sudore autem IV, 65. Πυρετσοῦντι ἰδρῶς ἐπιγενόμενος, μὴ ἐκλείποντες τοῦ πυρετοῦ, κακόν. LEHM.

Ead. l. 7. Ἐς γελοῖον) Mira phrasid: nusquam enim, quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide De Saltat. c. 4. et Eunuch. c. 5. Adde etiam *Hermot.* finem. SOLAN. Nescio, quid miretur *Solanus* phrasin insolitam. Significat enim hic περιτῶν redigo; eodemque significato et constructione utitur *Herodian.* VII, 3, 12. ὁ Μαξιμίνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἰκῶν ἐς πενίαν περιεστήσας. Nominativus autem verbi, hoc *Luciani* loco, est τὸ νόσημα. Nec tantum abludit alter locus *Luciani*, quem ipse *Solan.* indicat, Eunuch. c. 5. τὸ δὲ οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιεστή; quamvis ibi reflexive, ut Grammatici ajunt, ponatur, i. e. finis eo

deflexit, redexit se, sive redactus est. Veluti Diod. Sic. XIX. p. 297. Ed. Bas. εἰς τηλικούτους περιέστη κινδύνους, in tanta pericula redactus est, incidit. REITZ. Pro περιέστη Codd. 3011. et Gori. habent περιέστα, genuinam, ut mihi videbatur, formam, a forma ἰστάω deducendam, quemadmodum ἐτίθει a τιθέω, et similia alia. Praeter ἴστα Thucydidis II, 106. et κατὰ ἴστα ejusd. VI, 63., quae exempla Fischerus affert in Animadvv. ad Weller. T. II. p. 453. et Matthiae in Gramm. Gr. p. 267. ille tamen falso adscribens Herodoto, pertinet huc etiam Polybii συνίστα III, 2, 11. et Athenaei προσίστα p. 243. f. Mireris itaque, qui h. l. περιέστα Belino male scriptum videri potuerit, quum contra περιέστη manifesta sit Grammatici correctio. LEHM.

Ibid. Περιέστη) Conf. supra Hermot. c. ult. f. SOLAN.

Pag. 166. l. 3. Ἐμονώδων) Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27. et locum hunc Philostrati in Aristide p. 582. οὕτω ἀλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὥς τῇ μὲν ἄλλῃ μονωδία θαυὰ ἐπιστενάξαι τὸν βασιλέα etc. Vide et not. ad eundem Philostr. p. 158. et textum ipsum p. 607. ubi μονωδίαν et θρηῖνον conjungit. De sensu tragico vide eundem 244. παρατησάμενος τὸ τῶν μονωδιῶν μῆκος. SOLAN. Hesych. μονωδεῖ* μονοθρηνεῖ. Μονωδία λέγεται, ὅτε εἰς μόνος τὴν ᾠδὴν, οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς, ᾄδει. LEHM.

Ibid. Ῥῆσιν etc.) Locum ex aliquo poëta hac voce designari docuit Casaub. ad Theophr. Char. p. 286. ubi etiam obiter Euripidis μακρὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ. in A. P. et L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ. ut Conviv. cap. 17. quod fateor me non intelligere. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἐν μέλει) Angl. ἐν μέρει. BOURD. Mox ad v. ὠχρῶν notavit Rudolphus haec: „Solet pallor tribui amanti- bus, de quibus etiam hic cogitandum. vid. seqq. cf. D' Orvill. ad Charit. p. 425. Lips. ubi etiam λεπτός.“ Ac deinceps: „ἐβδομαῖος τραγῳδός mihi est, qui septimo die coepit esse τραγῳδός. Septimo autem die a febre isti dicuntur liberati. Lepide pro: febricitantes tragœdi.“ LEHM.

Ead. l. 6. Σὺ δ' ᾧ etc.) Fragmentum hoc Andromedae Euripidis exstat in addendis editionis Barnesii ex Athenaeo petittum (l. 13, 1. sub fin. p. 561. B.) quod hic describere operae pretium erit:

Ἄλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως,
Ἥ μὴ δίδασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ,
Ἥ τοῖς ἐρῶσιν ᾧν σὺ δημιουργός εἰ,
Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπώνει,

Καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἔσῃ,
Μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεισθαι φιλεῖν,
Ἀφαιρεθήσῃ χάριτας αἰ τιμῶσί σε.

In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud *Lucianum*, σὺ δ' ὦ. τ. quod et rectius videtur. Aliter citantur primus et tertius versus apud *Stobaeum*; v. *Grotii Flor.* 261. B. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστε καὶ θεῶν τε καὶ βροτῶν, et ἡ τοῖς ἐρωσὶν εὐμενὲς παρίστασο. Primus ante *Grotium* sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Sed ita a *Scaliger* emendatum edidit vir ille summus. *SOLAN.* *Luciani* verba temere transposita a librariis ratus *van Heusde* in *Specim. Crit. in Plat.* p. 5. ita refingi vult: — τραγῳδῶν, καὶ τᾶλλα μεγάλη τῇ φωνῇ ἀναβοῶντων, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε ἀνθρώπων, Ἐρως,
ἄχρη δὲ χειμῶν etc. in quibus quidem ingenii solertiae et acuminis satis succurrit fortunae favor. Non tamen ideo mihi ordo verborum mutandus esse videbatur, quum ne minima quidem corrupti ordinis vestigia appareant, vulgatus vero non tanto labore vitio, ut mutatione opus esse videatur. Imo si quid est in verbis sic ordinatis insoliti, quod offendere possit, consulto *Lucianus* narrationem suam rei narratae convenientem instituisse putandus est. Καὶ τοῦτο autem est: idque quidem, neque vero ad verum prolatum est referendum. Praeterea ἐπιπολὺ secundum *Heusdii* rationem foret maxime, potissimum, quod nemo facile probaverit. Itaque vulgatis potius immanere placebat. *LEHM.*

Ibid. Σὺ δὲ ὦ θεῶν τύραννε) *Eurip.* *Androm.* v. 16. *SOLAN.*

Ead. l. 10. Ἀρχέλαος) Quare apud *Aelian.* Var. Hist. monente *Jac. Uptono.* *SOLAN.* In *Aeliano* saepius occurrit Archelaus rex; tragoedum haud inveni. *RUD.*

Ead. l. 13. Παρολισθαίνειν) Sic infra *Abdic.* c. 28. f. ὅσῳ δὲ εἰς τὸ πάθος τοῦτο καθολισθαίνουσιν. *SOLAN.*

Pag. 167. l. 2. Περιπετομένου] Quamquam hoc improprie potest intelligi, de imagine *Persei* et *Medusae*, *Abderitarum* animo obversante: tamen respici putaverim ad notum *Persei* iter per aërem. In isto certe *Fragmento Persei* ita:

— — διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος
Τέμνων κέλευθον, πόδα τέθημ' ὑπόπτερον
Περσεὺς πρὸς Ἄργος ναυστολῶν, τὸ Γοργόνης
Κάρα κομίζων. — —

RUD. Cf. *Ovid.* *Metam.* IV, 711. sq. *LEHM.*

Ead. l. 3. Ἐν φασίν, ἐνὶ παρ.) Solet *Lucianus*, cum translatis utitur vocibus proverbialibus, illud φασίν adhibere. An

autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia *Luciano* concedi viderem. Nolem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista et pannosa conspici. (Haec quidem *Solanus* fortasse delicatius. Posset in mentem venire *περιβαλεῖν*. Sed nihil his opus. *RUD.*) De *ὡς ἔπος εἰπεῖν*, *Leop.* 166. *Cic.* vertit, quod rite dicitur. Quae de re luculentus est *Platonis* locus *Πολ.* A, *Ald. Ed.* p. 8. B. τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, quo facile evincitur, vulgo, non rite, significari; nisi forte nos illud rite prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsan illic pro rite trite legendum est. *SOLAN.* Rite est more vulgo recepto, et usus diuturnitate quasi sancito. Trite in *Cicerone* equidem perhorresco. *LEHM.*

Ibid. 'Εν παραβαλεῖν) Vide *Paroemiog.* *BOURD.*

Ead. l. 6. 'Αλλ' ὅφ' οὐ δὴ τὰ ἐν ποδὶ ταῦτα καλῶνται) Libet hic misereri sortem humanam, et imperium fati in famam virorum illustrium, et temporis injurias in literas et monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, et satyricè irridet *Lucianus*, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per *Capitolinum* foret, qui in *M. Antonio* et *Vero* jejune et brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignorarem, de quo bello intelligi deberent haec *Luciani* verba. Clades igitur ea in *Armenia* accepta fuit, quando *Severianus* natione *Celta* legatus et dux *Romani* exercitus contra *Osroën* regem missus, ab *Othryade* quodam *Parthorum* duce caesus est, et copiae deletae, ut nos docet *Lucianus* hic et supra in *Pseudomanti*. Continuæ vero victoriae, de quibus hic loquitur *Noster*, intelligi debent de bello *Parthico*, quod post illam in *Armenia* cladem gestum est per quadriennium, ducibus *Statio Prisco*, *Avidio Cassio*, et *Martio Vero*, qui *Parthos* ad *Europum* *Mediae* urbem maxima clade affecerunt, *Armeniam* vindicarunt, *Artaxatis* captis, et *Babylonem* usque-penetrarunt, ut discimus ex dictis *Capitolini* locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, et quæ procul dubio famam merebatur; sed ite famæ avidi homunculi, et aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam *Lethaea* oblivio manet. *PALM.*

Ead. l. 7. 'Εν ποδὶ) Sic *Long. Past.* L. 2. p. 64. *Ed. Jungerm.* cujus dictio cum *Nostro* plurimum consentit. Sic supra, *Nigrin.* §. 7. Ubi vid. Interpret. *REITZ.*

Ibid. (Ὁ πόλεμος) Hujus belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI. finem CLXIV. Unde jam patet, et in sequentibus clarius patebit, quo tempore *Lucianus* hunc foetum ediderit.

Historiam *M. Aurelii* a sapientissimis viris scriptam fuisse, testatur *Herodianus*, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται — πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a *Luciani* judicio immane quantum discrepat, quod tamen hujus libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor *Thuanus* regulas condendae historiae ex eo praecipue et petierit et fronti historiae suae adscribi curaverit. *M. Aurelii* vitam *Theodoricus Bignonius* scripsit. Commodi parabat *Claud. Nicasius* cum *Sponio* et *Toinardo Aurelianiensi*. SOLAN.

Ead. l. 8, 'Εν Ἀγυστῇ το.) Vid. *Dion. Cass.* 71. Elegeia nomen loci, ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. SOLAN.

Ead. l. 9. Μᾶλλον δὲ] Corrigit se. Ex antecedentibus οὐδεὶς ὅστις etc. potuisset aliquis conjicere, *Lucianum* parvi facere et nullo loco habere istos historicos; immo vero, nunc inquit, sunt *Thucydides* et *Herodoti*. Scilicet. Itā auxit ironiam. Illud μᾶλλον δὲ etiam infra c. 8. *Jov. Trag.* c. 33. *Plat. Sympos.* c. 37. §. 3. RUD.

Ead. l. 11. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.) *Empedocli* Scholiastes tribuit, et omnino sententia *Empedocli* est. V. *Plut.* in *Demetrio* 1708. et *Moral.* 1617. f. *Clem. Alex.* 25. B. et *Rittershus.* not. ad *Porphyr.* p. 37. Sed verba videntur potius *Heracleti*. *Plut.* 660, 2. de *Isid.* et *Osir.* Expressit *Ovid.* et discors concordia foetibus apta est. Conf. *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* et *Lipsium*. Confer et *Icarom.* c. 8. SOLAN.

Ibid. Πόλεμος) Sic pag. 728. πόλεμον τῶν ὄλων πατέρα εἶναι ἐδόξατε. Hac de re copiose *Lips.* *BOURD.* Respicit ad illam *Heracлитеorum* veterum philosophorum ἐναντιοτροπήν, per quam ἡμόσθαι τὰ ὄντα, ipse ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7. *Heraclitus*. Nemo forte explicavit eam ἐναντιοτροπήν et rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam *Hippocrates*, modo is auctor sit, de *diaeta* I, 6. seq. VII, 6. seq. inprimis c. 12 — 17. quae nuper exposuisse nobis videmur, cum ψυχὰς Ἱπποκράτους ad disputandum eruditae proponeremus. GESN. Facio cum Scholiaste, qui ad *Empedocli* dicta respici monet. *Lucianus* voculam νεῖκος, qua usus est *Empedocles*, videtur in πόλεμος mutasse, quo magis aptum fiat dictum rei praesenti. Alio sensu eam adhibitam esse, quam quo usus ea est philosophus, per se patet. RUD.

Ead. l. 12. Ἀνέφυσεν) Conf. infra Abdic. c. 27. SOLAN.

Ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ) Angl. ὄρμη. BOURD. Ὁρμή A. W. P. et L. Reliqui πληγῇ, ut Tyrann. c. 1. SOLAN. Cum omnes Edd. haberent πληγῇ pro ὄρμη, Solanus adscripserat conferendum Tyrannicid. c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκεύασάμενος καὶ φονεύσας. Id vero parum facit ad demonstrandum, et hic πληγῇ legendum; cum hic de nativitate, illic de morte ac caede sermo sit. Verum quia hic de bello sermo est, facite πληγῇ dixisse videri possit, ut vocabulum bello proprium servaret. Sed et ὄρμη vocabulum bellicum est; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem Codicum. At πληγῇ tamen generale quid est, et ad plures res solet extendi, ut apud Latinos uno ictu, i. e. simul, eadem opera, quare id non plane improbo. REITZ.

Ead. l. 14. Φίλιππος) Vide Paras. c. 42. Ad Philippum adductus fuit post pugnam Chaerontensem.... V. Arrian. Epict. p. 302. (i. e. III, 22, 24. cf. I, 24, 6. ibique Uptonus. LΞΗΜ.) et Diog. Laërt. 148. B. SOLAN.

Pag. 168. l. 4. Τὸν πλῆθον) Conf. supr. Dial. Mort. XI. §. 3. SOLAN.

Ead. l. 5. Κρανεῖον) Craneum schola, seu Gymnasium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit Laërt. lib. 6. (segm. 77.) ἐτύγχανε μὴν αὐτὸν διὰ γων ἐν τῷ Κρανεῖῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. COGN. Κρανεῖον edī curavi, pro vulgato Κρανίον. Ita enim Laërt. quem COGN. adduxit, id scribit, et ita jam editum in Dial. Mort. I, 1. Sic Suid. Κράνειον· φυτόν, καὶ τὸ γυμνάσιον· nam κρανίον os capitis est, s. calvaries. Vid. Polluc. Onom. si quid opus: quin et apud Nostrum interdum recte scribitur Κρανεῖον, modo Κρανίον in omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus προσλαλήσας. At cum Suidas paullo ante etiam dixerit κρανίον, τόπος, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae causa Κρανεῖον hic et alibi scribere, quando de Gymnasio sermo est. Sed et Κρανίον Sacra aedes in monte Calvaria dicto aedificata, ut ex Cyrillo aliisque notat nobil. du Fresne in Glossar. Graec. REITZ. Ceterum posterior haec comparatio minus videtur apta. Nam Diogenes illud (si quidem fecit) inepte, Lucianus hoc prudenter. Sed auctor fortasse ita scripsit, ut vim comparationis superioris mitigaret, et historicos placaret; fortasse ut innueret, frustra se hominibus temerariis praecepta esse daturum. Vid. cap. ult. RUD.

Ead. l. 9. Κωμικὸν δορυφόρημα) Praeclare satellitium hoc comicum illustravit, et cum προσχήματι τραγικῷ comparavit, Spanhemius ad Aristophan. Ran. 944. GESN. Hemsterh. oras

ed. Graev. adleverat videndum *Ezech. Spanhem. ad Aristoph. Ran. v. 944.* Is vero ibi docet, *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum itaque satellitium* idem erit. REITZ.

Ead. l. 10. Κεχηνώς σιωπῇ) Vid. infra *Toxar. c. 9.* et non semel alibi. SOLAN.

Ead. l. 13. Μεγαλότολος] *Magna audens*, in laudem dicitur *Joseph. Ant. V. pag. 145. Genev.* Sed h. l. ironice. RUD. Cf. supra *Hermot. c. 74. et Alex. 8. LEHM.*

Ibid. Δείσῃς περὶ ἐμοῦ] I. e. ne sis sollicitus de mea salute; noli vereri, ne tale periculum subeam. aut, noli timere, ne sim tibi opere historico male conglutinato molestus. Sed tum mihi videtur scribendum fuisse παρ' ἐμοῦ. est etiam illud, si quid sentio, venustius. RUD. Merito illud παρ' ἐμοῦ reprobavit Censor *Rudolphi Jenensis in Ephe-merr. a. 1800. N°. 122. LEHM.*

Ead. l. 14. Κυλτοί) Ita cum Cod. W. Ms. Reg. 2956. melius, quam quod in Edd. est, *κυλτεν.* BIP.

Ead. l. 15. Οὐδὲ π. κατεργῶς) A juniore *Luciano* haec scripta hinc forsitan erunt, qui colligant; sed de ejus aetate aliunde judicandum est. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat *Menagius*, (ad *Diog. Laërt. p. 137. D.*) an *Diogenicum* etiam fictile fuerit. Testam tamen vocat *Juvenalis*, Sat. XIV. v. 308. SOLAN.

Pag. 169. l. 2. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα) Nimirum, contra hodiernum nostrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut est apud *Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. GERN.* Maxime deprimitur scriptor levis, ubi auctor probatus, vel ludens, ut fit, sibi difficillimum factu videri affirmat, quo iste facile defunctus est. RUD.

Ead. l. 3. Πῶς) P. et L. Iu aliis ὅπως. SOLAN.

Ead. l. 5. Καπνοῦ καὶ κύματος) Locum hunc, qui me diu torserat, aperuit tandem vir doctus *Jac. Uptonus*, ostenso, ad quem alludit, *Homeri loco*, (*Od. M, 219.*) qui inspectus rem totam statim pulchre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori m'andat, non *Calypso*, ut *Aristoteli* excidit scribere *Eth. II. sub finem*, neque *Circe*, ut *Giphanio* eum notanti placuit, sed *Ulysses*: τοῦτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκ τὸς ἔργα Νῆα etc. → Eodem respicit *Clem. Alex. Protr. p. m. 40. C. Fumus* autem unde sit, discas ex v. 68. 202. et Scholiaste; ex *Rhodio IV. p. 100. B. ex Apollodoro* etiam I. p. 27. A. SOLAN.

Ead. l. 6. Τῷ συγγράφειν) Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνιαισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν εὖ

ποιῶν. Vere Ms. τῷ συγγραφεῖ, a fumo, fluctibus, et curis, quibus tenetur scriptor, sc. historiae, abstinere. Et sic interpretes transtulerunt, ac si legissent συγγραφεῖ. GRAEV. In libello, quomodo sit scribenda historia, ait auctor, non opus fore suarum virium conscribere historiam, atque adeo se non in animum induxisse tale quid facere, τοῦ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐνεῖσιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Graevius συγγραφεῖ. Non ausim tamen ego non praeferre vulgatum: *A fumo quidem et fluctu et curis, quae cum conscriptionis conjuncta sunt, recte me abstinerebo.* JENS. Franc. Riollay recepit συγγραφεῖ. Mihi multo elegantius videtur συγγράψω, ita quidem, ut Jensius fecit, explicatum. Neque Codicum W. et Gr., ad quos etiam duo Codd. Paris. accedant, tantum apud me valet auctoritas, ut propterea minus lectam rationem dicendi Luciano intrudere audeam. LEMM.

Ead. l. 7. Εὖ ποιῶν] Haec et quae de doliolo suo dicit Lucianus, ironice accipienda sunt omnia. modestiam enim in his apud Lucianum non video. Hac autem formula auctor valde videtur delectatus. Cf. c. 12. et saepius. RUD.

Ead. l. 9. Ἄκρον — δακτύλῳ) Iterum infra Demon. c. 4. SOLAN.

Pag. 170. l. 2. Ἀλλὰ εἴ τι) Ἄλλ' ex consuetudine dedissem, nisi priscæ Edd. haberent ἀλλά. Et si nondum satis exemplorum apostrophi in conjunctionibus et praepositionibus neglectae adduxi ad Pro Merc. Cond. c. 11. ubi ἐπὶ ἀπορίας quaedam Edd. adde Diod. Sic. L. XIX. p. 297. ed. Bas. ubi παρὰ Ὁρόντου, pro παρ'. Et non semel alibi. Item Long. Past. I. pr. ἀλλὰ ἐκ τούτης etc. Et IV, 112. ἐπὶ ἐκείνῳ hoc Dial. c. 15. ἀπὸ Αἰθιοπίας. Particula δὲ vero multo frequentius, vocali sequente, sine apostropho scribitur, quam cum eo. REITZ.

Ead. l. 4. Ἐς αἰὲν κτῆμα) Locum ipsum Thucydidis alibi descripsimus. Vid. c. 42. Monendus tantum hic lector est, antea pro ἐς, ὡς scriptum fuisse in impressis, quod nos praesente Vorstio, in suo Codice, mutandum duximus. Ἐς L. et ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum est. SOLAN. Locum Thucydidis, quem se alibi descripsisse ait Solanus, addidit margini Juntinae, nempe I, 22. ubi Duker. optime jam vidit, et in hoc Luciani loco ἐς αἰὲν legendum, velut infra in Quom. hist. c. 42. et supra Deor. Dial. X. idem recte legitur. REITZ. Wieland. Eigenthum seines Urhebers. Si licet dissentire, malim: thesaurus ad posteros pertinens. RUD. Berlin. monument éternel; tanquam legisset μνημα. cete-

rum non inepte. In mentem venit *Horatii monumentum aere perennius*. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐπιστρέψων] Plenius *Plutarch.* de aud. poet. VII, 12. πάλιν δ' ἐπέστρεψε καὶ περιέσπασε πρὸς τὸ καλὸν ἡμᾶς. RUD.

Ead. l. 8. Μανία, εἴ γε ἐλπὶς) *Lucianus* praecepta conscribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat, fore, ut non omnes historicos dicto sibi audientes redderet; quin fore, ut quibusdam molestus videretur, praecipue iis, quorum historia jam esset perscripta et publicata. Εἰ δὲ καὶ ἐπὶ-νῆται, pergit, ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴ γε ἐλπὶς, ὥς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράψουσὶ τὰ τῶν ἀπᾶς κεκρυμμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἴ γε ἐλπὶς sine dubio legendum, μανία εἴ γε ἐλπὶς. Id dicit, *Sed et si illa* (historia jam ab aliis perscripta et publicata) *laudata sit* ab iis, qui tum fuerunt auditores, *insania sit, sperare tales homines mutaturos et aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel recepta sunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione succurrisse etiam interpretes. JENS. Vid. *Jensium*. Liturae hic sunt in W. et vulgata reposita. Vid. *Paras.* 7. SOLAN. Mss. Regg. 2954. et 2956. ἦ γε ἐλπὶς, ut edi curavimus. BIR. Veram hanc emendationem, quam veteres jam interpretes senserant, etiam *Schmiederus* recepit. De sequentibus haec adnotavit *Rudolphus*: „Μεταποιεῖν videtur ad materiam et res pertinere, μεταγράφεῖν ad expositionem; nisi forte plus video quam adest.“ Aliquam saltem differentiam inuivit particula ἢ. Neque adeo *Rudolphi* subtilitatem reprehendere auisim. LEHM.

Ead. l. 10. Τὰς βασιλεῖους ἀνύλας] Solet *Lucianus* ὡς ἐν παρόδῳ alios etiam tangere, velut hic pravum istorum hominum sensum, quo pertinet *Wielandi* notula elegantissima, de *Aristobulo* cap. 12. p. 92. versionis: *Dass er sich so übel betrog, war nicht seine Schuld.* Plagas autem ejusmodi eo graviores esse, quo celerius infligantur, id neminem esse arbitror qui negare sustineat. RUD.

Pag. 171. l. 1. Ἀνάντων ἤδη κεχειρ.) Vid. *Demosih.* Ol. I, 62. C. Philip. III, 177. B. *Noster* c. 2. συνεχεῖς εἶναι. Bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeo anno Chr. CLXV. L. Veri duces *Avidius Cassius* et *Marcius Verus* *Seleuciam* et *Ctesiphonta* ceperunt. V. *Capitol.* in *Vero* c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI. PAX et IMP. III. et IV. ob triumphum. SOLAN.

Ead. l. 8. Πήχει) V. infra c. 39. ne forte existimes hoc vocabulum non usurpari de instrumento fabrilī. Hic tamen

non norma simpliciter, sed ex adjunctis de vetere cariosa et prava intelligendum. SOLAN.

Ead. l. 7. Αἰρεῖσθαι — φεύγειν] Per se quidem bene se habet haec distinctio, sed qui ad disciplinas et artes eam transferant, ut hic Lucianus, eos parum commode sive dividere sive partiri existimo. Fieri enim vix potest, ut, hac partitione scripti admissa, omnes repetitiones vitemus. Lucianus certe eas haud vitavit, quod tamen facile potuisset, si logici canonis, cujus infra c. 32. meminit, in describendo opere rationem habere voluisset. RUD. Idem etiam Wielandius observavit in limine versionis hujus libelli. Sed dispositiones librorum Lucianeorum non sunt omnes stricte ad Logicorum praeceptorum normam exigendae. Alibi potius scriptoris nostri virtutes quaerendae. LEXM.

Ead. l. 16. Κοινὰ γὰρ — ἀρμονία] Interpr. *Communia enim, quod dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua et compositione.* immo reddendum: *vitia enim in lingua et compositione omnium orationum sunt communia.* Num intelligit elocutionem, an usum vocularum et compositionem? Putaverim posterius. RUD. Suspectus mihi est finis ejusdem (6.) capituli, κοινὰ γὰρ — ἀρμονία. nam perquam frigida est repetitio, et ea quidem fluxum orationis impediens, quae, his omissis, melius et commodius procedit. Videtur autem haec Luciani observatio in margine, memoriae causa, posita, et postea in textum illata fuisse, additis oculis connexionis et excusationis, γὰρ, ὡς ἔφην. IDEM in Praefat. pag. VI. Hoc Rudolphi judicium, cujus elegantiam laudat Censor Jenensis, ita secutus est Schmiederus, ut verbis, de quibus agitur, suspicionis notam impresserit. Mihi secus videtur. Duplicem scilicet causam, cur communia ista omnibus scribendi generibus vitia nunc praemittere constituerit, attulit auctor: primam hanc, quod longum foret singula persequi; alteram, quia alienum id foret ab instituto praesenti. Quod posterius ut explanetur, addit auctor brevissime et quasi parenthesis celeritate verba, quae sequuntur: κοινὰ γὰρ (Cur οὐκ ἴδιον; quaeri possit; respondetur, κοινὰ γὰρ) ὡς ἔφην etc. i. e. *propter ipsum illud, quod modo dixi, quod communia sunt vitia ista in lingua et compositione omnibus orationis generibus; propter id ipsum recensio eorum non propria est ejus, quod nunc ago, argumenti.* Sic patet, verba illa adjecta non esse frigidam repetitionem, imo vero gravem ejusdem rei, quam modo tetigerat, revocationem, eoque illam graviolem, quum iisdem etiam verbis fiat. Patet vero etiam, fluxum orationis procedentis minime his verbis impediri, quum periodus a

verbis: ἃ μὲν οὖν, usque ad, ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ pertinens admodum modicae sit longitudinis, et, parvula illa enuntiatione interposita, tantum absit, ut ingrate oratio interrumpatur, ut etiam vigor ejus augeatur; modo tenendum, paullo celebriore motu, quem fere parentheses flagitant, ea verba pronuntiari debere. Cf. similem orationis formam infra c. 9. a verbis πρῶτον μὲν etc. LEHM.

Pag. 172. l. 11. Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι, ut infra c. 11. καὶ ἐνδιατρίβοντες, et immorantes; et supra, — καὶ ἃ σκοπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. MARCIL.

Ibid. Διατρίβουσι) Ἐνδιατρίβουσι. GUYET. Ἐνδιατρίβουσι) Marc. emendationem secutus sum: confirmatur auctoritate Ms. W. Sic usurpat c. 11. SOLAN. Non modo c. 11. sic occurrit, ut Solanus monet, sed et saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paullo ante c. 6. ἐνδιατριπτέον etiam habuimus. REITZ. Sic etiam h. l. vere exhibet A. 2. quamquam divisim ἐν διατρίβουσι. LEHM.

Pag. 173. l. 2. Δις διὰ πασῶν) Dictum est supra ad Prom. in Verb. c. 7. SOLAN.

Ead. l. 4. Ὀπωσοῦν) Bene monuerat in marg. Hemsterh. videndum Duker. ad Thucyd. p. 477. n. 53. id est, L. VII, 49. Ubi ad verb. Ὀπωσοῦν in Thucyd. occurrens, ait: Th. Magist. hoc Ἑλληνικόν, non Ἀττικόν, esse pronuntiat. Est tamen rursus apud Thucyd. VIII, 90. Item in Isocr. ad Nicoclem, non longe a principio, et Luciano Quom. hist. h. l. REITZ. Cf. Platon. Sympos. XXV, 1. RUD. Et ὀπωσπιούν Lucian. Diall. Merr. IV, 2. LEHM.

Ead. l. 7. Ἀκαριαῖον) Angl. ἄκαιρον. BOURD. Hic adleverat margini Solanus, in W. lituram esse, sed aliam manum reposuisse vulgatam; verum ita dubie posuit, ut vix satis dignoscam, hucine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβοντες. Sed ἀκαριαῖον probum esse, jam dictum ad Hermot. c. 62. REITZ. Ad verba proxime praecedentia, ἥ δὲ — ἡ ἱστορία Rudolphus haec adnotavit: „Gminationis hujus articulorum insolentioris exemplum e Pausania attulit Hoogeveen. ad Viger. p. 20. ed. Zeun.“ Non agnoscit Hermannus ad hunc Vigeri locum p. 704. vulgatam Pausaniae (V, 14, 5.) lectionem, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς, et alterum τοῖς cum nomine simul Ἡρακλέους delendum statuit. Conferas itaque alium, eundemque certiore et huic similiorem, locum ex ipso nostro scriptore Diall. Marr. III, 1. ἥ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὐτῇ ῥίτι; ubi vid. Adnot. Tom. II. pag. 417. sq. unde simul

patebit, ἡ δὲ h. l. absolute positum, atque adeo commate a sequentibus sejungendum esse. LEHM.

Ibid. Ἀσρηρίαν) Vid. *Plut. Συμπ. προβλ. Ζ. α.* ubi cum haec optime a medico essent explicata, inscite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitissimo, eadem subvertuntur. Adde et *A. Gell.* eundem errorem tuentem XVII, 11. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἀκρατος) Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic, ut edi curavimus, totidem verbis *Plato* de *Rep.* VIII. SOLAN. Ἀκρατής) Lubens obsequerer *Solano* ἀκρατος legenti: sed cum nihil variationis addiderit, nisi quod *B. 2.* et *S.* quoque ἀκρατής habeant; ego *Edd.* studiose consului, easque, quas notavi in variantt. omnes vulgatam servare deprehendi; nec invenio *Cod.* ullum notatum, qui aliter habeat. Cumque *Steph.* etiam ἀκρατὲς στόμα passive, pro quae cohiberi nequit, adferat ex *Aristoph.* non quidem commonstrato loco, (qui est *Ran.* 862.) vulgatam intactam sinemus, donec certiora invenerimus. REITZ. Equidem addo *Plutarch.* de *Educ.* XIII, 17. τὸ πολὺ τῆς ἀκρατοῦς καὶ μαινομένης ὑφαιγεῖν ὄργῃς. Libertatem autem vel potius licentiam, quae hic poëtis tribui videtur, haud facile iis quisquam serio concesserit. *Lucianus* igitur aut attulit, quod fit, non quod fieri debebat, aut, (quod magis placet) ironice dixit, ut etiam sequentia. Ipse enim in *Veris Historiis* poëtas non minus, quam *historicos*, propter ineptas fictiones ridet. Cf. *Diall. Mortt. Diog. et Herc.* XVI. RUD.

Pag. 174. l. 1. Ἰππῶν ὑποπτέρων) De poëtica hac celeritatis descriptione plena manu, ut solet, *La Cerda* ad *Aen.* VI, 808. unde petere licet omnia. Quaedam etiam *Eschenbach.* ad *Orphei Argon.* 137. GERN. Conf. *supr. Somn.* c. 8. ex divisione *Solani*, nunc §. 15. REITZ.

Ead. l. 2. Ἐπ' ἀνδερικών ἀκρων θενσομένους ἀναβιάσθηται) Allusit ad locum *Hesiodi*, qui apud *Eustathium*, ex libris perditis, habetur:

Ἄκρον ἐπ' ἀνδερικών καρπὸν θέεν, οὐδὲ κἀτέκλα.

Ἄλλ' ἐπὶ πυράμινων ἀθέρων δρομάσκε πόδεσσι.

Super summum aristarum fructum cucurrit, neque fregit.

Sed super triticearum spicarum cacumina currebat pedibus.

Ubi notanda vox *πυράμινες*, ignota *Lexicographis*. Usus est etiam *Lucianus* hoc loco, in dialogo pro *Imaginibus*. Statim, ὁπόταν ὁ Ζεὺς, est ex *Iliad.* Θ. Μοκ, μέγα τοῖνον, μᾶλλον τε ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδελὴ τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐπέ-

ρας κομμάματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo plusquam magnum hoc malum, si quis nesciat ea, quae historiae et poëtices sunt propria, separare, sed introducat in historiam aliterius ornamenta, fabulam nimirum et laudem, eosque, qui his insunt, excessus.* Non damno hanc lectionem, neque versionem. Ἐτέρως, sc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano Codice scribunt τὰ τῆς ἑταίρας κομμάματα, meretricia lenocinia, fucos meretricios. Sic vocat in historia poëtarum fabulas, laudes et hyperbolas. Ideoque in sequente periodo dicit, hoc idem esse, ac si athletam robustum quis ἀλουργέσει περιβάλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, induat purpureis vestibus et alio meretricio ornatu. In verbis praecedentibus dixit, ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ πρηνῆν, si quis athletam validum ac vehementer robustum, sc. fuco expoliat. Πρηνεῖς sunt ex robore quasi concreti, quos Germani et Belgae vocant boomstercke mannen. GRAEV. *Homer. Il. 7, 227.* Cui *Virgilium* aemulum adde, qui *Aen. VII, 805.* de Camilla haec canit:

— *Cursuque pedum praevertere ventos
Illa, nec intactae segetis per summa volaret
Gramina, nec teneras cursu laesisset aristas:
Vel mare per medium fluctu suspensa timenti
Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.*

SOLAN.

Ead. 1. 4. Ὁ Ζεὺς) Vid. *Homer. Il. 9, 18.* SOLAN.

Ibid. Ὅτι μίς) Angl. ἀπό. BOURD. Ἀπό) Sic A. W. P. et L. In reliquis ὑπό. SOLAN.

Ead. 1. 6. Κἂν Ἀγαμέμνονα) *Homer. Iliad. 2. Achill. Tat. lib. 1.* BOURD. *Homer. Il. B, 478.* SOLAN.

Ead. 1. 9. Ζώνην) Videndus hic *Pausanias* in Boeot. cuius rationem miror, quod hanc vocem, de totius corporis armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. SOLAN.

Ead. 1. 10. Ἀερόπης) Rursus infra *De Salt. c. 43.* SOLAN. Cf. *Schol. ad Iliad. α', 7. Ἀγαμέμνων δὲ κατὰ μὲν Ὅμηρον Ἀτρεΐδης τοῦ Πέλοπος, μητρὸς δὲ Ἀερόπης· κατὰ δὲ Ἡσίοδον, Πλεισθέλους etc.* RUD. Axi equidem delendum censeo; reddit enim orationem hiulcam, quum γενέσθαι commode, immo rectius, ab antecedente οὐδείς ὁ κωλύων pendeat, et intellectu sit difficile, cur *Lucianus* ipse suam orationem tum impedire voluerit; neque enim inest aut elegantia aut emphasis. IDEM in Praef. p. VII. Offenderunt in δεῖ etiam *Jacobsius* et, quem *Schmiederus* citat in Praef. ad *Tom. II. p. LX.*, *Creuzerus*, malueruntque δεῖ scribi, longe certe prudentius et elegantius,

quam quod *Rudolpho* placuit. Ἀὖ in ironia positum nemo erit, quin agnoscat. Quamquam equidem h. l. δὴ post τὸν Ἀργέως, quam ante, maluissem collocatum. Quod quum non sit, et quum δεῖ nec per se damnetur, nec ulla externa auctoritate suspectum reddatur, retinuisse id satius duxi. LEHM.

Ead. l. 11. Ὀ' Ἀργής) W. et Ms. R. 2956. Edd. articulum non agnoscunt. BIF. Agnoscit etiam Gorl. Nihilominus eum omittere placuit, quod putidam hanc diligentiam in articulo saepius repetendo non amavit *Luciani* ingenium. Cf. c. 5. in. et innumera alia exempla. LEHM.

Pag. 175. l. 1. Καὶ δι' αὐτό) Scita est *Luciani* observatio. Usu enim venit, ut ineptas sententias, pessime dictas, metri lenociniis velut consopiti, legamus patienter, ut libenter audiamus, si vocis et modulationis illecebrae accesserint. RUD.

Ead. l. 4. Ἐπειράγοι) Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπειράγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμάτια, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπειράγοι. Magnum, ait *Lucianus*, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, et ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra cap. 27. sustulit *Graevius* in verbis ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον καὶ τοιούτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγεῖτο, legens, id quod sane requiritur, ἐξηγοῖτο. JENS. Ἐπειράγοι ex W. et Ed. J. est. Reliquae mendose ἐπειράγει; quod recte vidit *Jensius* emendandum. SOLAN. Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens περιβάλοι et ἐντρέβοι. REITZ. Vulgata haud est inepta, quum auctores saepius modos variant. Cf. D' Orvill. ad *Charit.* p. 279. Lips. RUD. Non tamen temere id judicaverit quis fieri a probatis scriptoribus. LEHM.

Ead. l. 5. Ἐτέρας) Angl. ἑταίρας. BOURD. Ἐτέρας, manus ipsa *Luciani*; quod autem praeferunt Angl. Ms. Gr. et P. ἑταίρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμάτια. v. *Hesych.* *Suid.*) Longol. SOLAN. Non male ἑταίρας. Reliqua ita essent in appositione; et μῦθον et ἐγκώμ. vocaret ἑταίρας κομμάμ. RUD. Sequitur etiam μοχ κόσμος ὁ ἐταιρικός. Nihilominus nimium puto h. l. *Rudolphum* ab ἑταίρα captum fuisse. Articulu-

lus certe; τῆς ἑ. gravissime impedit, quo minus meretricem huc admittamus. LEHM.

Ead. l. 6. Ἐν τούτοις] In mentem venit: ἐν τούτῳ, ut ad solum ἐγκώμιον referatur, quia ne modicae quidem et aptae fictioni locus est in historia. Sed ex rationibus ejusmodi nil censeo movendum, et mutandum. RUD.

Ead. l. 7. Ἀλουργέσι) Angl. ἀλουργές τι. BOURD. Ibi-
dem ait auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere,
idem esse, ὥςπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ
κομιδῇ πρηνίνων ἀλουργέσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ
ἐταιρικῷ. Pro ἀλουργέσι in MS. Angl. ἀλουργές τι exstare, te-
stat *Bourdelotius*. Sed cum haec MSTI lectio, sequentium
ratione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est inte-
gerima: Non secus, ac si quis athletam aliquem ex robustis illis
et admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu
meretricio. JENS. Recte quidem doctiss. *Jens.* ἀλουργέσι prae-
fert alteri lectioni ἀλουργές τι· verum non dubito, quin jam
magis sit probaturus illud ἀλουργέσι, quod ex collatione in
marg. Aldinae *Wesselinganae* admisimus. REITZ. Ἀλουργής
πορφυρᾷ χλανίς. *Suidas*. Et saepius legitur in Nostro. Prom.
cap. 4. 5. Pisc. 36. Epist. Saturn. 21. His non obstantibus
equidem praetulerim ἀλουργέσι. nam hoc Adjectivum, etiam
omisso ἑσθῆς, significat vestem purpuream; *Aelian.* V. H.
XII, 32. Ἐμπειδοκλῆς — ἀλουργεῖ ἐχρήσατο. Est deinde dif-
ficilior et inusitatior lectio, unde denique facilius oriri po-
tuit ἀλουργές τι. RUD. In *Aeliano* non poterat bene addi
ἑσθῆς, quoniam modo in narratione praecesserat. Hinc ergo
nondum sequitur, ἀλουργῆς simpliciter posse dici vestem pur-
puream, omissa voce substantiva. Addita autem haec reperi-
tur ap. Nostrium Imagg. c. 11. ἀλουργῆς ἑσθῆς. Alias, ut bene
notavit *Rudolphus*, frequentatius est nostro scriptori ἀλουρ-
γής, et hoc adeo loco bene restitutum a *Reitzio*. LEHM.

Pag. 176. l. 1. Τὰ ἔπειτα) Probo lectionem marginis *Aldinae Wesselinganae*, qualem ob oculos etiam videtur habuisse *Micyllus* interpres, qui verterat, quasi posteris, non praesentibus scribantur. REITZ. Sed τὰ difficilior. Nota res, Neutrum saepius tali nexu de hominibus dici. RUD. Sunt τὰ ἔπειτα iudicia posterorum, non proxime posteri ipsi. LEHM.

Ead. l. 2. Ὅσοι etc.) In Ms. hic locus sic legitur: ὅσοι
δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τεργνόν καὶ
χρησίμον, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιού-
σιν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτήν, ὥς τεργνόν καὶ εὐφραίνον, τοῦ-
τον ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον τάληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν,
ὡς εἴρηται, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἔν γὰρ ἔργον. Quod

nec praeteriundum, nec rejiciendum existimo. GRAEV. Διακρίειν εἰς δύο contextu docente h. l. significat: duplicem historiae finem proponere. Monet autem hoc auctor, quia, admissa ista divisione, isti scriptores aliquid habere videbantur excusationis. Ceterum non possum, quin adjiciam Josephi locum, de rationibus, quibus multi ad historiam scribendam adducantur, Antiqu. I. ab initio: Τινὲς μὲν γὰρ ἐπιδεικνύμενοι λόγων δεινότητα, καὶ τὴν ἀπ' αὐτῆς θηρώμενοι δόξαν, ἐπὶ τοῦτο τῆς παιδείας τὸ μέρος ὁρῶσιν· ἄλλοι δὲ χάριν ἐκείνοις φέροντες, περὶ ὧν τὴν ἀναγραφὴν εἶναι συμβέβηκεν, τὸν εἰς αὐτὴν πόνον καὶ ὑπὲρ δύνάμιν ἐπέστησαν. εἰσὶ δ' οἵτινες ἐβιάσθησαν ὑπ' αὐτῆς τῆς τῶν πραγμάτων ἀνάγκης, οἷς πραττομένοις παρέτυχον, ταῦτα γραφῇ δηλοῦσθαι περιλαβεῖν. πολλοὺς δὲ καὶ χρησίων μέγεθος πραγμάτων, ἐν ἀγνοίᾳ κειμένων προὔτρεψεν, τὴν περὶ αὐτῶν ἱστορίαν εἰς κοινὴν ἀφέλειαν ἐξενεγκεῖν. RUD.

Ead. l. 7. "Ἐν γὰρ ἔργον] Posuit hoc auctor sine probatione et demonstratione. Afferebat id quidem notio historiae, quam sibi informaverat; sed. quo jure id fecerit, insuper quaerendum erat. Hoc modo certe refutare non poterat alios, qui aliam animo notionem comprehenderant. RUD.

Ead. l. 9. Αὐτὸ) Forsan αὐτῷ. Sed nihil muto. Proba enim etiam vulgata. SOLAN. Longe praestat αὐτὸ, i. e. καὶ αὐτὸ τὸ τεκνὸν, pro Nominativo habendum. Nec de ulla mutatione cogitandum. LEHM.

Ead. l. 10. Κάλλος ἀθλ.) Quintil. VIII, 3, 10. *Pulcher adspectu athleta, cui lacertos exercitatio expressit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem consequente qui tractarint, laudamus ad eundem Quintil. VIII. pr. 19. GESN. Sensus non est: pulchritudinem naturali quodam vinculo cum robore etc. conjunctam esse, ut cepisse videtur Gesnerus. — Immo vero affirmat, si athletae praeter vires et reliquas ipsi necessarias virtutes, etiam pulchritudo sit, bene id se habere. RUD.

Ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἄφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου γεννάδα(ν ὄντα) Hic locus prima facie videtur sanus et integer, at postquam exactius praecedentia et sequentia examinavi, mihi videtur deesse una literula, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est: *si pulchritudo et vires concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium, sed deformitas in athleta, modo robur invictum et experientia adsit, non impediet, quo minus praemia reportet, et insignis existimetur athleta.* Igitur in toto eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἄφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non

videtur consonare toti ratiocinationi, et aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspicor, sed firmissime credo, *Lucianum* scripsisse οὐδὲν κωλύσει ἢ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes, et putantes, debere intelligi, Nicostratum e prosapia Herculis et octavum ab Hercule fuisse, quod est, trinepotis filium, et videntes, id impossibile esse ex ratione temporis, literam numeralem ἦ sustulerunt. At οὐδόον ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed de ordine eorum, qui luctae et pancratii palmam simul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Elejus*, de quo jam supra ad *Pausaniam* in *Heliacis* p. 170. diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesius*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marioon Alexandrinus*, septimus *Aristeas Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aegaeates*, de quo hic loquitur *Lucianus*, qui luctam et pancratium vicit Olympiade 204. quem etiam memorat *Pausanias Heliac.* 1. Et ex hoc loco et *Pausania* corrigendus est Olympionicarum catalogus a *Jos. Scaligero* publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον καὶ πάλιν νικ στρας, unde divinauit exscriptor νικῶν στρατίς. Cum ergo Nicostratus ille victor renunciatus fuerit Olymp. 204. a Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifestum est, Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem: nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλέους, et intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, et pancratii. PALM. Si cui non satisfaciat *Palmeriana* conjectura, (mibi quidem satis tanto minus facit, quod video *Verae Hist.* lib. 2. c. 22. similiter dixisse Nostrum, Κἄρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) ille cogitet, an non huc referendus sit ille Nicostratus, de quo *Diod. Sic.* XVI, 44. p. 533. Steph. "Ὡν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξαι καὶ βουλευσασθαι, μεμιγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μανίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ἑώρα διαφέρων ἐμμελεῖ τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντὴν ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχαις. GEN.

Ibid. 'Αφ' Ἡρακλέους) Docta est sane et acuta *Palmerii* conjectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quicquam facit, quotus ordine Nicostratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicostrato v. *Plut.* 494. f. 949. C. (Alius is est ab eo,

cujus meminit *Xenophon* ed. St. p. 276, 29.) Nostrum Ver. Hist. II. cap. 22. *Quintil.* II, 8. circa finem, ex quo et aetatem ejus discas. (Cilix erat. Ol. CCIV. vicit. Afr. ἀναγο. et *Pausan.* Eliac. I.) *Loyd.* SOLAN. Mihi *Lucianus* nec de *Diodori Siculi*, nec de *Pausaniae*, *Nicostrato* cogitasse videtur, sed egisse de aequali quodam ejus nominis athleta celeberrimo, ut et *Scholiastae* visum est. Interiorem autem hujus loci sensum despero nunc omni ex parte explicari posse, quum omnis ejus color ejusmodi sit, ut respicere auctor, ut ait *Rudolphus*, videatur ad rem in facto positam, quam ignoramus. Quod autem ad verba, ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι attinet, in versione *Wielandii*: „aber das würde nicht verhindern haben, dass Hercules, wenn Nicostratus (wiewohl einer der hässlichsten Menschen, die man sehen konnte) mit dem schönen Alcaeus von Milet, der sein Liebling gewesen seyn soll, gerungen hätte, nicht dem erstern, als dem stärksten und tapfersten von beyden, den Preis zuerkannt haben würde,“ — vix divinaveris *Luciani*, de quibus agitur, verba. Nec *Palmerii* explicationem et conjecturam, etsi admodum ingeniosam et artificiosam, tanti facio, ut magnopere curandam existimem. Recte *Belinus* vertit: „Rien n'empêche que le fils d'Isidotus, Nicostrate, ne soit de la race d'Hercule.“ Et sic etiam *Rudolphus* explicuit ἀφ' Ἡρακλέους in Ind. s. v. ἀπὸ, *Herculis sectatorem, imitatore fuisse.* Contulit formulam οἱ ἀπὸ Πλάτωνος etc. et provocavit ad *Viger.* IX, 1, 13. probante ipsius Censore in *Ephemm.* *Jenenss.* supra laudato. In N. T. de eadem notione promiscue usurpantur ἐκ τινος εἶναι, υἱὸν, s. τέκνον, εἶναι τινος, ut ἐκ διαβόλου εἶναι *Joh. Ev.* VIII, 44. etc. H. l. verterim: *Herculei esse roboris.* *Guil. Langius* in *Animadvv.* ad *Lucian.* saepius jam laudatis eandem, opinor, interpretationis regulam secutus, explicat fortem esse. LEXEM.

Ead. l. 13. Ἀλκαῖος) De hoc tacent. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τεκνὸν παρεμπορεύσαιο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιο) *Interpres Salmuriensis: Proinde historia, si jucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ad scribendas historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant jucundo, ludibrio et taedio gravibus viris erant, et a nemine legebantur, nisi mulierculis et adolescentibus, ut hac tempestate Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum hujus loci scripturam nobis servavit *Codex Anglicanus*,

apud Bourdelotium, et excerpta nostra, in quibus ἑραστάς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur Micyllus, ut ex versione patet: *Quare historia, siquidem obiter et velut auctarium jucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit.* Paucis verbis interpositis, male scribitur et intelligitur hic locus: *ἔτι καὶ κεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ νῆ Δία συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασαμένους.* Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinatur, utrinque audientibus non esse jucundum, dum non de facie hominum et promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui judicantium, ac per Jovem, sycophantarum more auscultant.* Μὴ ponitur quidem nonnunquam pro nisi, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. Παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, utrinque audientes; quod quid sit, non intelligo. Mss. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἦν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοεῖ, in utroque, vel in utrovis eorum, (fabulis sc. nimis, et operosis laudibus) audientibus non esse jucundum, si non faecem plebis et vulgus cogitet, sed eos. Τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, sunt laudes nimiae, quae offendunt audientis animum. Sic προσάντη λέγειν apud Diod. Sic. ea dicere, quae ingrata sunt, et indignationem movent. GRAEV.

Ead. l. 3. Ἐργάτας) Angl. ἑραστάς. BOURD. Ἐραστάς recepimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili prorsus est. Exstat tamen in M. SOLAN. Fortasse respexit ad illud Platonis in Phaedro, quod expressit etiam Cicero de Offic. I. c. 5. RUD. Locus est Plat. Phaedr. c. 65. Ὅψεις ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων, ἣ φρόνησις οὐχ ὁράται· δεινούς γὰρ ἂν παρῆχεν ἑρωτας, εἴ τι τοιοῦτον ἐαυτῆς ἐναργὲς εἶδωλον παρῆχετο εἰς ὅψιν ἰόν. Vid. Car. Beier. ad Ciceronis locum, qui quidem vir multiplici et exquisita instructus doctrina alium contulit ejusdem Cic. locum, ubi Platonis sententia magis etiam ad verba expressa legitur, de Finib. II, 16, 32. Ceterum Platonica quidem sententia per se longe alia est, ac Lucianea: utraque vero eadem fere ratione proposita; ut sane Luciano, Platoniorum cultori gnarrissimo, formula illa venustissima obversata fuisse videri possit. LEMM.

Ead. l. 6. Ὅτι οὐδὲ — ἦν) Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt vio-

lantque hanc periodum et omnem ejus intelligendae viam, inque ea sententiam *Luciani* interpretes Latini, quorum *Benedictus* ita, *rem valde fabulosam, quodque in laudem maxime inclinât, utrinque audientibus non esse jucundum*. Quod cum per se ἀτεχνῶς sit chimaericum, imo falsum, (et cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ;) tum si roges, cur *Lucianus* dicat ἦν, non ἐστὶ, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respondebit, si roges, quid sit *utrinque audire*? Deinde pergit, *dum non de faece hominum et promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis etc.* Quid quaeso intelligemus de illis, utrum laudatis, an laudantibus? Ad has tamen absurditates praeivit *Micyllus*, cujus haec sunt: *quod neque jucundum q̄deo in historia, quod valde fabulosum est, et ad laudem maxime inclinât, utrobique auditoribus esse solet, dum non de faece hominum ac multa promiscuaque plebe hoc intelligamus etc. illaudabili versione. Interpretor: non esse in historia jucundum id, quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque (ut non sint semper jucundae, sed queant esse jucundae, queant esse contrariae et ingratae ob varias causas, ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I. cap. 40. οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμενοι.) Non intellige faecem confusam et promiscuam plebem, sed etc.* quibus verbis describit, quos ἀκούοντες innuat: quasi dicat, non si eo usque adscendant istae laudationes, ut etiam infimi videant, te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant; vel, ut ipse exponit infra c. 11. ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν καὶ ἐπισκιάζουσι τὴν θωπίαν, ἀλλ' ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυνὰ διεξίσιν. GRON.

Ead. l. 7. Πρὸς αὐτὰς) Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod jam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρὸς αὐτὰς et παρ' ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερον, in quo tantopere laboratur, ad πρὸς αὐτὰς refertur commodissime. *Utrinque praeruptum est et audientibus adversum atque molestum, non minus quam asperum et praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, et in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parvus nimis.* Ut hic metaphorice *Lucianus*, sic proprie *Caesar* B. Civ. I, 45. *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus.* GESN.

Ibid. Παρ' ἑκάτερον) Hic locus est mutilus. Longol. De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet et laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni sal-

lor, *Terentius*, in utramque partem, in prol. *Heautont.* sub fin. et III, 1, 31. Cf. infr. Ver. Hist. II. c. 40. Et *Deor.* Dial. XVI. SOLAN. Conjungendum *πρόσαντες* et *ἀκούουσιν*, ergo non difficile scribenti, ut *Gesnero* visum, sed molestum audientibus: *laudes molestias facessunt auditoribus*, (commode *Rudolphus* confert locum *Plutarch.* de Educ. VIII, 27. *μονωδία* — ἐστὶ πλῆσμιον καὶ πρόσαντες) idque παρ' ἐκάτερον, in utramque partem; quod quid sit, ex eo patet, quod oppositum manifestum est τῷ κωμικῇ μυθώδει, ei, quod plane est fictum, *fabulosum*: ergo ἐφ' ἐκάτερον, utrumque si species, est: sive fictae sint laudes et fabulosae, sive etiam verae et genuinae, semper laudare est res lubrica, et molesta audientibus; immer ist est, in jedem Falle, den Zuhörern zuwider, qui quidem nunc non laudationem, sed narrationem, audire velint: Hanc unice veram existimo esse hujus loci varie distorti explicationem. Cf. *Diall. Deor.* XVI, 1. ubi *Apollo* dicitur λοῦσθαι καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκλινδυνον εἶναι σφάλμα, i. e. in utramque quaestionis partem, sive hanc, sive illam, velis, pro suo quisque animo. Et sic explicata verba: καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων — ἀκούουσιν, haud vereor, ne quis cum *Rudolpho* pro spuris sit habiturus. LEHM.

Ead. l. 8. Τοῖς ἀκούουσιν ἢ ἐπινοήσας) Vulgatam mutavi, ἢ in ἢν migrando, et distinctionem, quae post ἢν erat, ante illud collocando, praeceuntibus G. L. et J. quod enim vulgo legebatur, οὐδὲ τερπνὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἢν, μὴ τὸν συρφετόν etc. vertebaturque, neque jucundum audientibus erat, dum non de faece hominum intelligamus, id ex Graeco sic vix elicias; jam vero ἢν μὴ conjunctum apertius nisi significabit, et verbum erat, satis intelligitur per ellipsin: sed pro ἐπινοῆσαι jam quoque recepi ἐπινοήσας. Durior hic enim est infinitivus. Imo cum et margo A. 1. W. id habeat, et *Gesnerus* quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. REITZ.

Ibid. "Ἦν μὴ — ἐπινοῆσαι) "Ἦν μὴ — ἐπινοήση. GUYET. "Ἦν μὴ etc.) Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. et Ed. J. Nisi cum G. Ms. legas μοχ ἐπινοεῖ pro ἐπινοῆσαι. Reliquae Edd. ἢν etc. cum praecedentibus conjungunt. SOLAN. In voce ἐπινοῆσαι admodum variant libri. Cum Ms. Gr. ἐπινοεῖ legenti facit Cod. 3011. Sed ἐπινοῆς exhibet 2954. Quam lectionem *Reitzius* e marg. A. 1. W. recepit, et recentiores Edd. admiserunt, ἐπινοήσας, eandem exhibet etiam A. 2. sed ἐπινοῆσας scriptam. In qua quum *Belino* soloecismus videretur inesse Optativi cum ἢν conjuncti: malebat aut ἐπινοή-

σης scribi, aut ἦν μὴ in εἰ μὴ mutari, servato sic Optativo. At cf. supra cap. 5. et quae ibi in Varr. Lectt. monita sunt. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀκροασομένους) W. In reliquis ἀκροασαμένους. SOLAN. Etsi vulgata ferri potest, ut significet eos, qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos, qui hanc historiam *auditura*, vel *lecturi sunt*. REITZ. Hanc lectionem ἀκροασομένους confirmat etiam non solum Cod. 2954. sed etiam A. 2. in qua est ἀκροασομένους. Recte itaque recentiores Editores! *Reitzium* sunt secuti. Verbis deinceps sequentibus *Rudolphus* notat tangi fortasse criticos, quos rideat (auctor) etiam in Veris Historiis. LEHM.

Pag. 178. l. 3. Τὸν τύπον) Κατὰ τὸν τύπον. GUYET. Κατὰ quippe non inserendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. REITZ. Elegans locus, quum non solum in metaphora eadem pergat, verum etiam hoc modo simul declaret, quid sit ἀργυραμοιβικῶς. RUD.

Ead. l. 4. Φροντίζειν) Tales ait auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent, et ἀργυραμοιβικῶς expendant: *ad hos*, inquit, ἀποβλέποντα χρόν καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν. Sic namque ex vetustis Edd. corrigendum: posteriores pessime φροντίζει. JENS. Bene monet *Lucianus*, praesertim quum laudes ejusmodi interdum essent malis artibus partae. Cf. *Quintil.* lib. X. §. 18. de oratoribus quidem. RUD.

Ead. l. 8. Γάρ πον σε) Ita πον σε sine accentu exaratum est in Edd. priscis J. Fl. Ald. et hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus encliticis sese subsequentibus, unius accentus in alteram transiret; alioqui scribendum fuisset ποῦ σε· quod significatio, quam ποῦ hic habet, vix patitur. REITZ. *Schmied.* ex arbitrio edidit πού σε. LEHM. Major vis est in hac comparatione, quum exemplum verum afferat, quam si quid ejusmodi excogitasset ipse. — Similis pictura reperitur in opere splendido: *Recueil d'estampes d'après les plus célèbres tableaux de la Galerie Royale de Dresde.* Dresdae 1753. Vol. I. n. 40. Alia est *Woerlitzii*. Vid. *Aug. Rode Beschreibung des Fürstl. Anhalt-Dessauischen Landhauses und engl. Gartens zu Woerlitz* p. 49. RUD.

Ibid. Γεγραμμένον) Meminit hujus *Terentius Eun.* V, 8. *Plautus* etiam in *Trin.* initio ipso, et *Pers.* 5. Vide etiam *Plut.* 1406, 2. quo in loco ῥαπίζειν legendum. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἐν κροκωτῷ) *Plutarchus* quoque scribit, *Herculem κροκωτοφόρον pingi solitum. Crocota autem crocei coloris vestis. Non. Marcell. VORST.* Quem cultum tamen deinceps, ut et *Herculis titulum, affectavit Commodus. Herodian. I, 14, 16. ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων καὶ βασιλείον σχῆμα, λεοντήν ὑπεστρώωνντο καὶ ῥόπαλον μετὰ χειρας φέρειν, ἀμφιέννντο τε ἀλουργεῖς καὶ χουσουφεῖς ἐσθῆτας, ὥς εἶναι καταγέλαστον αὐτὸν καὶ ὕφ' ἐνὶ σχηματι θηλειῶν πολυτέλειαν καὶ ἡρώων ἰσχὺν μιμούμενον. V. et *Aristoph. Batr. p. 94, 2. SOLAN.* Confer *Aristophan. Ran. 46.* et ad eum nott. *Ex. Spanh.* qui et hunc *Luciani* locum adfert, et muliebri hoc vestimenti genus exponit ex *Athen. V, 198. pellucidum amiculum, quod supra purpuream tunicam injicitur. REITZ.**

Ead. l. 13. Σανδάλῳ) Sic pro σανδαλῷ constanter legitur in *Edd. vett.* quas excussi, et recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra *Deor. Dial. XII. m.* ubi plane idem ait: παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et *Dial. XI. m.* πληγὰς αὐτῷ ἐνέπεινα — τῷ σανδάλῳ, et sic alibi non semel: quare hoc praetuli, quia *Nostro* usitatus est. Addiderat *La Croze*, vid. *Terent.* sine dubio respiciens illa in *Eunuch. V, 8, 4. Utinam tibi committigari videam sandalio caput. Ad quae interprett. plura de sandaliis. REITZ.*

Pag. 179. l. 3. Ἀσύφηλον) *Flor. et Angl. ἀσύμφυλον et ἀσύμφηλον. BOURD. Ἀσύμφυλον*) Variant hic libri: sed vera et genuina lectio est, quam ex *W. P. et L.* exhibeo. Consentiant omnes, exceptis duobus, in *Rhet. Praec. cap. 16. Ἀσύφηλον* vero, quod et apud *Suidam* perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud est. *V. Il. I, 643.* quod jam doctissimo *Suidae* editori observatum est. Adde *Plut. 1672, 1. SOLAN. Ἀσύμφηλον*) Cum non soleant vocem facilem et obviam in ignotiorem mutare librarii, ἀσύφηλος autem sit *Homer. Iliad. I, 643. et Ω, 767.* hoc servandum duco, et interpretatus sum, non quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. *GESN.* Verum est, librarios non solere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem *Gesnero*, Homericum ἀσύφηλον retinenti, si significatum ejus huc convenire certum esset. Verum quia non potuit scire, quid *Codd. nostri* haberent, ego consensum eorum in voce obvia, et hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae *Edd. principes Fl. et J.* ne quidem vulgatae adsentiuntur, sed ad alteram Codicem quoque ducunt. *REITZ. Ἀσύμφυλον etiam Ms. Reg. 3011. BIR. Ἀσύμφηλον A. 2. ut Junt. LEM.*

Ead. l. 4. Ἐκάστου γὰρ — καλὸν ἐστὶ] Sensus: cuilibet rei propria quaedam est pulchritudo. In *Rcitz.* Edit. post ἴδιον τι comma est, quod sensum obscurat. *RUD.* Ad- dam, quae idem *Rudolphus* in *Ind.* s. παρὰ de sequentibus verbis iudicavit: *Interpres:* deforme idem, quia extra usum suum, fuerit. *At enim isto loco non agit de utilitate et usu rerum, sed de pulchritudine unicuique rei propria; neque id, quod inutile est, propterea etiam est turpe atque deforme. Putaverim igitur, παρὰ τὴν χρῆσιν, per usum, esse glossema, ab eo adscriptum, qui quidem probe teneret, res usu et per usum deformes reddi; sed ad nexum et sententiarum seriem non attenderet.* His etiam *Censori Jenensi* probatis ita ego subscribo, ut tamen de consilio et sensu verborum παρὰ τὴν χρῆσιν aliter statuas. Adscripta sunt margini a nescio quo, qui vocabulum ἀκαλλῆς indicare vellet esse παρὰ τὴν χρῆσιν, praeter usum vulgarem h. l. adhibitum. A *Luciano* autem ipso ea verba non esse profecta, vel inde probari potest, quod varias per se quidem admittunt interpretandi rationes, nullam vero, quae menti auctoris satis conveniat. Unde etiam mire se torserunt interpretes, quaerendo aliquam rationem, quae tolerari quodammodo posset. *Micyllus:* deforme id ipsum usu reddetur. *Gesnerus* longe aliter, ut videre licet. *Belin.* elle devient informe par le mauvais usage auquel on l'emploie. *Wieland.* so wird es hässlich, weil es an einem Orte steht, wo es unnütz ist, oder keine gute Wirkung thut. Vocabulum autem ἀκαλλῆς, etsi haud improbum per se; tamen neque apud *Lucianum* nostrum, quod sciam, usquam alibi occurrit, neque apud alios scriptores saepissime. *Hesychius* tamen: ἀκαλλῆς· ἄμορφον. Et de superiorum verborum sensu, quem sane prava distinctio, omnibus Edd. veteribus communis, obscuravit, et interpretes plurimos, ut falso verterent, seduxit, recte statuit *Rudolphus*. Sensus est: Jede Sache hat ihre eigenthümliche Schönheit: mengt man sie aber in einander, so wird dasselbe hässlich, (was vorher schön war). Conferatur imago *Herculis* et *Omphales* supra descripta. LEHM.

Pag. 180. l. 2. Ἀριστοβούλου — γράψαντος) Angl. Ἀριστοβούλος γράψας. *BOURD.* *Adi Voss.* de Hist. Gr. Laudat hunc *Plut.* in *Alex.* et 584, 1. unde liquet, exstitisse illius novam et ab hac diversam historiam. *Strabo* etiam XV. p. m. 494. A. Vid. et 608, 1. ejusdem P. *SOLAN.* Facessat lectio Codicum, nominativum exprimentium: etsi enim nominativi absoluti exempla non desint, tamen quia iidem libri ἀναγνόντος non mutant, hinc nec γράψαντος, nec Ἀριστοβούλου, mutandum erat; non enim *Alexander* legebat, sed ipse *Ari-*

stobulus auctor ei suum opus praelegebat, quod olim moris fuisse, non est opus exemplis probari, cum Alexander postea demum librum arripuisse, et in caput auctoris projecisse dicatur. Exempla autem istius nominat. quasi absoluti dabimus alibi. REITZ. Pro Ἀριστοβούλου Sainte-Croix in libro inscripto: Examen critique des anciens Historiens d' Alexandre le Grand Par. 1775. p. 19. legi voluit Ὀνησικριτόν, quo hic Alexandri historicus adulator cum illo, qui c. 40. commemoratur, conveniret. Verum hujus mutationis gravissimae equidem ne levissimam quidem video causam. Imo vero hujus Aristobuli in *Plutarchi* Alexandro et apud *Sirabonem* lib. XV. §. 19. 21. bis 24. etc. non minus fit, quam Onesicriti, frequens mentio. Et quod illi scriptores classici talis fidei historico usi sunt fonte, non minus id mirandum, quam quod Onesicrito, aliisque ejus indolis, qui de Alexandri rebus exposuerant, historicis, vel potius laudatoribus. H. I. autem si Aristobulo injuria est facta, non id librariis in tanto librorum consensu, sed ipsi *Luciano*, imputandum censeo. Nec Onesicriti peccatorum historicorum indicem hoc exemplo temere auctum velim. LEHM.

Ead. l. 8. Ἐπὶ κεφαλὴν) Mirum videri possit, usurpari hanc phrasin de libro, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti usurpatur in Gallo c. 23. ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαιος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem usu detorta fuisse. Vid. de ara usurpatum Jov. Trag. c. 44. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἐν ἀκοντίῳ) Καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio, ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo, *Lucianum* scripsisse, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα, una sagitta elephantem interficientem. Quod et Ms. prae se fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inscripseram, exciperem, ut dubium nullum reliquum sit, vere me conjecisse. GRAEV. Insolens admodum haec phrasis, nec *Luciani* manum hic agnosco, neque in his in Dial. Prot. et Plut. seu Diall. Mortt. 23. καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. In L. uti et in G. ἐνὶ, quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur. M. vulgatum ἐν retinet. Elephantos autem, quamvis haec quidem Aristobuli fabulosa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. *Ael. Lamprid.* c. 12. et not. *Casaub.* virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret. SOLAN. Etsi praepositio abundans pro ablativo instrumen-

ti recte adesse potest, ut pluribus probavi ad Herodot. c. 5. et ante me *Hemsterh.* ad Dial. Mort. XXIII. f. ubi καθικόμεινον ἐν τῇ βίβδῳ, quae verba *Solanus* immerito suspecta habet, tamen hic aliquantum languet historia: itaque ἐνὶ ἀκοντίῳ unice verum esse statuo, et recepissem profecto, si numerum elephantorum, qui excidisse videtur, addere ex aliquo Codice vel editione possem. Sensus enim postulat, ut uno jaculo plures elephantos (simul) trajecisse dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam *Lucianus* redarguere vult, sese prodit, quae jam in vulgata lectione nulla est; tum vero iusta Alexandri patet ira, cum ἀδύνατα adeo, sive manifesto falsa ipsi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας sufficere videatur, et vel sic longe melior sensus sit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, nisi duos vel tres addideris. Miror, *Solano* haec in mentem non venisse, qui tam studiose haec verba videtur excussisse. Cum sensus τοῦ ἐνὶ tam facile pateat. Fateor enim, nihil novi esse singulos elephantos contis trajectos, aed parvo jaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos tranfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem si non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum simul in aquam projecit? potest enim ἐπὶ intelligi versus, ad; ita ut liber directus versus auctoris caput, etsi non tetigerit, in mare sit projectus. At sequens αὐτὸ δὲ, id non permittit. *REITZ.* Praeuntibus Codd. G. L. et Mss. Regg. 2954. et 2956. rescripsimus ἐνὶ. quam lectionem etiam secutus est in sua *Luciani* versione *Belinus.* *BIR.* Ἐνὶ non opus est. Sensus est: „quod elephantos jaculo interfici posse et interfectos esse dicis.“ Sententiam hujus loci, contra interpretes, hic frustra laborantes, eleganter exposuit *Wieland.* in nota; qui ipsam etiam pugnam solitariam ab homine isto inepto fictam esse statuit. Inde explicanda verba: τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. *RUD.* Ἐνὶ, quod nunc etiam duobus Codd. Pariss. confirmatur, usque ego pro genuina lectione habeo, dum probaverit quis, ἐν ἀκοντίῳ φανεύειν bene Graece dici potuisse. Vid. Adnot. ad Dial. Mort. XXIII, 3. Tom. II. pag. 642. sq. Quod autem numerum aliquem elephantorum h. l. *Reitzius* desiderat, qui ad vocem numeralem ἐνὶ referatur, id prope abest a ridiculo. Volebat scilicet *Reitzius* repraesentari lectori miram profecto imaginem Pori duobus tribusve simul elephantibus insidentis: probe enim tenendum, de μονομαχίᾳ sermonem esse. Pluralis ἐλέφαντας, qui *Reitzium* male habuit, universalem significat sententiam, hoc tamen loco ad rem specialem referendam. *LEM.*

Ead. l. 12. Ἀρχιτέκτονος) Dinocratis scilicet, cuius historia scitu digna. Is cum Alexandro innotescere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus et corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, caetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit, qua Alexandro iter futurum sciebat. Eo viso rident comites, Alexander ipse novo spectaculo illectus hominem alloquitur, et mox suscipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde subvertit. Vid. *Vitruvium* in praef. At *Plutarcho* *Stasicrates* audit, non *Dinocrates*, 597, 2. Sed Dinocratis etiam nomine occurrit ap. *Plin.* et *Strab.* VII. qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam descriptam et conditam memoriae prodidit. *Vitruvius* quibusdam a *Luciano* hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum Pro Imagg. c. 9. SOLAN.

Pag. 181. l. 8. Ἐπανθήση) Angl. ἐπὰνθισε. BOURD. Οὐ-
ονται γὰρ ἄμεινον ἔξειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά
τε πλεῖον ἐπανθήση, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ.
Recte interpretes: arbitrantur enim, melius se habituram faciem,
si pictor illis plurimum ruborem illinat, et pigmento multum can-
doris admisceat. Sed pro ἐπανθήση scribendum ἐπανθήσῃ. Ac-
cedit proxime liber Anglicanus, quem vidit Bourdelotius, qui
legit ἐπὰνθισε. Ἀνθίζειν et ἐπανθίζειν est pingere, floridis
coloribus inficere. *Herodot.* Cleio, ἡνθισμένοι φαρμάκοισι
προμαχεῶνες, propugnacula picta variis coloribus. Noster infe-
rius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἑλλαττον μόνον, καὶ ἑπριον τὸν
ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρύθμιζον, καὶ ἐπὰνθι-
ζον τῷ χρυσῷ, illi vero tantum formabant et secabant ebur, et
poliebant, et conglutinabant, et concinnabant, et auro induce-
bant. *Sophocl.* οὐ γὰρ σε μὴ γνῶσιν ὥδ' ἡνθισμένον, te enim
non cognoscent sic coloratum. *Synesius*: καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι
κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, et statim mea gena rubore perfunde-
batur. Ἄνθος saepe est color. Ἄνθη τῶν οἴκων sunt pictu-
rae *Philostrato.* *Hesych.* ἄνθη· χρώματα. *Moschorulus* τῶν ὀνο-
μάτων Ἀττικῶν συλλογῇ· ἀπὸ τοῦ τῶν βοτανῶν ἄνθους λέγεται
ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὥς παρὰ τῷ *Φιλοστράτῳ* τῷ τῆς
Ἰδης ἄνθει δαίνεται, ἡγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ Ἰδὴ βοτάνη τις·
καθὸ λέγεται ἄνθοκρόκοισι πῆναις παρ' *Εὐριπίδῃ*. Sic legenda
sunt haec verba. Locus *Euripidis* est in *Hecuba* v. 468.

— Ἐν κροκέῳ πέπλῳ
Ζεύσομαι ἄρματι πῶλους,
Ἐν δαιδαλαῖσι Ποι-
κίλλουσ' ἄνθοκρόκοισι πῆναις.

Ubi interpretes pessime: in crocea veste jungam currui equos,

in artificiosis variegans croceo flore decoris tapetibus. Ἀνδρόκρο-
νοι πῆναι sunt fila variis coloribus tincta, licia diversorum
colorum. Πῆναι μίτος, κρόκη, subtemen, fila. Χρυσόπη-
ναι vestes aureis filis pictae: *Virgil. picturatae auri subtemine*
vestes. Restituenda est haec vox *Polluci* lib. X. c. 10. ubi re-
censet vocabula ad lanificium et textrinam pertinentia: καὶ
πήρα καὶ πηνίον κατὰγειν, καταγαγεῖν. Interpres: *peram fu-*
sum ducere, deducere. Quid lanificio cum pera? lege πῆνα.
Euripides autem sic vertendus: *in orocea veste jungam currui*
equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis. Ἐν δαιδαλέαισι
ποικίλλουσα est pro ἐνποικίλλουσα δαιδαλέαισι. GRAEV. Ἐπαν-
θήση) Ad hanc scripturam accedit Anglic. Cod. quae in P.
plane habetur. In vulgatis ἐπανθήση. Vid. infra cap. 55.
SOLAN. De pigmentis, φάρμακα dictis cf. *Amor.* cap. 40. et
Diall. Merett. XI, 3. Omnino vid. *Koen.* ad *Gregor. Cor.* p.
504. Schaef. LEHM.

Ead. l. 11. Θεραπεύοντες) Anglic. θεραπεύεσθαι. BOUND.
Sic infra c. 40. εἰ δὲ τὸ παραντίκα τις θεραπεύοι etc. aliam lec-
tionem hic Codd. A. W. P. et L. praeferunt, haud sane
spernendam, nempe θεραπεύεσθαι: quam si admittas, supple
ως. Sed in W. aliter prius fuerat. SOLAN.

Pag. 182. l. 2. Πάση) Distinctione juvimus hunc locum
et interpretatione. Jungebant ἱστορίᾳ πάση, et interpreta-
bantur omni historiae: sic laborabant sequentia. Nobis πάση
est aoristus primus ex πάσσω vel πάττω, quod de coloribus
et pigmentis usurpari notum est. GESN.

Ibid. τὰ ἄλλα) Hic aliquid desideratur. Ἄν μὴ παραλεί-
ποι, vel παραλήψῃ; GUYET. Recte vidit Guyet. aliquid desi-
derari in vulgata, quae erat, τῇ ἱστορίᾳ πάση, τὰ ἄλλα etc.
sine sequente verbo, quod ad ἄλλα referatur, et sine ullo
sensu: sed mutata a Gesnero distinctio mihi omnia sanare vi-
detur; quare illam laetus amplector. REITZ.

Ead. l. 3. Τοῦ λόγου) Post hanc vocem excidit verbum,
sine quo stare sententia non potest. Quodnam autem ver-
bum exciderit, quis sine Mss. ope divinabit? *Vorstius* con-
jicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐστὶ καὶ, vel simile quid. In
W. et Ed. FL. deest πάση, agnoscit P. (Hic aliquid deest,
huic simile ἄλλα μεμίθωσαν, ἃ σὺν etc. *Longol.*) Ego pro
πάση τὰ legendum censeo ἐπιπατίετω τὰ, ut *Pisc.* cap. 22.
SOLAN.

Ead. l. 5. Ἐναγχος — πρώην) Ex hoc loco discimus,
quo tandem tempore patriam post primas peregrinationes re-
viserit *Lucianus*. Neque enim dubium est, quin de reditu
in patriam hic locus sit intelligendus, de quo in *Sommio* c.

9. post peragratas Italiam et Galliam; cum ex Peregr. Morte pateat c. 35. satis fuisse ei temporis ad utramque visendam, et ex Somnio cap. 9. patrem ibi habuisse obviam, constet. Certe hinc in Ionia circa annum Christi CLXIII. fuisse, liquido constat: quo tempore jam annos ad minimum XII abfuisse a patria ex Mort. Peregr. c. 35. cum quater Olympia vidisset, certum est. Unde proclive est judicare, quae de sua vita in Somnio habet, consideranti, patriam tunc primum revisisse. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adstruendam substernendum fuit. Observanda autem hic est vis verbi *ἐνάγχος*, quod recentius quid notat, quam quod mox sequitur, *πρώην*. Rem unico exemplo illustrabo. In Abdic. c. 2. quod apud iudices a se *πρώην* factum rem simpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum est, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum esse ad causam facere videtur, non jam voce *πρώην*, ut prius, dum nihil tale agebatur, sed voce *ἐνάγχως* utitur cap. 13. cujus vim mox paucis interjectis sequens *εὐθύς* eam esse, quam contendendo, satis ostendit. Unde jam evicisse mihi satis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidisse, cum in Graecia jam ejusmodi historias recitari vulgo audierit, et mox in Ionia ejusdem farinae scripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. SOLAN. Achaïam *Wielandius* non sensu strictiori, sed totam omnino Hellada, a Romanis Achaïam dictam, intelligendam esse censet, quum opponatur *Ἰωνία*. Cui libenter accedo. Sed num ineptum foret, statuere, Lucianum Corinthi concertationibus eruditorum interfuisse? Postea certe, ubi hominem itinera et *αὐτοπλαν* impudenter fingentem reprehendit, adjecit: *καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκούοντων ἀνεγίνωσκε*. c. 29. RUD. Non modo non ineptum, sed etiam maxime probabile est, Corinthi quoque Lucianum aliquamdiu commoratum esse. Hinc tamen nihildum sequitur ad *Wielandii* sententiam, quae linguæ usu tum temporis Romanis jam dudum recepto, nititur, infringendam. LEHM.

Ead. l. 6. *Πρώην*) Cf. mox cap. 17. pr. et Ver. Hist. I. c. 33. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ὁρκον ἐντιθέναι*] Formulae igitur jurandi, quas vocamus, *νῆ Δία* etc. quae singulis fere paginis leguntur, jurisjurandi loco non sunt habitae. RUD. In recentissima adeo memoria est *πρὸς Χαρτῶν*, formulae jurium jurandorum numero nullo modo excipienda. Videtur mihi itaque locus colorem habere joci cujusdam, quem tamen ego non penitus perspicio. LEHM.

Ead. l. 10. Παράκαλῶν] Ineptum erat exordium propterea, quoniam poëtae non tam voces et metricum ornatum, quam res ipsas a Musis exspectant. Cf. *Hom. Iliad.* β, 485. sq. *Virgil. Aen.* I, 12. *Musa, mihi causas memora.* *Ovid. de Arte Amandi* I, 25. sq. quum negasset numina sibi auxilio fuisse, addit: *usus opus movet hoc*, id quod ad praecepta ipsa, et artes, ut vocat, magis pertinet, quam ad expositionem. Facile autem apparet, historicum facta non debere a Musis petere, i. e. fingere, sed a testibus certe fide dignis sumere. *Rud.*

Ead. l. 11. Παρά πόδα) Recte Angl. Cod. περί. Sic *Apollog. de Merced. cond.* De hoc proverb. *Hesych. Pollux, Casaub.* ad *Charact. Theoph.* ΒΟΥΡΒ. An conveniens, i. e. τῷ ποδὶ ἀρμόζουσα; *Guyet. Περί πόδα τῇ ἰστ.*) Ex Angl. W. P. et L. pro vulgato παρά. *Casauboni* (ad *Theophr. Char. p. m.* 138.) ulterior emendatio est; nempe τῇ ἰστορίᾳ. Certe in *Ed. J.* cum jota subscripto ultima vox cernitur. Pro *Merc. Cond. c. 4.* Ratio proverbialis istius locutionis a calceis petita est, de qua idem *Casaubonus* ibid. *Solan.* Omnino probanda lectio περί πόδα. Acumen in eo inest, quod narrat non historiae accommodatum genus dicendi, ipsumque adeo exordium, sed historiam ita institutam, ut ea poëticum et fabulosum exordium deceret. *Exordium* est velut pes, cui tanquam calcens accommodetur reliqua inepti scriptoris historia. *Gesner.* Legit igitur ἡ ἰστορία. Sed haud scio, an hoc non sit in verbis. Coacta, meo sensu, explicatio! *Rud.* Et mihi *Gesnerus* nimium in his verbis quaesiisse videtur. *Ἰστορία* est ipsa inepti istius scriptoris narratio. Jam dicit auctor ironice, egregie illud exordium cum ipsa auctoris historia convenire. Dativum autem τῇ ἰστορίᾳ recte *Reitzius*, auctore *Casaubono* (ad *Theophr. Char. pag. 49. ed. Fisch. in Comment.*) restituit, recteque recentt. Editt. secuti sunt. Et quod *Reitzius* refert in J. vocem ἰστορία cum jota subscripto cerni, idem in utraque *Aldina* accidit. Coecam hic admireris, i. e. plus quam summam, Editorum illorum diligentiam et fidem! Cum qua si comparaveris hodiernorum quorundam Criticorum levitatem et audaciam, utros sequi malis, vixdum haereas. *Λεημ.*

Ead. l. 13. Ἀχιλλεῖ) *Homer. Il. B, 216. Solan.*

Ibid. Ἀρχοντα] *Lucium Verum*, ut videtur. *Wiel.*

Pag. 183. l. 3. Εἰ πρόσθεν etc.) Homer. Iliad. X, 158. Solan. Si ipsum *Homeri* versum voluit referre *Lucianus*, sic mutandus erit: Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφρευγε, δῖωκε δὲ μὲν μέγ' ἀμεινων. Sed quia sensus vulgatae sanus est, et mutatio ni-

mia foret, nihil in textu immuto, allusionem tantum, non recitationem, esse credens. REITZ. Ad nobilem hunc cursum allusisse mihi videtur etiam *Plato Theaetet.* pag. 114. T. II. Bip. Quod autem versus Homericum partem attulit, in eo haud parvam vim esse sentio. Docet enim ita, haud recentem esse observationem, quam objecit historico inepte fingenti, sed jam *Homero* notam. Simul apparebat, quanta levitate *Homerum* perlegisset is, qui exemplis ex eo petitis sua studebat distinguere. RUD.

Ead. l. 5. (Τὴν αὐτοῦ τι ἔκ.) *Arrianum* imitabatur, qui initio libri de gestis *Alexandri* se ipsum μάλα πορτικῶς ἐπαί-νει. LA GROZE. Αὐτοῦ, quod in Edd. hic legebatur, in αὐτοῦ mutandum esse, bene monuit *Belinus*. BIR. Αὐτοῦ jam reperio in B. 1. 3. et A. 2. Una e veteribus meis Editt., A. 1., quam *Reitzius* interdum, non collatis aliis, secutus est, αὐτοῦ exhibet. LEHM.

Ead. l. 9. Προοίμιον) Ubi in omnibus aliis editionibus, uti et in hac *Salmuriensi*, recte legatur ἐπὶ τέλει τοῦ προοιμίου, soli *Amstelaedamensis* editionis procuratores dederunt προοίμιον, ignari scilicet, Graecos et προοίμιον et προοίμιον dicere, et *Lucianum* etiam saepe alibi hoc maluisse. JENS. Nihil variationis hic loci notaverat *Solan.* Cum vero *Jensius* dicat, solam *Amst.* legere προοίμιον, ipse Edd. contuli, vidique recte hunc observasse, Edd. vett. habere προοίμιον excepta tamen etiam *Parisina*, quae aequae ac *Amst.* προοίμιον habet; quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, sed ut *Graevianam* editionem, alioqui pessime habitam a typographis et correctoribus, hic excusem; quia suum προοίμιον ex *Par.* desumere potuere. Rectius autem hic propter consensum, προοίμιον edicendum est, idque acque Graecum esse atque alterum, vid. apud *Aeschyl.* in *Agam.* p. 213. et in fragm. *Callim. Bentlejanis*, N. CCXXIII. Τοῦ τε μυθουπλήγους προοίμιον Ἀντιλόχου. REITZ.

Ibid. Διαρρήδην καὶ σαφῶς] Auget hoc hominis absurditatem, qui aperte profitebatur, quod alii callide tegere studebant. Immo vero hic auctor, quum ne speciem quidem veri scripto suo conciliare studeret, in historicis plane non est numerandus, sed iis fabularum scriptoribus adjiciendus, qui rem ex historia petitam suo modo ornant: quales nostra etiam aetate extiterunt. RUD. Hodienum quoque, spatio quinque et viginti annorum ab hac *Rudolphi* annotatione interjecto. Sed malunt hodie isti, quae est ipsorum ingenua veracitas, poetis, quam historicis, accenseri. LEHM.

Ead. l. 12. Αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν) Non haec voces notant; simul et causas, unde id bellum coepisset, commemorando, ut vertit *Benedictus* plane ex imitatione *Micylli*, (et vix legas αἷτια ἀρχῆς, cum sufficiant αἷτια πολέμου) sed causas simul principio belli aggrediens, quod satis patet ex ipsis, quae subiiciuntur excerpta verba. *GRON.*

Ead. l. 13. Οὐολόγεσος) Apud *Xiphilinum* scribitur Οὐολόγαισος. V. *Adr.* 264. *B. Anton.* 269. B. et 270. C. D. et seqq. In nummis ΒΟΛΛΑΓΑΣΗΣ constanter legi, monet me *Jo. Masson.* Vide *Spanhem.* *SOLAN.* *Spanhem.* de usu et praestant. num. T. I. p. 461. sq. *RUD.*

Pag. 184. l. 2. Ἀρχὴν) Sic enim incipit historia *Thucydidis*: Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρχάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc descripta, praeter ultimam vocem, quae forsitan *Luciani* tempore in *Codd. Thucydidis* eo modo legebatur, quo a *Calpurniano* scripta est. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε *Thucydidis*, nimis minutum videatur: promiscue ap. *Lucianum* scribitur, neque adeo mutandum, quamvis sequatur ξυνισταμένου. *SOLAN.* Venustum hujus loci in eo est, quod ab initio scriptorem hunc laudare videtur; sed deinde, quum ad probationem accedit, rem ponit non solum nullius negotii, verum etiam ineptam. *RUD.*

Ead. l. 3. Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσιν) Quid, oro, χαλέντια cum θυμάδεσι; et quis ille θυμός vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριεστάτην καὶ θυμον τοῦ Ἀττικοῦ ἅπ. hoc est, festivissimum et thymum Atticum spirans. Est enim allusio ironica ad *Hymettia mella*, et alibi usus est. Mox recte ab *Jac. Micyllo Πομπηίου πολίτης* redditur *Pompejopolita*, ut cognoscas, errorem unius *Benedicti* non esse tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, et auctor dissertationum de praestantia numismat. p. 529. Et an non alter alterum inspexit? *GRON.*

Ibid. θυμοῦ) Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκείνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἅπασων, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσιν. Interpres: Cum suo nomine principium duxit, ut ille, festivissimum illud principiorum omnium, animumque Atticum spirans. Inepte animus Atticus tribuitur exordio. *Lucianus* scripsit, χαριεστάτην ἀρχῶν ἅπασων, καὶ θυμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσιν, elegantissimum omnium exordiorum et thymum Atticum redolens, hoc est, Atticam elegantiam; ut dudum emendandum ostendi in lectionibus *Hesiodicis*. Per-

tinet huc, quod Philostratus minor lib. 11. εἰκόνων de Pindaro prodidit: Αἱ δὲ εἴσω μέλιται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δέει τοῦ ἐγγειρήματος. ἐξ ὧν Τμήττου τάχα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοδύμων Ἀθηνῶν· καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνσταῆσαι Πινδάρῳ. Quae vero intus apes sunt, infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt, et pinguibus inclytisque Athenis: hoc enim ipsum, puto, Pindaro instillasse; mel nimirum Hymettium. GRAEV. (Immo ipsa haec verba. V. not. nostr. ad 599. C. D. Solan.) (Symmach. Ep. III. ad Auson. Erat quidem illa Achas salibus conspersa et thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437. n. 9. Hemst.) Θύμον recte erat in Par. sola. In ipso M. prave θυμοῦ. SOLAN. Non dubitavi, θυμόν praeferre vulgatae, quae θυμοῦ habebat, vertebatque animum Atticum spirans; quod nihili est, et ex accentu male posito natum. Herbam autem thymum Athenis multum in usu fuisse, vid. Scholiast. ad Aristophan. Plut. 263. et 283. apud quem priore loco vertitur cepa, et pauperum cibus fuisse ab Schol. traditur: altero vero, thymus. At herba thymus, quam et hodie thym vocamus, multum differt ab cepis. Thymum herbam descriptam vid. ap. Dioscor. L. III. cap. 87. Ubi Matthiolus eam et Graece θυμόν vocari notat, et figuram addit: de cepis vero ibi nihil. Nec satis expedit differentiam, immo confusionem hanc, Salmas. ad Solin. p. 907. Sed cepas forsan ab animosa acrimonia sic vocatas conjicit, et cum Hesychio aliisque Lexicographis fatetur, θυμόν saepe cepas significare, sed radices herbae thymi esui ineptas esse. Ego tamen ad herbam fragrantem thymum apud Lucian. respici censeo, quo cibos condivere ad gustum atque odorem gratiorem, immo acutiorem, seu stimulantem, ac salivam provocantem, adeoque appetitum, ut vocamus, cientem, quo lectoribus similiter movendam legendi cupiditatem designat. REITZ.

Ead. l. 4. Κρετέριος) Tacit. An. 14, 5. de alio quidem, sed Creperius ibi scribitur, et sane in M. Κρετέριος scriptum est. SOLAN. Κρετέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηίουπολίτης) Inepte vertitur, Creperius Calpurnius Pompeji civis, pro Pompejopolita vel Pompejopolitanus. Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. ALMEL. Quod Almelo. monet, id Micylli versio, quam Parisina Ed. exhibet, jam habebat. Pro Πομπηίουπολιν autem Πομπηίουπολιν reponendum erit in Almelo. venii nota, quam ita exhibeo, ut in Graev. ed. exstat. At posteriore modo scribit Strabo L. XII. p. 841. (al. 562.) Error autem Benedicti inde ortus, quod in non-

nullis Edd. Πομπηϊον πολλῆς, disjunctim scriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Junt.* vero recte erat, ut dedimus. REITZ. Sic etiam in utraque *Ald.* Vid. *Holsten.* ad *Stephan.* Byz. de urbb. p. 259. b. LEHM.

Ead. 1. 5. Πομπηϊονπολ.) Duæ hujus nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De posteriori intelligo. SOLAN.

•*Ead.* 1. 9. Κερκυραϊον — ῥήτορα) Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud *Thucydidem* ab Atheniensibus petunt. Vid. *Thucyd.* I. c. et, si lubet, *Pott. κερκυραῖα μάστιξ.* 239. SOLAN. Vid. *Thucyd.* I, 32. adscripserat *Solanus.* Et mox ad v. seq. vid. *Thucyd.* II, 17. Et post tres versus rursus *Thucyd.* II, 48. nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἦρχετο. REITZ.

Ead. 1. 10. Νισιβηνοῖς) Nisibis, prius Antiochia Macedoniae (*Mygdoniae*) dicta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe *Xiphil.* in *Traj.* 249. et 251. C. et *Spanhem.* 605. SOLAN. Vid. *Steph.* de urbb. h. v. ibique *Berkel.* et *Holsten.* p. 226. RUD.

Ead. 1. 12. Πελασγικοῦ) Vid. *Thucyd.* II, 17. quæ nefas duxisse Athenienses observat in eo loco quemquam habitare, quem tamen scrupulum necessitas obsidionis exemit. Adde *Plin.* VII, 56. *Paus. Att. Plut. Them. App. Mithr.* De *μαρτυρίᾳ.* vid. *Thucyd.* I, 96. 107. II, 13. SOLAN.

Ead. 1. 13. Λοιμώξαντες) Vid. infra *Alex.* c. 36. REITZ.

Ibid. Ἀπὸ Αἰθιοπίας) Cur autem ex Aethiopia usque nator ille petierit, aperiet lectus *Thucydides.* (II, 48.) Apud hunc enim initium pestis illius, ex Aethiopia, quæ per Aegyptum grassata, ac Libyam, Persarumque imperium, in Athenienses tandem irruit: quod insulsus hic scriptor secutus, contra fidem historiae ad sua tempora transtulerat. Coepit enim Seleucia; vid. *Capitol.* in *Vero* c. 8. et in eum locum *Salmasii* notas; et *Amm. Marcell.* Quæ res observata Medico summo hujus ætatis *Richardo Mead* persuasit, pestem esse morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam nascatur, sed ex Aethiopia ad alias gentes, si res recte investigetur, semper per contagium perlatus inveniatur. Vide librum, quem Anglice *de Peste* edidit, Latine etiam in exteriorum gratiam in Hollandia excusum. SOLAN. Duplici ex parte ridiculam fuisse scriptoris hujus agendi rationem, monuit *Wieland.* RUD. Primum scilicet, quod scriptor iste, quo eleganti descriptione auditores suos caperet, *Thucydeæ* descripserit; tum, quod pestem, qua Romani non minus,

quam hostes eorum, conflictati sunt, tanquam propriam Nisibenorum poenam proposuerit. LEXM.

Pag. 185. l. 1. 'Εν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν) Hoc quid velit, et quam callide a Luciano hic additum sit, haud facile intelliget, cui temporis illius historia menti non obversabitur. Non constitit enim illic pestis, quam vanus ille scriptor in hostes Romanorum solos immiserat, sed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regiones grassata est, teste Capitolino in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Alex. leges c. 36. Credo itaque, cum haec scriberet *Lucianus*, coepisse jam apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic ironicas gratias Historico illi ageret, qui eam tam caute in Mesopotamiae finibus desiisse fecerat. SOLAN.

Ead. l. 2. 'Αθηναίους) Athenienses urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a *Thucydide* omnia mutabatur fatuus ille, apud quem Athenienses moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. SOLAN.

Ead. l. 4. 'Επιεικῶς) Valde. GUYET. V. Schol. ad Gall. c. 23. ubi ἐπιεικῆς τινας, et Parasit. c. 48. SOLAN. Verum ἐπιεικῶς Bud. in Lex. vertit mediocriter. Et in *Herodian. ἐπιεικῆς* mansuetus, placidus, vertitur a Boeclero; vid. ejus Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo, ut ἐκάνος, quod sufficiens notat, ac tamen plerumque pro multo, immo et quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio significatu erit, quod decet, quantum par est; at si πολὺς accedit, quam multum significare, nihil mirum. De ἐπιεικῆς vid. Schol. ad Gall. c. 23. REITZ.

Ead. l. 6. 'Εντρέψας — οὐ δὲ αὐτήν) Locus corruptus. GUYET. Hic deest aliquid. LONGOL. Hic locus asterisco in Ed. J. notatur, ut mutilus, credo: quamquam de asterisco nihil monet editor *Antonius Francinus*. V. Pseudol. Ego certe depravatissimum judico. SOLAN.

Ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ καὶ κῆϊνα, ὥς καὶ αὐτὸς ἂν φαίη) Sane perperam *Benedictus* corrumpit sententiam hujus loci, vertendo, ac si omnia *Luciani* essent, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva et illa, ut ipse dixeris etiam, quae sunt oppido insipida et insulsa. Contra peccavit *Micyllus*, nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex *Thucydide* sumta et passim ab illius temporis scriptoribus infulta *Lucianus* producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, cum eae sint merae *Lucianae*. Vertebat enim, ea, quae sunt ipsius illius,

dixerit quispiam, ut μικρὰ κἀκεῖνα, hoc est, parva et illa, et ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, id est, ut etiam ipse dixeris. Ut debes igitur, intellige, ista, quæ sunt ejus ipsius, dixerit quispiam, parva quoque illa, ut ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, οὐ δὲ αὐτὴν νῆ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Quæ tria sunt frustra imitationis perversæ. GRON.

Ead. l. 7. Ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης) Καὶ γὰρ αὐ καὶ τοῦτο ἐπεικῶς πολὺ νῦν ἔστι, τὸ οἶσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου δοκίοντα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης. οὐ δὲ αὐτὴν νῆ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmuriensis: Nam rursus abunde illud suppetit, putare hoc esse Thucydidi similia dicere, si parum reveritus, ea, quæ sunt ipsius, diceret quispiam, parva et illa, ut ipse dixeris etiam. Non ob eam caussam per Jovem, et parum abfuit, quin illa praetermiserim. Ecquid poterat monstrosius? Estne qui intelligat, quid interpret sibi velit. In Graecis verbis nihil est, quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero hæc est sententia: Et hoc namque valde frequens nunc est, quod putent Thuoydidem egregie se referre, si paullulum mutatis Thucydideis quis dicat, et illa quidem parva, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, hoc est, ut ipse fatearis. Et ista, per Jovem, parum abest, quin omiserim. Est hoc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, Thuoydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod et avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. GRAEV. Quintilianus hunc locum explicet. Inst. X. §. 21. Accidit iis, qui, quidquid apud illos (summos viros) repererunt, dicendi legem putant, ut deteriora imitentur (id enim est facilius,) ac se abunde similes putent, si vitia magnorum consequantur. RUD.

Pag. 186. l. 4. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.) Prava versione pervertit interpres omnem horum verborum elegantiam juxta et sensum, πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, ὁλος ἦν, ἄλλω δὲ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς, reddens, verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, et historiam possit aggredi, materiam subministravit. Praeterquam quod χαρίεις hic non est gratus, sed doctus, politus, ut ad hunc locum animadvertit Graevius ὁ χαριέστατος, ἦν in hac periodo non est, nec sit, sed esset vel foret, vertendum fuit, ut saepe: vide sis, quæ supra lib. 1. c. 4. (Lectionum Lucianearum, i. e. ad Timon. c. 9.) nota-

vimus. Caeterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse, qui nudam, sterilem, et exilem corrasisset rerum farraginem, stylo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. Nisi quod (sic verto, quae porro Noster ait) melius modum teneret rudis ille et impolitus, qui statim, qualis esset, cognosci posset, quiue impendisset hunc laborem, cum ornandum daturus alii cuiquam polito ac erudito, et ad conscribendam historiam satis docto viro. Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκώς ex Graevii MS. προπεπονηκώς lecto, verbo huic l. ut recte vir cl. iudicat, convenientissimo. Verbum προπονώ habet quidem H. Stephanus, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, cum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum in Vitar. Auctione c. 25. in de Gymnasiis c. 9. et 26. f. ac in Rhetorum praeceptis c. 3. Huc pertinet πρόπονος, quod ab Hesychio exponitur εὐκρατής, εὐφημος, πρόχειρος, έτοιμος, άνεμπόδιστος. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόπωνα pro πρόπονα. JENS. Jensiāna ratio, Imperfectum ἦν explicandi, nihil habet, quo commendetur. Neque eam recentiorum Interpretum ullus est secutus. Imo plane indicative haec verba sumenda esse, vel illud, quod modo praecessit, γυνὸν satis ostendit. Nuda erat ejus narratio, omnisque ornatus expers, ita ut facile, qualis esset, agnosci posset auctor idiota. LEM.

Ead. l. 5. Χαρίντι.) De illo, qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δηλὸς ὢν, οἷος ἦν, ἄλλω δὲ τινι χαρίντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς. Interpres: Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuiquam, qui sit gratus, et historiam possit aggredi, materiam subministravit. Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. Οἱ χαρίεντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiorę doctrina exculi. Sic οἱ χαρίεντες apud Aristotelem frequenter opponuntur τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. Οἱ χαριέστατοι τῶν ἱατρῶν apud Nostrum alibi, doctissimi Medicorum. Dein pro πεπονηκώς legendum ex Ms. προπεπονηκώς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: Verum modestior est hic ineruditus scriptor, qui statim, qui sit, ostendit, (sive, cur sic scripserit, prodit) alii doctiori, et qui par sit historiae scribendae, materiam praeiuit. Quod et Ciceronem, in commentario sui consulatus, et Julium Caesarem

ωδῶν, καὶ λέγε οὕτωςί πως ἀπλῶς. Desiderabat itaque h. l. *Lucianus tituli simplicitatem, τὸ οὕτωςί πως ἀπλῶς λέγειν.* LEHM.

Ead. l. 6. Προπεποννηκῶς) G. W. et P. In impr. πεπονηκῶς. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἰατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἑκτης) Interpretantur, *medici hastatorum legionis sextae*; quam quidem interpretationem rejicit ordo, seriesque et positio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi *Benedictus ex Erasmo, alterum lanica, alterum conto armatum*, non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video exstare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum*; vel *Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. c. X.* Sic optime verba Graeca postri auctoris intelligi possunt, *medici sextae contariorum*, nempe alae. GRON. Malo *legionem* intelligere, donec *Centuria* cuique Medicum assignatum ostendatur. *Co-hortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis hastatorum* mentio fit, inter quos vir doctiss. *L. Faye*. Certe τάγμα Graecis ejus aetatis et *Luciano* ipsi *Legio* est, infra c. 31. SOLAN.

Pag. 187. l. 1. Ἰητρειήν) Consule *Hippocr.* qui ἰητρος et ἰητρειήν, ni fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, et ad magistri Hippocratis dialectum se converterit, sic scripsisse, uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod et in reliquis vocibus a *Luciano* hic allatis observatur. Noster tamen ἰητριήν, non ἰητρειήν, cum Ionice scribit, vocat. Vid. De Dea Syr. c. 18. SOLAN. Quod *Solanus* non conjecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Ms. ne quidem indigeamus: quare id invitis Edd. recepi. REITZ. Secuti sunt recentiores. Et vere sic jam A. 2. ediderat. LEHM. Ἰατρική *Plut. de Educ. IX, 5. ἰατρειαίς Plato de Republ. II. p. 421. D. Lugd. Aristot. Phys. II. t. 14. III. t. 7. ἰητρειήν* enim per se ambiguum. — *Wielandius* cum *Solano* haec ad *Hippocratis* imitationem refert. Sed potuit etiam sequi *Hecrodotum.* RUD.

Ead. l. 3. Εἰ δέ με δεῖ] Plurimum venustatis et irrisionis habet hic locus. Hoc unum breviter dicam: dubitat, εἰ δέ με δεῖ nam σοφός, ut consentaneum est, in stultis non debebat numerari. Erat tamen. RUD.

Ead. l. 7. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγινώσκοντας) Dialectice cum lectoribus dissertavit; ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα

καὶ συνηγμένα καὶ κεῖνα. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. MARCIL.

Ead. l. 8. Ὡς μόνῳ τῷ σοφῷ] Videtur is quidem fuisse εἰς τῶν ἀπὸ στοᾶς, qui alibi etiam maxime ludibrio sunt auctori. Varia isti paradoxa jactabant, similem colorem habentia; dialecticae rogationes vero nos in eandem sententiam ducunt. Ceterum bene nobiscum actum videtur, quod vita jam functus est Lucianus. RUD.

Ead. l. 10. Συνηρώτητο αὐτῷ τὸ πρ.] Comica irrisio, quae in hac formula latet, contemptum simul significante: vereor, ne vernacula lingua non possit reddi. RUD. Impeditum textus vulgati sensum feliciter expedivit Gesneri solertia, qui ita vertit, ut post vocem προοίμιον majorem cogitaret distinctionem positam, quae etiam vere in A. 2. posita legitur. Recte itaque textum sic mutavit Schmiederus. Praeterea tamen etiam particula καὶ ante verba τὸ τῆς κολακείας excidisse videtur, ut Jacobsius conjecit; qui Vir politissimus etiam verbum συνηρώτητο explicat: non tam per quaestiones, quam per syllogismos compositum erat. De quo quidem verbi ἰσότην usu adire jubemur Schweighauserum ad Epictet. Diss. Tom. II. P. I. p. 509. Unde et in versione id indicare placuit. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐγκώμια φορτικὰ) Scil. Lucii Veri, qui laudibus eximiis tam erat indignus, ut potius graviter esset reprehendendus. Cf. Wieland. RUD.

Pag. 188. l. 6. Ἡ αὐτὸν εἰπεῖν) Facessat illud μᾶλλον, quod Pell. intrudit, in aliis Codd. et Edd. autem rectius abest, cum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in Evang. Luc. XVIII, 14. κατέβη οὗτος δεδαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura L. Bos. Conf. nos supra ad Dial. pro Laps. c. 12. ubi μᾶλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, et forsitan pluribus indicabimus infr. ad Gall. c. 18. REITZ. Cf. Gesner. ad Jov. Conf. c. 7. et Dorvill. ad Charit. p. 528. LEHM.

Ead. l. 7. Ἀμνημονεῦσαι) Citatur e Laërtio τὸ ἀμνημονεύειν. GUYET. Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit Laërt. quod ego ad Laërtium observavi. Memoria similiter pro oblivione usurpavit Papinianus l. 44. de acquirenda vel amittenda possessione: peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non reciperet, an desisset pecuniam possidere. MENAG. Ἀμνημονεῦσαι non oblivionem hic significat, ut viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. De Salt. c. 20. ubi quidem ἀμνημονέω est, ut et apud Thucyd. III, 40. At hic

apud *Lucianum* eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. SOLAN. Et unice quidem recte. Vitiosam enim formam esse ἀμνημονεύειν, inter bonae frugis Grammaticos jam constat. Vid. *Schneider. Lex. h. v. et Lobeck. ad Phrynich. p. 566. LEHM.*

Ead. l. 8. Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Παμάλων) Vid. *Herodot. I, 8. et II, 161. SOLAN.* Pertinebant haec adnotata ad verba ἔδες γὰρ etc. Vid. *Wesseling. ad Herodot. I, 8. RUD.*

Ead. l. 10. Ὀσρός) De hoc vid. not. *Solani cap. seq. REITZ.*

Ead. l. 11. Ὀμοιος) Ante hanc dictionem est οὐχ in Angl. Cod. mendose. BOURD. Οὐχ ὁμ.) A. et P. In impressis nihil. Forsan scripserat *Lucianus*, ὡς ὁμ. quod eodem redit, et facile a librario post ὀρῶς omissum fuerit. SOLAN. Non ita absurda est lectio Codd. οὐχ inserentium, ut *Bourd.* pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi: nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὁμοιος legere, formula in his usitatissima. REITZ. Minime hiat vulgata, sed convenit potius familiari loquendi rationi, qua ὡς omittitur post ὀρῶς. Sic *Charon. c. 7. Ὀρῶς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην*, et similiter alibi centies. LEHM.

Pag. 189. l. 5. Ἀλεξίκακος] Vox HomERICA. *Iliad. κ, 20.* ubi Schol. ἀποτρεπτικὸς τῶν κακῶν. RUD. In explicando hoc loco in diversas partes abierunt interpretes. *Micyllus* quidem, a vulgari vett. Editionum, eaque ineptissima, lectione et interpunctione hac: — ὦετο. τὸ δὲ ἐς ἐχθρῶν etc. quam etiam *Schmiederus* repetiit, profectus, ita vertit: *Illud autem in inimicorum capita vertat malorum averruncator Hercules*; tanquam haec imprecatio sit *Luciani*. Melius haud dubie alii verba: ἐς ἐχθρῶν — τρέψαι pro exclamatione habent, frigido illi scriptori tribuenda. Verum neque hi inter se plane consentiunt. Verba enim, καὶ λαχυρότατον, ὡς ὦετο, aut conjungunt cum antecedentibus, ut *Belinus*, qui reddit: — après avoir décrit avec beaucoup de force et de clarté, du moins à ce qu'il pense; quae quidem ratio cum *Reitziano* textu congruit, ubi colo post ὦετο collocato deinceps haec sequuntur: τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν etc. aut, ut *Gesnerus* et *Wielandius*, ad posteriora referunt, ut validissimum, ex ipsius scriptoris istius sententia, cogitandum sit effatum, quod statim sequitur. Idque recte, ut mihi quidem videtur. Nam exclamatio *Luciani*: τοσαύτη ψυχρότης etc. vix aliquem sensum habet, nisi referatur ad affectatam illam orationis vim, quam iste scriptor inepte in inepta imprecatione quaesivit. Verum sic jam textus ipse paullulum mutetur necesse est: pro colo

post *ἔτερο* comma restituendum, et pro τὸ δὲ una voce τόδε rescribendum. Et omnia bene habent, clementissima via. Et ipsum Participium ἐρμηνεύσας, alias non sine magna offensione absolute positum, nunc cohaeret cum verbo finito, quod, quum saepissime omitti soleat, facile cogitari potest, *ἔλεγε*. LEHM.

Ead. l. 8. Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ) Ex initio Iliad. *A.* ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. GRAEV. Vid. *Hom.* Il. *A.*, 36. et *E.*, 741. SOLAN. Quum autem Homerus etiam Achillis arma descripsisset, consentaneum erat quam maxime, id etiam ab historico fieri αἰοιδίμῳ ἐπὶ λόγων δυνάμει. RUD.

Ead. l. 9. Καὶ ζώνη ἱρσοειδής) Angl. ἱρσοειδής. BOURD. Ms. ἡρσοειδής, male; vide *Hom.* Il. *A.* v. 27. GRAEV. L. et Ed. J. ἡρσοειδής, P. ἱρσοειδής. corrupte omnes. M. et Edd. reliquae, ut edi curavimus. SOLAN. Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notas set *Solanus*, ipsas denno consului, et quinque priores sic, ut edidi, habere deprehendi, cumque id firmetur ex *Homero*, Iliad. *A.*, 27. ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur, ἐκάτερθ' ἱρσοῖν ἑοικότες, nihil jam moror ceterorum Codd. varietates. REITZ. Ad vocem ὀφθαλμοὶ notat *Rudolphus*: „Talia ne apud Homerum quidem. vid. l. 1.“ LEHM.

Ead. l. 11. Ἀναξυρὶς) Vid. *Spanh.* 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his *Brissonius* aliisque passim; vide, si lubet, not. ad *Philostr.* p. 34. SOLAN.

Ead. l. 13. Ὅσσοῦν κ.) Hujus jam supra nomen vidimus cap. 18. Vid. et c. 21. unde patet, ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. *Spanhem.* 450. SOLAN. Petitae fortasse fuerunt hae descriptiones, ut etiam sequentia, ubi κίττου, καὶ μυρσίνης, καὶ δάφνης fit mentio, e poetis amatoriiis. Haec ipsa fortasse e descriptione *Leandri*. RUD.

Ibid. Τίγρητα) Conf. hoc Dial. c. 30. SOLAN.

Ead. l. 14. Κίττου) Κίττου, καὶ μυρσίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκῶτων. Interpr. *hedera*, *myrto*, *lauroque*, quae eodem loco creverant. Sed voluit haud dubie *Lucianus*, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, et in unum quasi coaluisse. VITRING.

Pag. 190. l. 3. Γὰρ) Mallem γοῦν. SOLAN. Non intellexit scilicet *Solanus* aut particulae γὰρ potestatem, aut harum enuntiationum nexum genuinum. Ceterum ad verba antecedentia ᾗδεμέν τε, quae in Ed. *Reitz.* per errorem scrip-

ta sunt ἥδει μὲν τι, juste explenda requirebatur particula αὖν, quam post οὐκ excidisse credo; praesertim quum ea a sequenti syllaba facile potuerit absorberi; cf. simile exemplum in Hermot. cap. 29. et quum insuper in lectione Cod. 2954. οὐκ αὖν εὖ satis clara hujus omissionis vestigia apparent. LEHM.

Ead. l. 7. Νεοπλούτῳ) Sic supra Tim. c. 5. et non semel alibi. (ex divisione Solani: quare suspicor, jam esse cap. 7. vel 8. quod quaesitum irem, si esset tanti.) SOLAN. Est c. 7. ubi de voce νεόπλουτος vid. Adnot. LEHM.

Ead. l. 11. Ταρίχου) Salsamenta enim, uti et ἔννος, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo usus est Aristoph. in Vespis. Vide etiam Theophr. Char. π. ἀγροικίας. SOLAN.

Pag. 191. l. 3. Πρίσκου) Bellum hic in Armenia gessit, quod captis ab eo Artaxatis an. Christ. 164. confectum est. V. Capitol. in M. Aurelio c. 8. Statius Priscus. SOLAN.

Ibid. Ἐπτά καὶ ὀκτώ) Angl. εἴκοσι. BOURD. Ἐπτά καὶ εἴκοσι A. G. M. P. et L. In impressis omnibus pro εἴκοσι legebatur ὀκτώ. SOLAN. Mendacium hoc tam ineptum est, ut ad aliam interpretationem facile aliquis adduci possit. In mentem venire potest, non fidei sed sermonis id vitium fuisse, ut etiam antecedens. Nam si ibi ad αὐτίκα, quod ex affectatione aliqua addi potuit, non respiciatur; hic vero addantur cogitatione, qui imperatoris seu ducis jussum sequebantur, militum conatus et impetus: facile facti ratio apparebit. Tali modo inepta esset descriptio celeritatis victoriae reportatae. Sed hoc interpretationis beneficium hic male collocaretur, nam quum XXVII tantum clamore solo mortuos esse dicat, caesorum numerum vero postea separatim addat; ab ineptiis istis vix potest liberari scriptor ineptus. RUD.

Ead. l. 4. Ἐξέθανον) Procul dubio recte Ms. Angl. et noster, καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut, ut meus liber, ἐξέθανον. Sic mox iidem Codices Κρόνιον, non Κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit Saturninum. Κρόνος enim non Saturninus, sed Saturnus. GRAEV. Ἐξέθανον praeter Ms. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς) Quas epistolas intelligat, haud facile dixerit. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat, Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci et Cassii ad Imperatorem L. Verum intelli-

gendum esse, quas vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. SOLAN.

Ead. l. 6. Εὐρώπῳ) Urbs est Mediae, inquit *Palmerius*. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. SOLAN. Εὐρώπος πόλις Μακεδονίας, — ἔστι καὶ Συρίας ἄλλη· τὸ ἑθνικόν, Εὐρωπαϊός. Ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας, ἣν Ἰδριάδα ἀπὸ Ἰδριος τοῦ Χρυσάορος etc. *Steph. Byz.* de Urbib. vid. *Abr. Berkel.* p. 363. sq. RUD.

Ead. l. 7. Μυριάδας ἐντά) Cum conjungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα καὶ ἑξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiantur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa Ictorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. GESN. Modestiorem numerum elegit *Wieland*. Nimiam tamen modestiam affingit homini mendaci *Belinus*, vertens: sept mille deux cents trente — six. Myriadas itaque pro singulis millibus cepit, satis parce. Maximum numerum juxta ac *Gesnerus* praetulerat etiam *Micyllus*. Neque id ego improbaverim. LEHM.

Ead. l. 8. Ἐννέα) Angl. os. BOURD.

Ead. l. 10. Οὐ μικρόν ὄν] Propterea nimirum, quoniam ita fit nominum confusio, et discrepantia. Haud assequor cur *Wielandus* verterit: *Wiewohl es nur eine Kleinigkeit* ist. RUD.

Ibid. Ἐννέα) Flor. ὑπό. BOURD. Ἐννὸς M. P. L. et Ed. Fl. Reliquae ὑπὲρ. SOLAN.

Ead. l. 13. Κρόνον) Angl. Κρόνιον. BOURD. Κρόνιον habet etiam P. L. et Ed. J. W. vero Κρόνειον. Libellum de morte *Peregrini* amico inscribit, cui hoc nominis erat. Cave putes, hunc fuisse *Saturninum*. Exstat etiam nomen hoc apud *Plutarchum* in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. *Xiph.* sub finem M. Antonini, et M. Antoninum ipsum I, 11. Vide etiam *Xiphil.* in *Adrian.* 265. D. de Corn. *Frontone*, Jurisconsulto insigni. Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. SOLAN.

Pag. 192. l. 2. Σεβηριανού) Hoc nomen, ut et sequens *Osores*, paullo aliter in *Alex.* c. 27. efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoscas. Apud *Xiphilinum* (et Nostrum infra) Σεβηριανός. In *Adrian.* 265. A. bis, et B. vide et 268. ubi caedes ejus narratur, cum nonagenarius esset, tantaque virtutis, ut a Trajano imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem *Luciani* fuisse credo. Sed alio in loco (257. A.) aliter idem, nempe Σεγονιανός. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi Σεβηριανός

scribitur; et Ἑλέχεια dicitur Armeniae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus est. M. Σεωνηριανὸς ubique. J. Ed. et aliae nonnullae hic et mox iterum Σεβηριανὸς, quae cum deinde Σεβηρ— recte scribant, nos et hic recte scribi curavimus, uti ante nos B. 2. et Benedictus fecerant. Severianus autem hic Gallus dicitur a Nostro Alex. c. 27. Armeniamque invasurus Alexandri oraculum consuluit, quo responso, quoque exitu, ibidem disces. SOLAN.

Ead. l. 3. Εἰφει] Ambiguum est. Nec inde potest dici, utrum a Parthis sit interfectus, an se ipse vita privaverit. Si quis solos legat locos in Alex. c. 27. et Xiphilino, is eum putabit a Parthis esse leto datum. Τὸ πάθος ἐκείνο πᾶν videtur esse omnis iste casus, omnia, quae Severiano et exercitui acciderunt. RUD. Rectius ob sequentia intelligitur Severiani mors, huiusque, quae forte erant, caussae, vel morbus, vel vulnus, vel inedia etc. ut sensus sit: Imprudenter ille finxit Severianum inedia esse absumtum, quum inter pugnam et mortem ejus trium tantum dierum spatium intercesserit, nimis illud arctum in hunc finem, quum homines fere etiam septem dierum inediam perferre valeant. Magis etiam hic sensus inclarescit, si, ducē Cod. 2954., cum Belino et Schmiedero pro ἐκείνο legeris ἐκείνω, quod ob majorem syntaxeos facilitatem a librariis in illud mutatum credo. LEHM.

Ead. l. 9. Σεβηριανὸς) Σεβηριανὸς λιμῶ (non λιμῷ, ut est in animadv. L. Bos) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Sensus verborum est: Severianum intra triiduum mortuum fuisse, cum inediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstitisse putet Osroën, et expectasse, donec fame enectus esset Severianus, et propterea eum non produxisse vitam per hebdomada. Interpres postrema sic reddiderat: et ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse. Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. insuper agere vitam, producere vitam, quemadmodum ἄγειν et διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadv. p. 63. L. Bos.

Ibid. Ἐπήγαγε) Recte quidem L. Bos hoc verbum modo exposuit; non tamen est, quod adeo praecise neget, id quoque in aciem educere significare posse: nam ἐπάγω et προάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro irruo, induco exercitum in hostem; adeoque non ita longe abludit ab educere in aciem. Dixi, credo, de hoc significato, ex Arrian. Exped. I, 1. p. 6. etc. ad Hermot. c. 68. Verum ideo nihilo mi-

nus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. REITZ. Etsi concedendum esse arbitror, sententiam inprimis venustam et Luciano dignam habendam esse, si quis cum *Wielando* h. l. vertat: *Man müsste denn nur sagen wollen: Osroës habe vor ihm gestanden, und gewartet, bis Severianus verhungert seyn würde; und dieser, um ihn nicht so lange warten zu lassen, sey aus Höflichkeit um vier Tage früher Hungers gestorben als sonst gewöhnlich ist:* tamen vereor, ne hoc non sit in verbis. Osroës enim est subjectum, ut dicunt, *primarium*, ad quod etiam illud ἐπήγαγε est referendum. Si scripsisset auctor: καὶ ὡς διὰ τοῦτο οὗτος οὐκ ἐπήγαγε, libenter hanc explicationem admitterem. Sed ἐπάγειν mihi est: *impetum facere*. RUD. Adsentior Rudolpho et Belino, qui eandem hanc explicationem contra Lambertum Bos, Reitzium, Gesnerum et se quoque ipsum, in versione contra statuentem, in nota critica, in ultimo Tomo proposita, tuetur. Vim autem irruendi in hostes verbo ἐπάγειν inesse posse immerito negavit L. Bos. Vid. Schweighaeus. Lexic. Polyb. s. h. v. LEHM.

Ead. l. 10. Διὰ τῆς ἐβδόμης) Sic apud Athen. 301. A. διὰ δωδεκάτης. V. Casaub. et II, 15. SOLAN. Vertunt: *per hebdomada*, aut; *per septem dies*; quum potius e linguae legibus vertendum sit: *post septimum diem*; aut: *septimo quoque die*. Sed sit h. l. numeralia ordinale ita positum, ut reliqua antecedentia cardinalia simul includat, ut sensus sit: *six dies et ne septimum*, aut *ne septimo*, quidem: tamen valde languet hic locus, nisi tanta cum venustate transformetur, ut a *Wielando* factum est; omnino vero, si hae vocolae deleantur, nihil ad sententiam absolvendam deerit. RUD. in Praef. Deferret sic sententiae momentum. Διὰ τῆς ἐβδόμης est usque ad septimum diem, ut διὰ τέλους, assidue usque ad finem. Plat. Sophist. Tom. II. pag. 31. Stallb. Παρμενίδης ὁ μέγας παισὶν ἡμῖν οὕσιν ἀρχόμενός τε καὶ διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμαρτύρατο. E Xenophonte congegissit exempla Sturz. Lex. Xenoph. Tom. IV. p. 275. LEHM.

Pag. 193. l. 2. Ἐλέλιξε) Ἐλέλιξε δὲ μηχανή, et τὸ τεῖχος δὲ πεισὼν μεγάλως ἐδοῦπησε, ut et sequentia, sunt verba Homericæ. GRAEV. Vide Iliad. A, 530. μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον. SOLAN.

Ead. l. 3. Ἐδοῦπησε) Voce δοῦπος utitur Xen. p. 164, 35. Sed nullibi, credo, verbo, praesertim cum μεγάλως etc. Vox Homero familiaris. II. A, 504. Et ad quae paullo post sequuntur, conf. eundem II. B, 210. et B, 3. SOLAN. Locus Xenophontis est in Anab. II, 3, 19. Weisk. Verum et verbum occurrit apud eundem ibid. I, 8, 18. de strepitu armorum

ante pugnam, qua in re solenne esse vocabulum docet *Pollux* I, 163. De muris autem collabentibus insolentius videtur fuisse. LEHM.

Ead. l. 4. Ἐδεσσα) Edessea Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit *Plin.* V. c. 24. COGN. Olim Antiochia ad Καλλιγοῖν dicta. V. *Plin.* V, 24. et *Spanh.* 602. SOLAN. Πόλις Συρίας, διὰ τὴν τῶν ὑδάτων ῥύμην οὕτω κληθεῖσα, ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδόνι. vid. *Steph. Byz.* de Urb. p. 334. ibique *Berkel. Spanhem.* de praestant. et usu numm. T. I. p. 536. Lond. et alibi. RUD.

Ead. l. 7. Δημοτικά) M. et P. In reliquis δηματικά. SOLAN.

Ead. l. 8. Παρεμβέβυστο) V. locum manifestissimum in Gallo c. 11. ubi vox affinis περιβύω adhibetur. SOLAN. Infra vero Gall. c. 11. ait, περιβύσαντες ὑπὸν χένια. Et supra de Merc. cond. c. 32. συμπαράβυσωσιν. IDEM.

Ibid. Ἐπέστειλεν] Male interpres: *epistolavit.* nam illud ἐπέλες non est in hac voce, qua utitur *Lucian.* infr. cap. 31. et *Herodot.* VI, 3. alique. Nec valde probabilis, si fas est dicere, *Wielandi* sententia, τὸ ἐπέλες esse in voce κύριος, Graecorum animo ingenuo, et libertatis amanti non tolerabili; immo in στρατοπεδάρχης. nam quum *Lucianus* saepissime dicat στρατηγός, haec vocula non nisi hoc uno loco legi videtur. RUD. Inter vilia, vel plebeja, vel mendicorum propria, vocabula minime referri potest στρατοπεδάρχης, quod apud *Dionys. Hal.* aequae ac muneris vox στρατοπεδάρχια plus semel occurrit de tribuno militum, et hoc tribunatu. Adsentior *Wielandio*, Κύριος illiberalius dictum putanti, pro Ἀντοκράτωρ, vel Σεβαστός, vel Καῖσαρ. *Gesneri* commentum *epistolavit* retinere placebat, sed correctum. LEHM.

Ead. l. 9. Ἐγχρήζοντα) Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poetica, alibi plebeja et barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeja etiam est τὰ ἐγχρήζοντα. Sed locus ille sic videtur esse interpungendus et corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἡγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο, et milites emebant sibi victum, et lauti illis indulgebant. Ἐγχρήζοντα *Ciceroni* et *Tacito* sunt utensilia, copiae victui necessariae. Sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paulo ante πτωχικά ὀνόματα, non inopia multa infarta, ut stulte et sine sententia vertit interpres, sed mendicis convenientia, aut, ut *Seneca* loquitur, verba ad summam caveam spectantia. GRAEV. *Graevio* corrigendum videtur περὶ αὐτὰ, quam lectionem sequutus *Wielandus* vertit: und machten sich, so bald sie sich ge-

badet hatten, drüber her. D' Orvilius vero ad Charit. p. 285. scripsit: „Nostram locutionem (γενέσθαι περὶ τι) non bene perceptam apud Lucianum Quom. Hist. Conscr. c. 22. reor: ὡς δὲ λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίνοντο. Vulgo αὐτοὺς, et vertitur: jam loti ad illos aderant. In quo hic τὸ εὐτέλεις continetur, interpretes non indicant. Puto in verbis non esse, sed in re ipsa; jam loti se curabant, vile est in Historia.“ Nihil definitio, sed D' Orvillii ratio non placet, quum auctor h. l. non res, sed vocabula reprehendat. Fortasse Lucianum haec formula offendit, alios, ut fit, minus. RUD. Equidem cum Belino ingenue fateor non intelligere me, quid sibi velit Lucianus; nisi forte vitium in verbis inest inveteratum, cuius vestigia externa adhuc latent. LEHM.

Pag. 194. l. 4. Ἐπὶ πον) Infra vero Rhet. c. 6. in Junt. legitur ἦπον τὸν Νεῖλον εἶδες; quod Solanus ex aliis Edd. in εἶπον mutavit, cui obsecuti sumus. REITZ.

Ead. l. 6. Ὡδινεν ὄρος) Paroemiog. BOURD. In fabulis hodiernis Aesopi non exstat. SOLAN. Horat. Art. Poët. v. 139. LEHM.

Ead. l. 10. Συγκεκτυμένος) Cf. infr. Epist. Sat. c. 28. SOLAN.

Ead. l. 11. Καὶ χοίρινη περὶ ταῖς κνήμας) Mellei profecto interpretes. Benedictus, et tibialia ex corio porcino facta; male quidem, sed melius tamen, quam Micyllus, et tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta. At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte, et ocrea circa tibias ex corio porcino. GRON. Praeplacet fere alterum, quod habet Micyllus: conchis incrustata. Vid. Schol. Aristoph. Equit. v. 1329. χοίρινα — εἰσὶ δὲ τινες κόγχοι θαλασσίαι. RUD. in Ind. Legendum, χοίρινα τὰ περὶ ταῖς κνήμας secundum Ald. 2. in qua tamen mendose περὶ τὰ κνήμας. Intelliguntur itaque κνημίδες χοίρινα, i. e. ocreae porcinae. LEHM.

Ead. l. 12. Ποδίων) Inter Colossos et statuas ingentes imprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum et quinque altus. COGN. Centum is et quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX cubitorum. Plin. XXXIV, 7. Strabo XIV. pag. 652. C. Philostr. Vit. Apollon. V, 7. Vide etiam Scaligeri animadv. in Eusebii Chron. n. 1794. p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumpto, anno ante Chr. 278. Annos 56 cum stetisset, terrae motu prostratus est; (anno ante Chr. 222.) nec unquam restitutus. Jacuit ad an. usque Christi DCLXXII. quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta,

tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700,000 librarum pondο fuisse liquet, Camelo cuique nempe DCCC libris assignatis. Vid. not. nostram ad Ver. Hist. I. c. 18. De terrae motu, quo prostratus est, videndus *Polybius* V. pag. 428. 429. SOLAN. Conf. infra Icarom. c. 12. τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἔθεα-
σάμην. Et sic saepe alibi solet. Quae tamen non adduco, quia et altera lectio bona: hanc tamen, ut Nostro usitatam, praefero. REITZ.

Pag. 195. l. 2. Ἀπροοιμία] Verendum scilicet erat, ne stupidus lector non videret, quae ibi intelligantur ἀπέφα-
λα σώματα, quare illud egregie quidem cadens, et pervenu-
stum ἀπροοιμία addendum fuit, ut ita quoque corpora sine
prooemio habeantur. Nimirum puto, ἀπροοιμία a Lucia-
no non esse profectum. RUD. in Praef. Ego vero puto, *Radolphum* nimis esse proclivem ad *Lucianum* amputandum,
quantumvis ei adsentiatur Censor Jenensis. Excide verbum
ἀπροοιμία, et vide jam, quam bene scilicet sequentia,
καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων cum antecedentibus nectantur.
Imo et haec ipsa nunc excidantur necesse erit. Procul haec
abesto a Critico negotio licentia! LEHM.

Ead. l. 3. Ξενοφῶντα) At dubitari a quibusdam audio, an recte *Xenophonti* tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum et veteres agnoverint, neque quicquam sit, quod repugnet. Adde *Ael.* Var. H. VII, 14. SOLAN.

Ead. l. 4. Δαρσίον καὶ Παρυσ.) Vid. *Xenoph.* Ἀναβ. I. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἐν ἄλλοις δειξόμεν] Cf. c. 52. Exordium adest δυνάμει, ubi res statim ab initio narratae, aut in inscriptione modeste promissae, per se jam lectorem docilem et attentum reddunt. RUD.

Ead. l. 7. Ἐρμηνείας] Nemo reprehendat *Lucianum*, quod parum sibi constare videatur, et de scribendi genere dicat, quamvis supra de stilo negasset se esse dicturum. Nam supra de scribendi genere omnino sermo erat, hoc vero pertinet ad stilum historicum. RUD.

Ead. l. 9. Παρασάγγας) Vox Persica et Arabica. XXX autem stadia valet. Vid. *Herod.* II. p. 57, 2. SOLAN.

Ead. l. 10. Τίνε τῶν καλῶν τοίκεν;] De hac phrasi vid. Adnot. ad Nigr. c. 25. Tom. I. p. 287. sq. LEHM.

Ead. l. 11. Σύρω] In quorum regione etiam bellum gestum fuit, ut αὐτόπται esse possent. cf. c. 30. RUD.

Ead. l. 12. Ἐπὶ κουρσελῶν) Optime hunc locum ita restituit et vertit *Benedictus* noster, cum antea in omnibus, excep-

ta *Fl.* conjunctim legeretur *Ἐπικουρίων*. Notum autem est, veteres illos Athenienses in constrictis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis*. Sic Aristoph. in *Pluto* p. 838.

Καὶ τοι λόγος γ' ἦν τὸν Ἡρακλέα, πολὺς

Ἐπὶ τοῖς κουρίοις τῶν καθημένων.

Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror, doctissimam *Daceryam* maluisse *Terentium* adducere (*Ph.* 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut *Lucianum*, aut *Theophrastum*, apud quem etiam celebris est in eam rem locus in *Char.* p. 36. ubi vide *Casaub.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a *Theophrasto* αἰοῖνα συμπόσια dictitari ait solita, et 903, 2. Vide etiam *Diog. Laërt.* in *Pittaco* pag. 19. D. W. τῷ Ἐπικουρίῳ. SOLAN. Vid. etiam *D' Orvill.* ad *Charit.* p. 275. RUD.

Ead. l. 14. *Εὐφωπος*) Vid. supra cap. 20. et infra c. 28.

SOLAN.

Pag. 196. l. 1. *Σαμόσατα*) Recte igitur in titulo Samosatensis dicitur. At non recte in plerisque, si non omnibus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ipsam ponuntur Samosata. SOLAN. Πόλις Κομμαγενῆς ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, ὁ πολλῆς Σαμοσατεύς. Vid. *Steph.* de Urb. et *Holsten.* attulit nummum Samosatensem, in quo Adriani nomen erat scriptum. RUD.

Ibid. *Αὐτὸς ἐν — γενναῖος*] Totus hic locus plenus venustae irrisionis. Voculas auctor ita elegit, ut temeritatem istius hominis egregie pingant. In singulis quaedam vis, expositioni inserviens. RUD.

Ead. l. 2. *Μετέθηκεν*) Ad h. l. haec notat *La Croze*: Complura ejusmodi in antiquis inveniri par est, quibus hodie conciliandis operam et oleum perdunt οἱ καλοὶ κριτικοί. REITZ.

Ead. l. 4. *Ἐν χρόνῳ*) Confer supra *Zeux.* c. 6. f. et saepe alibi. SOLAN.

Ead. l. 5. *Τὸ δὲ καὶ*] Hunc locum, ad finem usque capitis, mallet abesse. Satis jam salis in isto homine erat consumptum, ut hoc additamento, mihi molesto, non opus fuisset. RUD. De gustu non est disputandum. LEHM.

Ead. l. 8. *Νῆ Δία κῆκεῖνο κομιδῇ πιδανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἔπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκοῦσαι τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγοντῶν*) Salmuriensis: Quin et illud per Jovem admodum credibile idem dixit de Severiano, appposito juramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo ipso opere aufugerant. Nihil dicam de voce barbara in versione

juramento, pro quo Latini dicunt *jure jurando*. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est *ex ipso opere*, sed *ex illo ipso proelio*. *Thucyd.* lib. 3. et *Lucianus* in hoc ipso libello c. 29. ἐν τῷ ἔργῳ, in ipso proelio. Saepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium*, *bellum* notat. Τρωϊκὸν ἔργον *Arriano* est *Trojanum bellum*. Et sic accipiendum in illo notissimo versu *Homeri*: Μύθων δητῆρ' ἔμειναι πρηντῆρά τε ἔργων, *verborum oratorem esse, actoremque rerum*. *Phoenicem* ait *Achillem* docuisse pacis et belli artes, ut disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, et manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἔργως est fortis, strenuus:

Κάτθαν' ὁμῶς ὃ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὃ τε πολλὰ ἔργως.
Occidit tam ignavus, quam fortis. *Iliad.* Ψ. cum *Patroclum* sepeliissent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. *Eustathius*, δηλαδὴ τοῦ πολέμου. ὥς πον φησὶ μέγα ἔργον ἄρεος. Sic Latinis *res gerere*. *Horat.*

Res gerere et victos ostendere civibus hostes
Attingit solium Jovis.

GRAEV.

Ead. 1. 9. Ἐπομοσάμενος) Sic supra *Hermot.* c. 67. Sed ἔπομοσάμενος, *Apol.* pro *Merced.* cond. c. 6. SOLAN. Equidem scriptorem istum non tam mendacii, quam levitatis, accusarem. Facile fieri potuit, ut homo quidam lepidus, curiosum eum et credulum esse sentiens, hisce ineptiis audienti cupiditatem ejus expleret. Ceterum cf. c. 14. εἰ ἀστείον ἦν etc. RUD.

Ead. 1. 14. Ἐκ πώματα ὑαλᾶ] De poculis vitreis disserit *Stuckius* *Antiqu. Convival.* Lib. III. c. 12. quem laudavit *Seber.* ad *Polluc.* VI, 100. p. 625. RUD.

Pag. 197. 1. 3. Οὐ ξιφίδιον) *Honestius* nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur. V. *Tac. An.* XV, 67. et *Lipsii* notam. *Eur.* Ἐλ. p. 626. Α. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλόν. SOLAN. Vid. ad *Eurip.* locum v. 308. *Jos. Barnes.* RUD.

Ead. 1. 5. Θουκυδίδης) Vid. *Thucyd.* II. c. 34. SOLAN. Ἐπιτάφιόν τινα, sc. λόγον. *Thucyd.* II, 34 — 36. Separatim edita est haec oratio, una cum *Platonis Menexeno*, a *Gottzebero* Lips. ap. *Schwickert* 1782. 8. Habet orationem *Pericles*, sed *Gottlieb.* annotavit: *Hanc orationem aliis verbis a Pericle conceptam fuisse, e caractere dicendi, qui Thucydidis est, apparet.* RUD.

Ead. 1. 6. Τοῦ πολέμου ἐκείνης νεκροῖς) Ἐκείνου v. MARCIL. Ἐκείνου W. et L. uti acute conjecerat *Marcilius*. In reliquis ἐκείνοις. SOLAN.

Ead. 1. 7. Οὐδὲν αἴτιον — Θουκυδίδην) *Lectio marginis Aldinae* primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum et accusativus recte se habet: est enim ellipsis. praepos. διὰ vel κατὰ, et significat, *Thucydidem nihil culpabilem, i. e. propter nullam rem.* Sic οὐδέ τι αἴτιος ex *Homer.* et οὐδὲν αἰτίους ex *Herod.* dudum protulit *Steph.* in *Thes.* quare plura non addam. REITZ.

Ead. 1. 8. Ἀμίλλα] Ita loquitur de hac aemulatione et imitandi studio, ac si tali modo Thucydidi fiat injuria. Quae autem sequuntur, τὸν οὐδὲν αἴτιον etc. magis fortasse placebunt semel lecta, quam diligentius excussa. RUD.

Ead. 1. 9. Θάψας — Σεβηρ.) *Smyrnae sepultus est; v. Dion. LXXI. p. 802. B. coll. cum Aristid. Or. II, 13. p. 295. teste Wottono, qui Dacerium ea de re in partes vocat p. 169. Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum notis edidit. Locus autem Thucydidis, quem Noster hic respicit, exstat lib. II. SOLAN.* Etiam haec vocula videtur ad risum composita, declarans hoc quidem loco, fictum fuisse illud funus. Nemi- ni vero non placebit expositio Luciani, qui haec exhibet ut aguntur, non ut acta sunt. RUD.

Ead. 1. 12. Ἐπὶ τοῦ γέλωτος] Eleganter postposita est caussa lacrymarum, minus efficit haec ῥῆσις in animo, si quis eas voculas ante δακρύσαι ponat. Periret ἀπάτη lectorum licita pariter ac jucunda. RUD.

Pag. 198. l. 1. Αἰάντειον] Vide *SophocL.* in fine *Αἰάντος Μαστιγοφόρου.* RUD. Cf. *Lucian. Diall. Morti. XXIX. ΛΕΗΝ.*

Ead. 1. 7. Κατεγίγνωσκον — ἡττιασάμην] Iterum ἀπάτη lectorum, postea etiam seriam rem exspectantium, quum serio dicere coepisset.

Ead. 1. 8. Λοπάδων) *Flor. λοπαδίων. BOURD.*

Ead. 1. 12. Ὀλίγων ὁμῶς ἐπιμνησθεῖς] Videtur quidem Lucianus ad alteram dissertationis partem transire, sed quae deinceps sequuntur, aliter nos jubent decernere; pergit enim in reprehendis historicorum ineptiis usque ad c. 33. Ut autem concedendum est, auctorem, si novam dissertationem jam ut deinceps secuturam annuntiasset, negligentissime scripsisse, ita mihi hoc loco videtur laude haud exigua dignus. Non erat adeo hebes Lucianus, quin videret, continuam aliorum reprehensionem et irrisiōnem lectoribus fore molestam: praevidebat animo, quod accidit vere, quum homo ad capitis antecedentis vocabulum Θάψας adscriberet: Πάνον, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πέπαισται. μέχρι πόσον διαγελάσεις τοὺς καταράτους; Itaque his vocibus veniam, 8°

nio indulgendi et irridendi, a lectoribus studuit impetrare. ἐπιμνησθεῖς autem, et omnino aor. 1. sequente Futuro, explicandus est per Futurum exactum. Quae quum ita sint, lectionem ἀπεκτείνετε in Platon. Apol. Socr. c. 80. n. 2. quae est in Bas. 2. non ineptam judicarem; praesertim quum ea illud οἶ et reliqua videatur peperisse. RUD. Scripta haec sunt contra Wielandium, qui reprehendit nostrum, quod non certo ordine rem pertractasset. Manifesto autem ille non intellexerat vim Participii Aoristi, quam Rudolphus recte explicat. Eadem fere ratione Guil. Langius et Schmiederus auctorem defendunt; praeterquam quod minus prudenter ad ἐπιμνησθεῖς cogitari jubent πρὶν vel πρότερον. Nam ne tiro-nibus quidem talis praeceptio vere fuerit utilis. LEHM.

Pag. 199. l. 3. τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ) De qua statua videndus omnino Pausan. El. p. 156. et seqq. Inter orbis miracula inprimis recensetur. SOLAN.

Ibid. τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) Sic Nostro cum Atticis perpetuum esse τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursum dicatur. Utrumque autem adjectivum et alibi conjungere amat, quod Solanus jam ante monuit. Addo igitur hic tantum Long. Past. L. II. pag. 63. ed. Weck. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παρόντες, cujus stilus cum Nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, idem IV, 120. ed. Moll. REITZ.

Ead. l. 5. Ἐξηγοῖτο) Sicut ἐπαινοῖ, sic et ἐξηγοῖτο legendum. GRAEV. Graevii emendationem confirmant Codd. W. et L. SOLAN.

Ead. l. 6. Καὶ τῆς κρηπίδος τὸ εὐφρόνιον) Benedictus, et crepidae concinnitatem. An credimus? Certe, si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Jupiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et quis foret iste narrandi contextus, ut primo totum κάλλος Jovis produxerit, in quo et omnia corpori adfixa continentur, tum discedat ad υποπόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus crepidinis concinnitatem, quem praefero. GRON. Recte κρηπίδα hic crepidinem Micyllus, nos basin, notiore aliquantum verbo, reddidimus. Salmuriensis tamen, qui crepidam hic maluit, nescio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Jupiter Olympius. Pausanias certe Eliac. I. p. 306, 12. χρυσοῦ υποδόμηματα illi tribuit. Idem p. 307. eam, quae hic κρηπίς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat; υποπόδιον autem Luciani υπόδημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θρανίον vocari. GESN. Equidem dubius sum, quam hic sequar explicationem; quotiescunque tamen voculam de calceo adhibitam annotavi, semper pluralis adhi-

bitus est; parum igitur abest; quin βάθρον τὸ θρόνον ἀνέχον intelligam. RUD. In ipso Luciano nostro aliquoties κρηπίς de calceo occurrit singulari numero, ut Catapl. c. 15. ubi in Adnot. Tom. III. p. 614. plura alia loca in alium finem congessi. Jam quum in Pausaniae descriptione L. V. c. 11. clarissime commemorentur aurei calcei, χρυσοῦ ὑποδήματα, neque ii, qui de templo et statua Jovis Olympii accuratius exposuerunt, L. Volkel. in libro: Ueber den grossen Tempel und die Statue des Jupiters zu Olympia. Lips. 1794. p. 106. et 164. et J. Ph. Siebenkees in libro ejusdem ferme tituli, edito Norimb. 1795. pag. 64. calceos istos in gratiam nummi, quem Gronovius laudat, in dubitationem vocaverint: non video, quid Wielandio opponi possit, h. l. κρηπίς de calceis explicanti; quamquam idem Wielandius nimium quaesivisse videtur, quum fingit Lucianum fortasse ipsum quoque Pausaniam, ut jejunum portentosae illius statuae enarratorem, his verbis petivisse. Saltem non ad verba reprehensio Luciani cum Pausaniae descriptione congruit. LEHM.

Ead. l. 7. Διεξίων) Ita M. etiam; sed non a prima manu, videturque prius fuisse διεξίλοι, quod magis arridet. SOLAN.

Ead. l. 9. Μέτρα — ἀναλωκός) Non caussidici nempe soli ad clepsydras dicebant: factitabant id etiam Luciani aetate Rhetores, seu Sophistae. Cujus rei insigne testimonium exstat apud Philostratum in Adriano Sophista: τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα οἱ ἀρετῆς (l. ἀριστοὶ) ἀξιούμενοι ἐπεσιτίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλέψυδραν ξυμμεμετρημένην εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ διήει ἀποτάδην ὁ Ἡρόδης etc. ubi ἔπη, ut et hic, versum seu lineam, quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sensu et usurpant Latini: Corn. Nepos in Epam. c. 4. et Lact. II, 8. Ἀναλωκός autem ex W. et P. est, pro quo in reliquis ἀνηλ— legitur. SOLAN. De hac forma vide not. ad Hermot. c. 83. LEHM.

Ibid. Ἀνηλωκός) Flor. ἀναλωκός. BOURD.

Pag. 200. l. 2. Ἐς τὴν Μαύρων) Anglic. ἐς τὸν Μαῦρον. BOURD. Vulgatam, quam J. H. Ald. et Par. servant, et hic servasse par erat, non solum quia sic frequenter solet per ellipsin γῆ vel χώρα, intelligi, sed quia ipsum γῆν mox sequitur: REITZ.

Ead. l. 5. Μαυρουσίαι] Μαυριτανίαι δύο· ἡ μὲν Τηγγιτάνη, ἡ δὲ Καισαρεία, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. — Μαυρούσιοι, καὶ Μαῦροι, ἔθνος μέγα Αἰθίης, ὡς Κονάδρατος ἐν πρώτῳ Παρθικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Μαυρούσιοι. τὸ θηλυκόν, Μαυρουσίς. Steph. de Urb. pag. 541. ibique vid. Berkel. RUD. Cf. Strab. XVII, 2. sq. LEHM.

Ead. l. 8. 'Εν Εὐρώπῳ) Supra ἐπ' Εὐρώπῳ dixit initio hujus cap. 28. et infra iterum versus ejusdem capitis finem. SOLAN. Confer omnino mox c. 38. ubi ἐν 'Ολύνθῳ eodem modo. Id est ad vel prope, non plane in ipsa urbe *Europo*. *Ælian.* V. H. I, 25. ἐν Πλαταιαῖς, ad *Plataeas*; ibid. ἐν Μυκάλη, ad *Mycalen*. Ad quae verba *Periz.* duo alia similia adducit, et, Latinos interdum eodem modo loqui, docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud*, *juxta naves*, *Homero* usitatissimum, ut *Iliad.* E, 791. Νῦν δ' ἑκαθεν πόλιος, κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnant*. Et B, 4. Rursum E, 36. — καθεῖσεν ἐπ' ἡϊόεντι Σκαμάνδρῳ, *sedere fecit ad herbosum Scamandrum*, non, in ipsum fluvium. Ibid. 598. Στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ, *steterit ad rapidum fluvium*. *Iliad.* A, 423. Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεάνον μετ' ἀμύμονας Ἀθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo et εἰσω, quod alias intro signif. pro *usque*, ad, eidem usurpatur *Il.* A, 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur ad *Trojam*, *Il.* E, 210. Ut innumera ejusdem similia omittam. REITZ.

Ead. l. 9. 'Επελάσεις) Ex Ms. scribend. καὶ ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς, ἀφείλες τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. Et *divinus ille scriptor praetermisit tantas ad Europum strages, et impressiones, et foedera necessaria*. In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελαύνειν est, *impressionem facio, incurro*: ut statim c. 29. καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων δέος ἐμποιεῖν, et *procul advenientibus terrorem incutere*; et c. 31. f. ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, *quomodo elephantorum incursus excipient*. GRAEV. Adde c. 31. C. Navig. c. 36. Exstat etiam in W. P. et L. quod autem in vulgatis est ἐπελεύσεις, *pravum est*. SOLAN.

Ead. l. 11. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ἀννούμενον) Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὦ. MARCIL. Vulgo legitur, ὁρῶν Μάλχιωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ἀννούμενον. Non video, quin recte legatur. *Marcilius* legit, Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ἀννούμενον nec dat caussam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aequae vili, ac magno pretio constitisse? Adde, quod est non inepta antithesis παμμεγέθεις et ἀξίους. Interpres *Latinus* totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, *videns Malchionem Syrum in Caesarea, scaros ingentes, bene, sive vili pretio ementem*. *Aristophanes* in *Equitib.* v. 642. (651. Inv.)

Οὐ πάποτε' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας. Ibi *Graecus* interpres, et ex eo *Suidas*, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἀξίον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὐωνον. Quae

verba Graeci interpretis non potuerunt tamen docere Latini interpretem, versum illum Aristophanicum melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretiosiores vidi apuas, cum debuerit viliores*. Melius tamen sapit, versum 669. (678. Inv.) "Ἡσθοντο τὰς ἀπύας παρ' ἡμῖν ἀξίας, reddens, *apuas vilis pretii*. JENS. Non modo *Benedictus*, sed et *Micyllus ἀξίους* omisit: unde fere conjicio, neutrum id verbi intellexisse, cujus significationem illud *Marcilii* scholion quoque non recte tradit. Recte *Jensius viles* vertit: nam praeter *Aristoph.* quem laudat, etiam sic *Theophr.* Char. de garrul. p. 11. ed. *Casaub.* vel p. 16. ed. *Needham.* ὡς ἄξιοι γεγόνασιν οἱ πύργοι ἐν τῇ ἀγορᾷ. REITZ.

Ibid. Καίσαρσι] Haec fuit metropolis Mauritaniae Caesariensis. Cf. *Wieland.* Rud. Scilicet olim Iol vocata, nomen Caesareae accepit, quum Juba ab Augusto Caesare regnum Mauritaniae dono accepisset. Vid. *Strab.* XVII, 7. et *Pompon. Mel.* I, 6. De scaris piscibus adiri *Rudolphus* jubet *Aristot.* de histor. anim. II, 13. III, ult. VIII, 2. de Part. Anim. III, 1. alibi. LEHM.

Pag. 201. l. 6. Γελοιότερα) Cum Edd. legerent ἀναγκαϊότερα, prorsus contra mentem *Luciani*, nec quidquam variationis notet *Solanus*, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Wess.* inveni, lubens accepi, et res ipsa clamat, sic legendum: quare nemo hujus correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, hoc praetermittere, quia magis necessarium est: et miror, nemini hoc suspectum fuisse. REITZ. Vulgatum ἀναγκαϊότερα ironice dictum, adeoque male mutatum esse a *Reitzio*, recte adnotat. *Belinus.* Bip. Nihilominus retinuerunt *Bipp.* quod rejecerant. Prudentius *Rud.* et *Schm.* restituerunt veterem lectionem, *Reitzio* plane non intellectam. Codices autem ἀναγκ. exhibere, facile, nec temere, ex silentio Editorum colligi potest. Diserte autem traditur, Gorr. ita habere. LEHM.

Ead. l. 8. Μᾶυρος) Vid. *Homer.* Il. H, 299. SOLAN. *Tibicinam* illam a male feriato scriptore ad imitationem *Xenophontei* Symposii fuisse introductam, animadvertit *A. G. Langius*, Philologus Portensis, in Ill. *Beckii* Actis Seminarii Regii et Societatis philol. Lips. Vol. II. Part. I. p. 175. LEHM.

Ead. l. 10. Κεφάλαια) Sic supra Char. cap. 2. Et Pisc. cap. 14. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἀκάνθας) Respexisse credas versus a *Plat.* (*Plutarch.*) Συμπ. I, 4. et *Athen.* III, 97. D. laudatos:

Ὡς ἂν ἐγνώποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωιν
 Φύονται μαλακῶν ἀνθεα λευκοῖαν.

Sic enim etiam *Athenaeus* inducit, τὰς ἀπάνθας συνάγων etc.
 SOLAN.

Ead. l. 13. Μάλα καὶ οὗτος γελοῖος] Haec *Wielandius* in versione omisit, notula adjecta, quae sane docuit, sapientius et elegantius acturum fuisse *Lucianum*, si et ipse addidisset. RUD.

Ead. l. 14. Κεγχρεῶν) Angl. Κεγχρεῖων. BOURD. Ad verba, οὐδ' ἄρ' κεγχρεῶν ἀποδημήσας, *Bourdelotius* ex MS. Angl. notat Κεγχρεῖων. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro p̄dfert *Th. Magister*, ubi probat, Κεγχρεῖας et Κεγχρεῖας fuisse dictum utroque modo. JENS. Κεγχρεῖων scribitur apud *Thucyd.* VIII, 20. et 23. et alios. Cum A. facit et P. In *W. Κεγχρεῖων*. LXX stadiis a Corintho distans portus et vicus *Strab.* VIII. p. m. 263. A. Hinc et Navig. c. 23. scripturam hanc secuti sumus. In Ed. *Steph. Xen.* p. 307, 43. scribitur Κεγχρεῖαι. SOLAN. Vid. *Wass.* ad *Thucyd.* VIII, 10. et *Commentatt.* ad *Moer.* p. 330. LEHM.

Pag. 202. l. 2. Ὡτα ὀφθαλμῶν) Idem de domo et de salutatione, et saepius alibi, habet a *Thurio* oratore. *Julian.* Imperat. Ep. ὁ Θούριος ὅτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. BOURD. Sic infra *De Salt.* c. 78. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα πιστότερα εἶναι τῶν ὥτων δοκεῖ. *De Dom.* c. 20. ὅτα γὰρ τυγχάνει ἔοντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur *Herodot.* I, 8. In nota autem *Bourd.* post verba *Julian.* Imperat. Epist. adde: ad *Leontinum*, ὁ λογοποιός. SOLAN. Non ab oratore haec, sed ab *Historiae parente* mutuatus erat ille tenebrius. Vid. *Herod.* I, 8. p. 3. in verbis *Candaulis* ad *Gygen*, et *Nostrum De Salt.* cap. 78. et *Dom.* cap. 19. Quid ergo fiet, inquires, *Thurio Bourdelotii* et *Juliani* oratore? Sic accipe. *Herodotum* voluit *Julianus*, cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur *Thuriis* in Italia historiam conscripsisse. (V. *Plin.* XII, 4. et *Plutarch.* 1073, 2.) Hoc cum aut nesciret *Bourdelotius*, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis oratorem pro *Herodoto* finxit. Ipse quidem *Lucianus* λογοποιὸν appellat *Herodotum*, 411. f. (i. e. *Macrob.* c. 10.) Sed scriptorem recte verteris, non oratorem. An autem *Thuriis* scripta fuerit ab *Herodoto* historia, alibi quaesitum est a nobis *Nota ad Herodot.* c. 1. IDEM. *Thurium* oratorem vocat *Bourd.* At quis est *Thurius* ille orator? Nescivit *Bourdelotius*, *Herodotum* ita vocari ab antiquis. Illius sunt haec verba *L. I.* c. 8. LA CROZE.

Ead. l. 3. Ὡστε τοὺς δράκοντας ἴσθαι — παμμεγέθεις εἶναι) Inepte interpres pristinus, (ait L. Bos Obs. Crit. p. 52.) deceptus prava distinctione: ut diceret, Parthorum dracones (signum autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes esse, et in Perside generari. Tu distingue, ὥστε etc. ita ut parenthesis, quae post δράκοντας erat, post αἷσι constitutur. Cetera hic non repetemus, quia Gesnerus Bossii distinctionem in sua versione jam est secutus. Adleverat etiam M. V. la Croze, pessime haec versa esse, sed non correxerat. REITZ.

Ead. l. 5. Ζῶντας δράκ.) Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insulsissime Luciano, quae tenebrionis illius propria sunt, quem salse perstringit, affingere velis. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris viro, aliisque et omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus hujus loci manifestissimus; et simul quanta manus Parthorum fuerit, quam ducebat hoc signum; quod alibi forsitan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythias etiam usitatum fuisse testatur Suidas. Apud Romanos, qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, et res a viris doctissimis ex Vegetio, Ammiano, Claudiano, aliisque jam illustrata. Vide Lips. de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus legas, si lubet, Philostrat. in Vita Apollonii lib. III. p. 98. qui, eos 30 cubitorum longitudine et amplius fuisse, tradit; et adeo celeres et infestos, ut eorum dentes unguesve ne pernicissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam Curt. lieet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caspium ingentis magnitudinis serpentes alere ait. Vid. Bochartum Hieroz. P. II. lib. III. c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. Vid. Xen. Cyrop. VII. p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat Polyaeus, et tangit Galenus de Theriaca p. 460. Ed. Gr. Bas. Spanhemio laudatus p. 224. SOLAN. Caeterum notandus est ordo, quem in narrando sequutus est Lucianus, quo fit, ut lectori absurda fictio, e male intellecto vocabulo orta, statim plane appareat, quum alioquin fortasse solummodo ineptum mendacium vidisset, et locum relegere debuisset. RUD.

Ead. l. 11. Περιπειραθέντων) Γραι. περισπειραθέντων. Sic Plut. GUYET. Legendum περισπειραθέντων. Sic Plutarchus. MENAG. De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones, signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes

serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint: Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους περιπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, et confractos. Quid est alios ipsis transfixos? scribe: καὶ ἄλλους περιπειρασθέντων αὐτῶν, alios fuisse spiris involutos, et sic ab ipsis elisos, et contritos. Περιπειρασθῆναι Virgilio est spiris ligari:

— — Tela ferentem

Corripiunt, spirisque ligant ingentibus.

GRAEV. Περιπειραθέντων) Ad confirmandam hanc Menagii emendationem, praeter auctoritatem W. et L. et Codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia: in Philops. cap. 23. In Dips. c. 6. et De Salt. c. 2. Περιπείρω vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud Nostrum in Gallo; et capita hostis, in Xiph. Pertin. sub finem. Vid. not. ad Pisc. c. 51. SOLAN. Περιπειραθέντων) Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex Philops. c. 22. f. ubi εἰλομένους περὶ τὸν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνλοὺς ἐσπειραμένους. De Dipsad. cap. 2. περιπειραῖσθαι τῷ ποδί. Et Navig. cap. 2. f. Recte igitur emendat Menag. Probat etiam Wesseling. ad Diod. Sic. IV. c. 48. n. 79. ubi περιπειραῖμενον τὸ δέσμα. Et ex Paus. X, 33. REITZ.

Ead. I. 18. Σοῦραν) (Σοῦσαν, quae metropolis Persidis. Vorst.) Quid hic in mentem Bourdelotio venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σοῦραν; nisi forte imposuerit ei Latina vox sura. Sed σοῦρα Graecis ignota vox, qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est definire. Meminit Plut. oppidi Lyciae huius nominis 1796. . . Vide, an locum hic habere possit. Putaram, villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quaerant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat, pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cuius nomine hoc corruptum sit, Susa nempe (de qua Navig. c. 33. et Philopatr. c. 28.) Sed tum scribendum erit Σοῦσα, non Σοῦσαν, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut Cyllarabis a Graevio, ita Sura aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule Kuhnii not. ad Pau-

saniae Corinth. p. 115. SOLAN. *Luc. Holsten. ad Steph. de Urbib.* p. 802. ubi allatum est: Σούρα, μαντείον *Ανκλας* etc. haec annotavit: „Certissimum, ante mentionem gentilis praecessisse nonnulla de *Sura* civitate *Comagenae* sive *Euphratensis* provinciae, cujus meminit *Ptolemaeus* et *Procopius* lib. II. de Aedif. Justinian. qui τὸ Σούρων πόλισμα vocat.“ etc. Fortasse de hoc oppido intelligenda sunt haec. RUD.

Ibid. Κράνειον) Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et Dial. Mort. I, 1. ubi Edd. etiam Κράνειον habebant. REITZ.

Pag. 203. l. 1. Λέρναν) Fons est prope Corinthum. Vid. *Pausan.* Corinth. p. 48, 10. Alia *Lerna* est, cujus meminit Diall. Marr. VI. palus scilicet non procul a mari in ora *Argolica*. SOLAN.

Ead. l. 2. Κατὰ τοίχον) *Cic.* de Fin. ult. Qui nunquam philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. *Plaut.* Asin. Nam neque unquam fictum, aut pictum, neque scriptum in poëmaticis, ubi *lena* bene agat. SOLAN.

Ead. l. 4. Τάξεων ἢ καταλογισμῶν) Τάξεων ἢ καταλογισμῶν. MARCIL.

Ead. l. 5. Ἐμελεν αὐτῷ) Sic omnes impressi et M. Codex. Nisi quod Ed. J. ἐμέλλεν praefert; unde conjicio, *Lucianum* scripsisse ἐμέλλεν οὕτως, ut supra in hoc ipso libello c. 12. καὶ ἐμέλλε γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, et alibi saepius. SOLAN. Ironice hoc positum, et sensus: incuria ista incredibili factum igitur est, ut nomina confunderet. Non est, cur cum *Solano* pro ἔμελεν αὐτῷ legamus ἐμέλλεν οὕτως. RUD. Non tam ironiam h. l. video, quae et mihi pariter atque *A. G. Langio*, l. l. p. 174. fatua et insulsa esse videtur, quam hyperbolicam quandam dicendi rationem, qua id, quod mirae est ignorantiae et stupiditatis, industriae ac studio tribuitur cum affectata quadam malignitate. Recte itaque *Gesnerus* vertit: Etenim quasi hoc ageret, etc. Poterat etiam: de industria quasi, vel: cum sedula quadam sollicitudine, so recht geflissentlich. Etenim non semel, sed saepius, voces illas militares confudit. Neque igitur probō *Langii* mutationem: πάνν γ' οὐκ ἔμελεν αὐτῷ, quam ipse explicat: ille non curabat, in nullo ponebat discrimine. Quamquam per se habet, quo commendatur. LEMM.

Ibid. Πλαγίαν — φάλαγγα) Sic interpretandum fuisse, ut a nobis factum est, patet ex *Arriano* p. 18. Blanc. Τὸ μὲν δὴ καταλοχίσαι ἐστίν, εἰς λόχους συντάξαι, ὁ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν μετὰ τοῦτον κατόπιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ὀκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ καὶ ἐκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete

faciliora erunt, quae sequuntur. Nempe ita *Arrianus* p. 63. *Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἢ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρως πορεύηται, οὕτω δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχεται.* *Obliqua* sive *transversa* porro *acies* sive *agmen* est, cum in *frontem* ducuntur milites: *recta*, cum in *cornu*. Igitur in *transverso* *agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciore a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto* *agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit *Lucianus*, miscuit omnia, et *transversum* *agmen* dixit in *cornu duci*, (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo, quod debebat dicere, in *frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obscura: at ille in manusumat *Arrianus*, neque dubium quidquam ei relinquetur. *GESN.* *Aelianus* de instruendis aciebus p. 263. (in edit. *Vegetii* Lugd. Bat. 1692.) *transversa* (*πλαγία*) est *phalanx*, quae longitudine multo productiore constat, quam altitudine; *arrecta* (*ὀρθία*) est, quae per cornu progreditur, longe productiore altitudine constans, quam longitudine; omninoque plus longitudinis, quam altitudinis habeat: *oblongum* id consuevimus nominare. *Arrectum* vero e *directo*, quod plus altitudinis, quam longitudinis habeat: quocirca phalangem quoque interpretari licet his eisdem nominibus. *Obliqua* (fortasse *λοξή*, non *πλαγία*. cf. *Onosandri* *Strategeticum* c. 21. p. 36. ex officina *Commel.* 1600. 4.) est, quae alterum cornu, quod libuerit, propinquum obiciens hostibus, eoque decertans, alterum semotius teneat, manens aggrediendi opportunitatem. *RUD.*

Ibid. *Ὀρθίαν*) Deerat haec vox in omnibus vulgatis, et in ipso *M.* non sine summo sententiae dispendio. Reposuimus itaque ex *Ed. J.* Quid sit autem *ὀρθία φάλαγξ*, quid *πλαγία*, ex *Tacticis* petendum. *V. Pott.* De *ἐπὶ κέρως* vide *Thucyd.* II, 90. *SOLAN.* Cum illud *ὀρθίαν* ex *Junt.* admiserim, quod sensus postulabat, necessario etiam versionem *Gesneri*, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id si peccatum est, mihi adscribatur. *REITZ.* Etiam sine illo *ὀρθίαν* (quod forte correctori *Juntinae* debetur) sensus absolvitur, et quidem aliquantum argutius, quod brevius. *Obliquum agmen*, et tamen idem in *cornu ducere* dixit ineptus scriptor, quae repugnant, cum in *frontem* dicendum esset. *GESN.* Non correctori *Juntinae* deberi *ὀρθίαν*, ut *Gesnerus* conjecit, sed aliunde desumptum esse, inde patet, quod et *A. 2.* eam vocem habet, ex qua editione multas etiam alias lectiones in *Juntinam* transiisse constat. Jam quum, admissa hac voce,

clarior reddatur, ac plenior, sententia, vulgata vero verba nonnisi cum argutiori explicatione, qualem finxit *Gesnerus*, stare possint: recte mihi *Reitzius* ὁρθίαν inseruisse videtur. LEHM.

Ead. 1. 6. Ἐπὶ κέρως) Conf. iterum c. 37. hujus Dial. SOLAN.

Ead. 1. 7. Ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς) Habemus hic capita summa rerum in eo bello gestarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summoti, propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen magna pars captae et combustae. In titulo, quem statim leges, omissa est Syria. SOLAN.

Ead. 1. 9. Τίγρητι) Sic scribitur in M. L. et recentioribus Edd. B. 2. Par. S. et Amst. At in antt. Τίγριτι, contra quam observant *Hesychius* et *Suidas*. Vide tamen c. 19. ubi recte in omnibus scribitur. SOLAN.

Ead. 1. 10. Συγγεγραφεῖναι φησὶ) Ita *Photius*. Forte Antiochus Sophista Cilix, de quo *Philostratus* L. II. de vitis Sophistarum, ubi eam historiam scripsisse ait. LA CROZE.

Ead. 1. 13. Δόλιχον) Mire hanc vocem *Suidas*, et, quem illic exscribit, *Aristophanis* Scholiastes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici possit. *Xen.* sub finem IV. Ἀνοβ. pueris stadium, uti et *Paus.* 179, 3. tribuit, viris δόλιχον. Erant etiam Athenis puerorum certamina: *Athen.* 495. F. Erant et Olympiae: *Paus.* Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Nisi forsitan, ut viris etiam erat stadium, (V. *Paus.* 180, 3.) ita et pueris δόλιχος fuerit. *Vorstius* ἀγώνισμα curule facit, testemque adducit *Aristoph.* Schol. p. 559. SOLAN. D' Orvill. ad *Charit.* p. 388. „Notissimum est variarum aetatum pueros decertasse in ludis graecis, et cui ignotum δόλιχον στάδιον, curriculum longum. *Lucian.* Qu. Hist. Conscr. p. 41. (c. 30.) δόλιχον ἐν παισὶ νενικήκει. ubi frustra haeret *Solanus*.“ *Lucianus* hic fortasse est πακολόγος. RUD.

Pag. 204. 1. 1. Τὰ μέλλοντα) Vide, an de *Jamblichō* intelligenda haec sint, qui ap. *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 133.) jactat, se omnia futura praedixisse, quae in eo bello eveniunt. SOLAN.

Ibid. Συγγεγραφεῖναι φησὶ] W. συγγεγραφότος, quod admisit *Reitz.* et recentt. praeter *Rudolphum*, qui praetulit veterem et communem omnium librorum, et editorum, et manu scriptorum, excepto uno W., lectionem συγγεγραφεῖναι. Non tantae autem, quantae *Reitzius* fecit, labis esse formam συγγεγραφῆν, imo etiam aliorum similium verborum

analogia commendari, docuerunt *Dorvill.* ad *Charit.* p. 624. et nuper etiam *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 764. LEHM.

Ead. l. 4. *Τριπόθητον*) Conf. infra *Somn.* s. Gall. c. 6. SOLAN. Alludi his verbis cum cavillatione ad L. Veri triumphum de Parthis a. 166. actum, putant *Wielandius* et *Belinus* in notis ad versionem uterque suam. LEHM.

Ead. l. 6. *Μεγέθει — καλλίστην*] Quamvis Graece sic etiam alias dicatur, tamen putaverim *Lucianum* ad risum captandum ita scripsisse. RUD.

Ead. l. 7. *Νικαιαν*) Qua ratione *Nicopolis* ab Augusto post Actiacam pugnam condita. SOLAN. Vel *Nicara* Indiae ab Alexandro M. Vid. *Arrian.* V, 3, 1. *Curt.* IX, 3, 23. LEHM.

Ead. l. 8. *Ὁμόνοιαν*) Propter duos fratres simul imperantes: ut in nummis eorum frequens inscriptio *Concordia*. Vid. *Mediob.* SOLAN.

Ead. l. 10. *Ἀήρου — γέμουσα*) Cf. infr. *Calumn.* c. 23. f. SOLAN.

Ibid. *Κορύζης συγγε.*) Sic fere supra *Diall. Mortt.* XX. §. 3. (ex divisione *Solani.*) SOLAN.

Ead. l. 21. *Περίπλου*ν] Usitatum itinerariorum nomen. Sic *Arrian.* scripsit *περίπλου*ν τοῦ *Εὐξείνου Πόντου*, et τῆς *ἐρυθρᾶς θαλάσσης*, editum *Basil.* 1533. apud *Froben.* 4. (una cum *περίπλω* *Anonymi*; *Plutarchi* de *Fluviis* et *Montibus* libello; et *Strabonis* epitome.) Multosque *περίπλων* auctores laudat passim *Steph.* de *Urb.* velut *Ctesiam* in voc. *Σίγηνος*, *Dionys. Byzant.* ἀνάπλουν τοῦ *Βοσπόρου* v. *Χρυσόπολις*. *Alexandrum* in periplo *Lyciae* v. *δολική*. inprimis *Marcianum*, de *Aethiopia*, *Britannia*, *Libya*, *Sinu Indico*, *Gallia*, *Sinu Persico*, *Sarmatia*. *Menippum* in *Periplo Paphlagoniae*, *Bithyniae*, duorum *Pontorum*; *Ptolemaeum* in *Periplo Galliae*. Quam latum autem mentiendi campum aperuerit *περίπλους* τῆς *ἑξω θαλάσσης*, non est cur moneam. RUD.

Ead. l. 13. *Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα*) *Benedictus*, sed *Indicae historiae prooemium* jam est compositum, et ordo tertius. Obscurior certe, quam *Micyllus*, tertium tagma seu tertius liber; qui intellexit id, quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque! et cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus jungere in hunc modum: ἤδη συντέτακται καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κέλτοι καὶ Μαύρων μοῖρα ὅλην σὺν Κασσίω πάντες etc. et *tertia legio*, ac *Galli*, parsque *exigua Maurorum*. GRON.

Ead. l. 14. *Καὶ τὸ τρίτον*) Alium fatuum et insulsum scriptorem irridet, qui promiserat, se res in *India* gestas et ex-
Lucian. Vol. IV. P p

peditionem per Oceanum descripturum. Subjicit: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοί, καὶ Μαύρων μοῖρα, et quae sequuntur. Vertunt: Neque tantum haec sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium jam est compositum, et ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum etc. Quis est ille tertius ordo? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, et interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἥδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοί, καὶ Μαύρων μοῖρα. Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium jam est scriptum. Et tertia legio, et Galli, et Maurorum exigua manus, Indum fluvium trajecerunt. Τάγμα Graecis saepe est legio. GRAEV.

Ibid. Τάγμα) Disertis verbis legionem esse docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. SOLAN.

Ead. l. 15. Κασσίω) De eo jam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est; qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, et imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, destitit. SOLAN.

Pag. 205. l. 3. Μουζούριδος) W. Μουζιριδος. Quocunque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota: in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. SOLAN. Solanus Muzurin urbem ignotam ait. At Baudrand ex Ptolem. urbem et emporium Indiae intra Gangem esse docet. REITZ. Muziris, emporium Indiae, commemoratur etiam in Plin. H. N. VI, 28. De Oxydracis, Indiae populo, vide, quem citavit Rudolphus, Strab. XV, 1, 8. Cf. Lucian. Fugit. c. 6. et Diall. Mortt. XIV, 5. ibique Hemsterh. Tom. II. p. 577. ЛЕХМ.

Ead. l. 6. Ὅτι κεν) Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Rhet. Praec. c. 18. Ὅτι κεν ἐπὶ κε εἴημα γλ. ἑ. Quin et hoc ipso in loco Bourd. audis monentem legi in Flor. ἐπὶ καὶ εἴμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta Perizonii, et ita in impresso Fl. In M. etiam, sed in litura pro ἐπακαίριμα, quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex Aeschilo desumta asserant, Platonemque sententiae auctorem assignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed frustra: ibi enim longe aliter effertur. En verba Platonis: οὐκοῦν κατ' Ἀσχυλον, εἶπη, ἐροῦμεν, ὅ, τι νῦν ἤλθ' ἐπὶ στόμα; laudat etiam Plut. eodem modo, quo Plato, et ad eundem Aeschylum

auctorem refert *ἔρων*. 1358, 2. *ἐπεὶ νῦν ἦλθεν ἐπὶ στόμα καὶ Ἀσχυλον* etc. At *Dionys. Halic.* de struct. or. I, 8. ed. Lond. aliter et iisdem fere verbis, quibus in vulgatis hic *Lucianus*, ad hunc nempe modum: *εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὃ, τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκὴ συνθῆσιν τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις*. Eodemque prorsus modo *Athenaeus* lib. V. p. 217. C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Confer *Grotii* excerpt. V, 3. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἐπὶ ἀκαιρίμαν*) *Ἐπὶ καὶ ῥῆμα* in Cod. Flor. BOURD. E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala, ut *γόνιμος*, *ἄλκιμος*, *φρόνιμος*, et, quod plane simile est, a *καρπὸς* *κάρπιμος*. GESN. Vid. *Valcken.* Diatrib. Eurip. p. 288. C. et imprimis *Schaefer.* ad *Dionys.* de Comp. Verbb. pag. 12. 13. Ceterum *Belinus* in nota ad versionem Tom. II. p. 396. monet, locum Eurip. Bacch. v. 385. respici, et satis etiam libere vertit: *pour parler comme un poëte*. At *ἀχάλινα* illa Euripidis *στόματα*, licet quodammodo re, verbis tamen non congruunt cum *Luciani* locutione, quam proverbialem *Luciani* saltem tempore fuisse, declarat vox *φασίν*. LEMM.

Ead. l. 11. *Ἀτθίδος*) Scripserat *Philochorus* historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad *Συγγρ.* no. 52. et *Marm. Ox.* 13. f. et quos laudat *Paus.* in Phoc. et *Athen.* VI. SOLAN. *Ἀτθίδα* scripsere *Philochorus* apud *Harpocrationem* in *Θεωρικόν* et apud *Athenaeum*: itemque *Clidemus*, de quo *Cassaubon.* ad *Athenaei* 14, 23. p. 594. et *Hegesinous* apud *Pausaniam* Boeot. p. 583. extr. GESN.

Ibid. *Ἀνέγγων γὰρ*) Haec duo verba *Solanus* noster in *Junt.* parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens: quia vero *Ed.* nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. REITZ.

Ibid. *Ἀνέγγων γὰρ Δημητρίου Σαγαλαστέως*) *Ex. Spanhemius* Dissert. IX. de Praest. et usu numism. docet tam ex probatis et antiquis scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse *Σαγαλαστέως*. Quin imo apud *Stephanum* *Σαγάλαστος*, qui addit etiam scribi *Σέληστος*. Vid. *Thomam Pinedo*, et eruditissimas *Lucae Holstenii* notas, p. 267. ALM.

Ead. l. 12. *Σαγαλαστέως*) Emendationem *Spanhemii* confirmat *W. Quadratus* autem, qui paullo post hujus belli et ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe *Παρθυνικά*. Consule *Salmas.* not. in *Capitol.* Ver. c. 8. Trajectio insignis, nam *Δ. Σ. Π.* interjacent incommo-

de: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. SOLAN. Non solum Cod. W., sed etiam Gorl. confirmant *Spanhemii* emendationem; quare jure optimo *Rudolphus* et *Schmiederus* a *Reitziana* et omnino vett. Editorum scriptura recesserunt. Et in *Strabone* XII, 7, 1. et 2. hoc *Pisidiae* oppidum vulgo per duplex σ exaratum: unus tantum Medic. Cod. simplex exhibet. Ceterum toti huic loco *Schmiederus* turbas movet, idque summa injuria. Verba jam superiora, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι, ut glossema notavit, quae tamen continent haud dubie acerbam explanationem et comparisonem non forte honorificentissimam. Deinde verba, ἀνέγων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασσίως, licenter admodum et incommode parenthesi inclusit, et post παραπολὺ comma posuit, quo vox Παρθονικὰ ad superiora, ἄλλος ἀστ. παρ. referrentur. At *Reitziana* verborum distinctione, quae eadem et ceterarum Edd. est, nihil potest simplicius esse et accommodatius loci genio. Denique in verbis, οὐδ' ὡς, deesse aliquid suspicatur, e. c. λέγω ταῦτα, et paucis adeo mentem suam explicans omnino totum locum turbatum esse dicit, — ab ipso scilicet turbatum dicet, quicumque meminerit, quam promptum sit in tali stylo, qualis hujus loci est, omittere verbum λέγειν. Sed vide *L. Bos* de *Ellipss.* v. λέγειν, ubi p. 633. ed. *Schaeff.* haud pauca, quae huic similia sint, exempla congesta deprehenduntur. LEHM.

Ibid. Οὐδ'] (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λελέχθω ἡμῖν οὐκ ἐπὶ λοιδόριος μέρει.) *VORST.* Hanc *Vorstii* notulam, a *Reitzio* errabundo ad verba cap. seq. ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος relata, hic reponere placuit, quo pertinebat. LEHM.

Pag 206. l. 4. Εἶγε ἀληθὲς ἐκείνὸ φησιν ἢ διαλεκτικῇ, ὡς τῶν ἀμέσων ἢ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντείσταται) Obscure vertunt interpretes: si modo verum est, quod *Dialectica* tradit, nimirum eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum deprimi: ἀντείσταται, non est deprimere. Vertendum est: contrariorum, inter quae nihil mediū intercedit, si ve, ut nunc loquuntur in scholis dialecticorum, immediatorum sublato uno necessario ponitur alterum. GRAEV. Non possunt ea notare, quod volunt interpretes, eorum, inter quae nullum est medium, altero elevato, alterum contra deprimi, sed altero sublato vel negato, prorsus reponitur vel confirmatur alterum. GRON.

Ead. l. 6. Ἀρσις) Vertitur elevato. Sed vertendum sublato. GUYET.

Ead. 10. Ὡστε) In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἤδη καὶ αὐτός. Quod longe praestat vulgatae. SOLAN.

Ibid. Αὐτὸν) Non improbem, si αὐτὸν, pro εαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum sic: ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖν ἤδη καὶ αὐτὸν ὥς δεῖξῃς etc. Sic planior erit sensus; sic *Solanus Juntinam* dispunxerat. Sed quia mox sequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, potest et priore loco αὐτὸν per ipsum reddi; nec adeo necessario reciprocum requiritur, neque sine necessitate talia semper mutanda duxi. *Bengelius* in praefat. Edit. minoris N. T. se αὐτὸς et αὐτοῦ saepe pro αὐτοῦ studio reliquisse, ait, et αὐτοῦ reciprocum saepe esse: quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ et αὐτοῦ semper promiscue usurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda esse, quae is in membranis, et quae nos in priscis Edd. invenimus; cum et Latini nonnulli auctores discrimen inter *suus* et *ejus* negligant, ut in Ambigg. notavi, et ipsum pro se quoque dicant. Diligentiss. in investigandis Codd. *Grabius*, etiam in Edit. Vet. Test. studio saepe αὐτοῦ pro αὐτοῦ dedit, ut *Exod.* IX, 33. Μωϋσῆς — ἐξέπεται τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum sic X, 22. Item *Amos* c. II, 7. ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ αὐτῶν, et v. 8. ἐπινον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ αὐτῶν. Sed *Exod.* XI, 3. idem edidit Κύριος δὲ ᾔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut sexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum saepius primam laevigare, ubi adspirata ex praeceptis Grammaticis postulatur, et rarius adspiratione uti. Ubi vero ad perspicuitatem sensus interest, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in spiritibus aberretur ubique. In dubiis saltem id eligendum, quod melius est: ac potius sic statuendum, quia Edd. et Codd. in pronominum spiritibus misere fluctuant, omnia, ut res postulat, corrigenda. Sic cum *Long. Past.* III, 97. ait, καὶ ἐξήτει πρὸς αὐτὸν, ὃ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον, deliberat secum, quid potius dicendum esset; secundum id corrigendum, quoties simili in loco male αὐτὸν expressum offendas, i. e. ubi periculum sit, ne ad aliam, quam decet, personam, referatur. Alibi enim et apud eund. *Long.* αὐτὸν sic positum invenio, ut *L.* III. p. 105. Ed. *Jungerm.* ἄρνες ταῖς μητρᾷσιν ὑποκλάσαντες αὐτοὺς, agni matribus se substernentes, subnixi, ad sugendum; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109. ἐγκύψασα εαυτὴν diserte scribitur. Conf. c. 6. et 15. *Dial.* seq. ubi rursum haec differentia occurrit. *Reitz.* Tota hac demonstratione qualicumque minime opus erat in loco planissimo, quem Edd. B. 1. et 3. rectissime ediderunt et *Micyllus* optime vertit. Sed prava *Aldinarum* interpunctio post ἤδη effecit, ut jam torquerent se interpretes, quomodo

καὶ αὐτὸν cum δελῆς commodè jungerent, et cum sequenti etiam αὐτὸς apte conciliarent. Quod negotium quum, ut consentaneum erat, non prosperrime successisset, *Belinus* et *Schmiederus* in majorem etiam errorem prolapsi sunt ita, ut etiam manifestam vitium quatuor Codd., καὶ αὐτὸς, duorum etiam οἰκοδομῇ, exhibentium, admitterent. Unde, obsecro, nunc tertia persona, cincta utrinque secunda? Et quid omnino haec sibi volunt, ubi non quid fiat, sed quid faciendum sit, quaeritur? Itaque sine omni dubitatione cum *Rudolpho* restitui veterem *Basileensium* lectionem: ὥστε οἰκοδομῇν τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτὸν, ὡς δελῆς etc. quae *Micyllus* vertit: quare tempus jam est, ut aedificium aliquod superstruas etiam ipse, quod ostendas etc. Etiam ipse, per se, spero, patet referri ad eos, quorum aedificia historica *Lucianus* modo diruerat, ad voces τῶν ἄλλων, quae propter hanc ipsam causam contra sententiam *Rudolphi* retinendae sunt. LEHM.

Pag. 270. l. 1. Μῶμος μωμήσασθαι) Hunc locum imitatus est *Aristaen.* Ep. 1. l. 1. ex emendatione *Jos. Merceri*. *BOURD.* Non de imitatione hujus loci cogitaverim ego in *Aristaeneto*, quum formula haec, et similes; a Momo, fastidiosissimo censore, deductae creberrime in nostro scriptore occurrant; cf. *Diall. Deor.* XX, 2. *Bacch.* c. 8. *Jov. Trag.* c. 22. 23. quid multa? totum dial. *Concil. Deor.* Neque adeo de *Luciani* imitatione cogitari velim, quum hac loquendi formula solenni universa antiquitas Graeca usa sit, quod vel verbum μωμεῖσθαι, a Momo illud derivandum, satis clare ostendit. LEHM.

Ead. l. 2. Κορυφαϊότατα) Conf. infra *Soloec.* c. 5. τῶν φῶν ὁ κορυφαϊότατος. Prave judicat *Thomas Magister*, hanc vocem hic ridiculi causa adhibitam esse a *Luciano*. Vide notam ad *Soloec.* c. 5. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἀπὸ κασιτέρου) *Flor. ἐκ. BOURD.* Ἐκ M. L. et Ed. Fl. pro ἀπὸ, quod in reliquis est. SOLAN.

Ibid. Ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλωνα) Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum ducem famigeratum fuisse corpore parvum et exilem: nam et ille *Leotrophides*, qui *Miloni* opponitur, a Comico *Aristophane* in avibus ut parvus et exilis traducitur, et ab ejus Scholiaste ut talis notatur: de *Titormo* vero, et ejus mirandis viribus, vide *Aelian.* L. XII. c. 22. PALM. Cononem aliquem imbecilli corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat minimus ille apud *Plin.* 7, 16. s. 16. homo duos pedes et palmum longus *Conopas*, qui in deliciis *Juliae neptis Augusti* fuit. *Leotrophides* nobilis ex Schol. *Aristophan.* Avium

1406. Add. *Casaubon*, ad *Athen.* 12, 13. Neque de *Titormo* opus est aliquid adjicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλά που legimus ἀλλὰ ποῦ cum interrogatione. GRSN.

Ead. l. 12. *Τίτορμον*) Eleganter vidit *Clericus*, totum hoc de *Titormo* esse ex *Aeliani Ποικιλ.* lib. XII. c. 22. desumptum, iisdemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec *Scholiastae*, ut ex eo *Aelianus*, et ex *Aeliano* vicissim ipse emendetur. Nimirum in *Scholiaste* pro ὥς ἔπος, sine dubio ex *Aeliano* scribendum ὅσον ἐπ'. Atque ex eodem apud *Scholiasten* pro καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἔσπουδεν, extrito posteriori μὲν, emendatius legas, καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἔσπευδεν. Tum ex *Scholiaste* emendandus *Aelianus*, vel potius confirmanda emendatio *Tan. Fabri*, apud *Aelianum* pro ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, et recte, *Scholiastes*; nisi quod illud τοι, quod *Faber* inserit, non habet; nec id requiritur. JENS. (*Titormus* Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. *Ath.* et *Ael.* l. c. *Vorst.*) V. *Herod.* VI. p. 238, 1. *Athen.* X. et *Ael.* V. H. XII. Locus *Aristoph.* de *Leotrophida* reperitur in *Avib.* p. 606. V. etiam 412. med. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ ἔς ποιήσιν) Χρήσιμον οὐκ ἔ. π. MARCIL. Ἀλλά ποῦ recte scribitur in *Cod. P.* In reliquis ἀλλὰ που. SOLAN.

Ead. l. 14. Τῶν προσόντων) Rectene hac voce utatur hic *Lucianus*, addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse *Demosthenem* puto, qui *Ol.* III. pag. m. 25. f. sic scribit; τοῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι, τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει. Usurpat tamen *Noster* iterum 55. B. C. Vide tamen *Pro Imagg.* c. 6. et 20. B. ubi eodem modo usurpat *Noster*. SOLAN. Nihil hic mutare *Florentinam* ab *Junt. Hag.* et reliquis, notaverat *Solanus*. Quare? an igitur suspicatus est legendum προσιόντων; non credo. Vid. *Nostrum* infra de *Imag.* c. 6. f. et c. 20. med. REITZ.

Ead. l. 15. Ἰκκος) V. *Plut.* 299; 1. *Tarentinus*, et hinc emenda *Aelianum* XI, 7. apud quem male scribitur Ἰνκος. Vide etiam *Plat.* 647. C. qui eum toto exercitationis tempore, venere abstinuisse tradit. Fuit et *Iccus Tarentinus Pythagoreus*, *Jambl.* p. 216. B. SOLAN.

Ibid. Ἡροδίτης) Angl. Ἡρόδικος. BOURD. Ἡρόδικος ex A. P. et Schol. restituiamus, loco vulg. Ἡροδίτης. *Herodicum* enim invenio celebrem gymnastam, (apud *Plat.* *Πολ.* III, 440. C. D. Ed. Bas. et 337. B. et apud *Plut.* 983, 2.) *Herodizeum* nullibi. In *Platonis Protagora* p. 196. B. Ed. Bas. con-

jungi etiam *Iccum* et *Herodicum* commodum monet *J. la Faye* vir doctissimus. Cf. *Suidam*. SOLAN. Vix dubitari potest, quin *Lucianus* in animo habuerit *Herodicum* illum, de quo *Plato* de Rep. 3. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν, καὶ νοσώδης γινόμενος, μέγας γυμναστικὴν ἱατρικὴν, ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc jungit etiam *Themistius* Or. 23. p. 290. A. *Harduin.* Ἰκκὸν τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντίνον et Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβην. Nempe Ταραντίνον Ἰκκὸν abstinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem *Plato* de Leg. 8. p. 647. C. Τὸ μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ πεκτημένος, ὡς λόγος, οὔτε τινὸς πάποτε γυναικὸς ἤψατο, οὐδ' αὖ παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et *Eustath.* ad *Diog. Perieg.* 376. de Ἰλλο, ἐπὶ βίου εὐτελεῖα, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἰκκοῦ δειπνον, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων. De his igitur cum constet, illud mirari subit, cur ab *Aldina* editione discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστῆς et ὑπόσχονται, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, et interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas superest, quam ita minuebat ὁ πᾶν *Graevius*, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Caeterum de *Perdicca* nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia κατεσκληκότος, ut hic dicitur, aut, ut *Plutarchus* describit in *Demetrio* p. 1661. *H. Steph.* τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητοῦντος, καὶ παραλύειν ἀτρέμα καὶ θεραπείας ἀμελεία, καὶ τροφῆς ἀποχῇ· talis, inquam, hominis haud absurde hic mentionem fieri, vel ille *Platonis* locus satis declarat, quem de Tarentino *Ikco* modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro *Antiocho* *Seleuci* filio *Perdiccam* nominaverit, non habeo dicere. *Appianus* quidem *Syriac.* p. 126. seq. et *Valer. Max.* 5, 7. ext. 1. cum *Plutarcho* faciunt. *Gesner.* Vexavit hic locus interpretes; et sane haerendum est in eo. *Graevius*, quocum facit *Wielandus*, censuit haec margini a Magistro adscripta esse ad *Perdiccae* nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille *Perdiccas*; et ita εἰ δὴ οὗτος vertit, ut Latini habent: visam si domi sit. Sed si haec plane omittantur, statuendum est *Lucianum* nec de *Antiocho*, nec de *Stratonice*, nec de amore cogitasse, sed *Perdiccam* attulisse, hominem celebratae imbecillitatis, ut vocavit *Gesnerus*. Atque ita plane non video, cur Magi-

ster Graevianus inquireret in haec, et cur adjiceret. Itaque aut statuendum esset, Lucianum scripsisse *Ἀντίοχον* loco *Περδίκκην*, certe in cod. Magistri istius ita scriptum fuisse, ut suspicatus est *Solanus*, quod tamen parum probabile est, aut sumendum est, fuisse Luciani aetate; qui ita scriberent, Lucianum vero, non quidem receptam opinionem sequi debuisse, ut habet *Solanus*, sed potius istos homines tangere voluisse. Fortasse ea ipsa Stratonice, regis Perdiccae soror, quam e *Thucydide* attulit *Solanus*, istis hominibus parum cautis fraudi fuit, ut ei Perdiccam adjicerent. Ita *εἰ δὲ* esset ironice sumendum. RUD. Haec etsi satis subtiliter et speciose disputata dicas, mihi tamen non satisfaciunt. Mihi vel propterea verba ista, de quibus agitur, scholiastae cuidam deberi videntur, quod, si *Lucianus* ea scripsisset quocunque demum consilio, mentio illius Perdiccae, i. e. Antiochi, de quo *Appianus* narrat Syr. c. 59 — 61. manifesta h. l. laboraret ineptia. Exemplum enim Antiochi, in tempore quidem prae amoris vi tabescentis, omnino vero robore virili nequaquam carentis, minime proferri poterat ad eum significandum, qui athleta reddi nulla arte potuerit. Nec me non offendit sic *τοῦτον*, pro quo dicendum fuisset *ἑκείνον*. Intellico itaque sub hoc *Perdicca* cum *Gesnero* aequalem quendam Luciani, celebratae imbecillitatis hominem, quem nemo non istius aevi lectorum agnoscere poterat. Sed qua via glossatori nostro, qui nos tantopere vexavit, in hisce legendis Antiochus ille, rex Syriae, in mentem venire potuerit, nolo definire. Fortasse finxit ineptus homo, quum ex antiquiore tempore gymnastae celeberrimi recensiti fuerint, et Perdiccae exemplum illic quaerendum esse; et quum Perdiccam, qui huc conveniret, non invenisset, singulari quodam casu in Antiochum incidit. Et nunc cum ironia aliqua notam istam adscripsit, quam si nunc legeret Lucianus, rideret, credo. LXXIII.

Pag. 208. l. 1. *Ἐπὶ σὺν τοῦτον Περδίκκην*) Οὐ τοῦτον Περδίκκην. MARCIL. Οὐχ ὑποσχ.) Sic Ed. J. optime. Reliquae et ipse M. omiserunt illud *οὐχ*, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est *Marcius*, et post eum *Vorstius*. SOLAN.

Ead. l. 2. *Περδίκκην*) Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho et Stratonice, nota cum ex ipso *Luciano*, qui in de Dea Syria cap. 17. et 18. fuse enarrat, et iterum tangit Saltat. c. 58. et Icar. cap. 15. tum ex *Plut.* (in Demetr. 1660. — et 607. B.) *Appiano*, (Syr. p. 87. Ed. St.) *Galcno* (π. προγ.) aliisque

permultis. Si quaeras autem, cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit, eatenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, et locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo Codice hic invenerat. Fuit et alia Stratonice Maceta, regia Perdiccae soror. Vid. *Thucyd.* II, 101. sub fin. Sed soror haec; neque ejus amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. SOLAN.

Ibid. *Εἰ δὴ οὗτος*) *Εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρονιάς ἐραστὴς*, et quae sequuntur usque ad *Στρατονίκης ἐκείνης*, nullus dubito, quin sint *ὑποβολιμαία*, et margini a magistro adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum *εἰ δὴ οὗτος*, ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irrepserunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium, parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: *ἀλλὰ πον τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρησίμον, οὐκ ἐς πώλησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν*, *verum artis et consilii haec est utilitas, ut non suppedient ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec sibi velint, *ut non suppedient ea, quae adsunt.* Melius veritas: *verum artis et consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa, quae insunt, sed ut iis recte quis utatur*, hoc est, quae ab arte proficisci possunt et consilio, utilia sunt. non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium et prudentiam: nullius enim ars et disciplina potest hominem stupidum et hebetem ingeniosum reddere; sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis et robustissimis athleticis. GRAEV.

Ead. l. 4. *Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. ἐκ.*) Iterum infra Icarom. c. 15. et De Dea Syr. c. 17. atque alibi. SOLAN.

Ead. l. 5. *Θεαγ. — Πολυδ.*) Prior horum in Olympicarum ab erudito Gul. Loyd. (eruditissimi Wigorniensis Episcopi filio) edito nuper, cum haec scriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI. ubi ex *Pausan.* Eliac. II, 188, 18.

etc. *παγκρατῶ* vicisse traditur. Ter Olympicam coronam reportasse narrat *Dion Chrys.* 230. A. *Suidas* tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia, quae de *Tiſtormo* a Scholiasta memorata legisti (*παγκρατῶ* victor Ol. XCIII. *Afr.* et *Paus.* *Eliac.* II. p. 112, 17. quem locum omnino vide. *Loyd.*) De Theagene adi *Plut.* 1452. *Platonem* etiam, cujus aetate vixit, de *Rep.* I. et *Paus.* l. c. Vide *Nostrum* *Herod.* fin. *Imagg.* c. 19. et *Conc. Deor.* c. 12. *SOLAN.* Monuerat *Hemsterh.* in marg. adeundum *Wasse* ad *Thucyd.* p. 255. no. 80. (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi *Thucyd.* *Θεογένους* mentionem fecit, qui explorator ab Atheniensibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur *Θεαγένους*, pergitque *Wasse*, *Θεαγένης* Tyrannus Megarensium, socer Cylonis, *Thucyd.* I, 126. et *Pausan.* Atticis XXXVIII. Alius *Θεαγένης* Atheniensis apud *Thucyd.* V, 24. qui tamen ibidem cap. 19. *Θεογένης*. *Θεαγένης* athleta apud *Pausan.* VI, 6, 11. et 15. *Plutarch.* *Πολιτικοῖς παραγγέλμ.* *Lucian.* de *Conscrib. Hist.* p. 626. (Ed. *Graev.* i. e. hoc c. 35.) et *Deor. Concil.* p. 714. Et *Catapl.* p. 427. aliaque ex *Xenoph.* etc. de *Scriptore Histor. philos.* quae ibi vide, unde haec festinans excerpti. *REITZ.*

Ead. l. 8. *Ἀρίστων* *Aristaen.* loc. cit. *BOURD.*

Ead. l. 15. *Τελέσειεν*). Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita et alios esse locutos, et bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus sum, ac si legatur, quomodo *Lucianum* dedisse suspicor, *τελέσειεν ἂν χρῆ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἔκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ.* *GESN.* Haec *Gesnerus* ingeniose sane. Sed *τελεῖν* est pervenire, ut *Tim.* c. 80. (20.) ὥς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέμα. ubi tamen varii libri glossam exhibent ἔλθειν. *Macrob.* c. 10. εἰς ἐνεμήκοντα τελῶν ἔτη. ubi vid. *Reitz.* *RUD.* „Verum est ita (ut *Gesnerus* vult) orationem facilius procedere. Sed deleta voce καὶ post ἄχρι opus hac emendatione non esse videtur. *Τελεῖν* enim saepius absolute ponitur, subintellecto nimirum τὴν ὁδὸν, e. g. *Thucyd.* IV, 78. (ed. *Bauer.*) ἐς Φαρσαλὸν τε ἐτέλεσε. Conf. ib. II, 97. Jam cum in nostro loco antea de viis sermo fuerit: καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδοὺς τινὰς ὀρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦτα φαίνονται, αἷς χρώμενος — *τελέσειεν* quidni hanc vocabuli significationem sequamur? Illud vero ἄχρι πρὸς non insolitum esse, ne *Noſtro* quidem, (vid. *Icarom.* §. 1. et 45.) quem fugiat? Conf. *Hist. Ver.* I. ab in.“ Haec *Guil. Langius* in *Animadv.* ad locos quosdam *Luciani* p. 17. et 18. et recte quidem, modo ne καὶ post ἄχρι deleri velit, qua ad vim sententiae absolvendam ne careri quidem potest. De locutione *τελεῖν πρὸς*, vel

ἐπὶ, vide, quem ad Timonis locum c. 20. laudavimus, *Abresch*. Dilucc. Thuc. p. 445. sq. Restat autem gravissima attrectati a *Gesnero* loci pars, quam *Rudolphus* et *Langius* plane intactam reliquerunt. Offendit nempe *Gesnerus* maxime in cohaerentia sententiarum, ergo in particula καὶ τοι quam equidem existimo elliptice esse positam, hoc sensu: Quamquam non idcirco (propterea scil. quod ante omnia requiratur bona natura) superflua esse videtur ars et disciplina: non enim dicat quis etc. Ponatur modo, ut est in *Ald.* utraque, comma post καὶ τοι, et is, qui Graece calleat, bene etiam rationem sententiarum mutuam habebit perspectam. Ceterum *G. L. Walch.* in *Emendatt. Livv.* p. 6. prudenter monet, verba, εὐμαρτέστερον — σκοπόν, versum conficere Trochaicum octonarium catalecticum, qui vel propterea non sit tentandus. Quamquam, unde repetitus sit, mihi quidem non liquet. *LEHM.*

Pag. 209. l. 1. Καὶ τοι οὐ γὰρ) Ἀνακολουθία est in his verbis, si interpretare, ut editores interpretati sunt: Καὶ τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῇ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἄγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐκιδάριξ μὴ μαθὼν καὶ ἥλπει, καὶ πάντα ἡπλίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειροῦ γήσειεν. ὑποδείξαντος δὲ τινος, ὅαστά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαστο ἐφ' αὐτοῦ. Neque enim dixeris, eum, qui fuerit intelligentia praeditus, arte et doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam si absque doctrina citharam pulsare et tibia canere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime disceret, et recte per se ipsum administraret. Sed quae haec est ratio, qui absque doctrina citharam pulsare posset, et tibia canere posset, etiam omnia sciret? ἐπεὶ hic est alioquin, ut frequenter apud *Platonem*, id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem vertendus hic locus: Neque enim dixeris, eum, qui ingenio praeditus est, arte et doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didicisset, citharam pulsaret, et tibia caneret et omnia sciret. Nunc vero, qui non didicit, haudquaquam aliquid ex iis trahet: monstrante vero aliquo facile et addiscat, et per se ipse exerceat. Alioqui, inquit, homo ingeniosus et sollers facile, quamvis illa non didicisset, cithara et tibia caneret. Non longe post tradit, historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili prudentia, et peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba, καὶ γνώμην στρατηγικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆν ἔχων. Male interpretes, sicut et mox *pag. seq.* καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν, male vertunt, quomodo equum emittere,

quid obequitare: cum sit, quomodo equitatu erumpere, aut illo circumire, seu circumvenire, scil. hostilem exercitum. GRAEV.

Ead. l. 5. Καὶ τολύων καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδοσθῶ, συνεῖναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννῆς ἀλλ' etc.) Παραδεδοσθῶ οὐ συνεῖναι τε καὶ εἰπεῖν ἀγεννῆς ἀλλ' etc. MARC.

Ead. l. 6. Συνιέναι) Antea legebatur συνεῖναι, minus apte, cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, et res ipsa et exemplum c. 44. abunde ostendunt. SOLAN. Obsecundavi Solano συνιέναι edens, pro vulgato συνεῖναι, quia Nostro ita usitatum novi. Etsi enim συνεῖναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, et nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνεῖναι idem esse, quod συνιέναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oboriri. Herodian. tamen L. II, 9, 15. οὕτω καὶ τὰς διανοίας παχεῖς, καὶ μὴ ῥαδίως συνεῖναι δυναμένοι, ita crasso sunt ingenio, et non facile sentiunt, si quid agatur dolose. Et licet Fl. Ald. H. J. et recentiores habeant συνεῖναι, nec Codex memoretur, qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, cum versiones Latinae jam expresserint intelligendi verbum; quare monenti Solano tanto facilius obsecutus sum. REITZ.

Ead. l. 8. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν) Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam et rei militaris aliqua notitia, et scientia politica, et usu imperatorio. Eant, videant nostri saeculi historiarum scribillones, ecquid ejusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. MARCIL.

Ead. l. 10. Ἔχειν) Emendationem Marcilii recepit in textum Salmuriensis editor Benedictus, et sane ad venustatem loci facere videtur; sed quia commoda satis est vulgata, et nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, et scripturam veterum librorum reddo. Confer Livium XXV, 19. et Plut. in V. 1841. Quorum ille, tanquam eadem militares et imperatoriae artes essent. SOLAN. Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda lectione recepta; sed non tamen accedo Solano, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis adparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὅξυ δεδορκώς in participio ponatur, et reliquā post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuntiantur, non video, quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat; nam ut χρήσασθαι pendet ab ὁλοσ, ita absurda ora-

tio foret, si similiter, οἷος ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est, *aptus est habere peritiam militarem?* Sed si cum *Marcilio ἐμπειρίας στρατηγικῆς legeris*, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit, legasne ἔχων an ἔχειν. REITZ. *Marcilius* coniecit: ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Quod supervacuum puto. Nam ἔχειν pendet ab οἷος, licet id ineptum visum sit *Reitzio*; οἷος enim per se quidem non significat: *aptus*. Sic statim οἷος πιστεύειν non est aptus ad credendum, sed: *qui credat*. RUD.

Ibid. Καὶ — καὶ) Vid. de hoc pleonasmo hujus Dialogi §. 60. REITZ.

Ead. l. 12. Κέρως — μετώπον) Conf. supra hujus Dial. cap. 29. f. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Ἀπαγγέλλουσι) Ed. J. ἀπαγγέλουσι. SOLAN.

Ead. l. 5. Μῆτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλυνθῷ) Non concordat *Lucianus* cum Historicis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno consensu scriptum reliquerunt, id evenisse Philippo in Methone obsidione. *Diodorus* lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε; τὴν δὲ χώραν διένειμε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι διαφραγῆναι τὴν ὄρασιν. De Methone vero loquitur. Sic et *Strabo* lib. 8. παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισὶν ἀντιγράφοις Μεθώνῃ φέρεται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. *Solinus* c. 14. in regione *Magnesiae Methone oppidum situm est, quod cum obsideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus est oculo jactu sagittae, quam jecerat Aster oppidanus*. Quo in loco notandus est error *Solini*, qui Methonem *Magnesiae* cum *Macedonica* confundit. Nam ea Methone, quam obsidebat *Philippus*, alia erat a *Magnesiacae*, ex verbis expressis *Strabonis* lib. 9. ἐξῆς δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκλήτου πόλεις καταλέγονται, ἥ μὲν οὖν Μεθώνῃ ἐτέρα ἑατὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος· quod dictum sit obiter. Item ait *Harpocration* Μεθώνῃ Δημοσθένους Φιλιππικοῖς λέγοι ἂν τὴν ἐν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν. *Suidas* etiam in voce Κάρανος de Philippo: Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρώθη Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. *Plutarchus* in *Parallelis* causam forte erroris praebuit *Luciano*; nam ille sic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυνθον καὶ Μεθώνην βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμὸν. Et haec habet, ut ait, ex *Callisthene* in 3. *Macedonic.* et ex eo, quod sive ille, sive *Cal-*

listhenes dixit, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων, putavit *Lucianus*, id evenisse in Olyntho. At nihil obstat, quin *Aster* ille, sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco *Lucianus*, sive Olynthius, ut ait *Plutarchus*, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione, et, ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonensium. Trogus apud *Justinum* lib. 7. ait, in Philippum praetereuntem de muris sagittam jactam oculum effodisse, et in eo cum *Plutarcho* pugnat, qui, dum trajicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amisisse ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit praeter *Stobaeum*, qui ex *Plutarcho* habet, et eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. PALM. *Plutarch. in Parall.*) Parallela illa *Plutarcho* falso tribuuntur. LA CROZE. Quid vero? si τοξότης ἐν Ὀλύνθῳ jungatur: sagittarius Olynthius? RUD. *Wielandius* contra quaerit: Quidni in talibus minutiis errare potuerit *Lucianus*? Erravit sane et alibi. Et id, quod *Rudolphus* vult, quo minus statuatur, impediunt certae linguae rationes, secundum quas dicendum fuisset ἐν Ὀλυνθίοις, vel τῶν Ὀλυνθίων. LEHM.

Ead. l. 6. Ὑπὸ Ἀστέρος) Ecce rursus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic *Long. Past. III.* p. m. 105. ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ ὄτων. et IV, 112. ἐπὶ ἱεσολαν. Sed hoc jam nimis egimus alibi, et saepe postea occurret. REITZ.

Ead. l. 7. Ἐν Ὀλύνθῳ) Conf. supra c. 28. Et videbis, cur *Solanus* notatu dignum existimarit inquirere, num constans haec sit lectio. REITZ.

Ead. l. 8. Μῆτε Ἀλέξ.) Videtur ad picturae rationem respicere *Lucianus*, et hoc indicare, Philippo, post oculi cladem, contigisse, quod de Antigono narrat *Plinius* 35, 10. s. 36, 14. Pinxit *Apelles* et Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deesse videretur: tantumque eam partem e facie ostendit, quam totam poterat ostendere. Meminit etiam *Quintilianus* II, 13, 12. GESN.

Ibid. Ἀνιάσεται) Τὸ ἀνιάσ. gloss. videtur. τὸ μελέτω ἀπὸ κοινοῦ repetendum, i. e. μῆτε μελέτω ἀντὶ Ἀλέξανδρος. GUYET. In voce ἀνιάσεται latet haud dubie vitium. Nam si cum *Micyllo* veritas: neque illi *Alexander* graviter se excruciet ob *Cliti* caedem, cum verbis quidem Graecis haec congruunt; sed vide jam, an etiam cum *Luciani* mente? Sin *Gesnerum* sequaris, interpretantem: neque *Alexander* illum anget de *Cliti* caede, auctoris quidem mentem senties esse expressam; sed vide nunc, an ipsa ejus verba, ut hodiernum leguntur? For-

mae scilicet ἀνιάσεται activa vis quin tribni possit, valde dubito. Certe cum Luciano loquenti usu constantissimo id conciliari nequit. Jam ejici vocem nolim, quod statuit Guyetus; quia tum remotius est μελέτω, quo haec referri vult Guyetus, tum paullo durior efficitur structura: μήτε Ἀλέξανδρος μελέτω ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. Restat, ut corrigatur aut ἀνιάσῃ, aut, quod malim, ἀνιάσάτω. LEHM.

Ead. l. 9. Εἰ σαφῶς ἀναγράφονται] Ἡ σφαγὴ scil. GUYET.

Ibid. Κλέων] De hoc homine cf. Hemsterh. ad Timon. c. 30. Tom. I. p. 144. (hujus Edit. T. I. p. 432.) ubi laudat etiam Thucyd. III, 36. IV, 21. et Solan. ad c. 3. libelli pro lapsu inter salutandum T. I. pag. 727. (nostrae Edit. T. III. p. 719.) RUD.

Ead. l. 10. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα) Benedictus: et tribunal contineat; Micyllus: et suggestum sive tribunal quasi possessionem suam detineat. Quanta apud hos vilitas Latini sermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani tenere forum, tenere curiam, de eo, qui maxima auctoritate illic polleret. Plane sic iterum locutus est auctor in Symposio, φθονῶν αὐτῷ εὐδοκимоῦντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Eae locutiones sibi prorsus respondent. GRON.

Ead. l. 12. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κατὰ ἱστορίῃ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν.) Discrepant haec ab aliorum scriptorum sententia. Thucydides et Plutarchus narrant, utrumque a Syracusanis interfectum. Justinus vero lib. IV. ait, Demosthenem sibi ipsum intulisse manus, Niciam vero captum. Sed vide Plutarchum in Nicia. GRAEV.

Ead. l. 13. Καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν) De his, et quae mox sequuntur, vid. Thucyd. VII, 82. 84. 85. 86. SOLAN.

Ead. l. 14. Νικίου τελευτήν) Ad loc. Thucyd. c. 86. quem Solanus laudat, meretur videri Wassius, ubi ait: Lucianus de Conscr. Hist. Niciam ait interfectum esse, captum vero Demosthenem. Justinus IV, 5. Demosthenem sibi ipsi intulisse manus: recte quidem hic; nam percussit se in proelio, haud tamen letaliter, teste Plutarcho p. 541. Die mensis Carnei XVII. Athenienses subhastati. Caeterum a Nostro dissidet Diodorus, et Niciam Gylippo impulsore interemtum asseverat XIII, 347. Sed a Nostro stat Plutarch. scriptor eruditissimus, et illi hac in parte anteponeendus. Confer Euripid. fragm. 516. Haec Wassius l. c. REITZ.

Ead. l. 15. Ὑγίεται γὰρ] Gesneri versioni: Existimabit enim, quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri, sine dubitatione praefereram Micyllianam: Existimabitur enim

(*id quod justissimum est*) ab iis, qui sana mente praediti sunt, non ipse in culpa esse. Passive enim ἡγήσεται sumendum esse, omnis loci structura et sententiae ratio, maxime praepositio ὑπὸ, ostendit. Futura autem Mediorum nonnunquam etiam a nostro scriptore pro Passivis valere, documento sint exempla τιμήσεται Hermot. c. 75. et προβάξεται Phalar. I. c. 3. LEHM.

Pag. 211. l. 4. Ἐκείνος ὁ διώκων) Vid. Demosth. Ol. III. SOLAN.

Ibid. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὖξασθαι δεόν μὴ τι παρέλιπεν) Extra quam quod ei optandum, nihil praetermisisse, sive ne quid praetermiserit. MARCIL.

Ibid. Εὖξασθαι δεόν) Alludit ad Demosth. locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur, Ol. III. p. m. 26. B. ἀλλ' οὐχ' ἡδέα ταῦτα οὐκ ἐτι τοῦθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ. πλὴν εἰ δεόν εὖξασθαι παραλείπει, ubi interpres videatur. Ego vero neutrum satis assequor. Id agit illic Demosth. ut ingrata sese dicentem purget. Neque enim sibi vitio verti merito posse ait, quod Reip. morbos ob oculos populi ponat. Nisi forte male invidere Reip. putent, si quis non perpetuo, ei ut bene sit, in oratione optet, cum non bene ominando, sed fortiter consulendo res gerenda sit. Hunc Demosth. locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio detorsit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipse, quam in hodiernis Codd. legitur, quod suspicor, scripserat. Confer et Phil. I. (124. B.) Chrys. Αντ. 343. f. Ὅταν εὖξασθαι δέῃ, νηφούσῃ καὶ ἀγρυπνουσῇ διανοίᾳ τοῦτο ποιήσῃ. In M. Mῆτι supra scriptum est: unde liquet, insertum fuisse ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. SOLAN.

Ead. l. 5. Μῆτι παρέλ.) Obscuriusculum reddit hunc locum illa Atticismi affectatio, circa negationem μῆτι, quae caeterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μῆτι, quod alias in eadem constructione valeret τοῦτο. Sententia igitur haec erit, scriptori rerum patriae suae adversarum imputari nihil potest, nisi forte illud, si eo ipso tempore, cum eae gererentur, vota facere pro felicitate suorum intermiserit. GESN.

Ead. l. 7. Τὸν Θουκυδίδην) Thucyd. VI, 96. et VII, 43. et de Γυλιππῶ VII, 73. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐπιπολαῖς) V. Thucyd. l. c. SOLAN.

Ibid. ἘρμOCRΑΤΟΥΣ ΤΡΙΗΡΗ] Cf. Thucyd. VII, 73. sq. et omnino D' Orvill. ad Charit. p. 203. sq. et p. 384. Hermocrates non fuit dux classis, sed Sicanus et Agathargus. Sed Lucianus videtur coniecisse, Hermocratem proelio na-

vali interfuisse; occidendus autem fuisset, quia statim post hanc pugnam callido consilio Athenienses retinuit, et Nicias subdole significavit, ne ea nocte copias abduceret. RUD.

Ead. l. 9. Γύλιππον] Sic dedi ex W. Sed Edd. et Reitz. etiam Γύλιπον. Vid. *Thucyd.* VII, 74. Quum Nicias falso nuntio de viis obsessis esset retentus: Συρακούσιοι καὶ Γύλιππος τῷ μὲν περὶ προεξελθόντες, τὰς τε ὁδοὺς τὰς κατὰ τὴν χώραν, ἢ εἰκὸς ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἵναι, ἀπεφράγγνυσαν, καὶ τῶν ρεϊθρων καὶ τῶν ποταμῶν τὰς διαβάσεις ἐφύλαττον. Gylippum autem Lacedaemoniorum ducem κατάρατον vocat, ut iste, de quo c. 14., Vologesum. RUD.

Ead. l. 11. Αἰθοτομίας] Iu Lautumias Syracusani et socii captos Athenienses demiserunt. *Thucyd.* VII, 86. 87. RUD.

Ead. l. 12. Πρώτων) Cur *Solanus* nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπίς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causam: neque enim ignorare potuit, id Graecis multo esse familiarius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic *Lucianus* tam saepe, ut fere adnotasse pudeat. Vid. tamen mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic.* id. p. 297. Ed. *Bas. προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν*, et ead. pag. iterum. Ita et *Long. Past.* III. p. 99. παρ' ἐλπίδας ac non semel alibi. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀλκιβιάδου ἐκ.) De spe Alcibiadis *Thucydides*, (e oujus libro septimo reliqua hujus loci explicare facile fuerit) VI, 15. ἐλπίδων Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat cap. 17. et 18. et concludit, ἢ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκεῖ προσγενομένων πάσης τῷ εἰκότι ἄρξομεν, ἢ κακώσομεν γε Συρακούσιους. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. GESN.

Pag. 212. l. 1. Ἀρταξέρην) Testantur Hebraei scriptores, nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. COGN.

Ead. l. 2. Ἰατρος) *Ctesiam* tangit, Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa et adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re *Plut.* in *Artax.* in initio. Libros autem *Ctesiae* periisse notum est. Supersunt tantum collectanea *Photii* in Bibliotheca. SOLAN. Dedit ista excerpta e Persicis et Indicis *Ctesiae Wesseling.* ad *Herodotum*, reddidit *Borheck.* RUD.

Ibid. Ἐλπίζῃ) Ἐλπίζῃ ex W. est. In aliis enim ἐλπίζεις, mendose. SOLAN.

Ibid. Κάνδυν πορφυρ.) V. Spanh. 455. SOLAN. Ctesiam hic tangi credibile est. De *candye* non diademate, sed toga, Spanh. de usu et praest. num. Diss. 8. pag. 457. Torque non usq. Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. Nisaeos equos inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat Casaubon. ad Athen. 5, 5. idemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310. seq.

Κάλλει δ' ἐν πάντεσσι πέλει παννυφίροχος ἵππος, κ. τ. λ. Sic utitur Julianus Orat. 2. p. 50. extr. Lips. Themistius Or. 22. p. 266. A. Fons autem Herodotus 3, 106. itemque 7, 40. qui posterior locus est classicus. GESN.

Ead. l. 3. Ἴππον τῶν Νισαίων) Nisaea regio est Partyes haud procul Caspiis montibus: ea equos praestantissimos maximosque aluit, quibus reges ipsi uterentur. Strab. lib. 11. Plin. lib. 6. c. 25. Plut. in Pyrrho Nisaei equi meminit. COGN. De quibus dico alibi. BOURD. V. Xen. Cyrop. L. VIII. p. 124, 14. Unde discimus, nulli apud Persas his uti ornamentis equisve licuisse, nisi a rege honoris caussa donatis. Quem autem haec ultima respiciant, neacio; certe non Xenoph. quem mox justitiae summa laude ornat. vid. Cogn. SOLAN.

Ead. l. 5. Οὐδὲ Θουκυδίδης) Aemilius Probus in Themistocle et Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. COGN.

Ibid. Μισῇ etc.) Xenoph. haec juxta ac Thucydidem innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in historia, teste omni antiquitate, admiscuerunt etc. SOLAN.

Ead. l. 9. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ) Sic infra Lexiph. c. 23. f. χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θυέ. SOLAN.

Ibid. Εἴ τις) Ait Noster, ἐν γὰρ, ὡς ἔφη, τοῦτο ἴδιον τῆς ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ῥοι. Et hic degeneratum ab antiquis Editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράψων ῥοι legitur. Unum enim hoc, ut dixi, historiae est proprium; ac soli veritati litandum, (ridicule Benedictus, immolandum) si quis ad historiam scribendam se convertat. JENS.

Ead. l. 11. Πῆχυν) Rectius veritas πῆχυν εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβές, una norma, et mensura certa: non, ut interpretes, una ulna. GRAEV.

Ead. l. 14. Κολακευόντων) Respicit ad Socraticam illam sive Platonice artium distinctionem, qua illas omnes in πολιτικάς et κολακευτικάς dividebat, cujus cum etiam Fabius meminerit Instit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum e Platonis Gor-

gia. quae etiam hic sufficere possunt, protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba quaedam nos sumsisse interpretationis nostrae, conferenti apparebit. GESN.

Ibid. Εικότως) Adleverat *Solanus* margini *Junt.* conferend. Saltat. c. 83. quod feci. Legitur autem ibi, *μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν.* Sed si hoc testimonio opus est ad probandam significationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad *Somn.* §. 2. ubi id paullo pressius ad etymon exponit *Bourd.* Sed quid opus tam notis et ubique obviis inhaerere? REITZ.

Ibid. Νομισθεῖν) Sic Pro Imagg. c. 22. SOLAN.

Pag. 213. L. 1. Κομωτικήν) Genuina haec est scriptura, quam praeferunt M. et Ed. J. Reliquae, praeter S. et Amst. *κωμωτικήν.* Audi *Plat.* in *Gorg.* 288. C. τῇ μὲν οὖν *λατρίῃ* — ἡ ὀψοποιητικὴ κολακεία ὑπόκειται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομωτικὴ, κακοῦργός τε καὶ ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννής, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθηθεὶ ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἄλλότριον κίλλος ἐφελκομένους τοῦ οἴκειου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμειβῖν etc. SOLAN. Lectionem κομωτικήν praeter Edd. jam enumeratas etiam A. 2. exhibet. Nihilominus apertum vitium recepit *Reitz.* et retinuerunt *Bipp.* et *Wolf.* Correxerunt autem *Rudolph.* et *Schmied.* Occurrit haec ipsa vox sine lectionis variatione *Amor.* c. 9. κομώματα supra c. 8. κομωτής *De Merc.* Cond. c. 32. ubi vid. *Solan.* Tom. III. p. 676. LEHM.

Ead. l. 2. Ἀλεξάνδρου γοῦν) *Alexandri dictum.* GUYET.

Ead. l. 3. Ὡς) Sic emendavimus pro vulgato ὃς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta B. 2. In M. prima manus nihil scripserat; additum est ὃς postea. SOLAN. Quid corrupti insit in vulgato ὃς, non ego intelligo. Imo *Bas.* 2. et cum ea simul 3., non correctissima utraque, corruptam videntur habere lectionem. Refer ὃς ad ἔφη, et intellige de Alexandro. LEHM.

Ead. l. 4. Ὀνησίκριτε) In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησίκριτες, quod necessario mutandum fuit. Nam ejusdem meminit in *Macrob.* c. 14. et in *Mort. Peregr.* c. 25. ubi recte in omnibus scribitur Ὀνησίκριτος, quod verum esse viri illius nomen et alii scriptores abunde testantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos scriptores frequenter sit peccatum. (V. *Lampr.* in *Commod.* cap. 1. et *Salm.* nott.) *Suidas* *Platonis* imitatore fuisse tradit. *Diog.* etiam *Laërt.* philosophis accenset, p. 158. *Curtius* etiam meminit IX, 10. et XI, 1. Scripserat *Onesicritus* *Alexandri* res gestas, eodem consilio, quo *Xenophon* *Cyropaediam* suam,

ad quam tanquam exemplar composuisse Alexandri laudes dicitur a *Suida* et *Laërtio*. Qua occasione sunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur. Mutavit autem Ed. Par. nomen illius viri in *Θνησίκρατες*, quod non monerem, et incuriae typographorum imputarem, nisi ita vertisse etiam viderem. *Strabo* permulta ex ejus historia habet XV. et XVI. *Plut.* etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Onesicritus* audit, ut 1282. f. V. etiam 583. f. et 591, 2. *Gellius* etiam *Onesicritum* recte vocat IX, 4. SOLAN. *Onesicritum* hunc, hyperbolarum et mendaciorum non minus, quam Alexandri ipsius, ἀρχικυβερνήτην noscere facile jam est ex *Fabricii* Bibl. Gr. 3, 8. p. 223. Videbat Alexander, illas παραδοξολογίας sustineri aliquantum, dum ipse viveret, ridiculo futuras, se mortuo. GERN.

Ead. 1. 5. Ἀναγινώσκουσιν) Postulat sententia futurum. Invitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: praesertim cum adeo discrepet ab hac scriptura. SOLAN.

Ead. 1. 9. Ἐπάγονται] Reitz. dedit ἐπάγονται ex J. licet cett. omnes et M. haberent ὑπάγονται. male. ὑπάγειν est subducere. cf. De Merc. Cond. c. 7. ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν. Ἐπάγονται non esset ineptum; sed illud auctoritate librorum et difficultate commendatur critico. RUB. Restituta vetere, eaque optima, lectione bene meruisse de textu *Luciani* videtur *Rudolphus*. Nec *Schmiederus* sequi dubitavit. LEHM.

Ead. 1. 12. Τοιοῦτος) Notae sunt sive characteres historici, de quibus *Cic.* I. de leg. et de Orat. *Strab.* lib. 1. *Polyb.* lib. 12. *Niceph.* Greg. princip. histor. BOURD.

Ead. 1. 13. Συγγραφεὺς) Historicus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut sit vere παρρησιαστής. *Cicer.* 2. de Orat. COGN.

Ibid. Ἀδέκαστος) *Philostratus* in *Polluce* pag. 593. cum usurpasset hanc vocem, sic exponit: ἀδεκάστους δὲ ἀκροατὰς καλῶ τοὺς μήτε εὐνοὺς μήτε δύνους, qui verissimus etiam hic est hujus vocis sensus; uti et in *Hermot.* c. 64. διανοίας ἀκριβοὺς καὶ ἀδεκάστου *Angli* aptissime per *unbiassed* exprimunt. SOLAN.

Pag. 214. 1. 1. Κωμικὸς) (*Aristophanes.* *Vorst.*) Vide etiam *Jov. Trag.* c. 32. SOLAN.

Ibid. Τὰ σῦκα) Sic passim. BOURD. Omnes hoc proverbium *Aristophani* tribuunt, nemo vero commonstrat, ubi eo utatur. In marg. *Ald* 1. adscriptum lego *Aristoph.* in 2. Com. Sed non reperio, quidquid quaesierim. Legissee me

tamen apud eundem credo, non vero adnotavi, quod nimis obvium crederem. REITZ.

Ead. l. 2. Σκάφην) Male interpres σκάφην *ligonem* interpretatur. Id est, *sinum, situlam*. Hesychius: σκάφαι ὀφολύνια, id est, τρύβλια. MENAG. Idem prorsus invenio in notis Guyeti: quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. REITZ.

Ibid. Ὀνομάζων) Legendum meo iudicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φίλλαι νέμων, οὐδὲ φειδόμενος etc. Ut Comicus ait, *figus ficus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens* etc. Vulgo ὀνομάσων. JENS. Ὀνομάσων) Frustra sollicitat Jensius hanc scripturam. Proba est, et longe venustior ea, quam substituere tentat. SOLAN. Optime haud dubie habet Futurum; offendit tamen cum sequentibus Praesentibus junctum. Nihilominus improbo Reitzii consilium, qui Jensii conjecturam, etsi haud prorsus improbabilem, receperit. Ceterum etiam Cod. 2954. exhibet ὀνομάσων, ita tamen ut supra ὦν scriptum sit ai. LEHM.

Ead. l. 10. Μούσας κληθῆναι) Vid. idem hujus προσλαλιάς c. 1. sub fin. REITZ. I. e. Herodot. c. 1. ibique Commentt. LEHM.

Ead. l. 11. Κτήμά τε) Verba Thucydid. sic habent: κτήμά τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. Habes, quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum, quo semel oculos auresve pascas. Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτήμά τε pro κτήματα, quod tamen omnes insidebat. Vid. Thucydid. I, 22. SOLAN. Locum Thucydidis jam attulerat L. Bos in animadv. crit. p. 11. et cum Luciano comparaverat dicens: Thucyd. I, 22. Κτήμά τε ἐς αἰὲ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται. Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς αἰὲ, et ἐς τὸ παραχρῆμα, in perpetuum et in praesens; sic κτήμα et ἀγώνισμα. Κτήμα est res ipsa, quae servatur et possidetur, veritas, historia vera. Recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. Ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula; historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus jucunda. Schol. τὸν γλυκὺν λόγον, θέαμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κωμωδοποιῶν ἢ τραγωδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba Lucianus h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθᾶδες, et κτήματα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens, — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὥς οἱ νῦν ἐπαινέσσονται σε — οὐδὲν

πολαπεντικόν, οὐδὲν δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam *Polyb.* L. 2. p. 197. et L. 3. p. 257. Adde quoque *Joseph.* L. 1. contra Apion. p. 1035. Quorum verba *Bos* adducit, quae quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald.* *Historia sit κτήμα, non ἀγώνισμα.* Citat idem *Plinius* L. V. Ep. ad Capitonem. REITZ.

Ibid. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.) Nobilis locus ex I, 23. quem supra jam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel, ut est apud *Thucydidem*, ἐς τὸ παραχοῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus et victoriam auctori suo pararet, quod genus *commisiones* vocari constat e *Sueton.* Calig. c. 53. ubi hoc ipsum *Thucydidis* ἀγώνισμα hac voce reddendum *Casaubonus* ostendit. *Thucydides* sua sibi scripta esse vult κτήμα ἐς αἰί, possessionem, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum *Plinius* V, 8, 11. GESN. — Utrum *Herodotum* occulte perstrinxerint, (*Thuc.* et *Luc.*) non satis liquet; eum certe deceptum potius, quam mentientem falsa dixisse putem. RUP. De veracitate *Herodoti* hodie nemo facile dubitat. Sed tecte tamen, neque inhumaniter, *Thucydides*, et jam *Lucianus* quoque, significant *Herodotum* non omnino ab ambitione quadam et laudis studio alienum fuisse, magisque forte aequalium applausum et admirationem, quam posterorum iudicia, in scribendo respexisse. Hanc *Wielandii* sententiam, si quis *Thucydidis* locum attente lectum cum hisce *Luciani* verbis comparaverit, non poterit non veram agnoscere. LEHM.

Ead. l. 12. Τὸ μυθώδες) Vide eundem *Thucyd.* et *Tacit.* An. IV, 83. Caeterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. SOLAN.

Pag. 215. l. 1. Ἱστορίας, ὥς) *Thucyd.* I, 2. et II, 48. SOLAN.

Ibid. Ὡς εἴ ποτε) Haec verba apud *Thucyd.* non reperiō, sed his similia. Vid. I, 22. f. II, 48. et VII, 56. Sic *Liv.* in operis praef. Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias. SOLAN.

Ead. l. 2. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες) Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi ejusmodi verbis, ut *Diod.* Sic. I. XIX. p. 297. ed. *Bas.* ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. *Long.* Past. III. p. 118. ed. *Jungerm.* εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. *Noster*, Gall. c. 18. εἰς Ἰταλίαν ἐκπέλευσας. Idem supra

Hermot. c. 97. f. ἐς ὄλμον ὕδαρ ἐκχέας· ad quem l. alia similia jam dedi. REITZ.

Ibid. Εὐχρησθαι τοῖς ἐν πόλεσι) Vertunt: *rebus civitatis recte uti possent, cum sit, bene rempublicam gerere.* Improbatur in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἐμνησταιν. Interpres, *argumentationibus rotundam.* At hoc laudem meretur. Verte, *tortuosam argumentationibus.* In eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένος, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpres, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidasante refert *Aristot.* 111. Rhet. c. 3. inter frigida dicta ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον, *mera animi ira incitatum.* Frigus est in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes, καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πικνὸς, cum illa vertunt, *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, perquam absurde. Cum sit, *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) et *sapiens*, hoc est, *varia rerum cognitione et scientia velut densus.* GRAEV.

Ibid. Τοῖς ἐν πόλεσι) Sic legit interpres: aliter longe in Cod. *Petri Golmani ἐν ποσὶ.* BOURD. Ποσὶ Mss. *Golm.* et *L.* ut *Nigrin.* c. 4. et *Jov. Trag.* c. 31. et 43. In reliquis πόλεσι. SOLAN. Non sunt haec ipsa *Thucydidis* verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλεσι, legere τοῖς ἐν ποσὶ, *iis, quae ante pedes, vel prae manu, sunt*: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta *Bourdelotii* ad hunc locum observatione. GESN.

Ead. l. 4. Τὴν δὲ φωνήν) Hic vero locus mihi semper difficillimus visus est et mutilus; neque enim ullum apparet verbum unde pateat, probet an rejiciat *Lucianus*, quae hic recenset: et manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum *Graevio* aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος etc. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, jungas, ut *ἔχων* ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes inducit, *vehementiam* illam et *oratorias artes* requirit? Confer quae de historico stylo apud *Cicer.* praecipiuntur in *de Or.* II, 15. et *Or.* 20. Sed in his tracta quaedam et fluens expetitur, non haec contorta et acris oratio. Nodum solvant alii, mihi non liquet. SOLAN. *Solanus*, qui ad verba τὴν δὲ φωνήν ista adnotavit, forte lecta nostra interpretatione aliter sentiret, inprimis

considerata vi verbi τεθηγμένος, quod a ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchre refertur. Abesse vult ab historico forensem illam asperitatem, et contentiosum genus dicendi. GESN. Difficultatem, quam Solanus hic invenit, ego nullam video. Nam voces μή κομιδῇ τεθηγμένος pertinent, quidquid contra decernat, ad τὴν δὲ φωνήν, sc. κατὰ et quum ex opposito, ἀλλ' εἰρηνικῶς. tum ex reprehensionibus, quas supra habuimus, satis apparet, haec a Luciano improbari. Τεθηγμένος autem est concitatus, vehemens. cf. praeter locum Aristot. 3. Rhet. c. 3. ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον, mera animi ira incitatum, quem Graevius attulit, ea, quae dixi in Ind. Aeschyl. Prometh. v. 311. εἰ δὲ ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ῥήψεις ubi Scholia: ἀκήρους καὶ ὑβριστινούς· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγμένον σιδήρου καὶ ἐστομωμένου. Et Scholia Cod. Viteberg. inedita: ἀναιδεῖς καὶ βαρεῖς καὶ ὀξεῖς, ἠκονημένους.) RUD. Vide, si opus adhuc sit, Schütz. ad Aeschyli locum. LEHM.

Ead. l. 5. Κάρχαρον) Vid. supra De Merc. Cond. c. 35. Infra De Salt. c. 4. Bis Acc. c. 33. De Luct. c. 4. et saepe alibi. SOLAN.

Ead. l. 9. Λέξις — πολιτικὴ) Recte Micyllus vertit dictio civilis, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in senatu, in iudiciis viri, qui in republica versantur. Seneca Controv. 8. lib. 1. dixit rem paullo elatiorem, quam pressa et civilis oratio recipit. Hermogenes tribuit Demostheni imprimis politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1. c. 1. Ὁ τοῦτον Δημοσθένης, ὃ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὸν πολιτικὸν ἠκριβωκώς, τὸ μὲν, ὥς διὰ πάντων ἦκει πανταχοῦ ταῖς μίξεσι. Demosthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluisset, omnia quoque genera exsequitur, ubique ea miscens. De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro secundo c. 10. et seqq. Ei opponitur σοφιστικὴ καὶ λογογραφικὴ λέξις, Scholastica, et declamatoria dictio: ab ea quoque Hermogenes distinxit ἀγοραῖον καὶ πανηγυρικόν, forense et panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῇ misceatur, pulchre docet. GRAEV.

Ead. l. 13. Φανώτατα) W. at reliqui φανότατα. SOLAN. Fortasse non male. Nam si φανός vere pro φαεινός dicitur, ut habet Suidas; producendum φα, et tum retinendum esset o. At φανός videtur anceps. RUD. Vid. Spitzner Versuch einer griech. Prosodie p. 81. qui e Grammaticorum veterum praeceptis docet produci φα in φανός. Itaque non dubitavi Editionum veterum omnium lectionem φανώτατα restituere. LEHM.

Pag. 216. 1.3. Ἐπεὶ τοῖς) Docet figuris non molestis orationem ornandam, ἐπεὶ τοῖς κατηγορουμένοις τῶν ζωῶν ζοικότητας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: quoniam perinde, ut jus aliquod, orationem quoque recte conditam habere debet. Quam longe a Graecis abit. Benedictus: siquidem illud orationem condimentis similem reddit. Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse ἡδύσματα, non ἐδέσματα, ut superius docuit. Vertendum igitur: siquidem suam orationem reddet similem juri bene condito, aut suos libros. GRAEV. Et vis praepositionis κατὰ, et ratio τῆς ἐπεὶ, qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes et Lexicographi. Nostri τῷ καταρτύνειν simile verbum habent, versaltzen. GESN. At Suidas: καταρτύνων· παρασκευάσων, ἐν-τροπέσων. et Hesych. κατασκευάσαι, τελειῶσαι, στερεῶσαι. RUD. Idem Rudolphus in Ind. vertit h. l. condire, et citat mihi apte Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 3. Steph. πολιαῖς κατηγορουμένης ἡλικίας. cum quo loco aptius Schaeferus confert Alciphron. Ep. I, 8. ὁ λέμβος — τοῖς πολλοῖς ἐρέταις κατηγορουμένος. Ceterum Schneiderus in Lexico Gesneri explicationem probavit, cui et ego adstipulor ob loci indolem et sensus elegantiam. Quamquam hanc verbi καταρτύνειν potestatem nondum me alibi legere memini. LEHM.

Ibid. Κατηγορουμένοις) Arist. Rhet. III. Ald. Ed. p. 552, 1. οὐ γὰρ ἡδύσμαιι χοῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσμασι τοῖς ἐπιθέτοις. SOLAN.

Ead. l. 7. Συμπλέκηται] Sic ἡ τοῦ ἱστορικοῦ γνώμη, non ποιητική. Sententia huic loco subjecta haec mihi videtur: Est, ubi historicus magnas et magnificas res animo concipere et eloqui debeat. Sed illud magnificum et splendidum non debet esse nisi in rebus, vere iis quidem gestis; dicendi genere poetico nunquam utatur. RUD.

Ead. l. 8. Ἀνάτια) Naviculam acatium Plin. IX, 30. Sed potius hic τὸ ἐν ἀνατῷ ἱστῶν de velo intelligendum recte vidit Baifus p. 121. Vorst. SOLAN.

Ead. l. 12. Κλίνδυνος — τότε μέγιστον) Ubi ostendit, quando et quomodo historicus possit poetici locutionibus et dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κλίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. Interpretes: Periculum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, et in istum Corybantem poetices impingat. Ista verba, quod maximum est, frigent hic, si quis accuratius ea inspi-

ciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινήσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, *periculum tunc maximum est, ne mente movearis, et corripiaris entusiasmo poetico*. Κορύβας hic κορυβαντισμός, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: "Ὡστε μάλιστα πειστέον τηρικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἵπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίνεται. Verterunt: *Quare maxime tunc fraeno credendum, et ratione utendum; illud scientes, quod et in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphus*. Non poterat infelicius. Nescivit, quid sit ἵπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur *in verbis*, cum sit in oratione pedibus soluta, quae et pedestris dicitur, et opponitur poeticae. Ἴπποτυφία est *fastus ille poeticus*: sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam. Aristophanes vocat ἵπποβάμονα φήματα, hoc est, *equestria verba, quae more equorum incedunt*, hoc est, ὑψηλά, grandia. Alibi idem dicit ἐπλόκημνα φήματα, *verba grandia instar grandium rupium*, Latinis *sesquipedalia*: sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. Ἴππος et βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. Βοῶπις, quae grandes oculos habet. Βούπαις, *catulaster*, in glossis et apud Orientum, h. e. major puer, qui incipit catullire. Sic ἵππαλεκτρώων est magnus gallus; ἵππογνώμων, *μεγαλογνώμων*, qui elate et magnifice de se sentit; et alia multa hujus notae. Sic ἵπποτυφία est magnus fastus, et in oratione nimius et inanis verborum tumor. GRAEV. Emendationem Graevii firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος — μέγιστον. M. et J. κίνδυνον — μέγιστον. SOLAN. Lectio κίνδυνος — μέγιστον non est inepta: nam Neutr. Adj. esset adverbialiter positum, et vertendum, non: *ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur*; sed potius: *ne maxime etc.* RUD. Sic quo minus capiantur verba, gravissime prohibet τό, τε, quod vim adverbialem minime patitur. An τότε legi vult Rudolphus? Dici hoc saltem debebat. Nam una tantum Junt. sic exhibet. Et unice quidem recte. Nam τό, τε μέγιστον, *id quod maximum est*, impedit orationem, nec τε omnino locum habere potuit.

Ead. l. 14. Κορύβαντα) Κορυβαντισμόν. GUYET.

• Ibid. Πειστέον — τῷ χαλινῷ] Interpr. *inprimis exaudiendae sunt habenaе*. Sed quid hoc sibi vult? alii: *fraeno credendum*. Nimirum, plurimum habenis est tribuendum, maxime sunt adhibendae. RUD. Id ipsum Gesnerus voluit verbo *exaudire*, licet metaphora non aptissima usus. LEXHM.

Pag. 217. l. 1. Ἀμεινον οὖν] Haec allegoria fortasse

nimis est quaesita. Excusationia aliquid habet in usu loquendi, ubi pedestris oratio. Sensus vero verborum est: Expositio debet pedestris sequi sententiam equo vectam, et ephippiaprehendere, ne remaneat, a sententia quasi velociore relicta. Similitudo ducta ab hominibus duobus, iter facientibus, quorum alter equo vehitur, alter pedibus juxta incedit. RUD. Philologus Jenensis (*Schützius*) in Programmate a. 1792. edito de hoc, quem dicit, difficillimo loco maxime accusat auctorem, uti verba ejus vulgo legantur, imaginum confusionis et perturbationis; quo crimine ut eum liberet, jam satis audacter ἐφ' ἱστῖον pro ἐφ' ἵππου, pro ἐφ' ἐπὶ ἵππων autem ἐφορκῖον corrigi jubet. At fallitur egregie. Nam hac ipsa mutatione jam illud ipsum efficitur, quod censor severissime vituperaverat, ut imagines ingratissime misceantur, omnisque locus foedissime corrumpatur. Quid enim χαλινός, quid ἱπποσυρία, in re quidem nautica? Et haec ergo erant corrigenda, ut imagini accommodarentur. Neque tamen sic quidem bonam habuissimus et gratam rei, quae agitur, expositionem. Quid multa? nihil mutandum. Sensim ac leniter oratio ab imagine cursus navalis transit ad comparisonem cum itinere terrestri factam; leniter, inquam, per verba παρακινεῖν et καταφέρεσθαι, quae facile auctori equestria rei imaginem suppeditabant. Unde statim χαλινός, ἱπποσυρία (der Koller), et quae deinceps aptissime adnectuntur de moderato orationis cursu praecepta. LEHM.

Ead. 1. 4. Καὶ μὴν καὶ) Vide nos paullo infra ad §. 60. hujus προσηλαλιᾶς. REITZ.

Ead. 1. 5. Οὐτε ἄγαν ἀφιστάντα) Vid. Cic. orat. n. 57. pag. Ed. Gronov. 558. SOLAN.

Ead. 1. 8. Συντακτέον) Angl. συνακτέον. BOURD. Συνακτέον A. G. W. et P. non ut in impressis omnibus, συντακτέον. SOLAN.

Ead. 1. 13. Κἀνταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου ἔστω) Vertunt: Jam etiam hic esto aliquis ad id, quod probabilius erit, tum conficiendum, tum componendum habilis. Itane συνθετικός est ad componendum habilis? Imo συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου est, qui, quod probabilius fuit, poterit constituere, qui potest ex variis, quae varie narrari audit, quod maxime probabile est colligere, construere, seu componere. Paullo ante mallet ex nostro et Angl. Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, res ipsae non sunt temere congerendae, corradendae. Nam συντακτέον, quod in editis habetur, curam et ordinem notat,

quae in componendo adhibetur, quod tamen sententiae hujus loci adversatur. GRAEV.

Ead. l. 15. *Πρῶτα*) Cur *Benedictus* in *πρῶτον* mutarit, causam non video, neque consilio factum credo: pluralis enim quasi adverbialiter positus adeo est frequens, ut singularis fere paginis occurrat; vid. mox cap. 49. f. τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα. Sic οἷα Nostro aliisque fere perpetuum quoque pro οἷον. Quare exempla ex Nostro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia *Hemst.* Somn. §. 2. operae pretium existimavit ὁμοία pro ὁμοίως exemplis adstruere, quod nonnulli id non noverant, liceat et nobis pauca addere ex aliis. Οἷα singulari additum vid. igitur ap. *Long. Past. I.* p. 18. et 21. Ed. *Jungerm.* et II, 75. οἷα — εἰδισμέναι, ac non semel in seqq. *Anacr. Od. IV.* 7.

Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα

βίος τρέχει κυλισθεῖς.

Sic πότερα pro πότερον rursus *Long. Past. II.* p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως *Hippocr. pr. jur. jur.* ἡγήσασθαι μὲν τὸν διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γενετῆσιν ἑμοῖσιν. Immo superlativi adverbiales, ut sic dicam, tantum non perpetuo pluraliter efferuntur, ut ὅσιστα millies ap. *Homer. πρῶτιστα* apud *Aristophan.* et *Aelian.* Vid. si quid opus, *Spanhem.* ad *Aristoph. Plut. v.* 46. REITZ. Mox eodem modo τὰ πρῶτα occurret. Sed quorsum haec, et talia, notentur, quae nec pueros tangant, nec viros? LEHM.

Pag. 218. l. 3. *Χρηματίζετω*) Lege omnino σχηματίζετω, non χρημ—, quod tamen omnes libri prae se ferunt. SOLAN. *Suid.* χρηματίζεσθαι· χρήματα πράττεσθαι. ἐὰν δέ τις εἴπῃ τὴν λέξιν ἐνεργητικῶς, χρηματίζει, οὐκέτι τὸ αὐτὸ δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ πράγμασι χρῆσθαι· οἷον φαμὲν, χρηματίζει ἡ βουλή, καὶ ὁ δῆμος· οἷον, πράγμασι σχολάζει· et postea: χρηματίζει, δοτικῇ ἀποκρίνεται, πράγματα διοικεῖ. — χρηματίζειν ἐστὶ, καὶ τὸ λόγους διδόναι ἀλλήλους. — Est nimirum χρηματίζειν, res serias tractare. cf. *Theophr. Char. VII.* 2. Itaque lectionem χρηματ. retinendam censeo, et ita explico: versetur in negotiis; facta, quae in commentariis paucis verbis annotaverat, uberius exponat, explicet et exornet. RVD. Quae quidem explicatio quam contorta sit et arte quaesita, quicumque *Dorvillii* adnotationem ad *Charit.* p. 409. *Lips.* legerit, facile intelliget. Sed hinc simul patet, desperandum esse de defendenda vulgata lectione. Nec *Wielandius* dubitavit *Solani* conjecturam σχηματίζετω sequi. LEHM.

Ead. l. 4. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Αἰτ) Similis sit *Homeric*o *Jovi*, *Iliad. V.*

Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν, Μυσῶν τ' ἀγγεμάγων, καὶ ἀγανῶν Ἰππημολγῶν.

GRAEV. Vide Hom. II. N, 4. SOLAN.

Ibid. Τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῆν) Mallem τὴν τῶν ἱπ. etc. ut recte Solan. in marg. Junt. monet, etsi nulla Edit. articulum femin. habet. Nam sic recte eadem legas infra, in Icarom. c. 11. post. med. τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, scil. γῆν. REITZ. Confirmat Solani conjecturam Codex Gori. LEHM.

Ead. l. 10. Εἰ μὴ Βρασίδης τις εἴη προπηδῶν, ἧ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν) Vide Thucyd. lib. IV. de oppugnatione Pyli. GRAEV. Vide, praeter Thucyd. IV. cap. 11. Plut. π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, et in Lysand. initio. Idem Thucyd. initio L. IV. docebit te etiam, quem Demosthenem et ad quod ejus praeclarum facinus respexerit. SOLAN. Respicit ad Thucyd. IV, 12. ubi Lacedaemonius Brasidas exscendere conatur in munitiones Atheniensium ad Pylum, prohibente Demosthene. GESN.

Pag. 219. l. 2. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέσθω) Codex vetustus melius, πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω, in his omnibus sit modus, teneatur modus. Sequentia perobscurae transtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπενδύτω, καὶ ὡς δυνατόν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, ac ad omnia properet, et, quatenus fieri potest, idem tempus habeat, transvoletque ex Armenia in Mediam. Quid est, idem tempus habeat? Verte, eodem sit tempore et volet ex Armenia in Mediam: eodem tempore sit in Armenia, Media, Iberia, Italia. Hinc in fine hujus periodi dicit, ὡς μηδινὸς καιροῦ ἀπολείποιο, ne nullo non tempore absit, hoc est, semper et ubique, ubi aliquid geritur, animo sit praesto: sic enim intelligenda haec sunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offusae quoque sunt his verbis: οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ρήτορις γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐσσι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. Non enim quasi rhetoribus scribant, sed quae dicenda sunt, etiam dicentur: nam jam facta sunt. Verum disponere illa debet, et narrare. Hoc est, non quid dicant historicis quaerendum, id enim est jam factum, sed qua ratione et ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices est pars. GRAEV.

Ead. l. 3. Ἐπέστω) Sic G. P. L. optime. In reliquis et M. ipso ἐπέσθω. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἦν κατεπείγη) Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαίνεται, ἧν κατεπείγη, Interpr. si festinet, ad illa transeat: debebat, ad illa

transeat, si urgeant. Apud Isocratem et alios passim occurrit, ἢν κατεπελῆγγ, si res urgeat. Mox dicit ὅπόταν ἐκείνα καλῇ, et pag. seq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατεπελῆγγ τὸ πρᾶγμα. VITRING. Si festinet, verterat Benedict. Rectius L. Bos de ellips. p. 136. (quem in corrigenda versione sequendum peritissimus harum elegantiarum Hemsterh. adnotaverat) si res urgeat, (sive urgeat, ut scribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut Bos docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etsi nihil in Gesneri versione mutavi, quia ab ejus mente prope abest. REITZ. Nihil opus est, ut post κατεπελῆγγ hic aliunde intelligamus πρᾶγμα. Simpliciter enim ad ἐκείνα refertur, quod etiam interpretatione expressum est. GZSN. Vid. Schwebel. Praef. ad L. Bos de Ellipss. et Schaefer. ibid. p. 410. sq. LΞHM.

Ead. l. 7. Ὀμορο.) Musicorum est vocabulum, cum vox et cithara suos quaeque tonos servantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit: quod fit, dum utrinque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a διδασχάλῳ imperatum est, aut breve, aut longum, aut divisum. Usurpat iterum Noster Musicorum sensu Imag. c. 14. SOLAN. Obscurum, quid h. l. sibi velit; aut: quae brevi tempore gesta sunt, brevissime narret; quae plus temporis exigebant, in iis diutius haereat; et haud scio an ita ceperit Gesnerus, quum verteret: eodemque cum ipsis temporibus vestigio procedat; aut, quod magis placet, cum Wielando intelligas: und so sey er, so viel moeglich, überall immer gleichzeitig zugegen. RUD. Illud nec Lucianus cogitavit, nec Gesnerus interpres, ut verba ejus ipsa ostendunt. Nec Belinus aberravit, vertens: et qu'il exprime, s'il est possible, l'identité des temps, et hanc subjiciens notam: „Lucien veut dire par — là, que si plusieurs événemens se sont passés en même temps, il faut que l'historien, par la rapidité de son récit, imite, s'il est possible, cette identité de temps.“ Patet hic sensus ex iis, quae auctor deinceps illustrandi causa addit. LΞHM.

Ead. l. 11. Τὸ κέντρον) Ita W. et P. non ut in reliquis est τῷ κέντρῳ. Aliquid forsitan hic subest, quod quia antiquorum speculorum ratio non satis nota est, industriam curiosorum hominum fugit. Hoc certe scio, neminem capere posse, quod priores interpretes hic habent. Ego si sensum Luciani non sum assecutus, certe aliquid videar dixisse; illi nihil. SOLAN. An eo tempore rotundis vulgo speculis utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus centri aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud, quod Noviomagi in sepulchro repertum, de quo

ex Jo Smithi, i. e. Smetii, epistola in *Fortunii Liceti* opus de Lucernis 6, 92. relata, ipsisque adeo *Smetiorum* antiquitatibus Noviomagensibus p. 118. constare potest. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse dicamus, quod facile refutatur ex *Seneca* Nat. quaest. I, 17. *Sexto Empir.* Pyrrh. Hyp. 1, 48. p. 15. *Fabr.* aliisque. *Gzsn.* Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales acceperere: nam quae hoc praestant specula, ea tantum oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne rotunda, necne. In quibus autem speculis centrum accuratum locum habet, ea sunt superficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, posteriora majores, immo inversas, si objectum ad certam distantiam admoveatur, quod hodie satis notum. Si igitur ejusmodi specula caustica intelligat *Lucianus*, (quod non videtur) ea ad ordinarios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκριβείαν intellexit, ut ad amussim, ad normam, dicimus, pro accurate, i. e. pro affabre facta planitie, quae opponatur distortae? Interim specula caustica veteribus non fuisse ignota arbitror. Etsi enim quae de Archimedis speculis, quibus hostium naves in obsid. Syracus. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipsum tamen commentum satis vetustum prodit, rem non incognitam fuisse. Quin et *Aristophan.* Neb. 764 — 8. de lapide splendido, sive crystallo, (vel vitro) quo aliptae ignem ex sole accendunt, diserte mentionem injicit, dicens: Ἡδὴ παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον ταύτην ἑώρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανή, Ἄφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; Τὴν ὕαλον λέγεις; Ἐγώ γε et mox, ταύτην λαβὼν — Ἀπωτέρω στὰς ὥδε πρὸς τὸν ἥλιον, Τὰ γράμματα ἀκτῆξαιμι, i. e. hac sumpta procul stans, hoc modo, ad solem Delevero literas scripti, i. e. liquescere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτῆξω hic significat. Aliud instrumentum aeneum, quo ignem sacrum ad solem incenderint, ex *Plutarcho* exhibet *Lips.* Syntagm. de Vestal. sive T. III. p. m. 1092. quem etiam vide pagg. praecedd. licet forsitan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex solis radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etsi quoque is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen usus vitri aut metalli causticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare microscopia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem ampliss. de la Rue, in libr. inscripto *Geletterd Zeelandt*, tribuit Za-

ehariae Janssonio, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed *Valer. Andr. Bibl. Belg.* pag. 14. perspicilla dimetiendis turribus invenisse narrat *Jacobum Metium*, eodem anno (quod jam non dijudico, cum hoc posterius de dioptris astrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac de novo inventa; quod certe statuendum, si vera attulit *Mr. de Valois*, qui in *Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres T. I.* p. 136. adserit, veteres jam Archimedis tempore tubos, quae *telescopia* vocamus, habuisse, et *Ptolemaeum* regem Aegypti Pharum extruxisse, ex qua ope telescopiorum naves hostiles ad sexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non sentit, fabulas has esse? quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adstructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare possem. Interim ex his aliisque, quae adducere possem, si tempus permetteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuisse, quae hodie pro novis inventis habentur. REITZ. Equidem centrum speculi rotundi, qualia veterum specula plerumque fuerunt intelligo; quamvis enim exactum centrum nihil videatur facere ad imagines tales reddendas, quales acceperit, tamen adjuvat formam. Speculum non solum usum habeat, verum etiam elegantiam; ita sententia historici; historia res gestas recte et vere exhibeat, sit tamen etiam elegans. Referendum hoc videtur ad τὰς αἰτίας et ζητήτων ὅπως εἰπῶσιν. RUD. At vide, quem, praecedente *Guil. Langio*, citavit *Schmiederus*, *Beckmannum* in libro: *Beitraege zur Geschichte der Erfindungen*, Tom. III. Fasc. 4. p. 285. sq. et confer *Salmas. Exercitt. Plin.* p. 766. LEMM.

Ead. l. 14. Ὡςπερ τοῖς ἐρήτοισι Recte, an secus, se hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torsit. At ecce tandem alium huic prorsus geminum, ex quo et intelligetur melius, et fortassis emendabitur. Exstat is in *Dg Salt.* c. 65. his verbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἐφησεν, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ἐρήτοισιν ἐπιτηδευομένη. Vide itaque, an non et hic ita legendum, uti illic legitur. Vel si minus arridet haec conjectura, aliam accipe. Lege Ὡςπερ τοῖς ἐρήτοισιν ἢ γραφεύσιν et excidisse puta verbum in hunc sensum, licet aut demere de veris, aut addere. Mihi magis placet conjectura prior, atque adeo sic lego, κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐ. γρ. Vid. *Prometh. in Verbb.* cap. 2. et passim. SOLAN. Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inseri voluit *Solanus*, quia in *Prometh. §. 2.* et alibi, fere sic occurrit. REITZ. Τοῖς ἐρήτοισιν γραφεύσιν est sub magistro eloquentiae sive rhetore exercitationis caussa scribere, uti et ipsam speciem, et verba fingere non licet modo,

sed oportet. Alia historici ratio. Illud γράφουσι potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero de eo, quem format, historico egit. GESN. Cl. *Belinus*, vertens, *car l'historien ne compose point comme on le fait dans les écoles des rhéteurs*, pro ὥςπερ legit ὥς παρά. Idem in *Animadv. ad Oppian.* libr. I. de Ven. v. 62. adnotat: In hoc loco recte de numero singulari ad pluralem saltum animadvertit *Gesnerus*. Similis invenitur numerorum enallage ap. *Sophoclem* in *Ajace Mast.* v. 739. οὐ τις ἔσθ' ὃς οὐ Τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ ἔνναιμον ἀποκαλοῦντες. Quod vero ad illud ἀποκαλοῦντες observat *Schol.* hic legisse non poenitebit: Ἀττικὸν ἔθος τὸ ἐπιφέρειν ἐνικόις τὰ πληθυντικά, καὶ ἀνάπαλιν. *BIR.* Nullius modi emendatione indigent verba vulgata, modo ita explicentur, ut docuit *Gesnerus*. LEM.

Pag. 220. 1. 3. Ἀλκαμένει) *Phidiae* is aemulus. Vid. c. 4. *Plut.* πολ. παραγγ. 1435. *Plin.* XXXVI, 5. et *Paus.* VIII. SOLAN. Scilicet cap. 9. p. 616. Post eum vixit *Praxiteles*. Et *Lib.* V. cap. 10. p. 399. *Κυήν*, et passim. *RUD.*

Ibid. Ἡ τῶ) Minutum est, sed quod non observatum suspectam reddere possit interpretationem, non legendum hic esse, ut adhuc, ἢ τῶ ἄλλῳ, sed ἢ τῶ ἄλλῳ. Articulus τὸν et τῶ encliticarum more pro τινός, τινὶ poni, notum; sed hic temere neglectum. GESN. A. 1. tamen habet τῶ. LEM.

Ead. 1. 4. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') Hanc plerarumque *Edd.* lectionem praefero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: majorem enim vim habet. Et sic *T. I. Nigr.* §. 6. (p. 30. hujus *Ed.*) οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν. Ad quae verba *Hemsterh.* ex aliis auctt. similia jam dedit. Et sic paullo post iterum τότε δὴ τότε. REITZ.

Ead. 1. 5. Ἐλέφαντα) *Eburnea* inter alias *Jovis Olympici* statua, et *Eleensis Urania*. De priori testatur *Plin.* XXXIV, 19. ut alioq. taceam. SOLAN. Ἐλέφαντα, pro ebore, ut supra de *Sacrif.* c. 11. ut *Virg.* fere *Aen.* III, 464. — sectoque elephanto. Conf. mox, ἐπρίον τὸν ἔλεφαντα. Quod quidem satis notum: nam et sic *Homer.* non semel, ut *Il.* Δ, 141. Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἔλεφαντα γυνὴ φοῖνικι μίηνῃ, *Ac* veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit. Ad quem vers. *S. Clarke* etiam alium ex *Luciani* *Imag.* locum adfert. Sed quod notatu dignius, ex *Pausan.* *Attic.* I. c. 12. Ἐλέφαντα, ὅσος μὲν ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρας, εἰσὶν ἐκ παλαιοῦ δῆλοι πάντες εἰδότες. αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὶν ἢ διαβῆναι *Μακεδόνας* ἐπὶ τὴν Ἀσίαν; οὐδὲ *ἑωράκησαν* (—εἰσαν) ἀρχὴν, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ *Αὐβίων*, (*Λιβύων*) καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. *Ἀηλοὶ* δὲ καὶ Ὀμηροῦ, ὃς βασιλεῦσι κλένας μὲν καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαιμονεστέροις αὐτῶν,

ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμημένας, θηρίου δὲ ἐλέφαντος μνήμην οὐδεμίαν ἐποίησατο. REITZ.

Ead. l. 6. Ἑλείων) V. Somn. c. 6. SOLAN. Significatio videtur *Solanus* Somn. s. Gall. c. 6. ubi mentio ἐλεφαντινῶν πυλῶν. LEHM.

Ead. l. 8. Ἐκόλλων] De statu eburneis, earumque fingendarum modo cf. *Heynium* in antiquarischen Aufsätzen Part. II. n. V. et dissertationes ibi laudatas. RUP.

Ibid. Ἐπὶ νηδίζον) Fallitur ergo *Budaeus* in Lex. hoc verbum esse neutrum absolutum, quod pluribus probare non est opus. REITZ.

Ead. l. 9. Οἰκοδομήσασθαι) Flor. οἰκονομήσασθαι. BOURD. Οἰκονομ. W. et Ed. *Fl.* melius, quam ut in reliquis est, οἰκοδομήσασθαι. SOLAN.

Ead. l. 12. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὄρεῖν τὰ λεγόμενα) Interpres, at quando auditor se ea, quae narrantur, audire putaverit. Inepte. Reddenda ita sunt verba: Et cum auditor aliquis postea videre sibi videatur ea, quae narrantur. VITRING.

Pag. 221. l. 3. Προδιοικήσασθαι] Διοικεῖν est adornare, in ordinem redigere, componere. διοικεῖν τὸ σῶμα *Xenoph.* Mem. Socr. IV, 5, 10. πρυτανεύειν καὶ διοικεῖν τὰ πάντα dicitur *Deus a Philone*, libr. de Mundo init. διοικεῖν πόλιν, βασιλείαν *Isocrat.* ad *Nicochl.* p. 20. l. 4. *Wdlf.* προδιοικεῖσθαι autem h. l. est praemonere, quod ad intelligendam historiam et rite percipiendam pertinet; velut si auctor fontes, unde hauserit, indicare, si consilium scribendi aperire velit. RUP.

Ead. l. 4. Δυνάμει) Δυνάμει δὲ καὶ τότε προοίμιῳ χρησεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων, potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret. Ex hac versione nemo *Luciani* mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erunt interpretanda: Et tunc quoque prooemio utetur implicite, si clare explicet, quatenam sint dicenda. GRAEV.

Ead. l. 8. Εὐμάθειαν] Interpres: docilitatem. *Mas-sieu*: intérêt. *Wieland.* „und ihrem Gedächtniss das Fassen und Behalten dessen, was er vortragen will, zu erleichtern.“ Et ita sane sequens εὐμαθῇ καὶ σαφῇ postulare videtur. Rapitur tamen in contrarias partes animus, quum apud rhetores εὐμάθεια ita non sumatur. Mihi quidem parum abest, quin *Lucianus* haec non satis distincte cogitasse, et vocis significationem duplicem confudisse videatur, quod facilius sentimus, ubi vertendi periculum facimus, quam is, cum scriberet, invenit. RUP. Vide notam sequentem. LEHM.

Ead. l. 11. Τὰς αἰτίας] Sed caussarum expositio pertinet ad ipsam historiam, non ad prooemium. Adjuvat haec observatio id, quod statim dixi. At quid? si εὐμαθῇ tamen *docilem* denotaret, et illud σαφῇ τὰ ὕστερα solummodo adjectum esset, ut commodum indicaretur, ex hac agendi ratione etiam agendum, ab εὐμαθεῖα tamen diversum. Caussarum certe expositio, et brevis praecipuarum rerum adumbratio, maxime etiam valet ad docilitatem efficiendam; unde hoc artificio usi etiam sunt poëtae epici. RUD. Nodum quaesivit in scirpō. Sed magnam culpae partem sustinet *Gesnerus*; qui quum offendisset, opinor, in insulsa *Micylli* versione: *docilia autem et plana posteriora faciet, si caussas praemittet* etc. falsiorem jam etiam syntaxin secutus, ita reddidit: *docilem autem* (quemnam quaeso? an τοὺς ἀκούοντάς, qui proxime praecedunt?) *et ea, quae sequuntur, dilucida reddet* etc. Verum enim vero haec est certissima, eaque planissime a *Luciano* proposita, et jam *Wielandio* satis clare ac fideliter explicata, loci sententia: Rhetores quidem in prooemiis triplex sequuntur consilium, εὐνοίαν, προσοχὴν καὶ (ita enim, non ἢ legendum) εὐμάθειαν. historicus autem duplex tantum, προσοχὴν καὶ εὐμάθειαν. nam εὐνοίαν omittet ob caussas, dudum expositas. Jam προσοχὴν (attentionem auditorum) efficiet eo, quod ostenderit se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus rebus esse narraturum. Εὐμάθειαν vero, i. e. *facultatem res ipsas postea narrandas, τὰ ὕστερον*, (sic enim correxi vulgatum ὕστερα) recte capiendi et cognoscendi, quam si uno verbo *docilitatis* reddas, non repugnem, — hanc igitur facultatem suppeditabit auditoribus, sive, quod prorsus idem est, res illas reddet εὐμαθῇ (*faciles captu et intellectu*) καὶ σαφῇ eo, quod caussas earum (h. e. non singulorum eventuum, singularum rerum gestarum, quas par est in ipsa narratione explicari, sed universae rei mox per singula persequendae) jam in principio operis profert, et summam quandam rerum gestarum praemittit. Aptissime autem repetit auctor vocem εὐμαθῆς, licet de rebus passive sumendam, quum antea usus sit voce εὐμάθεια, quamquam active illa de auditoribus capienda. Neque in eo quidquam esse potest confusionis, nisi quod cum aliqua vi inferatur, quum usus loquendi huic voci utramque potestatem aequa lae tribuerit. Restat, ut lectionis εὐπορίᾳ mutatae rationem reddam. Recepi εὐπορήσαι e Cod. M. et Ed. *Flor.*, quae instar Codicis est; idque feci monente *Labeckio* in *Parergg. ad Phrynich.* p. 595. qui activam huic verbo vim vindicat, allatis e probatissimis scriptoribus usus

illius exemplis, confirmatque, quod jam *Casaubonus* ad *Athen.* p. 292. B. et *Schaeferus* in *Melett.* p. 6. monuerant, verbum *εὐπορίσει* pravae esse notae. Ut autem *εὐπορήσει* conjecturae *Schaeferi* *ἐκπορίσει*, quae et ipsa per se quidem optima est, ut omnia, quae *Schaeferi* sunt, praefendum ducere, movit me partim librorum duorum auctoritas, partim, quod *εὐπορήσει* et *εὐπορίσει* vel ob similem, quae olim obtinuit, utriusque vocis pronuntiationem facillime inter se permutari poterunt. *LEHM.*

Ead. l. 13. (*Ἡρόδοτος*) *Herodotus* I, 1. *SOLAN.*

Pag. 222. l. 1. (*Νίκας*) Aliter, et longe aequius, *Herod.* ὥς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γίνηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θωύμαστα τὰ μὲν Ἕλλησιν, τὰ δὲ βαρβάροισιν ἀποδεχθέντα, ἀκλεᾶ γίνηται. *SOLAN.* Confer supr. *Zeux.* c. 7. *REITZ.*

Ibid. *Θουκυδίδης*) Verba sunt *Thucydidis* in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, et ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere jam decrevisset. Adde. c. 21. *SOLAN.*

Ead. l. 4. (*Παθήματα*) Ex eodem libro c. 23. τούτου δὲ τοῦ πολέμου — παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. *SOLAN.*

Ead. l. 10. (*Αὐτῇ*) Emendavi vulgatum αὐτῇ, quod in omnibus libris reperitur. *SOLAN.*

Ibid. (*Προὔχειν*) Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊούσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοιταίνεσθαι. *leviter et aequaliter procedens sibi similis, ita ut neque exstet, neque hiatus habeat, non male interpretes.* Προὔχειν hic *Luciano* est, quod *Petronio* est extra corpus orationis eminere. Praeterea, inquit, curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant: cum veluti centoni purpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus. Sed intextus vestibus color est limbus purpureus togae adtextus, ut in praetexta. *GRAEV.* Metaphora ducta videtur a via plana. Sic saepius. *Iliad.* μ, 80. opp. ἀνάντης. πεδὶον λείον *Herodot.* II, 29. λείος ἱππόδρομος *Iliad.* ψ, 330. θάλασσα λείη, ventis non agitata. *Herodot.* II, 117. Sed λείος dicitur etiam de arbore, velut *Iliad.* δ, 484. οἰστρεὸς ὥς . . . λείη, ἀτὰρ τέ σὶ ὄξοι ἐν' ἀκροτάτῃ πεφύασι. *RUD.* De arbore intellexit *Wielandius*, vertens: Sie (die Erzählung) laufe (gleich dem Stamm eines schönen Baumes) sanft und gerade aus, immer sich selbst ähnlich, ohne Auswüchse und ohne Krümmungen. *LEHM.*

Ead. l. 11. Ἐφην) Sic pro ἔχην in *Amst.* Ed. corrigendum esse monuerat *La Croze*, idque vel ex versione, quae tamen, ut dixi, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἔφην jam recte habuere. REITZ.

Pag. 223. l. 2. Μὴ διακεκόφθαι — ἄκρα] Com-mendat *Lucianus* historicis idem, quod *Horatius* a poëtis postulavit: Denique sit quodvis simplex duntaxat et unum. Et praeclare quidem: in hac enim unitate, ad quam varietas maxima adducitur, posita est omnis praestantia operis, si aestheticam rationem spectes. RUD. Κατὰ τὰ ἄκρα, int. μέ-ση. Cf. *Lexiph.* c. 11. extr. De ellipsi autem ipsa *Schaeff.* ad *L. Bos* p. 287. LEHM.

Ead. l. 5. Τάχος) *Micyll.* brevisitas. *Gesn.* celeritas, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur: intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, et verbositatem vitantes, ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. f. Cap. vero 59. ταχῆς ἔπαινοι et ψόγοι, breves certe significat. REITZ.

Ead. l. 13. Σαπέρδην] Σαπέρδης ὄνομα ἰχθύος, οἱ δὲ, παρχίου εἶδος. ἄλλοι, ὑπὸ Ποντικῶν τὸν παρκῖνον (al. suadent recte κορακῖνον) ἰχθύν. *Hesych.* Pertinebat certe e *Luciani* sententia ad vilia ciborum genera, in quibus eundem nominat *Gall.* c. 22. *Dial. Meretr.* XIV. Cf. *Archestratum* apud *Athenacum* *Lib.* III. p. 117. A. RUD. Vid. *Albert.* ad *Hesych.* LEHM.

Pag. 224. l. 4. Ὀμηρος) Tangit hos quidem *Homerus* l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam *Aristarchi* effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. Vid. *Schol. Pindari* ad *Ol.* I. p. m. 13. A. Cf. *Homer.* II. A, 575. SOLAN.

Ead. l. 6. Παρθένιος) De hoc et sequente *Euphorione* *Sueton.* *Tib.* c. 70. Poëta et historicus, (v. *Voss.* II, 1.) cujus liber περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo *Euphorionem* aliquoties laudat. SOLAN. De *Parthenio* vid. *Fabric.* *Bibl. Gr. Lib.* III. c. 27. Vol. II. p. 675. de *Euphorione*, quem *Cic.* *Tusc.* III, 19. commemorat, adi *Casaub.* ad *Suet.* *Tib.* c. 70. et *Salmas.* ad *Solin.* p. 601. b. LEHM.

Ead. l. 7. Εὐφορίων) *Chalcidensis*, de quo *Suidas* et *Voss.* de *histor. Gr.* I, 16. erat enim et poëta et historicus. SOLAN.

Ibid. Καλλιμαχος) De *Callimacho*, quem hodie habemus, non putat intelligendum hic *Nostrum Ez. Spanh.* vir de literis et de *Rep.* optime meritis, (in *Hymn.* Ap. f. 112.) sed forte de altero juniore e sorore ejus nato; quamquam fateatur

hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctionis nota. Rem et ego in medio relinquo. De eo tamen Cas. ad *Athen.* 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi ansam invidentibus praebuisse, quod multa quidem, sed brevitas, carmina ederet. Solitus dicere *Callimachus*, magnum librum magnum esse malum — tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poema Hecalen inscriptum coactus est edere.) V. *Athen.* III. Καλλιμάχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem *Athen.* IX, 387. F. — quando Ister dicitur καλλιμάχειος συγγραφεὺς, ad vitium respici credo, quod hic a *Luciano* notatur. SOLAN. Juniores quendam Callimachum hunc esse, credit *Spanhem.* ad *Callimach.* p. 118. quia alter brevitatis amans. REITZ. Pierson. ad *Moer.* Atticist. p. 440. notante *Belino* pro Καλλιμάχος reponendum conjiciebat Ἀντιμάχος. BIR. De hoc *Antimacho* Colophonio, cujus fragmentum infra legitur Ver. Hist. II, 42. praeter Piersonum modo laudatum, narravit Car. Ad. Gottl. Schellenberg in *Antimachi Colophonii Reliquiis*. Hal. 1786. 8. Sed utrum hic *Antimachus* in *Callimachi* locum substituendus, an ille *Spanhemii Callimachus*, an vero alius etiam obscurior poeta ejus nominis, cogitandus sit, nolo nunc definire. LEHM.

Ibid. Πόσις ἔπει) Brevitatem *Callimachi* Battiadae laudat, et haec *Luciani* forte ad alium pertinere, conjicit *Spanhem.* ad H. in *Apoll.* 112. p. 118. GESN.

Ead. l. 11. Μηχάνημα) Vid. *Thucyd.* IV, 100. SOLAN.

Ibid. Πολιορκίας σχῆμα) In *Thucydide* laudat, quod nimius non sit in describendis παρέρχοις μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιοῦτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχανήματα ἐρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων σχῆμα, ἢ Στρακονοσίων λιμένα. Quis credat, tam politum scriptorem usum fuisse in eadem περικοπῇ bis voce σχῆμα, ne dicam πολιορκίας σχῆμα, quod vertunt obsidionis speciem, inepte dici. Ms. optime, ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες, aut rem ad obsidionem necessariam et utilem exponens. De *Sostrato* vide *Plin.* XXXVI, 12. et *Strab.* lib. ult. GRAEV. Perperam in vulgatis legitur hic σχῆμα pro χρῆμα, quod recte exhibet Ed. J. SOLAN.

Ead. l. 12. Ἐτι πόλεων) Valde probo Ἐπιπολῶν, etsi vulgatam exhibeo. REITZ.

Ead. l. 13. Σχῆμα) Non offendit me repetitio nominis σχῆμα, alioquin sexcenta et Nostri, et optimorum quorumque scriptorum, loca damnanda essent: sed illud offendit,

quod libros omnes obsedit, *ἐν πολλῶν σχῆμα*, inconcinnum profecto, ubi id, quod conjunctum est, nempe *Συρακουσίων λιμένα*, indicat, transire jam ad ipsa singularia exempla auctorem. Breviter *Ἐπιπολῶν σχῆμα* legendum esse, ac sine dubitatione inter *Luciani* verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit *Ἐπιπολῶν σχῆμα* *Thucydides* VI, 96. tanquam *χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου* κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* servari tanto magis hic et supra debuit, cum etiam *Livius* hanc *Syracusarum* partem patrio more appellavit XXV, 24, 4. *GESN.* *Gesnerus* praecclare legendum censet *Ἐπιπολῶν*. Describit autem *Thucydides* *Ἐπιπολῶν σχῆμα* lib. VI, 96. et ita quidem, ut hac descriptione omissa historia non posset intelligi. Supra jam ejus mentionem fecit c. 88. et hic statim *Συρακουσίων λιμένα* addit. Pro *λιμένα* in mentem venit *λειμῶνα* nam eodem capite prati fit mentio. Sed nihil his opus. De portu *Syracusano* cf. *D' Orvill.* ad *Charit.* p. 370. qui testatur *J. Marklandum* etiam legere *Ἐπιπολῶν σχῆμα*, additque *D' Orvill*: *digna profecto, si qua alia, contextu emendatio.* *RUD.* Tot talibusque viris in idem judicium convenientibus, ad quos accedunt etiam *Censor Edit. Reitz.* in *Novv. Actt. Erudd.* a. 1745. p. 243. (*J. Aug. Ernesti*) *Guil. Langius*, *Halensis Philologus*, et recentiores interpretes, *Belinus* et *Wielandius*, vix hodiernus *Luciani* editor caecitatis stuporisve notam effugiat, qui adhuc lectionem ineptam tueri in animum induxerit, praesertim quum *ἐν* et *ἐν* saepius a librariis permutata esse constet. *LEHM.*

Pag. 225. l. 2. Ἐοικόντα] Igitur ne veteres quidem crediderunt, orationes, quas in historiciis legimus, ab ipsis hominibus tali modo fuisse habitas. Ceterum haud scio, an ista ratio orationes fingendi in historico debeat improbari. *RUD.*

Ead. l. 8. Ἐξω τοῦ δικ.) Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omisurus, vel indignas judicaturus sit, quibus assentiat: quemadmodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla habetur a iudice bona ratio. *GESN.* *Gesnerus* male, opinor: *alioquin extra tribunal sunt*, i. e. ut in nota explicat: — (*Jam citantur verba Gesneri modo lecta*) Rectius: quoniam *ἐκείνοι*, scil. *ἐπαίνοι* et *ψόγοι* in historia, non in iudicio sunt, ideoque inepto loco adhibentur. Conf. *Wielandi* versio. *RUD.* Satis scilicet prolixo ille, quamquam vere, interpretatur: *Denn da die Geschichte keine Gerichtsstelle ist, so rechtlich un-*

tersucht und entschieden würde, wer Lob oder Tadel verdiene etc. Id est, deest his laudationibus et reprehensionibus publica et judicialis auctoritas. Hoc autem ipsum etiam in *Gesneri* versione et explicatione inest. Modo ἐπεὶ per alioquin rectius reddidit, et rectiorem et accuratiorem secutus est verborum distinctionem, quam et ego, praeuentibus praesertim nonnullis Edd. vett. restituendam duxi. LEHM.

Ead. l. 9. Θεοπόμπῳ) Atqui Theopompum hunc ipsum Athen. III. p. 85. A. veritatis amantem ait fuisse, ejusque pervestigandae studio magnam pecuniae vim insumpsisse. Μαθήτω, inquit, παρὰ Θεοπόμπου τοῦ Χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν ἀκριβῆ. De impensis Theopompi, inquit ad hunc locum Casaub. non tacet Dion. Halic. in epist. ad Pomp. De amore veritatis non desunt, qui obstrepant. Athen. ipse l. 6. δυσμενέστατον appellat, parum constans sibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum Theopompus carpserat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βάσανον et aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos refellit Dionys. Lucianus etc. Hinc Theopompicum scribendi genus nominat Cicero, cum de omnibus omnia libere palam dicuntur, ad Att. II. De Theopompi maledicendi prurigne non Lucianus solus, sed multi conquesti sunt viri gravissimi. Ciceronis judicium audivisti. Lege etiam Corn. Nep. in Alcibiad. c. 11. V. et Plut. 1570. f. SOLAN.

Ead. l. 11. Καὶ μὴν καὶ) Hic potius pleonasmus elegantiae est, (licet alibi illud nimis frequentatum καὶ olerim) sic etenim et Long. Past. I. pag. 26. Ed. Jungerm. καὶ ἄμα καὶ αὐτῇ ἡρέμα ὑπερθέγγετο. Idem p. 28. καὶ λαβοῦσα καὶ αὐδὺς ἐνέβαλλε τῷ κόλπῳ. Noster supra cap. 87. καὶ νῆλ' Ἀία, καὶ ἔν' στρατοπέδῳ. Et c. 46. καὶ μὴν καὶ συνθήκη et Somn. cap. 7. ubi similia jam notavit Hemsterh. Et non semel alibi. REITZ.

Ead. l. 14. Σὺ) Sic Ed. J. In reliquis est σοί. SOLAN. Legendum esse, non σοί δ', ut lectum est adhuc, sed οὐ δ', ut interpretati sumus, facile, puto, constabit. GESN.

Ead. l. 15. Πολλάκις) Notabat Solanus noster, Vorstium legere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera sic legerentur, ut in J. quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque sine parenthesi, habebat: cum vero aliae non τοῦτο, sed τὸ αὐτὸ exhibeant, et parenthesin etiam nonnullae addant, non opus jam ὡς addere; verum illud γὰρ ex W. potius reciperem. REITZ.

Pag. 226. l. 5. Ζουλοπρεῖς) Antiquiores fere omnes Edd. legunt hic δολοπρ—barbare, Ald. nempe J. et B. 2. Par. etiam. Sed bene habet in Fl. Fr. etiam S. et A. et in M. Cod. SOLAN.

Ead. l. 8. *Κνίδιον ἐκείνον ἀρχιτέκτονα*) Nomen ex inscriptione, quam mox exhibet, patebit. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον*) De hac turri vid. Scholium ad Icaromen. c. 12. et notam *Humphr. Prideaux* ad L. I. Partis posterioris historiae suae, qua vetus testamentum cum novo connectit, p. (Ed. in 8°.) 9. SOLAN.

Ead. l. 12. *Παρατονίαν*) *Plut.* Anton. 814. B. et *Ovid.* am. II. El. XIII, 7. *Paraetonium* vocant. *Strabo* etiam non semel et *Polyaenus* *Strat.* II. p. 145. C. Sed mutare hic non ausim; et omnino sic editum a *Luciano* ipso, ut vulgo nunc legitur, existimem. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ἄφουκτον*) Sic sexcentis in locis apud hunc scribitur, ut in *Dial.* *Apoll.* et *Merc.* seu *Diall.* *Deor.* XVII. *Ἐπειτα δὲ συνέλθ' ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε.* Sic in *De Merc.* *Cond.* c. 3. B. in *Anach.* c. 2. et 29. In *De Lucr.* etiam c. 2. etc. et auctoribus *Mss.* A. B. et M. in *Hermot.* c. 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi *ἄφουκτον*, non, ut in omnibus, *ἄφευκτον*. M. tamen *Codex*, qui in *Hermot.* etiam habet *ἄφουκτα*, hic mendose cum caeteris *ἄφευκτον* habet. SOLAN. *Ἄφουκτον* verum esse, vid. var. lectt. ad *Ver. Hist.* I. cap. 39. et supra, *Deor.* *Dial.* XVII. *REITZ.* Tuetur quidem *Lobeckius* ad *Phryn.* p. 726. sq. formam olim vulgatam, exemplis e *Plutarcho*, *Philone*, aliisque ejus indolis scriptoribus allatis. Sed quum in *Luciano* obstet constans ejus, et satis frequentata, consuetudo, *ἄφουκτος* scribendi, ad eam mihi videbatur forma *ἄφευκτος*, utpote a librario veteri minus diligente profecta, a *Solano* et *Reitzio* recte revocata esse. LEHM.

Ibid. *Οἰκοδομήσας οὖν*) Illud οὖν epanalepsi inservire, vid. supra ad *Zeux.* c. 1. *REITZ.*

Pag. 227. l. 1. *Αὐτοῦ*) Etsi veteres Edd. *αὐτοῦ* spiritu leni hic quoque scribunt, et supra aliquanto lenior visus sum in tolerando *αὐτὸν* pro *αὐτόν*, hic tamen ad perspicuitatem sensus nimium interest, qui omnino reciprocum postulat: suum enim, non regis, nomen intro scripserat architectus. *REITZ.* Etiam h. l. *Reitzii* libidinem *αὐτοῦ* pro *αὐτοῦ* ex arbitrio substituendi refrenandam censi, ut in multis jam superioribus locis. *Αὐτοῦ* non ejus est, sed ipsius, architecti, i. e. suum. Cf. *Charon.* c. 24. *τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπιον τῷ αὐτοῦ ὀνόματι*, quae tamen et ipsa tentavit *Reitzius*, et seduxit recentiores Editores. Mox sub finem hujus libelli non magis recte recesserunt iidem a genuina scriptura. LEHM.

Ead. l. 2. *Ἐπιγρῶσας*) Unde hæc habuerit *Luc.* incertum. *Strabo* enim et *Plin.* factam ei a rege inscribendi proprii no-

minis potestatem, disertis verbis testantur: hic XXXVI, 12. ille XVII. pag. 791. D. Vide, si lubet, *Is. Voss. ad Pomp. Melam* II, 7. et *Luciani Schol.* ad Icarom. no. 48. SOLAN. Utrum vera sit haec narratio, non liquet: pugna vero mihi certe non videtur adesse. RUD. *Wielandius* contra pro fabula ficta habere non dubitat, licet secus statuente *Bern. de Montfaucon* Dissert. sur le Phare d'Alexandrie etc. in *Memoires de l'Acad. des Inscr.* VI, 576. sq. LEHM.

Ead. l. 3. Τοῦ τότε βασιλεύοντος] *Plin.* l. 1. (vid. *Solani* notam superiorem) nominat Ptolemaeum. Sed *Schol.* (ad Icarom. c. 12.) Alexandrum Macedonem. RUD.

Ead. l. 6. Θεοῖς σωτήρσιν) *Ptolemaeum* et *Berenicen* intelligunt viri docti bene multi. Consule *Spanh.* 415. Eandem inscriptionem habet *Strabo* l. c. SOLAN. Immo intellige Neptunum, Castorem et Pollucem aliosque navigantium patronos. Cf. *Spanh.* p. 416. RUD.

Ead. l. 8. Ἄλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν νῦν καὶ τὸν αἰ) Ἄλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. τ. α. MARCIL.

Pag. 228. l. 1. Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ) Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. MARCIL.

Ibid. Πίθος) Sic omnino legendum cum M. et editionibus nunnulis. In L. et aliis λίθος, prave. Vid. supra c. 3. ad quam historiam alludit. SOLAN.

Ead. l. 2. Κρανίῳ) *Lucianus*, praecepta historica claudens, ait, se exhibuisse normam et amussim justae historiae, quam si qui observent, bene se rem habere, et alicui bono suum hoc fore scriptum; sin minus, volutatum esse in Cranio dolium (εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ). Alludit *Noster* ad id, quod supra c. 3. de Diogene satis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invasurus, valde turbatos fuisse Corinthios, et ad opus se accinxisse; alios aliud parasse; hunc arma fabricatum esse; illum lapides attulisse; neminem denique fuisse otiosum. Quo viso, Diogenem, cum nihil, quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo studio volutasse sursum ac deorsum per Cranium suum dolium, interrogatumque, quid illa ageret, respondisse, se quoque, ne solus inter tot laborantes cerneretur otiosus, volutare suum dolium. Id ergo vult hoc in loco *Lucianus*, omnes hac tempestate, tantopere πολυπράγῳ, aliquid historici lucubrantur: ego vero, ne solus nihil dicar fecisse, historici partes persecutus sum: si ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus sum pretium; sin, cum Diogene aliquid saltem egero. Caeterum Cranium, in quo Diogenem

degisse, ex hoc loco patet, fuisse gymnasium ante Corinthum, ait *Diogenes Laërtius*, qui locum hunc non, ut hic *Lucianus* cum *Hesychio*, Κράνιον, sed Κρανεῖον appellat. In *Nostri* primo *Mortuor.* dialogo scribitur Κράνειον. *JENS.* Videas *Th. Marcil.* quoque scribere Κρανίω; sed cur hoc im-probem, vid. supra ad c. 3. *REITZ.*

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 229. l. 1. ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ) Fabulosarum narrationum ejusmodi antiquiorem hac eam fuisse *Photius* censet, quam *Antonius Diogenes* de Thule insula lib. XXIV. ediderat. De quo libro ille *Cod. CLXVI. p. Ed. Aug. 184.* et seqq. Addit enim p. 189. καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανού, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ καὶ ῥίζα ἔοικεν εἶναι τοῦτο. Sed cum putarit *Photius*, ut ex sequentibus ejus verbis patet, *Diogenem Antonium* suum vixisse fere *Alexandri Magni* tempore; vanissimam hanc ejus conjecturam, ego quidem existimo; *Luciano*que fuisse recentiorem, cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit *Noster*. *SOLAN.* De consilio utriusque libelli copiose et docte, quamquam tristius passim, nec sine ira et studio, disseruit *Tob. Krebs.* in *Opuscul.* p. 315. sq.

Ead. l. 3. Ἀθλητικοῖς) *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis et animi cura agit, ac docet, quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione studiorum lege *Quintil.* L. I. cap. 4. *Cic.* in *Offic. Senec.* de vit. tranquil. c. 15. et ult. *COGN.*

Ead. l. 4. Εὐεξίας) *Medicis εὐεξία* est perfecta sanitas, sive, ut *Galenus* definit, τῆς ὑγιαίνης ἕξως ἢ τελειότης. Vid. *Foesii* *Oecon. Hippocr.* Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est, corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto habitu, ac victu, quo illum acquirebant atque conservabant, vid. *Mercurial.* de Art. gymnast. *REITZ.*

Pag. 230. l. 5. Ἐμμελὲς) Sic supra *Quom. Hist. Conscr.* c. 14. Ὅρῳ ὡς ἐμμελὲς ἢ ἀρχή. *SOLAN.*

Ead. l. 9. Τῶνδε τῶν) De repetitione ista articuli jam bis alibi monuimus. Sed conf. modo *Somn.* §. 15. τῆς δὲ (Scrib. τῆςδε) τῆς δικαιοσύνης. Addo hic tantum *Long. Past.* II. p. 68. *Ed. Jungerm.* ἐν τῷδε τῷ ἄνθρωπῳ et p. 67. ἀρα μέμνη-

σαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverso ordine positum majorem demonstrandi vim habet. Sed rursus, ut Noster, idem Longus I. p. 3. ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ. Et ibid. paullo supra, ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μινυλῆνης. Atque alibi passim. REITZ.

Ead. l. 14. Τινὰς...σ—τας) In L. Fl. et B. 2. recte legitur τινὰς in reliquis τινὰ, corrupte. SOLAN. Πρὸς τινὰς habere dixi Fl. et B. 2. ceteras τινά. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt πρὸς τινὰ et πρὸς τινὰς. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Etsi Edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula sequente, accentum praepositionis inverte, scribens πρὸς τε. REITZ. Male sedula haec est, nec tamem ubique sibi constans, Reitzii diligentia, quae etiam recentiores Editores passim seduxit. Cf. Adnot. ad Hermot. c. 19. LEHM.

Pag. 231. l. 1. Συγγεγραφότων) Ita Ms. Reg. 3011. melius, quam quod adhuc legebatur, συγγεγραφότας. Ex eodem Ms. mox edidimus ἂν ἔγραφον, sensu ita postulante. Edd. enim exhibebant ἀνέγραφον. BIP. Utramque emendationem, a Schmiedero quoque receptam, confirmavit Codex Gorl. Quod mox pro ἐμελλε Schmiederus, monente Belino, Cod. 3011. substituit ἐμελλον, quod referatur ad praecedentes poëtas etc., caute ab ea mutatione abstinerunt Bippi Editores. Nam in ἐμελλε Subjectum est τὰ ὀνόματα, quod attentus quisque lector facile ex vocabulo ὀνομαστὶ deducat. Sed majori jure vocem φαίνεσθαι correxisse mihi videor, praeceunte Codice Gorl., ubi φανείσθαι legitur. Praesens enim h.l. ambigere facit lectorem, ἀνάγνωσις illa, ex qua nomina poëtarum etc. apparitura esse Lucianus dicit, lectio sit illorum poëtarum, an ipsius hujus libelli. Quae posterior ut intelligatur, necessario requiritur Futurum. LEHM.

Ead. l. 3. Κτηόλας) Liber iste Ctesiae cum reliquis ejusdem periit. Photius tamen ex eo nonnulla excerpsit, ex quibus, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem Ctesiam fuisse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis et auditis tradat. Vid. Plutarch. in Artax. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἄλλον εἰπόντος) Longe rectius in Flor. Cod. quem sequutus est interpretes, ἄλλου ἀληθεύοντος. Probaturs illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum, qui adfuerunt, hausit: unde illud in historico fide dignum καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα; qua de re locus alius dicendi. BOURD. Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bono observanda sint Historico, quo spe-

cimen alicujus historiae, haud dubie secundum leges a se latas conditae, ipse exhibeat, hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa et ficta tamen haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta exstent, *Ctesiae et Iambuli exempla*, commemorans, *Κτησίας ὁ Κτησιόχου*, inquit, ὁ *Κνίδιος*, συνέγραψε περὶ τῆς *Ἰνδῶν χώρας*, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μῆτε αὐτὸς εἶδε, μῆτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ *Ἰαμβούλος* περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασιν τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερετῇ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. *Ctesias*, *Ctesiochi filius*, *Cnido oriundus*, de regione *Indorum*, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam *Iambulus* de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamen injucundo composito argumento. Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert *Bourdelotius*, idque vulgato rectius judicat. At *Heracle*, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. *Ctesias*, ait, *Cnidius de Indorum regione et rebus ea scripsit*, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audiverat. Id vult *Noster*, ea, quae de *Indis* scripserit *Ctesias*, esse plane ficta: id vero probat eo, quod ipse *Ctesias* eorum nihil neque vidisset, neque fando accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab *Ctesia* esse ficta. JENS.

Ead. l. 6. *Ἰαμβούλος*) De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est *Tzetzes Chil. VIII. h. 144*. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab *Harporocrate* in *Ἀβασίς*. Vid. *Voss. L. III*. Adde his *Megasthenem Plut. 1728. C. SOLAN*.

Ead. l. 9. Τὰ αὐτὰ τούτοις) Eadem, atque illi. Sic mox §. 5. τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. Et de Salt. §. 2. ac sexcentiis alibi. *Plutarch. de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν. Aristot. Hist. anim. I. pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, eadem inter se. Et de generat. animal. III, 5. οὐ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graecismum et Latini amant, dicentes, idem facit illi, pro idem quod ille. Vid. *Cort. ad Sallust. Catil. 20, 3. exemplorum satis adducentem. Non monerem, nisi viderem, plerosque hodie scribere minus probate, idem est cum illo. Etsi paullo alio sensu non barbarum pronuntio, eadem vobiscum agam; nec satis credo adfirmanti Cortio, Sallustium l. c. eundem Graecismum adhibuisse, cum**

scribit, simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi; quia dativus mihi simplicius refertur ad mala, quam ad eadem, ut sensus sit, quae mala mihi, i. e. pro me. REITZ.

Ead. l. 13. Ὀμήρου Ὀδυσσεύς) Ulysses in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum littus appulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate ejectus in Africam ad Lotophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeusto stipite. Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coactos in utrem obtinuit. Postea ad Laestrygonas, tum ad Circen pervenit, post haec in insulam Sirenium delatus est. Inde Scyllam transiens et Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacensium portum adnatavit. COGN.

Pag. 232. l. 4. Ἰδιώτας τοὺς Φαίακας) Vacui capitis populum Phaeaca dicit Juv. (XV, 23.) VORST.

Ibid. Τοὺς Φαίακας) Alcinoos Corcyrae regi, et ejus populis Phaeacibus, Ulysses Laestrygonas, Cyclopas, et alia monstra a se conficta narrabat, et iis, omnia vera esse, persuadebat: unde Juvenal. Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit. COGN.

Ead. l. 8. Κενοδοξίας) Emend. Vorstii et Ed. S. in reliquis enim καινοδοξίας legitur. SOLAN. Contra Diall. Mortt. X, 8. pro vulgato κενοδοξίαν in Cod. Oxon. est καινοδ. LEMH.

Ead. l. 11. Ἐπεπόνθειν) Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. LA GROZE. Et facere et pati simul comprehendit hoc verbum. Vid. Herodian. I, 17, 22. Adde Nostrum Prometh. (in Verbb.) fin. ubi τί ἂν πάθοιμι; quid faciam? vertit Hemsterh. cetera ad Gatakerum remittens. REITZ.

Ead. l. 15. Γράφω) Vid. Reines. Ep. 25. ad Casp. Hoffmannum p. 99. v. Arabonem L. XI. de Massagetis p. m. 487. LA GROZE.

Pag. 233. l. 1. Μηδὲ ὅλως ὄντων) Simile fere, quod apud Plut. de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267. A. Μοῦσα μοι ἔννεπ' ἐκείνα τὰ μή τ' ἐγένοντο πάροιθεν Μητ' ἔσται μετόπισθεν. SOLAN.

Ibid. Τὴν ἀρχὴν) Ab initio versum est tam in Paris. quam in Benedict. Recte Gesnerus, omnino: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure scopulum interpretum eam vocet Hemsterh. ad Nigr. §. 26. Monuere id quoque alii, Jensius, Elsnerus etc. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad Ev. Joan. VIII, 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper omnino significet; cum ta-

men et interdum sit vertendum, a principio, ut suo loco indicabo. REITZ.

Ead. l. 4. Οὐρίῳ) Non contemnenda *Aldina* lectio εὐρω, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intransibus, constat. Sequitur mox οὐρίῳ ἀνέμῳ, unde huc assumptum videri potest. GRSN. Οὐρίῳ *Aldina* prima aequae habet ac reliquae. Hinc εὐρω, quod Gesn. ait *Aldinam* esse lectionem, forsitan erit ex *All.* 2. Quod reciperem, si et prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. εὐρω habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. REITZ. In alterutro loco corrigendum esse, videre oportet, quicunque aliquo elegantiae sensu praeditus est. Non enim credibile, nostrum scriptorem, haud pauperrimi illum ingenii, in eodem loco, deque eadem re, post longiorem modo parenthesin, eadem usum fuisse dicendi forma, ubi variare haud difficile erat. Jam nomen venti ipsum, probabilius est, ab auctore esse praemissum, quam generis vocabulum, et priori adeo loco Εὐρω, posteriori οὐρίῳ, reponendum. Alterum enim, quod in duobus Codd. est, Εὐρω nihil videtur esse, nisi interpretamentum, e priori loco desumptum. Ceterum sane est *Aldina* 2. quae in priori loco ventum ipsum nominat, ut significat *Gesnerus*, et recte conjicit *Reitzius*. LEHM.

Ead. l. 9. Πάμπολλα μὲν) Mēn abest ab Edd. Nos reposuimus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. monente *Belino*, propter sequens δὲ, — ἱκανὸν ΔΕ καὶ ὕδωρ. BIR.

Ead. l. 13. Ἀκατος) Praedonum etiam esse *Acatia*, sive *Acatos*, *Schefferus* e *Strabone* docebit volentes. GRSN.

Ead. l. 15. Οὐρίῳ) P. L. εὐρω, quod eodem redit, adeoque vulgatam servavimus. SOLAN.

Pag. 234. l. 2. Ἐπειδίδου) Vis verbi ex opposito ἐνδιδό-ναι magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra Her. mot. c. 24. REITZ.

Ead. l. 3. Ἐπειγνέτο) In verae historiae libro primo leve est mendum, quod ex Ms. tolles, καὶ κύμα ἡϋξάνετο, καὶ ζόφος ἐπειγνέτο, et fluctus intumuit, et caligo orta est. Vulgo ἐνέγνέτο. GRAEV. Ἐπείγνέτο) Secuti sumus Ms. Gr. cum leviuscula, ut vides; mutatione. Ed. Junt. cum aliis hic errat; sed supra pro ἐπειδίδου, ἐπείγνέτο habet. SOLAN. Tempus imperf. ex Edd. saltem servavi. REITZ.

Ead. l. 5. Αὐτοῦς) Facile obsequor *Solano*, qui spiritum Editionum lenem correxit, ac deinceps minus sollicitus, ubi necessitas exigit, idem faciam: nam quia scribae pro ar.

bitrio in his egere, cum antiquissimi Codices spiritus et accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum curantes, quid scribae sibi indulserint in his minutiis. Confer tamen supra a me dicta ad c. 33. Quom. conscr. hist. et mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἐαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτούς. Exemplum unum dedit L. Bos, etsi aliud agens, ad Act. Apost. XXVIII, 16. ex I. Reg. XXVI, 11. ἀπέλθωμεν ἡμεῖς καθ' ἐαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. adfert ad demonstrandum, καθ' ἐαυτὸν significare per se, separatim, seorsum, huc non pertinent, quia tertiae personae verbi junguntur; in hoc autem primae etiam aequae ac in Luciano adjunctum est. Adde Catapl. §. 9. καὶ μνημα ἐαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω· ubi ἐαυτῷ etiam pro ἐμαντῷ, licet Solanus id mutatum velit. Idem erat in nonnullis Edd. in de Merced. cond. §. 30. Sed quia aliae Edd. et Codd. ibi habebant ἐμαντὸν, hoc recepimus. Licet enim et ibi tolerabile dixeris ἐαυτὸν, tamen non semper eodem redit; cum ἐμαντὸν interdum ambigui vitandi gratia praefendum sit, ut vid. ad Herodoti sive Aëtionis cap. ult. REITZ.

Ead. l. 9. Προσσχόντες] In prioribus Edd. omnibus minus diligenter scriptum erat προσχόντες, quod quum offensionem esset Schmiedero, non tamen dubitare is debebat, utrum προσέχοντες, an προσσχόντες, corrigendum esset. Aoristo enim opus erat. Eandem, vel ejusdem generis, librariorum, et Editorum, negligentiam in Sophoclis Oedip. Reg. v. 79. correxerunt Erfurdi. et Schaefer. pro προστείχοντα scribentes προστείχοντα. Vide eundem Schaefer. ad Julian. p. XXII. LEM.

Ead. l. 11. Αὐτῶν) Legendum videtur αὐτοῦ, ibi, nisi prorsus malis obliterari. SOLAN. Neutra ratio placet. Ἡμῶν αὐτῶν pluralis est vocis ἐμαντοῦ, ἐμαντῷ, ἐμαντὸν, et valet: ex ipsis nobis, ex ipsorum nostrum numero, aus unserer Mitte. Neque adeo redundat αὐτῶν, neque αὐτοῦ substituendum. LEM.

Ead. l. 12. Ἀνελθεῖν) Sic P. rectius, quam ἐπανελθεῖν, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN.

Pag. 235. l. 2. Χαλκοῦ) Genitivus materiae, ut Grammatici ajunt, ut mox 2. Ver. Hist. c. 33. κεράμου πεποιημένη. Sic Long. Past. III, 109. πήραν ἐλάφου, peram e pelle cervina. Theocr. Etyl. 25. (al. 26.) v. 206. βάκτρον ἐπηρέφως κοτινοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. p. 322. Vere autem est ellipsis praeposit. ἀπὸ, quam Noster alibi addit, ut in Asino c. 53. κλένη ἣν μεγάλη ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellipsis τοῦ ἐκ. Vid. Jens. Lect. Luc. p. 344. REITZ.

Ead. l. 8. *Οἶνον ῥέοντι*) Similia apud *Eustath.* in *Amorib.* BOUND. *Οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτω* habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut *οἶνω*, quae solita est hujus verbi constructio, ut *Anach.* c. 25. aut *ὁμοιοτάτων*. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra, quam dixi, non liquet. *Ctesiam* autem hic ridet, qui plures hujusmodi fontes in Indicis, teste *Photio* excerptore, memorat. Neque solus *Ctesias*, cum apud *Strabonem* *Calanus* ipse fontes olim lacte, vino et melle fluxisse dicat in *Onesicriti* historia XV. p. m. 489. A. SOLAN. Infra *Anach.* c. 25. *Ἰδρῶτί τε εὐθὺς πολλῶ ῥέοντι*, et alibi cum dativo ap. *Nostrum* aliosque, ut *Homer.* *Odyss.* E, 70. *Κρηναί — ῥέον ὕδατι λευκῷ* quod notius, quam ut pluribus adstruatur. Verum quia et accusativo jungitur *ῥέω*, diceres vulgatam *οἶνον ῥέοντι* servandam fuisse; nam sic *Eurip.* *Hecub.* v. 527. — *ἐν χερσὶν λαβὼν δέπας Πάγχρουσον, ἔρρει χερσὶ παῖς Ἀχιλλέως Χοὰς θανόντι πατρί*. — Sed neque sic cohaereret cum sequentibus: quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. REITZ. Accusativum junxit auctor, contra vulgarem, et suam quoque ipsius, consuetudinem, cum verbo *ῥέειν*, eum in finem, ut complurium Dativorum concursus ingratisissimus, et perspicuitati noxius, vitaretur. Neque id fecit sine exemplo. *Eurip.* *Hecub.* v. 524. (Ed. *Herm.*) *ἔρρει χερσὶ παῖς Ἀχιλλέως χοὰς θανόντι πατρί*. Alia ejusmodi exempla suppeditat *Brunck.* ad eum locum et ad *Apollon.* *Rhod.* III, 225. Sic nexus verborum hic est: *ἐπιστάμεθα ποταμῷ ὁμοιοτάτω οἶνον ῥέοντι, μάλιστα οἷός περ* etc. Et sic vertit *Gesnerus*. Quodsi tamen ne sic quidem omnino satisfecerim *Solanis Reitzii*sve, auctor sim, ut vocem *ὁμοιοτάτω*, utpote molestiorem, oblitterent. Ego tamen, ne faciam, cavebo. LEHM.

Ead. l. 9. *Οἷός περ*) Sic Mss. Regg. 2954. et 3011. Edd. *oios*, sine *περ*. BIR.

Ead. l. 10. *Τὸ δεῦμα*) Articulum in Edd. deficientem addidimus ex Ms. Reg. 3011. BIR.

Ibid. *Ἐνιαχοῦ*) Ad h. v. in eodem Ms. legitur Scholion: *ἐν πρὸ τόποις*. BIR.

Ead. l. 13. *Δόξαν δέ μοι*) Conf. mox infra hujus narrationis c. 11. REITZ.

Pag. 236. l. 1. *Παρά δέ τήν δόξαν*] Ad vitem *Mandanes* alludi putat *Belinus*, narratam illam ab *Herodoto* I, 108. Et idem historicus, e *Belini* sententia, tangebatur supra, ubi de ingentibus *Herculis* vestigiis agebatur. Simile enim quid tradit *Herodotus* IV, 82. (non 72.). LEHM.

Ead. l. 13. *Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι*) Interpretes, *talem apud nos Daphnen describunt*. Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam descriptiones poetarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen etc.* GRON. Vide Ovidianam, quae picturae instar est, descriptionem Metamm. I, 548. sq. LEHM.

Pag. 237. l. 2. *Μεστοί*) Ex Ms. Reg. 2954. Vulg. *μεστοί*. BIP. Mirum quod vetus Interpres Latinus vertit: *palmites uvis pleni*; nec aliter Gesnerus: *palmites pleni uvarum*; uterque, ac si legisset *μεστοί*. Idque haud dubie recte: nam ipsae mulieres quo minus fingi possint *uvarum plenae*, prohibet cum rei natura, tum reliqua descriptio.

Ead. l. 4. *Ἡσπάζοντο καὶ*) Ms. Reg. 2954. *ἡσπάζοντό τε καὶ*, cui lectioni favet, quod in Ms. Reg. 3011. legitur, *ἡσπάζ. τότε καὶ*. Quare illud *τε*, quod deerat in Edd. in textum jam admittere non dubitavimus. BIP.

Ead. l. 10. *Οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο*] Petit auctor haud dubie fabulam illam, quam Ovidius plenissime omnium et uberrime narrat Metamm. IV, 288. sq. de Hermaphrodito et Salmacide. Ceterum omnino quidem haud diffitendum, id quod Scholiastes adnuit, loti vim illam, quam Homerus describit Odyss. IX, 94., h. l. a Luciano simul respici ac risui exponi. LEHM.

Ead. l. 13. *Ὅσον οὐδέπω*) Sic Herodian. I, 13, 6. *ἡμῖν δὲ (αἰτιον) ἐσόμενον ὅσον οὐδέπω*. Confer, si lubet, de Merc. cond. cap. 81. f. ubi eadem phrasis occurrens obiter explicatur. Sic *ὅσον οὐπω* Bergl. ad Alciphr. I, 10. REITZ.

Pag. 238. l. 1. *Συμπλοκὴν καὶ*) Haec desunt in Cod. Flor. 30URD. Nec reperiuntur in Codd. Pariss. nec reddita a veteri Interprete Latino: *tum et derelictorum* (ubi vero hoc in contextu?) *comitum commixtionem cum vitibus enarravimus*. Neque denique, si absint, desiderabuntur. Recte itaque Schmiedlerus uncinis ea videtur inclusisse. LEHM.

Ead. l. 3. *Οἰνισάμενοι*) Minus etiam, quam in aliis, adaequemur in hisce libris Luciani suavitatem: quod mollis et in partes omnes sequax lingua liberrimam illi fingendi voces potestatem tribuit, quam Romana refugit modestia. Quis enim ferat nos, si hic presse secuti verba Graeca poneremus, *quati simul et ex fluvio vinati*? Atqui a ligno lignari est, quidni *vinari a vino*? Nempe Grajis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Musa loqui: nos Musas colimus severiores. Simili de caussa *Hippogypos, Hippomyrmeces*, et id genus composita, semel quidem in parenthesi interpretamur *equivultures*,

et *equiformicas*: caeterum ut propriorum formam retineant, et illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinario utimur. GESN.

Ead. l. 7. *Ολον*) Quidam legendum putant *ὄσον*. BOUAD. Non designat *Solan*. quinam Codices *ὄσον* habeant, alioqui deliberassem, anne praestaret id recipi. Ita enim solet *Noster* *ὄσον*, non *ολον* numeris addere, ut infra c. 30. *ὄσον σταδίων χιλίων*, ac tam saepe alibi, ut vix opus sit plura addere: quod nec ex aliis proferri opus est, nisi ex solo *Long. Past.* l. 2. p. 70. ed. *Jungerman*. *ὄσον δέκα σταδίου*, et l. 3. pr. *σταδίου ὄσον ἑκατόν*. REITZ. Mss Regg. 2954. et 3011. *ὄσον ἐπὶ σταδίου τριακοσίου*. BIP. *ὄσον* admisit *Schmiederus*. Sed *τριακοσίου* merito idem recusavit. Cf. Adnot. ad Schol. hujus loci. LEHM.

Pag. 239. l. 3. *Ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι*) *Kai* in Edd. omissum recepimus auctoritate Mss. Regg. 2954. et 3011. BIP.

Ead. l. 8. *Δόξαν*) Sic absolute, pro, cum placuisset, cum decretum esset, supra *Harmon.* cap. 4. et hac *Hist.* c. 7. Et *Long. Past.* 1. p. 5. Ed. *Jungerm.* (p. 4. ed. *Moll.*) *Δόξαν δὲ κἀκείνη, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι*. Ubi *Mollius* similia ex *Lucian.* *Nigr.* et *Thucyd.* dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec jam a nobis adducta testimonia sufficiunt, et locutio non adeo infrequens est. REITZ.

Ead. l. 13. *Νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστοῦ*) Vertunt, *navis onerariae malo*, et sic omisso vocis secundae respectu, cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus, varias esse earum navium magnitudines ac mensuras; et c. 18. *τῶν δ' ἑπκῶν μέγεθος, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος* non omiserunt. GRON.

Ead. l. 15. *Περιπετομένοις*) Conf. supr. *Charon.* cap. 22. SOLAN.

Pag. 240. l. 3. *Συμφησάντων δὲ ἡμῶν*) *Ἡμῶν* non legitur in Edd. sed reponendum monuit *Belinus* ex Ms. Reg. 2954. in quo nos facile obsecundantes habuit. BIP.

Ead. l. 6. *Ἐνδυμίων*) Pastor fuit admodum formosus, qui cum in *Latmo* monte obdormivisset, aliquando a *Luna* deosculatus est, quae in ejus amorem ita exarserat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. *Senec.* in *Hippolyt.*

Arsit obscura Dea clara mundi nocte deserta,

Nitidosque fratri tradidit currus alite regendos.

Ovid. *Latmius Endymion non est tibi, luna, pudori.* COGEL. Vid. *Dial. Deor.* XI. LEHM.

Ead. l. 11. Κατορθώσω) Long. Past. IV, 180. (male est 138. in ed. Moll.) Κατορθώσας δὲ τηλικούτον ἔργον, *re praeclare gesta*. Et sic quoque recte vertitur ap. Thucyd. VI, 11. καὶ μὴ κατορθώσας, *et nisi rem feliciter gesseris*. REITZ. Τὰ κατορθούμενα, *res praeclare, prospere, gestae* Diall. Mortt. XIV, 5. LEHM.

Ead. l. 13. Ἦλιον κατοικ.) Fuisse, Seneca ait, inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit etc. Lact. III, 23. SOLAN.

Pag. 241. l. 4. Μέσον) Fl. et Junt. non μέσον, ut in reliquis. Eadem Fl. μοχ ἀπαντήσας. SOLAN.

Ibid. Ὑπαντήσας) Sic rectum esse, vid. infra cap. 21. hujus προσλαλιᾶς. REITZ. Ὑπαντᾶν enim propria sua vi est clam, subito, ex improvviso, obviam ire vel venire; quod quam melius huic loco conveniat, quam ἀπαντήσας, quod e tribus Codd. et Fl. in Ed. Schm. transiit, non est, quod demonstrat. LEHM.

Ead. l. 6. Βούλομαι αὐθις ἐξ. τ. π.) Th. Magist. v. Boul. SOLAN.

Ead. l. 7. Παραγγεῖλαι) Aldina lectio παραστεῖλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis, tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de imperanda scribendaque colonia, quod est παραγγεῖλαι, sermo sit, sed de deducenda et firmanda, misso exercitu, cui rei παραστεῖλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, et ratione, qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. GESN. Παραγγεῖλαι et Aldina 1. cum reliqq. habet, alioqui lubens reciperem παραστεῖλαι. REITZ. Mss. Regg. 2954. et 3011. ἀποστεῖλαι. BIR. Αποστεῖλαι, quod Schmiederus recepit, et Gorl. quoque Codex confirmare videtur, negat Schweighaeuserus ad Polyb. III, 40, 8. (Tom. V. p. 577.) recte de colonia dici pro ἄγειν. In quo etsi non adsentiar, quum modo ab ipso Luciano dictum sit στεῖλαι ἀποικίαν, neque adeo videam, quidni etiam ἀποστεῖλαι eodem jure dici possit: tamen h. l. non probo lectionem ἀποστεῖλαι, sed praefero παραγγεῖλαι. Παραστεῖλαι scilicet, lectio Aldinae 2., vitium est non ipsius hujus Editionis proprium, sed translatum forte ex antiquioribus Mss., quod in aliis correctum est ἀποστεῖλαι, ut in Codd. Pariss. Jam vero vitium illud παραστεῖλαι ortum est ex παραγγεῖλαι, quod e probis, ut puto, Mss. in Ed. principem Flor. et hinc etiam in alias posteriores migravit. Παραγγέλλειν autem, quod proprie denotat palam pronuntiare, edicere, imperare, optime

de coloniis deducendis dici potuit, non minus certe bene, quam *Thucydideum* κηρύσσειν ἀποικίαν, I, 27. Non autem imperare, vel scribere coloniam huic loco convenire, sed deducere et firmare, non concedo Gesnero. Deduci enim colonia non sine periculo potuit, dum anceps adhuc esset belli fortuna. ΛΗΜ.

Pag. 242. l. 3. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεικόντα) Vertunt, quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes. Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis cum ipsa vox supponat, omnes fuisse veloces, et quidem pariter. Immo in qua Gracorum parte inveniunt interpretes illas pennas, quae certe sunt nullibi? Intelligit *Lucianus* totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς: sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, et quibus volabant, (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte: *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae.* Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων cum vertit *Benedictus* his vecti, ineptus est, cum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: et melius alii, ibi vero et cum his ordinati. Poterant propius post hos. COGN. Id autem rectius significatur lectione A. 2. ἐπὶ τούτοις, quam etiam Codex 3011. confirmat, et, probante *Belino*, *Schmiederus* recepit. Aliquantum probabilitati accedit eo, quod in 2954. legitur ἐπὶ τούτους. ΛΗΜ.

Ead. l. 4. Τετάρχο) Velut τετάρχαι, pro τεταγμένοι εἶσι, ita et τετάρχο pro τεταγμένοι ἦσαν *Iones* dicunt. Verum et Atticos interdum iisdem uti, ex *Thucyd.* aliisque probat *Maittaire* de Dialect. p. 354. Edit. *Haganae*. Nec mireris, augmentum abesse; neque credas ἐτετάρχο scribendum, ut ap. *Arrian.* monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores): in huiusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abjectio augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer, qui de eo dubitari queat. Sic *Herodian.* I, 16, 5. πεπλήρωτο ait. Sic *Long. Past.* πέπαιτο, ad quem doctiss. *Jungerman.* p. 214. videatur, cujus editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam huc transcribam: Longo nostro, ait, familiare, istud augmentum negligere. Sic statim πεποίκιλτο (i. e. L. 2. p. 82.) *Ibid.* κεκήρωτο. Notavit talia erudite *Casaub.* 2. ad *Athen.* 16. Et optimis scriptoribus illud usurpatum, augmentum non usurpari. *Lucian.* *Tim.* καταδεδίκαστο. *Act.* 14. πεπιστεύκισαν, περιπαθήκει. *Marci penult.* παραδεδώκεισαν. *I. Joh.* 2. μεμενήμεσαν. *Joh.* 11. δεδώκεισαν etc. Ex *Heliod.* et *Lucian.* Sonn.

idem mox adfert μεμηγάνητο, ac sic tandem concludit: nec dubito, quin plura talia superessent in auctorum libris, nisi δοκησῶσοφοι librarii mutassent. Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. REITZ. Infra c. 29. πεπολῆντο. Sed pluribus non opus est. LEHM.

Ead. l. 8. Μέγεθος δὲ) Sic Ms. Reg. 3011. Bene, propter praecedens μὲν — οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται. In Edd. aberat δέ. BIR. Haec ex mente *Belini* scripsit *Bipontinus* Editor. At ut bene se habeat δὲ insertum ex optimo Codice, non tamen ad illud μὲν in verbis, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, referri potest sine magna sententiarum confusione. Imo ad verba, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται refer potius, quae inferius sequuntur, οἱ δ' Ἀντιμοδρόμοι, et μέγεθος δὲ etc. cogita quasi parenthetice inserta explicandae vocis μεγάλων causa. Sic autem δὲ usurpari constat. Vide tamen, si opus sit, Adnot. ad Somn. c. 11. Tom. I. p. 197. LEHM.

Pag. 248. l. 6. Ἀπὸ τῶν νυάμων) Imitatur *Homeri* *Batrachomyomachiam*, quam conferat, cui tantum ab rebus seriis est otii. REITZ.

Ead. l. 12. Αὐτόν) Etsi αὐτόν hic vertitur *se*, tamen non adeo opus est in αὐτόν mutari. Non magis, inquam, quam apud *Thucydid.* IV, 108. λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἑαυτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν, dicentis, *Athenienses* non ausos esse configere secum apud *Nisaeam*, ubi suum exercitum solum haberet. Vides, tam αὐτῷ, quam ἑαυτοῦ, per secum et suum recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis saepe dictum. Vide supr. Quom. hist. c. 33. et cap. 6. hujus Hist. Adde *Ev. Luc.* VI, 40. ubi αὐτοῦ et αὐτοῦ eodem versu et sensu occurrit. In tribus certe, quas contuli Edd. sic legitur: οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηγορησμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contextus. Αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovis loco legerem, et sic Edit. Tigurina anni 1566. habet. REITZ. Quis quaeso hinc discat, quid discriminis sit inter αὐτοῦ et αὐτοῦ; et ubi hoc illudve sit ponendum? Felici casu factum, quod nulla h. l. est variatio. Alioquin et nunc mihi, ut jam saepius, inconstans *Reitzii* fluctuatio negotii nonnihil facesseret. Τοὺς ἀρστους περὶ αὐτὸν ἔχων est, *proceres prope se ipsum habens.* In *Lucac* loco sane αὐτοῦ utrobique genuina est lectio, quam et *Bengelius* edidit. LEHM.

Ead. l. 14. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι) *Micyllus* apud *Basilenses* Latine reddidit: porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit. Non secus ac si vidisset, quod ex *Angl.* no.

tat *Bourdelotius* ὡς ἑκάστοις ἰδόνει, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. *Benedictus* obscurior, *medium auxiliarii utique singuli*. Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur *Tacitus* IV. annal. 16. non dispersas et cum aliis permixtas. In *Arriano* alibi id quoque corruptum. GRON.

Ibid. (Ὡς ἑκάστοι) Anglic. ὡς ἑκάστοις ἰδόνει. BOURD. Vid. De Astrol. c. 7. καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἑκάστοι, ἐλάσκονται, prout cuique libitum est, vel ut fors tulit. *Thucydides* passim usurpat. *Plut.* 1033. f. ὡς ἑκάστος ἔνυχε. In A. tamen P. et L. ὡς ἑκάστοις ἰδόνει. Sed glossema est. SOLAN. Ὡς ἑκάστοι, suppl. εἶχον, vel ἔνυχον, ut plene legitur *Thucyd.* IV, 25. Cf. inprimis locus, quem *Solanus* citat, de Astrol. c. 7. Quae igitur in Codd. adduntur, debentur Grammaticis. LEHM.

Ead. l. 15. Ἐξακισχίλλας) Corruptum esse hunc numerum existimo, et fuisse tantum aut ἔξ μ. aut ad summum ἐξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. SOLAN. Talem limam, opinor, deprecabitur ipse *Lucianus*. LEHM.

Pag. 244. l. 4. Καὶ πῶλον δ' ἐποίησαν) Deleverat particulam δὲ *Solanus*, adacripseratque Ed. *Fl.* omittere. Si Exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exo.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in Edit. quadam vetere abesset; at in Edit. *Flor.* certe adest, aequae ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsitan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὲ malit, ut sit, jam mox, statim; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniā autem pejus. Interim si quis alius Codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. REITZ. De euphonia hic non quaeritur, sed de nexus et structurae ratione legitima. Hinc si judices, temere tentavit particulam *Solanus*. Protasin enim conficiunt duae enuntiationes: ὡς δὲ τάχιστα — — καὶ πῶλον δὲ —. Jam sequitur apodosis: ἐπὶ τούτου — — Καὶ δὲ autem interjecta alia voce nemo ignorat esse, et vero, et vero etiam, s. atque adeo. Non male *Gesnerus*: et sic. LEHM.

Ibid. Πῶλον ἐπ.) In omnibus libris legitur πῶλον δ' ἐποίησαν· sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere putato rationem emendationis nostrae. SOLAN.

Ead. l. 4. Εὐδιάναντος) Mallem Εὐδιάναντος, ut potius a somno deducatur, quam a serenitate. SOLAN. Huic formae vereor, ut faveat compositionis lex grammatica. Omnino autem de emendatione non est cogitandum. LEHM.

Ead. l. 8. Καὶ διπλεθρος) Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel.* Ita et *Long. Past.* 3. p. 127. *Ed. Jungerm.* ἔσθ' καὶ πλούσιος. *Ibid.* versus fin. κρείττον καὶ χονσοῦ μήλου φίλημα. *REITZ.* In sequentibus haud inepte *Belinus* opinatur carpi ab auctore *Bucephalum Alexandri* et *Artybii equum ap. Herodot.* V, 111. *LEHM.*

Ead. l. 13. Ἀεροκόρδακες) Interpres sequutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. *BOURD.* Ἀεροκόρακες praeter *A. P.* et *Ed. Junt.* et vetus interpres Latinus; et quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. *Edd.* reliquae Ἀεροκόρδακες. *SOLAN.* Ἀεροκόρακες *Aldus* habet, quod vel ideo mihi sit probabile, quod κόραξ, *corvus*, sacrum *Phoebo*, id est, *Soli* cognatum animal: κόρδαξ, saltationis genus, si omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut insecta quaedam, quae, quasi resti, choro quodam connexae saltare per aëra videntur. Caeterum quae sequuntur, ea neque Ἀεροκόρδαξι neque Ἀεροκόραξιν applicare possum, et excidisse aliquid arbitror, nimirum descriptionem τῶν ἀεροκοράκων aut αεροκορδάκων, aut nomen novi generis monstrorum, in quod proxima descriptio conveniat. *GESN.* Ἀεροκόρακες, quam lectionem duo Codd. et duae *Edit.* veteres praebent, nomen est; ut *Wielandius* observat, inepte compositum; constat enim omnes *corvos* esse *aërios*. Quae autem a cett. *Edit.* et *Codd.* *Pariss.* supeditatur, lectio Ἀεροκόρδακες, eam *Wielandius* negat sensum ullum praebere, *Belinus* contra refert ad *cordacem*, saltationis genus, de quo ipse noster passim in libello de Salt. mentionem facit. Sed neque sic convenerit sequens descriptio, ut scite observat *Gesnerus*. Restat, ut cum *Wielandio* judicemus vitium esse in nomine ipso, quod ille ex arbitrio suo finxit *Rettichschleuderer*, ac si legeretur forte Ῥαφανοτοξίται, vel Ῥαφανοσφενδονήται, convenienter quidem cum sequentibus, minime vero cum voce vulgata. Propius ad hanc accesserit, quod mihi in mentem venit, Ἀεροσκόρδακες, a σκόρδον, s. σκόροδον, *allium*. Respondebunt hi illis, qui in *Endymionis* copiis erant, Σχοροδομάχοις (c. 13.) et quae sequitur descriptio non difficulter iis applicabitur. Nec denique sic opus erit, ut totum locum cum *Gesnero* habeamus pro mutilato. Sed nihil tamen definitum. *LEHM.*

Ead. l. 15. Καὶ ὁ βληθεὶς) Ubi legerem, πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ραφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· *eminus enim jaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat sustinere;*

putaram excidisse ὥς, vel aliud quid, ut esset ὥς ὁ βληθεὶς, ut vulneratus, vel similiter. Sed iterum hic agnoscenda fuit socordia, qua posteriores editiones sunt mutilatae et vitia-tae. priores omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. JENS.

Pag. 245. l. 2. *Λυγοσμίας*) Angl. *δυσωδίας*. BOURD. Rec-te sic in quatuor Codd. et marg. A. 1. W. legitur; nec te-mere id *Schmiederus* recepit. Cf. *Hermot.* c. 34. Ceterum his alludi putat *Belinus* ad *Philoctetae* vulnus male olens. LEHM.

Ead. l. 3. *Χρλεῖν*) Ut in *Nigr.* et in *Tox.* BOURD.

Ead. l. 9. *Κυννοπρόσωποι*) *Ctesiae* *κυννοκεφάλους* hic tan-git, de quibus ille multa blateravit. Vide *Photii* *Excerpta*. SOLAN.

Ead. l. 10. *Κῆκελων*) *Vorst.* *κῆκῆνοι*. Sed nihil muto. SOLAN.

Pag. 247. l. 1. *Ὀμηρος*) *Homer.* *Il.* II, 459. SOLAN.

Ead. l. 8. *Θέαμα παραδοξότατον*] sub his *Nephelo-centauris* irrideri simul *Cherubinos* illos, quos *Ezechiel* descri-bit I, 10. et X, 14. probabiliter statuerunt *Krebs.* in *Opuscc.* p. 319. et *Eichstädt.* in *Prolus.* contra *Kestnerum* scripta; vid. *Tom.* I. huj. Edit. p. LXXXIII. LEHM.

Ead. l. 10. *Τοῦ Ῥοδίων*) Angl. *Ῥοδίου*. BOURD.

Ibid. *Ῥοδίου Κολοσσού*) De hujus altitudine inter anti-quos scriptores non convenisse ait *Leo Allatius*. Verum er-rat is egregie. *Strabo* enim eum LXX cubitos altum statuit, *Festus* vero pedes CV. Idem aliis verbis dicunt, cum cubi-tus sit pes sesquialter. Vide A. G. 2666. VIII. *Scaligerum* im-merito idem carpit, pondus aeris ex numero camelorum rite subducentem, not. ad *Euseb.* *Chron.* pag. 137. De *Quintaliis* quam movet controversiam, penes mercatores judicium esto: de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad *Qu.* *Hist. Conscr.* c. 23. Editio *Junt.* *Ῥοδίου*, cum A. et P. Re-liquae *Ῥοδίων*. SOLAN.

Ead. l. 16. *Ἐπιπύπτονσι*] Ita recte 3011. et *Gorl.* pro vulgato *ἐμπύπτονσι*, licet *Belino* secus videatur. *Ἐπιπύπτειν* enim proprie dicitur de iis, qui vi impetum faciunt, et con-silio; *ἐμπύπτειν* vero de iis, quae casu incidunt. Sic *Diall.* *Deor.* IV, 2. lupi dicuntur *ἐρήμοις ἐπιπεσόντες (τοῖς προβάτοις.)* Cf. *Toxar.* c. 43. LEHM.

Pag. 248. l. 12. *Ἐκλείψις τῆς Σελήνης*) *Duker.* ad *Thucyd.* VII, 50. (quem adeundum *Hemst.* in marg. monuerat) ob-servat, *Scaligerum* ad *Tibull.* I, 8, 19. existimare, verbum *ἐκλείπειν* tam de *Lunae*, quam *Solis*, defectu ab omnibus *Graecis* usurpari. Sed nomen *ἐκλείψις* veteres raro de *Luna*, immo de *Sole* tantum dixisse. Verumtamen *Aristotelen* II.

Meteorolog. 8. τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, et post hunc Polyb. V, 78. item Plutarch. in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non Diog. Laërt. Prooem. §. 2. jure huic opponit Dukerus, a quo haec desumsi. REITZ.

Ead. l. 17. Ὀμήρους) Vid. Th. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN.

Ibid. Ἐπὶ τούτοις) Insuper vertere Bened. et Parisinae interpretes. Sed vid. quae mox ad vers. hinc tertium dicentur. REITZ.

Pag. 249. l. 1. Τῇ προτεραίᾳ) Hoc videri ex Thucyd. III, 36. desumptum, recteque προτεραίᾳ scribi, (pro προτέρᾳ, quod in nonnullis Thucydidis exemplaribus erat,) vid. ap. Duker. ad Thucyd. VII, 51. ubi et hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod apud Thucyd. additur; ait enim: τῇ μὲν προτεραίᾳ πρὸς τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων προσέβαλλον — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συρακουσίων· τῇ δ' ὑστεραίᾳ etc. Etsi ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat, ut vid. ad c. 11. ejusd. lib. Noster rursus 1. V. Hist. f. et Asin. c. 42. et alibi. REITZ.

Ead. l. 3. Ἐπὶ τούτοις) Ἐπὶ de conditione, in quam aliquid paciscimur, frequens. Heradian. I, III, 5. Καὶ νῦν ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηράτο. Et ibid. c. 2, 2. ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius apud eund. III, 12. ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra Philops. §. 16. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. Long. Past. 2. p. 81. Ed. Jungerm. ἦσεν ἐπὶ μισθῷ τράγω καὶ σύριγγι. Inprimis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις et ἐπὶ τοῖςδε dicere, in describendis foederis conditionibus. Thucydid. VIII, 18. pr. Ἐπὶ τοῖςδε ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο πρὸς βασιλέα καὶ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba Wasse ac Duker. plura produnt exempla, quae hic non repetam. At jam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum, obsides dare in has conditiones, i. e. se in fidem promissorum obsides daturus. Potest sic intelligi, ac tamen super verti, non insuper; nam obsidum traditio non adeo est nova actio, sed continuatio et confirmatio prioris. Etsi non adeo multum intersit, si quis novam actionem statuatur, et insuper vertat, cum distinctio paullo major, quam simplex comma, praecedat; quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἠθέλεν sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ὑπισχνεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις et alibi recte veritas insuper, vel post, ut ap. Aristoph. Pl. 57. Ἡ γὰρ τούτοις δοῦναι. Et ibid. 1002. καὶ πρὸς

ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, *et insuper dixit haec remittens etc.* Etsi πρὸς ibi magis adjuvat significationem τοῦ *insuper*; tamen *Acl.* 2. Var. Hist. 13. med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, *et praeter haec sapiens.* Ne plura addam, quae in promptu essent. REITZ.

Ead. 1. 12. Τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἑωσφόρον κοινὴν ποιῆσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλούμενον) Posteriora verba sic perperam reddidit interpr. *et qui volet, aliorum sit particeps*: nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τὸν βουλούμενον, ut sit, q. d. τὸν βουλούμενον ἐκ τῶν ἄλλων. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, ejusque demigrationis societatem habeat ex aliis, quicunque voluerit.* L. BOS.

Pag. 250. 1. 6. Δώσειν πρὸς γάμον) Sic αἰτιῶν πρὸς γάμον, *Long. Past.* III. p. 122. REITZ.

Ead. 1. 7. Ἡξιούν ἀποπεμφθῆναι κάτω) *Th. Magist.* voce βούλομαι. SOLAN.

Ead. 1. 15. Ἄλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημαῖς) *Josephus Acosta Historiae Indicae* c. 39. lib. 4. MARGIL.

Ead. 1. 17. Νεκρὰ) Tacite respicitur ad plural. ἔμβρονα, licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2. Ver. Hist. c. 37. REITZ.

Pag. 251. 1. 8. Φαλλὸς) Vide *Aristoph. Schol.* in *Acharn.* p. 271. *Vorst.* De his vide *De Dea Syr.* Iterum infra c. 30. SOLAN. Sed φαλλὸς *suber*, ut 2. Ver. Hist. cap. 45. et alibi. REITZ.

Ead. 1. 9. Πηχναῖαι) In omnibus legitur πηχναῖοι, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40. σταδιαῖον τὸ μῆκος. SOLAN.

Ead. 1. 10. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους) *Benedictus, ex iis homines excludunt.* Patior; sed quomodo id fit? Certe, cum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab *Luciano* id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur insidendo et calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2. *Verae Hist.* cap. 40. f. πελῆκεσι γοῦν διακόψαντας ἔν τῶν ὠσῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, nec dubitavit *Benedictus* sibi similis esse, cum igitur unum ex ovīs securibus praecidissemus, pullum implumen exclusimus, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; et ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt, in homines effingunt, quasi de caelando cogitasset *Lucianus*. Putamus simpliciter verti debere, homines extundunt. GRON.

Ead. l. 13. Ταῖς γαμεταῖς) Frater *Lucianum* τοῖς dedisse monet. Non male ad sensum. Sed vulgatum non moveo sine auctoritate, quia ludit in genere, dum iidem sponsarum loco sunt. REITZ. Verissimam *Reitzii* emendationem confirmat Ms. Reg. 3011. quare sic rescripsimus. Mox v. 12. seq. ex eodem Ms. supplevimus ὁ ante καπνός. Desiderabatur enim in Edd. BIR.

Pag. 252. l. 1. Περικαθεσθέντες) Angl. περικαθεζόμενοι. BOURD. Etsi aorist. hic insolentior est et rarior, immo barbarus vocatur a *Th. Mag.* et Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum *Jensio* servandum censeo, cujus verba ex Lectt. Luc. p. 11. huc transcribi merentur. Magistri nostri, ait, vox est, Ἐκαθέσθην, καθεσθεις, καθήσομαι, καθεσθῆναι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεσθέντες ab καθεσθεις; Atqui eo uti non didignatus est, non barbarus *Lucianus*, in *Vera Hist.* p. 726. (i. e. h. l.) quamquam me non fugit, ex Cod. Angl. produci περικαθεζόμενοι a *Bourdelotio*. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἔκαθέσθην, a quo stylum suum non abstinuit *Hesychius*; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit: ubi enim legis Κατεπέξατο, ἔκαθέσθην, sine nulla haesitatione lege Κατ' αὐ' ἔξετο, ἔκαθέσθην. Praeterquam quod hunc literarum κατ' αὐ' ordinem locus ipse postulat, adi *Scholiasten* veterem *Homeri*, qui ad Il. A, 73. et 106. haec eadem *Hesychii* verba habet. Haec, inquam, bene *Jensius*, cujus sententiae confirmandae gratia addo *Long. Past. L. 2. p. 86. Ed. Jung. ὑπὸ τῇ δρῦι καθεσθέντες ἐσύριζον.* REITZ.

Ead. l. 4. Ποτόν) Veteres Edd. hic consentire cum vulgata, adnotavit *Solanus*. An ergo quaesivit, num aliae πότος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est: nam et ποτόν neutr. praeter *Xenoph.* Lexicis adnotatum, etiam *Cebes* in Tab. pag. 10. Ed. *Reland.* τοῦτο δὲ τί ἐστὶ τὸ ποτόν; REITZ. Noster saepius. Vid. *Diall. Mortt. XVII, 2. Timon. c. 56. Necyom. c. 7. et Fugit. c. 20.* LEHM.

Ead. l. 5. Οὐ μὴν — ἀποδ.) Haec et sequentia ideo finxit *Lucianus*, ut *Ciesiae* similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in *Excerptis Photii* leguntur, quem adi. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἐν ταῖς πρυγαῖς) Castius, si quid in exsecrando tali scelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἑδραῖς. BOURD. Pudori librarum tribuit *Belinus* hanc lectionem variam, quam etiam Codd. Pariss. et Ed. *Flor.* exhibent. LEHM.

Pag. 253. l. 3. Θάλλουσα ἐς ἀέλ) Thom. Magist. v. ἀέλ. SOLAN.

Ead. l. 5. Μέλι) i. e. acetum. Vid. Helladii Chrestom. LA CROZE. Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo Cael. Aurel. III, 1. quod Voss. adfert in Inst. Or. L. V, 13. §. 11. p. m. 251. Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκία vocant, velut dulcia, cum sint amarissima. Sic Aethiopem cygnum vocari, ex Juven. Sat. III, 2. aliaque, vid. ibid. Et nos in Ambigg. Tit. adjecti contrar. et antiphrasi, ubi inter alia ex Justin. XXIX, 1, 5. observamus, Ptolemaeum Philopatora vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod Aurelian. loco modo adducto quoque dicit, orthopnoeam etiam a contrario dictam, (namque ait: cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV. c. 4. Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια (dicitur). Sic Galenus, sic Hippocr. definiunt, vid. Foes. Oecon. Hipp. REITZ.

Ibid. Πονῶσιν) Ὑπνῶσιν in Ms. BOURD.

Ead. l. 6. Ἀλείφουσιν) Ms. et Cod. Angl. ἰδρουῖσιν aliter tamen legit interp. BOURD. Ἰδρουῖσιν) Hanc lectionem A. B. et P. in textum recepimus: quamquam stare vulgata etiam potest, ἀλείφουσιν, ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis facessamus mulgendo, uti mel emungunt, ita lac sudent, auctor sim. SOLAN. Quamvis videatur stare posse vulgata Editionum priorum lectio, ἀλείφουσιν, propter γυνάσωνται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, lacte ungi. Verum quo magis portentosum est lac sudare, eo melius, eoque convenientius cum eo, quod praemiserat, mel emungunt: totus enim est auctor in fingendis monstris, quo considerato, jam plane frigebit vulgatum ἀλείφουσι. Versionem tamen non immutavi, quia Gesn. ad nostram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in Graev. Ed. jam erat notata, videtur respexisse. REITZ.

Ead. l. 13. Τῇ γαστρὶ) Ridet Lucianus historicum aliquem, qui talia animalcula dari tradidisset, sed immerito: nuper enim post nostrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum est, existere genus quadrupedis, cui sub ventre pera quasi est, in quam se pulli recondunt. Cuiusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivam circumlatam ea-

rum rerum curiosi omnes viderunt. Adi etiam *Aelian. de An.* I, 17. SOLAN.

Ibid. "Ωςπερ) Ex Mss. Regg. 2954. et 3011. Vulg. ὅσα. BIP. Indigna hac mutatione melius abstinuissent Bipp. Editores, alias cautiores in admittendis iis, quae *Belinus* commendasset. "Ωςπερ nihil est, nisi interpretamentum genuinae vocis ὅσα, i. e. εἰς ὅσα, ut *Xenoph. Cyrop.* I, 5, 12. ὑμεῖς δὲ νυκτὶ μὲν δήπου, ὅσαπερ οἱ ἄλλοι ἡμέρα, δύνασθ' ἂν χρῆσθαι. et *ibid.* μοχ: λιμῶ δὲ ὅσαπερ ὄψω διαχρῆσθε, ubi nemo temere ausit pro ὅσαπερ, ὥςπερ substituere. Neque ap. nostrum *De Electro* c. 3. extr. in verbis: ὅσγε ἤδη ἀνέπλαττον, ὅσα καὶ οἷα χρῆσομαι αὐτῶ. Ego τῇ γαστρὶ ὅσα πῆρα χρῶνται elegantissima brevitate dictum pro: τῇ γαστρὶ χρῶνται εἰς ἐκείνα πάντα, εἰς ὅσα ἡμεῖς πῆρα. LEM.

Ead. I. 15. Οὐδὲ ἦπαρ) Eleganter pro οὐδὲ ἔντερον, οὐδὲ ἦπαρ. Vid. *Bos de Ellips.* REITZ. Pag. 777. Ed. Schaeff. ubi confertur locus *Ver. Hist.* II, 30. hinc refingendus. LEM.

Pag. 254. I. 2. Μαλθακή) Sive μαλακή, quod eodem redit. *Vestes molles* alibi sunt sericae. ἱμάτια μαλακὰ ditiorum et aulicorum notissima ex *Evang. Matth.* XI, 8. ubi *Jac. Elsner.* plura ex profanis auctt. et *Lucian.* Fugit. *Epist. Saturn.* et de *Salt.* adduxit. Conf. de *Salt.* c. 2. ubi μαλακαῖς ἐσθῆσι tamen scribitur, non μαλθακαῖς, quod *Hippocrati* familiarius, ut *μαλθακή νοῦσος*, mitis, remissus morbus, *I. Aphor.* 7. Et millies alibi; sed et Atticis utrumque usitatum esse, nimis notum est. REITZ.

Ead. I. 16. Εἰς τὸ κάτωπυρον ἀποβλέψῃ) De oppositis his praepositionibus v. supra *Quom. Hist.* c. 42. REITZ. Deridetur autem h. l. auris *Dionysii*, et superioribus *Gorgonum* oculus. LEM.

Pag. 255. I. 11. Παρήειμεν) Rescripsimus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. In Edd. enim legebatur περιήειμεν, contra sensum. Περὶ et παρὰ saepe confundi a librariis, notat *Belinus.* BIP.

Ibid. Ἐν χρῶ) Sic supra *Zeux.* c. 6. f. SOLAN.

Ead. I. 13. Ἀφῆκε] Quid significet, nesciit *Belinus*, quum vertit: *le vent ne nous abandonna pas*, et ob hujus sensus ineptiam jam lectionem duorum Codd. ἐφήκεν praefert, quippe quae cum unice vera versione *Gesneri*: sed non sinebat ventus, unice conveniat. Nec talia docentem sequi dedignati sunt Bipp. et Schm. At ἀφιέναι vi permittendi, sinendi cum aliunde notum, tum et nostro scriptori haud insolens. *Timon.* c. 13. ἡφίει περὶνοστεῖν ἐλευθέρως. Fugit. c. 32. ἐκὼν

ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι. Et saepius. Infra c. 29. eadem ratione: οὐ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. LEMM.

Pag. 256. l. 7. Ἀνθρωπον μὲν οὐδένα) Ita Mss. Regg. 2954. et 3011. Impr. ἄνθρ. οὐδένα μὲν. BIR.

Ead. l. 14. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν) Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut *Thucyd.* L. II. p. 103. et V, 400. et *Apocalyps.* IX, 4. ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον, adductis etiam his *Luciani* aliorumque verbis, probat *Elsner.* ad N. T. T. 2. pag. 453. Ed. Traject. REITZ.

Ibid. Ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν) Sic *Icarom.* cap. 23. et *Diodor. Sic.* XIII. c. 83. p. 608. intellectu τραπέξῃ, ut *L. Bos* docet. Alios probare ἐπὶ ξένια, scil. δῶρα, vid. *Wess.* ad *Diod.* l. d. REITZ.

Pag. 257. l. 6. Σβεσθῆναι) Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula *Promethei* notum, et ex *Cic. Somn. Scip.* cap. 3. ubi *Commentatores* vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingeretur. REITZ.

Ead. l. 10. Ὅπως ἔχοιεν) Conf. mox c. 33. ubi ὡς ἔχει. Sed 36. ὅπως bis. SOLAN.

Ead. l. 13. Νεφελοκοκκυλίαν) Ex *Aristophanis* *Avibus* sumta urbs 820. seqq. *Κοττυφίωνος* nomen non mutarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. GESN.

Ead. l. 15. *Κοττυφίωνος*) Ait, se pervenisse in urbem *Νεφελοκοκκυλίαν*, cujus rex fuerit ὁ *Κορωνός* ὁ *Κοττυφίωνος*. Puto scripsisse *Lucianum Κοκκυφίωνος*, ridicule formata voce ἀκόκκυξ et κοκκύω. GRAEV.

Ibid. Ἀριστοφάνους) *Aristoph.* "Ορν. p. 565. SOLAN.

Pag. 258. l. 4. Πυρώδεις) Angl. πυροειδεις. BOURD. Πυροειδεις A. et P. Reliqui πυρώδεις, nisi quod *Fl.* πυρώδης, Junt. πυρόδεις habent. SOLAN. Legitimae Adjectivorum formae sunt πυρώδης, aut πυροειδής. Πυρωειδής autem, et multo etiam magis πυρωειδής, genio linguae repugnant. Pessimam itaque omnium formam h. l. elegerunt *Reitz.* et recentiores, πυρωειδεις. Genuinam servarunt *Cod.* 2954. et pleraeque veterum Edd. πυρώδεις, quae eadem tandem est in J. et A. 2. eadem etiam in *Flor.* mendose modo in hac πυρώδης, in illis πυρόδεις edita. Comparativum πυρωδέστερος legas in *Diall. Mortt.* XXV. extr. Superlativum πυρωδέστατος in *Ana-chars.* c. 16. LEMM.

Ead. l. 6. Μαλακῶς ἐνδιδόντος) Conf. supra *Apol.* pro *Merc.* c. 4. καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius *Hermot.* c. 24.

ubi plane similem phrasin ex *Aristoph.* Plut. 488. addidimus. Et infra *Toxar.* c. 11. Ubi *Jens.* vim hujus verbi pluribus explicat. Oppositum ἐπιδιδόναι vide hac ipsa *Ver. Hist.* c. 6. REITZ.

Ead. l. 9. Ἀπορρίψαντες, ἐνηχόμεθα) Elliptice pro ἀπορρίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεῶς, ἐνηχόμεθα. Pariter *Lucas* in *Act. Apost.* XXVII, 43. *L. Bos.* Vide etiam *Al.* (fortasse *Somn.* s. *Gall.*, qui tamen locus huc non omnino convenit.) cap. 9. SOLAN. Adscripserat *Solanus*, aliquem conjectasse, forsitan ἀπορρίψοντες legendum. Sed ἀπορρίψοντες voluit, a ῥύπτω abstergo, sordes abluo, tumque profecto non male quidem: verum vulgata non est movenda, nam et sic in loco *N. T.* quem *L. Bos* indicat, ἐκέλευσε — ἀπορρίψαντας πρῶτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξίεναι. REITZ.

Pag. 259. l. 2. Ἐν δὲ μέγιστον ἀπάντων] Hujus ingentis ceti similitudinem invenit *Krebs.* l. c. pag. 315. sq. cum eo, qui *Jonan* prophetam devoravit, ipso teste II, 1. nec temere id sumi, clare ostendit *Eichstadius* *Tom.* I. pag. LXXXII. huj. Edit. LEHM.

Ead. l. 6. Παλλῶν) Idem vid. supr. c. 22. SOLAN. Quae describit in lib. de *Dea Syria Noster.* GESN.

Ibid. Σκόλοπας) Confer supra de *Merced.* cond. cap. 3. SOLAN.

Ead. l. 8. Περιβάλλοντες) *Fl.* optime. Reliquae περιλαμβάνοντες. SOLAN. *Florentinam* eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus et osculantibus proprie usurpatur. Sic *Long.* *Past.* IV, 125. (Ed. *Moll.* p. 133. numero per errorem typothetarum depravato) οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, et *L. IV.* p. ult. Δάφνις τε καὶ Χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert, illic lætitiæ signum esse, hic metus et valedicentium; valedicentes enim aequè se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. REITZ. Ms. Reg. 2954. περιβαλόντες, probante *Belino.* BIR.

Ead. l. 10. Συναρρόξαι τοῖς ὁδοῦσιν) Contra mentem *Luciani* reddunt haec verba: At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset. Contra mentem *Luciani*, inquam: nam navis illa prorsus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in ejus ventre, sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio *L. 2.* *Ver. Hist.* Voluit autem *Lucianus* his verbis indicare, os ejus belluae, et vacua inter dentes spatia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, et sic per partes eam absorbere, sed integram navim illaesam per dentium raritates facile potuisse transire. Veritas igitur

Lucian. Vol. IV.

T t

locum: non vero dentibus prius comminuit, sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit. Haec in Obs. Crit. p. 52. L. Bos. Nihil mutandum. Jam observarunt Grammatici, saepius duplicari hic literam *P*. Adde etiam Ver. Hist. II. prope finem. SOLAN. Geminatiōem literae *q* in verbum ἀράττειν non magis cadere, quam in σπαράττειν, συρίττειν, σμαραγεῖν, et similia, facile ex ipsa re patet. Mirum autem, Reitzium eundem, qui Ver. Hist. II, 47. προσαραξάς contra omnium Editionum, quae duplex *q* exhibent, fidem ediderit, h. l. ad ipsum illud exemplum ablegare lectorem potuisse. Quod quidem novo esse potest documento, quam parum sibi ille constiterit vel in iis ipsis rebus, in quibus summam diligentiam ostentat. Constantiter autem in libris editum συνηράσσοντο infra c. 41. συναράττουσιν Anachars. c. 1. προσαραξάτωσαν Navig. c. 22. ἀράττουσι De Luct. c. 12. Unde colligi potest, et h. l. συναράξαι, ut in *Fl.*, non, ut in ceteris, συναράξαι Reitzio et recentioribus edendum fuisse. LEM.

Ead. l. 13. Κύρος) Ferri non potest κῆτος. Lege itaque cum *Fl.* κῦτος. Vide tamen Brerwood pag. 133. *Of long.* etc. SOLAN. Lubens adripui scripturam *Florentinae*; nam vulgata κῆτος, cete, sensum exhibet satis absurdum. Etsi enim vel omnia hujus historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, homines in ceto sedentes, alium cetum vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes ejus internas perlustrarint? Quare κῦτος hic intelligo tartareum capacis alvi specum, ut *Phaedr.* loquitur IV, 5. quem tum perspicere dabatur, cum bellua hia-ret, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κῦτος proprie alveus navis; vid. *Polluc.* Onom. I, 87. pag. 58. Et venter; vid. notam Kuhnii. Ediderunt autem in *Polluce* κύτος, prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κῦτος. At versa vice L. 2. p. 171. κῦτος dedere, cum Mss. ibi κύτος legere adfirmet editor. Quod quidem cur factum, non video: nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco cranii capacitas significetur, monuissent forsan. Verum nihil differentiae video, cum de quavis capacitate vas ingens referente dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῦτος, et similia, quae circumflecti amant. Adde *Alciph.* 3. Ep. 7. p. 292. qui κῦτος τῆς γαστρὸς, capacitas alvi. Et *Diodor.* Sic. III. c. 40. m. qui pro alveo navis. Versio *Gesneri* ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lec-

tionis versionem ei adjiciens, ne mihi nimis sumsisse dicar. REITZ. Ut probò lectionem $\kappa\upsilon\tau\omicron\varsigma$, quam secuturus eram scilicet, si videre mihi contigisset; ita vulgatam $\kappa\eta\tau\omicron\varsigma$ absurdam non puto. Quem enim piscem antea, qualis extra esset, viderant, eundem, non alium in illo cetum, qualis sit intus, vident. Caeterum juvat, dum ista retracto, observare, nomen $\kappa\upsilon\tau\omicron\varsigma$ praeclare illustratum a D. W. Trillero Obs. Crit. p. 215. ubi idem nomen recte abjudicat Heliodoro Aethiop. 9. p. 445. pr. et ibi non $\kappa\upsilon\tau\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi\alpha\upsilon$ τὸ ποτάμιον, sed Nilum $\kappa\upsilon\delta\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi\alpha\upsilon$ τῶν ποταμῶν, legendum esse, divine coniecit, $\kappa\upsilon\delta\omicron\varsigma$ ipse μέγα gentis nostrae, et Apollinearum artium omnium singulare ornamentum. GESN. $\kappa\eta\tau\omicron\varsigma$ h. l. vix defendi potest. Jam non $\kappa\upsilon\tau\omicron\varsigma$, sed $\kappa\upsilon\tau\omicron\varsigma$, scribendum. Non enim produci priorem syllabam, aut ancipitem esse, quod Reitzius temere sumsit, vel inde patet, quod a $\kappa\upsilon\omega$ proxime descendit, priorem corripiente, neque adeo ad analogiam vocabulorum $\mu\upsilon\theta\omicron\varsigma$, $\nu\iota\kappa\omicron\varsigma$, et similium, referri, nisi ab imperito, potest. Constante autem Euripides certe priorem corripuit. Vid. Suppl. v. 1209. Cycl. v. 397. Ion. v. 37. et 39. LEHM.

Pag. 260. l. 3. Γοῦν) Ita ex Mss. Regg. 2954. et 3011. expressimus pro vulg. οὖν, ut vitetur hiatus. BIZ.

Pag. 261. l. 3. Ὁξέως) Florentinae lect. ὀξέως malam esse, vid. mox c. 40. f. SOLAN.

Pag. 262. l. 9. Τοι) Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in loco legendum censeo σοι. SOLAN. Non assentior. Quoties, si ista castigandi ratio valeret, in Xenophonte, aliisque primae classis scriptoribus, corrigenda forent ἐγὼ τοι, ἀλλ' ἐγὼ τοι, ἐγὼ γάρ τοι, et quae his sunt affinia, ἡμεῖς τοι etc. in quibus et nostrum καὶ ἡμεῖς τοι, et nos quidem, et nos utique. LEHM.

Ead. l. 10. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες) Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque Alciphro. I. Ep. 2. p. 12. ἀφελς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἑθύνουν, ἀφελς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Bergler. plura similia adfert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. REITZ. Et nihil in Luciano frequentius. LEHM.

Pag. 263. l. 3. Τε) Deficiens in Edd. τε supplevimus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. propter sequens καὶ. BIZ.

Ibid. Ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν etc.) A scopo aberravit, qui haec ita transtulit: ille verò, non prius dicam, inquit, nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini. Sensus est: ille vero negavit se dicturum, aut

ex nobis sciscitaturum esse prius, quam hospitalia sua, quae habebat, nobis impertisset. Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis, quae sequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἑκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπὶ πόνθειμεν. Et inferius: ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξήει. L. Bos.

Pag. 264. l. 3. Ἀπηνέχθημεν] Olim legebatur ἀπήχθημεν, et nihil variare Editiones notavit Solanus. At variant Codd. recentius collati, et 2954. quidem ἀπηνείχθημεν exhibet, quod Belino probatum recepit Schm. Sed 3011. et Gori. convenientiorem Luciani stylo formam praebeant ἀπηνέχθημεν, quam ego praeferendam duxi. Scilicet omnino illam esse magis Ionicam, hanc Atticam, formam tum Gregorius Cor. monuit suo loco, tum patet ex exemplorum copia, quae Fischerus conguessit in Animadvv. ad Weller. Tom. III. a. p. 190. sq., quorum tamen nullum e Luciano nostro est repetitum. Hic autem scriptor ut in libro De Dea Syr. ionice conscripto nunc ionica forma, e. g. συνεέλχθη cap. 27., nunc attica, e. g. κατενεχθῆναι c. 17. utitur, ita tamen constantiorem se gerit Atticismi observatorem in libris ad Atticam normam formatis. Sic ἐνεχθὲν Nigr. cap. 37. διενεχθέντες Charid. c. 18. συνενεχθεῖσα Hermot. c. 34. συνηνέχθη Diall. Moritt. XIV, 2. Somn. s. Gall. c. 17. Toxar. c. 14. προσηνέχθημεν Ver. Hist. II, 3. et κατηνέχθην Diall. Merett. II. versus fin. Unde et h. l. Atticam formam Ionicae anteponendam iudicavimus. LΞΗΜ.

Ead. l. 14. Λούμεθα) Huc pertinet, quod Jens. in Lectt. Lucian. p. 11. et 12. monuit, scribens: Λούμαι, inquit Thomas Mag., πάντες Ἀττικοί, καὶ λούσθαι. Sed et λούομαι habet Lucian. in Ver. Hist. p. 337. (i. e. hoc loco.) Haec ille. Aristoph. vero amat λούσθαι et λούμενος dicere: ἀπέλου tamen pro ἀπέλουε Bisetus ait metri caussa dictum, vid. Maisttaire de Dialectt. p. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. et fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed et Nigr. c. 13. λούμενος, non λούμενος, sine varietate legitur, nec non postea; quare rursum ajo, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. REITZ. Exemplis Lucianeis, a Reitzio allatis, adde haec: ἔλουε Necyom. c. 7. λούεται Philops. c. 19. λούεσθαι Cronos. c. 17. λούμενος Advers. Indoct. c. 23. λουομένη Diall. Marr. XIII, 1. LΞΗΜ.

Pag. 265. l. 11. Τριτωνομένονδες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἐρικότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις) Interpres: Tritohomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus. Male. Γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, et alio nomine ξιφλαί, Latinis etiam Xiphiae. Sed

ratio compositionis hujus vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide *Herodot.* lib. II. c. 46. et *Suidam*. Mihi non liquet: quaerant otiosi. Quid enim μένδης cum Xiphia, aut etiam fele, si id malis, habet commune? *GRAEV.* Τριτωνομένδης appellatio monstri ex Tritone, marino homine, et hirco compositi, quem Μένδης esse Aegyptiis, notum ex *Herodoto*. Sed quid ad hunc γαλεώτης, sive stellionem dicas, sive felem, sive mustelam denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀεροκόρακας observatum est. *GESN.* Non opus est hoc *Gesneri* metu neque enim talia ad amussim sunt fastidiose exigenda; quemadmodum etiam *Massivius* et *Wielandius* censent. *LEHM.*

Ead. l. 14. Θυννοκέφαλοι) In *S.* Κυνοκέφαλοι. In reliquis Θυννοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam cap. 38. *SOLAN.* Θυννοκέφαλοι *Aldus*, quod ortum videtur ex Θυννοκέφαλοι, q. d. thunnicipites. *Thunnus* piscis nobilis, cum cancris commode jungitur. Si allegoriam spectes, notum est, brutum quandam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque *Aldus* dedit Κυνοκέφαλους. Et κύνα quoque piscem esse, notum. *GESN.* *Etsi Parisina Κυνοκέφαλοι* praeferebat, tamen in versione *Thynoccephali* expressum erat: unde facile patet, quid edi voluerit. *REITZ.*

Ibid. Ἐαυτούς) Et sic legere *Florentinam* cum *Junt.* notaverat *Solanus*. Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. Ἐαυτούς enim sic amare poni pro ἀλλήλους, se invicem, vel mutuo, nisi satis notum est, vid. ex veteri *Lexico*, in *Biblioth. Coslin.* p. 233. quod ait: ἑαυτούς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde *Thucyd.* IV, 25. καὶ παρακελευόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, et se mutuo adhortati. *REITZ.* Errasse *Reitzium* suspicor, qui *Solani* notam ad hoc ἑαυτούς pertinere putaret. Res enim hic est adeo clara ac nota, ut *Solanum* non credam de ea dubitare potuisse. Verum pertinuit, nisi fallor, nota ista ad illud, quod mox cap. sequi legitur, αὐτούς γε ὀπλισμένους, ubi insolentius videri potuit αὐτούς de prima persona pro ἡμᾶς αὐτούς quamquam ne hoc quidem sine exemplo. Cf. supra c. 6. παραδόντες αὐτούς ἐκμαζόμεθα, ubi vid. *Reitz.* *LEHM.*

Ibid. Πεποιημένοι) Active hic ponitur, ut εὐρημένη similiter active ap. *Alciphron.* I. Ep. 8. καὶ δέσμαι τὸ λαὸν εὐρημένην συμβουλευσαι. Ubi *Bergl.* bene monet, praeter alios sic saepe *Demosthenem* loqui, ut εὐρημένοι τιμᾶς etc. *Noster* supr. *Deor.* Dial. XIV. fin. θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον. *Ac*

non semel alibi; quae loca indicabit *Jens.* ad Tyrannicid. Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses, qui praedia possidebant, et qui servos. Licet et alibi id signif. quod possidetur. Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* *Plut.* 4. *Ibid.* v. 7. ἐωνημένος, qui emerat, cum etiam sit: qui emtus est; vide comment. Sed et praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut *Herodian.* I, 43. ἰδεδούλωντο δὲ πᾶσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐπάλληλοι — σώματος ἡδοναί, subjugabant omnem ejus animam aliae ex aliis voluptates. Per multa ejusmodi congerere liceret. Sed haec jam sufficiant. *REITZ.*

Pag. 266. l. 1. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον) *Psittopodes* genus bellicosum et velocissimum. Forte Ψητόποδες, qui habebant pedes instar passerum, a ψῆττα passer, sc. marinus. *GRAEV.* Vera hujus nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in *Lexiph.* c. 3. legitur: ἄγρὸν δὲ ὥχρῳ ψύτταν κατατείνας, οἶσθα δὲ ὡς φιλαγρός εἰμι, quod non est, ut visum fuit *Micyllo* somnianti vertere, sed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi; sed ut recte *Benedictus*, contento cursu rus ivi. Unde lux *Hesychio* in voce ψύττα. Sed vide. quae ad eum locum adnotata reperies: aut saltem adi *Epist. Sat. ad div.* c. 5. ubi haec verba, sic emendata, leges: ὅς δὲ καὶ ἔλαφος ὀπτάμενοι μεταξὺ δρασμὸν βουλευσούσιν ἐκ τοῦ ὀπταμένου ἐς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνασαι ἄπτεροι καὶ αὐταί, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. Lege itaque Ψυττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis, etiam ex eo, quod addit *Lucianus*, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. *SOLAN.* Legendum videtur Ψητόποδες, ut cum *Παγούραδαις* societur melius: piscium enim nomina Ψῆττα et Πάγουρος. Ψῆττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆτταν etiam adhibet noster *Pisc.* 549. (c. 49.). Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. *GESN.* Ψητόποδες, et mox Ψητόποσιν exhibent duo *Codd. Pariss.* Quare *Graevii* hanc conjecturam, quam *Wielandius* quoque secutus est, tanto minus dubitabam cum *Schmiedero* admittere. *LEHM.*

Ead. l. 4. Τοῖς Ψιττόποσιν) Τοῖς non aderat in *Edd.* Ad didimus ex *Mss. Regg.* 2954. et 3011. *BIR.*

Ead. l. 7. Βιοτεύωμεν) Patet, vel me tacente, *Lucianum* scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρηὸν ὅπως δύννησώμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύωμεν, non, ut editum est, βιοτεύσομεν. Est autem operae pretium, ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, et qua ratione victuri simus. *JENS.* Imo contraria ineunda erat ratio. Βιοτεύσομεν, quod

omnes Edd. vett. habent, reperitur etiam in omnibus, qui hactenus collati sunt, Codicibus. Et *δυνησώμεθα*, quod Editionibus inhaesit, rejicitur auctoritate eorundem Codd., ubi *δυνησόμεθα* legitur. Ergo Futurum simplex erat restituendum, quod miror non jam a Schmiedero factum esse, quum res sit in manifesto posita. Ὅπως autem cum Futuro invenieris De Merc. Cond. c. 8. *θεραπεύει, ὅπως μετέξει αὐτῆς*, quemadmodum ὡς cum eodem tempore in Vit. Auct. princ. Vide, quos *Matthiae* adiri jubet in Gr. Gr. §. 520. not. 4. LEHM.

Pag. 267. l. 2. *Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης*) Obscure versio Parisina: jam pacti tempore imminente. Sed *προθεσμίαν* esse constitutum tempus, ut in Epist. ad Galat. IV, 2. *ἄρτι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς*, producto hoc *Luciani* loco, alioque ex ejusd. *Nigrino*, *Plutarcho* item et *Aeschine*, post alios docuit *Elsner*. ad N. T. l. c. REITZ.

Ead. l. 7. *Ἐξοπλισάμ.*) Sic Coll. P. et L. At impressi omnes *ἐξαυλισάμενοι*. SOLAN. Vulgatam *ἐξαυλισάμενοι* servavi, etsi *ἐξοπλισάμενοι* intellectu facilius est. Posset enim *ἐξαυλισ.* significare *e tentoriis, tuguriis, exciti*; quasi oppositum τῷ ἐναυλίζομαι. Et sic video *Gesnerum* accepisse: at non invenio auctoritatem; ideo suspectum habeo istud verbum, donec alibi invenero. REITZ. Simplicior haud dubie et convenientior etiam lectio est *ἐξοπλισάμενοι*, quam etiam Codd. Paris. 2954. et 3011. et Gorl. confirmant, et *Micyllus* quoque expresserat voce *armati*. Altera lectio pronuntiationi deberi videtur, qua diphthongus *av*, in Galliae potissimum regionibus, non multum diversa est a vocalis *o* sono. LEHM.

Pag. 268. l. 3. *Τοὺς φωλεοὺς*) Frater monet legendum τὰς φωλ. contra Edd. REITZ.

Ead. l. 6. *Ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ*] et quae proxime sequuntur, paene ad verbum repetita sunt ex *Thucyd.* IV, 134. observante *Abreschio* in *Dilucid.* Thuc. p. 490., qui ἐπὶ μάχῃ explicat post pugnam, *Gesnerus*, opinor, rectius, in pugnae loco. LEHM.

Ead. l. 10. *Θυννοκέφαλοι*) Ut cap. 35. Sed hic omnes, excepta B. 2. (etiam B. 1. et 3.) *Κυννοκέφαλοι* habent. SOLAN. Confer omnino supra c. 35. Parisina hic iterum *Κυννοκέφαλοι* cum reliqq. In versione tamen iterum quoque *Thynnocephali*; quare, si vulgata supra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. REITZ.

Ead. l. 14. *Ἀντήχει τὸ κῆτος*) *Wesseling.* ad *Diod.* III. c. 16. n. 12. conjicit ἀντέχει τὸ κῦτος, quod κῦτος testudinis crustam significet, ac sic frequenter *Diod.* Sed ignoscat, si

nihil adhuc mutem, propter continuo praemissum in *Luciano* πολλῇ βοῇ χρώμενοι. Clamori enim hic bene respondet Echo, et usitatum historicis clamoris istius ante pugnas percussio- nem commemorare. REITZ. Si vere *Wesselingius*, ut *Reitzius* refert, ἀντέχει voluit, — nam ejus *Diodorus* mihi nunc non est ad manus — nihil infelicius et insulsius profecto exco- gitari potuit; ita, ut jure mihi conjicere videar, falsa *Reitzi- um* vel vidisse, vel tradidisse. Κύτος autem, quod *Wesse- lingius* mavult, egregie quidem cum ἀντήχει convenit, et cum toto loco, ita, ut etiam *Schmiedero* ea mutatio arriserit. Ne- que tamen ideo vulgatam lectionem, et ipsam bonam, et, si recte sentio, etiam lepidiorem, deserendam censeo. LEHM.

Pag. 270. l. 3. Ἀπαντα ὦν) Quamquam sic etiam ferri possit, malim ἀπάντων ὦν. SOLAN. Secuti sunt *Reitz*. *Bipp.* et *Schm.* nec ego sequi dubito, quum Codex Gori. praecla- ram conjecturam confirmet. LEHM.

Ead. l. 9. Εἴκοσι καὶ ὀκτώ) Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatum τούτων δὲ etc. ut necesse sit, majorem a *Luciano* fuisse scriptum, quem LXX fuisse existimo. Sed res nihili est in tali libro. SOLAN. Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν edidit *Schm.* e Codd. 2954. et 3011. satis probabiliter. LEHM.

Pag. 271. l. 1. Σταδιαῖον) Sic πηχναῖοι supra c. 22. et ἡ- μισταδιαλοῦς hoc eod. cap. REITZ. Vide tamen Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 3. Πῦρ ἦν) *Homer.* Il. E, 4. SOLAN.

Ead. l. 5. Ὁ ἄνεμος) Vulgo ἄνεμος sine articulo, quem restituimus ex Ms. Reg. 3011. BIP.

Ead. l. 6. Ἡ) P. L. et Ed. Junt. In reliquis oL. Alludit ad *Homeri* locum in margine designatum; quem *Zoilus* etiam carpserat, immerito. (Vid. *Didym.*) SOLAN.

Ead. l. 12. Ἐβληθεῖσαι) Qui dissolutae interpretati sunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, si in libro inve- nirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, et vim τῆς ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum. GESN. Rectius in tribus Codd. legitur ἐμβληθεῖσαι, quod et *Schmiederus* amplexus est. LEHM.

Pag. 272. l. 6. Σπόγγοις) Corruptam hanc vocem arbi- tror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. SOLAN. *Gisb. Koen.* ad *Gregor.* de Dial. p. 64. conjiciebat κόγχοις, no- tante *Belino*. Sed nihil opus mutatione. BIP. Nec *Wielan- dius*, nec *Schaeferus* denique ad *Gregorii* locum laud. genui- nam vocem mutandam censeat. Quippe spongiis caedi mi-

raculum est maxime ridiculum. *Massieivius* tamen in versione Francogall. praetulit *Koenii* conchas. ΛΕΗΜ.

Ead. 1. 14. *Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι*) *Nimis* saepe et erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praeclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum *Micyllo* simul et *Benedicto collisa puppi*. GRON.

Ibid. *Πρύμναν κρούειν*) Imperitissime vertitur, *αἱ δὲ πρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον*, *reliquae collisa puppi fugerunt*. Siccine? *collisa puppi* poterant fugere? Verte, *reliquae remis inhibentes fugerunt*. Quod Graecis *πρύμναν κρούειν*, hoc Latinis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversa navi fugiebant, sed paullatim euntes cessim, et remis inhibentes cursum navia, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ *J. Frid. Gronovius* lib. IV. *Observat.* cap. ultimo, quem vide. GRAEV.

Pag. 273. 1. 3. *Κατέδυσαν*) Passive accipias necesse est: nam *numerus* non patitur, ut de hostium insulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic *Polyaen.* I. p. 77. et passim. SOLAN. Scilicet *κατέδυσαν* non est a *κατέδυσα*, sed a *κατέδυν*, reflectendum. ΛΕΗΜ.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 274. 1. 1. *ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ*) Inscriptio Scholiorum hic rursus erat *ἀληθινῶν διηγημάτων* vid. princ. 1. VER. HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omisi. REITZ.

Ead. 1. 9. *Ἀποθανεῖν*) Nihil opus esse τῷ *ἔμελλε*, quod *Vorst.* ingerit, attendenti patebit: satis enim commode ad *διέγνωμεν* refertur hic infinitivus, et vel sic elegantius, quam si quidquam addatur. Sic fere *Athen.* VI. p. 246. C. *Συμπότας φησὶ — συνάγεσθαι ἐξ ἀπάσης τῆς πόλεως, οὗς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς*. Ita et *Sallust.* Jug. cap. 113, 3. *Dicitur secum ipse multa agitavisse, — quae scilicet tacente ipso, occulta pectoris patefecisse*. Plura addere in re nota non libet. At potuit *Vorstii* mens fuisse, *ἔμελλεν* hic per ellipsin intelligendum, uti mox *ἔμελλεν ἔσεσθαι* plene enunciatur; tumque nihil contra dico. REITZ.

Pag. 275. 1. 6. *Μεγάλας δοκοῖς*) Hunc locum in corrupto Codice cum legisset *Thomas Magister*, incaute secutus est, quam illic inveniebat, scripturam. Nostri Codices omnes

habent μεγάλας, recte. SOLAN. Vide tamen Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 9. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες) Cum vertissent alii, per raritatem dentium educentes et explicantes, inde Benedictus fecit deductam et explicatam. Sed turbatissime hic nungantur omnes, et illud explicare nihili est. Verte: per raritates traductam et ad dentes religatam. Id enim est hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli, ἐκίνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἠύλισαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια. Et translate in Amoribus, ἰγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεύγος ἐκατέρωθεν ἐξαψάμενος περιήειν. GROS.

Ead. l. 10. Καὶ) Kal absens in Edd. restitutum ex Mss. Regg. 2954. et 3011. BIP.

Pag. 276. l. 7. Ἐπάγη) Ridet. At nostra aetate satis jam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, et vix aestivis tutum. SOLAN.

Pag. 277. l. 1. Προσελθόντες) Lege προσελθόντες. SOLAN. Non dubito, quin Solani emendatio sit vera; nam προσελθόντες, prodeuntes ex illa fovea, meliorem sensum praestat, quam προσελθόντες, accedentes: quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sivi vulgatam. REITZ. Solani conjecturam egregie confirmant Codd. 2954. et 3011. quam etiam Micyllus expressit verbo egressi. LEHM.

Ead. l. 10. Ὡςπερ ὁ Μῶμος) Lucianus hic alludere videtur ad id, quod de Momo scripsit Aristoteles de partib. animal. lib. III. eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id Lucian. in Nigr. COGN. Conf. supr. Nigr. §. 18. (ex divis. Hemsterh. est §. 32.) et Hermot. c. 20. SOLAN.

Pag. 278. l. 2. Ὡσον μὲν) Ita dedimus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. pro vulg. ὥσον τε. Μὲν respondet seq. δὲ — ποτὸν δέ. BIP.

Ead. l. 4. Τυρῶ) Hujus fabulam repete ex Diall. Marr. XIII. et adde, si lubet, Philopatr. c. 6. SOLAN.

Pag. 279. l. 2. Φελλῶ) Nota etiam est Φελλὸς Pamphyliæ urbs, itemque Φελλεύς mons Atticae etc. Vide Stephan. Byzant. h. v. GROS. His Phellopodibus derideri maritiman servatoris nostri ambulationem, quam narrat Matthaeus Evangel. XIV, 25. sq. probabiliter statuunt Krebs, l. c. p. 318. et Eichstad. in Prolus. laudata Tom. huj. Edit. I. p. LXXXIV. LEHM.

Ead. l. 3. Συνωδοπόρον) Conf. Hermot. c. 13. SOLAN.

Ead. l. 9. 'Απ' αὐτῶν) Ita restituimus, auctoribus Mss. Regg. 2954. et 3011. Desiderabantur enim in Edd. duae hae voces. BIR. Repertae eadem etiam in Codd. Aug. et Gorl. neque adeo temere eas, monente *Belino*, admisit *Schmiederus*. Sed quod *Belinus* pro ἀνεκαλετο, invitis Codicibus et Edd. omnibus, magis Attice scribi vult ἀνεκάετο, certe, antequam hoc fieret, supra c. 1. ἐκαίμεν et c. 2. ἀνακαλοντες, et libro I. cap. 40. ἐκαλετο, corrigi debuerant. LEHM.

Ead. l. 10. Κατὰ δὲ τὴν πρώαν) Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas, ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint; *Homer. Lucian. de Luctu. COGN.*

Ead. l. 13. 'Ηρόδοτος) *Herodot.* III. p. 123. SOLAN. Est libri III. caput 113. LEHM.

Pag. 280. l. 10. 'Επηγεμῆς) Quanquam enim vox sit insolens, aptissima videtur. Verbo ἐπηγεμέω utitur *Amorr.* cap. 45. Certe ridicule antea legebatur et vertebatur hic locus, ἐπ' ἐρημίας, in desertis. SOLAN. Optime haec refutantur iis, quae in sequenti nota *Gesnerus* monet, cum quibus et *Wielandius* consentit. De tibiis obliquis vide *Schaefer.* ad *Longi* l. l. p. 332. sq. LEHM.

Ead. l. 11. Πλάγιον αὐλῶν) Dum quis meliora me doceat, intelligo fistulas obliquas, *Querpfaffen*, (Belg. *Dwarsfluiten*), suspensas voti caussa a pastoribus in locis desertis, specubus, arboribus, quas sonum aura spirante edere, nihil impedit. Tales sunt apud *Longum* Pastor. lib. I. p. 5, 19. ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. Plura ibi *Mollius.* *GESN.*

Ibid. Βοή etc.) Hunc etiam locum in depravatissimo Codice legerat *Thomas Magister*, quem vide in voce ἄθροος. Nostri Codices non ἄθρους, sed οὐ θορυβώδης habent. SOLAN. Ἄθρους quidem, ut in *Thomae Mag.* Codice, ita et in *Pariss.* deprehenditur; idque mirifice *Belino* probatum. Ego tamen suspectae eam vocem auctoritatis habeo. Alterutrum enim, aut ἄθρους, aut, quod idem prorsus valet, οὐ θορυβώδης, tollendum esse, nemo non facile videt. Atqui οὐ θορυβώδης deleri nequit ob sequentia. Ergo ἄθρους delendum, idque glossematis nomine. LEHM.

Ead. l. 14. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν) Non debuit verti, *ad libiam vel citharam saltant*; neque enim κροτεῖν est saltare: et certe erat quoque modulatus plausus. Utique et in *Pseudomanti* κυμβάλοις κροτούντα interpretatur *Benedictus* cymbala pulsantem, sine mentione saltandi; et in *Sal-tatione* κροτούντα τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπι-

βοῶντα reddidit, applaudens et laudibus indecentissimis acclamans. GRON.

Pag. 281. l. 4. Περιπλόους) Angl. περιπόλοις. BOURD. Περιπολ. A. P. L. S. Amst. Impressi vero omnes περιπλόους, ante S. quae recte mutavit. SOLAN.

Ead. l. 8. Ὁ Κρηῆς Ραδάμανθους) Rhadamanthus, Lyciae rex, filius Jovis ex Europa, Minois et Aeaci frater, vir iustissimus. Vid. Virgil. VI. Aen. COGN. Cf. Diall. Mortt. XXIX. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀϊαντος) Occubuit ad Trojam, ut scribunt Sophocles in Ajac. et Dictys Cretens. in Histor. COGN.

Ead. l. 11. Κατηγορεῖτο) Leve admodum est vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum, a tot editoribus non esse sublatum. In omnibus enim exstat κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ pro ἐκατηγορεῖτο, quod puer videat. GRAEV. Ἐκατηγορεῖτο) In omnibus antea legebatur κατηγορεῖτο et sane sic passim apud hunc, Prometh. fin. Ib. c. 4. f. Diall. Mortt. XXVII. et Necyom. c. 19. eodem modo, quo hic in impressis. Sic et Fab. Aesop. Delect. Fab. X. vitiose; et Aesop. Fab. 72. et apud Demosth. c. Mid. p. 409. A. SOLAN. Solanus cum Graev. sentiens, ἐκατηγορ. scribendum esse etiam in marg. Junt. notavit. Ego vero cur neutri obsecundem, dicam. Miror autem Graev. tam confidenter dicentem, vel puerum videre, ἐκατηγορεῖτο scribendum. Ego certe et plures mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit vir summus, verbum esse compositum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis ejusmodi composita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορεῖτο, etsi Lexica sine auctoritate adferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius suspectum esset: nam Thucydides, Atticae puritatis norma optima, I, 95. καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτοῦ. Iterum ibidem paullo post, κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμός, καὶ ἰδόνκει σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperf. act. gerit augmentum in fronte ap. Aelian. V. H. III, 19. λαλοῦντος κατηγορεῖ. Idem XII, 12. ἐστεφανοῦτο — τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγορεῖ αὐτοῦ. Nec aorist. id habet apud eund. I, 34. πάντα ἀκριβὲς κατηγόρησε. Adde Herodian. VI, 9. §. 1. τοῦ τε Μαξιμίνου — κατηγόρει, et ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda, etiamsi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abjectum esse augmentum dixeris, ut in Zeux. §. 10. προτάλιζον pro ἐπροτάλιζον quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquamperf. passiv. etiam in soluta oratione saepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, δεδῶκεισαν pro ἐδεδῶ-

κείσαν, diximus ad 1. Ver. Hist. c. 13. Ita et *Jungermann.* ad *Long.* Past. 220. εὔχοντο et ἡὔχοντο promiscue scribi, aliaque similia docet, et frustra illud εὔχοντο, quod ap. *Long.* III. p. 94. editum conspicitur, in ἡὔχοντο mutari, observat. Immo quia κατηγόρει et κατηγόρηκα locis ab *Solano* citatis *No-*ster ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin et reliqua ejus testimonia contra ipsum faciunt. Et *Graevius*, ad *Mort. Dial.* XXVII. §. 7. f. ad verba ἐαυτοῦ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etsi tempus imperf. et ibi est, nihil dixit. *REITZ.*

Pag. 282. l. 1. Νῦν μὲν αὐτὸν πτόμενον τοῦ ἑλλεβόρου) *Th. Magist.* v. πτόμαι. *SOLAN.* Sed ἑλλεβόρου adspirate apud *Thomam* invenio. *REITZ.*

Ead. l. 6. Τοιαῦτα) Sic pro τοιαῦτα, quod est in *Ed. Reitzii*, reponendum ex *Mss. Regg.* 2954. et 3011. monuit *Belinus.* Sed ita jam scriptum offendimus in *Ed. B.* 4. et *S. Bip.* Et in reliquis, quas consului, omnibus *Edd.* Videtur itaque *Reitziano* τοιαῦτα error quidam subesse. *LEHM.*

Ead. l. 10. Περὶ προεδρ.) *Conf. Dial. mort.* XII. pr. *SOLAN.*

Ead. l. 12. Παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσ.) *Th. Mag.* v. Παρά. *SOLAN.*

Pag. 283. l. 1. Οὗτος) Sic lego pro οὗτω, quod in omnibus hic reperio. *SOLAN.* Falsissime. Οὗτω est: tum, quibus expositis; quem particulae οὗτω usum, qui ei communis est cum *Lat. sic*, hodie nemo ignorat. Facilius autem pro sequenti δὲ e *Codd.* aliquot admisi δῆ. *LEHM.*

Ead. l. 12. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι) *Benedictus:* portae ex solo cinnamomi ligno. Item infra, εἰς ναὺν μονόξυλον, navim solido ex ligno conflata. Quae versiones quam sint absurdae, docet ipse, cum statim βῶμοι μονόλιθοι vertit: ex uno lapide. Id enim vult, ista non esse composita ex frustis, sed ex una trabe et segmento arboris tam magnae exsecta. *GRON.*

Pag. 284. l. 3. Πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν) *Vid. supra Catapl. cap.* 16. *SOLAN.*

Ead. l. 6. Πύελοις) Πύελος, ὄρνυμα, ἐμβατή, ξυνθα ἀπολούνται. *Aristoph. Schol. Vorst.* *Vid. Hipp.* c. 6. *SOLAN.*

Ibid. Ἑσθῆτι) Si pristinam versionem respicias, quae habebat, utuntur autem vestibibus purpureis etc., statuas ἑσθῆσι legendum, ut referatur ad πορφύροις. Sed ut constructio sic evadat facilior, sensus tamen erit deterior: nam nihil adeo mirum foret, si vestes tantum purpureae dicantur; sed magis mirum, aranearum telas ipsas esse purpureas; quales la-

nas aevo aureo promittit *Virg. Ecl. IV, 45. Sponte sua sandyx pascentes vestiet agnos, et quae praecedunt. Ait igitur Lucianus: pro vestitu utuntur aran. telis per se purpureis. Interim, si a colore recesseris, hodie non adeo mirum, vestes ex araneorum telis posse confici, cum nostra memoria id in Gallia experimenti caussa factum sit. REITZ.*

Ead. l. 12. Ὁμοιότητα) Angl. ὁμοιότητα. Aliam tamen lectionem sequutus est interpres. BOURD.

Ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἄψ.) Describit eleganter umbras apud inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde subtilia, quae non tam corpora sint, quam corporis instar. Sed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περιχειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἄψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: In summa videtur eorum anima nuda circumvagari, similitudine corporis circumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non esse corpus, quod videt. Nam sunt ut umbrae rectae, non nigrae. Latina versio si γοῦν μὴ ἄψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae sio erant transferenda: Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non esse corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae. Videntur enim, licet non tangantur. GRAEV.

Ead. l. 14. Σχιάι ὄρθαι) Umbrae aliae in libero loco stantis hominis humi jácere ac trahi videntur: hae, instar hominis ipsius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura sua nigrae; hae coloratae tum carnis colore, tum vestium. Caeterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. GZSN.

Ibid. Οὐ μέλαιναι) Non sicut nostrae, jacentes et nigrae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. SOLAN.

Pag. 285, l. 9. Ὀπώραν) (Ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδη τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωρακινὰ, μῆλα ἀππίδια, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. Constant. Γεωπ. L. X.) Vorst. SOLAN.

Pag. 287. l. 1. Στόμασιν) Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρθόπνυγίῳ facias canentes. SOLAN.

Ead. l. 6. Τοῦ Ὁμήρου) In Edd. non legebatur articulus τοῦ, quem reposuimus ex Ms. Reg. 8011. Bir.

Ead. l. 10. Εὐνομος) Musicus is clarus, cujus historiolam lege, quam narrat in Πρωτῷ. Clemens Alexand. sub ipsum

initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. SOLAN. Cf. *Strab.* VI, 9. p. 260. LEHM.

Ead. l. 11. Σηρίχορος) Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblaeso numine, videre potuit. *Lucian.* *Macrob.* *Cogn.* *Macrob.* c. 26. Himerensis poëta vocatur *Pro Imagg.* cap. 15. De Arione autem Lesbio vide imprimis *Diall. Marinn.* VIII. et quos ibi in Argumento laudavi, Tom. II. p. 115. LEHM.

Ead. l. 12. Ἐλένης) In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore et Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. *Philostr.* VI, 245. et *Plat.* in *Phaedro*; adde *Isocr.* *Ἐλ. ἔγκ.* pag. 329. SOLAN.

Pag. 288. l. 2. Περί) *Angl. παρά.* BOURD. *Παρά*) *Ex* *Angl.* et *P.* reliqui enim περί habent, vitiose. SOLAN. Infra vero cum dativo hac ipsa *Dissert.* cap. 33. pr. πηγὰὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις. REITZ. Id ipsum monere *Reitzium* debebat, non παρὰ τὸ συμπόσιον recte legi, quod foret potius inter convivium, durante coena, ut παρὰ τὸν πλοῦν *Diall. Mortt.* XXII, 3. et saepius, παρὰ τὸν βίον *ibid.* XVI, 3. et saepius; sed genuinum esse Editionum lectionem περί τὸ συμπόσιον. LEHM.

Ead. l. 6. Ἡμιθέους) Semidei, non integri Dii, neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut Semidei ratione virtutis. *Tertullianus* quatuor Gentilium Deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti et majorum gentium Dii vocati sunt, quidam Semidei et Heroës, quidam Medioximi, et quidam Semones. *Cogn.*

Ead. l. 7. Λοκροῦ Ἀλάντος) Ob violatam ab eo *Cassandram*. SOLAN.

Ead. l. 10. Νοῦμᾶν) Omnes, quotquot vidi, libri Νοῦμᾶν. Sed vide *Pseudol.* c. 8. et *Macrob.* c. 8. SOLAN.

Ead. l. 12. Τέλλον) Vide *Charon.* c. 10. et *Plut.* SOLAN.

Ibid. Ἄνευ Περιάνδρου) Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si *Aelianum* audias, duo *Periandri* fuerunt: sapiens alter, alter tyrannus; *Var. Hist.* XII, 35. Sed foede corruptus locus est ille *Aeliani*. Fuere quidem duo *Periandri*, sed uterque tyrannus; sapiens hic *Corinthus*, *Ambraciae* vero alter ille. Vide *Diogen. Laërt.* p. 25. et *Menag.* not. p. 36. Qui *Periandrum* VII sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reputant. (Vid. *Plut. Solon.* 154, 2.) *Plato* vero *Eudoxum*, teste *Diog. Laërt.* 7. F. sed in *Protag.* 206. F. ubi sapientes *Plato* recenset, *Eudoxus* ille non comparet. Immo *Diogenes* ipse

10. D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a *Platone* suffectum observat. Vere itaque censet *Menagius*, priorem *Diogenis* locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII Sapientum spectant. SOLAN. *Periander* insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, et oppressam servitute *Corinthum* teneret. GESN. Assentitur *Wielandius*. LEHM.

Ead. l. 13. Ἀδολεσχούντα μετὰ Νέστορος) Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a *Platone* in *Apologia* et *Xenophonte* servatis. GESN. Quapropter et ipse *Lucianus* *Diall. Mortt.* XX, 4. eundem *Socratem* in *Orco* fingit μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ληρούντα τὰ πολλά. Omnino autem *dialogus* ille conferri potest cum hac *Elysii* descriptione. LEHM.

Pag. 289. l. 12. Ὡστε γῆμαι Λαῖδα) *Serio* accepit *Menagius*, (ad *Diog. Laërt.* p. 138. D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Jocosae enim haec *Lucianus*, quia a nuptiis abhorruisse traditur *Diogenes*. Vid. *Diog. Laërt.* 144. E. et 150. E. ἐρωτηθεὶς ποῖω καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. et 155. B. ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας· γάμον μὴδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ πὸν πείσαντα τῇ πεισάσῃ συνεῖναι. SOLAN.

Pag. 290. l. 3. Τέταρτον — ἑλλεβορίαν) Vide supra *Vit. Auct.* c. 23. et *Hermot.* c. 86. SOLAN.

Ead. l. 4. Ἑλλεβορίαν) Conf. supr. *Hermot.* c. ult. GUYET.

Ibid. Ἀκαδημαϊκούς) Analogia videtur suadere scribendum Ἀκαδημαϊκούς. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque hujus scripturae exempla citat *Steph.* in *Thes.*, qui etiam observat, μετάθεσιν vocalium in hoc adjectivo factam. Et quia numerus exemplarium longe major, non hic modo, sed ubique in *Luciano*, vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. REITZ.

Ead. l. 10. Καταλαμβάνοντας) Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληψίαν Academicorum: itaque comprehendendi verbo usus essem, si illud de eo quoque dici posse scivissem, qui sequutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus, vel currentibus in stadio: ubi assequendi verbum domicilium quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua comprehendere dicimur, quae plane intelligimus. GESN.

Ead. l. 11. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι) Flor. λογικώτατοι. BOURD.

Pag. 291. l. 1. Διῶμνυτο etc.) Vide, quae nos supra ad *Vit. Auct.* c. 16. in eam rem attulimus. SOLAN.

Ead. l. 5. Τοῦτο) Pro κατὰ, vel διὰ τοῦτο. Vid. supra Nigrin. §. 27. REITZ.

Ead. l. 11. Αὐτὸς) Necessaria videtur Vorstii emendatio, scriptionis αὐτοῦς. Ratio in promptu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem, ut, post Leonem Allatium aut Crescollium, (uter enim horum hoc asseverarit, non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstramus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X. 1733. Chium fuisse, vult Simonides apud Steph. in Lyric. p. 119. SOLAN. Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοῦς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, synesi non abstrusa, nec difficili. Certe sic interpretatus sum. GESN. Gesneri emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere, etiam invitis libris, nihil dubitarim. Sed et Vorstius in marg. sic emendarat, et Cod. Pell. correctionem firmat. La Croze adscripserat, ἔφασκεν legendum: quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. REITZ. Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γὰρ Χίων, κ. τ. λ. Ita haec vulgo legebantur, absurde nimis. Reitzius igitur αὐτὸς mutatum ivit in αὐτοῦς. Neque sic tamen rotunda satis exibat oratio, quod accuratius consideranti facile patebit. Veram Luciani manum tandem exhibuit Belinus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. Bip. Ferri haec poterant: sed unice veram lectionem praebent Codd. Aug. et Gori. ὁ δὲ οὐδ' αὐτὸν etc. Desiderabatur enim in Beliniana lectione, quam cum Bipp. etiam Schmiederus recepit, personarum diversarum significatio. Mox autem pro verbis οἱ μὲν γὰρ χίων etc. quae manifesto corrupta sunt, verissime iidem Editores recentt. scripserunt ὥς οἱ μὲν χίων etc. e Codd. Parisiensium auctoritate, quam etiam Aug. et Gori. jam confirmant. LENN.

Ead. l. 12. Κολοφώνιον) Non dubitavi secundam syllabam contra Edd. correptam dare; quia non modo Strabo ita ubique scribit, vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter quater occurrit; sed et quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III, 11., quem tamen paullo aliter exhibet Antholog. IV, 2. quae sic: Ἐπὶ πόλεις διερχόμεν περὶ ῥίξαν Ὀμήρου· Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμῖν, Χίος, Ἄργος, Ἀθήναι. REITZ. In B. 3. recte Κολοφώνιον expressum, sed obvium forte invito typorum dispositori. LENN.

Pag. 292. l. 4. Κατεγίνωσκον) Non verum est, quod Lucian. Vol. IV.

Scholiast. ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum semper adhibent. Ecce *Thucydid.* VI. c. 61. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐρήμῃ δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν μετ' ἐκείνου. *Aristophan.* Eq. v. 1357. Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην. Quod tamen et condemnandi notione capiendum ibi *Scholiastes* monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινεῖτε καὶ καταδικάσετε. Plura *Steph.* ex *Demosth.* aliisque in *Thes.* append. T. I. p. 1854. Sed si apud *Lucian.* pro simplici cognosco accipere velis, licet: nam et sic fere *Aristoph.* Eq. v. 46. Οὗτος καταγνούς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Etsi paullo plus valeat, quam simplex, ut *Bisetus* ibi monet, dicens: Καταγνούς, θεωρήσας. περὶ τῇ ἢ κατὰ, οἷον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος· πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τοῦ μαθὼν etc. quae apud eum sis vide. *REITZ.* Non meminerat *Reitzius* similitudinem *Luciani* locorum: *Catapl.* c. 5. ὀλιγωρίαν ἢ δὴ τοῦ Ἑρμοῦ κατεγνώσκομεν, et *Quom. Hist. Conscr.* c. 26. τὰλλα μὲν αὐτοῦ κατεγνώσκον. Sic non opus fuisset hac vaga vagae observationis refutatione. *LEHM.*

Ead. l. 5. Ζηνόδοτον) *Aristarchus* notissimus. *Zenodotus* Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. *Suid.* *SOLAN.*

Ead. l. 7. Μήνιδος) Immerito hic *Homerum* sugillat, quod iram *Achillis* initium suo poemati fecerit: palam enim est *Iliada* legenti, eam rem in toto poemate agi, ut rectissime id argumentum esse dixeris. Quod non intelligentes nostris quidam imperiti et barbari prorsus homines *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta *Homeri* poemata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt et dissoluta carmina, nullo consilio iudiciove a caeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus consarcinata, aut potius a fatuis hominibus et prorsus rudibus collecta, poema heroicum nunc audire. Qui, si cum *Luciano* haec ludentes effutirent: venia forsani digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemtui sint et deridiculo. Horum ego temeritatem audaciamque, et pulcherrimarum rerum ignorationem summam, cum sui seculi suarumque rerum admiratione conjunctam, *Boilaeis* compescendam exagitandamque relinquo. *SOLAN.* Non *Homerum* sugillat h. l. auctor, sed vanos suae aetatis Criticos, qui ejus generis quaestiones prae nimio *Homeri* cultu, qui in singulis vocibus arcanam quandam sapientiam divinaret, proposuisse videntur. Haec eadem est *Wielandii* sententia. *LEHM.*

Ead. l. 10. *Εἰ προτέραν*) Hac de controversia acutissimum vide *Longini* iudicium cap. VIII. π. ὑψους. SOLAN.

Ead. l. 11. "Οτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, ἀντίκα ἡπιστάμην, ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἔδεόμην) Vertunt: ipsum vero coecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari. Sed an ἑώρα, est, vidi? an οὐκ ἔδεόμην, est, veritus sum? Minime. Quare in hunc modum debebant: Coecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, illico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat. VITRING.

Ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) *Cicero* tamen *Tusc. Disp.* V. cap. 39. *Homerum coecum inducit*, scribens: *Traditum est etiam Homerum coecum fuisse. At ejus picturam, non poësin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaque pugnæ, quae acies, quod remigium, qui motus hominum; qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis pictori comparetur *Homerus*, ex sequentibus tamen adparet, *Ciceronem* eum coecum facere: quod etiam confirmatur exemplo *Tiresiae* coeci vatis, quem illico subjungit *Cicero*. Vid. notam *Davisii*, quem consulendum *Hemst.* in marg. *Graevianae* Ed. indicarat; ubi is *Brod. Misc.* V, 9. et *Scholiasten* *Lucian.* ad T. II. p. 17. (i. e. ad *Somn.* s. *Gall.* ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὦν) id cum *Luciano* negantem citat; nec non *Vellej. Pat.* qui L. I, 5. ait: *Homerum si quis coecum genitum putat, omnibus sensibus orbis est.* Non igitur plane negat *Vellejus*, *Homerum coecum fuisse*; sed ab nativitate id calamitatis ei obtigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod et illi, quos *Davis.* citat, voluere. Vide etiam not. *Boecleri* ad *Vellej.* p. 38. Ed. *Burm.* Coecum autem fuisse, *Davisius* nullo modo dubitat; quod sub *Demodoci* persona semet ipsum describere credatur apud *Max. Tyr.* *Diss.* XXII. nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut *Brod.* l. c. ex *Herodoto*, *Pausan.* in *Messen.* et *Tzetze* probat: nam ab nativitate coecum statuere, absurdum videtur; cum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum regionumque et urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum ejus fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur: nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt, aut non satis differentiae inter videntem ac coecum est in illorum arte; solent enim marmoreae effigies oculorum orbis ac pupillam raro exprimere, quorum circuli cum sulcis aliquantum excavatis describendi sint, id totam faciem

deformat, et maligniores, ut sic dicam, oculos exhibet, quam si exterior tantum eorum ambitus solus efformetur. REITZ.

Pag. 293. l. 1. Μετὰ τ. δ.) Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris est. SOLAN. Solani emendationem confirmant Mss. Regg. 2954. et 3011. quare sic rescripsimus. Mox ex iisdem Codd. edidimus ἐπενηνεγμένη, pro vulg. ἀπενηνη. BIR.

Ead. l. 3. Θερόλτον) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

Ibid. Ἑσκαῶφε) L. B. 2. et S. Cett. prave ἔσκαψε. SOLAN.

Ead. l. 7. Χρυσοῦς ὄλον τὸ δεξ.) De femore Pythagorae aureo vid. supra Vit. auct. §. 6. Neque hic putes χρυσοῖς in χρυσοῦν mutandum: est enim solita ellipsis. τοῦ κατὰ, aureus erat femur, pro ad femur. Etsi hic totum dextrum latus pro femore dicit. REITZ.

Ead. l. 9. Εἴφορβον) Trojanus fuit adolescens, Panthi filius, fratris Hecubae, teste Hom. Il. 17. Lege Laërt. in Pythag. et Ovid. L. XV. Met. COGN. Cf. Diall. Mortt. XX, 3. ibique Commentt. Tom. II. p. 601. sq. LEHM.

Ibid. Αὐτὸν ὀνομάζειν χρῆ.) Non hoc verborum ordinis in fine periodi usum Lucianum, sed χρῆ αὐτὸν ὀνομάζειν scripsisse, probat Ms. Reg. 2954. BIR. Delicatum hoc iudicium, et alibi passim a Belino prolatum, vix ipse Lucianus agnoverit, praesertim in hoc tenui dicendi genere, in quo etiam mirum, tam raro auctorem vocibus monosyllabis in periodis exeuntibus usum esse. Verum attendenti tamen occurrent exempla. LEHM.

Ead. l. 11. Ὀπτημένος) Sic infra in mort. Peregr. §. 37. ἡδὺ τὸ θέαμα ὀπτημένον γέροντα ὄρῶν. Sed in praes. temp. mox c. 29. et supra in Necyom. REITZ. De Epimenide ἡμῖν ἐφθῶ cf. modo laudatum Dial. Mortt. XX, 4. LEHM.

Ead. l. 13. Θανατούσια) Eccere! vir optime caeteroquin de literis Graecis meritis hunc festum diem, eamque celebritatem Graeciae suae feriatae inseruit. O lepidum caput! Mirum ni Paradisus Socratis, et symposium in ejus Attica alicubi locum habeant. Sapid Potterus, qui, cum caetera excerperet, expunxit. SOLAN.

Pag. 294. l. 3. Πάλην μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) Lucta vicit Carus Heraclides. Sic vertit interpreas. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rursus hoc loco legendum est Κάρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. Caprus post Herculem primus, de quo supra fuse diximus (ad Quom. Hist. Conscr. c. 9.). PALM. Quem hic interpretem probabimus? In Basileensi editione vertunt, Carus, qui ab Hercule stabat, satis

lepidâ captatione; ac si Graecâ eadem foret constructio, quae Latina; et scilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, et alii ab hoc stabant, alii ab illo. Ridicule omnino. *Benedictus*: *Carus Heraclides*, quod propius ad genium sermonis Graeci. Sed nullibi invenio *Carum* illum luctatorem egregium, inquit *Palmerius*. Quasi vero *Lucianus* huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille *Ulysses*? ex quo alterius adversario patet, prorsus ratiocinationem *Palmerii* non procedere: multo minus ut ὁ ἀπ' Ἡρακλίδους possit reddi, post *Herculem primus*, quidquid de *Capro* suo sollicitus sit. Opinor, optime adnotasse patrem *Κάρανος*. Non agitur de luctatore: agitur de heroibus, inter quos memorabilis *Caranus Heraclides*. *Gron.* Consule *Loyd.*, honoratissimi *Praesulis Wigorniensis* doctissimum et ipsum filium, ad *Olymp. CXLII. Catal. Olymp. à Scal.* editum. *Pausan. Suid.* (sed apud hunc suo loco non compareret aut *Κάρος*, aut *Κάπρος* ille) *Ulyssem* hic adducit, quia luctantem fecit *Homerus**(*Iliad. Ψ, 710. et seqq.*) cum *Ajace*, quem et prostravit. *SOLAN.* Lepidissima est *Wielandii* conjectura, nec illa improbabilis, finxisse *Lucianum* hoc *Heraclidæ* nomen, ut *Palmerius Gronoviusve* aliquando exstituris negotii aliquantulum facesseret, quippe sollicite, quis forte *Carus* ille fuerit, investigaturis. *LEHM.*

Ead. l. 5. Ἀρεῖον) Vid. *Plut. 396, 2.* Sed is tamen a nostro diversus. *SOLAN.* De *Epeo* vid. *Homer. Iliad. XXIII, 664. sq. LEHM.*

Ead. l. 8. Ὀστis) Ita restituimus ex *Mss. Regg. 2954. et 8011. pro vulgat. τῆς. BIP.*

Ead. l. 9. Ὀμηρος — Ἡσ.) Ad traditionem alludit, quae coetaneos faciebat. Vid. *Philostr. Her. pag. 726. et seq. et Hennet. p. 52. SOLAN.* Adde *Plutarch. Sympos. sept. Sapp. LEHM.*

Ead. l. 14. Φάλαριν) Hic *Agrigentinorum* tyrannus, cui *Perillus* taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. *Senec. L. 2. de Clem. c. 4. et L. 2. de Ira. COGN.*

Ibid. Βούσιριν) *Busiris* rex *Aegyptiorum*, *Neptuni* et *Lybiae* filius, qui *Thrasii* consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cujus penuria *Aegyptus* novem annis laboraverat. *Seneca* loc. cit. *COGN.* *Mendose* antea scribebatur *Βούσιριν*. Sic, ut edidimus, non auctores tantum multi, sed et numismata scribunt: de quo vide *Apollod. II. p. 53. B. SOLAN.*

Ead. l. 15. *Διομήδην*) Diomedes rex Thraciae dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida oppido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum objectus est. *Ov.* IX. *Met.* *COGN.*

Ibid. *Ξελοφωνα*) Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere saeviebat: hunc Theseus occidit. *COGN.*

Pag. 295. l. 1. *Πιτυοκάμπτην*) Schinim, insignem latronem, qui circa Isthmi initium, teste *Pausania*, miro crudelitatis genere saeviebat. De eo *Plutarch.* in *Thes.* *COGN.* Vide *Plut.* in vita Thesei. Et *Xenoph.* lib. II. *Ἀπομν.* *VORST.* De Centauro illo, qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I. jam habuimus. *Suidae* ed. *Hag.* *Πιτυοκάμπτης* scribit, omisso medio ο. *REITZ.* Aduit ille *Πιτυοκάμπτης* Prometh. in *Verb.* cap. 7. secundum complurium saltem *Editt.* lectionem pro ea, quam nos recepimus, *Ἰπποκάμπους.* Vid. ibi *Commentt.* Tom. I. p. 237. sq. *LEHM.*

Ead. l. 2. *Ἡρώας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος*) Bene contra *Th. Magist.* monet *Jens.* in *Lectt.* *Luc.* pag. 10. scribens: *Ἡρῶν Ἀττικοί,* scribit iterum *Thomas*, οὐχ' *Ἡρώα· καὶ Ἡρώας, ἐπὶ αἰναιτικῆς τῶν πληθυντικῶν, οὐχ' Ἡρώας.* Ecce tamen non semel *Ἡρώας* *Lucianus.* In *Zeux.* c. 3. ὁ *Ζεῦξις* οὐκ ἔγραφεν *Ἡρώας, ἢ θεοῦς.* In *Vera Hist.* c. 23. *Ἐκτάσσει τοὺς Ἡρώας ἐπὶ τῆς ἡϊόνος.* Ipsa quoque haec vox *Ἡϊών, ἡϊόνος,* deterior, quam *ἦών, ἦόνος,* censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc *Luciani* loco, sed et in aliis, ac ferme omnibus, haec vocis hujus forma diserte legatur. In *Herodoto* p. 617. (leg. *Hermot.* c. 84.) *Ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενος.* In *Ver. Hist.* *Ὅρνεα ἐπὶ τῶν ἡϊόνων ἄδοντα.* *Ibid.* *Πλησίον τῆς ἡϊόνος ἐκοιμήθημεν.* Haec alio loco ab *Jensio* dicta huc transscribere operae pretium existimaui. *REITZ.*

Ead. l. 6. *Ἐπὶ Ἀθλήῳ*) Hic cum fortiter pugnasset, tandem cum reliquis fugere coactus est: qua pugna *Xenophon-*tem equo delapsus pedes ipse servavit. *Diog. Laërt.* p. 38. E. Vid. *Strabon.* IX. *Plat.* 11. C. *Συμπόσ.* 334. et *Plut.* *Alcibiad.* 354. et 1032. I. *Aelian.* etiam *Var. Hist.* III, 17. ubi male *ἐπὶ Ἀθλον.* *Plat.* etiam in *Apol. Socr.* 363. F. et *Athen.* V. p. 215. et *Not. Casaub.* ad *Diog. Laërt.* p. 17. *Thucyd.* IV, 96. f. et 100. I. *Plut.* 1032. A. *Ibidem* et *Plato* fortiter pugnasce traditur. Vid. *Diog. Laërt.* p. 72. A. *SOLAN.* Adducit haec verba *Duker.* ad *Thucyd.* IV, 107. nec non alia quaedam testimonia, quibus probet, *ἐπὶ* dandi casum in hujusmodi locutione postulare, adeoque suspectam esse *Thucydidis* lectionem, quae *ἐπὶ Νισαίαν* pro *ἐπὶ Νισαίᾳ* habet, merito arbi-

tratur. Etsi ἐπὶ δεξιὰ et ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut *Hom.* II. VII, 238. et alibi; nam ibi aliud verbum adjungitur. Conf. nos supra ad c. 28. Quom. conscr. hist. Et videbis, non immerito locum *Ael. ἐπὶ Δήλιον*, suspectum quoque *Solano* videri. REITZ.

Ead. l. 10. *Τοὺς ἑτέρους*) Sic legit interpres. At ego puto legendum *ἑταίρους*, nam et infra in *Demonacte* discipulos *Socratis*, de quo hic loquitur, *ἑταίρους* vocat, *εἰπόντος δὲ τινος τῶν ἑταίρων* et rursus, *τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα*. PALM. Admodum jocose narrat *Lucianus*, uti, cum esset apud inferos, impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; *Rhadamanthyn* autem heroas eduxisse in aciem, praefectis *Theseo*, *Achille*, et *Ajace Telamonio*, qui strenue represserint impios. Ante omnes tamen virtutem *Socratis*, in dextro cornu pugnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro et spatioso horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, reliquos, heroas nempe, ut ego quidem expono. At *Palmerius* p. 678. legit *ἑταίρους*. Verum quidem, *ἑτερος* saepe perperam apud scriptores reperiri pro *ἑταίρος*, et contra: (nam et *ἑταῖρα* pro *ἑτέρα*, in suo libro legisse *Brodaeum* apud *Nostrium* in de *Merc.* cond. circa fin. liquet, quia ibi pro *ἑταῖρα* legendum monet *ἑτέρα*, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi necessitas; cum, ut dixi, caeteri heroës sint intelligendi: eos enim ibi apud *Socratem* fuisse, et *ἐπινίκια* celebrasse, patet ex seqq. JENS. (*ἑταίρους*) In omnibus libris legebatur *ἑτέρους* sed proba est *Palmerii* et *Vorstii* emendatio, quam L. Cod. auctoritas etiam confirmat. SOLAN. *ἑταίρους* legendum. LA CROZE. Quia quinque doctissimi viri, *Palmer.* *Vorst.* *Solanus*, *La Croze* et *Gesnerus*, id vel conjectura adsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte *ἑτέρους* legentium. REITZ.

Pag. 296. l. 2. *Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος*) Imitatus hic videtur *Lucianus* initium poematis *Epigonôn*, de quo *Bentlejus* in *Epist.* ad *Jo. Millium* p. 62. 63. LA CROZE.

Ead. l. 7. *Μυσαττόμενος*] De *Pythagora* fabas aver-sante vid. *Diall.* *Mortt.* XX, 3. et *Vit. Auct.* c. 6. ibique *Adnotata* *Tom.* II. p. 602. sq. et *T.* III. p. 502. sq. LEHM.

Ead. l. 12. *Ἐπιμανῶς*) *Κίνυρος* ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς *Ἑλένης*, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic *Helena* ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Sed ecce *Scholias* non ἐπιμανῶς, sed ἐπινῶς, legi vult, idque exponit *ἰφελκυστικῶς*, addens ἐπι-

νάζειν notare ἐφέλκεσθαι. Ubi ἐπινάζειν alibi occurrat, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ Ἐπινάζει, quod *Hesychius* exponit ἐπιπακτῶσαι in editione Flor. plane, uti vult Scholiastes, legitur ἐπινῶς. Habet quoque hanc vocem *Suidas*, eamque interpretatur *λαν*. JENS. *Schneiderus* in *Lexicon* suum nec ἐπινῶς recepit, nec ἐπινάζω, neque id, opinor, injuria. Nam quod *Hesychius* habet ἐπινάζει, non id ab ἐπινάζω, sed ab ἐπινάττω repetendum, quod docet explicatio ἐπιπακτῶσαι. Alibi autem magnopere vereor, ut hoc Scholiastæ verbum, et in ea quidem, quam profert, significatione, usquam apud probatos scriptores inveniatur. *Suidæ* autem ἐπινῶς, quod per *λαν* explicat, haud dubie ad posteriorem Graecitatem referendum; aut fieri potest, ut originem traxerit e male intellecto compendio vocis ἐπιμανῶς. aut, quod praetulerim, celeriori formulae solennis ἐπιμανῶς ἀγαπᾶν pronuntiatione eo tandem res devenit, ut posteriorum Graecorum lingua adsuesceret proloqui ἐπινῶς ἀγαπᾶν, eodem illo sensu. Scholiasten autem nostrum, quippe verae originis ignarum, suspicor Etymologiam finxisse ex arbitrio. Hoc certum, male suadere eundem, ut h. l. ἐπινῶς legatur pro ἐπιμανῶς. De nomine juvenis amati dubitare possis, quum in Edd. quidem, quas in consilium vocavimus, omnibus exhibeatur Κίλυρος, in Codd. autem Pariss. Κίλυρας, et in Aug. et Gorl. Κινύρας, et hoc quidem castigatiore scriptura, suppeditetur. Mihi quidem gratior videbatur allusio ad nomen, quam nomen ipsum, *Cinyrae* scilicet illius, *Cypriorum* regis et primi *Veneris* *Paphiae* sacerdotis; vid. *Tacit. Hist. II, 3.* et qui *Myrrhae* filiae nefando scelere innotuit ut *Adonidis* pater. Vid. *Ovid. Mett. X, 298. sq.* ibique *Gierig. LEHM.*

Ead. l. 15. Ἀρπάσαι) Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὅπ' ἐρωτος καὶ ἀμνηστίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίλυρος ἀρπάσας τὴν Ἑλένην, non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo ἀρπάσαι neque enim quidquam, quo ἀρπάσας subsistat, sequitur. JENS. Non opus erit mutatione *Jensii*, si cum Ms. Reg. 3011. legas, ἀρπάσας τὴν Ἑλένην φυγεῖν. BIF. Nihilominus *Jensio* — *Reitzianam* lectionem dederunt *Bipontini*. Prudentiore autem consilio *Schmiederus* receptus est *Parisiensem* Cod., cum quo faciunt etiam *Gorl.* et *Aug. LEHM.*

Pag. 297. l. 5. Κολασθησόμενος) Flor. κωλυθησόμενος. BOURD. Κωλυθ.) Sic *Fl.* et *Junt. Edd.* (nisi quod in utraque mendose est κολ.) et sic sane venustior sensus est, quam si eam reliquis legas κολασθησόμενος. SOLAN.

Ead. l. 10. Μεσονύκτιον) Vid. hanc vocem contra *Th. Mag.* adsertam, infra hac ipsa *Ver. Hist.* c. 40. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Πολὺ ἀπέχουσιν) *Flor.* οὐ πολὺ, male, et aliter *Interp.* BOURD.

Ead. l. 5. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδράναι) *Interpr.* *Tantum viae emensi erant, ut elaberentur.* Reddendum ego putem: *Tam parum aberat, quin elapsi fuissent.* Ita infra 2. *Ver. Hist.* c. 43. παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι· ubi recte *interpr.* *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praeceps.* Ut et in *Pseudomant.* c. 57. παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν, *postquam parum abfuisset, quin perissem.* VITRING. Quod *Hor. Vitring.* et hic et supra cap. 20. in versione corrigendum monuit, id *Gesnerus*, etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa *Vitringae* omittere potuissem: at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam et alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus, *Obsop.* tamen id in *Luciano* non semel recte reddiderat. Et sic bene *Jungerm.* convertit *Long. Past.* 2. p. 62. παρὰ τοσοῦτον ἦλθε κακοῦ, *parum abfuit quin etc.* Adde *Nostrum Catapl.* c. 4. f. παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, *tantillum aberat, quin effugisset.* In *Thucyd.* tamen L. VI. c. 37. ὥστε παρὰ τοσοῦτον γινώσκω, vertitur, *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio;* quod et *Scholias.* sic exponit: τοσοῦτον διαφέρομαι τοῖς τὰ ἑτέρα διαγγέλλουσι etc. quem vide. REITZ.

Pag. 299. l. 5. Πολλὰ ἐκέλευον) Vid. *Th. Mag.* v. Βούλομαι eadem citantem. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἀφ' ὧν) i. e. unde; pro quo et hic dicas, ἐφ' ὧν. Etiam si alibi ἀπὸ in simili locutione paullo aliter valeat, ut ap. *Aristoph.* *Nub.* 766. (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι· quod supra in *Quom. conscr. hist.* vidimus. REITZ.

Pag. 300. l. 1. Τῇ ὑφ' ὑμῶν) Sic scribendum, non, ut in libris est, ἡμῶν. Vid. c. 47. unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei, quam incolebat, qui hic loquitur, *Rhadamanthus.* SOLAN. Loquitur *Rhadamanthus* in insula beatorum, et loquitur cum vivo et ad suos redituro *Luciano*, et praedicat ea, quae in ipso fine hujus libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, et reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, et *Scipionis Africani* majoris cum minore sermones compararem. GESN. Evidentissimam rem non tamen vidit *Belinus.* Vel ob proxima verba εἰς τὴν ἑτέραν ἡπειρον, quae nonnisi de *Luciani* terra continente capi possunt, necesse

erat, ut ἡμῶν, ut ineptissima lectio, corrigeretur. Atqui illud ipsum ἐτέραν *Belinus* e Cod. 3011. in ἡμετέραν mutari vult. Probiissime sane, siquidem id agas, ut tota narratio turpissime conturbetur. In hunc finem etiam foedissimorum mendorum usus aliquis, isque saepe optimus, esse potest. Ceterum ὑμῶν a *Reitzio* in textum receptum et a *Gesnero* redditum esse, probat severissimus alias Editionis *Reitz.* censor in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 246. *LEHM.*

Ead. 1. 5. Μαλάχης φύλλον) Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. *Aelian.* Var. Hist. IV, 17. Ἐλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. *Jambl.* n. 109. Ad *Homeri* etiam μόλυ (*Od. K.*, 304.) alludit. *SOLAN.*

Ibid. Ταύτη καλεύσας etc.) In omnibus Edd. hic locus ita adhuc legebatur: ὦρεξέ μοι ταύτην, καλεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτη προσεῦχεσθαι. Sed quis non offendatur in elegantissimo scriptore inconcinna repetitione illa ταύτην — ταύτη; Rectius *Mss.* Regg. 2954. et 3011. posterius ταύτη omittunt, et pro priore ταύτην, ταύτη legunt, interpungendo post ὦρεξέ μοι. Valeat igitur vulgata. *Bir.* Emendationem hanc probissimam, quam *Schmiederus* quoque secutus est, firmat Codex Aug. *LEHM.*

Ead. 1. 7. Μῆτε πῦρ μαχ.) Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. *Diog. Laërt.* p. 218. et not. *Porphy.* n. 42. *SOLAN.*

Ead. 1. 8. Μαχαίρα πῦρ σκαλεύειν) De hac superstitione locus alius dicendi: praeceptum est Pythagorae. *BOURD.*

Ibid. Παιδί) *Cicero* Tusc. IV, 34. conqueritur philosophos exortos, et auctore quidem suo Platone, quem non injuria Dicaearchus accuset, qui amoris auctoritatem tribuerent. Doctissimus ejus enarrator *Theodoritum* etiam testem citat, eundem *Platonem* dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίους — καὶ ἐκδημήσαντας ἐντεῦθεν εὐδαίμονας ἔσεσθαι. *Therap.* IX. p. 131. *SOLAN.*

Ead. 1. 9. Πλησιάζειν) Ut infra in *Pseud.* (c. 41.) *La Croze.*

Ead. 1. 12. Τῇ δ' ἐπιούσῃ) Sic *Mss.* Regg. 2954. et 3011. pro vulgato τῇ ἐπ. δ'. *Bir.* Non erat, quod a vulgato ordine recederetur. Nec recesserunt *Bipp.* iidem supra I, 32. etsi et ibi *Belinus* sine ulla auctoritate pro τῇ ἐπιούσῃ δὲ scribi voluerat τῇ δ' ἐπιούσῃ. *LEHM.*

Pag. 301. l. 5. Λουκιανὸς) Sive *Creticum* hic posuit *Lucianus* in versus principio, sive, quod nolim, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive, vocalem per synizesin sequenti conjunxit: dubium non est, Latine interpre-

tanti idem licere debere. GESN. Penultimam corripuit in versus gratiam, quod recentiores poëtas in ejus generis nominibus, ut in *Ἰουλιανός*, sibi indulsisse docet *Jacobs.* ad *Anthol. Palat.* P. III. p. 582. LEHM.

Pag. 802. l. 4. *Ἐξ αὐτοῦ*) Sic *Fl.* et *Junt.* pro vulgato *ἐαυτοῦ.* SOLAN.

Ibid. *Μαστιγῶν φόφος*] Haec prope iisdem verbis reddidit *Necyomantiae concinnator* c. 14. in. LEHM.

Ead. l. 7. *Ἀπόζηρος*) Mendose in omnibus impressis, excepta *Fl.*, legitur *ἀπόζηρος*. Vid. *Rhet. Praec.* c. 7. et in *Navig.* c. 8. Recte etiam scribitur in *Mss. Angl. P.* et *L.* initio *Prometh.* (s. *Cauc.*) SOLAN.

Ibid. *Καὶ τραχώσι*) In quibusdam libris Scholiastes legisse videtur, pro his duabus vocibus, *τραχέσι*. Sed satis sana videtur vulgata scriptura: quanquam non sunt ad manum nunc, unde confirmem, loca. Talia *Plutarchus* in *Ἀλεξ. τόπους ἀπόδραγας* vocat. SOLAN. Mallem *τραχώσι*, a *τραχῶν*, *τραχῶνος*, *locus asper*, etsi omnium Edit. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod *Τράχων* *Suid.* scribat, id nomen proprium esse, recte judicat *Steph.* At in *Strab.* XVI. p. 756. s. 1096. (i. e. §. 20.) *Τραχῶνες* tamen editum est, qui sint duo colles ultra *Damascus*; sed ibi *Τράχωνες* scribendum arbitror, quia apud *Josephum* sic plus decies, ut *L. XIII.* Ant. cap. 16. §. 5. et *XV.* 10, 1. bis etc. REITZ. Ita jam recentissima *Sirabonis* Editio recte exhibet, et paullo superius §. 16. *Τραχῶνων* pro eo, quod in vet. Edd. fuerat, *Τραχανιῶν* et Codicum lectione *Τραχανῶν*. H. l. *τραχώσι* et lectionem et scripturam retinendam duxi. Rarius est vocabulum; unde mutatum ab ignorantibus librariis in *τραχέσι*, omiſsa jam, ut par erat, copula. Occurrit autem iterum apud nostrum in *Toxar.* c. 49. *τράχωνος*, ubi non est proprium nomen, ut *Interpres Latinus* cepit, et *Schneider.* in *Lexic.* s. v. *τηγχῶ*, sed appellativum et ipsum, de aspera regione capiendum, uti suo loco ostendetur. Scripturam autem *τράχων*, *τράχωνος*, non adeo ego contemnendam esse judico, ut *Schneiderus* eam omnino mentione nulla dignam habere potuerit. *Dionysii Hal.*, quem is affert, locum *Epit.* 17, 5. unde verba citantur *ὄρεσιν δὲ τραχῶνας*, in medio nunc relinquam. Nec, utrum *Suidas*, scribens *τράχων*, *τράχωνος*, nomen appellativum cogitaverit, an proprium, decernam, quamquam illud mihi longe pröbabilius videtur. Verum ex eo ipso, quod nomen proprium *Τράχων* et *Τράχωνες* sonabat, non temere mihi videor colligere posse, haud absurdam neque inusitatam, posteriori saltem aëvo, fuisse eandem et

pronuntiationem, et scripturam in appellativo. Deinde vero nihilne prorsus tribuamus Codicum et Editionum, qui certe in Toxaridis loco maximus est, consensui? Magis haud dubie adsuetae erant librariorum manus formis αὐλῶν, πυλῶν, et similibus aliis, scribendis. Credasne igitur, si Lucianus ipse τραχῶσι et τραχῶνος scripsisset, librariorum facile τραχῶσι et τραχῶνος scripturos fuisse? annon potius vice versa? Denique quidquid sit, cautius certe agam, opinor, qui vestigiis antiquis insistam, quam *Conr. Reitzius*, qui τραχῶν in Indice Luciano posuit, et *Schmiederus*, qui, quum in Toxar. l. 1. τραχῶνος edi curaverit, h. l. satis inconstanter et contra librorum fidem dedit τραχῶσι. LEHM.

Ead. l. 8. Οὐδὲ) Negativa simplex pro duplici, ut supra 1. Ver. Hist. c. 24. ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἥπαρ φαίνεται Alius generis ellipses negativae particulae vid. apud *L. Bos* pag. 331 — 2. *REITZ.* Sive pag. 777. Ed. *Schaefer.* Similis locus est Saturn. c. 2., de quo tamen suo tempore. Omnino certum est, nullam fuisse causam, ob quam *Schmiederus* h. l. lectionem δένδρον δὲ οὐδὲν, οὐδὲ etc. quam *Codd. Gori.* et *Pariss.* nonnisi explicationi Grammatici cujusdam debent, in textum receperit. LEHM.

Pag. 303. l. 9. Διὰ πάντων) Forsan διὰ πάντος. *SOLAN.* Minus h. l. placeat διὰ πάντος, quia ambiguum: est enim fere formula temporis, significans semper. Διὰ πάντων autem est omnino, a principio usque ad finem. LEHM.

Ead. l. 11. Πολλοὺς δὲ καὶ) Deficiens in Edd. καὶ revocavimus ex *Mss. Regg.* 2954. et 3011. suadente *Belino.* *Br.* Revocavit et *Schmied.* Et postea accessit etiam *Codicum Gori.* et *Aug.* testimonium. LEHM.

Pag. 304. l. 1. Αἷς) Quamvis ferri possit vulgatum οἷς, praeferenda tamen videbatur *Codicum* modo laudatorum lectio αἷς. *Br.* Non ferri potest οἷς, si legatur τὰς αἷτας, quidquid doceat *Belinus*, qui οἷς ad βίους referri posse somniavit. Imo si semel legitur αἷτας, necessario etiam αἷς erat rescribendum, quod tandem etiam *Belinus* praetulit; eaque correctio tanto fit speciosior, quum praeter *Parisienses Codd.* etiam *Gorlitiensis* et *Augustani* testimonio comprobari videatur. At difficulter mihi persuadeo, tam foedam stribli-ginem, τὰς αἷτας, ἐφ' οἷς, temere per tot Edd. propagari potuisse, nisi aliam subesse conjicias lectionem genuinam. Auget etiam suspicionem lectionis varietas in voce αἷτας ipsa, quae non solum αἷτας sonat in A. 2. sed etiam mutata in *Aug.* legitur in ἀμαρτίας. Quid multa? Neque τὰς ἀμαρτίας, neque τὰς αἷτας, ipse *Lucianus* scripsit, sed de-

bentur haec Grammaticis, qui formulam ἐφ' οἷς his vocibus illustrare vellent. Lege itaque: προσετίθεσαν δὲ οἱ περιηγηταὶ καὶ τοὺς ἐκάστων βίους, καὶ ἐφ' οἷς κολάζονται. LEHM.

Ead. l. 8. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) *Benedictus: salutato Nauplio discessi.* Prorsus non ita, sed *salutatum Nauplium remisi*; haec enim conveniunt praecedentibus. GRON. Nec praecedentibus, nec sequentibus bene convenit lectio ἀπέπεμψα. Sic non narratur, Lucianum quoque ipsum insulam damnatorum reliquisse. Recepto autem ἀπέπλευσα, quod cum Scholiastae exemplaribus etiam recentius collati Codd. quatuor habent, plena est et integra narratio. Facile igitur cum Schm. optimam lectionem adoptavi. LEHM.

Pag. 305. l. 4. Πύλην) Lege πόλιν. Quanquam enim *eburnearum portarum* facta mentio sit, ut portui propinquarum; melius videtur, ut urbem intrare dicatur. Mihi *Geographia illa somnialis* non admodum perspecta. Quid enim, si per *Portas eburneas* aliquid simile voluerit *Portis Caspiis, Thermopylis* etc.? SOLAN. Emendationem Solani, πόλιν legentis, confirmant Mss. Regg. 2954. et 3011. Bip. Addo et Aug. Dubitavit tamen Bip. recipere. Rectius Schm. non dubitavit. LEHM.

Ead. l. 7. Ὀμηρος) *Hom. Od. T, 560.* SOLAN.

Ead. l. 12. Πηγαὶ δύο παρὰ) Confer supra c. 16. ubi similis variatio praepositionis: quam etiam T. I. saepe habuimus. REITZ.

Ibid. Παρὰ ταῖς) Edd. Fl. et Junt. Reliquae περὶ. SOLAN.

Pag. 306. l. 1. Ὀμηρος) Vide eum l. c. SOLAN.

Ead. l. 2. Κεράμου πεποιημ.) Conf. supra 1. Ver. Hist. c. 7. χαλκοῦ πεποιημένην. Adde hic, etsi hoc tritissimum, Long. Past. I. p. 7. δεσμὸν ῥάβδου χλοῶς λυγίσας. Et III, 116. στεφανίσκον ἰὼν πλέκουσα, *corollam ex violis neotens.* Tamen et dativo utitur id. I. p. 6. Τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποίητο. REITZ. Quum Schmiederus tamen e Codd. collatis glossema ἐκ, movente Belino, in textum receperit: de tritissima re loco Ver. Hist. 1, 7. duo alia ex ipso nostro scriptore addere placet: Diall. Mort. XXIV, 1. ἵππων καὶ ἀνδρῶν — εἰκασμένων λίθον τοῦ καλλίστου. Hermot. c. 38. οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν χαλκοῦ, οἱ δὲ ἀργύρου — εἶναι αὐτὸ φράσκουσιν. LEHM.

Pag. 307. l. 1. Ἀντιφῶν) Atheniensis. Vid. Suid. qui eum *παραπολιτικόν* vocat. SOLAN. Alius eidem Suidae commemoratur *ὀνειροκριτής*. De quo et Cic. de divin. I, 20. et alibi. Vid. Ernest. Clav. Cic. s. v. LEHM.

Ead. l. 2. Παρὰ) Dixi supra ad Halcyon. c. 1. Solae

autem *Fl.* et *Par.* recte hic habent. Reliquae vitiose *περὶ*. S. autem et *Amst.* quod mireris, *ἐπὶ*. SOLAN.

Ead. l. 3. *Ὀνειρώων*) Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam adtingit Somnii Lucianus, et cives hujus reipublicae facit: quod Graeco facile, qui non neutro solum genere *ἐνύπνιον* dicere possit, sed masculino etiam *ὄνειρον*, negatum Latinis. Sed laboratur ferè, quoties lusus ejusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis seriis et aetatem laetatis vix, ac ne vix quidem locus est. GERN.

Ead. l. 7. *Διεσκευασμένοι*] *Κεκοσμημένοι* praetulit *Schmied.* e Codd. Pariss. et Gorl. Rectius hoc pro glossemate damnat *Belinus*. Quod autem repetitionem ejusdem verbi attinet, in qua *Schmiederus* offendit, vindicant eam *G. A. Voiglaenderus* in *Observatt. ad Xenoph. Memor.* Part. I. ad *Memorr.* I, 3, 3. collatis locis *De Merc. Cond.* c. 23. *Diall. Morrt.* XVI, 2. Pro *Laps. int. Salut.* c. 11. et *Censor ejus (Jacobus, opinor, Portensis)* in *Bibl. Crit. Hildes.* Tom. II. Fasc. IV. p. 870. qui posterior etiam consuli jubet *Heindorf.* ad *Cic. de Nat. Deor.* p. 89. et offendit praeterea in constructione *τοῦ κοσμεῖν εἰς*, neque hoc quidem injuria. LEHM.

Ead. l. 12. *Δεξιῶς ἐξένιζον*) *Accurate receperunt* recte veritas non absimilem *Longi* phrasin, in *Pastor.* IV. p. 107. Ed. *Moll.* *Τοῦτον ἐδεξιούντο πᾶσαν δεξιῶσιν* sive, *cum industria*; nam οἰκέται δεξιοὶ *servi industrii* sunt apud eundem pag. 126. (s. 134.) REITZ.

Pag. 308. l. 4. *Καθεύδοντες, εὐαχούμενοι*) *J. Fl.* et *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat *Solanus*. An voluit igitur conjunctionem quaerere? Vix credo: nam *ἀσύνδετον* illud hic melius et efficacius, quam si conjunctio adesset; immo vellem ita saepius enunciasset *Noster*, ut *Long. Past.* III, 120. Ed. *Jungerm.* *μιμεῖται πάντα — θεούς, ἀνθρώπους; ὄργανα, θηρία*. Et *L.* IV, 115. (123. *Moll.*) *θόρυβος πολὺς πτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν*. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum *καὶ*. REITZ. Facio cum *Reitzio*, nec probo, quod *Schmiederus*, *Belino* suadente, e Codd. Pariss. copulam inseruit, etsi *Gorlitiensis* auctoritas accedit. Insignis enim vis est in hoc *Asyndeto*. Longe aliter est supra, si cum eodem *Schmiedero* secundum eosdem Codd. et insuper *Aug.* legas: οἱ δὲ σκληροὶ, μικροὶ καὶ ἄμορφοι, inserta, quae vulgo deest, voce *σκληροί*, cujus syntaxeos tum asperitatem, tum languorem, quis non sentiat? LEHM.

Ead. l. 7. *Ὁρνυλὴ νήσω*) Vid. *Plut.* 1733. SOLAN.

Ead. l. 11. *Λευκοθέας*) *Matuta.* VORST.

Ibid. Διασωθέντα) Utitur his *Luciani* verbis *Jac. Elsner.* ad *Epist. Petr.* III, 20. quo probet, διασωθῆναι usurpari de eo, qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Actor.* XVII, 44. διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. REITZ.

Pag. 309. l. 1. Τηλεγόνου) Conf. infr. de Salt. c. 46. SOLAN.

Ead. l. 7. Ὀμηρος εἶπε) *Odyss. E*, 57. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἐπελέξατο) In omnibus libris nostris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non possit, sic mutavimus. Vide *Diall. Marr.* V. et *Anach.* c. 21. Suspicio tamen, fuisse a *Luciano* scriptum ἐπελέξατο, ut furtim ab ea lectam epistolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem sciam, Lexicographo observata est, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipse annotaverim, eam in textum recipere non sum ausus. SOLAN. Τπεδέξατο) Quid sibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἔλαβε diversum, non comminiscabar aliud, quam quod in interpretatione expressi (in sinum reposuisset). Cogitabam etiam, an ὑπελέξατο vim legendi habere posset? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο distat in MSS. Vulgatum quidem illud, postquam epistolam accepit et admisit, non intelligebam. GESN. *Solanum* secuti rescripsimus ἐπελέξατο cui emendationi ad stipulantur Mss. Regg. 2954. et 3011. Vulgata ὑπεδέξατο nullum h. l. sensum habet. Mox post ὅποια ex iisdem Mss. edidimus τε. Aberat enim ab Edd. Bip. Adest etiam in Codd. Aug. et Gori. recte itaque Bip. et Schm. admiserunt. Hic etiam correxit ὅποια, quum in omnibus prioribus ὅποια scriptum esset. Sed ὑπεδέξατο neque id significare potest, quod *Gesnerus* et secundum eum *Wielandius* expresserunt; neque, si posset, sufficeret ad plenam efficiendam narrationem. Quae enim sequuntur, poni iubent, *Calypso* legisse, non recondidisse, *Ulyssis* epistolam. Bene itaque suspicatus erat *Solanus* legendum ἐπελέξατο, idque etiam plusquam probabiliter, quum confirmetur conjectura Codicum satis multorum auctoritate. LEHM.

Pag. 310. l. 3. Κατιόντος τοῦ πνεύματος) Sic *Thucyd.* VI, 2. κατιόντος τοῦ ἀνέμου τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπλευσαντες. Ubi *Dukerus* docet, ἀνεμον κατιόντα esse ventum increbrescentem, et quidem a tergo euntes prosequentem, idque hoc *Luciani* aliisque testimoniis probat contra *Vallam*, qui de vento ponente plane contrario modo intellexerat. REITZ.

Ead. 1. 6. *Παραπλέοντας*) Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, *περιπλέοντας*. SOLAN. Recte Solanus vidit, pro *περιπλέοντας* rescribendum *παραπλέοντας*, et sic plane exhibet Ms. Reg. 3011. BIP. Neo non Aug. et Gori. Unde recte mutarunt BIP. et Schm. LEHM.

Ead. 1. 7. *Πηχτών* ξξ) Nescio, an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. GRSN. Joculariter mensuram videtur addere exiguam, cum inexpectationem magnae lēctorem coniecisset, praemittens *naves esse maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce et apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit *Eman. Thesaurus*, in *Idea argutae dictionis*, toto c. XVI. a pag. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat, *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc *Martialis*, — *Centum Coramphoras AQUAE fecit*, cum quisque exspectaret vini. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMTU*. Addo *Aristophan. Plut.* 27. *πιστότατον ἡγοῦμαι, καὶ κλεπίστατον*, ubi vid. interpreti. Si cui hic lusus non adrideat in facetiarum magistro, et satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima; per me licet, ita exponat, vel ξ, i. e. 60. pro ξξ legat, quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. REITZ. *Ἐξήκοντα* legunt Mss. Regg. 2954. et 3011. quod verum videtur *Belino*. BIP. Et mihi quoque. Nam *ἀποσδόκητον* illud, quod *Reitzius* in hac oratione quaerit (minus autem recte *metaphoram deceptionis* vocat) aut nullum est, aut certe valde languidum, et momento suo (*la pointe* Francogalli dicunt) carens. Neque multum juvet Codicum nonnullorum lectio *μεγάλα* pro *μέγιστα*, quam *Belino* probatam sine idonea caussa edidit *Schmiederus*. Jure itaque meo *Ἐξήκοντα*, (ξ' olim, ut recte *Reitzius* animadvertit, exaratum) cum *Schm.* rescripsisse videor. LEHM.

Ead. 1. 8. *Ἀντήν*) *Ἀντήν* ad unam *κολοκύνδην* elliptice refertur, etsi pluralis et neutrum adjectivum praecessit: qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut *Terent. Eun.* 2, 1, 19. *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse. Sallust. Cat.* 56, 5. *Servitia* — *cujus*, ad quem l. vide *Excurs. VII. Cortii*. Alia exempla ex Latinis auott. collegit *Th. Wopkens* in *Lectt. Tullian.* p. 15. et

passim aliis pagg. Oppositam, sed analogam, enallagen supra ad Scyth. vers. fin. dedimus ex *Aristoph.* Pl. 527. οὐχ ἔξεις οὐτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται (scil. κλίνει). Non absimilia dedit *Hemsterh.* ad *Lucian.* Nigr. ipso pr. Conf. *Zeux.* c. 7. ubi περιβαλε — καὶ ἀράμενοι, alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex *Evang. Luc.* V, 4. ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, et *Lucian.* Harmon. c. 3. ἀλλότριον τὰ ἐμὰ etc. Ubi et addere potuissem *Hippocr.* Sect. II. aph. 3. "Τπνος, ἀγρυπνίη, ἀμφοτέρω τοῦ μετρίου μᾶλλον γεγόμενα, κακόν. Conf. etiam *Reviv.* c. 13. μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi *Jens.* ex *Lucian.* Amor. καρπούς — ἃ συνωρόφουν, pro οὓς etc. Alias ejusmodi enallagas generis vid. apud *Interpret.* ad *Aristoph.* Plut. 291. τέκεια ἐπαναβοῶντες, respectu filiorum, qui per τέκεια intelliguntur, ubi *Kusterus* etiam addit *Homer.* Od. M, 74. — νεφέλη — *Κυανή*, τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ, ibique τὸ respectu νέφος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Addo tantum ex fratris *G. O. Reitzii Belg.* Graeciss. p. 320. I. *Timoth.* 2, 15. σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod *Heinsius* in *Exercitt. Sacr.* p. 485. de conjugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum et uxorem simul; alii ad uxores solas referunt. Paulo aliter etiam *Long.* Past. L. IV. p. 107. Ed. *Moll.* εἰς αὐτὰς ait, tacite respiciens ad oves et capras, cum tamen sing. ἀγέλη praemisierit. Sic infra *Tyrannicid.* c. 8. ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ἔλφος, quod vide. *REITZ.* Locum corruptum, id quod vel lectionum varietas diligenter considerata clarissime docet, hac ratione emendandum existavi. Verba scilicet vulgata: ἐπειδὴν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτήν, quacunque demum explicatione succurras, laborant tamen structurae quadam incommoditate, sita illa in numeri diversitate, quam facile auctor effugere potuisset, si vel pro αὐτήν scripsisset αὐτὰς, vel pro ξηρανθῶσι, ξηρανθῇ. Atqui neutrum horum ipsi placuit, ut e variarum lectionum recensu patet. Nam pro ξηρανθῶσι tres Codd. exhibent ξηρανῶσι, pro αὐτήν autem duo τὴν κολόκυνθαν (nam in *Aug.* et *Gorl.* ubi ita legitur, conjicio αὐτήν omissum esse, quamquam id non diserte tradit *Schmiederus*). Jam vero τὴν κολόκυνθαν manifestum est glossema vocis αὐτήν, et hoc pro-nomen adeo retinendum, illud repudiandum. Quod autem κοιλάναντες a *Gorl.* abest, unice id casui fortuito, vel errori, videturtribuendum esse. Nunc intelligitur, optionem nobis relinqui inter ξηρανθῶσι et ξηρανῶσι. At neutrum admit-tendum ob causam supra allatam. Quid ergo? Vitium latet

in hac voce, quod facile tolles, si modo in voce *ξηρανῶσι*, quod alii in insolentiori Aoristi Passivi forma offendentes *ξηρανθῶσι* scribere maluerunt, accentum mutaveris, scripserisque *ξηράνωσι*. Ita jam ego quidem persuasum habeo, *Lucianum* scripsisse hunc in modum: *ἐπειδὴν γὰρ ξηράνωσι, κοιλάναντες αὐτὴν, καὶ ἑξελόντες τὴν ἐντερειῶνην, ἐμπλέουσιν*. Αὐτὴν autem facile explicatur e voce *κολοκύνθινα*, ut supra c. 83. ταύτην e nomine *Νυκτῶον*, et *Hermot.* c. 45. ὑπὸ πάντων e praecedente *φιλοσοφίας*, ubi vid. *Adnot.* De qua quidem re *Reitzius* in proxima adnotatione nimis vage more suo disserens, falsa miscuit veris, apta ineptis. *LEM.*

Ead. l. 11. *Πληρωμάτων*) *Navium πληρώματα* dicuntur ipsi remiges vel classarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis et armatis. *Vorst.* *Vid. Baif.* 127. f. *SOLAN.*

Ead. l. 18. *Ἀγχωμάως*) Monuerat *Hemsterh.* in marg. adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* p. 493. No. 58. i. e. ad L. VII. c. 71. ubi *Thucyd.* ἕως ἀγχώματα ἐνανμάχωνν ait, *Wassiusque Pollucem* reprehendit, qui hoc verbum *τραχὺ* esse scribat, quod tamen ille ex *Dionys. Halic.*, hic ex *Luciano* h. l. proferrat, *Suidamque* et *Lexica* alia plures habere ejus vocis auctoritates, observat; quare plura non addam. *REITZ.*

Pag. 311. l. 4. *Ὀλιγόρησαν*) Etsi supra satis dixi, augmentum saepe negligi, et hic *Edd.* fere omnes habent *ὀλιγ.* tamen non credo sic *Lucian.* dedisse, quia usitatissimum in hoc verbo augmentum initiale, et ratio abjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, si addatur, (ut in plusquam. quae satis polysyllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis *Edd.* jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda scribarum culpa sit quotidiana; sed postea consulens omnes *Edd.* ad manum quae erant, vidi et *Salm.* recte *ὀλιγ.* exhibere. *REITZ.*

Ead. l. 9. *Κελύφη*) Sic *L.* et *El. Ed.* melius, quam quod in aliis est, *κελύφινα*. In Scholiis etiam recte *κελύφη* legitur. *SOLAN.*

Ead. l. 11. *Ἀπεκρούσαμεν*) Suspicio legendum *ἀπεκρούσαμεν*. *SOLAN.* At vulgatam elegantiores esse dicit *Censor Edit. Reitz.* in *Novv. Actt. Erudd.* a. 1745. p. 247. et conferri jubet illud *Callimachi* *Epigr.* 2. ἥλιον ἐν λέσχη κατεδύσαμεν, et *Virgilii* (*Ecl.* IX, 52.) cantando condere soles. Cf. etiam *Thucyd.* V, 65. ἐπειδὴ ἀναχωροῦντες ἐκείνοι ἀπεκρούσαν, ubi *Scholiastes* intelligit *ἐανρούς*, *Dukerus* autem rectius αὐτούς, provocans ad hunc *Luciani* locum, et ad phrasin *ἀποκρούπτειν γῆν*, de navigantibus usurpatam; qui tam longe in altum

profecti sunt, ut terram conspicerē amplius non possint. Addit denique *Budaeum* Commentar. Ling. Gr. p. 324. Post *Dukerum Bauerus* in eundem finem conferri jubet *Virgil.* Aen. III, 291. Phaeacum abscondimus arces. Quae quum ita sint, non audiendus neque *Solanus* cum conjectura sua, neque etiam *Abreschius*, qui in Dilucid. Thuc. p. 540. ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς corrigi vellet, comparans locum Diall. Marinn. II, 2. cujus longe alia est ratio. Nam ibi ἀποκρύπτειν αὐτοὺς ineptissimum foret, et necessario αὐτοὺς rescribendum, ducibus etiam Codd. Pariss. LEHM.

Pag. 312. l. 8. Μεσονύκτιον) Nugatur igitur, ut saepe, *Th. Magister*, scribens: Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονύκτιος, ποιητικόν. Habuimus et supra μεσονύκτιον, de Merc. cond. c. 26. item hac dissert. c. 26. et alibi. Habet et *Evang. Marc.* XIII, 35. et *Luc.* XI, 5. etc. REITZ.

Ead. l. 13. Γοεφάν τινα etc.) Conf. supra Halc. cap. 1. SOLAN.

Pag. 318. l. 5. Ἀδρότερον) Male *Solanus* in marg. J. notarat, etiam S. et H. cum J. habere ἄδ. prima laevigata. Nam recte habent adspiratam, ut ceterae praeae, quas adii: et sic solet. Vid. *Poll. On.* non uno loco. Quamvis et *Budaeus* in Lex. minore ἄδρῳ augeo male, mox tamen ἄδρὸς recte habet ibidem, operarum culpa. REITZ.

Ead. l. 7. Ἐπιτερύξαι) Conf. Halc. c. 1. SOLAN.

Ead. l. 10. Ὁ γὰρ) Illud γὰρ in J. aequae ac Fl. et H. reperiri notabat *Solanus*. Idem sic notarat supra *Hermot.* cap. 29. An igitur id suspectum habuit? vix credo; nam sic saepe apud Nostrum occurrit. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀποτρέψαι) Quanquam hic aliam lectionem suggerant Scholiastes et Fl. Ed. cave hanc mutassis: proprium enim est in ea re vocabulum. Unde Zeῦ ἀποτρέψαι etc. Vulgatam etiam confirmat P. SOLAN.

Pag. 314. l. 13. Καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων) Perridicula ista super silvae ramis navigatio, sive ὕληεις πλοῦς: sed videntur fidem ei facere *Josephus Acosta*, et illi, quos navigationis suae fundos auctoresque habet, *Historiae Indicae* cap. XXX. lib. IV. Ipsa ejus haec ὁλητῶς narratio. Un de nos freres homme digne de foi nous contoît, que s'étant égaré et perdu dans les montagnes, sans savoir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si épais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux sans mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours entiers, et que pour y voire le soleil, et pour remarquer quelque chemin en cette forêt si épaisse et pleine de bois, il avoit besoin de monter au

coppeau des plus grands arbres; pour là decouvrir le chemin.
MARCIL.

Pag. 315. l. 5. Ἀντιμάχου) Scripserat is poëma de Argivorum contra Thebanos expeditione, cui *Thebais* titulus erat. *Athen.* 468. A. 475. D. et 482. F. Meminit *Plutarchus* *Elégiae* ab hoc scriptae f. 65, 2. *Platoni* probatur. *Cic.* *Brut.* 51. Hunc tanti faciebat *Adrianus* Imp. ut *Homero* exacto, solum ab omnibus legi vellet. Audi *Xiphil.* p. 261. καὶ οὕτως γε τοιοῦτος ἦν ὥς καὶ τὸν Ὅμηρον καταλύων Ἀντιμάχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγειν, οὐ μὴδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Verbum fuisse docet *Gregorius* Theologus in *Epist.* ad *Nicobulum* 2. his verbis, οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντιμάχον· πῶς; τοῖς πράγμασι κρῖνων τὸ μήκος, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud *Basil.* p. Ed. *Bas.* 286. SOLAN.

Ead. l. 12. Ὁρῶμεν) Edd. *Fl.* et *B.* 2. recte; in reliquis ἔωρῶμεν. Latinus interpres recte vertit; quasi ὁρῶμεν et ipse legisset. SOLAN. Errat *Solanus*, dicens, *B.* 2. i. e. *Basileensem* secundam, cum *Florentina* facere; nam aequae ac *B.* 1. cujus errores fideliter solet repetere, habet ἔωρῶμεν. De *Florent.* vero recte monet. REITZ. Fortasse *Solanus* cogitaverat *Basileensem* tertiam, quae vere habet ὁρῶμεν. LEXEM.

Pag. 316. l. 7. Κατ' ἐκεῖνο) Variationem frustra quaesivit *Solanus*; nec ea opus est. Nam licet θαλάττα praecedat, potest tamen neutrum ἐκεῖνο ad πῆλαγος paullo ante praemissum referri, vel, quod malim, absolute positum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, et εἰς τόδε huc, intellecto χωρίον, accipitur, vid. *L. Bos* de ellipsi in χωρίον. Verum et praeterea neutrum genus, ut generale, etiam substantivis masculinis et femininis jungi, quis nescit, ut *Long.* *Past.* I. p. 8. ἡ μὲν Νάπη, τοῦτο γὰρ ἑκαλεῖτο. Vel, ut in tritissimo illo *Aelian.* X, 10. τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. *Epist.* ad *Rom.* XIV. 18. ἐν τοῦτοις habet, post praemissa tria feminina δικαιοσύνη, χάρις, et εἰρήνη. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum ad *Reviv.* c. 13. ubi μία πάντων pro πασῶν. REITZ.

Ead. l. 10. Εὐπρόσιτος) Antea legebatur εὐπροσίτως, prave. Ego mutavi. SOLAN. Verti, ac si legeretur εὐπρόσιτος, συνοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit εὐπροσίτως συνοικουμένη. Ita mox pro προήειμεν ὑδρευσόμενοι, dedisse arbitror *Lucianum* προήειμεν, et sic interpretatus sum. GESN. Recte quidem *Solanum* conjecisse arbitror εὐπρόσιτος legendum; verum quia neque editio ulla, neque *Cod.* praeit, et plura etiam corrigenda restant, nihil mutavi. Nam comma etiam post εὐπροσίτως addendum; tum pro συνοικ . . . ἐνοικ, legere malim; certe illud συν in *Fr* ita exa-

ratum est, ut parum differat ab ἐν. REITZ. Etsi *Francofurtensis* Ed. vere habeat ἐνοικ., ejus tamen solius, per se nulla est auctoritas. Imo nec opus est mutatione, quum χώρα συν-οικουμένη nihil habeat, ob quod condemnetur. Certe eandem plane locutionem reperias apud *Xenophontem* Oecon. IV, 8. Εὐπρόσιτος autem mutandum esse, quidquid dubitet *Reitzius*, ostendunt jam Codd. Aug. et Gori. ubi, quod *Solanus* et *Gesnerus* conjecerant, vere legitur, εὐπρόσιτος. Ceterum hanc virorum illorum emendationem jam probaverat *Censor Edit.* *Reitz.* in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 247. Denique quod vitium *Gesnerus* in προσήειμεν odoratus erat, arguunt nunc quatuor Codd. recentius collati, legentes προήειμεν, quod recte recepit *Schmiederus*. LEHM.

Pag. 317. l. 2. Καίτοι) Legendum potius καὶ τι *Solan.* marg. *Junt.* adleverat; quod non improbem. REITZ. Omissio καίτοι Mss. Regg. 2954. et 3011. mox pro σιτίου legunt σιτία. Sed malleus cum *Solan.* καὶ τι. *Bip.* Modestior certe et cautior *Bipontinus*, quam *Schmiederus*, qui καίτοι prorsus abjecto quamquam praeuntibus aliquot Codd., et σιτία edito pro σιτίου, locum magis depravasse, quam emendasse dici potest. Maximam tamen culpae partem sustinet *Belinus*, qui ascribat: *Cette phrase* (i. e. sententia loci) *n'a point besoin de correctif ni de restriction, et ce n'est que dans ces deux sens que l'on peut employer καίτοι καὶ*. Verte: quamquam etiam, et senti simul genitivi partitivi elegantiam. Aequationem scilicet narrat auctor non unam quidem, sed tamen praecipuam fuisse causam, cur appulerint. Frumentorum inopiae etiam alia forte via succurri potuit. Ceterum nec quod *Solanus* maluit, καὶ τι καὶ inelegans foret lectio, dummodo causa esset, ob quam vulgata mutaretur. LEHM.

Ead. l. 12. Κτείνουμεν) Et sic cum J. habere FL. et H. notarat *Solanus*; sed habent et aliae. Cur autem variationem quaesivit? quia ἐδιώκομεν et κτείνουμεν diversa sunt tempora, ideoque διώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo frequenter, ut studio tempora variasse videatur auctor: nam cur paullo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret ἐδιώκων, καὶ λαμβάνουσι, et paullo post λαμβάνουμεν, καὶ ἀνέστροφον pro ἀναστρ. et cap. 46. εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον ut alia mittam. Conjunctiones enim similia tempora non regere, supra jam diximus. Et ex Latinis sexcenta similia proferre liceret, ut *Sallust.* Jug. c. 113, 7. *Jugurtha Sullae vinctus traditur, et ab eo ad Marium deductus*. Quin et modus diversus interdum conjunctionem sequitur, ut apud

Liv. II. c. 23, 11. *Postulare* — ut *senatum* vocarent, *curiamque ipsi* circumstant. Ac ne credas *postulare* ibi pro *postularunt* positum, vid. not. Dukeri, qui ex eodem adfert *moliri* — et *pertentant*, aliaque similia. REITZ.

Pag. 319. l. 4. Μεγάλα) *Pygmaeos Ctesiae* hic ridet. Vi-
de Photii Excerpta. SOLAN.

Ead. l. 5. Ποδεῶνας) Leop. 136. SOLAN. At supra Con-
templ. §. 3. τὴν ὁδὸν στείλει, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός,
ubi Solan. similia ex Nostro produxit. REITZ.

Ead. l. 6. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι,
ξέζαντες δύο δελφίνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιοχέουν· οἱ δὲ προϊ-
όντες ἐπισύροντο τοὺς φελλούς) Vertunt: post hos et alii suberi-
bus insidentes, junctis duobus delphinis remigabant, et equita-
bant, alii praecedentes subera trahebant. Ita vertentes indica-
runt, se mentem auctoris non satis percepisse. Nam, ut
taceam, μετὰ τούτους hic potius significare praeter hos, ob-
servandum est, *Lucianum* de *suberibus* loqui tanquam de ve-
hicularibus; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus;
de *hominibus* illis, qui *suberibus* insidebant, tanquam de au-
rigis vehicula agitantibus, et moderantibus; aurigarum enim
propria sunt verba, quibus utitur, ἐλαύνειν et ἡνιοχεύειν.
quae propterea hic non reddenda erant, remigare et equitare.
Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt homines alii, uti
habet versio; sed illi *delphini*, qui *suberibus* juncti erant.
Totus itaque locus hoc modo est vertendus: Praeter hos et
alii *suberibus* insidentes, junctis duobus *delphinis*, agitabant, et
moderabantur eos: illi vero (scil. *delphini*) praecedentes trahebant
subera. VITRING.

Ead. l. 7. Φελλῶν) Si quis auctoritates super h. v. et usu
desiderat, adeat Bergler, ad *Alciphr.* Ep. I, 1. p. 7. REITZ.

Ead. l. 13. Ἑλλάδα φωνήν) Pro Ἑλληνικήν. Sic Σκύθην
ὄϊμον pro Σκυθικήν ὁδὸν ex *Aesch.* Prom. p. 5. et γυναῖκα μα-
ζόν ex *Hom.* II. Q, 58. nec non Ἑλλάδα διάλεκτον, aliaque
similia, ex *Eustath.* adfert *Maittaire* de *Dialect.* p. 78. Plura
Jens. in *Lectt.* *Lucian.* pag. 89. ad 94. quae pertinebant ad
Dial. Deor. XV, 1. ad verba τέχνην βάνυσσον; ibi autem non
sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc
addi, quod postea margini adlevit idem *Jensius*: Ἑλληνα πό-
λεμον habet *Thucyd.* p. 104. in *Oratione Periclis* (i. e. lib. II.
c. 86.) REITZ. Cf. *Diall. Mortt.* XII, 2. e. a. LEMM.

Ead. l. 16. Καβαλοῦσα) An Κοβαλοῦσα, a κόβαλος, i. e.
κοβαλόεσσα; ГУХЕТ. Hactenus *Lucianus* nomina finxerat in-
tellectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* et *Hydamardi-*
am, monstrosa et barbara vocabula, cur obtrudat, nondum

satis perspicio. Est tamen Graeca vox *καβαλικός*, vel huic proxima *καβάλιος*, quam *M. Aurelius* (VII, 52.) et alii usurpant *projiciendi* sensu. Vide ad eum locum *Gatakeri* not. et *Plut.* 421, 2. *καβαλικώτερος*. Sed pone, regionem *Καβαλοῦσαν* ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs *Ῥαμαρδία*; Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad aquam alludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Cabalensem* memorat *Strabo* XIII. sub fin. p. m. 434. A. SOLAN. *Καβαλοῦσα* forte est *καβαλοῦσα*, id est, *καταβαλοῦσα*, dejiciens homines ad illa *χαμαιτυπεία*. Circa *Ῥαμαρδίαν* res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari, *Ῥαμαντρίαν* dedisse *Lucianum*, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαντροῦσθαι τὰς γυναικας ut nempe in aquam, in fumum, et, si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam deiecere ignavos, et similes libidinis asinis homines. GESN. *Belinus* conjiciebat *Κασαλβαδοῦσα*, *l'isle des courtisanes*, a *κασάβαδες*, laudatque *Aristoph.* et ejus Schol. *Ἐκκλ.* v. 1106. BIR. Barbara haec et arcana nomina nemo nunc facile interpretetur, vel, si a librariis corrupta sint, emendet. Nec Codicum Aug. et Gorl. lectio *Ῥαμαρδία* multum praebet lucis, quamquam *Gesneri* conjecturae aliquid momenti addere videatur. *Belini* *Κασαλβαδοῦσα* ingeniose certe ficta est. Omnino autem *Wielandius* judicat operae non esse in hanc rem studiosius inquisivisse. LEMM.

Pag. 320. l. 1. Λαβοῦσαι) Angl. *διαλακοῦσι*. BOURD.

Ead. l. 2. Ἐκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπήγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο) Interpres: *secum quemque singulae abduxerunt* etc. Mallet: *singulae quemque domum suam abduxerunt*. Ita passim, ὡς αὐτόν, et πρὸς ἑαυτόν, παρ' ἐμὲ etc. Sic in *Asin.* c. 42. ἐπιθείς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτόν ἤλαυνεν, *imposito mihi tritico ad se*, h. e. ad aedes suas, *me ducebat*. Sic etiam *ibid.* c. 55. et in Gallo, sine c. ult. παρ' ἡμᾶς. VIÆRING.

Ibid. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστάς) *Belinus* ad h. l. adnotat: *Je soupçonne une lacune dans cet endroit, où le texte dit: pour moi je m'arrêtai un peu. Ce ne peut- être dans la campagne: mais chez la courtisane qu'il aperçoit les ossemens dont il parle plus bas; et c' est peut- être au moment où elle lui offroit ses faveurs, qu'il dit, je m'arrêtai etc.* BIR. Argutius haec *Belinus* disserit. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστάς est: non statim sequebar, ut ceteri, sed paululum cunctatus, quum circumspicere etc. providus sum et caute secutus. Secutum autem se esse non diserte quidem dicit, sed colligitur ex omni narrationis forma. Non frustra nempe dictum *μικρὸν ὑποστάς*, et paullo post: μετ' ὀλίγον δὲ, i. e. quum jam ab hospita essem exceptus. LEMM.

Ead. 1. 7. *Μαλάχην*) Confer supra c. 28. SOLAN. Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. GESN. In his allusio inest ad *Homeri* μῶλυ *Odyss.* X, 305. et quae postea stricto gladio extorquentur, et haec referunt imaginem stricti ab Ulysse adversus Circean gladii, *ibid.* v. 321. ut recte animadvertit *Belinus*. LEHM.

Ead. 1. 12. *Ὀνοσκελέας*) De hac copiose *Coelius*. Tangit *Gilbert*. *Gaulminus* ad *Psellum*. Interpr. *Aristophan.* ad *Ranas*. BOURD.

I N T Y R A N N I C I D A M.

Pag. 323. l. 3. *Ἀνῆλθέ τις* etc.) Argumentum hujus controversiae in *Collectaneis Galeanis* integrum legitur. SOLAN.

Ead. 1. 5. *Καὶ αὐτὸν*) *Καὶ* abesse etiam a *Flor.* notat *Solanus* in marg. *J.* Si eo caractere *Flor.* Edit., ut solet, designat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem *Flor.* intellexerit oportet. REITZ.

Pag. 324. l. 1. *Ἀποσκευασάμενος*) Ut Galli *depecher* pro occidere, et nos *afschepen*. Sic et *Herodian.* VII, 1, 7. εὐθέως οὖν τοὺς τε φίλους πάντας — ἀπεσκευάσατο. Ac persaepe alibi: quod tamen plenius effert L. 2, 10, 7. τοιοῦτον ἄνθρωπον ἀπεσκευάσαντο. REITZ.

Ead. 1. 8. *Ζῶντι*) In libello Tyrannicida inscripto ait auctor c. 1. Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δὲ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συνδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὥς ἐδύνατο. Rotundiori et efficaciori sensu videtur mihi *Lucianus* scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensa, invento tyranni filio trucidato, et relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, et ipse eidem illi gladio incubuit. Filius itaque tyranni, inquit, mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre injurius et iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato. Filium namque quasi caussam paternae caedis agnoscit, cum pater prae φιλοστοργίᾳ sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis vivens una cum patre injurias exercuit, mortuus parricidium commisit; ut pateat, tyranni filium et vivum et mortuum fuisse sceleratissimum; atque adeo pulcher-

rimum esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. JENs. Ζῶν ἔτι) In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exulare jussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντας ἔτι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, Anach. c. 38. Et in Nativig. c. 40. ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἔξεις πράγματα δεδιώς καὶ φροντίζων καὶ κάμνων. Et Ver. Hist. II. c. 10. τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαλῆμεν. Vid. II. Σ, 10. SOLAN. Ζῶντι) Videtur omnino legendum ζῶν. GESN. Ζῶν ἔτι) Veritas conjecturae Solani ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta et mutatione adeo exigua expectare nihil opus duxerim, et cum versio ac nota Gesneri quoque sic jubeat, tanto magis utrique obtemperavi. Potest quidem ad priorum editionum lectionem versio ita detorqueri, ut aliquis inesse sensus appareat, sed is adeo friget prae restituta lectione, ut frustra illam defendere quaeras. Jam enim vera patet oppositio, quid vivus filius praestiterit, quid mortuus. In eo enim vis argumenti versatur, neque quid vivus pater ab eo passus fuerit, hic narratur. REITZ. Hanc emendationem probavit Censor Edit. Reitz. in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 246. et secuti etiam sunt recentt. Editores. LEHM.

Pag. 325. l. 1. Ἐλπίδος) Spes pro metu si absolute non dicitur, (ut nonnulli negant, inter quos Vossius Inst. Or. IV, 12, 3.) tamen pro expectatione tam adversarum, quam bonarum rerum, Graecis aequae ac Latinis dici, peritis satis notum; sic mox c. 11. f. τίς ἐλπίς τοῦ φόβου, ubi plura simil. dabimus. Et c. 18. μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, quod Erasmus vertit, quique in posterum imminebant metus; Jensus, futur. tempor. horrores: sed quia ἐλπίδι φόβος additur, dices, distinguī a metu spem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim timor s. terror est ob mala praesentia, ἐλπίς κακῶν metus futurorum, s. expectatio malorum, quod eodem redit. Herodian. L. 2, 1, 16. Πάλαι μὲν τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος, hunc exitum vitae (i. e. necem a percussoribus immissis) diu sperabam i. e. metuebam. Scio, spem ac metum esse opposita; ideoque non idem valere. Sed si addas futurorum, dicasque metum futurorum, recte dixeris; et hinc saepe ἐλπίζειν alii ἀπλῶς metuere verterunt, ut in Herodiano saepissime; nec male, quia ex sequentibus satis patet, ad futura illum metum referri. Sed satis hoc egi in libro de Ambiguis p. 565. Et jam nimius fui in vulgaribus. REITZ.

Pag. 326. l. 10. Κελεύοι) Ita B. 2. et S. Reliquae κελεύει. SOLAN.

Pag. 327. l. 3. Τοὺς τυραννουμένους) Tyrannide vexatos.

GUYET. Male interpres, qui tyrannidem adfectantes e medio tollebat. Τοὺς τυραννομένους, hoc est, tyrannide vexatos. MENAG. Τοὺς τυραννομένους ἐκκόπτων cum J. habere FL. H. et S. notarat Solanus. Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam Erasmus verterat, tyrannidem adfectantes, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passive solet accipi, ut paullo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. Dion. Hal. IX. p. 601. 87. βασιλευμένης τε καὶ τυραννουμένης τῆς πόλεως. Iterum XI. p. 721. 23. et alibi. Herodian. I, 16, 1. et sic passim apud alios. Sed media forma accepit Erasm. Concederem, si a τυραννιάω formatum esset, quod tyrannidem adfecto signific. Sed quid si pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut significetur, filius subditos arcebat, impediebat eorum consilia, et sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν, Erasmus etiam infeliciter reddiderat, qui insidias formidabat. Sed plura ejusmodi juvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. REITZ. Reitzii ἐγκόπτων nec opus est, nec placet. Ἐκκόπτειν h. l. eodem sensu, quo supra Ver. Hist. I, 89. πάντας ἄρδην ἐξεκόναμεν. Gradationem autem ego ne tum quidem in h. l. video, quum legeris ἐγκόπτων. LXXIII.

Ead. l. 5. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν) Vix dubium est, quin illud genus injuriae notetur, quo adolescentuli vel castrantur plane, vel nervis certe convulsis aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus, quod ab Orientis regibus didicere. Huic re aptum esse verbum σπᾶν, faciunt spadones. Vid. viri docti ad l. 128. de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ὁ Levit. XXII, 24. ἀπεσπασμένον, respondens τῷ נִרְכַּס, atque τῷ θλαδία et ἐκτεθλιμμένῳ et ἐκτομία junctum. Habet ἀποσπάδας Suidas, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus jungit ἀποσπᾶδοντας τοὺς ἀποκοπέντας. Quae cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἐφήβους ἀποσπῶν, et vertendum, ut posui, utque Erasmus jam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si ἀνασπᾶν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀνασπᾶν retinere velit, et interpretari contrahere, sibi adjungere, quasi sursum, in arcem suam, trahere. GESN. Haec haud dubie non fuit auctoris mens, sed illa potius, quam Gesnerus antea exposuerat. Unde cum eo legam ἀποσπῶν, et scriberem etiam, nisi omnes libri in ἀνασπῶν consentirent. LXXIII.

Pag. 328. l. 11. Οὐ) Ita Mss. Regg. 2954. et 3011. Vulg. οὐδέ. BIP.

Ead. l. 14. Τῆς ἐμῆς) Ταῖς ἐμαῖς. MARCIL.

Pag. 329. l. 6. Πάντες ἡμεν) Sic Ms. Reg. 8011. melius, quam quod in Edd. est, πάντες μέν. BIR.

Ead. l. 16. Ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐτὴν κερδαίνειν] Haec J. Seagerus in Class. Journ. Vol. XV. p. 151. ita legi jubet: ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, (necem filii visam) μηδ' εἰς ταύτην κερδαίνειν (moriendo scil. antequam vidisset). Κερδαίνειν dicit esse devitare, et supplicium κερδαίνειν eum dici, cui condonetur. At sic arguta declamatoris sententia etiam argutior redditur. Nihil omnino est mutandum, modo sic capias sensum: Oportet jam alium (quam ego sum, fortissimus vir) quaerere carnificem, a quo ille digniori modo digladietur. Neque post calamitatem (necem filii) oportet eum eandem (int. τὴν συμφορὰν, non, quod Conr. Reitzio placuit in Ind. s. κερδαίνειν, τὴν σφαγὴν, quamquam tandem eodem redit) lucrifacere, i. e. eadem fortissima manu, qua filius ceciderat, cum gloria aliqua necari, qua non erat dignus, quam igitur lucro sibi apponere poterat. Ergo in τὴν αὐτὴν vis est sententiae, quam Seageri mutatio multo diminuit. LEHM.

Pag. 330. l. 3. Ὁ δὲ) Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, juvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse, idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstiti adhuc filio, occidisset; ait, se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere: neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caedere praecedens decus comminuere: propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti; atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. Ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ προύμαντευσάμην, διεπράξατο; καὶ τυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὁ δὲ. Intelligitur ἕλφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; et cui (ἕλφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps c. 19. alloquens suum gladium, ait, ὦ ἕλφος, κοινωνὸν, καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. JENS. Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. SOLAN. Masculin. gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ἕλφος. Sed vid. supra ad 2. Ver. Hist. c. 37. Et Maitt. de Dial. p. 84. et 263. Ubi οὐδεὶς γυνή, ex Achill. Tat. aliaeque generis enallagae referuntur. Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictam; sed Solano accedo, dicenti, alloquitur gladium, ut per-

sonam; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium *facti socium* vocat, et se ambos *praemio dignos* pronunciat, masculino gen. REITZ. Non inscite *Solanus* masculinum defendit, ad gladium δ $\delta\epsilon$, tanquam $\delta\eta\mu\iota\omicron\nu$, vel $\tau\upsilon\rho\alpha\nu\nu\omicron\kappa\tau\omicron\nu\omicron\nu$, referens. At si δ $\delta\epsilon$ legitur, mihi quidem aliqua ambiguitas loco inhaerere videtur, ut dubites paullulum, utrum senex ille tyrannus, an gladius, intelligatur. Hoc sequentia suadent, illud generis ratio paene imperat. Accedo igitur *Jensii* sententiae, idque tanto confidentius, quum in Gori. etiam vere $\tau\omicron$ $\delta\epsilon$ sit repertum. LEHM.

Pag. 331. l. 13. $\tau\omega\nu$) Illud $\tau\omega\nu$ officere videtur sententiae. Nam si ejus rationem habeas, ita vertendum fuerit, si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus: quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in $\pi\omega$, aliamve particulam mutandum. GESN. *Jacobsius* in $\pi\alpha\rho\omega\nu$ mutandum censet. Vitium certe esse antiquum, non est, quod multis ostendatur. Quid autem *Lucianus* ipse scripserit, facilius conjicias, quam probes. LEHM.

Pag. 332. l. 11. $\epsilon\mu\omicron\varsigma$ δ $\phi\omicron\nu\omicron\varsigma$) Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: $\epsilon\mu\omicron\varsigma$ δ $\phi\omicron\nu\omicron\varsigma$, η $\chi\epsilon\iota\rho$ $\epsilon\chi\epsilon\iota\nu\omicron\nu$. Si enim ego, inquit, filium obtruncavi, prae cujus desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus ejus fuit ministra. Phyllis apud Ovidium:

Ille necis causam praebuit, ipsa manum.

Et apud eundem in Fastis, ipsiusque Didus epistola:

Praebuit Aeneas et causam mortis et ense.

Ipsa sua Dido concidit usa manu.

Persequitur porro Tyrannicida: $\mu\eta$ $\tau\omicron\lambda\iota\nu\nu$ $\acute{\alpha}\kappa\rho\iota\beta\omicron\lambda\omicron\gamma\omicron\upsilon$ $\epsilon\tau\iota$ $\pi\epsilon\rho\iota$ $\tau\omicron\upsilon$ $\tau\rho\omicron\pi\omicron\nu$ $\tau\eta\varsigma$ $\tau\epsilon\lambda\epsilon\upsilon\tau\eta\varsigma$, $\mu\eta\delta'$ $\epsilon\chi\epsilon\tau\alpha\varsigma$ $\omicron\pi\epsilon\rho$ $\acute{\alpha}\pi\epsilon\theta\alpha\nu\epsilon\nu$. Hoc tamen Amstelaedamenses $\epsilon\nu$ $\pi\omicron\iota\omicron\upsilon\nu\tau\epsilon\varsigma$ correxerunt, edideruntque ex antiquis Edd. $\omicron\pi\omega\varsigma$ $\acute{\alpha}\pi\epsilon\theta\alpha\nu\epsilon\nu$. Aldina tamen (non certe secunda. L.) hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, $\epsilon\iota$ $\mu\eta\kappa\epsilon\tau'$ $\epsilon\sigma\tau\iota\nu$, $\epsilon\iota$ $\delta\iota'$ $\delta\mu\epsilon$ $\tau\omicron$ $\mu\eta\kappa\epsilon\tau'$ $\epsilon\iota\nu\alpha\iota$ $\epsilon\chi\epsilon\iota$. $\epsilon\pi\epsilon\iota$ $\kappa\alpha\kappa\epsilon\iota\nu\omicron$ $\pi\rho\omicron\varsigma\epsilon\chi\epsilon\tau\alpha\varsigma\epsilon\iota\nu$ $\mu\omicron\iota$ $\delta\omicron\kappa\epsilon\iota\varsigma$, $\kappa\alpha\iota$ $\sigma\upsilon\kappa\omicron\phi\alpha\nu\tau\eta\sigma\epsilon\iota\nu$ $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\epsilon\nu\epsilon\rho\gamma\epsilon\tau\alpha\varsigma$, $\epsilon\iota$ $\tau\iota\varsigma$ $\mu\eta$ $\epsilon\lambda\theta\epsilon\iota$, $\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha$ $\lambda\iota\theta\omega$, η $\epsilon\chi\epsilon\lambda\omega$, η $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$ $\tau\omega$ $\tau\rho\omicron\pi\omega$ $\acute{\alpha}\pi\epsilon\kappa\tau\epsilon\iota\nu\epsilon$. $\tau\iota$ $\delta\epsilon$ $\epsilon\iota$ $\lambda\iota\mu\omega$ $\epsilon\chi\epsilon\pi\omicron\lambda\iota\omicron\gamma\kappa\eta\sigma\alpha$ $\tau\omicron\nu$ $\tau\upsilon\rho\alpha\nu\nu\omicron\nu$ etc. $\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega$ $\tau\omega$ $\tau\rho\omicron\pi\omega$, alio quo modo; nempe articulus hic pro $\tau\iota\varsigma$ ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpret egregie sane agit, verba $\epsilon\iota$ $\delta\epsilon$ $\lambda\iota\mu\omega$ $\epsilon\chi\epsilon\pi\omicron\lambda\iota\omicron\gamma\kappa\eta\sigma\alpha$, vertens, si fame obsedissem. Sed debuit bonus noster, si fame expugnasset. JENS.

Ead. l. 13. $\omicron\pi\omega\varsigma$) Miror, diligentiam *Solani* hanc varietatem praeteriisse, quam editiones conferens deprehendi

inter ὅπως et ὅπερ. Et cum viderem principes Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. REITZ.

Ibid. Εἰ μήκέτ' ἴσιν) Adleverat *Hemsterh.* videndum *L. Bos* in *Exerc. Phil.* ad *N. T.* p. 5. Is autem ibi occasione verborum *Evang. Matth.* II, 18. Παχὴλ κλαύουσα — ὅτι οὐκ εἶδὼι, plura testimonia adfert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc *Luciani* loco. REITZ.

Pag. 333. l. 3. Ἄλλω τῷ τρόπῳ) Articulum τῷ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit *Jens.* nota superiore. Exemplum vero vid. *Prometh.* in *Verbb.* c. 7. ibique *Hemsterh.* Adde *Gesn.* ad *Quom. hist.* cap. 51. REITZ.

Ead. l. 9. Ἐλπίς τοῦ φόβου) Conf. hujus *Diss.* c. 3. et 18. Adde *Thucyd.* VII. c. 61. (quem adeundum *Hemsterh.* in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου similiter dictum, alio *Thucyd.* testimonio ab *Wassio*, hoc ipso vero *Luciani* loco ab *Dukero* confirmatur. REITZ.

Ead. l. 11. Χρωμένον) Retulit librarius ad συκοφαντοῦντος. Sed esse debet accusativus junctus infinito ἀποστρεφῆν. Quam pronum fuerit *v* mutare in *u*, apparet. *GESN.* Χρωμένον in *Gorl.* supra scriptum est exhibita in textu lectione χρωμένον. Quae cum manifesto cum legibus linguae pugnet, *Gesneri* sententiae accedendum putavi. LEHM.

Ead. l. 15. Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἡνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόβου, τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας) Vertitur: Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulsit, praebeatque mortis occasionem. Ex aequo et hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque jure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit. Non nisi inficere haec ultima reddi vides, Audaciam enim facto minus valere noluit. Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίνεσθαι significat minus valere? Ἀῆροι, λῆροι. Explodenda quoque correctio *Marcilii*, pro οὐ γὰρ legentis καὶ γὰρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult *Tyrannicida*: duas esse caedis causas; legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coegerit, mortisque occasionem praebuerit. Ex aequo et hunc quoque puniri, censere legem: et quidem id jure censere legem. Neque enim (pergit ille, quae ita vertenda sunt) voluit lex, ejus, qui tantundem commiserit, esse impunitatem; hoc est, noluit lex, id impunitè abire alicui, qui plane id, quod secundum leges etiam caedes censetur, perpetraverit. Τὸ τῆς ἀδείας, usu loquendi Graecis tritissi-

mo, est hoc in loco *impunitas*. Praecipue autem videtur *Marcilius* cum interprete offendisse ad πεπραγμένον, quod pro ipso facto uterque adspexit; ubi πεπραγμένος (nam in masculino hic πεπραγμένον dicitur) sit ipse interfector, hoc quidem in loco. Saepissime Graeci perfecto passivo pro activo utuntur. *Lucianus* id facit passim. Sic in *Nigrino* §. 10. Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος, Tu enim pauca, et tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum adfers; pro συγκεκομικώς. Lib. 2. *Verae Hist.* cap. 33. Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπης δύο, καὶ ὑπάρχους πεπονημένους, Is enim apud illos regnat, duobus satrapis et praefectis creatis. In *Tox.* c. 11. ἔστι μὲν, ὃ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷώ σοι, — τειρημένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους, Est quidem, o *Toxari*, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem solerti acumine. *Aelianus* VI. *Ποικιλ.* c. 11. Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, pro πεπειρακότες. *Diodorus Sic.* lib. IV. cap. 69. Ἐπιγονοὶ τὴν στρατείαν ἐπιφανῇ πεπονημένοι. Sic πεπονημένους εὐγὰς apud eundem lib. V. cap. 58. *Polybius* lib. I. Ῥωμαῖοι Τυρρηνούς ὑφ' αὐτοὺς πεπονημένοι et, τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρος τῆς Λιβύης ὑπήκοα πεπονημένους. *Dionys. Halic.* lib. IV. ἀρχαιολογ. Ἐὰν εὐρεθῇ παρεσκευασμένος ὄπλᾳ. Sic κεκτημένους passim pro domino, cum proprie is sit κεκτηκώς. Nec in Participiis tantum, sed etiam in Indicativis utuntur passivo, sensu activi. *Lucianus* in *De saltatione* cap. 79. Ἡ μὲν γι Βακχικὴ ὁρχησις κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους, perspicue pro κεχείρωκε. In *Deor. dialogis* VII. fin. Ῥάβδον τινα πεποιήται Θανμασταν τὴν δύναμιν, ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει τοὺς νεκροὺς, virgam quandam fecit *Mercurius*, mirifica pollentem vi, qua animas sub tristitia tartara mittit. Sic ἐπεποιήτο pro ἐπεποιήκει *Noster* in: *Prometheus* es in verbis. Itidem in Infinitivo: iterum *Noster* in *Hermotimo* c. 54. Φασὶ γέτοι Φειδίαν, ὄνυμα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογισθαι ἡλικὸς ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario αἰοὺς in activa forma, significatione passiva poni, nemo harum literarum peritus ignorat. Ita ἐαλωκώς valet captus apud *Nostrum* in *Philopseude* c. 2. Huc referam quoque id, quod in *Glossario* legitur, *Absumptum*, καταναλώσαντα nec sentiam cum *Vulcanio*, emendante καταναλωθέντα. Ego existimem, quia καταναλώσαντα, quamvis in activa forma, repertum fuerit significatione passiva, propterea potissimum fuisse notatum. Nam profecto iterum habes idem in *Glossario* Graeco-Latino, καταναλώσαντα, *absumptum*. Casterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum supra posuimus, distinguen-

dus est: vulgo male, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου τὰ ἴσα,
 καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. Sequitur con-
 tinuo apud Nostrum, Εἴτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολά-
 ξειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ οὐδαμῶς ἀφείσθαι θέλεις. τὸν δὲ
 κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτω τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν
 ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem pu-
 to prolata esse, atque adeo ejus signum in calce utriusque
 periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipse
 caedem perpetravit, punitur, sed et qui utcumque caedis
 auctor fuit. Ergone eum, (pergit) qui ita cecidit aliquem, pu-
 niri tanquam homicidam censes, et neutiquam absolvi vis? Eum
 vero, qui pari ratione ac ille (scilicet qui caedem commisit,
 licet utcumque fuerit auctor) bene de civitate meritus est, non
 iisdem dignum censebis, quibus dignos censes bene meritos? For-
 san scripsit quoque Noster ἀποκτείναντα, non ἀποκτείνοντα.
 Sed illud κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτω τρόπον, utique sanum et sin-
 cerum est, ac ab Marcilio indigne sollicitatum. Est enim,
 ut exposuimus, pari ratione mereri praemium censendus est hic,
 qua ille (qui caedis auctor fuit,) vere commisisse caedem, et pu-
 niendus esse, censendus est: sive, eadem ratione illi rationi,
 quam modo posuimus. Sic enim αὐτός τινι dicitur, qui plane
 idem sit, ac alius. JENS.

Pag. 334. l. 2. Μάλα δικαίως) Καὶ μάλα δικαίως. MARCIL.
 Non improbem illud καὶ μαλὰ, si plures Codd. addicerent:
 nam vulgata claudicabat; quia comma ante μάλα expressum
 erat, quod jam sublatum minus hiantem facit orationem: si
 quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id adsumere. REITZ.
 Omittitur in talibus haud raro particula καὶ, ut infra c. 18.
 εἰκότως simpliciter legitur adjunctum in simillimo verborum
 nexu. LEMM.

Ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο etc.) Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim vo-
 luit par esse facto, id quod extra metum seu periculum facti,
 τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. MARCIL. Οὐ
 γὰρ ἐβούλετο οὗτος. Sic legendum videtur. Et sic videtur
 legisse interpretes. GUYET. Sic P. et L. οὐ γὰρ ἐ. τ. π. ἥσσον
 γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἥσσον in omnibus legebatur ἴσον. Lo-
 cum corruptum merito censebat Vorstius, qui illud ἥσσον non
 viderat. SOLAN. Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi
 ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμέ-
 νον, (ut μοχ κεφαλὴ τῶν πεπραγμένων, èt alia) id quod sua
 quis manu fecit, et τὸ τῆς ἀδείας. "Αδειαν autem puto, quam
 modo ἀφορμὴν τοῦ φόνου dixit. Observantur mihi alia etiam
 loca, ubi ἀδεῖα et ἀδεῶς similiter ponunt, ut non tam ad me-
 tus absentiam et impunitatem, quam ad plenam, cui nihil

deest, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confisus, ut fit, scribere neglexi. GESN.

Ead. 1. 3. ἤσσον) Quia probis Codd. nititur, et bellam argumentationem efficit, recepi, et pro *nonne* — *aequalem*; *non enim minorem*, in versione reposui, ut quam minime multa in Gesneri interpretatione mutarem; quae ad vulgatam οὐ γὰρ — ἴσον composita, sic habebat: *nonne enim voluit ipsi facto aequalem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem?* Quam versionem ut non rejicio, sic tamen illud ἤσσον eo planiorem sensam exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἄδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit (lex) facto ipso levius censerī audax consilium*, vel potius, *conatus istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit.* Verum et recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri facio, veritas, cujus significatus exempla Stephan. in Thes. licet haud nimis accurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Gesnero adversor, modo ea agendi facultas per ἄδειαν intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impunitatem promittit. Nam et recte hoc Josephi de Bell. Jud. IV. c. 7. §. 2. Διὰ γοῦν τὴν ἐν μετροπόλει στάσιν καὶ ταραχὴν, ἄδειαν εἶχον (sic enim pro ἔχον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροί, τῶν ἀρπαγῶν, convertas: *Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequissimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam et impunitas spem involvit. Conf. tamen praemissam Jensii notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio, an sententiam fuerit mutaturus, si Solani mutatam lectionem vidisset. Adsentirer facile de πεπραγμένον hic active accipiendo, cujus exempla quoque dedi ad 1. Ver. Hist. c. 35. Sed quomodo sic τὸ τῆς ἀδείας significet, ejus esse impunitatem, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus, ἐβούλετο γίνεσθαι τὴν ἄδειαν. At jam τὸ τῆς est licentia ipsa. REITZ. Locum varie vexatum et tentatum ita lego et capio: τὰ ἴσα καὶ τοῦτον (scil. τὸν παρασχόντα ἀφορμὴν τοῦ φόνου) ἀξιοῖ ὁ νόμος ἀντικολλάζεσθαι, μάλ᾽ ἀδικαίως· οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένον ἤσσον γίνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας· καὶ περὶ τὴν λοιπὴν ἢ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἴτα etc. Eodem modo etiam hunc ipsum jubet lex vicissim puniri; idque omni jure: non enim volebat ejus, qui facinus ipse patravit, minorem esse securitatem (quam scil. ejus, qui suasit et occasionem

suppeditavit): *ceterum etiam supervacanea est investigatio modi, quo caedes sit facta. Ergone etc.* Jam his, quae sequuntur, accommodatur legis praeceptio ei, de qua nunc agitur, rei. Nam verba: καὶ περὶ τῇ usque ad εἶτα non cum *Wielandio* pro alienis habeo, quae ordinem demonstrationis impediunt, modo referantur ad id, quod lex praecipit, non ad sequentia, et habeantur pro additamento, quod quasi in parenthesi sit interpositum. Secundum legem illam, ait, non opus est, ut accurate etiam in modum caedis patratae inquiratur; modo certum sit et exploratum facinus ipsum. Deinde quod ad τὸ τῆς ἀδείας attinet, valde miror, tam longe aberrasse interpretes a vera et genuina ejus notione. Taceo *Gesneri* admodum quaesitam interpretationem, qua nimis confusus *Wielandius* se ipse impedivit. Verum neque id, quod tolerabilius de impunitate *Dorvillius* ad *Charit.* p. 255. Ed. *Beck.* et alii statuerunt, admitti potest, nisi simul turpem admittas circum in demonstrando. Cape potius de *securitate*, quam proprie hoc vocabulum significat, et habebis jam optimum sensum, optimumque simul sententiarum nexum. Ἡσόν autem, quod duo Codd. servarunt, vera est lectio, ex qua ob ambiguum pronuntiationem factum est ἴσον; neque cum *Dorvillio* l. 1. mutandum est in μείζον, cujus sensus indoli loci manifesto adversatur. Omnino *Dorvillius* levius totum locum percurrisse videtur. Denique non me male habet, quod verba: μάλα δικαίως — γίνεσθαι in Cod. *Gorl.* desunt, ac deinde adnectitur praecedentibus, τῷ τῆς ἀδείας. Quodsi totus locus usque ad τῆς σφαγῆς abesset, haberi aliquo certe jure pro aliena observatione posset. Sic vero, quum praesertim voces τῷ τῆς ἀδείας cum antecedente oratione necti nullo modo possint, lacunam hanc velim haberi, incuriae illam librarii tribuendam, qui vocibus ἀντικολάζεσθαι et γίνεσθαι, similiter exeuntibus inter se confusis, pro verbis μάλα δικαίως imprudenter posteriora τὸ (incaute etiam τῷ scripsit) τῆς ἀδείας arripuit. Ceterum de re conferri meretur simillimus dialogus *Mortuorum ultimus.* LEHM.

Ead. l. 5. Ἀποκτείνοντα) Non rejicio vulgatam; sed commode ἀποκτείναντα legas. REITZ. Ergo commode hac commoditate carebimus. LEHM.

Ead. l. 7. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτω τρόπον) *Marcilius* pro τοῦτω legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio construitur. *Xen. K. II. 2.* ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε. Et in *Sympos.* p. 893. εἰς ταῦτόν τῷ ὄνῳ. Imitati sunt Latini. *Horat. Invitum qui servat, idem facit occidenti.*

VITRING. *Vitringam et Jensium recte contra Marcilium sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad 1. Ver. Hist. c. 3. REITZ.*

Ead. l. 12. Ἐν τῇ σφαγῇ) Probe monuerat *Hemsterh.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* IV, 48. Is igitur σφαγὴν et hic *jugulum* significare, aequae ac apud *Thucyd.* l. c. pluribus testimoniis probat, inter quae eminet illud *Plutarchi Galb.* τὴν σφαγὴν ποτείνας, δρᾶτε, εἴπε. Quod *Suet. Galb.* 20. dicit, obtulisse ultro *jugulum*. Tum neque *Luciani* verba sola adduxerat; sed et ea, quae mox cap. penult. sequuntur, ἀποσπάσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος (quod *Erasm.* ibi recte verterat, *avulso igitur ense e jugulo*) nec non *Phalar.* I. c. 5. μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi *Gronov.* recte reprehendit interpretem, qui haec, *nudam caedem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde *Foes.* in *Oecon. Hippocr.* ubi σφαγὰς ex *Hippocr.* libro περὶ ἀδένων, *venas jugulares* esse recte docet, et σφαγὴν *jugulum* significare, ex *Polluce* tradit; ideoque id versioni inserui. REITZ. Plane dubium non est, σφαγὴν esse *jugulum*, idque e *Polluce* jam *Camerarius* de partibus corp. hum. et *Lexica vulgaria* observarunt. Sed posueram in interpretatione, *gladium in caede reliqui*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo lacuna illa inter κλειδα, s. *jugulos* interjecta σφαγή vocatur, quod locus ille ad mactanda parva vi animalia opportunus est: sed etiam quod obversabantur memoriae poetarum verba, quae jam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit*. Confer quae mox dicentur ad *Phalar.* I. §. 5. GESN.

Pag. 335. l. 8. Ὑμεῖς) Quamquam *Parisina* habebat ἡμεῖς, in versione tamen recte expresserat vos. REITZ.

Ead. l. 6. Μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν;) Non ita *populus Romanus*, de quo *Cic. Fam.* 9, 10. *Te hoc scire volo, vehementer populum sollicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt.* GESN.

Ead. l. 9. Τὰ δὲ διὰ μέσου) Ita Ms. Reg. 3011. In Edd. δὲ legebatur post μέσου. BIR. Non opus erat hac transpositione, quae *Belino* etiam in superioribus nonnunquam nimis arrisit. LEHM.

Pag. 336. l. 2. Ἐνδεῖ τι) *Ti* in Edd. deficiens, reposuimus ex Ms. Reg. 2954. BIR.

Ead. l. 9. Ταῦτα, εἰ καὶ) Hic deest verbum τελεῖν, aut simile quid. GUYET.

Ibid. Ἐκ γε) Sic P. in reliquis est ἐκ τε. SOLAN.

Ead. l. 10. Καταστάντα) Ἀν παραστάντα; GUYET. Accipio

καταστάντα judiciali significatione, ubi significat stare in iudicio, quo sensu consistere Tertulliano et aliis JCtis usitatum. Thucyd. I, 131. καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. GERN.

Ead. l. 14. Τῆς γνώμης μόνης) Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, et μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθη τῆς γνώμης, μόνος etc. nullo aut certe misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. SOLAN. Solanus in J. aliter distinxerat et correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχείρησα, ἐπειράθη τῆς γ. μόνης μόνος ἁξίός εἰμι, i. e. ut conjicio, τῆς γνώμης μόνης etc. ut sensus esset: suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum: ἔνεκα enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. REITZ. Non male quidem. Sed non video, quorsum opus sit mutatione sententiae non sane miserae, ut Solano visum, sed probissimae, modo intelligas, quid sit πειράσθαι τῆς γνώμης. Recte Gernerus: animi experimentum dare, i. e. specimen exhibere, documentum edere, consilii generose capti, cui tamen eventus non respondit, quum alius id sit exsecutus. Praeterea nec grate sese exceperint, Solani, verba: γνώμης μόνης μόνος. Immanemus ergo vulgatis. LEHM.

Pag. 337. l. 2. Οὕτω ῥᾶστον) Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾶδιον, quia sic usitatus post adverbium intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾶστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum et difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto Lucillii versu in Antholog. L. 2. c. 32. Οὕτω κουφύτατος πέλε Γάϊος, ὥστ' ἐκολύμβη etc. REITZ.

Ead. l. 9. Κατωρθώσε) Vide, quae de hoc verbo dicta, supra 1. Ver. Hist. cap. 12. pr. adde mox cap. 19. κατορθωμάτων pro egregiis factis. REITZ.

Pag. 339. l. 1. Δεσπότης) Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adjective utuntur, aequae ac Germani et Belgae. REITZ.

Ead. l. 7. Τὸν ἐν ἡλικίᾳ) Ἡλικία, κατ' ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, et illi, qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. Ulpian. ad Olynth. I. Demosth. ἡλικία ἑξαίρετος ἐπὶ τῶν νεωτέρων. In Philipp. III. Demosth. ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. Thucyd. L. VI. c. 24. τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. c. 60. Xen. Hist. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis aetas usurpatur. Liv. XLII, 34. Cum primum in aetatem veni. L. Bos. In Epicuri testamento apud

Diog. Laërt. p. 272. A. εἰς ἡλικίαν ἔλθειν dicitur virgo, cum nubilus est. SOLAN.

Ead. l. 12. Εὐθύς ἀγνοῆσαι) Non satis liquet, volueritne marg. A. 1. W. notare Codicis alicujus lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic et alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo Solani conjectura, qui hanc collationem non vidit, belle adjuvaretur. REITZ. Quidquid sit, non aliena est haec admodum figurata orationis forma ab hujus declamationis, et loci quoque hujus ipsius, indole. Quare nihil mutandum censeo. LEHM.

Ibid. Τὸ δ' εὐθύς) Turbant hic Codices. In Flor. de sunt τὸ δ' εὐθύς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθύς ἀγνοῆσαντα ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat Codicum auctoritas, vulgatum retineo. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὡς οὗτος) Frequens compellendi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehensionis habens, ut Aesop. in fabulis persaepe solet, veluti Fab. 16. cum Oraculum maligno exploratori respondet, ὁπότερον, ὡς οὗτος, βούλῃ, ποιήσῃ, et alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. Aristoph. Ran. 172. et Pluto 439. Verum et in mitiorem partem Aesop. Fab. 25. ubi medicus ait consulenti, ὡς οὗτος, εἰ σώξῃσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδος. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti, vir egregie; nec tamen satis probō. V. idem cap. 16. REITZ. Non sensit Reitzius ironiam in compellatione: vir egregie, quae tum formulae nostrae, tum etiam loci rationibus, optime conveniebat. LEHM.

Pag. 340. l. 10. Τὰς ἐπὶ τῶν) Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide, an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro metu futuri sumitur, ne te moretur. Habuisti enim jam in praecedentibus, cap. 3. τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος· et c. 11. ἐλπίς τοῦ φόβου. Sic etiam Chrysost. 253, 1. ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ' α'. ε'. τ. σ. quo enim referantur non habent. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἐλπίδας) Conf. quae supra dicta ad cap. 3. De plurali autem supra quoque jam dixi. Conf. cap. 38. f. Quom. hist. etc. 61. f. et Long. Past. III. p. 99. παρ' ἐλπίδας, et Duker. ad Thucyd VIII. c. 81, 43. REITZ.

Ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν) Ait Tyrannicida, se sublato tyranni filio, omnia simul mala patri ingessisse, quae eum mori cogerent. Ἀπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχηρσάμην τοῖς συμμάχοις,

καὶ παρὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidisse, nimirum καὶ post vocem χρόνων. *Omnia itaque cumalata ei circumdedi, naturam (στοργήν scilicet), dolorem, desperationem, metum, temporum insecutorum horrores, et auxiliatoribus in eum usus sum, atque ad extremum hoc consilium perpuli.* Interpres non male supplevit τούτοις, *his adversus illum auxiliis usus sum.* In editione Florentina post vocem μελλόντων hiatus est, et duae voces sequentes omis-
sae; quod argumento est, Codicem, quo Florentini usi sunt, eo loco se male habuisse. JENS.

Ibid. 'Επ' αὐτὸν) Τούτοις hic desiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐρησάμην. GUYET. Parum ab-
fuit, quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi necessarium videtur. At potest jam eo uti, qui vo-
luerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς
pro παρὰ et περὶ ex eodem receperim: id enim factum, quia
res ipsa loquebatur, etiam sine Codicum ope sic corrigend-
um; tum quia nec vulgata lectio sibi constabat; quae quan-
do constans est, minus facile movenda. Ceterum, si cui
minus adridet illud καὶ, quod Jens. post χρόνων inseri vult,
punctum minus post id vocabulum ponat, et sic sine καὶ sen-
sus satis constat, qui tamen vel cum commate tolerabilis est.
REITZ. Nulla loci depravati sanandi ratio omnino mihi sa-
tis facit. Nam ut vulgo leguntur verba, non possunt non
offendere, quoniam non solum copula deest, quae necessario
ante verba ἐπ' αὐτὸν expectabatur, neque huic inopiae com-
mate vel majori interpunctione, ut voluit Reitzius, neque ta-
men fecit, adhibita succurri satis potest, sed etiamsi καὶ
cum Jensio inserueris, οἱ σύμμαχοι qui sint, nonnisi conjici-
endo assequaris. Jam etsi cum Guyeto τούτοις praemiseris
verbis ἐπ' αὐτὸν, quam rationem Gesnerus praetulisse videtur,
vereor, ne articulus ante συμμαχοῖς minus recte sit positus.
Cogitabam de mutanda voce ἐπέστησα in ἐπιστήσας, ut certe
vinculum aliquod sententiarum efficeretur. Verum nec sic
omni ex parte mihi satisfactum sentio. Restat, ut in uni-
verso loci sensu, qui non est obscurus, acquiescentes, ver-
ba quaedam singula vel corrupta habeamus, vel minutam
statuamus lacunam quandam, cujus vestigia satis luculenta
Editio Florentina ostendit. Conjecturis, quae varia via ex-
cogitari possint, indulgere nolebam, quum nullam intellige-
rem satis firmo fundamento fulciri posse. Quare etiam sus-
pectum illud ἐπὶ, pro quo hoc quidem loco non satis proba-
biliter ζῆ substituit Solanus, hactenus retinendum duxi.

Conferas interim supra c. 6. ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἡλπίζω. LEHM.

Ead. l. 12. Πρὸς) Sic rescripsi. In impressis παρὰ, excepta Junt. quae περὶ habet, quod in P. etiam exstat. SOLAN.

Ibid. Καὶ παρὰ τὴν) Hic locus integer non videtur. GUYET. Jam tamen ex Solani emendatione integer videbitur. REITZ.

Pag. 341. l. 1. 'Τφ' αὐτοῦ) 'Τφ' αὐτοῦ erat in Par. Sed ex ipso ὅφ' satis apparet, eam et αὐτοῦ adspirare voluisse. REITZ.

Ead. l. 12. Παντὶ) Leg. πάντῃ τοῦτο. GUYET.

Ead. l. 13. Νομίζατε) Ἐνομίζατε. GUYET. Οὐκ ἀντὶ τοῦτου — ἐνομίζατε) Fuit, cum putarem legendum πάντως. Sed nondum sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. SOLAN. Quia sequentia verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidissem, quod et Solan. in Junt. fecerat. Licet haud immemor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra adjecto dixerim. Verum quia Gesner. id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομίζατε legere, ut sit, iudicassetis; nam vel sic, vel ἐνομίζατε legendo, argumentatio clarior, et sensus magis cohaerens mihi videtur. REITZ. Ego putabam, νομίζατε relinquendum, cum ipsam contineat petitionem possessoris gladii, et protasin argumentationis finiat. Si hoc solum peterem, Gladium honorate: nonne ipsum quoque dominum ultro honore afficeretis? GESN.

Ead. l. 15. Ἐν τοῖς ἑποῖς ἀνεθ.) Non ut ipse quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa, (forte etiam Deo alicui, ut Jovi ultori, ut Marti, appensus gladius) pars etiam cultus et religionis illius videtur pervenire. Sic supra Somn. c. 8. statuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσκυνεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Jupiter adoratur, etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. GESN. Vide ibi Adnotationem nostram. Legitur autem ibi: προσκυνοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. Unde colligas, h. l. non esse cum Gorl. Cod. legendum καὶ κεῖνο pro ἐκεῖνο. LEHM.

Pag. 342. l. 2. Τιτωσκόμενος) Hic desiderari videtur ὁ υἱός, vel ὁ νεανίσκος, ut interpres exposuit. GUYET. Non adeo desideratur υἱός, vel νεανίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus et consequentibus. Nexus enim orationis est, ἐπεὶ γὰρ φονευόμενος, ὁ μὲν ἀνεβόησεν. Nisi malis mecum ar-

ticulum addere, ὁ φανερόμενος legendo, ut sic plenius eidem respondeat repetitum deinde ὁ μὲν, quod ἐπανόδω inservit, propter insertas illas caedis rationes, sensum suspendentes. REITZ.

Pag. 343. l. 2. Καὶ τῇ βραδύτητι, κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει] Haec verba J. Seagerus l. c. violentissime mutari vult hunc in modum: καὶ (κολάζειν δέον) παρατείνει μοι etc. et, quum debeat, quum optandum mihi sit, supplicium representari. Ergone non solum τῇ βραδύτητι, sed etiam sequens καὶ, e textu ejiciantur? Quod nemini facile probabitur. Tantaе licentiae ansam praeбuit falsa priorum Editionum interpunctio, et hinc profecta Gesneri interpretatio: et ipsa tarditate ut puniat, extendit mortem meam. Minutissimo commate post βραδύτητι posito, en tibi jam Luciani mentem! LEHM.

Ead. l. 6. Προπαρεσκευασμένον) Vide, si operae est, similem lapsum complurium Editionum, προπαρασκ. pro προπαρεσκ. exhibentium, infra in Lexiphan. c. 24. Hic enim augmentum ab auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. REITZ.

Ead. l. 12. Πρώτως) Legendum omnino aut πρώτος, aut πρώτω, sed illud concinnius videtur. SOLAN. Non magis hic, quam Diall. Mortt. XXX, 2. πρώτως immutandum existimo, licet h. l. Gorl. Cod. πρώτος exhibeat. Nec Dorvil- lius ad Charit. p. 390. Solani emendatione opus esse judicat, quamquam is, si opus sit, magis in πρώτω, quam in πρώτος, inclinat. Hermannus tamen ad Viger. p. 778. ubi aliam ob causam haec verba affert, πρώτος scripsit, nescio, an suum hic potius sensum secutus, quam textu ipso attente inspecto. LEHM.

Ead. l. 13. Ἡ) Delendum istud ἦ, ut ineptum. SOLAN. Solanus particulam ἦ deletam cupit nec ego desiderarem, si abesset. Verum, etsi ἄλλ' ἦ etiam pro ἄλλὰ μόνον accipiatur, ut Viger. de partic. ex Aristoph. Ελλην. docet, quid prohibet μόνον vel ἦ per pleonasmum addi? Nam et alibi abundat ἦ, in alio locutionis genere, ut Aesop. fab. 2. Aquil. et Scarab. ὀρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. Sic sine accentu ἦ legitur in mea Edit. Aesopi. Sed ἦ μὴν in jurandi formulis usitatum circumflecti solet; quare et forsitan hic scribendum ἄλλ' ἦ, ut significet certe quidem, cujus significatus exempla Stephan. jam dedit in Thesauro. REITZ. Mihi dubium plane non est, quin ἄλλ' ἦ sit scribendum: mortuus essem, at profecto ut merus tyrannus

nus, at sperans adhuc me ultorem esse habiturum. Hanc vim confirmativam, quam *Devarius* in libro de partt. Grr. p. 28. omittere non debuit, certam, apud nostrum quidem scriptorem, reddit initium libelli *De Imag.* Eadem statuenda in *Necyom.* c. 1. ubi *Hemsterhusius* in *Adnot.* significat, se non nisi interrogativam harum particularum vim nosse, vel agnoscere. Nam ἄλλ' ἢ ibi vulgo quidem legitur, sed *Cod. L.* et *Ed. Junt.* rectius habent ἄλλ' ἢ. Contra *De Merc. Cond.* c. 22. οὐδὲν ἄλλ' ἢ φῦσαι vera lectio est, potestatis quidem exceptivae post vocem negandi. Haec nostra verba *Zeunius* ad *Viger.* p. 476. qui ἄλλ' ἢ legit, mire vertit: *Si prius trucidatus essem; mortuus essem secus quam ut merus tyrannus, jure carptus ab Hermanno in Animadv. ad eum locum, cujus tamen et ipsius rationem fateor mihi non satisfacisse, ut ex iis, quae modo dixi, pateat necesse est.* LEHM.

Ead. l. 15. 'Επῆγε τὴν σφαγὴν) Vertitur, *gladium adegit.* Sed vertendum, *caedem accelerabat*, ac pro ἐπῆγε, ἐπείγε legendum. *GUYET.* 'Επῆγε τὴν σφαγὴν nihil est nisi aggrediebatur caedem, nec de ἐπείγε cogitandum, neque etiam cum *Jacobsio* in *Specim. Animadv.* p. 29. ἐπῆγε τὴν σφαγίδα scribendum, praesertim quum instrumentum illud letiferum per totam declamationem non σφαγίς, sed ξίφος, fuisse dicatur. LEHM.

ADDENDA ET CORRIGENDA

ad Tom. III.

- Pag. 177. l. 9. pro ΣΤΟΙΚ. leg. ΣΤΩΙΚ.
— 192. l. 3. pro ἐξημμένον *Bake* ad *Cleomed.* p. 420. e
Vitar. Auct. c. 7. ἐξηρημένον rescribi vult.
— 219. l. 8. pro ἀφανῇ idem *Bake* p. 267. legi vult ἐμφανῇ.
— 228. l. 3. post τοιούτου etiam *Gailius* βίου inseri jubet
e Ms.
— 231. l. 6. τοῦτον refert *Gail.* in duobus legi Mss.
— 232. l. 3. οὐκ cum *Guycto* expungendum censet *Gail.*
— 233. l. 3. ὅλως et *Gailio* placuit ex uno Ms.
— 247. l. 13. ὑπειπὼν malit *Gail.*
— 254. l. 21. pro c. 29. leg. c. 30.
— 270. l. 1. ἀγάριτος etiam *Gail.* scribi vult.
— 278. l. 2. (in Varr. Lectt.) *Gail.* in textu quidem retinuit ἄωρα, sed non improbens ἄδωρα.
— 313. l. 4. lege κνημίδας. (*Hom.* II. III, 330.) Cf. Adv. Indoct. c. 7.

ad Tom. IV.

- Pag. 4. l. ult. in Varr. Lectt. pro 944 leg. 9. 44.
— 5. l. 13. distingue μέ — μνημαι. Et sic aliquoties per hunc tomum aberratum est a recta distinguendi ratione.
— 35. l. 9. pro καλῶν l. καλῶν.
— 40. l. 3. (in Vers. col. 2.) pro consilli l. consilii.
— 46. l. 2. (Varr. Lectt.) pro οἶδας l. οἶδας.
— 48. l. 3. pro εἶναι l. εἶναι.
— 50. l. 13. (Vers. col. 1.) pro *Achilis* leg. *Achillis*.
— 51. l. 10. pro αἰρεῖσθα leg. —αι.
— 58. l. 6. pro εἶχον leg. εἶχον.
— 61. l. 7. post ἀτρέμα ponendum semicolon.
— 63. l. 15. pro τὸν leg. τῶν.
— 64. l. 4. post litteram Z deest interrogationis nota.

- Pag. 66. l. 12. πεπραχθαι. Sic correctum est, quod vulgatur, πεπραχθαι.
- 77. l. 3. pro κακαλυμμένον leg. κεκαλ.
- 85. l. 6. pro ου leg. ού.
- 87. l. 9. δύναι, quod *Dindorfius*, doctissimus amicus, me invito, edi curavit, nec non probo. Infinitivum esse, nemo dubitet. De Tempore quaerebatur. Jam vero δύναι Infinitivus est Praesentis (cf. δεινύναι, σβεννύναι, ζευγνύναι etc.) δύναι Aoristi (cf. στήναι, θεῖναι etc.). Atqui δύναι, quam formam vet. Edd. servarunt, recte habet h. l. Ergo non erat mutandum.
- 90. l. 13. pro διεκδύναι leg. διεκδύναι. cf. c. 63.
- 96. l. 10. Recte scribi αὔρα monuerunt *Schaefer*, ad *Long.* p. 378. et *Porson.* ad *Eurip.* *Hecub.* 442. (*Herm.*) Quamquam nostri libri in compluribus locis, ut *Ver. Hist.* II, 5. *Amor.* c. 6. et 12. et h. l. constanter tenent scripturam αὔρα et αὔραι.
- 143. l. 7. del. comina post προσγένοιτο.
- 155. l. 9. leg. δύναι pro δύναι. Vid. supra Addenda ad p. 87. l. 9.
- 168. l. 9. πολυφωνώτατῳ ut variam lectionem proponit *Gailius*, sed mendosissime certe scriptam.
- 175. l. 5. ἑταίρας nec *Gailio* placuit.
- 177. l. 7. θυμήδες (scrib. θυμηδῆς) etiam *Gail.* ex Ms. quodam (2956. ap. *Bel.*) pro varia lectione affert, vertens: *ce qui flatte l'esprit.*
- Ead. l. 8. ἀκούουσιν ἢ· μὴ — ἐπινοῆσαι, ut in *Salm.* aliisque Edd. rescripsit *Gail.*
- 184. l. 3. θυμοῦ retinuit *Gail.*
- 188. l. 4. (*Varr. Lectt.*) leg. φοοιμῶ pro φοοιμῶν.
- 191. l. 11. (*Vers. col. 1.*) pro *At* leg. *Ad.*

Libri sequentes librariae *Weidmanniae* Lipsiae sumtibus sunt editi pretiisque quae indicavimus venduntur.

Aeneae, Tactici, Commentarius de toleranda obsidione, graece, ad Codd. MSS. (Parisienses et Mediceum recensuit, versionem lat. et commentarium integrum Is. Casauboni, notas Iac. Gronovii, G. H. C. Koesii, Casp. Orellii aliorumque et suas adiecit Io. Conr. Orellius. Cum tab. aeri incisa. 8 maj. Charta impress.
1 Thlr. 8 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 1 Thlr. 16 Gr.

Ammiani Marcellini quae supersunt. Cum notis integris Frid. Lindenborgii, Henr. et Hadr. Valesiorum et Iac. Gronovii, quibus Thom. Reinesii quasdam et suas adiecit Io. Augustin. Wagner. Editionem absolvit Car. Gottl. Aug. Erfurdt. III Tomi. 8 maj. 1808. Charta impress.
5 Thlr. 12 Gr.

— — Idem liber, charta script. 7 Thlr. 12 Gr.

* — — Idem liber, charta membran. (Velin). 12 Thlr.

Ammiani Marcellini Opera, ex recensione Valesio Gronoviana per prosopographiam et Glossarium latinitatis ad studiosorum usus accommodata curante Aug. Guil. Ernesti. 8 maj. 1772. charta scriptoria. 2 Thlr. 12 Gr.

Aristophanis Comoediae auctoritate libri praeclarissimi saeculi decimi emendatae a Phil. Invernizio etc. Vol. XIum. Scholia graeca, curavit Guil. Dindorfius. 8 maj.

Etiam sub titulo:

Scholia graeca in Aristophanis Comoedias edidit Guil. Dindorfius. Vol. IIum. Charta script. 3 Thlr.

* — — Idem liber, charta belg. opt. 5 Thlr. 8 Gr.

Aristophanis Aves. Ex recensione Guilielmi Dindorfii. 8 maj. Charta impress. 20 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 1 Thlr.

* — — Idem liber, charta membran. 1 Thlr. 6 Gr.

Beck, Dr. Ioa. Ludov. Guil., Indicis Codicum et Editionum iuris Iustiniani prodromus. 8 maj. Charta script.

10 Gr.

Caesaris, C. Iulii, Commentarii de bello gallico et civili, accedunt libri de bello Alexandrino, Africano et Hispani-

- ensi, post Cellarium et S. F. N. Morum denuo curavit Ier. Iac. Oberlinus. Editio nova. 8 maj. 1819. charta impress. 2 Thlr. 12 Gr.
- Caesaris, C. Iulii, Idem liber, charta script. gall. 3 Thlr. 6 Gr.
- * — — Idem liber, charta belgica opt. 6 Thlr.
- Calpurnii, T., Siculi, Eclogae XI. Recognovit, adnotatione et Glossario instruxit Christ. Dan. Beck. 8. 1802. 20 Gr.
- Ciceronis, M. Tullii, Epistolarum libri XVI cum notis criticis Traug. Frid. Benedicti. II Tomi. 8. 1790. 2 Thlr. 12 Gr.
- Ciceronis, M. Tullii, de Legibus Libri III. Ex scriptis recens collatis editisque libris castigatius et explicatius edidit I. A. Goerenz. 8 maj. 1809. Charta impress. 1 Thlr. 8 Gr.
- — Idem liber, charta scriptor. gall. 1 Thlr. 16 Gr.
- * — — Idem liber, charta membranacea. 2 Thlr. 16 Gr.
- Ciceronis, M. T., Academica. Ex scriptis recens collatis etc. edidit I. A. Goerenz. 8 maj. 1810. Charta impress. 1 Thlr. 16 Gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 2 Thlr.
- * — — Idem liber, charta membranacea. 3 Thlr.
- Ciceronis, M. T., de Finibus bonorum et malorum libri V. Ex scriptis recens collatis edidit I. A. Goerenz. 8 maj. 1814. Charta impress. 2 Thlr. 18 Gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 3 Thlr. 8 Gr.
- * — — Idem liber, charta membran. 5 Thlr.
- Etiam sub titulo:
- Ciceronis, M. T., Philosophica omnia. Ex scriptis recens collatis editisque libris castigatius et explicatius edidit I. A. Goerenz. Vol. I. II. et III. 8 maj. 1809. — 1814.
- Ciceronis, M. T., ad Quintum fratrem Dialogi III de Oratore. Cum integris notis Zach. Pearce edidit et aliorum interpretum animadversiones excerpsit suasque adiecit Gottl. Christoph. Harless. 8 maj. 1816. Charta impress. 2 Thlr. 12 Gr.
- — Idem liber, charta script. 3 Thlr.
- * — — Idem liber, charta membranacea. 7 Thlr. 8 Gr.

- Cornelii Nepotis vitae excellentium Imperatorum.** Cum animadversionibus I. A. Bosii, varias lectiones et praefat. addidit Io. Frid. Fischerus. Editio nova multo auct. et emend. 8 maj. 1806. charta impr. 2 Thlr.
- Cornelii Nepotis idem liber, charta script. gallica.** 2 Thlr. 18 Gr.
- * — — Idem liber, charta belg. opt. 5 Thlr.
- Demosthenis Philippica I. Olynthiaca III. et de Pace,** selectis aliorum suisque notis instruxit M. Carol. Aug. Rüdiger. 8 maj. Charta impress. 21 Gr. et 1 Thlr.
- — Idem liber, charta script. 1 Thlr. 4 Gr.
- Flori, Lucii Annaei, Rerum Romanarum libri IV.,** quos editione hac novissima ad opt. Codd. recensuit et notas ad instar Io. Minelli illustravit M. Christ. Iunckerus. 12. 1734. 6 Gr.
- Göller, Franc., de situ et origine Syracusarum ad explicandam Thucydidi potissimum historiam scripsit atque Philisti et Timaei rerum Sicularum Fragmenta adjecit. Acc. tabula topograph. Syracusarum.** 8 maj. Charta impress. 1 Thlr. 12 Gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 1 Thlr. 18 Gr.
- Hesiodi Opera et Dies.** E veterum grammaticorum notationibus et optimis libris MSS. recensuit Frid. Aug. Guil. Spohn. Editio minor, in usum scholarum et academiarum. 8. Charta impress. 8 Gr.
- — Idem liber, charta script. 10 Gr.
- — Idem liber, charta mel. 12 Gr.
- Homeri Carmina cura C. G. Heyne. Tomus IXnus, Indices continens, confectos ab E. A. Guil. Graefenhan.** 8 maj. Charta impress. 16 Gr.
- — Idem liber, charta script. 20 Gr.
- * — — Idem liber, charta belg. opt. 1 Thlr. 12 Gr.
- Hottingeri, Io. Iac., Opuscula philologica, critica atque hermeneutica.** 8 maj. Charta impress. 1 Thlr. 12 Gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 2 Thlr.
- * — — Idem liber, charta membran. (velin) 2 Thlr. 16 Gr.
- Nicephori Blemmidae duo Compendia geographica.** Nunc primum edidit Prof. Frider. Spohn. Accedunt fig. geograph. 4 maj. Charta impress. 16 Gr.
- — Idem liber, charta script. 20 Gr.

Manutii, Pauli, Commentarius in M. Tullii Ciceronis
Orationes. Curavit C. G. Richter. 8 maj. 1783.

3 Thlr. 8 Gr.

Pausaniae Graeciae descriptio. Edidit, Graeca emenda-
vit, latinam Amasaei interpretationem castigatam ad-
iunxit et animadversiones atque indices adiecit Carol.
Godofr. Siebelis. Tomus Ius. 8 maj. Charta impress.

2 Thlr. 20 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall.

3 Thlr. 8 Gr.

* — — Idem liber, charta membran.

3 Thlr. 16 Gr.

Platonis quae exstant Opera. Accedunt Platonis quae
feruntur Scripta. Ad optim. librorum fidem recensuit,
in linguam latinam convertit, annotationibus explanavit
indicesque rerum ac verborum accuratiss. adiecit Frid-
ricus Astius. Tom. Vus, continens Politiae Libr. IX
et X. 8 maj. Charta impress.

1 Thlr. 6 Gr.

et Charta impress. meliori.

1 Thlr. 10 Gr.

— — Idem liber, charta script. gallica.

1 Thlr. 16 Gr.

* — — Idem liber, charta membran.

3 Thlr.

Silii, Caii, Italici, Punicorum libri XVII, varietate lect. et
commentario perpetuo illustravit I. C. T. Ernesti. Ac-
cedit Index uberrimus. Vol. I. et II. 8 maj. 1791. 92.

2 Thlr. 20 Gr.

— — Idem liber, charta script.

4 Thlr.

Xenophontis Convivium et Agesilaus. Recensuit Ludov.
Dindorf.

14 Gr.